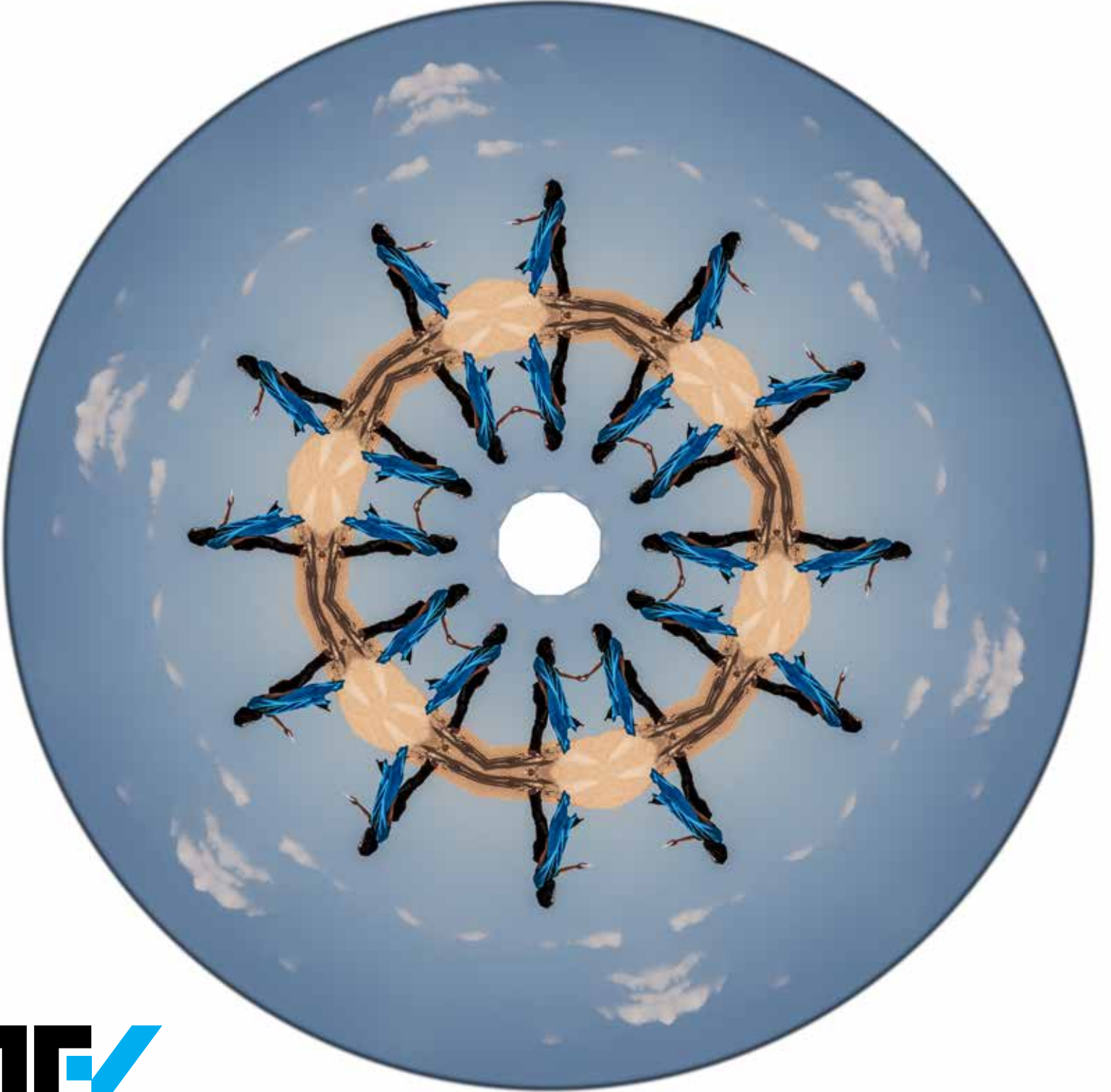

FOTOSFER

2022/2

FOTOĞRAF KÜLTÜRÜ DERGİSİ PHOTOGRAPHY CULTURE MAGAZINE

TFV
TÜRKİYE
FOTOĞRAF VAKFI
TURKISH
PHOTOGRAPHY
FOUNDATION

Seyahat Fotoğrafçılığı
Travel Photography

FOTOSFER

FOTOĞRAF KÜLTÜRÜ DERGİSİ PHOTOGRAPHY CULTURE MAGAZINE

TÜRKİYE
FOTOĞRAF VAKFI
TURKISH
PHOTOGRAPHY
FOUNDATION

Seyahat Fotoğrafçılığı Travel Photography

2022/2

“ Kıymetli okurlar,

Seyahate çıkmak, yeni yerler keşfetmek, bilinenin ötesine geçmek, insanın en büyük arzularından biri olmuştur. Dünyamızın fiziksel suretini bu arzu şekillendirmiştir desek abartıya kaçmış olmayız. Kimi zaman zorunlu göçlerle, kimi zaman cesur maceraperestlerin eliyle yeni ülkeler şekillenmiş, melez toplumlar oluşmuş, farklı kültürlerin harmanlanmasıyla kadim medeniyetler çökmüş, yeni medeniyetler yeşermiştir.

İnsanoğlunun Afrika'dan başlayan göçü, tarihçilerin bulgularına göre Asya'ya, Avrupa'ya ve Rusya'nın kuzeydoğusundan Alaska'ya uzanmış; daha ötesine geçmek isteyen insanlar, binlerce yıllık çabalarla okyanusları aşip Avustralya'ya kadar uzanarak bütün kıtalarda insanın hâkimiyetini sağlamıştır.

Asya'dan başlayıp Avrupa'ya kadar uzanan Kavimler Göçü, tarihin en haşmetli imparatorluklarından Roma'nın çöküşüne zemin hazırlamış; birbiriyle kaynaşan kavimler, Avrupa'nın bugüne dek uzanan etnik yapısını oluşturmuştur. Bu kaynaşma ile şekillenen milletlerden çıkan Marco Polo, Kristof Kolomb gibi kâşifler, yeni topraklara ayak basarak kendi milletlerinin refahına katkıda bulunurken, dolaylı olarak Afrika ve Amerika'daki yerlilerin hayatlarının ilelebet değişmesine yol açmışlardır.

“ Dear readers,

Traveling, exploring new places, going beyond 'the known' have been the greatest desires of man. It would not be an exaggeration to say that this has shaped our world's physical image. As a result of forced migrations, or sometimes thanks to the brave adventurers, new countries, hybrid societies were formed, ancient civilizations collapsed as different cultures blended, and new civilizations emerged.

As historians' findings suggest, mankind's migration that started from Africa, extended to Asia, Europe and to Alaska through northeastern Russia; and people who desired to go beyond, have achieved human dominance on all continents by crossing the oceans after thousands of years of efforts, reaching as far as Australia.

The Migration of Tribes that started in Asia and extended to Europe, paved the way for the collapse of Roman Empire, a greatest empire in history; and the tribes that blended formed the ethnic structure of Europe still existing today. Explorers like Marco Polo and Christopher Columbus from nations shaped by this fusion, contributed to their respective nation's welfare by arriving new lands which indirectly led to a permanent change in the lives of the natives in Africa and America.

Ve Evliya Çelebi...

Onun seyahatnamesi, bugün dahi bize renkli, canlı, rayihaları koklanan, sesleri işitilen bir geçmişin capcanlı resmini sunmaktadır. Seyahat ve onu belgelemek bu yüzden çok önemlidir. Seyahat fotoğrafları, dışarıdan bir gözün, geldiği kültürün penceresinden attığı bakışın bir belgesidir. Seyahat fotoğrafı hem fotoğrafın içerdiği hem de fotoğrafı çeken gözün ait olduğu unsurlar açısından eşsiz bir belgedir.

Bugün dahi popüler sosyal medya ve fotoğraf paylaşımı uygulamalarında en beğenilen fotoğrafların seyahatler sırasında çekilenlerden çıkmasına şaşırılmamalıdır. Amerikalı bir gezgin ile Pakistanlı bir gezginin aynı Ayasofya'yı fotoğraflamalarına rağmen, dünyayı algılayış ve inançlarının şekillendirdiği bakış açılarından bambaşka iki fotoğrafın çıkması, bu durumun en güzel örneğidir.

Fotosfer'in ikinci sayısında, seyahat fotoğrafçılığını bu önemi ile ele almak istedik. Fotosfer bize bu anlamda müthiş bir karma sunuyor. 43 farklı ülkeden fotoğraf sanatçısı ve yazar, 80 farklı ülkeye ait eserleriyle dergimizin ikinci sayısını oluşturdu. Yani 43 farklı gözden ve bakış açısından dünyamızın çok renkliliğine bir bakış atma fırsatı bulduk.

Yılda iki kez çıkardığımız ve çok dilli olarak yayınladığımız Fotosfer'in elinizde tuttuğunuz ikinci sayısı, çok büyük bir özveriyle oluşturuldu. Eserleriyle dergimize katkıda bulunan tüm fotoğraf sanatçıları ve yazarlara, Türkiye Fotoğraf Vakfı Mütevelli Heyeti ile Yönetim Kurulu'na ve dergimizin hazırlanmasına katkı sunan herkese çok teşekkür ediyor, keyifli okumalar diliyorum.

Murat AYDIN
TÜRKİYE FOTOĞRAF
VAKFI BAŞKANI

And Evliya Çelebi...

Even today, his travelogue presents us with a vivid picture of a colorful, lively past that we can smell and hear. This is why traveling and documenting it is critical. Travel photos are documents of an outside eye, a view taken through their respective culture's window. A travel photograph is a unique document both due to the features of the photograph and of the eye that captured the photograph.

It should come as no surprise that even today, the most liked photos on popular social media and photo sharing apps are those taken during travels. An American traveler and a Pakistani traveler photograph the same Hagia Sophia, and this is the best example to this as two completely different images emerge from their perspectives, shaped by their perceptions and beliefs about the world.

In Fotosfer's second issue, we aim to approach travel photography with this major aspect. Fotosfer offers us a wonderful blend in this sense. Photographers and writers from 43 different countries created the second issue of our magazine with their works in 80 different countries. In other words, we have had the opportunity to take a look at our colorful world through 43 different eyes and perspectives.

Published twice a year bilingually, Fotosfer's second issue has been completed with great devotion. I would like to thank all the photographers and writers who have contributed to our magazine with their works, Turkish Photography Foundation Board of Trustees and the Board of Directors, and everyone who has contributed in the preparation of our magazine. Enjoy reading!

Murat AYDIN
PRESIDENT OF THE TURKISH
PHOTOGRAPHY FOUNDATION

Her daim yolda olmak

Yeni bir sayı, yeni bir tema ile karşınızdayız sevgili okurlar! Küresel çapta bir salgınla mücadelenin ardından fotoğrafçılar olarak belki de en çok özlediğimiz şeylerden biri seyahat etmektir. Yokluğunu ancak kaybettiğimizde hissettiğimiz her şey gibi, hareket kısıtlılığı da ne menem bir şey öğrenmiş olduk. İlk sayımız “Sokak Fotoğrafçılığı”nın ardından; kısıtların, yasakların kalkması/azalması ile soluğu elimizde makinemizle dışarıda almak ikinci sayımıza da zemin hazırladı. Yeni sayımızın teması, “Seyahat Fotoğrafçılığı”nın bizdeki hikâyesi de böyle gelişti.

Her arayan bulamaz ama bulanlar arayanlardır! Neredeyse çeyrek asırdır bu söz beni sürekli bir yerlere götürür, bazen bir yerlerden getirir. Gayenin hedefe ulaşmak değil, yolda olmak olduğunu öğretir. İnsanoğlunun tarihsel yolculuğunda gelişim sürecinin belki de en önemli yapıtaşı merak ve bilme-öğrenme istencinin tetiklediği arayış olabilir. Yanımızda gezdirdiğimiz fotoğraf makinelerinin başlangıcı henüz daha iki asrı tamamlamadı ama seyahat eden gözler biriktirdiklerini bazen kil tabletlere, bazen kağıtlara, bazen de tuvallere uzun zamandır aktarıyordu.

Dergimiz yine ilk sayısındaki gibi hacimli, zengin içerikli ve çok kültürlü. İlk sayımızdaki hassasiyetimiz olan daha az tanınan coğrafyalar, daha az bilinen isimler ve bu coğrafyalarla dünya fotoğrafı arasında bir köprü kurma idealimizi bu sayımızda da gerçekleştirmeye çalıştık.

Klasik tarzda oluşturulmuş seyahat konu ve portfolyolarına hem form hem de içerik açısından dijital çağın dokunuşlarını içeren yeni konular ekledik. Bütün dünyayı etkisi altına alan pandemi ve dijital uygulamaların gelişmesi ile günümüzde seyahat de artık yavaş yavaş yeni bir kimliğe bürünüyor. Global olarak seyahat kısıtlarının yaygınlaştığı bir dönemde evinizde, masanızda kahvenizi yudumlarken bilgisayarınızda veya telefonunuzda istediğiniz coğrafyaları üç boyutlu olarak gezmenize çok az kaldı.

Always on the road

We are before you with a new issue, a new theme, dear readers! Traveling was perhaps what we have missed the most as photographers after battling a global epidemic. We have learned what limitation of movement is, as we truly appreciate something once we lose it. Following our first issue “Street Photography”; as restrictions and prohibitions are lifted/ eased, we took the streets with our cameras in no time which paved the way for our second issue. This is the story behind the theme of our new issue, “Travel Photography”.

Not every seeker can find, but those who find are those who seek! For almost a quarter of a century, this quote has always taken me to and from places. It shows that the aim is not to reach the destination, but to be on the road. In the historical journey of humanity, perhaps the most important building block of the development process was the search sparked by curiosity and the will to know and learn. The cameras we carry around with us were not around two centuries ago, but the eyes that traveled have transferred what they saved on clay tablets, sometimes papers and sometimes canvases for a long time.

Our magazine is voluminous, multicultural and rich in content as was the first issue. We have made efforts to realize our ideal of establishing a bridge between less-known regions, names and world photography in this issue in line with our sensitivity in the first issue.

We have added new topics with digital age touches both in terms of form and content to travel topics and portfolios created in a classical style. With the pandemic affecting the whole world and the development of digital applications, now traveling slowly takes on a new identity. In a period when travel restrictions are globally widespread, you will be able to visit the geographies you desire to see in three dimensions on your computer or phone while sipping your coffee at home, at your desk. I think platforms such as Metaverse and fictitious

Metaverse gibi platformlar ile fiktif coğrafyalar da yakın zamanda bunlara dahil olacak sanırım. Tanımak, anlamak, ilişki kurmak, keşfetmek için yolculukları görselleştirmek amacı ile yola çıkanlar ile bu yolculukları kendi yolları ile birleştirenlerin, bazen yeniden şekillendirenlerin çalışmaları bu sayının omurgasını oluşturuyor. Seyahat konusunu çalışırken yaşadığımız yerleri de atlamayalım. Evinizin önünün bir başkasının gezi rotası olduğu bilinci ile belki de yaşadığınız yere başka bir gözle tekrar bakmanın zamanı gelmiştir. Avcı-toplayıcı olarak sadece görsel malzeme biriktirip gezdiği yerleri “görmeden, yaşamadan” seyahatte yol almamak için fotoğrafçı kimliğimize ilave edeceğimiz daha çok şey var. Kameranızı gökyüzüne, keşfedilmeyi bekleyen büyük boşluğa doğrultmak, mikro dünyada kelebek kanadındaki desenleri keşfetmek, içsel yolculuğunuzu kendinizi ifade etmek için görsel kurgularınızla şekillendirmek, okyanus diplerinden dağların zirvelerine başka türlü bir fotoğraf yolculuğu için Fotosfer Dergisi sayfaları sizi bekliyor.

Dergide yer alan yazarlarımız ve fotoğrafçılarımız, bu ve benzeri birçok konuda kendi deneyimlerini, birikimlerini metin veya görseller eşliğinde sizlerle paylaşıyorlar. Derginin sizlerle buluşmasını sağlayan Türkiye Fotoğraf Vakfı üyelerine, sayısı az ama katkısı büyük dergi ekibimize, yazarlarımıza, portfolyo veren fotoğrafçılarımıza, bu sayının oluşmasında emeği geçen arkadaşlarıma teşekkürlerimle...

Nefes aldığımız sürece yolda olmak dileğiyle...

Murat GÜR
TFV FOTOSFER
FOTOĞRAF KÜLTÜRÜ DERGİSİ
YAYIN YÖNETMENİ

geographies will also be included in the near future. The works of those who set out to visualize journeys in order to learn, understand, relate and explore, and those who join these journeys with their own ways and sometimes reshape them, form the backbone of this issue. While working on the travel subject, let's not overlook the places we live in. With the awareness that the road of your house is someone else's travel route, maybe it's time to take another look at your living place. As a hunter-gatherer, there is much more you can add to your identity as a photographer in order not to travel without "seeing and living" the places we visit only by collecting visual material. The pages of Fotosfer Magazine await you to point your camera at the sky, to the great void waiting to be explored, to discover the patterns on a butterfly's wings in the micro world, to shape your inner journey with your visual fictions to express yourself, and to go on a different kind of photographic journey from the bottom of the ocean to the peaks of the mountains.

Our writers and photographers featured in the magazine share their experiences and knowledge on this topic and many other topics with you, accompanied by text or images. I would like to thank the members of the Turkish Photography Foundation for bringing you the magazine, our small magazine team with major contributions, our writers, photographers who provided portfolios, and my colleagues who have contributed to this issue...

Hope to be on the road as long as we breathe...

Murat GÜR
TFV FOTOSFER
PHOTOGRAPHY CULTURE MAGAZINE
EDITOR-IN-CHIEF

Merkezefendi Mah. Dere Sk. No:10
Zeytinburnu, İstanbul / İstanbul TÜRKİYE

+90 212 416 16 12

turkiyefotografvakfi.org

info@turkiyefotografvakfi.org

FOTOSFER

FOTOĞRAF KÜLTÜRÜ DERGİSİ PHOTOGRAPHY CULTURE MAGAZINE

Sayı ■ *Issue*
2022/2

Yayın Türü ■ *Type of Publication*
Uluslararası, süreli
International, periodical

İmtiyaz Sahibi ■ *Publisher*
Türkiye Fotoğraf Vakfı Adına
MURAT AYDIN
on behalf of Turkish Photography Foundation

Yayın Yönetmeni ■ *Editor-in-Chief*
MURAT GÜR
(Sorumlu Yazı İşleri Müdürü)

Editör ■ *Editor*
MELİH USLU

Tema Editörleri ■ *Theme Editors*
Prof. Dr. OZAN BİLGİSEREN, PELİN ULCA

Çeviri ■ *Translation*
CANSU ÖZDEŞ

Sanat Yönetmeni ■ *Art Director*
ÖMER ONAY

Tasarım ■ *Design*
MURAT SELEK

Sekretarya ■ *Secretariat*
ZÜBEYİR SÜĞLÜN

Yapım ■ *Production*
BUZZAĞI
media solutions

Katkıda Bulunanlar ■ *Contributors*
AKİF KURUÇAY, BİLAL KESERCİ, E. MELEK CEVAHİROĞLU,
İLHAN EFE, SEZGİN ÇEVİK, SÜHEYLA SANCAR

Danışma Kurulu ■ *Advisory Board*
ABDÜSSELAM FERŞATOĞLU, AHMET ÖZDEMİR, BÜNYAMİN KORKMAZ, COŞKUN ARAL, EMEL YİĞİT,
GÖRGÜN ÖZDEMİR, İBRAHİM ZAMAN, İHSAN İLZE, İLYAS GÖÇMEN, İSMAIL KÜÇÜK, İZZET KERİBAR,
Dr. MURAT DİNÇER ÇEKİN, MUSTAFA YILMAZ, NURAY ERGİN, OZAN SAĞDIÇ,
ÖMER ARISOY, ÖMER LEKESİZ, Prof. Dr. SÜLEYMAN BERK, SÜLEYMAN GÜNDÜZ

Kapak Fotoğrafı ■ *Cover Photo*
SAMA ALSHAIBI

Baskı ve cilt ■ *Print and binding*
KÜLTÜR SANAT BASIMEVİ
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. ZB7 - ZB11 Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul / İstanbul
Sertifika No: 44153

Uluslararası standart süreli yayın numarası ■ *International standard serial number*
(ISSN): 2791-6383

turkiyefotografvakfi.org adresinden dergilerin farklı dillerde ücretsiz PDF versiyonlarını indirebilirsiniz.
You can download the PDF versions of the magazines free of charge at turkiyefotografvakfi.org

Dergide yayımlanan yazı ve görsellerin etik, bilimsel ve hukuki sorumluluğu eser sahiplerine aittir.
The ethical, scientific and legal responsibility of the articles and images published in the magazine belong to the author(s).

■ **TARİHTEN BUGÜNE** 12-159 **HISTORY TO TODAY** ■

Seyahat Fotoğrafçılığı Üzerine *On Travel Photography*
Prof. Dr. Emre İkişler

Dünden Bugüne Seyahat Fotoğrafçılığı *From Past to Today Travel Photography*
Pelin Ulca

İnsanlar ve Manzaralar Arasında *Between Peoples and the Scene*
Seyahat Fotoğrafçılığı *Travel Photography*
Dr. Ahmed Mohamed Hassan

Dünyanın İlk Fotoğraflı Seyahati: *The World's First Photography Journey:*
Doğu'nun Fotoğrafla Yeniden Keşfi *Rediscovering the Orient through Photography*
Dilruba Kocaişik

Seyahat Arkadaşım Prof. Dr. Sabit Kalfagil *My Travel Companion Prof. Dr. Sabit Kalfagil*
Prof. Dr. Ozan Bilgiseren

Bir Flanörün Efsanevi Paris'i *The Legendary Paris of a Flaneur*
Robert Stevens

Bir Bilimsel Yolculuğun Fotoğrafları *Photographs of a Scientific Journey*
Saliha Dıraman

Centilmen Subay İzzet Keribar *Gentleman Officer İzzet Keribar*
Shi Woon Choi

İÇİNDEKİLER CONTENTS

■ GÜNCEL 160-369 ACTUALITY ■

Bağlanma Yolculuğu *Journey of Connection*
Jimmy Nelson

Pençşir'de Kuş, Bamyana'da Taş Olmak *Being a Bird in Panjshir and a Stone in Bamyana*
Gülnur Sözen

Bilinmeyeni Kucaklamak *Embracing the Unknown*
Mikro Dünyada Seyahat *Travel in the Micro World*
Lütfiye Güreli

Sonsuz Boşluğa Yolculuk *Travel to the Infinite Void*
Mehmet Ergün

Seyahat Degiciliği ve *Travel Magazine Publishing and the*
Fotoğrafçı-Yazar İlişkisi *Relation between Photographer-Writer*
Melih Uslu

Kapımın Önü *My Doorstep*
Merih Akoğul

Silsila: Bir Çöl, Su, Tasavvuf Hikayesi *Silsila: A Story of the Desert, Water, Mysticism*
Sama Alshaibi

Başka Bir Seyahat Fotoğrafçılığı Mümkün! *A Different Travel Photography Is Possible!*
Dr. Süleyman Gündüz

Yılın Seyahat Fotoğrafçıları *Travel Photographers of the Year*

Seyahatın Yolculuğu *Traveler's Journey*
Dr. Özlem Vargün

Bir Belgesel Film Duayeninden Pratik Notlar *Practical Notes from a Documentary Film Veteran*
Ömer Faruk Aksoy

Yeryüzünün Saklı Öyküleri *Hidden Stories of the Earth*
Mesude Bülbül

Çok Çeken Çok Bilir! *Photography Broadens the Mind!*
Sezgin Çevik

■ DESTİNASYONLAR 370-535 DESTINATIONS ■

Deniz Gezi Rehberi Fotoğrafçılığının Öyküsü *The Story of Sailing Guidebook Photography*
Ali Boratav

Metaverse: İçinde Yaşadığımız Dünya *Metaverse: The World We Live In*
Enes Buladı

Venedik Karnavalı'nı Fotoğraflamak *Photographing Venice Carnival*
Jenn Mishra

Ören Yerleri ve Müzelerde *Travel Photography in Archaeological*
Seyahat Fotoğrafçılığı *Sites and Museums*
Dr. Murat Ongun

Bir Yaşam Tarzı: *A Way of Life:*
Manzara ve Doğa Fotoğrafçılığı *Landscape and Nature Photography*
Sebastian del Val

Uzaydan Mavi Küre'ye Bakmak *Looking at the Blue Globe from Space*
Thomas Pesquet

Önde Düşlerim Yürür Ardında Ben... *My Dreams Walk Ahead of Me and I Follow...*
Yelda Baler

12 Fotoğrafçının Gözünden İstanbul *Istanbul Through the Eyes of 12 Photographers*
Zübeyir Süglün

İÇİNDEKİLER CONTENTS

■ PORTFOLYO 536-699 PORTFOLIO ■

David Lazar
Jakub Cejpek
Erdenebulgan Battsengel
Jefflin Ling
Faruk Akbaş
Hendrik Osula
Louis Alarcon
Erol Doğaner
Sami Altokhais
Paolo Morello
Yadid Levy
Görgün Özdemir
Mobeen Ansari
İlhan Eroğlu
Anuphan Sukhapinda
Mark Edward Harris
Asil Özbay
Ayham Jabr
Hayato Ebihara
İhsan İze
Ongarbek Alkharov
Süleyman Akgüneş
Abdüsselam Ferşatoğlu
Svetlin Yosifov
Etienne Bossot
Kyaw Kyaw Winn

■ TEK KARE 700-703 ONE SHOT ■

Gönül Dünyasına Açılan Kadrajlar *Frames Opening to the World of the Soul*
Murat Aydın

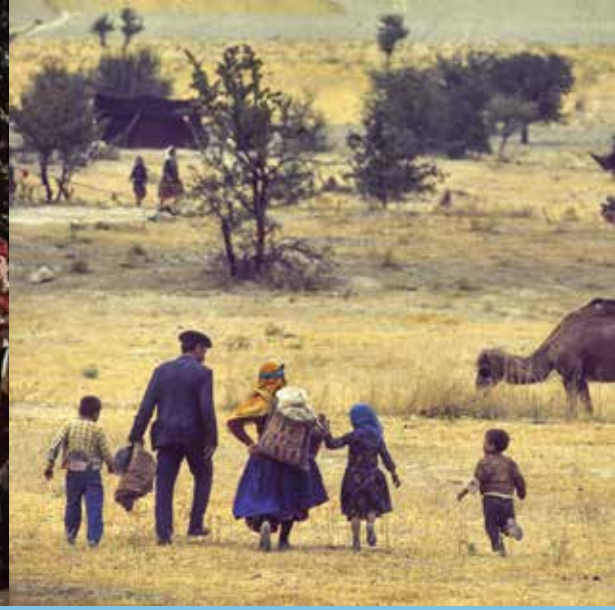

TÜRKİYE
FOTOĞRAF VAKFI
TURKISH
PHOTOGRAPHY
FOUNDATION

RIHTEN BUGÜNE
TORY TO TODAY

Seyahat Fotoğrafçılığı Travel Photography

TARİHTEN BUGÜNE

HISTORY TO TODAY

Seyahat Fotoğrafçılığı Üzerine

“ Seyahat fotoğrafları hem diğer fotoğrafçılara hem de tüm insanlara dünyanın hâlini gösterip insanların içindeki keşfetme arzusunu kamçulamaya devam ederek, belki de tüm fotoğrafçılık türleri içindeki en önemli işleve sahip olmayı sürdürüyor.

On Travel Photography

“ *Travel photography continues to have perhaps the most important function among all photography genres by constantly stimulating people's desire to explore by showing the world both to other photographers and to all humanity.*

Palmira Antik Kenti / Palmyra Ancient City, Suriye / Syria, 2006. Fotoğraf / Photo by Murat Gür.

Bitkiler dışında tüm canlılar yaşamları boyunca seyahat ederler. Kimi çok yavaş, kimi çok hızlı, kimi çok yakına, kimi çok uzağa seyahat ederler. Yani seyahat etmek, insana özgü bir eylem değildir. Ama insanlar bu eylemi, hayvanlardan farklı olarak, yalnızca yemek ve eş bulmak için yapmazlar. Çağlar boyunca iklim değişiklikleri, açlık, savaşlar gibi olumsuz gelişmeler nedeniyle zorunlu olarak göçler yapmak zorunda kalan insanlar, geliştirdikleri taşıtlar aracılığıyla çok uzun mesafelere seyahat edebilmeyi başarmışlardır. Başlangıçta toplu olarak, sonraları bireysel olarak seyahat eden insanoğlunun aklında hep yeni bir yer keşfetme arzusu vardı. Fotoğrafçı olsun ya da olmasın, günümüzde hemen herkes seyahat etmekte ve bu seyahatleri sırasında fotoğraf çekmektedir. Ve yine hemen herkes gezmeyi, farklı yerleri, farklı kültürleri, farklı insanları tanımayı, farklı yemekleri tatmayı sevmekte ve bu arada da fotoğraf çekerek bu özel anları ölümsüzleştirmeyi düşünmektedir. Bu büyük çoğunluk için fotoğraf, gezinin içinde küçük bir yer tutar. Çünkü seyahatlerinin amacı, fotoğraf çekmek değildir. İş gezisi, akraba ziyareti, tatil, dinlenme, eğlence, alışveriş gibi amaçlarla seyahat eden insanların çektikleri fotoğraflar, genellikle nitelikli olmaktan uzaktır. Gidilen yerde fotoğraf çekme eylemi ön plana çıkarılmadıkça, bu sonuç ne yazık ki değişmez. Çünkü iyi fotoğraf emek ister, özen ister, sabır ister, zaman ister.

“Fotoğraf çekmek amacıyla yapılan geziler” ile “diğer amaçlarla yapılan geziler” arasında önemli farklar bulunur. “Gezi fotoğrafçılığı”, “seyahat fotoğrafçılığı” ya da “kültürel fotoğrafçılık” olarak adlandırılan bu özel fotoğrafçılık türü, başka fotoğrafçılık türlerine benzemediği gibi, yapılan geziler de başka gezilere benzemez. Burada birincil amaç, “fotoğraf” çekmektir. Fotoğraf çekmek amacıyla seyahat eden kişilere bir saygı duruşu niteliğindeki bu yazıya önce bu işin tarihçesinden başlamaya ne dersiniz?

KEŞFETME ARZUSU

1839’da yeni bir icat olarak ortaya çıkan fotoğraf, o andan itibaren keşif gezilerinin ayrılmaz bir parçası olmuştur. Avrupalı kâşiflerin uzak diyarları keşif maceralarında, ekilde mutlaka bir fotoğrafçı da bulundurulmaya başlandı. Özellikle arkeolojik keşifleri hedefleyen araştırmacılar, fotoğrafın icadıyla birlikte başta Mısır ve Orta Doğu olmak üzere dünyanın dört bir yanında belgeleme işine giriştiler.

All living things, apart from plants, travel throughout their lives. Some travel very slowly, some very fast; some travel near, some very far. So traveling is not an activity exclusive to humans. But unlike animals, human beings do not travel solely to find food and mates. People, who have been forced to migrate due to adversities such as climate changes, famine and wars throughout the ages, have been able to travel very long distances thanks to the vehicles developed. Initially traveled collectively and later individually, people have always had a desire to discover new places.

Majority of people travel today and take photographs during their travels whether they are a photographer or not. And again, most people enjoy traveling, getting to know different places, different cultures, different people, tasting different foods, and meanwhile, they have the desire to immortalize these special moments by taking photos. For this vast majority, photography is of minor importance in a journey. The purpose of their journey is not to take photos. Photographs taken by people who travel for purposes such as business, visiting relatives, vacations, leisure, entertainment and shopping are generally far from being of high quality. Unfortunately, this is the case unless the act of taking photos at a destination is prioritized. Because good photography requires effort, attention, patience, and time.

There are major differences between “photography trips” and “trips made for other purposes”. This special genre of photography, referred to as “travel photography” or “cultural photography”, is like no other photography type, and photography trips are unlike other travels. Here, the primary objective is to take “photos”. How about we start this article, a tribute to those who travel to take photographs, with the history of travel photography?

THE DESIRE TO EXPLORE

Emerged as a new invention in 1839, photography has been an integral part of expeditions ever since. When European explorers organized expeditions to explore distant lands, they made sure to recruit a photographer for the team. With the invention of photography, researchers, particularly those who aimed to make archaeological discoveries, commenced documentation efforts all over the world, especially in Egypt and the Middle East.

Abu Simbel Tapınağı / Temple, Mısır / Egypt, 1854-1855. Fotoğraf / Photo by John Beasley Greene.

Fotoğrafın icadının hemen öncesinde gerçekleşen Sanayi Devrimi ve Fransız Devrimi, Avrupalıların seyahat edebilmelerine yol açmıştı ve bu da turizm olgusunu gündeme getirmişti. Gezilerinin görsel günlüklerini gravürlere aktaran ressamalar, görsel Avrupa gezi günlüklerinin görsel bir pazarı olduğunu çoktan kanıtlamışlardı. Bu baskılar, Avrupa'yı dolaşanlar için hatıra değeri taşısa da asıl olarak oturduğu yerden macera peşinde koşanların ihtiyacını karşılıyordu. Fransız optisyen Lerebours, daguerréotype yönteminin açıklanmasından bir ay sonra, sanatçıları klasik eserlerin ve çağdaş harikaların daguerréotype'lerini çekmeleri için dünyanın çeşitli yerlerine göndermeye başladı. Böylece gezi günlüklerinde kullanılmakta olan gravürlerin yerini fotoğraflar almaya başladı. 1824'te Mısır hiyerogliflerinin deşifre edilmesi, bir oryantizm dalgasının fitilini ateşleyerek hem akademisyenlerin hem de kamuoyunun dikkatini bölgeye çekmişti. Bölgeyle ilgili yazılan yazılara çizimler ve resimler eşlik ediyordu. Ancak halkın bu çizimlere şüpheyle yaklaştığı bir dönemde, fotoğrafın en heyecan verici olanaklarından biri olan "olaya tanıklık etme şansını sunması", John Beasley Greene (1832-1856) gibi bazı fotoğrafçıların bölgeye giderek kendi araştırma alanlarına yönelik çalışmalar yapmalarını sağladı. Birçok başka fotoğrafçı da kalabalık keşif gezileri ve görevlendirmeler nedeniyle bölgeye gelerek eski Mısır uygarlığının kalıntılarını görüntülemeye başladılar.

The Industrial Revolution and the French Revolution, which took place on the eve of photography's invention, paved the way for Europeans to travel and the concept of tourism became a topic of discussion. Artists who transferred their visual travel journals to engravings, had already proven that there was a visual market for Europe travel journals containing visuals. Although these prints were valuable souvenirs for those who traveled around Europe, they mainly catered to the needs of those pursuing adventure in the comfort of their homes. A month after the daguerréotype method was announced, French optician Lerebours started sending artists all around the world to shoot daguerréotypes of classical works and contemporary wonders, and photographs began to replace engravings in travel journals. When Egyptian hieroglyphs were deciphered in 1824, it sparked a wave of Orientalism, drawing the attention of both scholars and the public to the region. The writings about the region were accompanied by illustrations and pictures. However, at a time when the public was skeptical of these drawings, the fact that photography "offered a chance to witness an event" which is one of its most exciting aspects, led some photographers such as John Beasley Greene (1832-1856) to visit the region to work on their own fields of research. Many other photographers also visited the region on crowded expeditions and assignments to photograph the remains of the ancient Egyptian civilization.

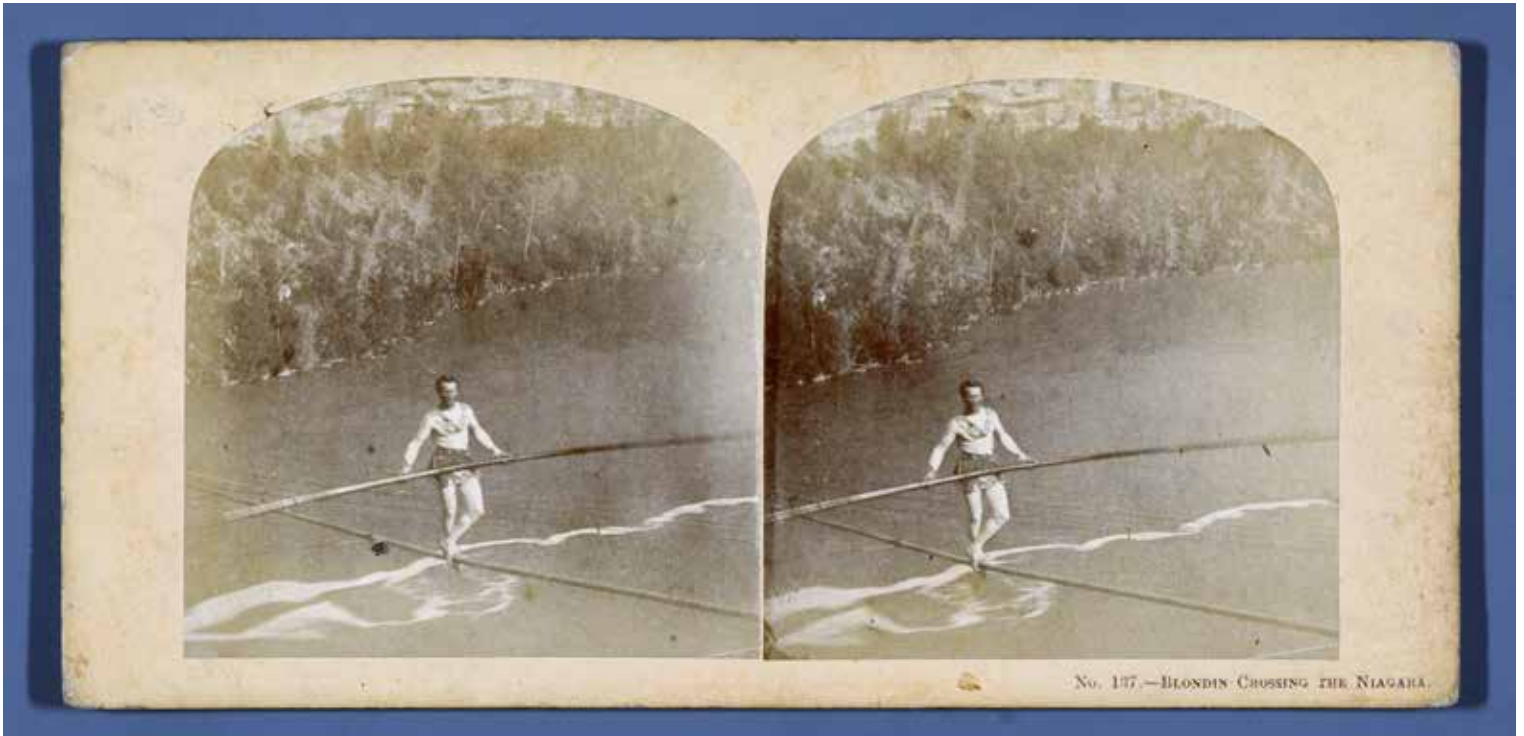
Niepce ve Daguerre'in birlikte geliştirmiş oldukları ve 1839'da dünyaya tanıtılan daguerréotype yönteminin çeşitli zorlukları (yöntem için ödenen bedel, malzemenin ağırlığı, pahalılığı vb.), Henry Fox Talbot'un geliştirmiş olduğu helyografi (bildiğimiz negatif-pozitif yönteminin ilk hâli) yöntemini uzak keşif görevleri için daha uygun hâle getirmişti. 1850'lerin başlarında seyahat eden fotoğrafçıların önemli bir bölümü, hafifliği, ucuzluğu ve hızlı sonuç vermesi nedeniyle helyografi yöntemine geçtiler. Fransız hükümetinin finansal olarak desteklediği helyografi görevine katılarak farklı bölgeleri görüntüleyen fotoğrafçıların çalışmaları, ilk kez 1855 Yazı'nda Fransa Fotoğraf Derneği tarafından sergilendi. Fotoğraf çalışmalarına ayrılmış olan bu ilk yıllık sergide, hemen her alandan fotoğraflar (mimari görüntüler, gezi fotoğrafları, manzara fotoğrafları, portreler ve natüremortlar) sergileniyordu. Aynı yıl İtalyan fotoğrafçılık şirketi Fratelli Alinari, Pisa, Floransa ve Siena'dan fotoğrafları içeren çalışmalarını Paris Fuarı'nda sergiledi. Bu iki önemli sergide yer alan fotoğraflar, tüm dünyanın ilgisini çekmişti. Çeşitli yayınların, seyahat topluluklarının ve dönemin hükümetlerinin verdiği görevlerle seyahat eden fotoğrafçılar, gezi fotoğrafçılığının da ilk temsilcileri oldular. Onların pek çok yeri dolaşarak elde ettikleri görüntüler, halkın yabancı diyarlara ait "hakiki" manzaralar görme ihtiyacını karşılıyordu. Ama üst sınıf Avrupalılar için daha da çekici olanaklar ortaya çıkmıştı: Avrupa ve Orta Doğu'nun tarihî bölgelerini ziyaret ederek kültürel eğitimlerini tamamlamalarını sağlayan yolculuklar da hızla bir endüstriye dönüşmeye başlamıştı. Kimileri bizzat bu ülkeleri görmeyi arzuluyorken, kimileri de oturduğu yerden onlara ait görüntülere bakmak istiyordu. Dünyanın uzak köşelerinden manzaralara gösterilen yoğun talep, fotoğrafçıları ticari stüdyolar kurarak seyahatleri sırasında çektikleri fotoğrafların basım ve yayını organize etmeye yöneltti. Büyük stüdyolar, yolculuklarını belgelemeleri için bir dizi gezgin fotoğrafçıyı görevlendirdiler ve onların kaydettikleri görüntüler de standart ürünlere dönüştürülerek piyasaya sürülmeye başladı. Böylece seyahat (ya da gezi) fotoğrafçılığı doğmuş oldu.

Developed by Niepce and Daguerre and introduced to the world in 1839, the daguerréotype method posed various difficulties (the cost of the method, the weight and expense of the material etc.) so the heliography (the original version of the negative-positive method known) developed by Henry Fox Talbot was more suitable for distant reconnaissance missions. In the early 1850s, a majority of traveling photographers switched to heliography because it was light, affordable and yielded fast results. The works of photographers, who participated in the heliography mission financially supported by the French government and photographed various regions, were exhibited by the French Photographic Society for the first time in the summer of 1855. In this first annual exhibition devoted to photography, photographs in almost every field (architectural images, travel photographs, landscape photographs, portraits and still lifes) were exhibited. In the same year, Italian photography company Fratelli Alinari exhibited the works including Pisa, Florence and Siena photographs at the Paris Fair. The photographs in these two major exhibitions attracted international attention. Photographers who traveled on commissions either by publications, travel societies and governments of the period, became the pioneers of travel photography. The images they captured in their travels to many destinations, catered to the public's need to see "authentic" landscapes of foreign lands. Even more attractive opportunities arose for upper-class Europeans: Journeys that enabled them to complete their cultural education by visiting historical sites in Europe and the Middle East, which rapidly became an industry. While some desired to see these countries in person, others wanted to view their images in the comfort of their homes. The heavy demand for scenery from far corners of the world prompted photographers to establish commercial studios and organize the printing and publication of their travel photographs. Major studios commissioned a number of traveling photographers to document their journeys, and their footage was converted into standard products and introduced to the market. This is how travel photography was born.

Fotoğrafçılığın bu türünün yaygınlaşmasını sağlayan en önemli faktörlerden biri stereoskopun geliştirilmesi oldu. Neredeyse birbirinin aynı olan iki görüntüye stereoskop adlı aletin içinden bakıldığında, manzarada üç boyutlu bir ortam illüzyonu yaratılıyordu. 1850'lerin sonlarında bu yöntem, İngiliz burjuva evlerinin ayrılmaz bir parçası olmuştu. Stereoskoplar, seyahat fotoğrafçılığının konu edindiği muhteşem manzaraları kaydetmek için çok uygun bir mekanizma sağlıyordu. Stereoskop için kullanılan görüntüler, önceleri daguerréotype yöntemiyle elde ediliyordu ve bunların yaygın kullanıma girme şansı çok kısıtlıydı. Stereoskopik görüntüler için negatiflerden yapılan albümin baskılar kullanılmaya başlandığında ise seri üretime geçilmesinin yolu da açılmış oldu. Popüler stereoskopik kartların satışından elde edilen gelir, uzak ve egzotik diyarlarda yapılan fotoğraf çekimlerinin sayısının da artmasını sağladı. Londra Stereoskop Şirketi'nin baş fotoğrafçısı olarak çalışan William England, çok sayıda ülkeye seyahat etti. Onun gerili ip üzerinde Niagara şelalelerini geçen Charles Blondin isimli cambazı konu alan fotoğrafı Muhteşem Blondin (1858) dünya çapında 100 binden fazla kopya satarak tüm zamanların en popüler stereografik görüntülerinden biri hâline gelmiştir.

A major factor that made this photography genre popular, was the invention of stereoscope. When two nearly identical images were viewed through an instrument called a stereoscope, an illusion of a three-dimensional environment was created in the landscape. By the late 1850s, this method had become essential in British bourgeois households. Stereoscopes offered a very convenient mechanism for capturing the spectacular landscapes in travel photography. The images used for stereoscope were initially obtained by the daguerréotype method and it did not have much chance to become popular. Utilizing albumen prints obtained from negatives, for stereoscopic images, paved the way for mass production. Revenues from the sale of popular stereoscopic cards, also increased the number of photos taken in far, exotic lands. The chief photographer for the London Stereoscope Company, William England traveled to a number of countries. His photograph titled The Magnificent Blondin (1858), featuring the acrobat Charles Blondin crossing the Niagara Falls on a tightrope, has sold over 100,000 copies worldwide, making it one of the most popular stereographic images of all time.

Niagara Nehri'ni geçmek / Crossing the Niagara River, ABD / USA, 1859. Fotoğraf / Photo by William England.

19. yüzyılın en başarılı gezi fotoğrafçılarından biri olan İngiliz Francis Frith, 1855-1860 yılları arasında Kutsal Topraklar ve Mısır'daki görülmeye değer yerleri görüntülemek üzere uzun bir yolculuğa çıktı. Bu yolculukta çektiği fotoğraflar sayesinde insanlar, Piramitler'in büyüklüğünü çok daha iyi anladı. Daha sonraları İngiltere'de Francis Frith & Co adıyla kurduğu şirketin portfolyosunu daha da genişleten Frith, Britanya'nın ilgi çekici noktalarının kapsamlı bir kataloğunun yanı sıra, Avrupa, Hindistan ve Uzak Doğu'dan görüntüleri de eklediği geniş repertuarı ile stok fotoğrafçılığının da babası olmuştur. Fotoğraf yoluyla dünyanın haritasını çıkarma işlemi, yalnızca Batılılara egzotik gelen ülkeleri belgelemekle sınırlı kalmadı. Üzerinde yerleşim olmayan uzak coğrafyaların fotoğrafları da izleyicilerde benzer bir heyecan yarattı. 1850'lerde Alp dağlarında gelişmekte olan kış turizmi, pek çok fotoğrafçıyı bu olası pazardan pay almaya yöneltmiştir. Dağın eteklerinden yukarıya doğru çekim yapmayı ya da dağın eteklerinin boylu boyunca görüntüsünü kaydetmek gibi sıradan denemelerin arasından sıyrılan ise Auguste-Rosalie Bisson oldu. Üç başarısız tırmanış denemesine, sayısız yanmış negatife ve bir sürü donmuş ekipmana mal olan Bisson'un Mont Blanc'ın zirvesine çıkma mücadelesi, 1861'in Temmuz ayında zaferle sonuçlanmıştı.

British Francis Frith, one of the most notable travel photographers of the 19th century, embarked on a long journey between 1855 and 1860 to photograph the precious sights of the Holy Land and Egypt. Thanks to the photographs he took on this journey, people better comprehended the size of the Pyramids. Expanding portfolio of the company he later founded in England named Francis Frith & Co, Frith became the father of stock photography with his extensive repertoire with images from Europe, India and the Far East, as well as a comprehensive catalog of British attractions. The process of mapping the world through photography was not limited to documenting countries that were exotic for Westerners. The photographs of uninhabited far regions created a similar stir in the audience. Development of winter tourism in the Alps in the 1850s led many photographers to partake in this potential market. It was Auguste-Rosalie Bisson who stood out among those who commonly attempted to shoot upwards from mountain's foothills or to capture it entirely. Bisson's campaign to climb to the top of Mont Blanc was victorious in July 1861, after three failed ascents, countless burnt negatives, and loads of frozen equipment.

Mont Blanc'ın yükselişi / The ascent of Mont Blanc, Fransa ile İtalya sınırı / Border between France and Italy, 1861. Fotoğraf / Photo by Auguste-Rosalie Bisson.

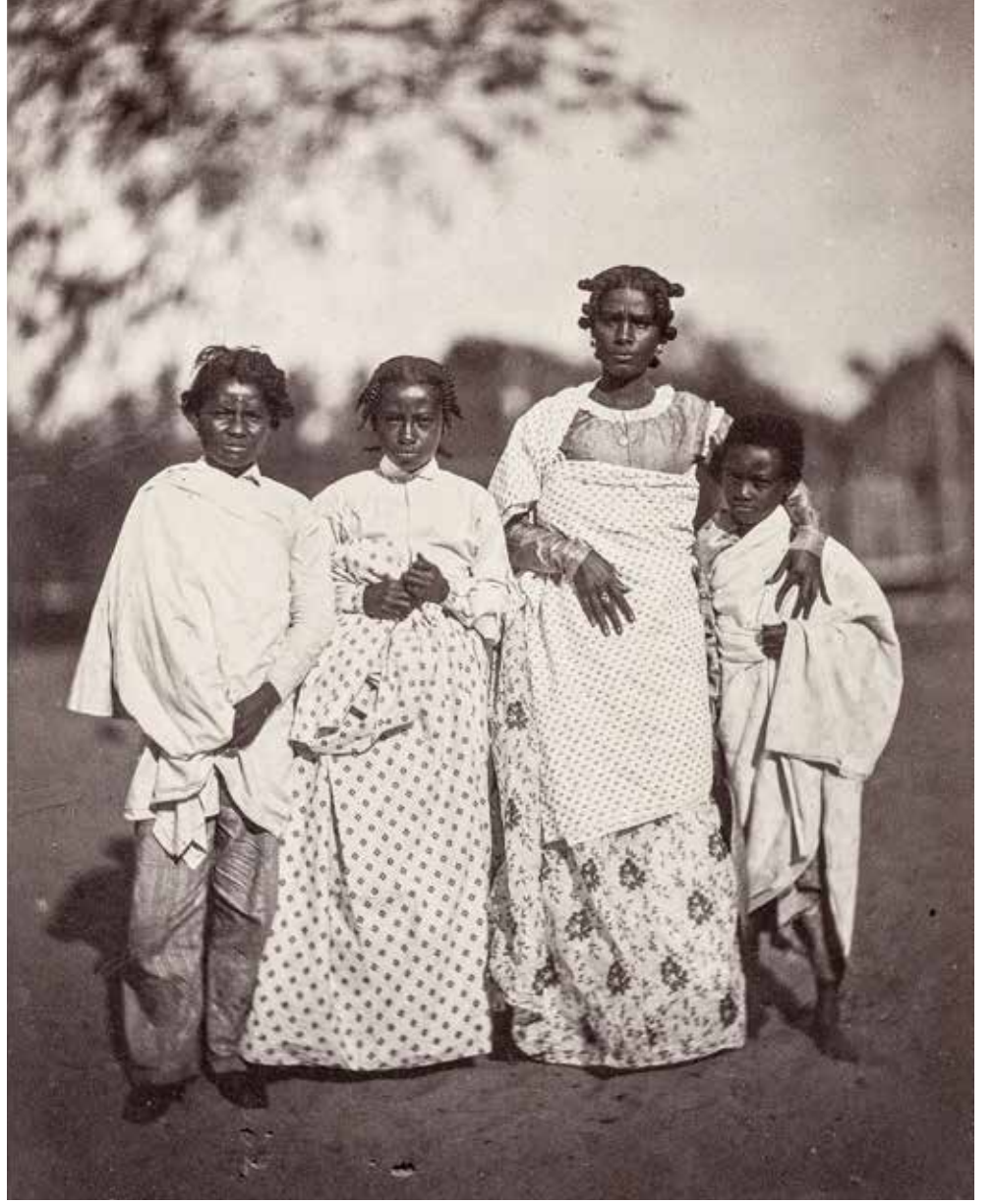
Rogi yakınlarındaki yeni yol /
The New road near Rogi,
Keşif ve Himalayalar'a
keşif yolculuklarından /
From expeditions to Kashmir
and the Himalayas, **1860'lar /** 1860s.
Fotoğraf / Photo by **Samuel Bourne.**

Fotoğraf alanında Avrupa'da bu gelişmeler yaşanırken ABD'li fotoğrafçı Carleton Watkins, ABD'de Kaliforniya eyaletinde bulunan Yosemite Vadisi'ni konu alan ilk fotoğraflarına imza attı. Bu fotoğrafların da etkisiyle 1864'te federal hükümet, Yosemite'yi millî park ilan etti ve koruma altına aldı. 19. yüzyılın ikinci yarısında, teknolojik gelişmeler fotoğrafçının stüdyo dışına çıkmasına olanak verse de fotoğraf çekme süreci hâlen iklim ve bölgesel şartlar nedeniyle oldukça güçtü. İngiltere kolonisi altındaki Hindistan'da yaşayan önde gelen ticari fotoğrafçılardan Samuel Bourne, Rogi yakınlarındaki Yeni Yol gibi manzara görüntülerini elde edebilmek için ağır teçhizatları yüklenmiş hizmetlilerden oluşan uzun konvoylarla birlikte tehlikeli yolculuklara çıkmıştı. Bourne, dünyaya Himalayalar gibi uzak coğrafyalardan görüntüleri sağlayan ilk kişi oldu.

As these developments were taking place in Europe in the field of photography, US photographer Carleton Watkins produced his first photographs of the Yosemite Valley in California, USA. With the influence of these photographs, the federal government declared Yosemite a national park and a conservation area in 1864.

In the second half of the 19th century, although technological advancements enabled the photographers to leave the studio, the process of taking photographs was still very problematic due to the climate and regional conditions. Samuel Bourne, a leading commercial photographer in British colonial India, had taken perilous journeys with long convoys of servants carrying heavy equipment to capture scenery such as the New Road near Rogi. Bourne was the first person to introduce the world the images from regions as far away as the Himalayas.

Aile / Family, Madagaskar / Madagascar, 1863. Fotoğraf / Photo by Désiré Charnay.

ANTROPOLOJİK FOTOĞRAFÇILIK

Fotoğraf, icat edildiği andan itibaren antropolojik çalışmaların da ilgi odağına yerleşmiştir. Sömürgeci ve emperyalist politikaların tavan yaptığı bu dönemde, evrimci kültürel teoriler de sosyal bilimler alanında etkisini gösteriyordu. Antropolojinin bir kolu olan etnografi, farklı kültürleri inceleyen bir sosyal bilim dalıdır. 19. yüzyılda, antropolojinin en etkin olduğu alan, sözde “ilkel” ırkların kültürleri hakkında bilgi toplamaktır. Etnografik fotoğrafçılık, antropologlar tarafından bilimsel araştırmaları için bir araç olarak kullanıldı. Oturdıkları koltuktan kalkıp saha çalışması yapmayan birçok antropolog, buna karşın sömürge yönetimlerinden, misyonerlerden, kâşiflerden ve gezginlerden topladıkları fotoğraf ve raporlarla etnografik çalışmalarını yürüttüler. Özellikle 19. yüzyılın ikinci yarısında, etnografi ve fotoğrafçılık birbirlerine sıkı bağlarla bağlıydılar. Batı'nın “ilkel” ve “egzotik” olarak görülen toplumlara yönelik ilgisinin göstergesi olan etnografik fotoğrafçılık da o dönemin en gözde mecrasıydı. 19. yüzyılın ortalarında,

ANTHROPOLOGICAL PHOTOGRAPHY

Photography has also been a focus of interest in anthropological research since its invention. In this period when colonial and imperialist policies peaked, evolutionist cultural theories also had an impact on the social sciences. Ethnography is a branch of anthropology and a social science that studies different cultures. In the 19th century, anthropology was most active in gathering information on the cultures of the so-called “primitive” races. Ethnographic photography was utilized by anthropologists as a tool for scientific research. Many anthropologists, who did not leave their offices for fieldwork, nevertheless carried out ethnographic studies with photographs and reports provided by colonial administrations, missionaries, explorers and travelers. Ethnography and photography were tightly coupled especially in the second half of the 19th century. Ethnographic photography, an indicator of West's interest in societies seen as “primitive” and “exotic”, was also the most popular medium of that period. In the mid-19th century, when Western interest

Batı'nın Orta Doğu ve Asya'ya yönelik ilgisi zirveye ulaştığında fotoğrafçılar, Avrupa dışında yaşayan halkların görüntülerini "etnografik" ve "manzara fotoğrafı" etiketleriyle sunarak bu görüntüleri egzotik bir sömürü nesnesi hâline getirdiler. Bu dönemin ünlü fotoğrafçılarından Fransız arkeolog Désiré Charnay (1828-1915), Orta Amerika'ya yaptığı yolculukları fotoğraflarla belgelemek üzere önce Fransız hükümeti, ardından da New York'lu hayırsever Pierre Lorillard tarafından görevlendirildi. Charnay, arkeolojik kalıntılara ve Kızılderili kültürüne dair çok sayıda fotoğraf çekti. Charnay daha sonra Güney Amerika, Okyanusya ve Madagaskar'a da uzun süreli geziler gerçekleştirdi. Her ne kadar çalışmalarında fotografik malzemeler kullanmamış olsa da Charles Darwin'in 1859'da yayınladığı "Türlerin Kökeni" kitabı ve kullandığı gözleme dayalı yaklaşımı, çok sayıda araştırmacıyı çalışmalarında fotoğrafı kullanmaya yöneltmiştir. Bunların içinde en çok dikkat çeken örnekler, Felice Beato'nun her birinde yüz kadar fotoğrafın yer aldığı, 1868'de yayınlanan iki albümüdür: "Japonya'nın Fotoğrafik Görüntüleri ve Japonya Yerlilerinden Örnekler". 1873'te yayınlanan John Thomson'un "Çin ve Yöre Halkının Betimlemeleri" adlı eseri de ileride yapılacak antropolojik çalışmalar için iyi bir örnek olmuştur. John Forbes Watson ve John Kaye'in sekiz ciltlik, Hindistan'daki farklı ırklardan insanların özelliklerini konu alan ve 480 fotoğraftan oluşan "Hindistan Halkı" adlı eseri de 1875'te yayımlandığında tüm dünyada ilgi çekmeyi başaran kapsamlı bir çalışmadır. 19. yüzyılın sonlarında, antropologlar popüler etnografik temsillerden uzaklaşmaya başladılar ve fotoğrafın bilimsel amaçlarla kullanımını sistematize etmeye çalıştılar. 20. yüzyıla gelindiğinde ise antropologlar, saha çalışmaları yaparak insanları bizzat kendileri gözlemlemeye başladılar.

in the Middle East and Asia reached its peak, photographers presented images of peoples living outside Europe labeling these as "ethnographic" and "landscape photography, making these images exotic objects for exploitation.

A well-known photographer of this period, French archaeologist Désiré Charnay (1828-1915) was commissioned first by the French government and then by the New York philanthropist Pierre Lorillard to document his journeys to Central America through photographs. Charnay took a great number of photographs of archaeological remains and Native American culture. Charnay later went on extended trips to South America, Oceania and Madagascar.

Although he did not feature photographic materials in his works, Charles Darwin's book "The Origin of Species" published in 1859 and his observational approach led many researchers to use photography in their studies. The most notable examples are Felice Beato's two albums titled "Photographic Images of Japan and Examples of Native Japans", published in 1868, each containing about a hundred photographs. John Thomson's "Depictions of China and Its People", published in 1873, also set a good example for future anthropological studies. John Forbes Watson and John Kaye's "People of India" in eight volumes, featuring 480 photographs on the characteristics different races in India, is a comprehensive study that aroused international interest when it was published in 1875.

In the late 19th century, anthropologists began to move away from popular ethnographic representations and sought to systematize the use of photography for scientific purposes. By the 20th century, anthropologists began to observe people in person by conducting field studies.

Felice Beato kitabı / Book: "19. yüzyıl Japonya'sında Fotoğrafçı" / "Photographer in Nineteenth-Century Japan".

Bir antika dükkânı / A curio shop, Japonya / Japan, 1868. Fotoğraf / Photo by Felice Beato.

SEYAHAT FOTOĞRAFÇILIĞININ YAYGINLAŞMASI

İnsanların keşfetme arzusu, yalnızca büyük keşif ekiplerinin içinde yer almakla ya da görsel gezi günlüklerini satarak para kazanmayı amaçlayan fotoğrafçılarla sınırlı değildi kuşkusuz. Sanayi Devrimi'nin zenginleştirdiği Avrupalı burjuvalar, yine Sanayi Devrimi'nin geliştirdiği tren ve vapurları kullanarak turizm amaçlı seyahatlere başlamışlardı. Elbette fotoğrafın ilk dönemlerinde kullanılan büyük ve ağır fotoğraf makineleriyle fotoğrafçılar için böyle bir turizm faaliyeti mümkün değildi. O nedenle bugünkü anlamıyla seyahat fotoğrafçılığının gerçekleşmesi için teknolojinin biraz daha gelişmesi ve fotoğraf makinelerinin taşınabilir boyutlara inmesi gerekiyordu ve bu ancak 19. yüzyılın sonlarına doğru gerçekleşti.

Büyük ve ağır makineler ile fotoğraf çeken fotoğrafçılar hâlâ metal plakalar kullanmaya devam ederken, nispeten küçük makineler kullanan fotoğrafçılar, kâğıt ve cam negatiflere geçiş yapmışlardı. Cam negatif, kâğıt negatife göre daha net görüntüler elde edilmesini sağlarken, kuru levha yöntemi fotoğrafçıların negatifi çekim sahasında işlemesi gerekliliğini ortadan kaldırıyordu. Ama tam da bu sırada asetat tabanlı filmlerin geliştirilmesi, fotoğrafçılığı farklı bir noktaya taşıdı. 1888'de George Eastman'ın Kodak'ın basitleştirilmiş sistemini "Siz düğmeye basın, gerisini biz halledelim" sloganıyla piyasaya sunmasıyla birlikte fotoğrafçılığın yaygınlaşması, herkesi birer seyahat fotoğrafçısı hâline getirirken; gezi fotoğrafçıların ticari amaçlarla ürettikleri orijinal görüntüler de popüleritelerini yitirmeye başladı. Öte yandan seyahat fotoğraflarının ikinci parlak dönemi, kartpostallarla birlikte 1800'lerin sonlarında geldi ve neredeyse yüz yıl boyunca önemini korumayı başardı. Sanayi Devrimi'nin nedenleri arasında yer alan buhar kazanlarının hem deniz hem de kara taşıtlarında kullanılmaya başlamasıyla seyahatlerin süreleri kısalmış ve daha güvenli hâle gelmişlerdir. Bu durum, turizm amaçlı seyahatleri de yaygınlaştırmıştır. Öte yandan egzotik bölgelerin fotoğraflarının dergilerde, kitaplarda ve sergilerde yer almasıyla birlikte daha fazla insan seyahat etme arzusu beslemeye başlamıştır. Bu anlamda turizmin yaygınlaşmasıyla seyahat fotoğrafçılığının yaygınlaşması eş zamanlı olmuştur ve bu iki olgu birbirini geliştirmiştir. Buharlı gemilerin ve trenlerin olanaklı hâle getirdiği uzun yolculuklar, fotoğraf makinelerinin küçülmesiyle birlikte çok sayıda görüntü avcısını seyahat fotoğrafçısı hâline getirmiştir. Bu seyahatlerde çekilen fotoğraflar ise daha fazla sayıda insanı bu uzak coğrafyalara gitme konusunda ikna edici olmuşlardır. Seyahat fotoğrafçılığı ile turizmin bu kaçınılmaz iş birliği günümüzde de geçerliliğini korumaktadır.

POPULARIZATION OF TRAVEL PHOTOGRAPHY

Photographers were not the only ones with a desire to explore, by solely participating in large expedition teams or earning money by selling visual travel journals. The European bourgeois thrived after the Industrial Revolution, and started to travel for tourism purposes by trains and ferries developed also due to the industrial revolution. Of course, such tourism activities were not possible for photographers with the large and heavy cameras used in the early stages of photography. So, in order for travel photography to reach its current state, technology had to advance more and cameras sizes had to be reduced for portability, and this was achieved only towards the end of the 19th century.

Photographers with large and heavy cameras still used metal plates, while photographers with relatively small cameras switched to paper and glass negatives. While glass negatives provided clearer images compared to paper negatives, the dry plate method eliminated the need for photographers to process the negatives at the shooting site. But the development of acetate-based films at the same period, brought photography to a different point. In 1888, when George Eastman introduced Kodak's simplified system to the market with the slogan "You press the button, we do the rest", photography became popular making everyone a travel photographer; and the original images produced by travel photographers for commercial purposes also began to lose popularity. On the other hand, travel photography had its moment for a second time in the late 1800s with postcards and maintained its importance for almost a century. With the use of steam boilers, a factor that led to the Industrial Revolution, in both vessels and land vehicles, travel became faster and safer. This also made travel for tourism purposes widespread. On the other hand, as photographs of exotic lands appeared in magazines, books and exhibitions, more and more people had wanderlust. In this sense, the popularization of tourism and travel photography were simultaneous, and these two phenomena have advanced each other. The long journeys made possible by steamships and trains, along with the downsized cameras, turned many image hunters into travel photographers. The photographs taken during these trips convinced more people to visit these far lands. This inevitable association between travel photography and tourism is still valid today.

Holi Festivali / Fest, Hindistan / India, 2012. Murat Gür.

Leica I.

Yatay / Horizontal, **Aspens, Kuzey Yeni Meksika / Northern New Mexico, 1958. Fotoğraf / Photo by Ansel Adams.**

DÜNYA SAVAŞLARI

20. yüzyılın başında otomobillerin yaygınlaşmaya başlamasıyla seyahat fotoğrafçılığı, hemen herkesin yapabileceği bir duruma gelmişti. Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle sekteye uğrayan bu uğraşı, savaşın bitmesiyle yeniden ivme kazandı. Savaş sırasında ve hemen sonrasında ortaya çıkan sanat akımları, fotoğrafçıların önemli bir bölümünü bu yeni akımlar ile ilgili üretimler yapmaya zorladı. Tasarımı savaştan önce yayılmış olan ama ancak 1925'te piyasaya çıkan Leica, hafif malzemeyle seyahat etmek isteyen fotoğrafçılar için inanılmaz bir buluştu. O zamana kadar kabul gören genel baskı yöntemi kontakt baskı iken, küçük negatifi ortaya çıkışı ile birlikte agrandizör baskıları hızla yaygınlaştı. Küçük ve orta format fotoğraf makineleri, yalnızca seyahat fotoğrafçılığı değil, tüm fotoğrafçılık türleri için kabul görmeye başlamıştı.

Ancak geleneksel büyük ve ağır ekipman kullanarak tekniğini geliştirmekte olan ABD'li fotoğrafçı Ansel Adams, iki dünya savaşı arasındaki dönemde aşılması güç bir kalite çizgisi yakalamayı başarmıştır. Daha çok muhteşem manzara fotoğraflarıyla tanınmış olsa da Ansel Adams tüm Kuzey Amerika kıtasında zorlu seyahatler yaparak doğa, sanayi, mimari ve toplumsal içerikli eserler üretmiştir. Sahibi olduğu kamyonetin arkasına yüklediği ekipmanını yolun bittiği noktaya kadar sürer, bundan sonrasına kiraladığı iki katırın sırtına yükleyerek devam ederdi. Gidilmesi çok zor olan noktalara kadar gidip, ışığın en etkili olduğu saatleri bekleyip, kendi geliştirdiği zon sisteme uygun şekilde fotoğrafları çeker ve geceleri de çadırında geçirirdi. Son derece zorlu geçen yolculukların sonrasında ise karanlık odasına girip büyük bir özenle banyo ve baskılarını yapardı. Yine bu dönemde ilk renkli fotoğraf denemeleri gündeme geldi. İlk örnekler el ile renklendirme ilkesine dayanıyordu. Daha sonra kimyasal denemeler geldi. 1935'te ise Kodak tarihi bir başarıya imza atarak Kodachrome'u piyasaya sürdü. Tüm zamanların en başarılı ve en uzun süre üretimde kalan diapositif filmi olan Kodachrome, 1936'da çekilen ilk süper prodüksiyon olan "Rüzgâr Gibi Geçti" filmi sayesinde insanların gönlünde taht kurmayı başardı. Fotoğraf, artık renkli ortama evrilmişti ve bu durum çok sayıda seyahat fotoğrafçısını da etkileyecekti.

Ne yazık ki üç yıl sonra patlak veren İkinci Dünya Savaşı, dünyada büyük yıkımlara yol açmıştır ve fotoğraf etkinlikleri de zorunlu bir duraklama devrine girmiştir. Savaş sonrasında ise tüm dünyada başlayan kalkınma hamleleri sırasında fotoğraf makinesi satışları hızla artmaya başlamış ve özellikle Japonya kökenli üreticiler piyasaya girmeye başlamıştır. Malzemelerin ucuzlaması, hafifleşmesi ile banyo ve baskı olanaklarının artması gibi nedenlerle hemen herkesin ulaşabileceği bir uğraşı hâline gelen fotoğrafçılık, 20. yüzyılın ikinci yarısına tam anlamıyla damga vurmuştur. Bu arada elbette hava ulaşımının gelişmesi ve ucuzlaması, otomobil ve otoyolların yaygınlaşması, her köye yol yapılması gibi gelişmeler de insanların daha kolay seyahat edebilmelerini sağlayan diğer etkenlerdir.

WORLD WARS

At the beginning of the 20th century, as automobiles became widespread, travel photography became available to everyone. This pursuit interrupted by the outbreak of the First World War, gained momentum once more after the war ended. Art movements that emerged during and immediately after the war, compelled a significant number of photographers to produce within these new movements. Leica already had a popular design before the war but it was launched in 1925 as an incredible invention for photographers who wished to travel with lightweight material. While the generally accepted printing method was contact printing until then, enlarger printing rapidly became widespread with the advent of small negatives. Small and medium format cameras came to gain acceptance for not just travel photography but all types of photography. However, US photographer Ansel Adams, who was developing his technique using traditional large and heavy equipment, attained an insurmountable quality in the period between the two world wars. Although he is mostly known for his spectacular landscape photographs, Ansel Adams' works he produced during his grueling trips to North America, were nature, industry, architecture and social photographs. He would drive with his equipment loaded on the back of his truck until the end of the road, and at that point, he would load the equipment on the backs of two rented mules. He would visit places off the beaten track, wait for the hours with the best light, take photos according to the zone system he developed and spend the nights in his tent. After the grueling trips, he would enter his dark room and diligently process and print photos.

In this period, the first color photography experiments also came to the fore. The first samples were based on the principle of hand coloring. Then came the chemical experiments. In 1935, Kodak achieved a historic success and launched Kodachrome. Kodachrome, the most successful and longest-running diapositive film of all time, was enshrined people's memories thanks to the first super-production movie "Gone with the Wind" filmed in 1936. Photography had evolved into a colorful medium, and this would also influence many travel photographers.

Unfortunately, the Second World War that broke out three years later, cut a swathe through the world and photography activities entered a compulsory unproductive period. After the war, during the global development moves, camera sales rapidly increased and manufacturers of Japanese origin began to enter the market. Photography became a hobby accessible to almost everyone as the material became lighter and more affordable and processing and printing opportunities increased, and made its mark on the second half of the 20th century. In the meantime, of course, advanced and affordable air transportation, automobiles and highways becoming widespread, and the construction of roads to every village are other factors that allowed people to travel more easily.

SAVAŞ SONRASI

1950'lerden günümüze kadar çok sayıda seyahat fotoğrafçısı saymak mümkün olsa da dünyanın en uzun soluklu fotoğraf seyahatlerini gerçekleştiren Fransız çift Sabrina ve Roland Michaud çiftini en başa yazmak gerekir. Birlikte ilk seyahatlerini 1960'ta Yemen ve Etiyopya'ya yapan Michaud çifti, sonraki 50 yılı sürekli Asya'nın zorlu coğrafyalarına fotoğraf seferleri düzenleyerek geçirmişlerdir. Aralarında ülkemizin de bulunduğu çok sayıda ülkeyi aylar boyunca (altı ay ile iki yıl arasında değişen sürelerde) gezerek, kültürleri iyice tanıyarak, tüm gelenek ve görenekleri anlayarak, yani bizzat yaşayarak çok nitelikli fotoğraf albümleri üretmişlerdir. Karı-koca olarak seyahat ediyor olmaları, gittikleri en ücra köyde bile kendilerine sempati ile yaklaşılmasına neden olmuş; dinsel bağnazlığın güçlü olduğu Afganistan, Pakistan, Hindistan gibi coğrafyalardaki zor yaşamlara ait içten görüntüler elde etmelerini sağlamıştır. Tarihi İpek Yolu güzergâhında yarım yüzyıl boyunca olağanüstü fotoğraflar üreten Michaud çiftinin, "insanlarla iletişim kurma ve birlikte zaman geçirme" ilkesine dayalı bu yaklaşımı, sonraki yıllarda pek çok başka seyahat fotoğrafçısı için de örnek oluşturmuştur. Ama bu fotoğrafçıların hiçbirisinin fotoğrafları, Michaud'ların üretimlerinin çizgisine ulaşamamıştır. Dergi ve albümlerin kâğıt ve baskı kalitelerinin artması, bu yayınların tirajını da arttırmış olup bu yayınlardan etkilenen herkesi turizm hareketlerine yönelmeyi başarmıştır. Her ne amaçla olsun seyahat eden insanlar, 1960'lardan itibaren ucuzlayan ve kaliteleri artan Japon malı fotoğraf

POSTWAR ERA

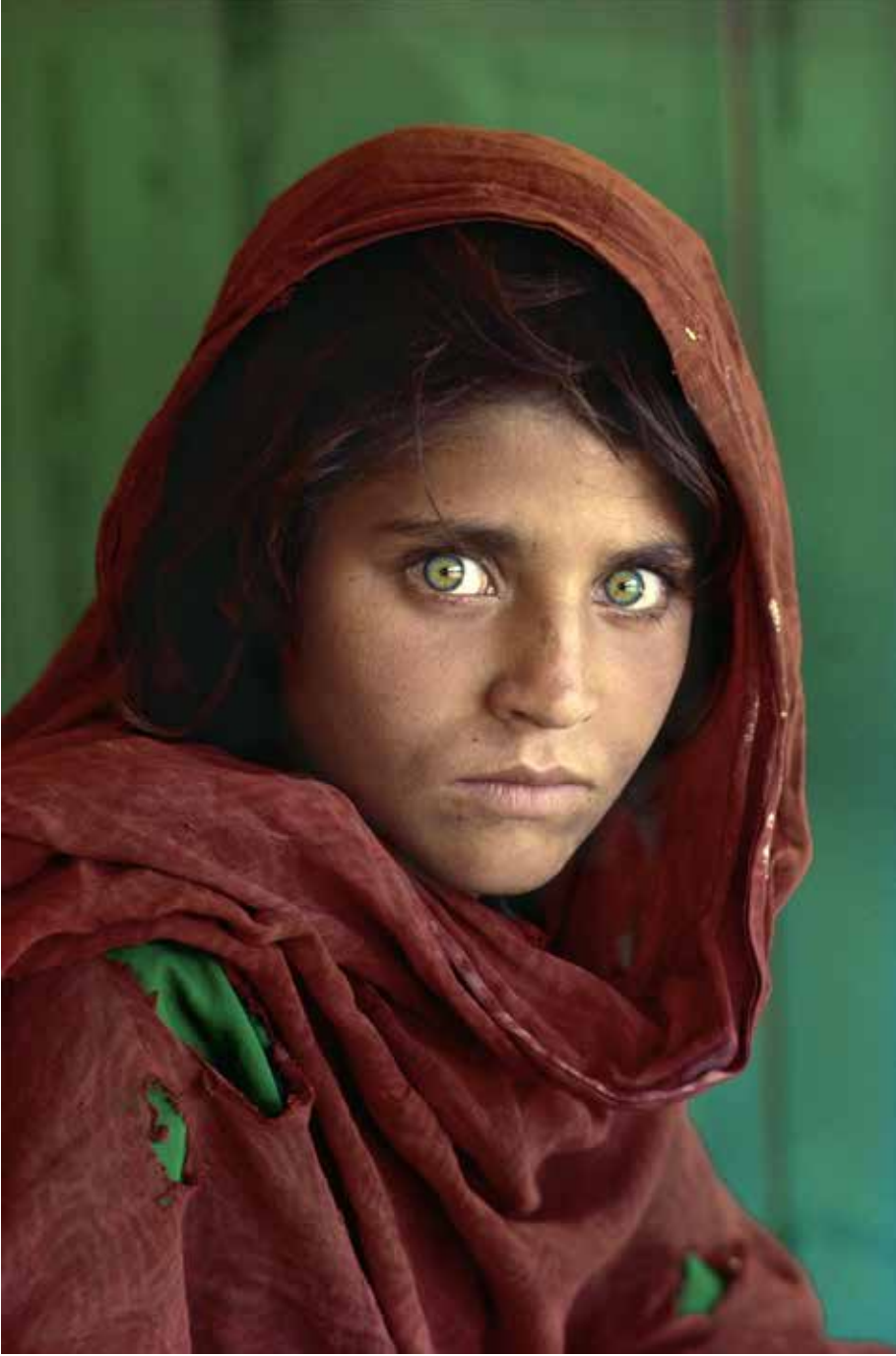
Although there is a great number of travel photographers from the 1950s to our day, French couple Sabrina and Roland Michaud, who went on the longest photography trips in the world should be at the top. Michaud couple, who made their first trip together in 1960 to Yemen and Ethiopia, spent the next 50 years constantly organizing photographic expeditions to the testing Asian regions. They produced high quality photo albums by traveling many countries, including Türkiye, for periods ranging from six months to two years, getting familiar with the cultures, exploring all customs and traditions through personally experiencing these. Because they traveled as husband and wife, people approached the couple with sympathy even in the most remote villages they visited which allowed them to capture ingenuous images of difficult lives led in regions such as Afghanistan, Pakistan, and India, where religious bigotry is strong. This approach of the Michaud couple, who produced extraordinary photographs for half a century on the historical Silk Road route, adopting the principle of "communicating with people and spending time together", set an example for many other travel photographers that followed. But none of these photographers' works have attained the quality of Michauds' photos. As the paper and print quality of magazines and albums improved, the circulation of these publications also increased and managed to direct people, influenced by these publications, to tourism activities. People who travel for any purpose have become photographers, thanks to Japanese cameras that have become cheaper and better in quality since

Roland & Sabrina Michaud, Puşkar /
Pushkar, **Hindistan / India, 1966.**

Afgan Türkistan / Afghan Turkestan, 1973.
Fotoğraf / Photo by Roland & Sabrina Michaud.

Afgan Kızı / Afghan Girl,
Peşaver / Peshawar, Pakistan, 1984.
Fotoğraf / Photo by Steve McCurry.

makineleri sayesinde birer fotoğrafçı olmuşlardır. Bu süreçte küreselleşen National Geographic, Geo gibi yayınlarda fotoğrafları yer alan çok sayıda seyahat fotoğrafçısı arasında en ünlüsü olması bakımından Steve McCurry'den de söz etmek gerekir. Aslında görev yaptığı dergi tarafından belli bir konuyu haber yapması için sahaya gönderilen bir fotoğrafçı olan McCurry, bölgede uzun süre kalarak gittiği yeri çok iyi tanınması ve insanlarla kurduğu iyi ilişkiler sayesinde "fotoğraf tarihine geçen" çok sayıda eser üretmiştir. Bunların en ünlüsü olan 1985 tarihli "Afgan Kızı" portresi, dünyanın en iyi tanınan fotoğrafıdır. FOTO. Afganistan'ın içinde bulunduğu savaş ortamı, -bu fotoğrafa konu olan Şerbet Gula'nın akıbetine karşın- insanların ilgisini arttırmış ve McCurry 17 yıl sonra yine aynı bölgeye giderek, bu kıza arayıp bularak benzer şekilde yeniden fotoğraflarını çekmiştir.

the 1960s. Steve McCurry should also be mentioned, as he is the most famous of travel photographers whose photographs have been featured in publications such as National Geographic and Geo globalized in this process. In fact, McCurry was a photographer sent to the field by the magazine he worked for to report on a subject, and he produced a number of works that went into the history of photography as he stayed for an extended period of time in the region he visited, got to know the place very well and established good relations with people. The most famous is the 1985 "Afghan Girl" portrait, which is the world's best-known photograph. FOTO. The war environment in Afghanistan - despite the fate of Sherbet Gula, who was the subject of this photo - attracted the people's attention and McCurry visited the same region 17 years later, sought this girl and took similar photos of her.

DİJİTAL TEKNOLOJİ

21. yüzyılın başlamasıyla birlikte dijitalleşen fotoğraf teknolojisi, seyahat fotoğrafçıları için zorluk oluşturan “filmleri taşımak, makineye takmak, çıkarmak, saklamak, gümrüklerdeki X-ışınlarından korumak” gibi sorunlarından kurtarmıştır. Filmin maddi ve manevi külfetinden kurtulan seyahat fotoğrafçıları, hızlı bir şekilde dijital kameralara ve giderek büyüyen kapasiteli bellek kartlarına yatırım yapmaya başlamışlardır. Yaklaşık 20 yıllık süreçte dijital fotoğraf teknolojisindeki gelişme hiç ara vermeksizin devam etmiş, aynasız modeller ile daha da küçülüp hafifleyen fotoğraf makineleri, günümüzde cep telefonlarının içine entegre edilerek en küçük ve hafif forma indirgenmiş bulunmaktadır. Değişen teknoloji yüzünden seyahat fotoğrafçılığının zorlukları büyük ölçüde aşılmış görülmektedir. Gidilmesi planlanan şehir ya da bölge yakınında mutlaka bir havaalanı bulunmaktadır. Deniz yolu ya da demir yoluyla ulaşılabilir coğrafyalar için de çok sayıda seçenek bulunmaktadır. Kara yolu ulaşımı ise tarihte hiç olmadığı kadar güvenli ve konforlu olarak yapılabilmektedir. Yüksek dağlar için yüksek irtifa helikopterleri, derin denizler için derin dalış denizaltıları fotoğrafçıların hizmetindedir. “Bütün bunlar için yeterince param yok” diyen fotoğrafçılar için çantaya sığabilen 250 gramdan daha hafif “drone”lar ve her türlü fotoğraf makinesini denizlere sokabileceğiniz su altı kılıfları üretilmektedir. Bundan 70 yıl kadar önce Ansel Adams’ın fotoğraf çekmek için yaşadığı zorluklar düşünüldüğünde bugünün seyahat fotoğrafçısı yüz bin kat daha şanslıdır. Dijitalleşen fotoğraf teknolojisi, iletişim ağlarının da desteklemesiyle çekilen fotoğrafların anında dünyanın her noktasına iletilebilmesine olanak sağlamaktadır. Her geçen gün artan çözünürlükler ve çekim hızlarına ek olarak fotoğraf makineleri, aynı zamanda birer video kamera hâline gelmiş durumdadır. Dolayısıyla her fotoğrafçı, aynı zamanda bir kameramandır. Seyahat fotoğrafçısı, ister tek bir karenin isterse de sesli ve hareketli görüntülerin kaydedicisi konumundadır. Fotoğrafın icadından beri kameranın ayrılmaz eşlikçisi olan üçayak (tripod), gelişen titreşim önleyiciler, artan yüksek ISO performansları ve hatta yapay zekânın yardımıyla pek çok durumda gereksiz hâle gelmiştir. 21. yüzyılın başında yaygınlaşarak hayatımızın önemli bir parçası hâline gelen dizüstü bilgisayarlar, seyahat fotoğrafçısının yükünü biraz arttırmış olsalar da vazgeçilmez donanımlar arasında yer almaktadırlar. Dizüstü bilgisayarları ağır bulanlar için tablet bilgisayarlar önemli bir yardımcı konumundadırlar. Tüm bu dijital ekipmanın seyahat fotoğrafçısına getirdiği en büyük zorluk ise pilleri şarj etme zorunluluğudur. Dijital fotoğrafçılığın ilk yıllarında kalem

DIGITAL TECHNOLOGY

With the onset of the 21st century, digitalized photography technology has saved travel photographers from troubles such as “carrying films, putting in and removing them from camera, storing them, protecting them from X-rays at the customs”. Freed from the financial and moral burden of photographic films, travel photographers quickly started to invest in digital cameras and memory cards with an ever-growing capacity. Digital photography technology has continued to advance uninterruptedly for about 20 years, and cameras that have become smaller and lighter with mirrorless models, have been integrated into mobile phones today and reduced to their smallest and lightest form.

Thanks to advancing technology, it seems that the difficulties of travel photography have been largely overcome. There is certainly an airport near the city or region you plan to visit. There are also various options for regions that can be reached by sea or railroads. Traveling by land is safer and more comfortable than ever before. High altitude helicopters for high mountains, deep diving submarines for deep seas are at the disposal of photographers. For photographers who can't afford this, “drones” weighing less than 250 grams and can fit in a bag and underwater cases with which you can take any camera underwater are produced. Considering the hardships Ansel Adams had to face while taking photographs 70 years ago, today's travel photographer is a thousand times luckier. Digitalized photography technology enables the photos taken to be transmitted instantly to any point in the world with support from communication networks. Next to the ever-increasing resolutions and shooting speeds, cameras are now also video cameras. Therefore, every photographer is also a cameraman. Travel photographer is the recorder of either a single frame or motion pictures with sound. Tripod, an inseparable companion of cameras since the invention of photography, has been rendered unnecessary mostly thanks to the improved anti-vibration, increased high ISO performances and even artificial intelligence. Laptop computers became popular at the turn of the 21st century and an essential part of our lives; they are among the necessary equipment, although they increase the load of travel photographers even a little. Tablet computers are important assistants for those who find laptops heavy. The biggest strain all this digital equipment put on travel photographer is the necessity to recharge batteries. In the early years of digital photography, the models using alkaline batteries were convenient for photographers as these batteries did not

piller kullanan modellerin varlığı, fotoğrafçıyı zorlamamıştı ve bu pillerin her gün şarj edilmeleri gerekmediği gibi gidilen en ucra köylerde bile kalem pil bulmak mümkün oluyordu. Ancak dijital fotoğraf makinelerinin birer enerji canavarına dönüşmesiyle birlikte yüksek verimli lityum-iyon bataryalar birer zorunluluk hâline geldi. Her marka ve model farklı niteliklerde batarya kullandığı için de fotoğrafçılar yanlarında yedek batarya bulundurmanın ötesinde her çekim sonrası mutlaka onları şarj etme zorunluluğundalar. Yine çekim sonrasında bellek kartlarının boşaltılması ve yedeklenmesi gibi işlemler, hatta fotoğrafların dizüstü bilgisayar/tablet ile işlenip dünyanın başka bir noktasına gönderilmesi gibi işlemlerin de yapılması gerekebiliyor. Bu gibi durumlarda kameraların, bilgisayarların ve akıllı telefonların mutlaka şarj edilmeleri gerekiyor. Yani dijital teknoloji mobilitemizi arttırmış olsa da yüksek miktarda elektrik enerjisine ihtiyaç duyuyor. Özellikle akıllı telefon üreticilerinin çabalarıyla geliştirilen görüntüleme teknolojileri pek çok izleyiciyi tatmin edebilecek kaliteye erişmiş bulunmaktadır. Mükemmeliyetçi fotoğrafçılar hâlâ daha nitelikli, daha ağır ve daha pahalı olan fotoğraf makinelerini kullanmaya kuşkusuz devam edeceklerdir ama toplumların büyük çoğunluğu için “akıllı telefon=kamera” eşitliği kurulmuş durumdadır. Kullanışlılık belirleyici faktör olmuştur. Çok sayıda kamera ekipmanı, taşınabilir bilgisayarlar, hard diskler ve bunlara ait şarj cihazlarını taşımak istemeyenler için akıllı telefonlar, çok hafif ve kullanışlı görüntüleme aracı alternatifini hâline gelmiştir.

SEYAHAT FOTOĞRAFÇILARI NASIL ÇALIŞIR?

Günümüzde seyahat fotoğrafçılığının içeriği çok genişlemiştir ama genel olarak doğa, tarih ve kültürel yaşamlar ilgi odağındadır. İster tek başına seyahat edilsin, ister kalabalık bir grup ile birlikte seyahat fotoğrafçıları için iki önemli olan iki konu vardır: 1- Fotoğrafik donanım 2- Gidilecek yer hakkında bilgi toplamak... Fotoğrafik donanım, her fotoğrafçı için özeldir ama nispeten hafif ve hızlı malzemeye ihtiyaç duyan seyahat fotoğrafçısı için özellikle önemlidir. Belki de hayatında yalnızca bir kez göreceği bir yere giden seyahat fotoğrafçısının beraberinde götürdüğü donanıma güvenmesi çok önemlidir. Ekonomik ömrünü doldurmuş ya da sıkça sorun çıkaran bir fotoğraf ekipmanı ile yola çıkmaması gerektiğini tüm seyahat fotoğrafçıları bilir. Bu anlamda seyahat fotoğrafçıları, diğer tüm fotoğrafçılardan daha tedbirdir. Önemli bir geziden önce ekipmanını yenilemeyi seçtiyse seyahatten önce bunu mutlaka test ederek acemiliğini üzerinden atmayı seçer. Sorunlu ekipmanı varsa bunu mutlaka servise vererek onarımını yaptırır. Yanına taşıyabileceği ve gittiği yerde işine

need to be charged every day and it was possible to find these even in the most remote villages. However, as digital cameras have required more and more energy, high-efficiency lithium-ion batteries have become a necessity. Since every brand and model uses distinct batteries, photographers have to charge them after each shoot as well as carrying spare batteries with them. Again, sometimes memory cards should be emptied and backed up after shooting, even photos must be processed on a laptop/tablet and sent them to another part of the world. In such cases, cameras, computers and smartphones must be charged. In other words, although digital technology has increased our mobility, it requires high electrical energy.

Imaging technologies developed especially with the efforts of smartphone manufacturers have reached a quality level that satisfies most viewers. Perfectionist photographers will undoubtedly continue to use higher quality, heavier and more expensive cameras, but the “smartphone=kamera” equation has been accepted by the vast majority. Usability has become a decisive factor. Smartphones have become a very light and useful imaging tool, an alternative for those who do not want to carry a wide range of camera equipment, portable computers, hard disks and their chargers.

HOW DOES TRAVEL PHOTOGRAPHY WORK?

Today, the content of travel photography has expanded, but in general, nature, history and cultural life are the focus of interest. Traveling alone or with a large group, there are two primary issues for travel photographers: 1- Photographic equipment 2- Gathering information about the destination... Photographic equipment is important for all photographers, but especially important for travel photographers that need relatively light and fast materials. It's crucial for travel photographers to trust their equipment who travels to a place they'll probably only see once in their life. All travel photographers know that they should not set out with photographic equipment at the end of its economic life or that often malfunctions. In this sense, travel photographers are more vigilant than other photographers. If a photographer renews their equipment before an important trip, they make sure test it before the trip to gain experience. If there is a problematic equipment, it is definitely repaired in the service. Lenses to carry along which will be suitable for the destination are selected. They deliberately leave the equipment that might weigh down, at home.

yarayacak objektifleri seçer. Kendisine ağırlık yapacağını düşündüğü ekipmanı bilinçli olarak evde bırakır. Gidilecek yer hakkında bilgi toplamak da bir seyahat fotoğrafçısı için çok önemlidir. Orada karşılaşılabilecek olası konular, insan davranışları, dinî duyarlılıklar, yeme-içme alışkanlıkları, sosyal çalkantılar, iklim özellikleri gibi çok sayıda değişken incelenir ve gidilince bir sürpriz ile karşılaşılması amaçlanır. İşin içinde her zaman sürprizler vardır ve bunların her zaman olumlu olması da mümkün değildir. Ancak burada amaçlanan, kötü sürprizlerle karşılaşmamaya çalışmaktır.

Seyahat fotoğrafçılığı, kararlı, hazırlıklı, öngörülü ve disiplinli davranmayı gerektiren, aslında oldukça stresli bir fotoğrafçılık türüdür. Bunu bir tür tatil ya da eğlence olduğunu zannedenler için, bu işin hiç de sanıldığı kadar kolay ve eğlenceli olmadığını öğrenmek şaşırtıcı gelebilir. Son derece zorlu, eskilerin deyimiyle “meşakkatli” bir iştir. Ortaya çıkan fotoğrafların verdiği tat elbette özeldir, ama seyahat fotoğrafçısı yığınla zorluğu göze alır ve sabahın ilk ışıklarından akşamın kör karanlığına kadar sürekli fotoğraf peşindedir. Bunu yaparken de gezdiği coğrafyanın, kentin, insanın ya da hayvanın ruhuna (ya da doğasına, mizacına) en uygun görüntüleri yakalamaya çalışır. Yani Batılı fotoğrafçıların sıklıkla yaptığı gibi “oryantalist” bir bakışla değil; oranın güzelliklerini görmeye, gerçeklerini kavramaya, insanını anlamaya çalışan “yapıcı bir ruh”la fotoğraf çekmeye çalışır.

Seyahat fotoğrafçısı, tıpkı bir aslan avcısı gibi davranır: Avlamak (fotoğrafını çekmek) istediği hayvan (insan, hayvan, doğa parçası ya da bina) konusunda bilgi toplar. Bilgi, fotoğrafçının en büyük hazinesidir. Avını iyi tanıyan avcı, kısa sürede onun izini bulur; doğru yerde, doğru zamanı bekler ve yanındaki doğru malzemeyi kullanarak işi bitirir. Seyahat fotoğrafçısı da böyledir. Görüntülemek istediği olayı, kişiyi, hayvanı, bitkiyi, doğa parçasını, şehri, vb. araştırır, bu konu hakkında kitaplar, ansiklopediler, haritalar okur ve internet sitelerini izler... Kafasında imgeler oluşturur ve bu imgeleri fotoğraf hâline dönüştürmek için planlar yapar. Bu plan ne kadar kusursuz olursa çekeceği fotoğraf da o kadar iyi olacaktır. Ama kusursuz bir plan yapmak, o kadar kolay değildir. Bu yüzden her türlü olumsuzluğu hesaba katarak bir “B planı”nı da hazır tutar. B planından kasıt, asıl görülmesi gereken yerin ya da etkinliğin, önceden kestirilemeyen bir nedenle görülemediği durumda, daha az önemli olan başka bir yeri ya da etkinliği görmeye çalışmaktır. Yani “yeni bir seçenek” yaratmaktır ve bir seyahat fotoğrafçısının en önemli yeteneklerinden biri olmalıdır. Çünkü seyahat fotoğrafçılığında bilinmeyenlerin sayısı oldukça fazladır ve planlandığı gibi gitmeyen gezilere ince ayar yapmak gerekir.

Gathering information about a destination is also very important for a travel photographer. Many variables such as possible issues that one might encounter there, human behavior, religious sensitivities, eating and drinking habits, social turbulence, and climate characteristics are examined with the aim of not facing unpleasant surprises. There will always be surprises and it is impossible for them to be positive at all times. However, the aim here is to avoid any bad surprises.

Travel photography is in fact a very stressful photography genre that requires determination, preparation, foresight and discipline. For those who think that this is some kind of holiday or entertainment, it may come as a surprise to find out that this is not as easy and fun as it seems. It is an extremely difficult job, as the old saying goes “a long haul”. Of course, the pleasure one gets from resulting photographs is special, but the travel photographer runs many risks and is constantly in pursuit of photographs from the first light of the morning to the dark of the evening. While doing this, photographer works to capture the best images that reveal the spirit (or nature, temperament) of the region, city they visit or the person or animal they see. In other words, not through an “orientalist” view as Western photographers often do; rather with a “constructive spirit” that attempts to see the beauties of a destination, comprehend its realities, and its people. Travel photographer acts like a lion hunter, gathering information about the animal (human, animal, piece of nature or structure) he wants to hunt (capture). Knowledge is the photographer’s greatest source. The hunter, familiar with his prey, picks up its trail in no time; and waits for the right time in the right place to finish the job by using the correct tools. So is the travel photographer who researches the scene, human, animal, plant, piece of nature, city, etc., reads books, encyclopedias, maps and follows websites on this subject... They create images in their head and make plans to transform these images into photographs. The more impeccable this plan is, the better the photo will turn out. But making an impeccable plan is not that easy. Therefore, a “plan B” is also in place created by taking all kinds of adversities into account. Plan B means to visit another relatively less important attraction or event if the main attraction or event cannot be seen due to unpredictable reasons. So it is creating “a new option” which should be one of the primary skills of a travel photographer. Because there is a high number of unknowns in travel photography and trips that don’t go as planned need to be fine-tuned.

Özbekistan / Uzbekistan, 2013. Fotoğraf / Photo by Murat Gür.

Tunus / Tunisia, 2016. Fotoğraf / Photo by Murat Gür.

PLANLAMA

Seyahatlerde zaman hep sınırlayıcı bir faktör olduğu için zamanlama önem kazanmaktadır. Zamanı en iyi şekilde kullanabilmek için gidilecek, görülecek yerler dikkatlice araştırılarak ayrıntılı bir plan yapılmalıdır. Sürprizlerle karşılaşmayı seven fotoğrafçılar da vardır elbet, ama bir seyahat fotoğrafçısının en önemli özelliği bilgiyi kullanmak olmalıdır. Pisa Kulesi'ni görmek için İtalya'ya kadar gidip, sonra da onarımda olduğunu görüp doğru dürüst fotoğrafını çekmemek ya da Köln Katedrali'nin içinde çekim yapmak amacıyla oraya kadar gidip yanında geniş açılı ve ışık geçirgenliği yüksek bir objektif bulundurmamak gibi durumlardan kaçınmak mümkündür ve seyahat fotoğrafçısı bu tuzaklara düşmez.

Her şeyden önce gidilecek yerin ya da yerlerin belirlenmesi ile burada görülecek mekân ve etkinlikler konusunda bilgi edinilmesi gerekir. Çağımızın bilgi çağı olduğu düşünüldüğünde, bunun zor ve sıkıcı bir işlem olduğu söylenemez; aksine çok zevkli bir ön çalışma olacaktır. Bu çalışma sırasında pek çok fotoğraf görüleceğinden, ne tür fotoğraflar çekilebileceği konusunda da bir fikir edinilecektir. Hatta bu durumu çok abartıp, kafasında belirli imgeler oluşturan ve gittiği yerde bu imgenin aynısını çekmeye çalışan seyahat fotoğrafçıları da bulunmaktadır. Bu kadar "nokta atışı" yapmak, her gezide mümkün olmayabilir; ama bunu düşlemek bile bir fotoğrafçı için güzel bir şeydir. İdeal bir planlamada seyahatin mevsimi ve toplam kaç gün süreceği en baştan hesaplanmalıdır. İki-üç gün sürecek mini gezilerden, iki-üç ay sürecek uzun gezilere kadar pek çok olasılık söz konusu olabilir. Gezinin kaç gün süreceği, amaca, bütçeye, coğrafyanın genişliğine ve ulaşım olanaklarına göre değişebilir. Büyük bir coğrafyayı iki-üç günde gezmenin mümkün olmayacağı unutulmamalıdır. Tek bir şehirde iki hafta kalmanın da bir mantığı yoktur. Seyahatlerde fotoğrafçının ve birlikte seyahate çıkılacak arkadaşların ruhsal ve fiziksel dayanıklılık süreleri belirleyicidir. Günümüz koşullarında ideal bir seyahat süresinden söz etmek mümkün değildir. Ancak çalışılan iş yerinden bir hafta izin alınarak hafta sonlarının da dahil edildiği 9-10 günlük seyahatler oldukça verimlidir. Bundan daha uzun süren gezilerde, katılımcıların fiziksel yorgunluğu ve yaşadıkları strese bağlı olarak yıpranmalar baş gösterir ve fotoğrafik verim düşer. Çok iyi planlanmış ve arada bir-iki gün dinlenmeye zaman ayıran daha uzun süreli fotoğraf seyahatleri de mümkündür.

PLANNING

Timing is important as time is always a limiting factor in travel. In order to make the most of it, an elaborate plan should be made by carefully researching the destinations to visit. Of course, some photographers like surprises, but the most important characteristic of a travel photographer should be the ability to put knowledge to use. Travel photographer avoid traps such as going all the way to Italy to see the Leaning Tower of Pisa and then not being able to take a decent photo because it is under repair, or visiting to shoot the interior of the Cologne Cathedral and not having a wide-angle lens with high light transmittance.

First of all, it is necessary to determine the destination or places to go and to get informed about the attractions and activities there. Considering that this is the age is the information, this is not a difficult and tedious process; on the contrary, preliminary work will be very enjoyable. The umpteen photographs you see during the research, will give you an idea as to what kind of photographs can be taken. There are even travel photographers who go beyond and create certain images in their heads and try to capture the same image at their destination. It may not be possible to be so "spot on" on every trip; but even imagining it is beautiful for a photographer. An ideal planning requires calculating the season and the total number of days of the trip. There are many possibilities, from mini trips lasting two to three days to long trips that last two to three months. The trip duration may vary depending on the goal, budget, the size of the region and transportation possibilities. It should be noted that it is not be possible to visit a large region in two or three days. There is no reason to stay for two weeks in a single city. Mental and physical endurance of the photographer and their travel companions are decisive. In present conditions, it is not possible to talk about an ideal travel duration. However, 9-10 day-long trips including weekends by taking a week off from the workplace, are very productive. On trips longer than this, exhaustion may occur due to the physical fatigue and stress participants experience and efficiency will be reduced. Longer, well-planned photography trips are also possible which allocate a day or two to rest at intervals.

ZAMANLAMA

Seyahat fotoğrafçısı, görmeyi ve fotoğraflamayı amaçladığı yerleri araştırırken, buralara yılın hangi mevsiminde ya da ayında gitmenin daha doğru olacağını öğrenmelidir. Bunun için kitaplar, dergiler, ansiklopediler, web siteleri, telefon uygulamaları izlenmeli ve daha önce buralara gitmiş olan kişilerle görüşülmelidir. Her ülkenin, her bölgenin, her şehrin en iyi ışık aldığı, en güzel renklerle bezendiği ya da en hareketli olduğu zamanlar vardır. Bu zamanlamayı iyi yapmak, inanılmayacak ölçüde verimli bir gezi yapılmasını sağlayabilir. Seyahat fotoğrafçıları, hiç hesapta olmayan bazı kötü sürprizlerle de karşılaşabilir elbette. Gidilen yerde deprem olur, kasırga çıkar, son yüzyılın en çok yağış alan mayısına denk gelinebilir, temmuzda kar yağar... Böyle sıra dışı durumları öngörmek mümkün olmaz, ama zamanlama doğru yapılarak öngörülebilen risklerden kaçınılabılır. Örneğin doğa fotoğrafı amaçlı olarak Van'a ya da Erzurum'a gitmek için ocak ayı oldukça riskli bir seçimdir. Oysa Mayıs-haziran aylarında doğa çok daha fazla görsellik sunacaktır. Tam tersine ağustosta Kapadokya'ya gitmek de kötü zamanlamalardan biridir, çünkü aşırı sıcak, toz ve sert ışık nedeniyle nitelikli fotoğraf çekmek çok zorlaşacaktır. Diğer üç mevsim, Kapadokya için birbirinden farklı görsel avantajlar sunacaktır.

Gidilecek kentteki festival, fuar, panayır, bayram gibi etkinliklerin de hesaba katılması, fotoğrafçıya hoş sürprizlerle karşılaşma fırsatı verecektir. Kısacası nereye gidilirse gidilsin, her yerin görsel bir mevsimi vardır ve bu yer, en iyi o mevsimde görüntülenebilir. Puşkar Panayırını, Holi Festivali, Rio Karnavalı ya da Aşura'nın zamanları bellidir ve buralardaki görsellikleri yakalamak isteyen fotoğrafçının seyahat zamanlaması da kendiliğinden belirlenir. Seyahat fotoğrafçısı, kuraklık zamanı Kenya'da safariye yeltenmez; muson mevsiminde Güneydoğu Asya'ya gitmez ya da kışın Kelebekler Vadisi'nde kelebek aramaz. Seyahat fotoğrafçısı neyin, ne zaman, nerede görüntülenebileceği konusunda bir ön çalışma yaparak "öğrenir". Bu araştırma aşaması, genel olarak seyahat kültürü için, özel olarak ise seyahat fotoğrafı kültürü için temel koşuldur.

TIMING

Travel photographer should find out the best season or month of the year to visit and photograph a destination while doing research. Photographer should turn to books, magazines, encyclopedias, websites, mobile applications and meet with people who traveled there before. There is a time for every country, every region, every city when it has the best light, the finest colors, or highest season. Good timing can make for an incredibly productive trip. Of course, travel photographers may encounter some unforeseen bad surprises. There might be earthquakes, hurricanes, the rainiest May of the last century, or it may snow in July... It is not possible to predict such extraordinary situations, but possible to avoid predictable risks with the right timing. For example, January is a very risky month to visit Van or Erzurum for nature photography. The nature offers better visuals in May-June. On the contrary, visiting Cappadocia in August is an example of bad timing, because it is very difficult to take quality photos due to the extreme heat, dust and harsh light. The other three seasons offer various visual advantages in Cappadocia. Taking into account events such as festivals, fairs and holidays in the destination city, gives the photographer the chance to come across pleasant surprises. In short, every place has a visual season and this place can be photographed best in that particular season. The times of the Pushkar Fair, Holi Festival, Rio Carnival or Ashura are known, and for the photographer who wants to capture images here, travel dates are set. Travel photographer doesn't go on safari in Kenya during a drought; doesn't travel to Southeast Asia during monsoons or search for butterflies in Butterfly Valley in winter. Travel photographer "learns" by doing a preliminary research of what can be captured, when and where. This research phase is a principle for travel culture in general and travel photography culture in particular.

ROTA VE ULAŞIM

İster yurt içi, ister yurt dışı gezilerde olsun, iyi bir planlamanın ikinci adımı ulaşım sorununun çözümlenmesidir. Otobüs, tren, uçak, otomobil gibi ulaşım araçlarının hangisinin daha verimli olacağına karar vermek önemlidir. Temelde karayoluyla seyahat etmek, gerektiğinde durup fotoğraf çekmek ya da ara yollara girerek fotoğraf çekme olanağı sağlaması yüzünden daha avantajlıdır. Ancak yolun uzunluğu, bozukluğu, virajlı ya da inişli çıkışlı olması gibi etkenler yüzünden tercih edilmeyebilir. Bazen uçakla ulaşım tek yoldur. Tren güvenliği yüzünden, vapur ise rahatlığı için tercih edilebilir. Ancak burada dikkat edilmesi gereken nokta, olabildiğince az yorulmuş olarak gidilecek merkeze ulaşmaktır. 18 saatlik uçuş ya da 36 saatlik tren yolculuğu gibi durumlar söz konusuysa seyahat fotoğrafçısının planlama yaparken dinlenmek için en az bir günü kendisine ayırması gerekir.

Aynı gezi sırasında birden çok merkezi görmek gibi bir plan söz konusuysa görülecek merkezlerin birbirlerine olan uzaklığının dikkate alınarak planlama yapılması gerekir. Ara ulaşimleri karayoluyla yapmak, o bölgeyi ya da ülkeyi daha iyi tanımak için çok yararlıdır. Ama yine de mesafelerin caydırıcı olabileceği akıldan çıkarılmamalıdır. Az gelişmiş ülkelerde, harita üzerinde çok yakınmış gibi görünen iki kent, karayoluyla altı-sekiz saat sürebilir. Bunu caydırıcı bulanlar, uçağı seçmek isteyebilir; ama acaba uçağın saatleri sizin için uygun olacak mıdır? Tam gün ortasındaki bir uçuş saati, o günün büyük ölçüde yitirilmesine yol açacaktır. Bu yüzden ara ulaşımarda (hatta tüm ulaşımarda) uçak kullanılması düşünüüyorsa ışığı kaçırmamak açısından olabildiğince akşam ya da gece saatlerinin seçilmesi önerilir. Gidilen merkezlerde otomobil ya da minibüs kiralamak, başvurulabilecek etkili yöntemlerden biridir. Hatta mümkünse şoförü ve rehberiyle birlikte kiralamak en iyisidir. Böylece yanlış yola sapmak, kaybolmak, park yeri aramak gibi zaman kayıpları yaşanmaz ve fotoğraf çekebilmek için daha çok zaman kalır. Ayrıca şoförsüz araç kiralamak, gruptan bir kişinin kendisini şoför olarak feda etmesi, dolayısıyla çevreyi gözlemleyememesi gibi haksız ve kabul edilemez bir sonuç doğuracaktır.

ROUTE AND TRANSPORTATION

The second step of a good planning, whether in domestic or international trips, is to resolve the issue of transportation. It is important to decide the more efficient means of transportation, such as buses, trains, planes, automobiles. Basically, traveling by road is more advantageous because there is the opportunity to stop and take pictures when necessary, or to enter the side roads. However, it may not be preferable due to factors such as the length, roughness, curves or bumps of the road. Sometimes air travel may be the only way. Trains can be preferred for safety and ferries for their convenience. However, the point to consider here is to reach the destination with as little fatigue as possible. When an 18-hour flight or a 36-hour train ride is in question, travel photographer should allocate at least one day for rest, while planning.

If the plan is to visit multiple destinations within the same trip, distances between destinations should be taken into account while planning. Covering these distances by road is very useful for getting to know that region or country better. However, keep in mind that distances can be intimidating. In underdeveloped countries, two cities that seem very close on the map can take six to eight hours by road. Those who find this intimidating may opt for the plane; but will the flight times be suitable? A flight in the midday will mean that the better part of the day will be lost. So, if the plan is to take the plane for intermediate transportation (or for all transportation), evening or night flights should be chosen as much as possible in order not to miss the light.

Renting a car or a van at the destinations is an effective methods to appeal to. The ideal would be to hire a driver and guide if possible. This way, photographer will not lose time taking the wrong road, getting lost, searching for a parking space, and there is more time left for taking photos. In addition, renting a car without a driver will be unfair and unacceptable, as one person will make a sacrifice be the driver, and will not able to observe the environment.

OBJEKTİF SEÇİMİ

Herhangi bir seyahate çıkarken objektif seçimi, en zor ve en kritik kararlardan biridir. Elinde fazla sayıda objektif yoksa hele yalnızca tek bir objektifle çalışıyorsa, fotoğrafçı için karar vermek pek zor olmayabilir. Ama fotoğrafçılıkla ciddi olarak ilgilenen ve çok sayıda objektife sahip bir fotoğrafçının karar süreci uzun olabilir, çünkü seyahat fotoğrafçılığı hamallık değildir. Olabildiğince az yük taşımak, fakat aynı zamanda her duruma uygun ekipmana sahip olmak gerekir.

Seyahat fotoğrafçılığı tarihine bakıldığında belleklerde iz bırakan fotoğrafların, genellikle büyük ya da orta format fotoğraf makineleri ile çekilmiş oldukları görülür. Ama fotoğrafın öncülerinin çekmiş oldukları sıkıntıları, bugünün koşullarında hiçbir fotoğrafçının yaşaması gerekmiyor. Günümüz koşullarında dijital teknolojinin belirleyici olduğu kuşku götürmez bir gerçektir. Bütçesi uygun olan ve seyahatlerinde maksimum kalitede görüntü üretmek isteyen fotoğrafçılar için orta format aynasız dijital modeller, son derece taşınabilir boyutlarda ve ağırlıklıdır. Geçmişin orta format makinelerinden çok daha küçük ve hafif oldukları için seyahat fotoğrafçılığında rahatlıkla kullanılabilirler. Ancak bu tür donanımlar için objektiflerin sayıları ve çeşitliliği sınırlayıcılıklarını korumaktalar. Orta format için geniş açılı ve tele objektif olanakları sınırlıdır.

Yaklaşık 100 yıldır seyahat fotoğrafçıların standart ekipmanı hâline gelmiş olan 35 mm'lik film kullanan (tam çerçeve) fotoğraf makineleri, seyahatlerde de ilk akla gelen donanımdır. Özellikle aynasız modellerin küçülen ve hafifleyen yapıları, onları seyahat fotoğrafçılığı için geçmişten daha uygun hâle getirmektedir. Öte yandan bu tür fotoğraf makineleri için ideal ekipman olan 15-36 mm. zoom, 24-70 mm. zoom, 85 mm. asal ve 70-200 mm. tele zoom objektiflerin toplamda oldukça ağır oldukları ve çekim sırasında çok göze battıkları da bir gerçektir. Bu nedenle günümüz seyahat fotoğrafçıları için APS-C ve Micro Four Thirds boyutlarında algılayıcı kullanan fotoğraf makineleri, hafiflik ve hız anlamında daha uygun seçeneklerdir. Küçülen boyutlar, gün boyu taşıma ve kullanım sırasında fotoğrafçıya performansını sürekli olarak koruması anlamında yardımcı olmaktadır. Ayrıca göze batmayan objektiflerle çalışmak, yerel halkın da daha az rahatsız olması anlamına gelmektedir. Özellikle seyahat fotoğrafçılığında düşünülmesi gereken önemli bir avantaj, çift makine gövdesi ile dolaşmak olmalıdır. Sık sık objektif değiştirmek zorunda kalınması, zaman ve konsantrasyon kaybına ek olarak düşürme riskini de barındırır. Ayrıca tozlu ortamlarda yapılan objektif değiştirmeleri, algılayıcı yüzeyine toz yapışma riskini de ciddi oranda artırır. Bu nedenlerle birinde geniş açılı, diğerinde tele objektif takılı iki gövde ile dolaşmak, seyahat fotoğrafçısının verimini arttıran bir uygulama olarak dikkat çekmektedir.

LENS SELECTION

Lens selection is one of the hardest and most critical decisions when going on any trip. If you do not have many lenses at hand, especially if you only work with one lens, it may not be difficult to make a decision. But the decision process can be long for a photographer who takes a serious interest in photography and has multiple lenses, because travel photographer is not a porter. It is necessary to carry as little load as possible, but at the same time to have the right equipment for every situation.

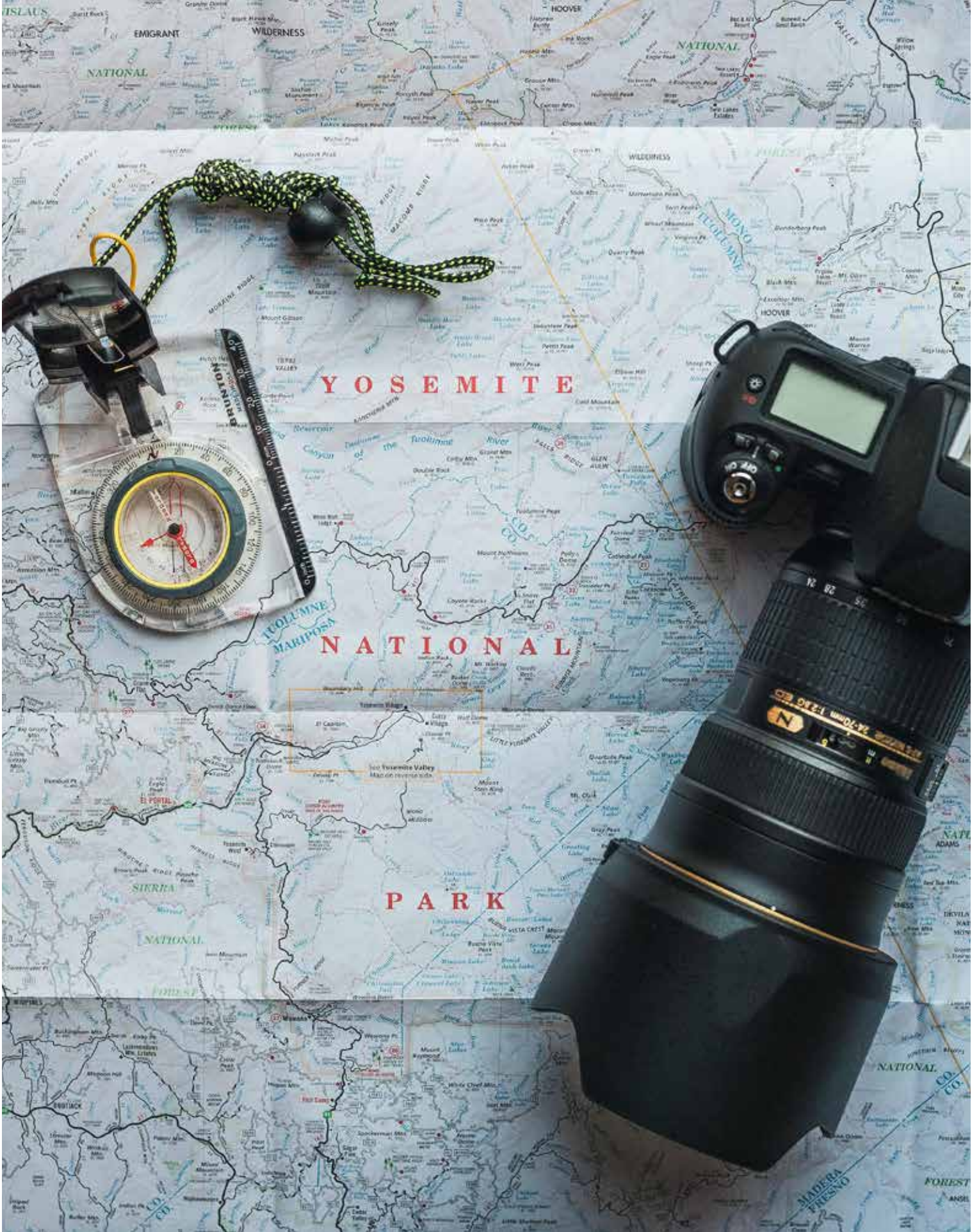
When looking at the history of travel photography, it is seen that the photographs etched on memories were generally taken with large or medium format cameras. But no photographer has to go through the troubles the pioneers of photography went through, in current conditions. There is no doubt that that digital technology is decisive today. Medium format mirrorless digital models, portable with regard to size and weight are ideal for photographers on a budget who desire to produce images with the highest quality on their travels. Since they are much smaller and lighter than former medium format cameras, they are easy to use for travel photography. However, the variety of lenses for such equipment remains limited as well as wide-angle and telephoto lens possibilities for medium format.

Having become the standard equipment of travel photographers for nearly a century, (full-frame) cameras using 35 mm. film are also the first equipment that comes to mind when traveling. Particularly the downsized and lighter structures of mirrorless models make them more suitable for travel photography than in the past. On the other hand, the ideal equipment for this type of camera are the 15-36 mm. zoom, 24-70mm. zoom, 85mm. prime and 70-200 mm. telezoom lenses which are quite heavy in total and too noticeable during shooting. This is why for today's travel photographers, cameras using sensors in APS-C and Micro Four Thirds sizes are more suitable options in terms of lightness and speed. The reduced dimensions help the photographer to maintain their performance throughout the day while carrying and using it. Working with unnoticeable lenses means less inconvenience to locals.

An important perk to consider especially in travel photography, should be carrying around two camera bodies. In addition to losing time and concentration, having to change lenses frequently also carries the risk of dropping it. Lens replacements in dusty environments also significantly increase the risk of dusty sensor surface. For these reasons, walking around with two bodies, one with a wide-angle lens and the other with a telephoto lens, stands out as a practice that increases the travel photographer's productivity.

Sultan Abdülhamit Çeşmesi / Fountain, Çengelköy, İstanbul / Istanbul, 1907.

Daha önce de değinildiği üzere akıllı telefonların giderek gelişen görüntüleme yetenekleri de seyahat fotoğrafçılığı açısından belirgin avantajlar sağlamaktadır. Çözünürlük ve paylaşım açısından son derece yeterli olan akıllı telefonlar, yapay zekâyı kullanma avantajlarına da sahiptirler. Öte yandan her durum için uygun olmayan optik donanımları, özellikle uzak konuların çekiminde yetersiz kalmaktadır. Çekim gecikmesi ise zamanlamanın büyük önem taşıdığı seyahat fotoğrafçılığı bakımından en büyük dezavantaj olarak görülmektedir. Akıllı telefonların bir başka sorunu ise küçük algılayıcı boyutları ve çok küçük algılama hücreleri nedeniyle düşük ışık koşullarında yetersiz kalmalarıdır.

DİĞER EKİPMANLAR

Seyahat fotoğrafçılığında kullanılacak olan fotoğraf çantasının niteliği de önemlidir. Mutlaka donanımla doğru orantılı büyüklükte bir çanta kullanılmalıdır. Eğer dağ-bayır dolaşmak söz konusuysa kesinlikle sırtta taşınacak tipte bir çantaya ihtiyaç vardır. Omuz tipi bir çanta, dengeyi olumsuz yönde etkileyecek ve omzu çok ağrıttacaktır. Eğer az miktarda malzeme taşıyorsa bel tipi bir çanta mutlaka düşünülmelidir. Ancak bu tür çantalar, kalın palto ya da montların üzerinden bağlanamayacağından, yalnızca sıcak mevsimlerde kullanışlıdır. Kent içinde dolaşırken ise sırt çantasının pek de pratik olmadığı rahatlıkla söylenebilir, çünkü sık sık objektif değiştirmek zorunda kalan fotoğrafçının hızını keser. Kent içinde geçirilen zamanda bel ve omuz çantaları çok daha kullanışlıdır. Her türlü çanta için yağmura karşı koruma anlamına gelen “yağmurluk” özelliğinin de son derece yararlı olduğu bilinmelidir. Fotoğrafçı yelekleri de kesinlikle kullanılması gereken malzemelerin başında geliyor. Mevsimine göre daha kalın ya da ince malzemelerden yapılmış olanlarını tercih etmek gerekiyor. Yeleklerin çok sayıda cebi bulunur ve bu ceplere hemen her şey sığdırılabilir. Gün boyunca kullanılacak tüm filtreler, yedek piller, bellek kartları ve hatta objektifler yeleklerin ceplerinde dengeli ve güvenli bir şekilde taşınabilir. Teknolojik gelişmeler her ne kadar kullanımını azaltmış olsa da sağlam bir tripod, bir seyahat fotoğrafçısının hâlâ en iyi yol arkadaşlarından biridir. Işığın yetersiz olduğu durumlarda, örneğin iç mekânlarda çekim yaparken mutlaka sağlam ve hareketsiz bir desteğe gereksinim duyulur. Özellikle cami, kilise gibi görkemli ama loş mekânlarda tripodsuz çekim yapmak neredeyse düşünülemez. Gece saatlerinde yapılacak çekimlerin de vazgeçilmez donanımdır. Tripod taşımayı hamallık gibi görenler için daha hafif ve taşınması kolay bir araç olan “monopod” da önerilebilir. Tripod kadar sağlam bir taşıyıcı olmamakla birlikte pek çok ortamda kolaylıkla kullanılabilen yararlı bir yardımcıdır.

As mentioned before, the constantly improved imaging capabilities of smartphones also provide significant advantages for travel photography. Smartphones, sufficient in terms of resolution and for sharing, also utilize artificial intelligence. On the other hand, optical equipment not suitable for every situation are inadequate especially for shooting subjects at a distance. Shooting delay is considered as the main disadvantage for travel photography where timing is of utmost importance. Another issue with smartphones is that they do not perform well under low light conditions due to their small sensor size and tiny sensor cells.

OTHER EQUIPMENT

The quality of the photo bag used in travel photography also matters. A bag of correct size for the equipment is a must. If you will go trekking, you definitely need a backpack. A messenger bag will negatively affect balance and make the shoulder sore. If you do not carry heavy material, a waist bag should definitely be considered. However, such bags are useful only in the warm season as they cannot be tied over thick overcoats or jackets. We can say that a backpack is not very practical when walking around the city, because it slows down the photographer who has to change lenses frequently. Waist and shoulder bags are much more practical in urban settings. “Raincoat” feature that offer protection against rain for all kinds of bags, is also extremely handy. Photographer vests are definitely among essential materials. It is necessary to opt for the ones made of thicker or thinner materials depending on the season. Vests have many pockets and almost anything can fit in these pockets. All filters, spare batteries, memory cards and even lenses to be used during the day can be carried in the pockets of the vests in a stable and safe way. Although it is not as widely used due to technological advances, a sturdy tripod is still one of travel photographer’s best companions. In poor lighting conditions, for example, when shooting indoors, a firm and still support is required. It is almost unthinkable to shoot without a tripod, especially in grand but dim places such as mosques and churches. It is also an indispensable equipment for shooting at night. For those who view carrying a tripod as a challenge, “monopod” that is lighter and easier to carry can also be recommended. Although it is not as sturdy a carrier as a tripod, it is a useful aid that can be easily used in many environments.

SONSÖZ NİYETİNE...

İnsanlar seyahat ettikleri sürece seyahat fotoğrafçılığı da varlığını ve önemini sürdürecektir. Yaşam şekillerimiz, ulaşım araçlarımız, kullandığımız fotoğraf makinelerinin teknolojileri sürekli değişime uğruyor olsa da insanın keşfetme arzusu ve deneyimleme isteği sonsuza dek canlı kalacaktır. Bu nedenle seyahat fotoğrafçıların tüm fotoğrafçılar içinde özel bir yeri vardır ve hep böyle kalacaktır.

Büyük ölçüde dünyamızda yapılmakta olan seyahat fotoğrafçılığı, yakın gelecekte diğer gezegenlerde de gerçekleşecek. Uzun mesafeler nedeniyle şimdilik insansız uzay araçlarıyla yapılan keşif seferleri, yakın bir gelecekte aynı zamanda birer fotoğrafçı olacak kâşiflerin öncülüğünde ufkumuzu açmaya devam edecek. 1969'da ayın yüzeyine ilk ayak basan kişi olan Neil Armstrong'un aynı zamanda ilk "gezegenler arası seyahat fotoğrafçısı" olması gerçeği gibi zaman içinde çok sayıda gezegenler arası seyahat fotoğrafçısı olacak. Bu gözü pek fotoğrafçılar, dünyamıza farklı gezegenlerin birbirinden güzel fotoğraflarını gönderecekler. Ve bunu, şimdiki uzay araçlarının fotoğrafçı robotlarından çok daha başarılı bir şekilde yapacaklar.

AS AN AFTERWORD...

Travel photography will continue to exist and maintain its importance as long as people travel. Even though our lifestyles, means of transportation, and the technologies of the cameras we use are constantly changing, people's desire to explore and experience will live forever. This is why travel photographers have a special place among all photographers and will always remain so.

Travel photography, done on our world for the most part, will soon be on other planets as well. Expeditions with unmanned space vehicles for the time being due to long distances, will continue to broaden our horizons led by explorers who will also be photographers in the near future. There will emerge many interplanetary travel photographers over time, as Neil Armstrong, the first man to set foot on the moon's surface in 1969, was also the first "interplanetary travel photographer." These intrepid photographers will send beautiful pictures of various planets to our world. And they will do it with much more success than the photographer robots of current spacecrafts.

REFERANSLAR / REFERENCES

Hacking, Juliet (2015), Fotoğrafın Tüm Öyküsü, Hayalperest Yayınları, İstanbul / Hacking, Juliet (2015), The Whole Story of Photography, Hayalperest Publications, Istanbul
Lewis, Emma (2018), ...izimler Fotoğrafı Anlamak, Hayalperest Yayınları, İstanbul / Lewis, Emma (2018), ...isms Understanding Photography, Hayalperest Publications, Istanbul
Kalfagil, Sabit (2009), Türkiye'nin Üzerindeki Işık, İlke Kitap, İstanbul / Kalfagil, Sabit (2009), The Light on Türkiye, İlke Books, Istanbul
Fotoğraf Dergisi-Ant Yayıncılık, Sayı: 68, Ağustos-Eylül 2006 / Fotoğraf Magazine-Ant Publishing, Issue: 68, August- September 2006
Fotoğraf Dergisi-Ant Yayıncılık, Sayı: 69, Ekim-Kasım 2006 / Fotoğraf Magazine-Ant Publishing, Issue: 69, October-November 2006
Liechtenstein, Therese (2006), Master of Light, New Line Books, Korea / Liechtenstein, Therese (2006), Master of Light, New Line Books, Korea
www.stevemccurry.cat/
www.nationalgeographic.com/travel

Prof. Dr. Emre İkizler kimdir?

İTÜ İnşaat Fakültesi Çevre Mühendisliği Bölümü'nü, Marmara Üniversitesi GSE Fotoğraf Yüksek Lisans Programı'nı ve Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Fotoğraf Anasanat Dalı "Sanatta Yeterlik" Programı'nı bitirdi. 1985'ten beri ağırlıklı olarak doğa, insan ve mimari konularına odaklanan İkizler, bilgisayar destekli fotoğrafik tasarıma ilgi duyuyor. Bugüne dek 22 fotoğraf gösterisi hazırladı, beş kişisel sergi açtı, çok sayıda karma sergiye katıldı ve fotoğrafları çeşitli yayınlarda yer aldı. Yayımlanmış dört fotoğraf eğitim kitabı bulunan İkizler'in, fotoğraf dergilerinde ve internet sitelerinde eğitici yazıları yayımlanmaktadır. Hâlen Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı ve Fotoğraf Bölümü Başkanı'dır.

Who is Prof. Dr. Emre İkizler?

He completed ITU Civil Engineering Department, Department of Environmental Engineering, Marmara University GSE Photography Master's Program and Mimar Sinan Fine Arts University Photography Department "Proficiency in Art" Program. Having focused mainly on nature, people and architecture since 1985, İkizler is interested in computer-aided photographic design. He has prepared 22 photography shows, opened five solo exhibitions to date and participated in a number of group exhibitions and his photographs have been featured in various publications. İkizler, who has written four published photography training books, has educational articles published in photography magazines and websites. He is currently the Dean of the Faculty of Fine Arts and Head of the Photography Department at Marmara University.

KRONOLOJİ / TIMELINE

Dünden Bugüne
Seyahat Fotoğrafçılığı
From Past to Today
Travel Photography

Dünyanın ilk fotoğraflı seyahatinden /
From the world's first photographic journey,
Augustin Challamel, 1843.

■ Karanlık kutu kullanılarak 1826 yılında Niepce tarafından La Gras köyündeki evinin penceresinden kaydedilen ilk görüntü, fotoğraf tarihinin başlangıç noktası olarak kabul edilir. İçinde insan olan ilk fotoğraf karesi ise 1839 yılında Daguerre tarafından keşfedilen teknik ile tarihin basamaklarındaki yerini alır. Sanayi Devrimi'nin önemli buluşlarından biri olarak kabul edilen fotoğraf ile insan yaşamında değişen pek çok unsurdan biri de seyahatler oldu. Fotoğrafın bulunuşundan önce sadece yazı ve çizimlerle kitlelere anlatılan gizemli seyahatler, fotoğrafın keşfi sayesinde gerçeğe en yakın hâli ile insanlıkla paylaşılır oldu.

■ Elbette seyahat fotoğrafçılığı her zaman günümüzdeki kadar pratik değildi. Örneğin 19. yüzyılda gezilerini belgelemek isteyen bir seyahat fotoğrafçısının tüm ekipmanlarının el altında olması gerekiyordu. Bu, taşınabilir bir karanlık oda, çok sayıda tehlikeli kimyasal madde, tanklar, su kapları, ağır cam plakalar, plaka tutucular, büyük bir kamera ve tripod ile seyahat etmeyi kapsıyordu.

■ Dünyanın ilk fotoğraflı seyahati, üç Fransız; ressam Émile Jean-Horace Verne, ressam Charles Marie Bouton ve hem ressam hem de Dagerreyotip fotoğrafçısı olan Frédéric Auguste Antoine Goupil-Fesquet tarafından 1839'da Marsilya'dan kalkan Scamandre gemisi ile gerçekleştirildi.

■ The first image captured by Niepce by using camera obscura from the window of his house in La Gras village in 1826, is considered the beginning of the history of photography. The first photo frame featuring a human claimed its place in the history thanks to the technique discovered by Daguerre in 1839. Travel is one of the many aspects in human life that have transformed with photography that is considered a major invention of the industrial revolution. The mystical travels, shared with masses only through writings and drawings before the invention of photography, could be shared as close to reality as possible after the invention of photography.

■ Of course, travel photography then was not as practical as it is today. A travel photographer that wished to document his travels in the 19th century had to have all his equipment at hand. This meant traveling with a portable darkroom, many hazardous chemicals, tanks, water containers, heavy glass plates, plate holders, a large camera, and tripod.

■ The world's first photographic journey was made by three Frenchmen; artist Émile Jean-Horace Verne, another artist Charles Marie Bouton, and the artist and daguerreotype photographer Frédéric Auguste Antoine Goupil-Fesquet on the Scamandre ship which departed from Marseilles in 1839.

Daguerréotype gezilerinden, Atina / Athens, 19. yüzyıl / 19th century.

■ Aynı dönemde Pierre-Gustave-Gaspard Joly de Lotbinière, 1839'da Yunanistan'a gitti ve burada Atina ve ünlü Akropolis'in fotoğraflarını çeken ilk fotoğrafçı oldu. Buradan İskenderiye'ye devam eden sanatçı, yolda Fesquet ve dostları ile buluşarak seyahate devam etti. Paris'e dönüşünden sonra dagerreyotip tekniği ile çektiği 92 tablettten beşi Lerebour tarafından basılan "Excursions daguerriennes" (Daguerréotype Gezileri: Yeryüzünün En İlgi Çekici Manzaraları ve Anıtları) (1840-1841) kitabında yayımlandı.

■ İki Fransız, Maxime du Camp ve Gustave Flaubert, 1849'da Kuzey Afrika ve Orta Doğu'ya doğru çıktıkları yolculuk sebebiyle seyahat fotoğrafçılığı kronolojisinin önemli isimleri olarak anılmaktadır. Du Champ tarafından 1852 yılında basılan ilk seyahat fotoğrafçılığı kitabı (Egypte, Nubie, Palestine et Syrie, 1852) sayesinde insanlar Asvan'daki heykeller, Sfenks ve Mısır Piramitleri gibi eski anıtları görme fırsatı buldu.

■ 1852'de benzer zamanlarda, başka bir seyahat fotoğrafçılığı öncüsü olan papaz George Wilson Bridges'in Jamaika'daki yaşantısı, dört kızının bir tekne kazasında boğularak ölmesi trajedisi üzerine, oğlu ile İngiltere'ye dönmesi ve Fox Talbot'un kuzeni ile tanışması vesilesiyle değişmiştir. Fotoğrafçılığını ilerlettikten sonra Talbot için yaklaşık bin 700 fotoğraf karesi elde etmiş, Malta'dan Sicilya, Atina, Mısır, Cezayir, Filistin, İstanbul ve İtalya'ya kadar pek çok ülke ve şehrin ilk fotoğraflarını çekmiştir.

■ Around the same period, Pierre-Gustave-Gaspard Joly de Lotbinière visited Greece in 1839, becoming the first photographer to photograph Athens and the famous Acropolis. On his way to Alexandria from here, the artist met with Fesquet and his friends and continued his journey. After his return to Paris, five of the 92 tablets he captured using the daguerreotype technique were featured in the book "Excursions daguerriennes" (Daguerréotype Travels: The Most Intriguing Landscapes and Monuments on the Earth) (1840-1841) published by Lerebour.

■ Two Frenchmen, Maxime du Camp and Gustave Flaubert, are prominent figures in the chronology of travel photography for their North Africa and the Middle East trip in 1849. Thanks to the first travel photography book (Egypte, Nubie, Palestine et Syrie, 1852) published by Du Champ in 1852, people got the opportunity to see ancient monuments such as the statues in Aswan, the Sphinx and Egyptian Pyramids.

■ Again in 1852, the life of another travel photography pioneer, pastor George Wilson Bridges in Jamaica changed drastically when his four daughters drowned in a boating accident. He returned to England with his son and met Fox Talbot's cousin. After improving his photography skills, he captured around 1,700 frames for Talbot, and took the first photographs of a number of countries and cities from Malta to Sicily, Athens, Egypt, Algeria, Palestine, Istanbul, and Italy.

Kale / Castle, Kenilworth, İngiltere / England, 1851. Fotoğraf / Photo by Frederick Scott Archer.

■ 1851'de Frederick Scott Archer, fotoğraf çekmek için Collodion süreci adı verilen yeni bir süreç icat etti. Bu işlem, Dagerreyotip işlemi için geçen saatlere kıyasla sadece iki saniye sürüyordu. Bu, seyahat fotoğrafçıları için çok büyük bir gelişmeydi, çünkü artık yolculukları için çok daha hızlı fotoğraf çekebiliyorlardı. Hâlâ ağır ekipman taşımak zorunda olmalarına rağmen, genel süreç yine de büyük ölçüde hafiflemişti.

■ 1853'te Royal Photographic Society'nin kurulmasına yardım eden Francis Bedford, seyahat fotoğrafçılığı tarihi ile ilişkili bir başka önemli isimdir.

■ İngiliz fotoğrafçı Francis Frith, 1856'dan başlayarak Orta Doğu'ya yaptığı üç seyahatte çektiği görüntüleri yayınlamış, 1859'da Orta Doğu'daki seyahatlerini bitirdiğinde, İngiltere'de kurduğu firma ile dünyanın ilk uzman fotoğraf yayıncısı olmuştur.

■ Seyahat fotoğrafçılığı tarihini şekillendiren bir diğer önemli isim de İngiliz Samuel Bourne'dur. Bourne, 1862'de Hindistan'a giderek Batı Himalayaların fotoğraflarını çeken ilk kişi oldu. Samuel Bourne, aynı zamanda dünyanın en eski fotoğraf stüdyosunun kurucusuydu. 1863 yılında Shimla'da kurulan stüdyo, 2016 yılında kapandı.

■ In 1851, Frederick Scott Archer invented a new process for taking photographs called the Collodion process. Daguerreotype process would take hours while this process took only two seconds. This was a substantial improvement for travel photographers, as they could now take photos much faster on their trips. Although they still had to carry around heavy equipment, the overall process was still much easier.

■ Francis Bedford, who helped found the Royal Photographic Society in 1853, is another major figure associated with the history of travel photography.

■ British photographer Francis Frith published the images he captured during his three trips to the Middle East starting from 1856, and when he completed his journeys in the Middle East in 1859, he became the world's first specialized photography publisher with the company he established in England.

■ Another important figure that shaped the history of travel photography is the Englishman Samuel Bourne. Bourne traveled to India in 1862 and became the first person to photograph the Western Himalayas. Samuel Bourne was also the founder of the world's oldest photography studio. Founded in 1863 in Shimla, the studio closed down in 2016.

Kodak kamera / camera,
Ulusal Amerikan Tarihi Müzesi /
National Museum of American History, 2007.

■ Seyahat fotoğrafçılığının öncülerinden biri de John Thompson'dı. 1862 yılında Uzak Doğu'ya ilk seyahat eden fotoğrafçılardandır. Thompson'un görüntüleri daha sonra foto muhabirliği olarak adlandırılan olguyu yaratacak olan toplumsal belgesel fotoğrafçılığın ilk örneklerindedir.

■ National Geographic dergisinin 1888 yılında ilk kez yayınlanması, seyahat fotoğrafçılığı için büyük adımlardan biri oldu. Birçok fotoğrafçı seyahatlerinin fotoğraflarını paylaşabildi ve diğerlerine seyahatlerini fotoğraflamaları için ilham verdi. Ayrıca sürecin nasıl işlediği konusunda yol gösterici oldular. Seyahat etme imkânı olmayan pek çok kişi için bu dergiler, dünyanın geri kalanının sahip olduğu güzellikleri gösteriyor.

■ Seyahat fotoğrafçılığı için bir diğer dönüm noktası da 1888'de Kodak'ın kurucusu George Eastman tarafından ilk bas-çek fotoğraf makinesinin piyasaya sürülmesi oldu. Her ne kadar elde edilen fotoğraf kalitesi düşük olsa da fotoğrafçılığı amatörler için de erişilebilir hâle getirmesi açısından çok önemli bir kilometre taşıdır. Bas-çek kameraların en ünlüsü, yaklaşık 10 yıl sonra piyasaya sürülen Kodak Brownie idi. Böylece kameralar herkes tarafından kolayca kullanılabilir ve taşınabilir hâle geldi.

■ Another travel photography pioneer was John Thompson who was one of the first photographers to travel to the Far East in 1862. Thompson's images were early examples of social documentary photography that would lead to what was later termed photojournalism.

■ The publication of the first issue of National Geographic magazine in 1888 was a major step for travel photography. Many photographers were able to share photos from their travels, inspiring others to take photos while traveling. They were also guides to showing how the process worked. For many who do not have the means to travel, these magazines showcase the beauty of the rest of the world.

■ Another milestone for travel photography was the launch of the first point-and-shoot camera in 1888 by Kodak founder George Eastman. Although the resulting photo quality was poor, it was a considerable milestone in making photography accessible also to amateurs. The best known point-and-shoot camera was the Kodak Brownie, released nearly 10 years later at which point the cameras became portable and easy-to-use for everyone.

Süveyş Kanalı / Suez Canal, Mısır / Egypt, 1860. Fotoğraf / Photo by Francis Frith.

■ 19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın başlarında dünya çapında daha fazla sayıda dergi yayınlanmaya başladı. Daha hafif, kullanımı ve taşınması daha kolay kamera ekipmanının ortaya çıkmasıyla birlikte fotoğraf kullanımına yönelik artan talep, yeniden üretim için pek çok fotoğraf ajansının kurulmasına vesile olmuştur. Yazılı kayıtlarda bahsi geçen en eski fotoğraf kulübü, 1847 yılında İngiltere’de kurulmuştur. Dernek olarak ise Fransa’da 1851 yılında kurulmuş olan Société Héliographique’tir.

■ Öne çıkan fotoğraf ajanslarından biri olan Grup f/64, 1932’de Ansel Adams ve farklı fotoğrafçılar tarafından kuruldu. Grup f/64, o zamanlar popüler olan "sanatsal", yumuşak odaklı, resimsel fotoğrafçılık türüne yanıt olarak "saf" fotoğrafa, keskin görüntülere, maksimum alan derinliğine, pürüzsüz parlak baskı kağıdına vurgu yapmış; fotoğraf sürecinin benzersiz niteliklerinin altını çizmiştir. Rapho Ajansı, 1933 yılında bir Macar göçmeni olan Charles Rado (1899–1970) tarafından Paris’te kuruldu. Rado-Photo’nun kısaltması olan Rapho, hümanist fotoğrafçılıkta uzmanlaşmış en eski basın ajanslarından biridir. Robert Capa ve diğer fotoğrafçılar tarafından İkinci Dünya Savaşı sırasında kurulan Magnum Fotoğraf Ajansı, kendi üyelerince yönetilen ilk fotoğraf ajansı olma özelliğini taşır. Dünya çapında artan fotoğraf taleplerini karşılamadaki görevini sürdürmektedir.

■ In the late 19th and early 20th centuries, more and more journals were being published around the world. With the advent of lighter camera equipment, easier to handle and transport, the increasing demand for use of photography prompted the establishment of numerous photography agencies for reproduction. The oldest photography club mentioned in written records was founded in England in 1847. The oldest association is the Société Héliographique, founded in France in 1851.

■ Group f/64, a prominent photography agency, was founded in 1932 by Ansel Adams and other photographers. Group f/64 laid weight on "pure" photography, that is about sharp images, maximum depth of field, smooth glossy print paper in response to the then popular "artistic" pictorial photography with a focus on softness, highlighting the unique qualities of the photographic process. Rapho Agency was founded in Paris in 1933 by Charles Rado (1899–1970), a Hungarian immigrant. Rapho, short for Rado-Photo, is one of the oldest press agencies specializing in humanistic photography. Founded by Robert Capa and other photographers during the Second World War, Magnum Photography Agency is the first photography agency run by its own members. It continues its mission of catering to the increasing photography demands worldwide.

Eski fotoğraf makineleri koleksiyonu / Old cameras collection, 2020.

■ Gelişen teknoloji, fotoğraf ekipmanlarının taşınmasında kolaylığa yol açmış, 20. yüzyıl sonlarında artık gözle görülür hâle gelen dijitalleşme ile bu kolaylık iyice artmıştır. Bundan sonra fotoğrafçı, yanında film taşımak zorunda değildir. Bilindiği kadarıyla dijital fotoğrafçılığın tarihi 1950'lerde başlamıştır. 1951'de ilk dijital sinyaller, ilk video teyp kaydedici aracılığıyla manyetik teypbe kaydedildi. Altı yıl sonra, 1957'de, ilk dijital görüntü bir bilgisayar aracılığıyla Russell Kirsch tarafından üretildi. İlk dijital fotoğraf, Kirsch'in oğlunun resmiydi.

■ Dijital fotoğrafçılık, fotoğrafçılığı daha geniş bir insan grubuna sunmuş, fotoğrafçıların kullanımına açılan yeni teknoloji ve düzenleme programları, fotoğrafların halka arz şeklini değiştirmiştir. Tarihçiler, dijital medyanın geçici doğasının farkına vardılar ve başarısız veya erişilemeyen dijital medya içinde bir döneme ilişkin bilgi ve ayrıntıların kaybolacağı tarihsel bir boşluk yarattığımızdan endişe duyuyorlar.

■ Advancing technology has facilitated the transportation of photographic equipment, and this has become more and more convenient with the digitization which became visible towards the end of the 20th century. Since then, the photographers have not had the need to carry films around with them. As far as is known, the history of digital photography began in the 1950s. In 1951, the first digital signals were recorded on magnetic tape with the first video tape recorder. Six years later, in 1957, the first digital image was produced by Russell Kirsch by a computer. The first digital photograph was of Kirsch's son.

■ Digital photography introduced photography to wider masses, and new technologies and editing programs made available to photographers have changed the way in which photos are offered to the public. Historians have recognized the ephemeral nature of digital media and are concerned that we are creating a historical gap as information and details about an era will be lost within the failed or inaccessible digital media.

Keşmir / Kashmir, Hindistan / India, 1800'ler / 1800s. Fotoğraf / Photo by Samuel Bourne.

■ İcat edildiği tarihten itibaren fotoğraf, esas olarak bir ailenin mirasını fiziksel olarak korumak için kullanıldığından, 21. yüzyılda kişinin kimliğinin önemli bir parçası hâline geldi. Dijital fotoğrafçılık, fotoğrafların bir hatırlama aracı olmaktan çok iletişim ve kimlik için kullanımını geliştirdi. Dijital kameralar, çevremizdeki dünyayı yorumlama şeklimizi değiştirdi ve bugün insanlar bir şeyi fotoğraflamadan görmüş olduklarını iddia edemezler gibi bir düşüncenin gelişime sebep oldu. Nerede olduğumuzu veya nereye gittiğimizi fotoğraflamamız ve yayınlamamızı gerektiren modern zihniyet, dijital fotoğrafçılığın bir sonucu olarak doğmuştur. Çağımıza ait yeni bir meşgale olarak "sosyal fotoğrafçılık", görüntülerin rastgele bir şekilde paylaşılması olarak tanımlanabilir: Bir restoranda yenilen yemeğin fotoğrafı, annenize gönderilen bir özçekim, evcil hayvanınızın resmi gibi. Sosyal fotoğraflar, gerçek "fotoğrafi çekilmiş" şeylerle aynı ağırlığı taşımadıkları için "gerçek" fotoğrafçılıktan farklıdır. Tam da bu noktada kameraların artık cep telefonlarına sığmış olması, bu işi profesyonel olarak sadece mobil cihazlarla yapan fotoğrafçıların doğması, seyahat fotoğrafçılığı için de bambaşka bir sayfa açmıştır.

■ Since its invention, photography has become an essential part of one's identity in the 21st century, as it is primarily used to preserve a family's legacy physically. Digital photography has led to the use of photographs for communication and identity purposes rather than as a means of remembrance. Digital cameras have changed the way we construct the world around us and have led to the emergence of the notion that 'today people cannot claim to have seen something unless they photographed it'. The modern mindset that requires us to photograph and post where we are or where we go to, is a result of digital photography. "Social photography" as a novel, contemporary pursuit, can be defined as sharing images randomly: a photo of a meal at a restaurant, a selfie sent to your mother, a picture of your pet. Social photos are different from "real" photography since they don't carry the same weight as actual "photographed" subjects. The fact that cameras now fit into mobile phones at this point has contributed to the emergence of photographers who take photos professionally only by using mobile devices which is a completely new era for travel photography.

Mısır, Sudan, Filistin ve Suriye serisinden /
From the Egypt, Sudan, Palestine and Syria series, 1852.
Fotoğraf / Photo by Maxime Du Camp.

Elhamra Sarayı / Alhambra Palace,
İspanya / Spain, 19. yüzyıl / 19th century.

■ Dijital bile olsa yanında ekstra bir ağırlık gibi fotoğraf makinesini taşımaktansa pek çok insan sadece cep telefonlarını kullanarak üretim yapmakta ve bunları kullanıcı dostu mobil uygulamalar sayesinde izleyicileri ile buluşturmaktadır. 20. ve 21. yüzyılda yaşanan gelişmeler fotoğrafçılığı ve fotoğrafçılığın türlerini de etkilemiş, seyahatler sırasında fotoğraf çekmek çok daha kolay ve profesyonel fotoğrafçılar için koşullar daha uygun hâle gelmiştir. İnternet dünyasının büyümesi, üretilen her türlü içeriğin anında insanlarla buluşması imkanı sayesinde seyahat fotoğrafçılığı da kitlelere kolaylıkla ulaşan ve onları etkileyen bir fotoğrafçılık türü haline geldi.

■ Instead of carrying a camera as an extra weight even if it is digital, many people produce using only their mobile phones and bring these together with their audiences thanks to user-friendly mobile applications. The advancements in the 20th and 21st centuries have also influenced photography and the types of photography, and taking photos during travels has become much easier while conditions have become more favorable for professional photographers. As the digital world has grown and there is the opportunity to bring all kinds of content with the audience instantly, travel photography has become a photography genre that easily reaches and influences the masses.

KAYNAKLAR / SOURCES

<https://urth.co/magazine/travel-photography-origins#:~:text=Travel%20photography%20evolved%20significantly%20in,the%20number%20of%20photos%20taken>
<https://www.pendaphototours.com/history-travel-photography/>
<https://www.lifepixel.com/photo-tutorials/a-brief-history-of-travel-photography>
<https://www.sutori.com/en/story/the-history-of-travel-photography--6n5oghovNdnMajPhTH58y3o7>
https://en.wikipedia.org/wiki/Samuel_Bourne
http://www.photohistorytimeline.com/?page_id=52
[https://en.wikipedia.org/wiki/Rapho_\(agency\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Rapho_(agency))
https://en.wikipedia.org/wiki/Magnum_Photos
https://en.wikipedia.org/wiki/Digital_photography#:~:text=The%20history%20of%20digital%20photography,an%20image%20of%20his%20son.

"Fotoğraf Tarihi", Anadolu Üniversitesi Yayını, 2012 / "Fotoğraf Tarihi", Anadolu Üniversitesi Yayını, 2012

"Encyclopedia of Nineteenth-Century Photography", John Hannavy, 2013. / "Encyclopedia of Nineteenth-Century Photography", John Hannavy, 2013.

Atina / Athens, 19. yüzyıl / 19th century.

LES PROPYLÉES À ATHÈNES.

Sfenks ve piramit / Sphinx and pyramid,
Mısır / Egypt, 19. yüzyıl / 19th century.
Fotoğraf / Photo by Francis Bedford.

Pelin Ulca kimdir?

İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Biyoloji Bölümü lisans, İstanbul Teknik Üniversitesi İşletme Bölümü yüksek lisans ve Anadolu Üniversitesi Fotoğrafçılık ve Kameramanlık Bölümü ön lisans bölümlerini bitirdi. Müspet bilimler içinde başladığı profesyonel hayatını sosyal bilimler ve fotoğrafçılık alanlarına taşıdı. İstanbul'da ikamet eden Ulca, bir klasik müzik âşığı olarak konser ve festivalleri fotoğraflamayı, sanat ve fotoğraf dergilerinde yazmayı ve keyif alarak fotoğraf çekmeyi sürdürüyor.

Who is Pelin Ulca?

She has an undergraduate degree from Istanbul University Faculty of Science, Biology Department, a master's degree from Istanbul Technical University, Business Administration Department, and an associate degree from Anadolu University Photography and Cameraman Department. She began her professional life in positive sciences, and later moved to the fields of social sciences and photography. Ulca who lives in Istanbul, continues to photograph concerts and festivals as a classical music lover, writes for art and photography magazines and still enjoys photography.

 ulcapelin

İnsanlar ve Manzaralar Arasında Seyahat Fotoğrafçılığı

Between Peoples and the Scene Travel Photography

“Çalışmamın yanıtlamayı amaçladığı, alt hedeflere yönelik sorular şunlar: “Seyahat fotoğrafçılığı nedir?” ve “seyahat fotoğrafçılığının belirleyici özellikleri nelerdir?”

“The questions my study’s subgoals aim to answer are: “What is travel photography?” and “what are the determinant characteristics of travel photography?”

Her şeyden önce seyahat fotoğrafının tanımını yapmak gerekirse: Bir seyahat fotoğrafı, doğal olarak bulunduğu şekliyle bir yerin karakteristik özelliklerini veya kültürünü ifade eder. Coğrafi sınırlamalar yoktur. Fotoğraf çekmek için özellikle düzenlenen etkinlik veya aktivitelerin veya fotoğraf çekme amacıyla yönlendirilmiş ya da kiralanmış öznelerin görüntüleri kabul edilmez. Kişilerin veya nesnelerin yakın plan görüntüleri, konum hakkında bilgi sağlayan özellikleri içermelidir. Kırpma hariç, orijinal görüntünün herhangi bir ögesi için ekleme, yerini değiştirme, yerine koyma veya çıkarma tekniklerine izin verilmez. Kabul edilebilir düzenlemeler, tozun veya dijital gürültünün giderilmesi, orijinal sahnenin görünümünün restorasyonu ve gri tonlamalı monokroma tam dönüştürmedir. Kızılötesi dahil diğer türevlere izin verilmez. Tüm görüntüler doğal görünmelidir.

GERÇEK TANIMIN İÇERİĞİ NASIL OLMALIDIR?

Fotoğraf kamera ile ilgili değildir. Yarattığımız güzel görüntülerle bile ilgili değildir. Güçlü hikâyeler anlatmakla ilgilidir. Fotoğraf, kültürler, topluluklar ve ülkeler arasında farkındalık ve anlayış yaratmak için bir araçtır; paylaştığımız dünyadaki ortak noktalarımızı anlamlandırmak için bir araç. Fotoğraflarım aracılığıyla başkalarına yardımcı olabilmek ve faydalı bilgiler sağlayabilmek, farklı fotoğraf nesilleri için dünya kültürünün güzelliğini koruyabilmek, dünya çapında ünlü uluslararası fotoğrafçılar arasında olmak her zaman hayalimdi. 2016'da farklı kültürleri keşfetmek için dünyayı dolaşma tutkuma teslim oldum. Çünkü sevdiğiniz şeyi yapmaktan ve hayalinizin peşinden gitmekten daha iyi bir şey olmadığına inanıyorum. Çektiğim her görüntü bir özne değil, merceğimin önünde duran ve beni kalbimden yakalayan bir hikâye. Zira ruhuma dokunuyor ve arkasındaki hikâyeyi bana hissettiriyor. Fotoğrafla gerçekten ilgileniyorum. Onu insan duygularının, kültürlerin büyüklüğünün bir yansıması ve aynı zamanda geleneğimizin, yeni neslin zihninden silinmemesi hususunda yardımcı olarak görüyorum.

First of all, that is the travel photo definition: "A travel photo image expresses the characteristic features or culture of a land as they are found naturally. There are no geographic limitations. Images from events or activities arranged specifically for photography, or of subjects directed or hired for photography are not permitted. Close up pictures of people or objects must include features that provide information about the location. Techniques that add, relocate, replace or remove any element of the original image, except by cropping, are not permitted. The only permissible adjustments are removal of dust or digital noise, restoration of the appearance of the original scene and complete conversion to greyscale monochrome. Other derivations, including infrared are not permitted. All images must look natural."

HOW SHOULD THE CONTENT OF THE ACTUAL DEFINITION?

Photography is not about the camera. It's not even about the beautiful images we create. It is about telling powerful stories. Photography is a tool for creating awareness and understanding across cultures, communities, and countries; a tool to make sense of our commonalities in the world we share. I have dreamed of becoming one of the world-renowned photographers around the world who can help and provide useful knowledge to others and preserve the beauty of the global culture for different photographic generations through my photos. At 2016, I realized my passion of traveling around the world to explore different cultures, as I do believe that nothing is better than doing what you like and pursuing your dream. Each image I shoot is not considered a subject, rather a story that captures my heart before my lens, because it touches my soul and makes me feel the story behind it. I am very much interested in photography because I see it as a reflection of human emotion and the greatness of cultures which helps preserve our tradition so it will not be forgotten by the new generations.

Mavi elbise / Blue dress, Hindistan / India, 2018.

Sadelik / Simplicity, Nepal, 2017.

**Sarı eldivenler / Yellow gloves,
Hollanda / Netherlands, 2019.**

Duvarım / My wall, Mısır / Egypt, 2018.

KENDİNİZE SORUN

O hâlde kendimize şu soruyu sormalıyız: Hümanizm içeren fotoğrafları diğerlerinden farklı kılan nedir? Bazı insanların, “vay canına, bu fotoğraflarda ne çok duygu var!” dediğini duymamızın nedeni, hümanizmdir. Hümanizme değer veren fotoğrafçılar için özne kadar arka plan ve çevre de önemlidir. Özneyi, yaşam tarzını veya mesleğini tanımlamayan bir ortama koymak, izleyiciye doğru bir hikâye anlatmayı engelleyecektir. Fotoğrafta hümanizm önemlidir. Çünkü fotoğrafçıların gerçek hikâyeler anlatmasına ve gerçek görüntüler yakalamasına yardımcı olur. Önemlidir, çünkü fotoğrafları daha ilginç hâle getirir. Bu fotoğraflar aracılığıyla gerçek bir hikâye anlatmaya benzer.

ASK YOURSELF

So we need to ask ourselves: What distinguishes humanistic photos from others? Humanism is the reason why you'll often hear some people saying, “Wow, these photos have so much emotion!” For photographers who value humanism, the background and environment are just as important as the subject. Putting the subject in an environment that does not identify the lifestyle or profession of the subject will not help in telling an accurate story to the audience. Humanism in photography is important because it helps photographers tell stories and capture images that are real. Humanism in photography is important because it makes photos more interesting. It's like telling a true story through photos.

Dört denizci / Four sailor, Katar / Qatar, 2021.

Ayrıca hümanizme değer veren fotoğrafçılar, hayatlarını yansıtan ve izleyicinin ilgisini çeken gerçek insan hikâyeleri sunmanın önemini ve etkisini bilirler. Bu nedenle konu olarak her fotoğrafın arkasındaki ilginç hikâyeleri izleyiciye anlatacak şekilde insan ve çevresi arasındaki ilişkiyi yansıttığı için seyahat fotoğrafçılığını seçtim. Öncelikle kendimize şunu sormalıyız: “Seyahat fotoğrafçılığının anlamı nedir?” ve “kendimi bir fotoğraf gezisine nasıl hazırlayabilirim?” Seyahat fotoğrafçılığında bir fotoğrafçı olarak göreviniz, gördüğünüz şeyin duygusunu diğerlerine yansıtmak için gezgin gözünüyle tanıdık bir yer görmektir. Bu noktaya ulaşmak ve seyahatinizden harika fotoğraflar çekmek için atmanız gereken pek çok adım var:

Additionally, photographers who value humanism know the importance and effect of delivering real human stories that reflect their life and interest the audience. For this reason I will choose the travel photography to be my topic today as it reflects the relation between the human and their environment in a way to tell the audience the interest stories behind each photo. First we need to ask ourselves: “What is the meaning of travel photography?” and “how can I prepare myself for a photographic trip?” Travel photography means that your task as a photographer is seeing a familiar place through a traveler’s eye to pass on the feeling of what you see to the others. There are a lot of steps to reach this point and have great photos from your trip.

1- Araştırma

Ziyaret edeceğiniz yer hakkında, web sitelerinden kitaplara, gezgin incelemelerinden sosyal medyaya, okuyabildiğiniz her şeyi okuyun. Büyük uluslararası gazetelere ulaşmayan yerel hikâyeler, bir yerde gerçekten neler olduğuna dair ipuçları verir. Henüz uçağa binmeden ilişkiler kurun. Diğer fotoğrafçılar ve kaynaklarla arkadaş olmaya özen gösterin. Hiçbir şey oraya gitmiş başka bir fotoğrafçı kadar değerli değildir. İnsanlarla tanışmak için sosyal medyayı veya web sitelerini kullanmayı seviyorum.

2- Ekipmanınızı tanıyın

Endişeli veya gerginseniz, insanlar bunu algılar ve üstüne kamera unsurunun da eklenmesiyle rahat davranamazlar. Öznelerinizle ilişki kurmaya odaklanabilmek için ekipmanınızı tanıyın. Kendinize olan güveniniz onlara da güven aşılacaktır. Benim için sadelik, başarının anahtarıdır. Bir göreve veya seyahate asla yeni ekipman getirmem, her zaman önce evde test eder ve gerçek yolculukta yedeklerini getiririm. Basit her zaman daha iyidir. En son, en iyi teknolojiyi kullanmakta bir sorun yoktur. Ancak yolculuğunuza başlamadan önce onu nasıl kullanacağınızı bilin.

3- Güvende olun

Dünyadaki çoğu yer, nispeten güvenlidir ve insanlar dost canlısıdır. Ancak dünyanın bazı noktalarında bu böyle olmayabilir. Bu nedenle her zaman bilinçli bir şekilde güvenliğinizi sağlamaya özen gösterin ve tanıdık olmayan bir çevrede daha emniyette olmak üzere makul önlemler alın. Seyahatiniz için rezervasyonu tamamladıktan sonra yapmanız gereken ilk şey, kendiniz ve ekipmanınız için uygun bir seyahat sigortasına sahip olmak ve neleri kapsadığını görmek için poliçeyi dikkatlice kontrol etmektir. Örneğin akarsu rafting'i veya bungee jumping gibi bazı adrenalin aktiviteleri kapsam dışı olabilir. Sağlam bagaj kilitlerine yatırım yapın; hırsızlık önleyici çantalar, seyahat eden fotoğrafçılar için harikadır. Ulaşılması kolay bir yerde, yerel para biriminden nakit olarak az bir miktar bulundurun ve paranızın geri kalanını başka bir yerde taşıyın. Üzerinizde acil durum numaralarının ve kullanabileceğiniz cümlelerin bir listesini bulundurun.

1- Research

Read everything you can about the place you'll be visiting, website, books, review of some travelers and social media. Local stories that may not reach the large international papers give me clues about what's really happening in a place. Establish relationships before you even get on the plane. Make a point of befriending other photographers and sources. Nothing is as valuable as another photographer who has been there. I like to use social media to meet people, or reach them through websites.

2- Know your equipment

If you exude apprehension or tension, people pick up on it and cannot relax with the added element of a camera. Know your equipment so that you can focus on relating to your subjects. Your self-confidence will instill confidence in them. For me, simplicity is the key to success. I never bring new gear on an assignment or a trip, it's always tested at home first, and I bring backups on the real trip. Simple is always better. It's okay to use the latest and greatest technology, but know how to use it before your trip.

3- Be safe

Most places in the world are relatively safe and the people are friendly, but there are a few pockets of the globe where this may not be the case, so always take care to be conscious of your safety and take some sensible precautionary steps to reap better confidence in unfamiliar surroundings. The first thing you should do after booking your trip is to take out adequate travel insurance for you and your gear and check the policy carefully to see what is covered, some adrenaline - orientated activities such as white water rafting or bungee jumping may be excluded for example. Invest in solid luggage locks and anti-theft bags are great for travelling photographers. Pocket a small amount of local currency in an easy-to-reach place and the rest of your cash elsewhere and keep a list of emergency numbers and phrases on your person.

Kırmızı tekneler / Red boats, Vietnam, 2018.

Hayatım / My life, Nepal, 2016.

Mavi servis / Blue service, Çin / China, 2017.

4- En iyi kamera yanınızdaki kameradır

Bu sözü, daha önce duymuş olabilirsiniz ve kesinlikle doğrudur. Birkaç yıl önce fotoğrafçı Chase Jarvis, bu başlığı taşıyan bir kitap yazdı. Bazen teknolojiye takılıp kalırız ve “harika bir kameramız” olmadığı için güzel fotoğraflar çekemeyeceğimizi düşünürüz. Ama gerçek şu ki “harika kameranız”, yanınızdaki kameradır. En iyi fotoğraflarımı çektiğim kamera, o an yanımda olan herhangi bir kameraydı.

5- Doğru modda çekim yapın

RAW ve JPEG olarak çekim yapmak, evinize döndüğünüzde size daha fazla esneklik sunacaktır. Fakat bu, birkaç tane yüksek kapasiteli hafıza kartıyla seyahat etmeniz gerektiği anlamına gelir. Her gece bir dizüstü bilgisayara veya fotoğraf depolama aygıtına görsellerinizi indirme alışkanlığı edinin. Böylece ertesi gün için hafıza kartlarınızı boşaltabilirsiniz. Çekim yapmaya çıktığınızda, yanınıza ihtiyaç duymayı beklediğinizin iki katı kadar kart/kapasite alın.

6- Ortadan kaçının

Hikâye şöyle: Fotoğrafta statik, sıkıcı görüldüğü için ortadan kaçınmak önemlidir. Fotoğraf açısından “üçler kuralı”, her zaman geçerli olmuştur. Bu sayede fotoğrafı hem yatay hem de dikey olarak hayali çizgilere böler ve öznenizi bu kutulardan birine yerleştirmeyi amaçlarsınız.

4- The best camera is the one with you

You may have heard this saying before and it's absolutely true. A few years back photographer Chase Jarvis wrote a book with this title. Sometimes we get bogged down by technology and think we can't take beautiful photographs due to our lack of a “great camera”. But the truth is that your “great camera” is the camera that's with you. I'm shooting my best photos with whatever camera I have with me at that moment.

5- Shoot in the right mode

Shooting in RAW and jpeg will offer you greater flexibility on your return, but this means you'll need to travel with several high capacity memory cards. Get into the habit of downloading your images to a laptop or photo storage device every night so you can free up your memory cards for the next day. When you go off shooting, take twice the amount of cards/capacity with you than you would expect to need.

6- Avoid the middle

So the story goes, it is important in photography to avoid the middle as it shows a static, boring image. The “rule of thirds” has always been the rule to go by in photographic terms, whereby you break the photo up into imaginary lines both horizontally and vertically and aim to put your subject in one of those boxes.

Çift pencere / Two windows, Hindistan / India, 2018.

7- Özgün ve hassas olun

İnsanların ilginç ve gerçek fotoğraflarını çekmenin en kolay yolu, özgün olmaktır. İnsanların samimi görüntülerini yakalamak bir hile değildir. Bir fotoğrafçının geliştirebileceği, özneye saygı duymayı ve birlikte geçirdiğiniz zaman içinde bir ilişki kurmayı gerektiren bir beceridir. Başarılı insan fotoğrafları, neredeyse hiçbir zaman uzaktan çekilmez. Teleobjektifi bir kenara koyun ve anın bir parçası olun.

8- Öğrenmeyi asla bırakmayın

Çevrim içi fotoğrafçılık eğitimlerine kaydolun. Bir seyahat fotoğrafçılığı atölyesine yatırım yapın. Dışarı çıkın ve düzenli olarak pratik yapın. Ancak bu şekilde daha iyi olursunuz. Son teknoloji ekipmana sahip olduğunuz veya popüler Instagram filtreleri kullandığınız için değil.

Son tavsiye...

Tüm fotoğrafçılara son tavsiyem, pes etmeyin; her zaman kendinizi geliştirmeye çalışın ve daha fazla teknik öğrenin. İnsanların size söylediklerinden hayal kırıklığı çıkarmayın, ama fotoğraflarınızı geliştirmek için size söylediklerini dikkate alın. Dünya çapındaki ünlü fotoğrafçılardan, fotoğrafçılık hakkında sürekli daha fazla bilgi edinin.

7- Be authentic and sensitive

The easiest way to make compelling, real photographs of people is by being authentic. Making candid images of people is not a trick. It's a skill a photographer can develop, which requires respect for the subject and building a relationship in the time you have together. Successful pictures of people almost never happen from a distance. Put away the telephoto lens and become a part of the moment.

8- Never stop learning

Enroll in some online photography tutorials. Invest in a travel photography workshop. Go out and practice on a regular basis. This is how you get better, not because you have the latest gear or use popular Instagram filters.

Last advice...

My last advice for every photographer: don't give up, always try to improve yourself and learn more techniques, forget the meaning of disappointment from what people say to you but consider what they tell you to improve your photos and learn more and more about photography from the great worldwide photographers.

Piramit / Pyramid, Mısır / Egypt, 2017.

REFERANSLAR / REFERENCES

<https://psa-photo.org/index.php?division-definitions>

www.ncpf.org.uk/definitions/

<http://online.flipbuilder.com/tklq/znbv/>

Dr. Ahmed Mohamed Hassan kimdir?

2015 yılından bu yana seyahat, sokak ve yaşam tarzı fotoğrafçılığını bir tutkuya dönüştürüp bu alanda çalışmalarını yoğunlaştıran Mısırlı sanatçının Kanada ve Çin'deki fotoğraf dergilerinde makaleleri yayınlandı. Dünya çapındaki sergi sayısı 50'ye ulaşan Hassan, farklı ülkelerde 600'den fazla ödül kazandı. Çin Kültür Bakanlığı tarafından yayınlanan en eski dört antik uygarlık hakkındaki üç kitapta yer aldı. Birçok ülkede fotoğraf dersleri veren; seyahatleri sırasında atölyeler ve fotoğraf gezileri düzenleyen Hassan, Katar'da tıp doktoru olarak görev yapıyor. Pharaohs Uluslararası Fotoğraf Kulübü'nün (PIPC) kurucu başkanı olan Hassan'ın birçok sanat derneğinde uzmanlığı ve uluslararası kuruluşlarda jüri üyeliği bulunuyor.

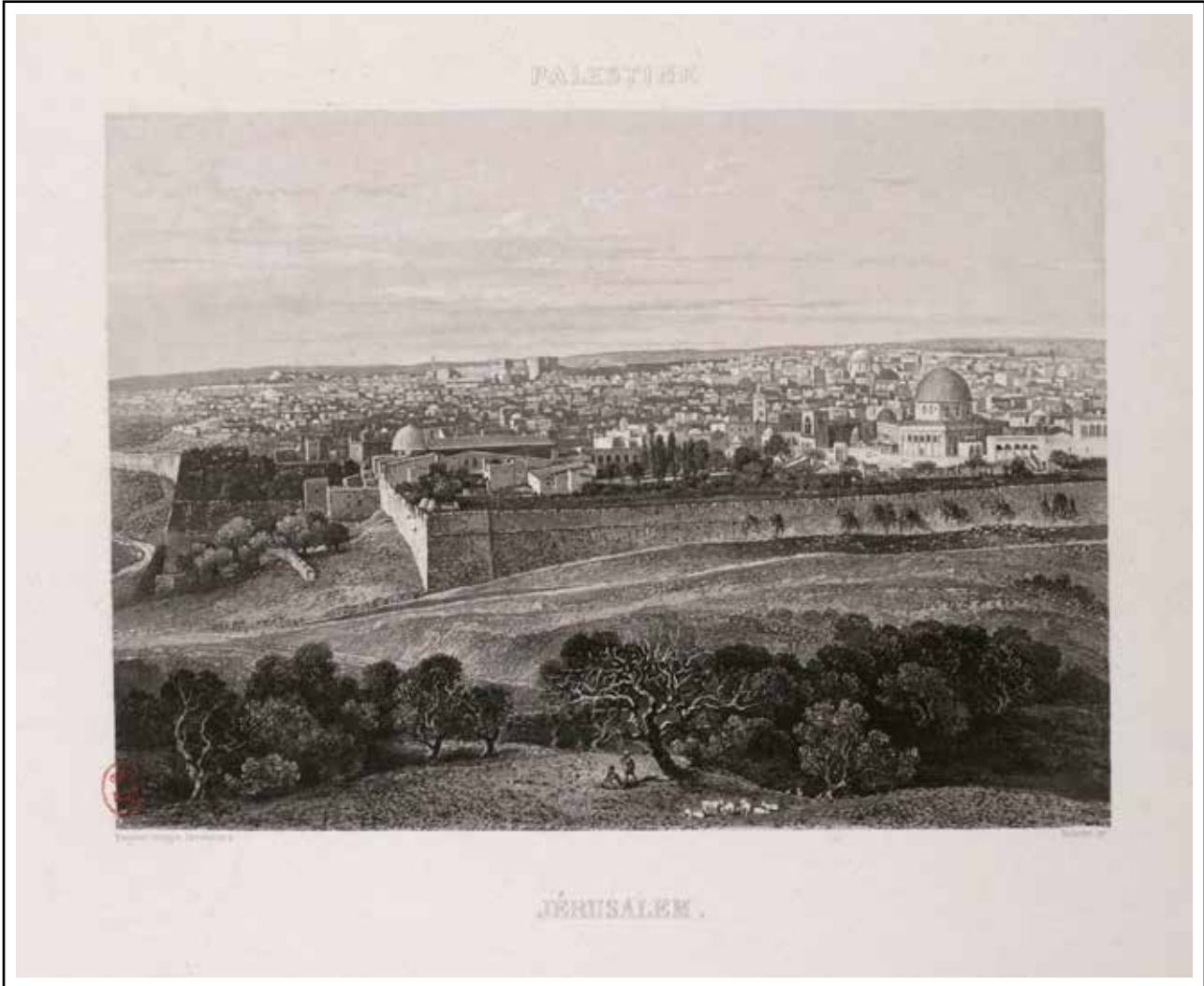
 muhammed_ahmed_hassan

Who is Dr. Ahmed Mohamed Hassan?

Egyptian artist, who has turned travel, street and lifestyle photography into a passion and focused on working in this field since 2015, has published articles in photography magazines in Canada and China. Hassan has organized and participated in nearly 50 exhibitions around the world and has won more than 600 awards in various countries. He has been featured in three books about the four oldest ancient civilizations published by the Chinese Ministry of Culture. Giving photography lectures in many countries, and organizing workshops and photography trips during his travels, Hassan works as a medical doctor in Qatar. He is also the founding president of the Pharaohs International Photography Club (PIPC), and is an expert in art associations in a number of countries and a jury member in international organizations.

Dünyanın İlk Fotoğraflı Seyahati: Doğu'nun Fotoğrafla Yeniden Keşfi

The World's First
Photography Journey:
Rediscovering the Orient
through Photography

Kudüs / Jerusalem, 19. yüzyıl / 19th century.

Horace Vernet, 1858.

“Artık Doğu’ya dönecek ne boş vaktim ne de param olduğu için, en azından buradaki duygularımın, yaptığım gezilerin en güzelinin tadını çıkarmak istiyorum. Bir büyük sanatçı ve yeğeni ile birlikte bu seyahati yapabildiğim için şanslıyım. Sevgili okur, umarım ki Horace Vernet’nin sayesinde beni okuma merakınız ve sabrınız olacaktır. İçten ve gerçekçi olacağım. Ben iyi bir yazar değilim. Benim yalnızca resim kalemlerim ve bir daguerréotype’im (dagerotip) var. Bunları hafızamı hareketlendirme ve hayallerimi zenginleştirme arzusu ile yeni gösteriler yapmak için kullanıyorum.”

**M. Goupil Fesquet,
“Voyage d’Horace Vernet en Orient”,
Challamel, Paris, 1843.**

“Since I neither have the free time nor the money to return to the Orient now, I would like to at least enjoy my emotions here, my best journey ever. I am lucky that I went on this trip with a great artist and his nephew. Dear reader, I hope that you will have the curiosity and patience to read my writings thanks to Horace Vernet. I will be sincere and realistic. I am not a good writer. I only have pens for drawing and a daguerreotype I use them to produce new shows with the desire to stimulate my memory and enrich my dreams.”

**M. Goupil Fesquet,
“Voyage d’Horace Vernet en Orient”,
Challamel, Paris, 1843.**

Modern anlamda ilk fotoğraf 1826'da Paris'te çekildi. 19 Ağustos 1839'da Fransa'dan resmî olarak dünyaya duyurulan daguerréotype yöntemi ile birlikte büyük ilgi gören fotoğraf hızla dünyaya yayıldı. Dış dünyayı olduğu gibi, gerçeğine en yakın surette kopyalayabilen bu yeni araç sayesinde bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Fotoğrafın gerçeği kaydetme ve aktarma gücü o zamana kadarki tüm belgeleme tekniklerini aştı. Fotoğrafın getirdiği imkânlar, pek çok alanı değiştirip dönüştürdü. Bu değişimlerden etkilenen bir mecra da seyahatler oldu.

Fotoğrafın icadına kadar, seyahatler gezip gördükleri yerler hakkında yazarak, notlar alarak, haritalar çizerek veya resimleyerek bilgi aktardılar. Fotoğraf çağının yeni nesil seyahatçileri, daguerréotype'in dünyaya duyurulmasından ardından hiç vakit kaybetmeden yola çıkarak ilk fotoğrafı seyahati gerçekleştirdiler. Seyahatin yapıldığı yer ise elbette gizemli hazinelerle dolu Doğu oldu.

Dünyanın ilk fotoğrafı seyahati, 21 Ekim 1839'da Marsilya'dan kalkan Scamandre gemisiyle başladı. Yedi ay süren bu yolculuğu, ressam Émile Jean-Horace Vernet (1789-1865), ressam Charles Marie Bouton (1781-1853?) ve hem ressam hem de daguerréotype fotoğrafçısı Frédéric Auguste Antoine Goupil-Fesquet (1817-1878) olmak üzere üç Fransız gerçekleştirdi. Frédéric Auguste Antoine Goupil-Fesquet elindeki bu yepyeni yöntemle seyahat boyunca gittikleri yerleri fotoğrafla belgeledi. Yolculuk sırasıyla Marsilya, Livorno, Malta, Siros, Paros, Naksos, Santorini, İskenderiye, Süveyş, Sina Dağı, Gazze, Beytullahim, Kudüs, Nablus, Sayda, Deyrülkamer, Şam, Trablusşam, Baalbek, Beyrut, Larnaka, Rodos, Kos, İzmir, Çanakkale Boğazi, İstanbul, Malta, Roma ve tekrar Marsilya olmak üzere 31 duraktan oluşuyordu. Batı'dan Doğu'ya yapılan bu seyahatin uğrak noktalarının çoğu, Osmanlı İmparatorluğu'nun sınırları içerisinde kalıyordu.

The first photograph in the modern sense was shot in Paris in 1826. Photograph that attracted great attention quickly spread all over the world with the daguerreotype method when France officially announced this invention to the world on August 19th, 1839. Thanks to this new device that can replicate the outside world as it is and as real-like as possible, nothing was ever the same again. Photography's power of recording and conveying reality, surpassed all previous documentation techniques. The possibilities introduced by photography changed and transformed many fields. Travel was another medium affected by these changes.

Until the invention of photography, travelers conveyed information about the places they visited by writing, taking notes, drawing maps or pictures. The new generation travelers of the photography age made their first journey with photography, setting off without wasting any time after the daguerreotype was announced to the world. The journey's destination was, of course, the Orient brimmed with mystical treasures.

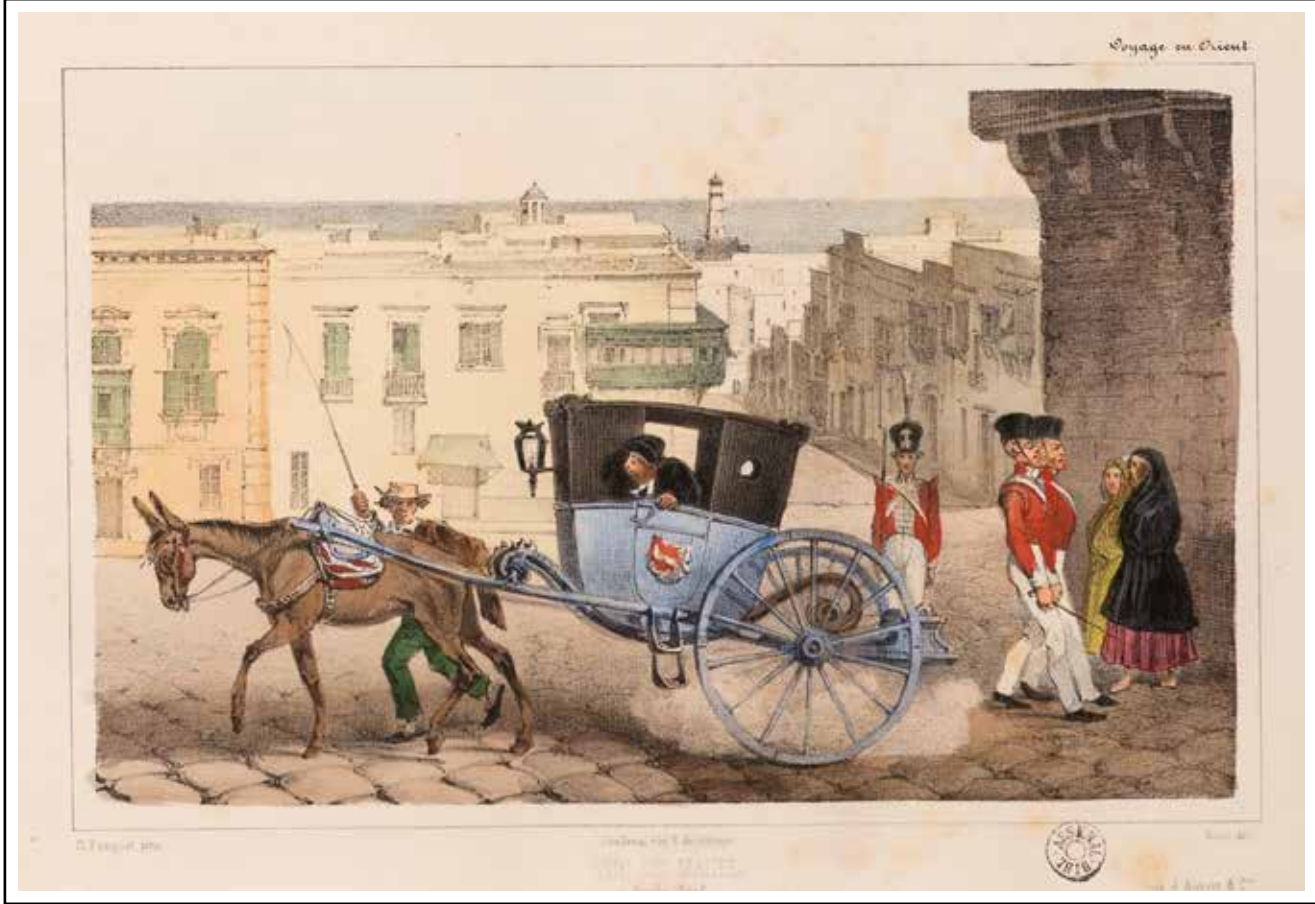
The world's first photographic journey began on Scamandre boat that departed from Marseilles on October 21st, 1839. This seven-months long journey was made by three French painters, Émile Jean-Horace Vernet (1789-1865), painter Charles Marie Bouton (1781-1853?), and Frédéric Auguste Antoine Goupil-Fesquet (1817-1878), both an artist and daguerreotype photographer.

With this brand new method, Frédéric Auguste Antoine Goupil-Fesquet documented the destinations they visited during the journey through photographs. There were a total of 31 stops in the journey; Marseilles, Livorno, Malta, Syros, Paros, Naxos, Santorini, Alexandria, Suez, Mount Sinai, Gaza, Bethlehem, Jerusalem, Nablus, Sidon, Deir al-Kamer, Damascus, Tripoli, Baalbek, Beirut, Larnaka, Rhodes, Kos, Smyrna, Dardanelles Strait, Istanbul, Malta, Rome, and back to Marseilles. Most stops of this journey from the West to the East were then within the borders of the Ottoman Empire.

Horace Vernet'nin seyahatinden / From Horace Vernet's voyage, 19. yüzyıl / 19th century.

Horace Vernet'nin kitabından / From the book by Horace Vernet, 19. yüzyıl / 19th century.

Malta, 1843.

Mısırlı süvariler / Egyptian cavalry, 1843.

Seyahatin ardından Goupil-Fesquet, 1843'te Fransa'da Horace Vernet'nin "Doğu'ya Yolculuğu" (Voyage d'Horace Vernet en Orient) isimli bir kitap yayınladı. Fesquet kitabında, yolculuk yapılan limanları, şehirleri, dükkânları, sokakları, mimari eserleri, insanları, yerleşim yerlerinin gündelik hayatını ve ekibinin yol boyunca başlarından geçenleri ayrıntılı bir şekilde anlattı. Goupil Fesquet, aynı zamanda bir daguerréotype fotoğrafçısı olmasına ve yolculuk boyunca fotoğraf çekmesine rağmen bu kitapta doğrudan fotoğraf kullanılmadı. Daguerreotypeler matbaada basılabilecek şekilde çoğaltılmadığı için olsa gerek, kitap oryantalist tarzda renklendirilmiş 16 litografla tamamlandı.

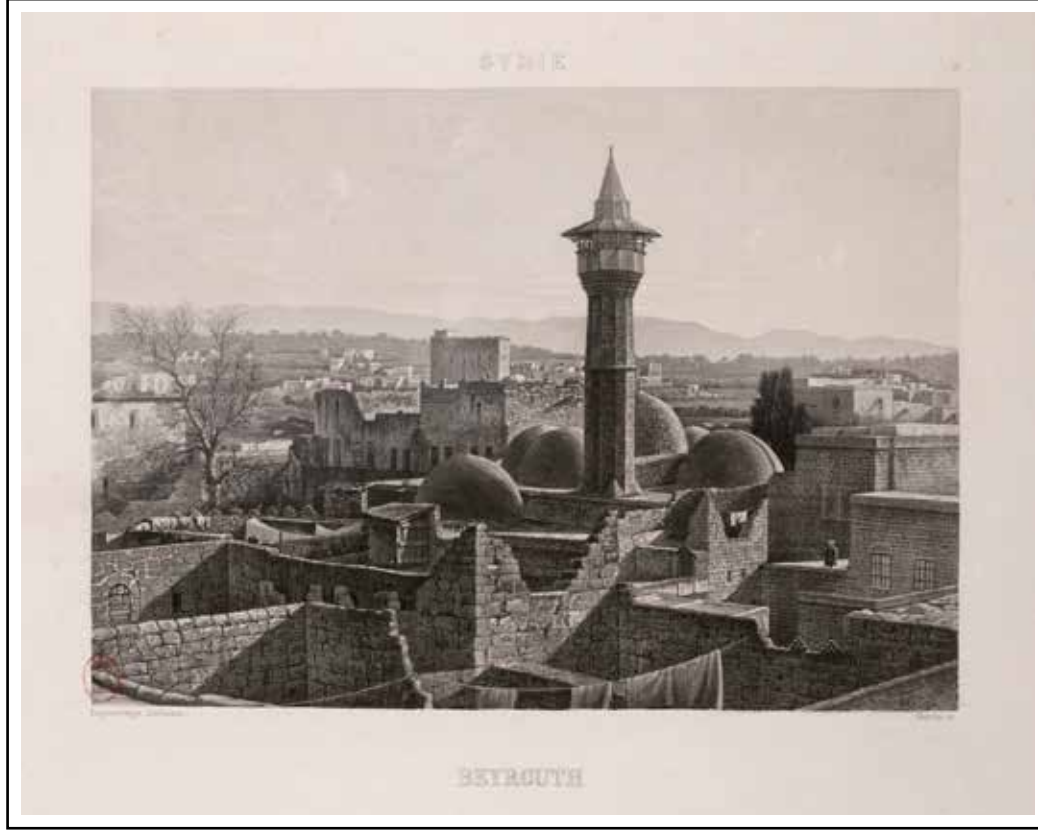
Bu seyahatten, fotoğraf tarihinin erken dönemine ait günümüze ulaşan diğer önemli ürün ise Noël Paymal Lerebours tarafından hazırlanan "Daguerréotype Gezileri: Yeryüzünün En İlgi Çekici Manzaraları ve Anıtları" (Excursions Daguerriennes: Vues et Monuments les plus Remarquables du Globe) isimli albüm oldu. Albüm, dünyanın dört bir yanında daguerréotype gezilerinde çekilen fotoğrafları bir araya getiren albüm serisinin parçasıydı. Deri ciltli, 26x38 cm. boyutlarında, Fransızca olarak hazırlanan eser, dönemin ilk fotoğraf albümlerinden biriydi. Fesquet'in seyahatte çektiği fotoğraflardan yararlanılarak yapılan çizimler, gravür yöntemi ile çoğaltılmak suretiyle yayımlandı. Dolayısıyla albümde yer verilen görseller birebir fotoğraf değil, fotoğrafla resim arası bir medyaydı.

"Daguerréotype Gezileri" albümlerinde yayınlanan fotoğraflar, aynı zamanda Avrupalı ressamların Doğu'yu fotoğrafladığı ilk gezinin fotoğraflarıydı. Albümlerdeki görsellere dönemin oryantalist resim geleneği de yansımıştı. 1840'lı yılların bu albümlerinde gravür olarak basılabilen fotoğraf, yapılan eklemelerle Doğu'nun Batı'daki yeni temsilini oryantalist resimdekine benzer şekilde yinelerken, bir taraftan da gerçeği temsil gücünün açık ara farkı ile yeni bir dönemin habercisiydi.

After the trip, Goupil-Fesquet published a book titled "Horace Vernet's Journey to the Orient" (Voyage d'Horace Vernet en Orient) in France in 1843. In his book, Fesquet detailed the ports, cities, shops, streets, architectural works, people, the daily life in the settlements and experiences of his team along the way. Although Goupil Fesquet was also a daguerreotype photographer and took photographs throughout the journey, no photography was directly featured in this book. The book was completed with 16 lithographs colored in orientalist style possibly due to the fact that the daguerreotypes could not be reproduced in a printing press.

Another important work from this trip that belongs to the early period of photography, is the album "Daguerréotype Travels: The Most Intriguing Landscapes and Monuments of the Earth" (Excursions Daguerriennes: Vues et Monuments les plus Remarquables du Globe) by Noël Paymal Lerebours. The album was part of a series of albums that brought together photographs taken on daguerreotype trips around the world. The 26x38 cm., leather bound work published in French, was one of the first photo albums of the period. Drawings based on the photographs taken by Fesquet during his trip, were reproduced by engraving method. Therefore, the images included in the album were not directly photographs, but a medium between photography and painting.

The photographs published in the "Daguerréotype Travels" albums were also the photographs of the first journey in which European painters photographed the East. The orientalist painting tradition of the period also reflected in the images in albums. The photographs, which could be printed as engravings in these albums of the 1840s, reiterated the new representation of the Orient in the West similar to the orientalist painting with the additions, while it heralded a new era, clear distinct in its power to represent reality.

Beyrut / Beirut, 19. yüzyıl / 19th century.

Fotoğrafın bu ilk yıllarında kameralar ve fotoğraf ekipmanları, günümüze göre çok daha hantaldı ve kullanımları zordu. Daguerreotype yönteminin de kendini özgü zorlukları vardı. Fesquet, kullandığı bu yöntemin tüm zorluğuna rağmen seyahat boyunca fotoğraf çekmek için son derece gayretli ve istekliydi. Daguerreotype'in zorluğundan ötürü, kimi zaman ekipmanları âdetâ fazla bir bagaj gibi Nil'e atmayı teklif eden yol arkadaşlarına rağmen o, dünyanın en ünlü anıtlarından herhangi bir an koparmadan dönmek istemiyor; kimi zaman yöntemin mucidi M. Daguerre'in tavsiyelerinin tersini yapacak kadar deneysel bir çabayla görüntü elde etmeyi başarıyordu. Fesquet, yolculuk sırasında çekim sürecini görmek isteyen bazı kişilere Daguerreotype gösterileri de yaptı. Bunlar arasında Kavalalı Mehmed Ali Paşa da vardı. 1839 Kasım'ında İskenderiye'ye varan seyyahların daguerreotype çekimlerini, o sıra yazlık sarayında olan Mehmed Ali Paşa'da görmek istemişti. Ekip bir çekim gösterisi (daguerreotype süreci) yapmak üzere 7 Kasım 1839'da Paşa'nın yazlık sarayına gitmişti. Fesquet, sarayda camera obscura ile sarayı da içine alacak şekilde bir kadraj yaptığında, manzaranın ters görüntüsünün karşı duvara nasıl olup da yansıtıldığı şaşkınlık uyandırmıştı. Daguerreotype gösterileri Mısır'la sınırlı kalmadı. Fesquet, 13 Şubat 1840'da İzmir'de İlena Gemisi'nde de bir daguerreotype gösterisi daha yaptı. Bu gösteri, Avusturya Prensi Avusturya Arşidükü Friedrich (1821–1847) ve yanındaki üst düzey yetkililer için icra edildi.

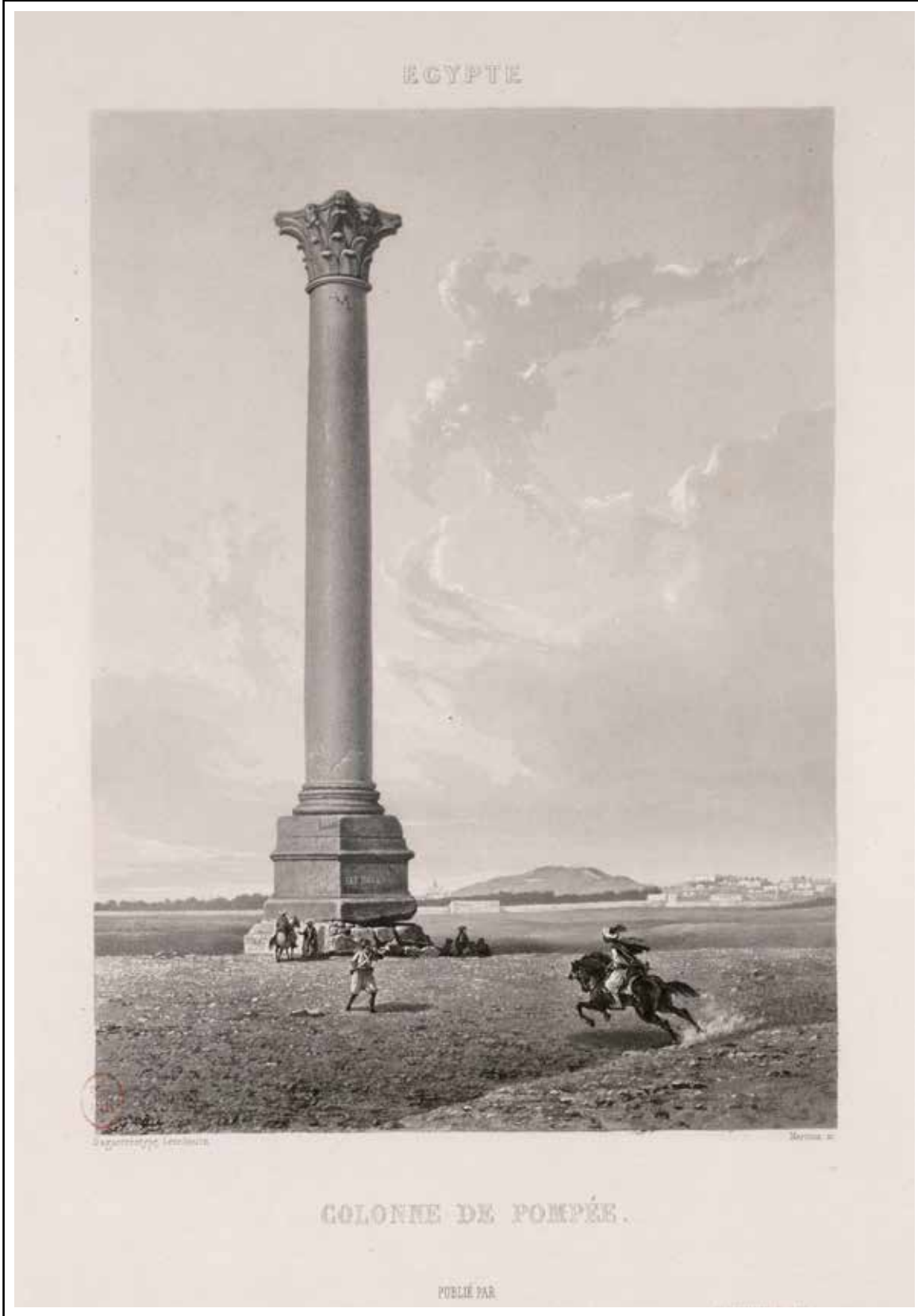
In these early years of photography, cameras and photographic equipment were much more bulky and difficult to use compared to our day. The daguerreotype method also presented its own difficulties. Despite the difficulty of this method, Fesquet was extremely diligent and willing to take photographs throughout the journey. At times his fellow travelers suggested to jettison the equipment into the Nile like an extra baggage and although Daguerreotype presented difficulties, he did not wish to return from world's most famous monuments without capturing a moment; sometimes he managed to obtain images with experimental efforts going against the advice of M. Daguerre, the inventor of the method. Fesquet also made Daguerreotype demonstrations for some people curious about the shooting process during the trip. Among them was Kavalalı Mehmed Ali Pasha (Muhammed Ali of Egypt). Mehmed Ali Pasha, who was in his summer palace at the time, wanted to see the daguerreotype shots of the travelers who arrived in Alexandria in November 1839. The team visited Pasha's summer palace on November 7th, 1839, to do a shooting demonstration (daguerreotype process). When Fesquet included the palace in his frame with camera obscura, people were astonished as the reverse image of the landscape was projected onto the opposite wall. Daguerreotype demonstrations did not only take place in Egypt. Fesquet made another daguerreotype demonstration on the İlena Boat in Smyrna on February 13th, 1840. This demonstration was performed for the Prince of Austria, Archduke Friedrich of Austria (1821–1847) and his high officials.

Daguerriennes gezileri / Excursions of Daguerriennes, Paris, 1840.

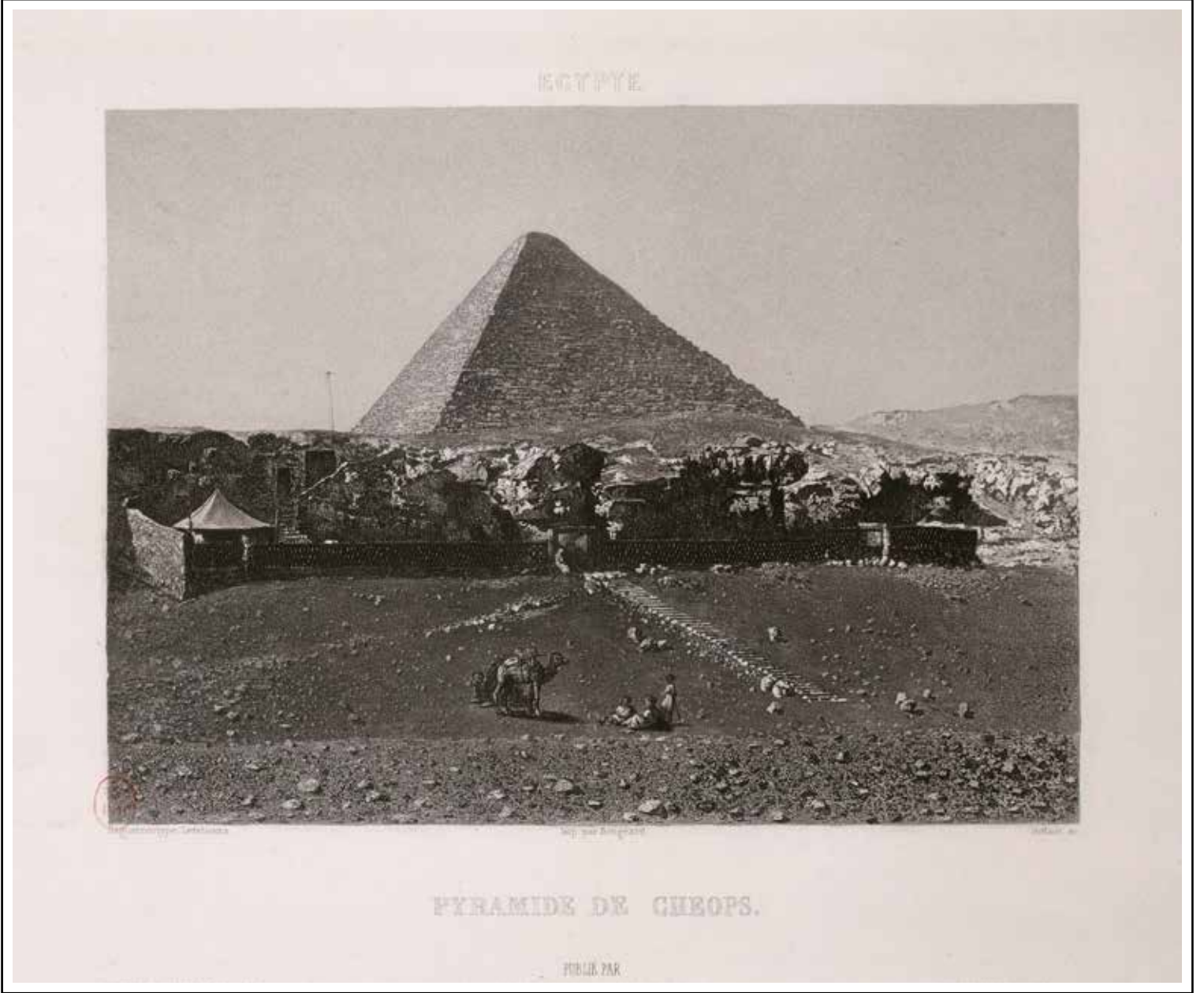
Daguerreotype /
Daguerreotype,
19. yüzyıl /
19th century.

İskenderiye'deki Pompey Sütunu / Pompey's Column in Alexandria, Mısır / Egypt, 19. yüzyıl / 19th century.

Üç gezgin 9 Kasım 1839'da küçük bir tekneyle İskenderiye'den Kahire'ye doğru yola çıktıklarında, bir başka seyyah Gaspard Pierre-Gustave Joly de Lotbinière ile karşılaştılar. Lotbinière de Nil Nehri sahillerini görüntülemek niyetiyle seyahat etmekteydi. Dolayısıyla yolculuğun Kahire günlerinde birlikte gezdiler ve çekim yaptılar. 17 Kasım 1839'da Kahire'de Lotbinière ile birlikte Kale'ye, 22 Kasım'da ise Piramitler'e gittiler. Lotbinière'in de onlara dahil olmasıyla seyahatin Kahire durağında dört kişi olmuşlardı. Ekip, İzmir'den bindikleri Stamboul adlı gemiyle 16 Şubat 1840'da İstanbul'a geldi. Fesquet, İstanbul'un bu karlı günlerinde fotoğraf çekerken etrafına toplanan meraklı insanlar tarafından rahatsız edilmemek için bulduğu çareyi şu sözlerle aktarıyordu: "Neredeyse her gün kar yağıyor. Neyse ki birkaç daguerréotype yapıyorum, bunu yaparken önemsiz şeyler yüzünden rahatsız edilmemek için yanımdakileri karanlık odada özel bir yöntemle kahve hazırladığıma inandırıyorum. Bu stratejiyi kullanmasam, sürekli soru soranlarla dolu bir dairenin ortasında, kar yağarken Ayasofya'dan bir görüntü elde etmeye çalışacağım". Fesquet ve ekibi, sekiz gün ayırdıkları Payitaht'taki gezi ve çekimlerini tamamladıktan sonra dönüşe geçti. Yolculuk boyunca çekimleri asıl yapan kişi, Fesquet'ti. Ancak yolculukta karşılaştıkları diğer seyyah ve daguerréotypeçi Gustave Joly de Lotbinière'in aktardığına göre Horace Vernet de daguerréotype üretim sürecine katılmıştı. Sürecin doğası gereği, yolculuk boyunca çektikleri daguerréotype fotoğraflarının bir kısmı başarıyla bir kısmı da başarısızlıkla sonuçlandı. Bu fotoğrafların bir bölümü gravür yöntemiyle çoğaltılarak ve dönüştürülerek "Excursions Daguerriennes" albümü aracılığıyla günümüze ulaştı. Bu seyahat, Batı'dan Doğu'ya buharlı gemilerle yapılan ilk seyahat değildi. Bu tür seyahatler, 1835 yılından itibaren Marsilya'dan İskenderiye'ye düzenlenen vapur seferleri ile zaten yapılmaktaydı. 1839'da bu seyahatlere anlam katan şey, dünyaya duyurulan yepyeni bir teknolojiydi. Bu yeni araç, bu tarihten sonra yapılan seyahatleri de seyyahların yöntemleri ve deneyimlerini de değiştirdi. Doğu'ya yapılan ilk fotoğraflı seyahat, fotoğrafın bulunuşunun dünyaya duyurulmasından sadece iki ay sonra gerçekleşti. Bu yolculuk, Fesquet'in kaleme aldığı anılar ve ekibin birlikte çektiği daguerréotypeleri içeren iki de ürün verdi. Günümüze ulaşan bu iki eser, bize Doğu'nun ilk fotoğraflarını ve onların hikâyelerini aktarıyor; gizemli Doğu'ya yapılan ilk fotoğraflı seyahati aydınlatıyor.

When the three travelers set out for Cairo from Alexandria on November 9th, 1839 in a small boat, they met another traveler, Gaspard Pierre-Gustave Joly de Lotbinière. Lotbinière was also traveling with the intention of photographing the banks of the Nile River. So they toured and photographed together during the Cairo days of the journey. They visited the Citadel with Lotbinière in Cairo on November 17th, 1839, and the Pyramids on November 22nd. They were four people at the Cairo stop of the trip as Lotbinière joined them. The team arrived in Istanbul on February 16th, 1840, on the ship named Stamboul, which they had boarded from İzmir. Fesquet described the solution he found in order not to be disturbed by the curious people who would gather around him while taking pictures in these snowy days of Istanbul: "It snows almost every day. Luckily, I can make a few daguerreotypes, convincing those around me that I prepare coffee in a special way in the dark room, so as not to be disturbed by trivial matters. If I don't use this strategy, I try to capture an image of Hagia Sophia under snow, in the midst of a circle of people who constantly ask questions." Fesquet and his team returned after completing their eight-day tour photographing the capital city. Fesquet was the main person who took photographs throughout the trip. However, according to Gustave Joly de Lotbinière, another traveler and daguerreotypist they encountered on their journey, Horace Vernet also participated in the daguerreotype production process. Due to the nature of the process, some of the daguerreotype photographs taken during the journey were successful while others did not. Some of these photographs were reproduced and transformed through the engraving method and reached our day in the "Excursions Daguerriennes" album. This was not the first journey by steamships from the West to the East. Such journeys had already been held since 1835 such as the ferry voyages from Marseilles to Alexandria. What gave meaning to these journeys in 1839 was a totally new technology announced to the world. This new device changed the travels made after this date, as well as the travelers' methods and experiences. The first photography journey to the Orient took place just two months after the photograph's invention was announced to the world. This journey also resulted in two works, featuring memoirs penned by Fesquet and daguerreotypes shot by the team. These two works, which have survived to our day, provides us with the first photographs of the East and their stories while illuminating the first photography journey to the mystical East.

* Hannoosh, Michèle. "Horace Vernet's 'Orient': Photography and the Eastern Mediterranean in 1839, Part I: A Daguerrean Excursion". *The Burlington Magazine*. CLVIII. April. 2016: 264-271.

* Vingopoulou, Ioli. "Goupil-Fesquet, Frédéric Auguste Antoine. Voyage d'Horace Vernet en Orient rédigé par M. Goupil Fesquet, Paris, Challamel [1843]". <http://tr.travelogues.gr/collection.php?view=30>, [06.05.2022].

* Lerebours, Noël-Marie Paymal. *Excursions daguerriennes: vues et monuments les plus remarquables du globe. Vol. 1 / [daguerreotype Lerebours]. 1840-1843.*

* M. Goupil Fesquet. *Voyage d'Horace Vernet en Orient*. Challamel, Paris, 1843.

* Özendes, Engin. "Bir Yol Öyküsü: Fotoğrafın Ardında 180 Yıl". *Bir Yol Öyküsü: Fotoğrafın Ardında 180 Yıl Sergi Kataloğu*. Haz. Begüm Akkoyunlu Ersöz, Yasemin Ülgen, Ulya Soley, Gülrü Tanman. (İstanbul: Pera Müzesi Yayını, 2019).

* Özendes, Engin. "Fotoğrafta Oryantalizm ve Gezgin Fotoğrafçılar". *Fotoğrafya*. Sayı: 29.

* Hannoosh, Michèle. "Horace Vernet's 'Orient': Photography and the Eastern Mediterranean in 1839, Part I: A Daguerrean Excursion". *The Burlington Magazine*. CLVIII. April. 2016: 264-271.

* Vingopoulou, Ioli. "Goupil-Fesquet, Frédéric Auguste Antoine. Voyage d'Horace Vernet en Orient rédigé par M. Goupil Fesquet, Paris, Challamel [1843]". <http://tr.travelogues.gr/collection.php?view=30>, [06.05.2022].

* Lerebours, Noël-Marie Paymal. *Excursions daguerriennes: vues et monuments les plus remarquables du globe. Vol. 1 / [daguerreotype Lerebours]. 1840-1843.*

* M. Goupil Fesquet. *Voyage d'Horace Vernet en Orient*. Challamel, Paris, 1843.

* Özendes, Engin. "A Road Story: 180 Years in the Wake of Photography". *A Road Story: 180 Years in the Wake of Photography Exhibition Catalog*. Editor. Begüm Akkoyunlu Ersöz, Yasemin Ülgen, Ulya Soley, Gülrü Tanman. (İstanbul: Pera Museum Publication, 2019).

* Özendes, Engin. "Orientalism in Photography and Traveling Photographers". *Fotoğrafya*. Issue: 29.

Mehmet Ali Paşa'nın İskenderiye'deki sarayı / Mehmet Ali Pasha's Palace in Alexandria, Mısır, Egypt, 19. yüzyıl / 19th century.

Dilruba Kocaişik kimdir?

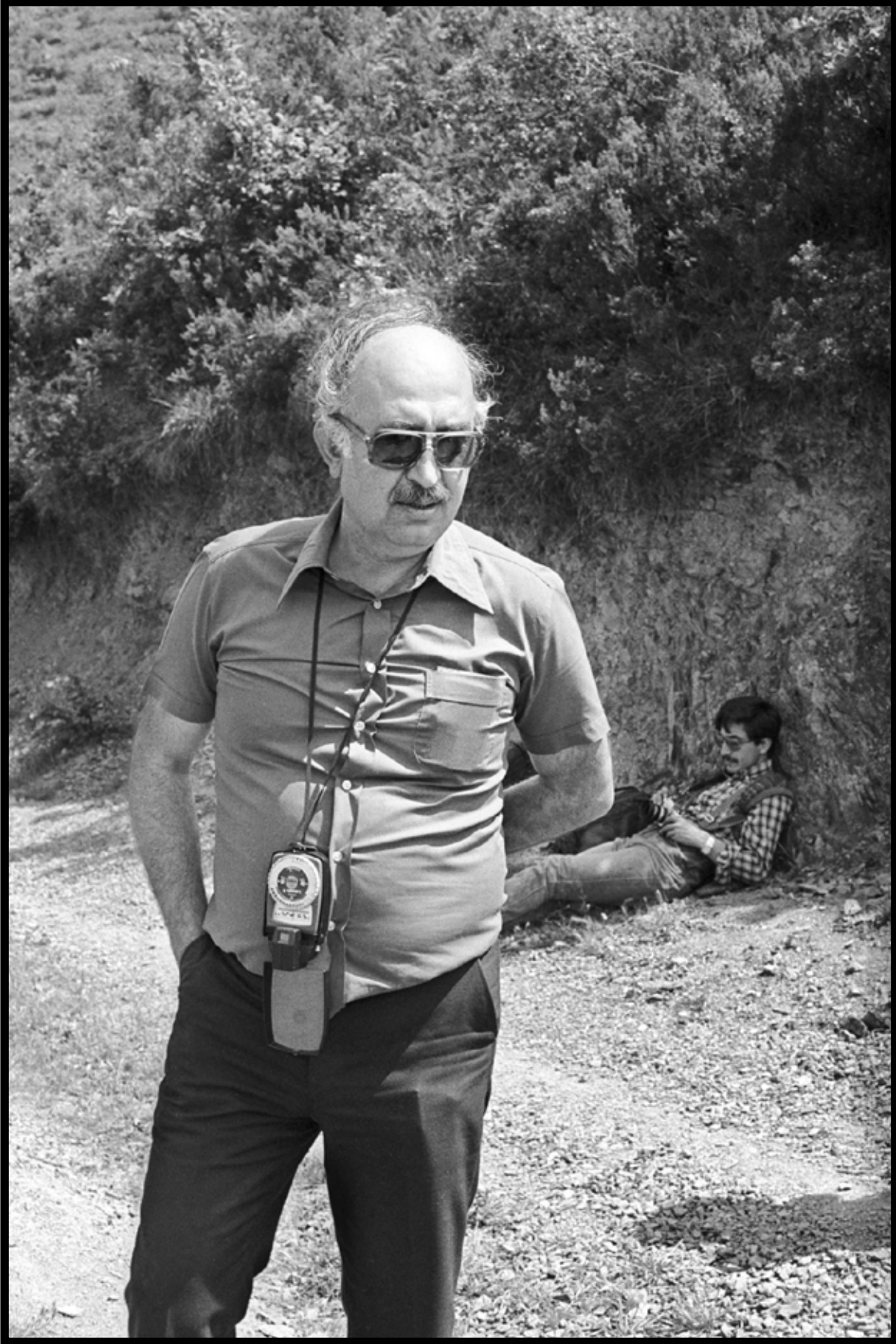
Mimari restorasyon, fotoğraf ve video, sanat ve tasarım, tarih gibi farklı alanlardaki yetkinlik ve yeteneklerini harmanlayarak fotoğraf ve fotoğrafla ilgili işler üreten Kocaişik, 2002'de Yıldız Teknik Üniversitesi Meslek Yüksekokulu Restorasyon Bölümü'nden, 2009'da Yıldız Teknik Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi Fotoğraf ve Video Bölümü'nden mezun oldu. Mimari kültürel miras alanlarındaki yapıların koruma ve onarım uygulamalarında çalıştı. 2016-2020 arasında İstanbul Şehir Üniversitesi Meslek Yüksekokulu Fotoğrafçılık ve Kameramanlık Programı'nda tam zamanlı öğretim görevlisi olarak görev yaptı. Doktor adayı olan Kocaişik, çalışmalarına ve Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi Tarih Doktora Programı'ndaki eğitimine devam ediyor.

 dlrbr

Who is Dilruba Kocaişik?

Kocaişik, who produces photography and photography-related works by blending her competence and talents in different disciplines such as architectural restoration, photography and video, art and design, and history, graduated from Yıldız Technical University Vocational School Restoration Department in 2002, and from Yıldız Technical University Faculty of Art and Design, Photography and Video Department in 2009. She worked as part of the conservation and restoration applications of buildings in architectural cultural heritage areas. She worked as a full-time lecturer at İstanbul Şehir University Vocational School Photography and Camerawork Program between 2016-2020. Kocaişik, a doctoral candidate, continues her studies and education at Fatih Sultan Mehmet Foundation University History Doctoral Program.

USTALARA SAYGI / RESPECT FOR MASTERS

Prof. Dr. Sabit Kalfagil, 2000'ler / 2000s.

Seyahat Arkadaşım Prof. Dr. Sabit Kalfagil My Travel Companion Prof. Dr. Sabit Kalfagil

“

Bundan tam beş yıl önce duayen büyüğümüz Prof. Dr. Sabit Kalfagil'i kaybettiğimizde sadece mimar, fotoğraf sanatçısı, yazar, -çok yönlü akademisyen-hocamızı değil; bir kısmımız aynı zamanda kıymetli bir seyahat arkadaşını da yitirdiğini kısa zaman içinde idrak etmiş oldu.

“

Exactly five years ago, when connoisseur and our senior Prof. Dr. Sabit Kalfagil passed away, some of us soon realized that we did not only lose our professor who was an architect, photographer, writer, -a versatile academician-; but also lost a valuable travel companion.

Türkiye’de adı “seyahat fotoğrafçılığı” ile anılan ve fotoğraf gezileri denince akla ilk gelen akademisyen Prof. Dr. Sabit Kalfagil, mimarlık mesleğinden edindiği analitik düşünme biçimleri ve sistemli program yapma alışkanlıklarını 60 yıllık fotoğraf serüveninin içine başarıyla taşımıştı. Kalfagil, eğitim sürecinde kuramsal dersleri rutin biçimde vermenin ötesinde müfredatın el verdiği en geniş zaman diliminde, -fotoğraf adına- sınıfta bulunmayı, en sıradan çekimler için bile planlamalar yapmayı, daha okulun ilk gününden itibaren biz yeni yetme öğrencilerine aşılamıştı. Kendisiyle 1990 yılı sonbaharında henüz birinci sınıf öğrencisiyken kampüsün hemen yanında yer alan Fındıklı Parkı ve Kabataş İskelesi civarlarına çıktığımız kısa çekim anlarında, Karaköy - Eminönü arasında sınıfça gittiğimiz çekimlerde bizlere pek çok farklı başlıkta konular önerirdi. Önceden tanımlanarak sipariş ettiği bu anları ödev olarak fotoğraf karelerine dönüştürmemizi beklerdi. Belirli misyonlarla yüklü bu siyah-beyaz fotoğraf üretimi vesilesiyle de göz eğitimimizi hızlandırmayı hedeflerdi. Bu yoğun çekim günlerinin hatıraları, aradan geçen yıllara rağmen hâlen zihnimde. Resmî tatil ya da sömestir boşluğuna denk düşen fırsatların hocamız tarafından aylar önce hesaplanması, okuldan otobüs ve şoför temin edilmek suretiyle bölümden birkaç farklı sınıfta katılımıyla seyahat planlamalarının çekim gezilerine dönüşmesi, biz o dönemin öğrencileri için bulunmaz nimetti. Başta Ege ve Akdeniz bölgeleri ile Kapadokya olmak üzere farklı yıllarda yapılan okul gezileri sayesinde teorik anlamda ifade edilmeye çalışılan pratik yapılmadıkça pek de kavranamayan yazılı bilgiler, edinilen bu imkânlarla uygulamalara dönüşmekteydi. Gerçek dünyada ve yerinde, yani sahada pratik edilen çekimler sayesinde bunlar birer ödev olmaktan çıkıyordu. Sabit Hoca öncülüğünde gerçekleştirilen fotoğraf gezilerinin önemi hem okul yönetimi hem akademisyenler hem de öğrenciler tarafından kısa sürede kavranmıştı. Sabit Hoca tarafından dakika şaşmaz biçimde organize ve icra edilen bu kalabalık katılımlı seyahatlerde, -başta gün doğumu ve gün batımı gibi- hassas ve zamana karşı yarışılan anlarda; acele etmeden, serinkanlı, planlı, programlı biçimde- mümkün olan en yüksek konsantrasyon ve farklı sayıda çekim açısından, farklı lenslerle, birbirine yakın ama alternatifli kadrajlarla çekimler yapmayı, onunla bizzat ve yan yanayken öğrenmiş olduk. Dolayısıyla kendisine bu bakımdan çok şey borçluyuz.

Mentioned together with “travel photography” and first to come to mind when photography trips in Türkiye is the subject, academician Prof. Dr. Sabit Kalfagil successfully transferred the analytical thinking and systematic planning habits he acquired from his profession of architecture into his 60 years of photography adventure. Beyond routinely teaching theoretical courses during the education, Kalfagil taught us from the first day of school, to be outside the classroom for photography and to plan for even the most ordinary shoots, as much as the curriculum allowed. In the fall of 1990 when we were just freshmen, Prof. Dr. Kalfagil used to suggest various topics during the short shoots around Fındıklı Park and Kabataş Pier located right next to the campus, and during the shoots we went on as a class between Karaköy and Eminönü. For assignments, he expected us to transform these predefined moments he had commanded, into photo frames. He also aimed to expedite our eye training through this black-and-white photo production with certain missions. The memories of these intense shooting days are still in my mind despite all the years that have passed. It was a true blessing for us, the students of that period that our professors would make plans for public holidays or semester gaps months ahead and these travel plans would become shooting trips with the participation of several classes in the department, as buses and drivers provided by the school. Thanks to the school trips organized in different years, especially in the Aegean and Mediterranean regions and Cappadocia, written information expressed in the theoretical sense but could not be grasped unless practiced, were applied through these opportunities. These were no longer assignments as the shots were held in the real world and on-site, that is, in the field. Soon, the school administration, academics and students all appreciated the photography trips led by Professor Sabit. In these broadly participated trips organized and executed punctually by Professor Sabit, we learned from him both in person and in his presence, to shoot without rushing things, with a level-head and in a planned manner, with the highest concentration possible from multiple shooting angles, using different lenses, making similar frames with alternatives in sensitive moments while racing against time -mainly sunrise and sunset-. We owe him a lot in this respect.

İstanbul / Istanbul, 1970'ler / 1970s.

Ege Bölgesi / Turkish Aegean Region, Türkiye, 1970'ler / 1970s.

Oluşturduğu çekim programına harfiyen uymakla edindiğimiz bir diğer önemli ders: Zaman disiplinine, verilen randevulara ve mola sürelerine riayet etmek, bu hususları âdeta bir tür “zaman namusu” gibi görmeyi öğrenmek olmuştur. Keza oldukça kalabalık bir gürültük ve aramızda fotoğraf çekmeyi ikinci plana atarak gençliğini yaşamak isteyenler de yok değildi. Ancak disiplini elden bırakmadan ve asla hocamıza saygısızlık etmeden hem ülkemiz coğrafyasını karış karış gezip, görüp kültürümüzü yerinde öğrenip hem de birbirinden güzel fotoğrafları portfolyomuza katma imkânı edindik. Bir başka öğrendiğimiz şey de kalabalığın gücüyle eğer bir yerde konaklanacak ya da yemek yiyeceksek sıkı biçimde işletmecilerle pazarlık yapma meselesiydi ki bu daha önce pek bildiğimiz bir şey değildi. Gezileri ekonomik hâle getirmenin birçok yolundan birini, sevgili hocamız aracılığıyla keşfetmiş olduk. Sonraki yıllarda bu seyahatlere öğrenciyken katılmış olan pek çok arkadaşımızın kariyerlerinin ilerleyen dönemlerinde önemli dergilerde fotoğrafçı ya da editör olarak çalışma hayatına geçtiğine şahit olduk. Dolayısıyla bu kişiler, Prof. Dr. Sabit Kalfagil’in bir zamanlar uygulamaya dayalı saha eğitiminin nimetlerinden arşiv oluşturma babından gani gani yararlanmış oldular.

Şu gün anca sahaflarda bulunan hocamın elinden çıkma, Türkiye Cumhuriyeti Kültür Bakanlığı katkılarıyla 2002 yılında basılan ve onun birbirinden kıymetli fotoğraflarının

Another important lesson we learned by strictly following the shooting schedule he created: To respect time discipline, appointments and break duration, and to view these issues as “honor of time”. Likewise, we were a very crowded group and there were also those among us who had the desire to live their youth by pushing photography into the background. However, with discipline and without disregarding our professor, we had the opportunity to travel every inch of our country’s land, observe and learn about our culture in place, and add fine photographs to our portfolio. We also learned to haggle with the managers if we were to stay or eat somewhere, with the power of our crowded group which was something we didn’t know much about before. We discovered one of the many ways to make trips more affordable thanks to our dear professor. In the following years, many of our friends who had participated in these trips as students started working as photographers or editors in major magazines in the later stages of their careers. So these people have greatly benefited from the blessings of Sabit Kalfagil’s once applied field training in the form of archive creation.

There is a series of “solar diagram” acetates at the back of the book titled “The Light on Türkiye” (first edition) by my professor, published in 2002 with the contribution of the Turkish Ministry of Culture where his valuable photographs can be seen. When these acetates are

Avrupa'da çatılar / Roofs in Europe, 2002.

bir arada görülebileceği “Türkiye’nin Üzerindeki Işık” kitabının (birinci edisyonun) en arkasında yer alan bir seri “güneş diyagramı” asetatları, yine adı geçen eserde yer alan ören yeri harita ve planları üzerinde kullanıldığında, hiç bilinmeyen bir coğrafyada daha önce çekim tecrübesi edilmemiş bir mekânda; ışığın saat saat yapı üzerindeki etkisinin anlaşılması ve konunun önceden etüt edilebilmesi anlamında ne denli etkili bir araç olduğunu aradan geçen uzun zamana karşın hâlen başarıyla ortaya koyar. Unutmayalım ki o yıllarda şu an cep telefonlarımıza indirebildiğimiz gökyüzünde güneş, gezegen ve yıldızların konumlarını zahmetsizce bulmaya yarayan, GPS aracılığıyla gün ışığına dair gerçekçi ön görüntüler sunan fotoğrafik ve sinematografik uygulamaların hiçbiri mevcut değildi. Sabit Hoca’nın salt fotoğraf aşkına bizlerle birlikte makine ve lenslerini sırtlanarak, dere tepe ter dökerek gittiği geziler, şu an sadece Türkiye’de değil; malumunuz tüm dünyada “Master Class” atölyeleri olarak belirli kontenjandan ve ücreti mukabilinden kapitalist sistem içinde birbirinden farklı fotoğraf branş başlıkları altında pazarlanmaktadır. Tüm bunlar, hele de kit kanaat öğrenci harçlıklarıyla idare ettiğimiz dönemlerde Sabit Hoca’nın daha önce defalarca her türlü mevsim ve ışık şartı altında Anadolu topraklarını görüntülemesine rağmen, -bir defa da bizlerle ve bizim için- bu yolculuklara çıktığı düşünüldüğünde, ne denli şanslı öğrenciler olduğumuzu yıllar sonra bir defa daha net bir biçimde idrak ediyorum.

used on the maps and plans of ancient ruins also featured in the aforementioned work, the effect of light on structures can be seen hour by hour which allows the photographer to study the subject beforehand in an unknown geography, at a location where shooting has never taken place. Even after such a long time, this still demonstrates the success of this efficient tool. Let’s not forget that in those years, none of the photographic and cinematographic applications we can download to our mobile phones were available with which we effortlessly determine the positions of the sun, planets and stars in the sky, and that provide realistic preview images of daylight via GPS.

The trips Professor Sabit went on together with us carrying his camera and lenses on his back, sweating over hill and dale, just for love of photography, are now marketed within the capitalist system as “Master Class” workshops under various of photography branches with a certain quota and a fee, not only in Türkiye but all over the world. Years later, I see once again more clearly that we were very lucky to be the students of Professor Kalfagil who went on these trips again with and for us despite the fact that he had photographed Anatolian lands many times before in all seasons and under all kinds of light conditions; and in times we depended on meager student allowances.

Denge / Balance, Hindistan / India, 2005.

Anadolu'da tren / Train on Anatolia, 2007.

Aradan onlarca yıl geçmesine rağmen bazen eski sınıf arkadaşlarımızla karşılaştığımızda söz dönüp dolaşır Sabit Hocamız ile yaptığımız gezilere geldiğinde, onun âdeta dizginleri elden bırakmayan bir sinema prodüktörü ya da yönetmeni gibi önceden belirlediği programı, zamanı ve bütçeyi aşmamamız adına, optimum düzeyde çekim şansını edinmek için hepimizi nasıl domine ettiğini konuşur, birbirimize anekdotlar anlatırız.

1994 yılında Şile'ye yapmış olduğumuz iki günlük bir çekim gezisinde, ben bizzat otel mutfağında buzdolabını karıştırarak kahvaltılık arayanlardan biriydim. Çünkü resepsiyona verdiği talimatla başucundaki telefonlarımız sabahın dördünde çalmış ve lobide sabah içtimasında eksiksiz biçimde sıralanmıştık. Lakin o saatte açık büfeyi hazırlayacak görevliler henüz ortada olmadığından iş başa düşmüş, kimimiz çatal bıçak ararken, kimimiz çay demleme işine girişmişti. Elbette bunun iki amacı vardı: Sabah ışığını kaçırmamak ve de çekime aç karınla çıkmamak.

Bizleri asla kendisine rakip görmeyen; omuz hizasından aynı güzel manzaraya onunkinden pek de farklı olmayan bir kadrajı yapmamıza tepki göstermeyen; bilakis haftalar sonra dia filmler yıkanıp slayt projektöründe hep birlikte çekimler izlenirken kendisinden daha iyi yakalanmış anları, açıları, kadrajları yapmış öğrencilerine övgü dolu sözlerini esirgemeyen, nitelikli fotoğraf üretenleri her vesileyle yüreklendiren yüce gönüllü bilge bir öğretmendi Prof. Dr. Sabit Kalfagil.

Son olarak kendisinden dinlediğim ve öğrencilerime ışığın, zamanlamanın fotoğrafçı açısından ne denli önemi olgular olduğunu açıklarken aktarmaktan zevk duyduğum bir hoca anekdotuyla yazımı sonlandırmak isterim. Indiana Jones filmine de konu olan Ürdün'ün meşhur antik kenti için aylar öncesi program yapan hoca, kış gün dönümü olan 21 Aralık tarihinde, -bölgeye senede bir defa- en verimli biçimde düşen ışıkla tarihi manastırı fotoğraflamak için Petra'ya gider. Boynunda çok sevdiği Canon T90 makineleri ve sırtında alet edevat çantalarıyla terden ıslanmış bir şekilde akşamüzeri ışığını yakalamak uğruna yüzlerce basamak tırmanırken yolun ortasında bir arkadaşına rastlamıştır: "Bir de ne göreyim azizim, meğer bizim İzzet (Keribar) çekimi çoktan bitirmiş ve dönüşe geçmemiş mi?" diyerek, davudi sesiyle bu ilginç anısını anlatmıştı.

Dünyanın başka bir köşesinde büyümlü saatleri fotoğraf karelerine dönüştürme peşinde saniyeleri bile sektirmeden tamamen işine odaklanmış, birbirinden bağımsız ve habersiz bu iki değerli Türk fotoğrafçısının profesyonelliği her daim beni derinden etkilemiştir ve etkilemeye de devam edecektir.

Although decades have passed, sometimes when we come across our old classmates and when it comes to the trips we took with our Professor Sabit, we talk about how he dominated us so we could get the chance to shoot at the optimum level by sticking to the predetermined schedule, time and budget, like a movie producer or director who tightens the reins, and share anecdotes.

During a two-day shooting trip to Şile in 1994, I was one of those who dug through the fridge in the hotel kitchen in search for some breakfast. Because he had instructed the reception to ring our bedside phones at four in the morning and all of us were lined up in the lobby for the morning muster. However, since the staff to prepare the open buffet were not around yet at that hour, it fell to lot; while some of us were looking for cutlery, some of us were brewing tea. Of course, this had two purposes: not to miss the morning light and not to go to shoot on an empty stomach.

Prof. Dr. Sabit Kalfagil, a benevolent and wise teacher who never saw us, his students as his rivals, never reacted to the fact that we framed the same beautiful view similar to him from shoulder level; on the contrary, as the slide films were washed and we watched the shots together on the slide projector weeks later, he did not refrain from paying compliments to his students who captured better moments than him, and encouraged those who produce high-quality photographs on every occasion.

I would like to end my article with an anecdote I heard from our professor and I enjoy sharing it while explaining to my students the importance of light and timing for the photographer. The professor, who prepared a schedule for the famous ancient city in Jordan, that is also the subject of the Indiana Jones movie, visits Petra on December 21st, the winter solstice, to photograph the historical monastery as the most efficient light falls on the region once a year. While climbing hundreds of steps to catch the afternoon light soaked in sweat, with his beloved Canon T90 machines around his neck and equipment bags on his back, he ran into a friend in the middle of the road. He told this interesting memory with his bass voice "And what do I see, my dear, our İzzet (Keribar) had already finished shooting and was on his way back!"

The professionalism of these two Turkish photographers, who independently and unknowingly pursued turning magical hours into photo frames in another corner of the world, completely focused on their work and punctual, has always impressed me and will continue to.

Prof. Dr. Sabit Kalfağil ve arkadaşları / and his friends, 2012.

Prof. Dr. EMRE İKİZLER

“Cebinde her zaman fazladan bir tavşan vardı”

Seyahat fotoğrafçılığı her zaman hayatımın en önemli anılarını oluşturmuştur. Sabit Hoca ile yaptığımız seyahatler de hem yaşam deneyimi hem de fotoğraf bilgisi adına sürekli daha fazla şey öğrendiğim çok keyifli aktivitelerdi. Yalnızca öğrenmek değil, tüm bilgilerimizi birbirimizle paylaştığımız, çok az uyuduğumuz, çok yorulduğumuz, ama bolca güldüğümüz ve çokça fotoğraf çektiğimiz gezilerdi. Sabit Hoca, tüm seyahatlerde disiplinli bir şekilde tüm katılımcıların yatma, kalkma, yeme - içme saatlerini belirler ve tüm ipleri elinde tutardı. Tabii bunu böyle dile getirince bunun pek de keyifli bir seyahat olmayabileceğini düşünebilirsiniz. Ama bu saatlere uyduğunuz ve ulaşım aracına zamanında geldiğiniz sürece sizi her zaman güler yüzüyle karşılardı. Sabit Hoca ile ilk fotoğraf seyahatim, Mart 1993'teki ilk Fotoğrafevi gezisiydi. 40 kişilik bir ekip olduğumuz için hocayla çok az zaman geçirebilmişim. Ama ışık koşullarını beğenmediği için seyahat planını nasıl hızlıca değiştirebildiğini, alternatif rotalar yaratabildiğini büyük bir hayranlıkla izlemiştim. 1999 Ocak'ında 15 kişilik bir öğrenci grubuyla birlikte yaptığımız bir Likya gezisinde, Simena'da kaleye tırmanışımız sırasında soluk soluğa hocaya yetişmişim. Hoca, fotoğraf makinesini çantasından çıkarmamıştı ama bana “sağda 300 mm. ile dikey kadrajla güzel bir fotoğraf var,” demişti. Sağ tarafa bakınca taş mezarların süslediği bir manzara gördüm. 70-300 mm. zoom objektifimi takıp dikey bir kadrajla fotoğrafı çektim. Kamerayı aşağıya indirdiğimde hemen zoom objektifin kaç mm'de olduğuna baktım: 290 mm'ydı. Hocanın çıplak gözle yaptığı kadraja hayran kalmışım. 2005 Ocak ayında dört kişilik bir ekip (hoca, ben, Oktay Çolak ve Bekir Ormancı) olarak yaptığımız Vietnam - Myanmar gezisinin ikinci gününde Hanoi'de, yerel rehberimizden

“There was an extra rabbit in his pocket at all times”

Travel photography has always formed the most important memories of my life. The trips we went on with Professor Sabit were very enjoyable activities where I constantly learned more about both life experience and photography. These were trips where we didn't just learn, but shared all our knowledge with each other, slept very little, worked tirelessly, but also laughed and photographed a lot. In all trips, Professor Sabit used to dictate the bedtime, waking up, eating and drinking hours of all participants in an utterly disciplined manner and pulled all the strings. Of course, when I put it like that, you might think that these were not very pleasant trips. But as long as you abode by these hours and arrived on time for the transportation vehicle, he would always welcome you with a smile on his face. My first photography trip with Professor Sabit was the first Fotoğrafevi trip in March 1993. Since we were a team of 40 people, I could spend a very limited time with the teacher. But I watched with great admiration how he could swiftly change his travel plans and create alternative routes because he didn't like the light conditions. During a Lycian trip we took with a group of 15 students in January 1999, I caught up with the professor out of breath as we were climbing the castle in Simena. Professor had not yet taken the camera out of his bag, but he said to me, “on the right, there's a nice shot with a vertical framing with 300 mm,”. To my right, I saw a view adorned with sepulchers. I attached my 70-300 mm. zoom lens and took a photo with a vertical frame. When I brought the camera down, I immediately checked how many mm the zoom lens was at: it was 290 mm. I was amazed by the framing the professor made with the naked eye. In January 2005, on the second day of our Vietnam - Myanmar tour as a team of four (professor, me, Oktay

bizi bir pazar yerine götürmesini istemişti. Bu isteği yadırgayan rehberimiz, bizi önce bir çiçek pazarına götürmüştü. Tek katlı ve tamamen kapalı bir alan olan bu mekân yapay ışıkla aydınlatılıyordu ve Sabit Hoca içeri bile girmeyi reddederek klasik açık bir pazar yerine gitmek istediğini söyledi. Rehberimize uzun uğraşlar sonunda nasıl bir pazar yeri istediğimizi anlattığımızda, bizi öyle bir yere götürdü ki vardığımızda hocanın gözlerinin ışıldadığını hatırlıyorum: Burası bir kuş pazarıydı. Uzun uçak yolculuğumuz boyunca hocayla konuşurken, o gün için çok yeni bir salgın olan kuş gribi vakalarından dünyada 167 kişinin ölmüş olduğunu ve bunun üçte ikisinin Vietnam’da olduğunu konuşmuştuk. Hiçbir zaman unutamayacağım o kan ve dışkı kokusunun dehşet verici bileşiminin içine girerken hocayla göz göze geldik. Hoca o meşhur atkısını burnuna doğru çekerken “biz de maske takarız” dedi. O günün gecesinde uzun bir tren yolculuğu yaparak sabahın erken saatlerinde gezimizin en önemli ayağı olan SaPa’ya vardık. Eşyalarımızı otele bıraktıktan sonra kırmızı giysileriyle ünlü insanların yaşadığı köye gittik. Belli bir noktada durduk ve aracın şoförü daha fazla ilerleyemeyeceğini ve bundan sonrasını yürümemiz gerektiğini söyledi. Çamurlu ve yokuş yukarı olan yaklaşık 300 metre uzunluğundaki yola bakan Sabit Hoca, “geri dönüyoruz,” dedi! Başımızdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Yalnızca bu köy için neredeyse 10 bin km. yol gelmiştik ve hiç fotoğraf çekmeden geri dönüyorduk. Derin bir hayal kırıklığı içinde 45 dakika kadar köye gidip gelen birkaç insanın portresini çekmekle yetindik; sonrasında da hocayla hiç konuşmadan geri dönüş yoluna geçtik. Ama hoca, bize yaşattığı bu üzüntüyü ertesi gün gittiğimiz Ha Long’da telafi ederek burada fazladan bir gün geçirmemizi sağladı. Gezinin yıldızı SaPa değil, Ha Long olmuştu. Hocanın cebinde her zaman fazladan bir tavşan vardı. Aynı ekiple ertesi yıl gittiğimiz Pakistan gezisinde SaPa’dakine benzer bir sorunla karşılaşmamak için ekip arkadaşları olarak çok kararlıydık. Ama hoca yine Lahor’dan bir gün kırıp, Karakurum dağlarına eklemeyi başarmıştı. Pakistan’ın kuzeyi çok yüksek dağlardan oluşan bir araziydi ve Taliban’ın eğitim merkezleri de bu bölgedeydi. Yerel bir turizm acentesinden kiraladığımız minibüsümüzle Gilgit’e yaklaştığımız andan itibaren bize askerî bir panzer eşlik etmeye başlamıştı. Ama asıl sorunumuz bu değildi tabii. Hazır yemek kavramı olmayan bu bölgede, yol boyunca yemek için durakladığımız hiçbir lokantada, 45 dakikadan kısa sürede hizmet almayı başaramamıştık. Hocanın da açken ne kadar çekilmez birisine dönüştüğünü çok iyi bildiğimizden bu son derece niteliksiz lokantalarda hocayı oyalamamız gerekiyordu. Kuzeyden dönüş yolunda öğle yemeği için mola verdiğimiz bir benzin istasyonunun üst katındaki lokantada çok uzun süre bekletilmiştik. Hocanın sabrının son anlarında, tam bir saat sonra, klasik yemeğimiz sebze pilav tenceresi önümüze gelmişti. Yemek servisini yapan Oktay arkadaşımız, hocanın tabağına iki kaşık pilav koyduktan sonra üçüncü kaşık sırasında karşılaştığı kocaman bir hamam böceğini büyük bir ustalikle kendi tabağına koymayı başarmıştı. Bekir Abi’nin hocanın dikkatini başka tarafa çektiği, Oktay’ın böcekten kurtulduğu, benim ise gülme krizine girdiğim bu an, geri göndermeye cesaret edemediğimiz ve belki en güzel yemeklerimizden birini yediğimiz gezimizden aklımda kalan hoş bir anıdır.

Çolak and Bekir Ormancı), we asked our local guide to take us to a marketplace in Hanoi. Our guide, who found this request strange, first took us to a flower market. This one-story and completely enclosed space was illuminated by artificial light and Professor Sabit refused to even enter and insisted on visiting to a classical open marketplace. As we explained to our guide with difficulty the kind of market we wished to visit, he took us to such a place that I remember the spark in professor’s eyes upon our arrival: This was a bird market. While chatting with the professor during our long flight, we had talked about the fact that 167 people died bird flu cases worldwide, a very new epidemic at that time, and two-third of the cases were in Vietnam. We caught each others’ eye with the teacher as we walked into the dreadful combination of the smell of blood and feces which I will never forget. Professor said, “So we wear masks,” while pulling his famous scarf up to his nose. We made a long train journey that night and arrived in SaPa, the most important leg of our trip, early in the morning. After leaving our belongings at the hotel, we visited the village where people known for their red clothes lived. We stopped at some point and the driver said that he could not go further and that we had to walk. “We’re going back,” said Professor Sabit, looking at the muddy uphill road of about 300 meters. A chill ran down our backs. We made almost 10 thousand km just to see this village and now we were returning without taking any photos. Deeply disappointed, we only took portraits of a few people who came to and left the village for 45 minutes. Later, we made our trip back without speaking to the professor. But the professor made up for the grief he caused us in Ha Long, which we visited the next day, and allowed us to spend an extra day here. The star of the trip was not SaPa, but Ha Long. The professor had an extra rabbit in his pocket at all times. As teammates, we were utterly determined not to encounter a similar problem as in SaPa on the Pakistan trip we went with the same team the following year. But the professor managed to cut a day from Lahore and added it to the Karakoram mountains trip. Northern Pakistan was a territory of very high mountains, and training centers of the Taliban were also located in this region. From the moment we approached Gilgit with the minibus we rented from a local tourism agency, a military panzer started to accompany us. But of course that wasn’t our main problem. In this region where there is no concept of ready-made food, we could not get service in less than 45 minutes at any restaurant along the way. Since we know well how unbearable the professor could become when he was hungry, we had to keep the professor busy in these utterly low-quality restaurants. On our way back from the north, we stopped for lunch and were kept waiting for an extended period of time in the restaurant on the top floor of a gas station. Exactly one hour later, at the end of professor’s tether, our classic meal that is a pot full of rice with vegetables was finally served. Our friend Oktay who was serving the food put two spoons of rice on the professor’s plate and managed to put a huge cockroach he saw on the third spoon, to his own plate with great skill. This moment, when Brother Bekir diverted the teacher’s attention, Oktay got rid of the bug, and I broke into a fit of laughter, is a pleasant memory from our trip as we did not dare to send the meal back and perhaps had one of our best meals.

Prof. Dr. OKTAY ÇOLAK

“Fotoğraf ve seyahat rehberim”

Prof. Dr. Sabit Kalfagil'i, 1994 yılında Faruk Akbaş'ın yönettiği Fotoğrafevi'ne “İleri Fotoğraf Seminerleri” kapsamında; Neval Sevindik, İzzet Keribar ve Özcan Yurdalan gibi hocalardan ders almak için gittiğimde tanıdım. Dersin bitiminde, “Arabası olup Fatih güzergâhından geçecek kimse var mı?” diye sormuştu. O gün Taksim - Fatih arasında başlayan seyahat maceramız, önce şehir içi; kısa bir süre sonra şehirler arası, daha sonra da uluslararası olarak ve yıllarca bütün heyecanının koruyarak kesintisiz devam etti. Deri ticareti ile uğraştığım o yıllarda iş amaçlı seyahatler dışında gezi yapan biri değildim. Fotoğraf ise o günlerde yeni tanıştığım ve heyecanla peşinden koştuğum bir hobi niteliği taşıyordu benim için. Değerli hocam Sabit Kalfagil ile başlayan fotoğraf gezileri hem mesleğimin hem gelecek hayatımın hem de fotoğraf bakış açımın değiştiği zamanın başlangıcını oluşturdu. Google'un henüz yaygınlık kazanmamış olduğu o dönemde, sorduğum soruların neredeyse tamamına mantıklı cevap alabildiğim birikime sahip olan değerli hocam, benim için çocukluk ve gençlik yıllarında gurbette olan babamın özlemi ile hayatımda oluşan boşluğa da su serper nitelikteydi. 50'li yaşlarının sonlarına doğru, orta yaş denebilecek bir dönemde tanıdığım Sabit Kalfagil, iri yarı yapısı ve bariton sesi ile insanı ciddiyete davet eden bir auraya sahipti. Konu fotoğraf olunca ise o hâli değişir, içindeki çocuksu kalmış hâli şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıkardı. O heyecanlı ve çocuksu yapısına birçok kez şahit olmama rağmen, özellikle onunla ilgili iki anısı hiç aklımdan çıkmaz. Birincisi Pakistan'da bir eczaneye girince eczaneden çok hastane gibi bir ortamı görünce heyecanlanmasıydı. İkincisi de Vietnam'da Halong Vadisi'nde bir balıkçı köyünde gördüğü atmosfer karşısındaki hayretler içinde kalışıydı. Yıllarını fotoğrafa vermiş ve bunca deneyime sahip olan değerli hocamın, tir tir titrediği için deklanşöre basamadığını, hatta heyecandan nereye bastığını bile düşünemeyecek şekilde yürüdüğünü görünce ona olan saygımın katlanarak attığını hissettim. Sabit Kalfagil, Bekir Ormancı, Prof. Dr. Emre İkişler, Ömer Serkan Bakır ve bendenizden oluşan beşli grup ile onlarca yurt dışı gezisi gerçekleştirme şansı yakaladık. Kalfagil hocam: “Gezi fotoğrafı; gezerken fotoğraf çekmek değil, fotoğraf çekmek amacı ile gezmektir,” cümlesini her gezi öncesi planları yapılırken söyler; seyahatin en ufak ayrıntılarını büyük titizlikle hesaba katardı. Böyle ayrıntılı ön çalışmadan sonra geziye gidildiğinde, her

“My photography and travel guide”

I met with Prof. Dr. Sabit Kalfagil in 1994, when I visited Fotoğrafevi directed by Faruk Akbaş within the scope of “Advanced Photography Seminars” to take courses from instructors such as Neval Sevindik, İzzet Keribar and Özcan Yurdalan. At the end of the lesson, he asked if there was anyone who had a car and would go on the Fatih route. Our travel adventure which began on that day between Taksim and Fatih, in the city at first; later became intercity and then international, continued without interruption with all its thrill for many years. In those years when I was engaged in the leather trade, I did not travel except for business trips. Photography, on the other hand, was a hobby for me that I had just took up and pursued enthusiastically. The photography trips that commenced with my esteemed teacher Sabit Kalfagil marked the beginning of the period in which my profession, my future and my perspective on photography changed. Back then Google was not yet widespread and my valuable teacher was so knowledgeable that I could get coherent answers to almost all of the questions. He also filled the void left in my life, even partly, by the longing for my father who had been abroad during my childhood and youth. Sabit Kalfagil whom I met in his late 50s in a period that can be called middle age, had an aura that invoked seriousness as he was a well-built man with a baritone voice. When it came to photography, his whole mood would change, surprisingly revealing the childlike aspect of him. Although I witnessed his zealous and childlike nature many times, I always remember two memories in particular. Once, he got excited when he entered a pharmacy in Pakistan into an environment more like a hospital than a pharmacy. Another time was when he was astounded by the atmosphere in a fishing village in the Halong Valley in Vietnam. I felt considerably more and more respect towards him when I saw that my dear teacher, who had worked in the field of photography for years and had so much experience, could not press the shutter button because he was trembling and was walking in such a way that he was not even able to think about where he was pressing because of his excitement. We had the chance to travel abroad tens of times with a group of five consisting of Sabit Kalfagil, Bekir Ormancı, Prof. Dr. Emre İkişler, Ömer Serkan Bakır and me. My teacher Kalfagil would quote his phrase “Travel photography is not taking photos while traveling, it is traveling while taking photos” as he made plans before each trip and took into account the smallest details

Prof. Dr. Sabit Kalfagil. Fotoğraf / Photo by Prof. Dr. Oktay Çolak, 2009.

şey hocamızın eliyle koymuş olduğu gibi yerli yerinde ve doğru zamanda karşımıza çıkar; bize de kadraji oluşturup deklanşöre basmak kalırdı. Takdir edersiniz ki fotoğrafı bilmeyen insanlar için iş bu kadar kolay değildir, kuşkusuz. Ama “fotoğrafa ulaşmak, işi bilen üstatlarla sahada daha hızlı öğrenilir,” anlayışından hareketle bakıldığında, ne denli şanslı olduğumuz, su götürmez de bir gerçektir. Eğer konu fotoğraf ise Kalfagil, bütün ciddiyeti ile tavrını takınır ve programdan asla ödün vermez, oluşan bir aksaklığa ise hiç tolerans tanımazdı. Buluşacağı insanın yaşına, işine, gücüne, statüsüne bakmaksızın, buluşma saatinden her zaman erken gelir; aynı hassasiyeti karşı taraftan da beklerdi. Bu yapısı, gezi programlarında daha keskin bir hâl alır ve uygulanması gereken bir kurala dönüşürdü. Özellikle sabah otelden çıkışta ve çekim esnasında bireysel çalışmaya devam edip, buluşulacak saate uymayanlara hiç tahammül edemez, kim olursa olsun lafını söyleyerek uyarıda bulunurdu. Program dışına çıkmak, yemeği uzatmak gibi talepler gelince de, “kuzum, neden makineleri yanımıza aldık ki? Öğlen yemek için Bursa’ya İskender yemeye, akşam için de Edirne’ye ciğer yemeye gitmek üzere başka bir gezi yapsak, hatta sonrasında da Adapazarı’nda cevizli kabak tatlısı yemek üzerine de bir program yapsaydık ya?” diye de içinden geçen ama bir türlü gerçekleştiremediği yemek sofrası sefalarından örnek verirdi. Bir sohbet esnasında kendisine, “Hocam 80 yıldır bu dünyadasın, bir özet cümle olarak ne söylemek istersin?” diye sormuştum. Sevgili hocamın cevabı, “hatırladığım tek şey seyahatlerim, iyi ki fotoğraf ve kültür amaçlı bu gezileri yapmışım. Yoksa hayat boşa geçip gitmiş olacaktı,” demişti. Saygı değer hocam, tutku ile bağlı olduğun ve son kez gerçekleştirdiğin, dönüşü olmayan seyahatinde huzur ve ışıklar içinde yat. İyi ki Türkiye coğrafyasından senin gibi bir duayen geldi ve geçti. Seni hiç unutmayacağız...

studiously. On a trip after such a detailed preliminary study, everything would be in proper place and come at the right time thanks to the Professor and all we had to do was make the frame and press the shutter button. As you see that is not an easy task for people who do not know about photography, of course. But based on the approach that “Finding a photograph is learned much faster in the field with masters who know photography”, there is no doubt that we were very lucky. If the subject was photography, Kalfagil would take a stance in all his seriousness, never compromise on the schedule or tolerate any disruptions. Regardless of the age, profession, power or status of the person he was to meet, he would always arrive earlier than the meeting time and expect the same sensitivity from the other party. This personality structure would become more keen when it came to travel itineraries and turn into a rule that had to be followed. He could not tolerate those who continued to work individually and did not comply with the meeting time, especially when leaving the hotel in the morning and during the shooting and would admonish no matter who. When requests such as going out of the program and extending the meal came, he would say, “My dear, then why did we take the cameras with us? What if we make another trip to Bursa to eat Iskender Kebab for lunch and to Edirne to eat liver for dinner, or even plan for a trip to have pumpkin dessert with walnuts in Adapazarı?” voicing the dining pleasure he had desired but could not realize. During a conversation, I asked him, “Professor, you have been in this world for 80 years, how would you summarize it in a single phrase?”. My dear professor replied as follows, “I only remember my travels, I’m glad I made these photography and culture trips. Otherwise, my life would have been wasted,”. My esteemed teacher, rest in peace and light on your last journey of no return, which you were passionate about. Fortunately, a master like you came and passed from Türkiye. You will never be forgotten...

Anadolu / Anatolia, Türkiye, 2006.

HAKAN GAZANFER ALTUNEL

Fotoğrafçı / Photographer

“Bitmeyen fotoğraf heyecanı”

1990'ların ortasına doğru bir tarihte rahmetli hocam Sabit Kalfagil ve değerli üstat İbrahim Zaman ile birlikte üçümüz, iki haftaya yakın sürmesi planlanan bir yurt dışı seyahatinin vize işlemlerini halletmeye, Ankara'ya gitmiştik. O zamanlar Sabit Hoca, 60 yaşlarının başlarında, İbrahim Bey ondan üç-dört yaş genç ve ben de 23 yaşındaydım. Konsoloslukta elçi bey bizleri makamına davet etmiş ve “kimsiniz?” diye sormuştu. Sabit Hoca, İngilizcesiyle kendisine Güzel Sanatlar Fakültesi'nde öğretim görevlisi bir akademisyen olduğunu; İbrahim Bey Türkiye'nin önemli bir profesyonel tanıtım fotoğrafçısı olduğunu ve ben de onların asistanı olduğumu söyler söylemez de bize “kaç paraya anlaştınız?” diye sordu. Sabit Hoca, “kaç para olan ne ve ne anlaşması?” diye soruya soruyla karşılık verince başkonsolos sinirli bir biçimde, “tabii ki böbrek nakli” diyerek konuşmayı absürt bir seviyeye taşıdı. Henüz Sabit Hoca'nın cevabını dinlemeden, “size vizemize yok” diyerek âdeta bizi makamından kovdu. Öfkeden deliye dönen hocayı yatıştırma işi ise bana düştü. Hemen Ankara'da Türkiye Cumhuriyeti Turizm Bakanlığı'ndaki tanıdıkları telefonla arayıp birkaç saat içinde bu defa yukarıdan ve dolaylı bir biçimde önden haber vererek aynı günün öğleden sonrasında tekrar vize işi için elçinin huzuruna çıkınca bu defa da adam, “size vize vermek zorunda kaldım ama bana siyasi baskı uyguladınız,” diye hayıflandı. Sabit Hoca, “fesüphanallah” diyerek belgeleri kaptı ve arkasına bile bakmadan mekânı terk etti. Bu tuhaf olayı ve hocamın vizeleri aldıktan sonra nasıl çabucak gezi moduna geçip keyiflendiğini; mevsime, hava şartları ve ışığın gün be gün durumuna göre önceden çekim yapacağı planları kestirerek haritada ince ince oluşturduğu rotalara bir an önce kavuşmak için sabırsızlandığını asla unutamam. Bahsi geçen bu seyahat, kendisiyle yaptığım pek çok yurt içi ve yurt dışı seyahatin belki de en zevkli ve şüphesiz en bol fotoğraf imkânı sağlayanıydı. Kıymetli öğretmenim ve seyahat arkadaşım Prof. Sabit Kalfagil'i bir kez daha rahmetle, saygıyla ve özlemlerle anıyorum.

“A never ending enthusiasm for photography”

At some point in the mid-1990s, the three of us, together with my late professor Sabit Kalfagil and esteemed master İbrahim Zaman, went to Ankara to complete the visa procedures for an international trip planned to take about two weeks. At that time, Professor Sabit was in his early 60s, İbrahim Bey was three or four years younger than him and I was 23 years old. At the consulate, the ambassador invited us to his office and asked us who we were. Professor Sabit explained to him in English that he was an academician who taught at the Faculty of Fine Arts; İbrahim Bey told him that he was a prominent professional promotional photographer in Türkiye and that I was their assistant. As soon as we finished, he asked “For how much did you make a deal?”. When Professor Sabit responded to his question with the question “How much money and what deal?”, the ambassador angrily took the conversation to an absurd level by saying “a kidney transplant, of course”. He practically fired us from his office by saying, “We do not have a visa for you,” before listening to the Professor Sabit's answer. It fell upon me to calm down the professor who was all steamed up. He immediately called the people he knew at the Turkish Ministry of Tourism in Ankara and this time he indirectly gave notice by way of senior officials so we were once again at ambassador's office for visa procedures on the afternoon of the same day. This time the Ambassador complained that he had to grant us visas because he had been politically pressured. Professor Sabit sighed saying “Good grief!”, snatched the documents and left the embassy without even looking back. I cannot forget this incident and how he livened up and entered into travel spirit instantly after we obtained visas, and how impatient he was to reach the routes he had devised elaborately on the map by forecasting the plans to shoot beforehand according to the season, weather and light conditions. This trip in question was perhaps the most enjoyable one and undoubtedly the trip that enabled the highest photo opportunities among the many domestic and international trips I went on together with him. I once again remember my valuable teacher and travel companion Prof. Sabit Kalfagil with gratitude, respect and he will be missed.

ÖMER SERKAN BAKIR

Fotoğraf Dergisi Yayın Yönetmeni / Photography Magazine Editor-in-Chief

“Onunla yollarda...”

Bu özel bölüm için benden de yazı istendiğinde “Fotoğrafta Yapısalcı Anlayış Perspektifinden Sabit Kalfagil” adlı yüksek lisans çalışmamı henüz yeni bitirmiştim. Esasında hikâye, değerli hocam Sabit Kalfagil ile 1995 yılında tanışmamız ile başlıyor. Bu tarihten sonra kendisinin öğrencisi, komşusu ve gezi arkadaşı olarak onunla oldukça fazla zaman geçirdim. Fotoğraf Dergisi’ndeki 22 yıllık köşe yazarlığı süresince kendisiyle yoğun şekilde çalışma fırsatı buldum. Seyahat fotoğrafçılığı ve geziler konusunda kendisinden o kadar çok şey öğrendim ve o kadar çok anımız var ki bunlardan hangisi birini aktarmam gerekir açıkçası karar vermekte zorlandım. Sabit Hoca ile yurt dışında Tayland, Kamboçya, Bahreyn, İspanya, İran, Pakistan ve Gürcistan gibi birçok ülkeye gittim. Ülkemizde ise birlikte gittiğimiz şehirlerin sayısını hatırlayamıyorum bile... Bu uzun seyahatlerin hepsi de tahmin edebileceğiniz gibi unutulmaz birer deneyimdi. 1999 yılında henüz öğrencisi iken sadece ikimizin gittiği dokuz günlük Madrid - Barselona seyahati ise birçok açıdan benim için çok önemlidir. Hoca ile çıktığım bu ilk yurt dışı fotoğraf seyahatinde, bizlere yıllarca anlattığı ışık konusundaki titizliğini bir kez daha görüp, itiraf ediyorum ki bazı yerlerde abarttığını bile düşünmüştüm. Henüz filmli makineler kullandığımız bu seyahatte her deklanşöre basma anı ayrı bir ritüeldi. Onun için her kare, kendi içerisinde neredeyse mükemmel olmalıydı, yoksa film harcamaya değmezdi. Bu dokuz günlük seyahatte, her akşam belli bir saatte (ki o saat 22.30’u geçmemişti) yatıp, sabahın erken saatlerinde yollara düşüyorduk. Öğlen yemekleri için pek vakit ayırmıyor, akşam yemeklerinde ise daha çok fast food tarzı şeyler tüketiyorduk. Sabit Hoca için bu fotoğraf seyahatleri asla gezme amaçlı değildi. Işığın en iyi olduğu saatlerde yemek yemek, çay - kahve içmek ya da boş boş oturmak asla yapılmayacak şeylerdi. Madrid - Barselona gezimiz de aynen bu şekilde oldu. Bir yerden başka bir yere gitmek için metro, otobüs ve yürümeyi tercih ediyorduk. Madrid’de ünlü bir meydandaki çeşmeyi çekmek için yine metro ile oraya vardığımızda, merdivenlerinden tamamen çıkmadan çeşme üzerine düşen ışığı görüp, “buranın saati akşam

“On the Road with Him...”

When I was asked to write for this exclusive section, I had just finished my master’s thesis titled “Sabit Kalfagil from the Perspective of Structuralist Approach in Photography “. In fact, the story began in 1995 when we met with my esteemed professor, Sabit Kalfagil. As of this date, I spent a lot of time with him as his student, neighbor and travel companion. In my 22 years as a columnist for Photography Magazine, I had the chance to work with him extensively. I learned so much from him about travel photography and travels and we have so many memories that it was difficult for me to decide the one I should share. I visited a number of countries abroad with Professor Sabit, such as Thailand, Cambodia, Bahrain, Spain, Iran, Pakistan and Georgia. I can’t even remember the number of cities we went to together in Türkiye... All these long trips were unforgettable experiences, as you can imagine. The nine-day Madrid - Barcelona trip that only the two of us took in 1999 while I was still a student, is very important to me in many ways. On this first photography trip abroad with the professor, I once again got to observe how meticulous he was about light he had been telling us about for years, and I must admit that even I felt that he was exaggerating at times. In this trip, we were still using film cameras and each moment we pressed the shutter was a separate ritual. For him, every frame had to be near perfect in itself or it was not worth wasting the film. During this nine-day trip, we went to bed at a certain time every night (never later than 10.30 PM) and hit the roads in early hours of the morning. We didn’t spare much time for lunch and had fast food for dinner most of the time. For Professor Sabit, these photography trips were never for travel purposes. Eating, drinking tea or coffee, or sitting about during the best hours for light was out of question. This was exactly how our Madrid - Barcelona trip was like. To go from one place to another, we opted for the metro, bus and walking. I remember that one time when we went to shoot a fountain in a famous square in Madrid by metro, we saw the light falling on the fountain before even going completely overground and said “Late afternoon is the right hours for this place,” and entered right back into the subway station. In fact, he didn’t

Ortahisar Kalesi / Castle, Kapadokya / Cappadocia, Türkiye, 2005.

üstü” diyerek tekrar geri metroya girdiğimizi hatırlıyorum. Hatta heyecanla “Hocam çıkıp bir baksaydık,” dememe cevap bile vermemişti. Az önce de belirttiğim gibi Sabit Kalfagil için ışığın önemi, tüm fotoğraf amaçlı seyahatlerinde her zaman ön planda olmuştur. 2002 yılında Kamboçya’da Angkor Tapınakları’nı çekmeye gittiğimiz gezi programında, gitmeden önce kaleme aldığı birkaç satırı sizlerle paylaşarak yazımı bitirmek istiyorum. Bu vesileyle kendisini rahmet, saygı ve özlemle anıyorum. İkinci günün programından: “Günün sonunda Bayon güney batı köşesinden, Bayon üst terasının güney doğu köşesindeki suratlı kulelere bakış”, “Sabah erken veya günün sonunda Ta Prohm’un kendi kuzey doğu köşesindeki çatının üstünden merkezi kutsal mekân harabelerine bakış.” İnanılmaz bir detaycılık değil mi?

even respond when I said excitedly, “Professor, let’s go out and have a look”. As I have just mentioned, the importance Sabit Kalfagil attached to light has invariably been at the fore in all his photography travels. I would like to end by sharing with you a few lines he wrote before going on the tour to shoot the Angkor Temples in Cambodia in 2002. On this occasion, I remember him with gratitude, respect and he will be missed. Lines from the second day’s itinerary: “A view from the southwest corner of Bayon at the end of the day to the towers with faces at the southeast corner of Bayon upper terrace”, “The view of the central sanctuary ruins from the top of the roof in Ta Prohm’s own northeast corner in the early morning or at the end of the day.” How elaborate, isn’t it?

HÜRÜ ÖZLÜK

Fotoğrafçı / Photographer

“Çay duble olsun!”

Sabit Hoca ile hem öğrencisi hem de asistanı olarak Anadolu'nun farklı yerlerine geziler yapma şansı yakaladım. Birlikte ilk maceramız 1998'de dokuz günlük Güney Anadolu gezimizdi. Ardından Kapadokya, Safranbolu ve 2003'de Frig Vadisi'ne geziler yapmıştık. Hoca, her gezi öncesi onun meşhur ışık diyagramlarını barındıran “Türkiye'nin Üzerindeki Işık” kitabında ifade ettiği biçimde disiplinli olmamız ve diyagramlarını nasıl etkili kullanmamız gerektiğini anlatan sohbetler yapardı. “Nereye gidilecek, hangi mevsim, hangi ay ve gittiğimiz yerlerde nerelerin fotoğrafını tam olarak saat kaçta çekmemiz doğru olur?” gibi pek çok soruyu cevaplardı. Dolayısıyla seyahat programının ön hazırlığı yapar ve de günler öncesinden hava tahminlerini yakın takibe alırdı. “Eğer bunlara önceden hazırlanmazsak gittiğimiz yerden tek bir kare çekmeden elimiz boş döneriz,” derdi. Sadece ön hazırlık da yetmezdi. Konaklanacak yerden hızlı bir kahvaltının ardından çekim yerine gün doğmadan gidilmesi gereken süreleri, seyahate çıkmadan haftalar önce hesaplar ve biz ekip arkadaşlarıyla bu detaylı programları paylaşırdı. Kurallara disiplinli biçimde uymayacak kişilere de daha en başından uyarısını yapardı. Sabit Hoca, gün doğumundan güneşin batışına kadar olan sürenin dışında kalan zamanlarda öğrencilerin programlarına müdahale etmezdi. Çünkü onun için fotoğraf demek, yapılar üzerindeki “ışığın zamanı” demektir. Tabii ki bu konular haricinde, elbette yöredeki insan portelerini de çekmeyi ihmal etmez ama zaman kaybetmemek için onlarla uzun sohbetlere girmekten de kaçınırdı. Hocayla eğer fotoğraf çekerken alanda yan yana denk düşerseniz; “pozometreniz ne diyafram veriyor ve siz kaçla çekiyorsunuz, yapının en doğru çekim yapılacak yeri, bakış açısı, mesafesi neresi?” gibi sorular sorarak sizi doğal yollarla alan çalışmasına yöneltirdi. Eskişehir, Afyon ve Kütahya bölgelerini kapsayan Frig Vadisi seyahatimiz, toplam dört kişilik bir geziydi. Tabii ki her şeyi Sabit Hoca planlamıştı: Afyon'dan öğleden sonra yola çıkılacak, tam gün batımı saatlerinde Aizonai Tapınağı'na uğranıp, Kütahya'da gecelenecek ve ertesi gün, -tam gün-Kütahya'da çekim yaptıktan sonra da gece geç saatlerde İstanbul'a dönelecekti. Ancak yola çıkıldıktan bir süre sonra, kapkara bir bulutun güneşi maskeleydiğini görmüştük. Bu durumda kendisi boş yere ve fazladan 30 km. gitmemize değmeyeceğini söylerken, ben de daha önce orada bulunmadığımdan hocaya, “bakın çok şanslıyım, güneş

“A double tea please!”

I had the chance to travel to different corners of Anatolia with Professor Sabit both as his student and his assistant. Our first journey together was a nine-day trip to Southern Anatolia in 1998. Then we went on trips to Cappadocia, Safranbolu, and in 2003 to the Phrygian Valley. Before each trip, the professor would talk about how we should act with discipline and effectively use his diagrams, as he stated in his book “The Light on Türkiye”, which contains his famous light diagrams. He would answer many questions such as “Where to go, during which season, in which month, and what was the ideal time to take pictures of the places we visit?” So he would lay the groundwork for the itinerary and closely monitor the weather forecasts days in advance. He said, “If we don't prepare in advance, we'll come back empty-handed without taking a single shot.”. Preparation alone was not enough. He would calculate the duration of trips to shooting venues before sunrise, after a quick breakfast at our hotel or inn weeks before the trip, and share these detailed itineraries with us, his teammates. At the very beginning, he would warn those who would not follow the rules in a disciplined manner. Professor Sabit would not interfere with his students' schedules, except for the period between sunrise and sunset. For him, photography meant the “time of light” on structures. Of course, apart from these issues, he would not forget to take portraits of locals in the region, but would also not engage in long conversations with them in order not to waste time. If you and the professor would come side by side on the field while taking pictures; he would naturally direct you to fieldwork by asking questions such as: “What aperture does your exposure meter give and what is your shooting aperture, what is the most suitable location, viewpoint and distance of the structure to shoot?”. We went on the Phrygian Valley trip that covered Eskişehir, Afyon and Kütahya regions, as four people. Of course, Professor Sabit had planned everything: We were to set out from Afyon in the afternoon, stop by the Aizonai Temple at sunset, spend the night in Kütahya, and the next day, after shooting in Kütahya, we were to return to İstanbul late at night. However, soon after we departed, we saw a dark cloud masking the sun. He said that himself it was not worth and in vain to go an extra 30 km; but since I had not been there before, I said to the professor, “Look, I am very lucky, the cloud will disappear right at sunset and we will shoot the place at the

Yansima / Reflection, 2006.

batma anında buluttan kurtulacak ve biz de orayı, -ışığı tam aldığı anda- çekeceğiz” demiştim. Neyse ki onu ikna etmeyi başardım ama yine de durumdan pek hoşnut değildi. Aizonai’ye vardığımız anda güneş sahiden de buluttan kurtuldu ama ören yeri görevlisinin mesaisi dolduğundan girişi kilitlemiş ve gitmişti. Çitin üstünden atlayıp içeri girdim ve tam çekim yapıyorum ki yanımda Sabit Hoca belirdi ve bana, “Yapıların öyle noktaları vardır ki kaçınılmaz olarak oradan çekim yapılır, sende şu an tam orada duruyorsun. Onun için bende seninle aynı noktadan çekim yapacağım,” dedi. Kaçak fotoğrafçılar olarak girdiğimiz yerden tekrar geriye atlayarak alanı terk ettik. Yakınlarda bulunan bir köy kahvehanesinde sipariş vereceğimiz an Sabit Hoca oldukça keyifli bir şekilde “Hürü’ye çay double olsun” demişti. Bir fotoğrafçı olarak Sabit Kalfagil gibi bir hocam olduğu için çok şanslıyım. İyi ki hocam olmuş, iyi ki onu tanımışım ve iyi ki onunla geziler yapmışım. Kendisini sevgi ve saygıyla anıyorum.

moment the light falls”. Fortunately, I managed to persuade him, but still he was not very happy with the situation. The sun was indeed cleared of the cloud the moment we arrived at Aizonai, but the ancient site’s attendant had locked the entrance because his shift was over and he had left. I jumped over the fence and entered and just as I was shooting, Professor Sabit came to my side and said, “There are such spots in structures that you inevitably shoot from there, you are standing right there now. That’s why I’m going to shoot from the same spot as you,”. Jumping back from the fence, we left the area we entered as illegal photographers. When we were about to place an order at a nearby village coffeehouse, Professor Sabit utterly delighted, said, “A double tea for Hürü, please,”. As a photographer, I have been very lucky to have a professor like Sabit Kalfagil. I’m glad that he was my professor, that I got to know him and traveled with him. I remember him with love and respect.

Renk / Color, Yazılıkaya, Eskişehir, Türkiye, 2005.

HALİL NADİR EDE

Fotoğrafçı / Photographer

“Hocamız bir daha ıslık çalmadı”

Sevgili hocamız Sabit Kalfagil, harika bir gezi arkadaşı idi. Onunla ülkemizde ve yurt dışında gezilerimiz oldu. İşte hemen aklıma gelen ve her hatırladığımda beni gülümseten bir seyahat anısı: Fotoğraf Dergisi'nin yayın yönetmenliğini yaptığım yıllardı. Sevgili dostumuz Zeynep Orhon Targaç'ın yaptığı bir organizasyonla Brüksel'de önce Avrupa Birliği (AB) İktisadi Kalkınma Vakfı'nda (İKV), sonra da NATO Askerî Karargâhı'nda iki karma fotoğraf sergisi açmıştık. Bu sergiler süresince Brüksel'deki NATO Askerî Karargâhı'nda, o zaman korgeneral rütbesi ile Türkiye Askerî Temsilcisi (TMR) görevindeki E. Orgeneral Ergun Saygun'un misafiri olduk. Ekibimiz, Zeynep Orhon Targaç, Sabit Kalfagil, İbrahim Zaman, İzzet Keribar, Halim Kulaksız ve benden oluşuyordu. Resmî konutta herkesin birer odası olamayacağı anlaşılınca Sabit Hoca ile aynı odayı paylaşmaya karar verdik. Her ikimiz de uyurken horladığımız için bunun pek sorun olmayacağını düşündük. Her zamanki patavatsızlığım ile o anda aklıma gelen bir horlama fıkrasını anlattım: “Adamın biri, geç vakitte otelin kapısını çalar ve geceyi geçirmek için bir oda ister. Resepsiyondaki görevli, boş bulunmadığını ama iki yataklı bir odada boş bir yatak olduğunu; eğer odayı daha önce kiralayan kişi kabul ederse orada kalabileceğini söyler. Odanın önceki misafirin kabul etmesi ile sorun çözülür. Yatmadan önce, sonradan gelen horladığını ama ıslık çalınırsa horlamasının kesildiğini söyler. Sabah horladığını söyleyen dostumuz, oldukça erken uyanmasına rağmen kendisini kabul eden odanın ilk sakinin orada olmadığını görür. Resepsiyonda hesabını öderken komşusunun neden bu kadar erken ayrıldığını sorar. Görevli, “aman beyefendi” der; bütün gece ıslık çalıp durdu onu atmak zorunda kaldık.” Gülüştük, sonra odalarımıza dağılıp uyuduk. Gecenin bir yarısında Sabit Hocamızın ıslığı ile uyandım. İkimiz de bir süre kahkaha ile güldükten sonra tekrar uykuya daldık. Sanırım daha sonra horlamadım, hocamız ne o gece ne de daha sonraki gecelerde bir daha ıslık çalmadı.

“Our professor never whistled again”

Our dear teacher Sabit Kalfagil was a great travel companion. We traveled with him both home and abroad. A travel memory that immediately comes to my mind and makes me smile every time I remember: It was the years when I was the editor-in-chief of Photography Magazine. Thanks to an organization by our dear friend Zeynep Orhon Targaç, we opened two group photography exhibitions in Brussels, first at the European Union (EU) Economic Development Foundation (EDF) and then at NATO's Military Headquarters. During these exhibitions, we were hosted by former General Ergun Saygun, then the Turkish Military Representative with the rank of lieutenant general at the NATO Military Headquarters in Brussels. Our team consisted of Zeynep Orhon Targaç, Sabit Kalfagil, İbrahim Zaman, İzzet Keribar, Halim Kulaksız and me. When it became clear that not everyone could have a separate room in the official residence, we decided to share a room with Professor Sabit. We thought it wouldn't be much of a problem since we were both snoring while during sleep. In my usual indiscretion, I told a snoring joke that came to my mind at that moment: “A man knocks on a hotel's door late at night and asks for a room to spend the night. The receptionist says that there was no vacancy but an empty bed was available in a twin room; and that if the person who rented the room first accepts, he can stay there. The problem is solved when the guest in the room accepts the offer. Before going to bed, the second guest says that he snores, but his snoring stops if someone whistles. Our snoring friend wakes up very early in the morning to see that the first guest was not there. While paying his bill at the reception, he asks why his roommate left so early. The receptionist says, “Oh sir, he kept whistling all night we had to throw him out.” We laughed, then went to our room and slept. I woke up in the middle of the night to Professor Sabit's whistling. After laughing out loud for a while, we both fell asleep again. I guess I didn't snore afterwards, because professor never whistled again either that night or the following nights.

MERİH AKOĞUL

Fotoğrafçı, şair, yazar, küratör / Photographer, poet, writer, curator

“Sabit Kalfagil ile geçen şen günlerim”

Güzel Sanatlar Akademisi ikinci sınıftaydım. Hayatımın en çok istediğim şeyini yapıyor, fotoğraf bölümünde okuyordum. Sabit Hocamız derslerde, özellikle ışık ve kompozisyon kurallarının uygulanması konusunda oldukça titiz ve kuralcıydı. Ben de muzip bir öğrenciyim. İçine kapanık ruh hâlimi, küçük cinliklerle dışa vurmaya severdim. Biraz fazlaca konuşup yorum yaptığım için hocamızın kinayeli sözlerinden sıklıkla nasibimi alırdım. 1983 yılının sıcak bir mayıs günü hocalarımız Yılmaz Kaini ve Sabit Kalfagil ile bir minibüs tutup, yedi arkadaş birlikte Kilyos ve Mağlova Kemerli turu yaptık. Harika bir gündü. Keyifle fotoğraflar çektik. Şehrin içinde böyle güzelliklerin olduğunu bilmek ve hocalarımızla birlikte çekim yapmak bir ayrıcalıktı. 20 yaşındaydım ve daha çekeceğim çok fotoğraf vardı. Okula dönüş yolumuz bir biçimde Okmeydanı'ndan, çevre yolundan geçti. Orada, sonradan İETT mensupları için yapıldığını öğrendiğim sosyal konutlardan oluşan çok katlı binalar ve en büyüğünün çatısında her geçişte gördüğüm ve ilgimi çeken büyükçe bir kemer vardı. Mimar olduğunu bildiğim Sabit Hoca'ya kendi üslubumla, “Hocam, bu kemer apartman sakinlerinin çamaşır asmak için kullandığı bir parça mı, yoksa estetik amaçla mı oraya koyulmuş?” diye bir soru yönelttim. Hoca da “Merih, sen benimle dalga mı geçiyorsun, o binayı biz yaptık.” dedi. İstanbul Belediyesi'nde bir zamanlar İmar Müdürlüğü görevinde bulunan Sabit Hoca'nın bu binanın yapımında imzası olduğunu nereden bilebilirdim ki... Baltayı yine taşla vurmuştuk. Bir süre suskunluk oldu. Sonra kaldığımız yerden devam ettik. Sabit Kalfagil ile yaptığım ilk ve son gezi budur. Fotoğrafı ben çektiğim için dolayısıyla karenin içinde yer almıyorum. Aramızdan ayrılmadan önce ona bir kitap yapmış olmam da benim için büyük gurur nedenidir. Anılar tutuyor ayakta bizi ve onları hafızamızda canlandıran fotoğraflar... Hayat da başı sonu belli bir seyahat değil mi zaten? Ne zaman Okmeydanı'ndan geçsem, hep Sabit Hoca'yı anarım. İyi ki fotoğraf var. Anısına saygıyla...

“My merry days with Sabit Kalfagil”

I was a sophomore in the Academy of Fine Arts. I was doing what I wanted most in my life, and studying in the photography department. Our professor Sabit was very meticulous and normative in following light and composition rules. I was a pucky student. I liked to express my introverted mood through little pranks. Since I talked and commented a little too much, I often got my share of our professor's sarcastic remarks. On a hot day in May 1983, we rented a minibus with our professors Yılmaz Kaini and Sabit Kalfagil and toured Kilyos and Mağlova Arch with seven friends. It was a great day. We enjoyed taking photos. It was a privilege to find out about such beauties in the city and to make a shoot with our professors. I was 20 years old and I still had a lot of photos to take ahead of me. Our way back to school we somehow passed through Okmeydanı, taking the beltway. There were high-rises as social housing, which I later found out that were for İETT members, and there was a large arch on the largest building's roof which caught my attention every time I passed by. I asked Professor Sabit, who I knew was an architect, in my own style, “Professor, is this arch where the residents of the building hang laundry, or is it there for aesthetic purposes?” Professor said, “Are you kidding me Merih, we built that building.” How could I have known that Professor Sabit, who once was the Zoning Director in Istanbul Municipality, had his signature on the construction of this building? I had dropped a brick again. There was a brief silence and later we carried on where we left off. This was my first and last trip with Sabit Kalfagil. Since I took the photo, I am not in the frame. It is a great source of pride for me that I made a book for him before he left us. Memories and photographs that recreate these in our minds, keep us alive... Isn't life a journey with a definite beginning and end? Whenever I pass by Okmeydanı, I always remember Professor Sabit. Good thing there is photography. With respect to his memory...

Fotoğraf / Photo by İzzet Keribar, Petra, Ürdün / Jordan, 2014.

Prof. Dr. Ozan Bilgiseren kimdir?

Seçme yapıtları Sino Art Galeri Şanghay'da sergilenmiş, 7. Moment adlı uluslararası mobil fotoğraf yarışmasında jüri üyeliği yapmıştır. Çin'in Xiamen kentinde düzenlenen 5. Art Amoy Güncel Sanat Fuarı'na davet edilmiş ve "Pehlivanlar" adlı kişisel sergisini açmıştır. Yurt içi ve yurt dışında galeriler ve sanat etkinliklerinde karma sergilerde yapıtları sergilenmiş, çeşitli prestijli yarışmalarda ödüller almıştır. National Geographic Türkiye'nin yayınladığı fotoğraf ve video kitaplarının danışmanlığını yapmıştır. 2014'de Aydın Doğan Vakfı tarafından "fotoğraf" dalında düzenlenen 18. Aydın Doğan ödül jürisinde görev almıştır. Başta Aziz Sancar #gisproject olmak üzere pek çok sosyal projede gönüllü olarak sorumluluk üstlenmiştir. MSGSÜ Fotoğraf Bölümü öğretim üyeliği görevini sürdürmekte olan sanatçı, portre ve kavramsal fotoğraf sanatıyla ilgili dersler vermektedir.

Who is Prof. Dr. Ozan Bilgiseren?

His selected works were exhibited at Sino Art Gallery Shanghai and he was a juror at the International Mobile Photo Contest titled 7th Moment. He was invited to the 5th Art Amoy Contemporary Art Fair in Xiamen, China, and opened his personal exhibition, "Pehlivanlar" (Wrestlers). His works have been exhibited in group exhibitions in galleries and art events in Türkiye and abroad. He received awards at various prestigious contests. He provided visual consultation for photo and video books published by National Geographic Türkiye. In 2014, he officiated as juror at the 18th Aydın Doğan Awards, photography category organized by the Aydın Doğan Foundation. He volunteered for many social responsibility projects, particularly Aziz Sancar #gisproject. Still a lecturer at MSGSÜ Photography Department, Bilgiseren gives lectures on portrait and conceptual photography.

“

Yvon olarak tanınan Pierre Yves Petit, 1920’li yıllarda Paris’te artan turizmden yararlanmak için kartpostal fotoğrafçılığına başladı. Bir flanör olarak gökyüzünün en dramatik olduğu erken ve geç saatlerde Seine Nehri kıyılarında gezindi ve kendi ruh hâllerini de yansıtan romantik – melankolik fotoğraf çekti. Bugün o fotoğraflar hâlâ efsane mertebesinde...

Bir Flanörün Efsanevi Paris’i

Eyfel Kulesi / Eiffel Tower, Paris, 1920'ler / 1920s.

“

Pierre Yves Petit, known as Yvon, started postcard photography to take advantage of the increasing tourism in Paris in the 1920s. As a flâneur, he would stroll along the banks of the Seine in early and late hours when the sky was most dramatic and take romantic-melancholic photographs which also reflected his own moods. Today, those photos are still legendary...

The Legendary Paris of a Flaneur

Ne zaman Paris'i ziyaret etsem Seine Nehri boyunca yürümekten ve "bouquiniste"lerin (kitapçıların) neler sunduğuna bakmaktan zevk alırım. Güzel Sanatlar Akademisi yakınında, nehrin güney tarafında başlar ve Pont Neuf Köprüsü ve Notre Dame Katedrali'ni geçerek, Saint Germain Bulvarı'nın Arap Dünyası Enstitüsü'nde nehre kavuştuğu yere doğru devam ediyorum. Sonra karşıya geçiyor, belediye binasının yanından geçerek kuzey tarafından bütün yolu geri yürüyorum. Kimileri hiç kitap veya dergi satın alındığını görmediklerini söyleseler de ben ara sıra alıyorum. Bence insanlar kitap satın alıyordur, yoksa kitapçılar neden on yıllarca orada kalsın? Kitapçılar, Seine Nehri boyunca yürümek ve Notre Dame dahil şehrin tüm simgelerini görmek için size bir bahane sunuyor. Özellikle gökyüzünde birkaç kabarık beyaz bulutun olduğu güneşli günlerde veya çınar ağaçlarının renk değiştirdiği ve havada hafif bir serinlik olduğu bir sonbahar gününde. Böyle dolaşanlara "flanör" denir; amaç belirli bir zamanda, belirli bir varış noktasına gitmek değildir. Bir zaman sınırlandırması olmadan, sadece manzaraların tadını çıkarıyorsunuz. Paris'i ziyaret eden her turistin kamera veya iPhone ile Seine boyunca yürüdüğüne ve fotoğraf çektiğine eminim. 100 yıl önce başka bir flanör, büyük bir fotoğraf makinesi olan bir fotoğrafçı, 13x18 cm. boyutunda cam plakaları teker teker bir tripod üzerinde kullanarak, Seine Nehri boyunca aynı yürüyüşe çıkıyordu. O günlerde fotoğrafçılık, "yavaş" bir sanattir. Fotoğraf makinenizle neyi sonsuza dek koruyacağınızı dikkatlice düşünerek yürürdünüz. Bugün olduğu gibi her şeyi yakalamayı göze alamazdınız. Notre Dame'ı geçer geçmez; sakallı, tahta ayakkabılı ve büyük, sarkık şapkalı yaşlı bir kitapçının pipo içtiğini fark etti. Bunun simgesel bir an olduğunu hemen anladı. Adama poz verip vermeyeceğini sordu. Saat öğleyi geçmişti, adam yorgundu ve eve gitmeye hazırdı ama fotoğrafçının tutkusunu hissederek kabul etti. Ortaya çıkan görüntü, Paris'in en ünlü kartpostallarından biri hâline gelecekti. Binlercesi satıldı. Fotoğrafçı, Paris'in geçmişi terk edip modern dünyaya girdiği anı kaydeden, şimdi bir efsane olan Yvon'dan başkası değildi.

Each time I am in Paris I love to walk along the River Seine and look at what the bouquinistes (booksellers) are offering. I start on the south side of the river near the Beaux Arts Academy and walk past the Pont Neuf Bridge and Notre Dame Cathedral and continue to where the Boulevard Saint Germain comes to the river at the Arab World Institute. Then I cross over and walk the north side all the way back, past city hall. Some people say they never saw anyone buying a book or magazine. I have occasionally. I think some people must buy books otherwise why do the booksellers stay there for decades? The booksellers give you an excuse to walk along the Seine and see all the landmarks including Notre Dame. Especially on sunny days with a few white fluffy clouds or during a fall day with the plane trees changing color and a there is a slight chill in the air. When you walk around like this you are called a flaneur – you are not on your way to a specific destination at a specific time. You are just enjoying the sights without a deadline. I am sure every tourist who visits Paris walks along the Seine with their camera or iPhone and makes photos. One hundred years ago another flaneur, a photographer with a large camera, using glass plates (13x18), one at a time, on a tripod, was taking the same walk along the River Seine. In those days, photography was a slow art. You walked and thought carefully about what to preserve, forever on with your camera. You could not afford to snap everything, like today. Just past Notre Dame he noticed an old bookseller with a beard, wooden shoes and a large, floppy hat, smoking a pipe. He knew instantly that this was an iconic moment. He asked the man if he would pose? It was late afternoon and he was tired and ready to go home but sensing the photographers passion, he agreed. What resulted was an image that became one of the most famous post cards of Paris. Thousands have been sold. The photographer was none other than the now legendary Yvon who recorded Paris at the moment it left the past and enter the modern world. Yvon was born in 1886, as Pierre Petit, in the center west of France in the city of Bordeaux, famous for its wine growing. His father had a store, near the opera, that sold, among other things, hats and

Çiçek satıcısı / Flower seller, Paris, 1920'ler / 1920s.

Robert Stevens

Yvon, 1886'da Fransa'nın orta batısında, şarap üretimiyle ünlü Bordeaux şehrinde Pierre Petit olarak doğdu. Babasının operanın yakınında şapka ve şemsiye satan bir dükkânı vardı. Daha sonra Paris'te kendinden önce gelen Pierre Petit isimli bir portre fotoğrafçısı ile karıştırılmamak için profesyonel adını Yvon olarak değiştirecekti. 11 yaşındayken babasının evde bir kavanozda sakladığı parayı izinsiz olarak ilk fotoğraf makinesini satın aldı. Babası kamerayı görünce Yvon'a nasıl aldığını sordu. Yvon kavanozdaki parayı "ödünç aldığını" açıklayınca babası çok kızsa da sonunda Yvon'un kamerayı elinde tutmasına izin verdi. Çünkü oğlunun yaşadığını anlıyor ve onu beladan uzak tutmanın iyi olacağını biliyordu. O zamanlar fotoğrafçılar, fotoğraflarını çekmek için hâlâ 13x18 cm. büyüklüğünde cam levhalar kullanıyorlardı. Her seferinde bir plaka, yavaşça... En fazla 20-30 cam plakayla dolu bir kutu almayı hayal edebiliyor musunuz? Film rulolarının icadından sonra olduğu gibi ya da günümüzde saniyede çok sayıda fotoğraf çekebilen dijital kameralar gibi değildi. O sırada Yvon neyi kaydedeceğine karar verirken, dikkatle ve düşünerek çalışırdı. Cam levhalar, bugünün filmleri ve dijital kameraları kadar ışığa duyarlı değildi. Pozlamalar çok daha uzundu. Bazen birkaç saniye... Fotoğraf makinesini çoğunlukla bir tripod üzerinde tutuyordu. Bugün gittiğiniz her yere tripodunuzu götürmek zorunda kaldığınızı ve belki de günde sadece 10 fotoğraf

umbrellas. Later he will change his professional name to Yvon so as not to be confused with an earlier Pierre Petit portrait photographer in Paris. When he was 11 years old he borrow, without permission, some money his father kept in a jar at home to buy his first camera. When his father saw the camera, he ask how Yvon go it. Yvon explained how he "borrowed" the money from the jar. His father was very angry but finally let Yvon kept the camera because he knew his son lived it and it would be good to keep him out of trouble. At this time photographers were still using glass plates, 13x18 cm. to make their photographs. One plate at a time, slowly... Can you imagine taking a box with glass plates – maybe 20-30 at most. Not like after the invention of rolls of film and today digital cameras today, with ability to make many photos per second. At the time Yvon worked carefully and thoughtfully as he decided what to record. These glass plates were not as sensitive to light as todays films and digital cameras. Exposures were much longer. Sometimes a few seconds... He mostly kept his camera on a tripod. Can you imagine today, having to take your tripod with you everywhere you traveled and maybe only making 10 photos each day? He then processed his plates at home and made prints. There was no place to take the plates for processing. He did not want to be part of his father's business so he got a job working in West Africa as an accountant for a French soap

Seine Nehri / River, Paris, 1920'ler / 1920s.

Kitapçı / Bookseller, Paris, 1920'ler / 1920s.

çektüğünizi hayal edebiliyor musunuz? Daha sonra plakalarını evde işleyerek baskılar yapardı. Plakaları işletmeye götürebilecek bir yer yoktu.

Babasının işinde çalışmak istemediğinden Batı Afrika'ya giderek yağların bir kısmını Afrika'dan alan bir Fransız sabun şirketinde muhasebeci olarak çalışmaya başladı. Ancak fotoğraf tutkusu, Afrika çok sıcak olduğu ve camındaki duyarlık ısıya dayanmadığı için sekteye uğradı. Kısa süre sonra Fransa'ya döndü; yaşamayı hayal ettiği Paris'e taşındı ve 1900'lerin başında burada bir elektrik şirketinde muhasebeci olarak işe başladı. Her gün işten önce veya işten sonra ve hafta sonu bisikletiyle Paris'te fotoğraf çekiyordu. Sabah erkenden ve güneşin battığı akşam saatlerinde, ışık teatral ve olağanüstüyken... Yvon, bunun fotoğraf çekmenin sihirli altın saati olduğunu hemen anladı. Gün ortasında hiç fotoğraf çekmezdi, çünkü güneş tam tepedeyken sahnenin tüm karakterinin silindiğini söylerdi. Sadece sabah ve alacakaranlıkta, yani düşük ışıkta güçlü bir görsel izlenim ortaya çıkardı. Yvon, Paris'te bir varış noktası olmadan dolaşanlar için flanör kelimesini düşündü ve yıllar sonra kartpostal dizisi "Paris en Flanant" sebebiyle bu ismi alacaktı.

company that was getting some of their oils from Africa. But his love of photography suffered because it was too hot and the emulsion on his glass could not withstand the heat. He was soon back in France and moved to Paris, where he dreamed to live, in the early 1900s where he got a job as an accountant for the electric company. Every day before work or after work and on the weekend, he was out photographing around Paris on his bicycle. In the early morning hours and later hours when the sun was setting, the light is theatrical and glorious. Yvon quickly realized that this was the magic golden hour to photograph! He never photographed in midday because he said when the sun was directly above, all character of the scene were erased. Only when the light was low in morning and dusk did it create a strong visual impression. Yvon thought about the word flaneur, for someone strolling around Paris without having a destination and he would take that word, years later, for his postcard series "Paris en Flanant."

Even as he worked at the electric company, he started to show his photographs to the weekly magazine titled "Illustration" that was, as the title suggested, very visual

Göl kadınları / Lake ladies, Paris, 1920'ler / 1920s.

Siste Eyfel Kulesi / Eiffel Tower in mist, Paris, 1920'ler / 1920s.

Elektrik şirketinde çalışırken fotoğraflarını, -adından da anlaşılacağı gibi son derece görsel- her sayısında çok sayıda fotoğraf içeren; güzel, zengin bir sepya renginde basılmış "Illustration" adlı haftalık dergide göstermeye başladı. Editör, sabah ve akşam ışığında çektiği karamsar Paris manzaralarını çok beğendi. Yvon, elektrik şirketinde çalışmaya devam ederken fotoğraflarını yayınlamaya başladılar. İlbaharda parklarda, sonbaharda yapraklar ağaçlardan düşerken ve kışın karda Paris'in şiirsel manzaralarını fotoğraflayıp dergiye verdi. 1920'lerin başında otomobiller, Fransa'da yeterli paraya sahip, büyüyen orta sınıf için popüler olmaya başlamıştı. "Illustration" her yıl özel bir otomobil sayısı yayınlamaya başladı. Bir muhabirle birlikte arabayla Fransa'nın her yerini gezmesi ve her bir şehri, kasabayı ve manzarayı belgelemesi için bir yıl Yvon'u tuttular. Yvon arabada olmaya ve seyahat etmeye bayılırdı. Aslında bundan, karısı ve iki kızıyla evde oturmaktan daha çok keyif alırdı. Kendisinden sonra gelen binlerce kişi gibi Fransa'yı keşfetmeye başladı. Keşfettiği her yeni bölge ve şehirde, her zaman en etkileyici güneş ışığını seçerek yerin görsel özünü arardı. Sonunda "Illustration"un yayıncısı, Yvon'a dergiden uzaklaşmayı ve fotoğraflarını yeni arabalarıyla Fransa'da seyahat eden, giderek artan nüfus için kartpostallara dönüştürmeyi önerdi. Yayıncı, Yvon'un Paris ve Fransa görüntülerinin güzellikleri ve bakış açıları açısından

using many photographs each issue, printed in a beautiful rich sepia color. The editor loved his moody views of Paris made in the early and later sun light. They started to publish Yvon's photos as he continued to work at the electric company. He gave the magazine poetic views of Paris during spring in the parks, in autumn as the leaves fell off the trees and during winter snow. During the early 1920s automobile was starting to be popular in France for the growing middle class with enough money. Each year "Illustration" started to publish a special on the automobile. One year they hired Yvon to go in a car with a reporter and drove around all parts of France and document what each city, town and landscape looked like. Yvon loved being in a car and traveling... In fact, he enjoyed it more than staying at home with his wife and two daughters. He began to explore France like thousands after him. In each new area and city he discovered, he looks for the visual essence of the place, always choosing the most expressive sunlight. Eventually the publisher of "Illustration" suggested Yvon venture away from the magazine and turn his photographs into postcards for the ever growing population traveling around France in their new cars. The publisher knew that Yvon's views of Paris and France were unique for their beauty and viewpoint. At this time postcards had boring, dead views of places, devoid of any poetry. Yvon's views, the publisher knew, would be an instant hit. Tourists at this time rarely

Seine Nehri / River, Paris, 1920'ler / 1920s.

Notre Dame Katedrali'nin çatısından / From roof of Notre Dame Cathedral, Paris, 1920'ler / 1920s.

Notre Dame Katedrali / Cathedral, Paris, 1920'ler / 1920s.

benzersiz olduğunu biliyordu. O zamanlar kartpostallarda şiirsel olmaktan yoksun, sıkıcı, ölü yerlerin görüntüleri vardı. Yayıncı, Yvon'un görüntülerinin anında büyük ilgi göreceğini biliyordu. O zamanlar turistlerin nadiren kameraları olurdu, ancak şimdi olduğu gibi gittikleri yerlerin bir kaydını istiyorlardı. Ayrıca yayıncı, yeni arabalarıyla Fransa'yı ilk kez demir yolundan bağımsız olarak keşfeden gezginlerin kartpostal göndererek deneyimlerini paylaşmak isteyeceklerini biliyordu. Kartpostal olarak satılırlarsa Yvon'un fotoğraflarını seçeceklerini seziyordu. İki genç kızı olan Yvon, elektrik şirketindeki rahat işini bırakmak gibi cesur bir karar aldı ve başlangıçta tek kişilik bir şirket ve bir kartpostal fotoğrafçısı olarak bilinmeyen bir geleceğe adım attı. İlk yıllarında fotoğraflarına istediği güçlü sepya kalitesini verebilecek bir Fransız firması olmadığı için fotoğraflarını İngiltere'de kartpostal olarak bastırdı. Fotoğraflar gravür olarak basıldılar. Bu işlem, yaygın olarak kullanılan ofset ve diğer baskı işlemlerinde olduğu gibi görüntünün bir izgaraya bölünmesine gerek kalmadan, mürekkebin kartpostal kağıdına bütünüyle yerleştirilmesine izin veriyordu. "Illustration"daki editör haklıydı. İnsanlar, Fransa'yı dolaşırken onun kartpostallarını hevesle satın aldılar. Yvon, ayağındaki sağlık sorunu nedeniyle Fransa'yı bir şoförle dolaştı. Her hafta yeni fotoğraflar çekerken, bir yandan da her noktaya kartpostal dağıttı. Seyahat etmediği zamanlarda karanlık odasında fotoğraf basıyordu. Paris'ine geri dönerek "Işıklar Şehri"ni belgelemeye devam etti. Bir öğleden sonra gökyüzü bulutlarla kaplanmışken, fotoğraf makinesi ve 13x18 cm'lik ağır cam levhalarla dolu bir kutu ile 400 basamağı aşarak Notre Dame Katedrali'nin zirvesine çıktı. Tepede, katedralin kenarlarında bulunan korkutucu çörtlenlere odaklandı. Plakayı yerleştirmeden önce görüntüyü kameranın arkasındaki cama odaklamak için başını büyük siyah bir örtünün altına sokmak zorundaydı. Aşağıdan geçen biri yukarı baktı ve çatının kenarında duran siyah bir figür yüzünden irkildi. Victor Hugo'nun "Notre Dame'ın Kamburu" kitabından fırlamış, intiharı düşünen bir yaratığa benziyordu. Yoldan geçen kişi bir polis çağırdı. Polis de nefes nefese tepeye tırmandı ve bulduğu koyu renk örtünün altındaki Yvon'du. Ortaya çıkan fotoğraflar, çörtlenler ile ışık ve bulutlar arasındaki drama sebebiyle nefes kesiciydi. Bugün Notre Dame'ın tepesine tırmanabilirseniz, aynı manzaraları görebilirsiniz.

had cameras, like today, but they desired a record of where they had been. He also knew that travelers in their new cars, exploring France for the first time, free of the railroad, would want to share their experiences by sending a postcard. His instinct was that they would choose Yvon's photos if they were sold as postcards. Yvon made the bold decision to leave his comfortable job as the electric company, with two young daughters, and take a leap into an unknown future – as a postcard photographer and a one man company at first. During those first years he had his images printed as postcards in England since there was no French company at the time that could give his the strong sepia quality he want for his images. They were printed in gravure, a process that allowed the ink to be richly placed on the postcard paper without having the image broken up into a grid as common with other printing processes like the commonly used offset. The editor at "Illustration" was correct. People eagerly bought his postcards as they traveled around France. Yvon too traveled around France with a driver, because of his foot health problem. As me made new views every week he also delivered postcards to each location. When he wasn't traveling be was in his darkroom printing photographs. Back his Paris, he continued his documentation of the "City of Lights". One afternoon when the skies were moody with clouds we struggled up the 400 steps to the top of Notre Dame Cathedral with his camera and box of heavy, 13x18 cm glass plates... Once on top, he focused on the many scary gargoyles around the edges of the cathedral. He had to put his head under a large black cloth in order to focus the image on the glass on the back of the camera before he inserted the plate. From below someone looked up and was startled by a figure in black on the edge of the roof – looking like a creature out of the book "Hunchback of Notre Dame" by Victor Hugo, who looked like he might be contemplating suicide! The passerby summoned a policeman who, out of breath, climbed to the top, only to find Yvon under his dark cloth. The resulting photos were breathtaking for the drama between the gargoyles and the light and clouds. Today if you can climb to the top of Notre Dame you can see the same views. Every day Yvon was out walking around Paris or getting in his car to travel around France. From his house in Neuilly in the west suburbs of Paris he took his bicycle or car and explored all parts of Paris early and later, looking for those iconic moments where the scene combined with light and

Çiçek satıcıları / Flower sellers, Paris, 1920'ler / 1920s.

Bois de Boulogne, Paris, 1920'ler / 1920s.

Seine Nehri / River, Paris, 1920'ler / 1920s.

Çörten / Gargoyle, Notre Dame Katedrali / Cathedral, Paris, 1920'ler / 1920s.

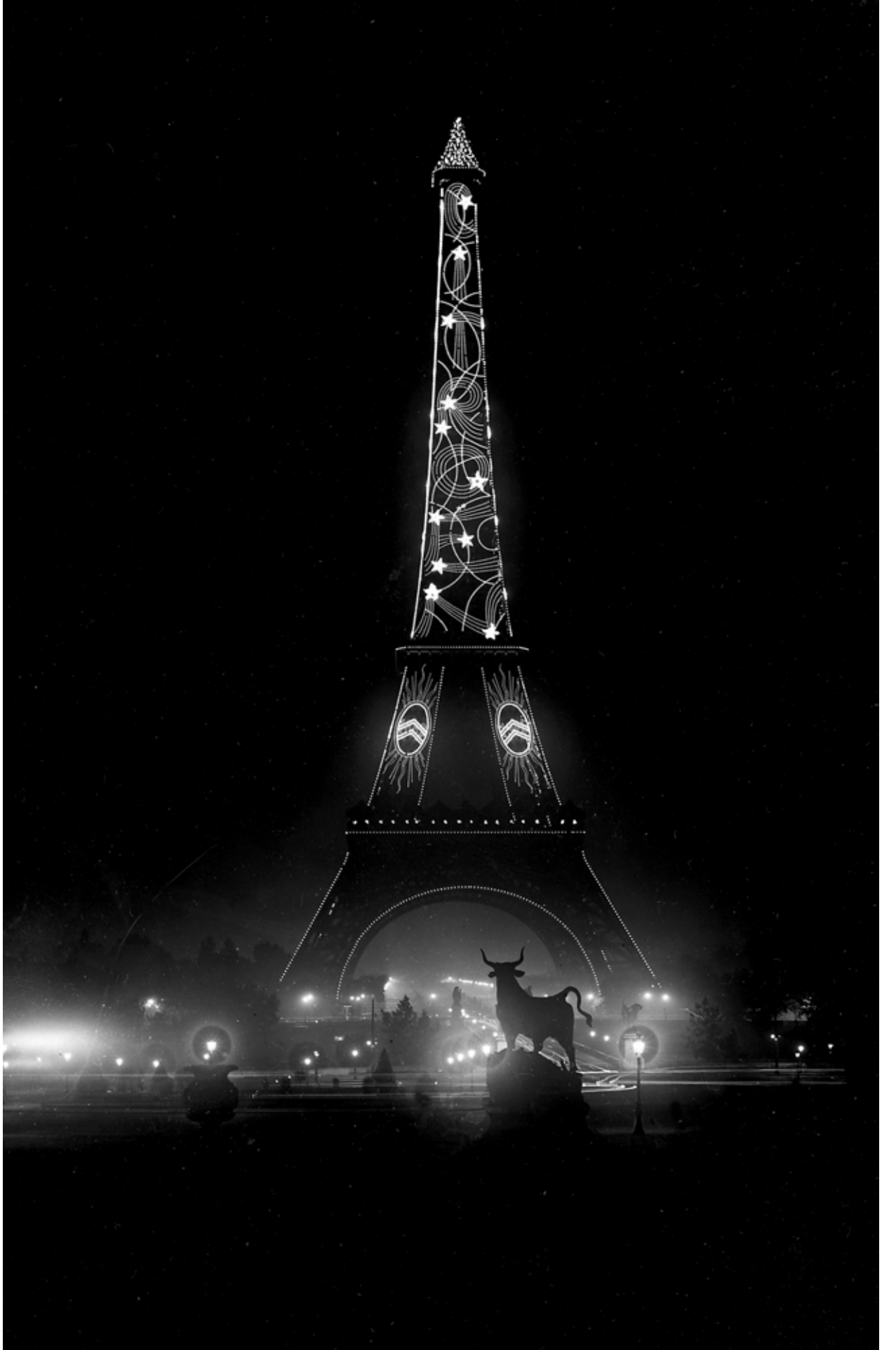
Yvon, her gün Paris'te yürüyor ya da Fransa'yı dolaşmak için arabasına biniyordu. Paris'in batı banliyölerinden Neuilly'deki evinden bisikletine veya arabasına binerek, şehrin tüm bölgelerini erken ve geç saatlerde keşfeder; "zamansız" bir kartpostal için sahnenin ışıkla ve doğru kişiyle birleşerek ortaya çıkardığı o ikonik anları aradı. Bir sabah erkenden, doğudan gelen sabah ışığında, ön planda Fransa'da dendiği gibi platan ağaçlarının veya Londra çınarının meyvelerini taşıyan, nehre bağlanmış bir mavna gördü. Kamerasını kurdu ve bir başka şiirsel, unutulmaz görüntü kaydetti. O zamanlar atlı arabaların yerini otomobiller alıyordu. 20. yüzyıla giren Paris'te büyük bir değişim zamanıydı. Yvon, vazifesi Paris'te yavaş yavaş kaybolan sokak satıcılarını ve binaları kaydetmek olan bir başka efsanevi fotoğrafçı Eugène Atget ile aynı anda Paris'i fotoğraflıyordu. Her ikisi de büyük cam plaka kameralarıyla dikkatlerini çeken şeyleri kaydeden flanörlerdi. Yvon, 1920'lerin yeni otomobilleriyle dolup taşan büyük bulvarlarda daha fazla zaman geçirdi. Paris'i bugün dizi dizi arabalar olmadan hayal edebiliyor musunuz? 1920'lerde Paris'e seyahat edenler, otomobillerin şehri ele geçirmeye başladığını görüyorlardı. O zamanlar atlı vagonlar hâlâ vardı. Bugün Paris'i ziyaret ettiğinizde, kitapçılarda ve kartpostal satan dükkânlarda satılan, eski Yvon kartpostallarını bulabilirsiniz. Fransa'nın dört bir yanındaki her ilginç şehir ve manzaralı yerin kartpostal görüntülerinin yanı sıra; Paris'in her fotoğrafı, 10 bin adet basılmıştır. Yvon, hayatını Paris'te ve Fransa'nın geri kalanında fotoğraf çekerek geçirdi. Bugün cep telefonu ile çektiğimiz fotoğrafları anında Instagram, Facebook ve diğer mecralarda yayınlıyoruz ve seyahat ettiğimizde elektronik kartpostallar oluşturuyoruz. Tabii kişinin adresini karta yazmanız, bir pul eklemeniz ve postaya vermeniz gereken geleneksel postayı geride bıraktıysanız. Bugün çektiğimiz anlık görüntüler de aynı şeye hizmet ediyor; insanlara nereye seyahat ettiğimizi ve gözümüze nelerin çarptığını anlatmak için... Şimdi Yvon'un fotoğraflarına bakıp bunların nasıl çekildiğini bildiğimizde, fark ediyoruz ki daha 100 yıl önce görüntü yaratma dünyası tamamen farklıydı ve fotoğraf makineleri bizim değil, orada bulunan seçilmiş birkaç şairin elindeydi. Bu sebeple bugün telefonlarımız ve dijital kameralarımızla kıymetini bilmediğimiz insanlar ve yerlerin bir görsel hafızasına sahibiz.

the right person made for an timeless postcard. One early morning he saw a barge tied up in the river with the fruit of the London plane or platane trees as they call them in France, in the foreground in the morning light coming from the east. The set up his camera and recorded another poetic, unforgettable image. Cars were replacing horse drawn carts at this time. It was a time of great change in Paris at it entered the 20th century. Yvon was photographing Paris at the same time as another legend, the photographer Eugène Atget whose mission was to record the street vendors and buildings disappearing from Paris. They were both flaneurs with their large glass plate cameras recording what got their attention. Yvon spent more time on the large boulevards that were becoming crowded by these new automobile of the 1920s. Can you imagine Paris without the swarm of cars today? Travelers to Paris in the 1920s were just seeing automobiles take over the city. Even then, there were still horse drawn wagons. Today when you visit Paris you will still find vintage Yvon's postcards sold by booksellers and in shops that sell postcards. Each view of Paris was printed in quantity of 10,000. As well as his post card views of every interesting city and scenic spot all over France. He spent his life photographing in Paris and the rest of France. Today we post our cell phone photos immediately on Instagram, Facebook, and other sites and are the electronic post cards when we travel. If you have replaced the snail mail past, when you had to write down the person's address on the card, add a stamp and put it in the post. Today, our snapshots accomplish the same thing – to tell people where we have traveled to and what caught our eye! Looking at Yvon's images now and knowing how they were made makes us realize that only 100 years ago the world of image making was completely different and not in our hands but in a select few poets with cameras who were there so we had a visual memory of people and places that we take for granite today with our phones and digital cameras.

Eyfel Kulesi ışıkları / Eiffel Tower lights, Paris, 1920'ler / 1920s.

Parkın içinden / Through the park, Paris, 1920'ler / 1920s.

Robert Stevens kimdir?

Robert Stevens, New York Buffalo Eyalet Üniversitesi'nde Görsel Tasarım Bölümü'nde fotoğraf tarihi ve teorisi okudu. Mezun olduktan sonra iki yıl boyunca LIFE Dergisi'nin fotoğraf arşivinde çalıştı ve 10 milyon fotoğrafın bir kısmını katalogladı. Daha sonra yaklaşık 30 yıl boyunca TIME Dergisi'nde uluslararası fotoğraf editörü oldu. Aynı zamanda W. Eugene Smith Fotoğraf Anma Bursu için mütevelli heyeti üyesiydi. 2010 yılında "Yvon'un Parisi" adıyla 1920'lerde Paris fotoğraflarından oluşan bir kitap hazırladı ve editörlüğünü yaptı. Sokak fotoğraflarından oluşan "Unintentional" (2015) ve "Kanıt" (2020) başlıklı iki kitabı yayımlandı. Bir sonraki kitabı, kendi Paris fotoğraflarından olacak.

Who is Robert Stevens?

Robert Stevens studied the history and theory of photography at the State University of New York Buffalo, in the Visual Studies Department. After graduation he worked for two years in the photo archive of LIFE magazine, cataloging some of the 10 million photographs. He then became International Photo Editor at TIME magazine for almost 30 years. He was also a trustee of the W. Eugene Smith Memorial Grant in Photography. In 2010 he produced and edited a book of photographs of Paris in the 1920s under the title of "Yvon's Paris". He has published two books of his own street photos titled "Unintentional" (2015), and "Evidence" (2020). His next book will be his own photos of Paris.

Sapanca Gölü / Lake, Sakarya, Türkiye, 1955.

Bir Bilimsel Yolculuğun Fotoğrafları

“Cafer Tayyar Türkmen, 1950’li yıllardan itibaren Anadolu’da gittiği her yerde yörenin coğrafyasından etnografyasına ve mimarisine değin her ögeyi atlamaksızın titiz bir gözle kaydetmeyi başarmıştır. İnsanın merkezde olduğu bir anlatım biçimini yeğleyerek Anadolu’yu oryantalist bakış açısının aksine sosyal gerçekçi, natüralist ve realist bir üslupla betimler.

Photographs of a Scientific Journey

“*Cafer Tayyar Türkmen traveled all around Anatolia after 1950s and successfully captured every single element of the geography, ethnography and architecture of the region he visited with a rigorous eye. He opted for a human-oriented narrative and depicts Anatolia in a social realist, naturalist and realist style, contrary to the orientalist perspective.*

Seyahatin başlangıcı Evliya Çelebi'nin rüyasında, "Şefa'at ya Resulallah" diyeceği yerde dilinin sürçmesi ile "Seyahat ya Resulallah" demesinden çok daha öncelere gider muhakkak. Fotoğraf makinesi olmadığı zamanlarda padişahlar sefere gittiklerinde, yanlarında vakanüvislerin (tarih yazan) yanı sıra, nakkaşları da götürürlerdi. Realist üslupla yaptıkları minyatürler, uzun yıllar belgesel fotoğraf gibi görsel olarak gidilen yerlerin özelliklerini gidemeyenlere temsil etti. Ta ki fotoğrafın icadı ile artık gidilen her yer belgelenmeye başlandı ve yazılan seyahatnameler ile desteklenen gezi fotoğrafları, yeni bir bellek alanı yarattı.

Türk fotoğraf tarihinde fotoğrafları ile oldukça önemli bir figür olan Cafer Tayyar Türkmen, fotoğraf kariyeri boyunca pek çok fotoğraf gezisi yaptı. Bunlar arasında en değerlileri, o günün şartlarında ulaşılması en zor olan Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerine yapılan gezilerdir. Bireysel olarak gerçekleştirilmesi çok zor olan bu yolculukların resmî bir kurumun fotoğrafçısı olarak, zaman zaman devletin kurumlarında barınarak ve jandarma eşliğinde korunarak yapılması, Türk fotoğrafı adına büyük şanstır. 1940'lardan itibaren 1950'lerin ortalarına kadar bu bölgelerde yerel yaşamı aktaran bolca fotoğrafla karşılaşmamamızın bir nedeni de bölgenin coğrafi zorluklarıdır. 1960'larla fotoğrafçılar Anadolu'yu keşfetmeden önce, Cafer Tayyar Türkmen'in bölgede çektiği fotoğraflar, bu nedenle çok kıymetli görsel belgelerdir.

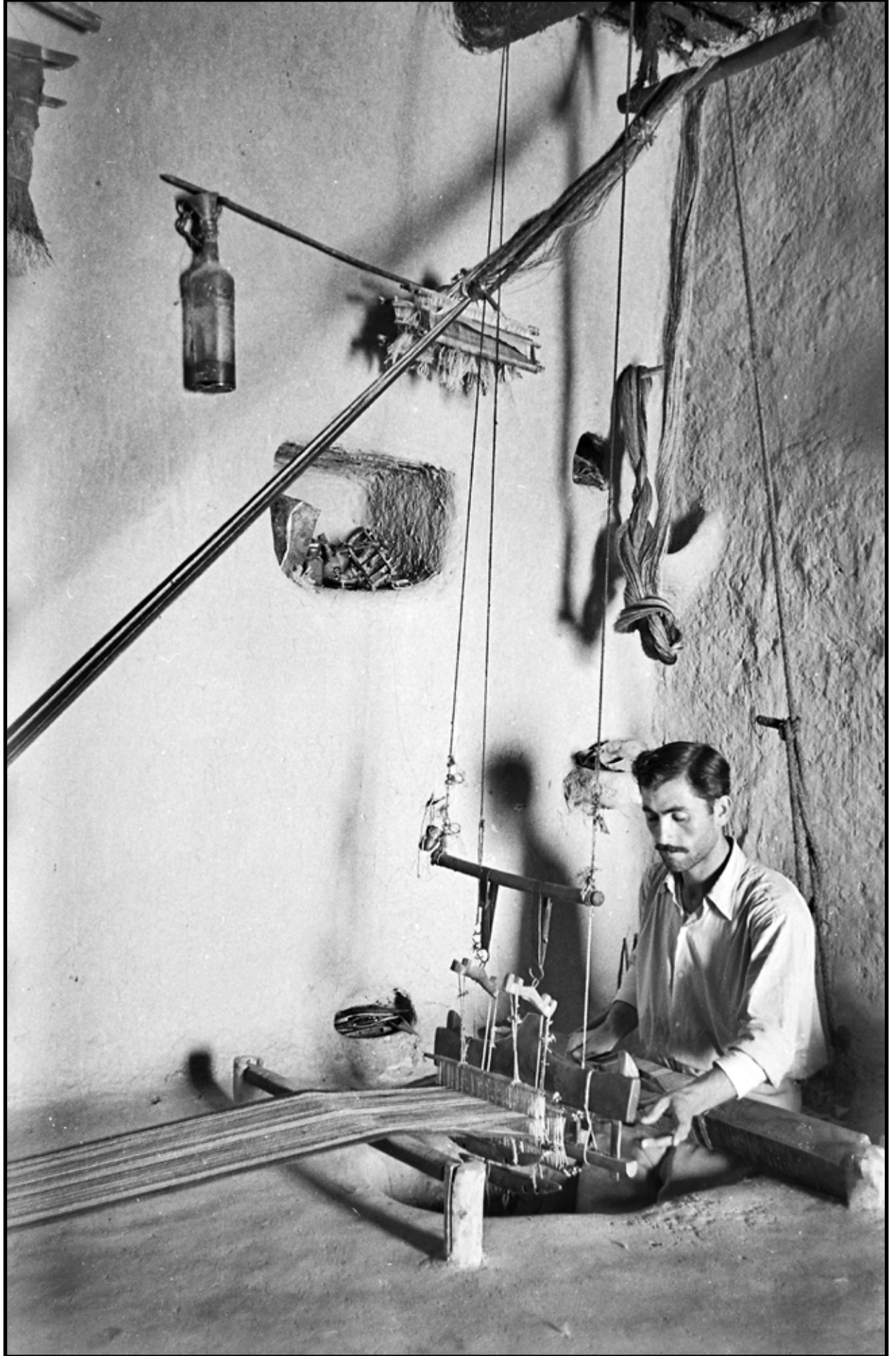
Burada göreceğimiz çeşitli geziler ile 1952'de vantuzlu balığı aramak ve 1954'te kelaynak kuşlarını araştırmak için bölgeyi kapsayan gezilerde çekilen fotoğraflar ve Türkmen'in anılarının harmanı, bizi büyülü bir yolculuğa çıkarıyor. Bu nedenle "Ord. Prof. Dr. Curt Kosswig ile uzun yıllar birlikte çalışan ve onunla Anadolu'nun pek çok yöresine giden, Türkiye'nin ilk doğa tarihi fotoğrafçılarından biri olan Cafer Türkmen'in çekmiş olduğu fotoğraflar ve filmler, Türk doğa tarihinin gelişim sürecinin geçmişten günümüze izlenmesinde paha biçilmez belgeler olarak durmaktadır." ¹

The beginning of travel was surely a long time before Evliya Çelebi said in his dream "Travel oh Prophet" instead of saying "Appeal oh Prophet" with a slip of his tongue. Before there were cameras, the sultans would take miniature artists on expeditions with them as well as the state chroniclers (who were historiographers). For many years, their miniatures in a realistic style represented the visual aspects of places visited to those who could not travel to those places, just like documentary photography. With the invention of photography, people started documenting all destinations visited and travel photography supported by travel journals created a new memory space.

Cafer Tayyar Türkmen, a prominent figure in the history of Turkish photography with his photographs, went on numerous photography trips throughout his photography career. The most valuable ones are his trips to the Eastern and Southeastern Anatolian regions, the most difficult destinations to reach due to the conditions of then. It is a great occasion for Turkish photography that he went on these journeys, extremely difficult to carry out individually, as the photographer of a government agency, guarded by the gendarme and by lodging in state institutions from time to time. Another reason we do not see ample photographs depicting local life in those regions between the 1940s and mid-1950s is due to the region's rough terrain. Photographs taken by Cafer Tayyar Türkmen in the region, before photographers discovered Anatolia in the 1960s, are therefore very valuable visual documents. The blend of photographs we will see here taken during the various trips, and the excursions to the region to search for sucker-fish in 1952 and to research bald ibis birds in 1954, as well as Türkmen's memories, take us on a magical journey. This is the reason, "The photographs and films captured by Cafer Türkmen, one of Türkiye's first natural history photographers, who worked with DP Dr. Curt Kosswig for many years and traveled to many corners of Anatolia with him, are invaluable documents in tracing the development process of Turkish natural history from past to our day." ¹

1. Küçüker, 2007, s. 222

1. Küçüker, 2007, p. 222

Birecik, Şanlıurfa, Türkiye, 1950'ler / 1950s.

Hezil Çayı / River, Uludere, Şırnak, Türkiye, 1950'ler / 1950s.

“Fotoğrafçı, ressam ve eğitimci Cafer T. Türkmen, 12 Mart 1920 yılında Ordu Ulubey ilçesi Karakoca köyünde doğar. Fotoğrafla tanıştığında yedi - sekiz yaşlarındadır. Bucak Jandarma Karakolu Komutanı Çavuş’un dedesini çektiği fotoğrafı gördüğünde, 9x14 cm. boyutundaki bu kâğıt parçası ona çok ilginç ve gizemli gelir. Suratın sureti... Dedenin suretinden bir suret daha, bir tek “can”ı eksik. İşte bu kâğıt parçasına “fotoğraf” diyorlar. “1933 yılında 13 yaşındaydım. Komşumuz Sait Şimşek evinde gaz lambası ile fotoğraf basıyordu. Onu seyrettim ve fotoğrafa karşı çok ilgi duydum. Kendim de fotoğraf çekip basmak için özlem duyuyordum. Fotoğraf banyosu içinde ağır ağır gelişen hayalin sureti ve bu kimyasallar içindeki fotoğraf kâğıdı üzerinde bulunan suret üzerinden içinde büyüyen merak ve onu yeniden, yeniden yapma isteğini fark edişi...”² 1937’de Balıkesir Necati Bey İlköğretmen Okulu’na girer. “Okulumuz çok güzeldi. Mikroskoplarla ders yapıyorduk. Bize öyle bir şey öğrettiler ki öyle idealist yetiştirdiler ki...”³ Okuldan arkadaşı ve sonraları akademi müdürü olan heykeltıraş Hüseyin Gezer, yıllar sonra bile onun bu yönünü vurgulayacak, “Görev bilinci çok sağlam. Ne yapıyor olursa olsun en iyisini yapmaya çalışan, dostluğuna güvenilen, dürüst, yapmacığı olmayan, idealist bir insan,”⁴ diyecektir. 17 yaşındadır ve ödünç 35 mm’lik Zeiss Ikon makinesi ile ilk fotoğrafını çeker. Bu fotoğrafı için, “Tesadüfen güzel çıkmıştı. Çok sevindim,” demektedir. “Film yıkamak ve baskı yapmayı hiçbir arkadaşım bilmiyordu. Balıkesir’de hiçbir fotoğrafçı bana bu işi öğretmek istemedi. Okul kütüphanesinde bulduğum Sayın Cemal Işın’ın ‘Pratik Fotoğrafçılık’ isimli kitabından faydalanarak el işi atölyesinin bir köşesinde üç yazı tahtasından oluşturduğum küçük bir karanlık odada yaptığım deneyimlerin başarılı oluşu beni çok mutlu etti. Artık kendim çekip, yıkayıp, basabiliyordum.”⁵ Askerlikten sonra öğretmenlik yapamayacağını anlar. 1942-1943 yılında Gazi Eğitim Enstitüsü Resim-İş Bölümü’nü kazanır. “Gazi Eğitim’e gitmemin sebeplerinden bir tanesi de Türkiye’de ilk defa o zaman bir fotoğraf dersi vardı”⁶ der. Grafik-afiş dersi hocası Şinasi Barutçu ile tanışması ve bölümde fotoğraf dersinin bulunması onun için büyük şanstır. Halkevleri’nin açtığı fotoğraf yarışmalarına katılır. Bu fotoğraflarla önce 1945’te Ankara Halkevleri Fotoğraf Yarışması’nda birincilik, 1946’da ise Türkiye Halkevleri Fotoğraf Yarışması birinciliğini kazanır. Bu başarılar, fotoğraf kariyeri için bir dönüm noktası olur.

“Photographer, artist and educator Cafer T. Türkmen was born on March 12, 1920 in the village of Karakoca in Ulubey district of Ordu. He was seven or eight years old when he was introduced to photography. When he sees the photograph of his grandfather taken by Bucak Gendarmerie Station Commanding Sergeant, this 9x14 piece of paper strikes him as fascinating and mysterious. The image of the face... Another copy of the grandfather's image, just the "life" missing. This piece of paper is called a "photograph". "I was 13 years old in 1933. Our neighbor Sait Şimşek printed photos in his house with a kerosene lamp. I watched him and took a great interest in photography. I longed to take pictures and print them myself. The image of a dream slowly appearing in the developing tray and the curiosity that grows within over the image on the photographic paper in these chemicals, and the realization of the desire to do it again and again..."² In 1937, he enrolled in Balıkesir Necati Bey Primary Teachers' School. "Our school was great. We would learn with microscopes. They taught us such values, and brought us up as true idealists..."³ Sculptor Hüseyin Gezer, his school friend and later the academy director, highlighted this aspect of him even years later, saying, "He has a strong sense of duty. He is an idealistic person who tries his best in everything he does, a trusted friend who is honest, unpretentious..."⁴ He is 17 years old and takes his first photo with a borrowed 35mm Zeiss Ikon camera. For this photo, he says, "It turned out fine by chance. I was joyed. None of my friends knew how to wash and print films. No photographer in Balıkesir wanted to teach me. I was pleased with the success of my experiments in a small dark room that I created in a corner of the handicraft workshop by using three blackboards, with help from the book I found in the school library titled 'Practical Photography' by Mr. Cemal Işın. Now I could take, wash and print photos myself..."⁵ He comes to realize that he will not be teaching after military service. In 1942-1943, he was accepted into Gazi Education Institute Department of Painting. He says, "One of the reasons I went to Gazi Education Institute was that they offered a photography class which was a first in Türkiye at that time"⁶. Meeting with the graphic-poster professor Şinasi Barutçu and the department offering a photography class are great chances for him. He enters photography contests organized by the People's Houses. He won the first place in the Ankara People's House Photography Contest in 1945, and again the first place in Türkiye People's Houses Photography Contest in 1946 with these photographs. These achievements were a turning point for his photography career.

2. Diraman ve Karamustafa, 2016, s.16-17.

3. Türkmen, Cafer T. "Yayınlanmamış Anılar"

4. Saliha Diraman tarafından 2002 yılında Moda'daki evinde Prof. Dr. Hüseyin Gezer ile yapılan görüşmeden alıntı.

5. Diraman ve Karamustafa, 2016, s.17.

6. Türkmen, Cafer T. "Yayınlanmamış Anılar"

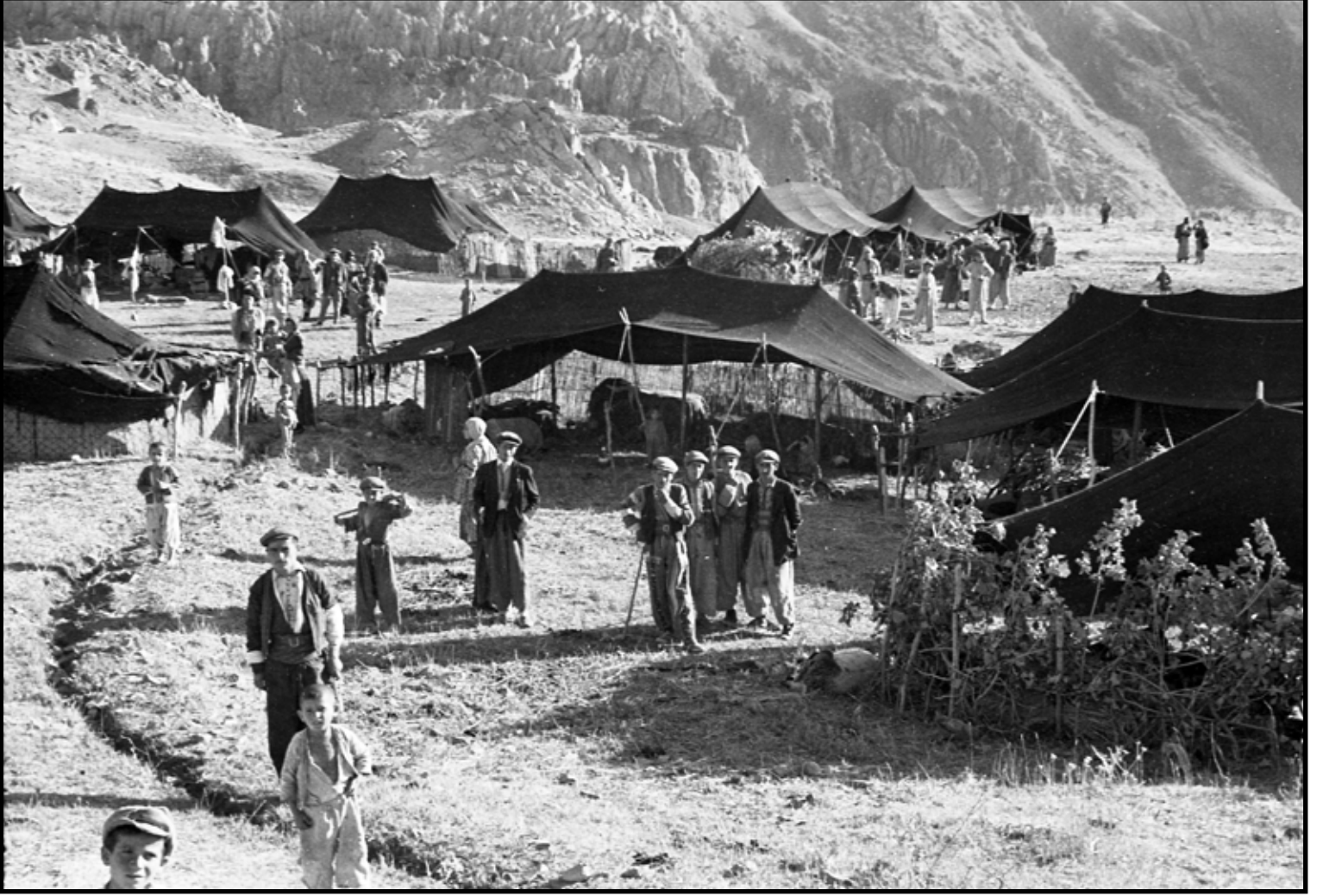
2. Diraman and Karamustafa, 2016, p.16-17.

3. Türkmen, Cafer T. "Unpublished Memories"

4. Excerpt from Saliha Diraman's interview with Prof. Dr. Hüseyin Gezer held in 2002 in his house in Moda.

5. Diraman and Karamustafa, 2016, p.17.

6. Türkmen, Cafer T., "Unpublished Memories"

“1938’de Hitler’den kaçıp Türkiye’ye gelen bilim insanlarından Ord. Prof. Dr. Curt Kosswig, Türkiye’de bir “Doğa Tarihi Müzesi” kurmak için bakanlığa öneri götürür. Cafer T. Türkmen, böylece 1946’da İstanbul’a atanır; zooloji ve hidrobiyoloji enstitülerinde çalışmaya başlar.”⁷ Kosswig’in mikrofotografi çeken mikroskoplar getirtmesiyle 1972’ye kadar mikrofotografi teknik uzmanı olarak her çeşit bitki, hayvan, sürüngen, balık türleri, kuş ve böcek portreleri çekmeye başlar.

Prof. Kosswig ile çalışmaya başlaması, hayatının yönünü tamamen fotoğrafa çevirecek ve doğa, bilim ve gezi fotoğraflarını sistematik bir şekilde çekmeye başlayacaktır. 1954 te Karadeniz’den Hatay’a kadar tüm sahillerin “Türkiye Denizleri Balıkçılık Takvimi”ni yayınlılar. Manyas Kuş Cenneti, Yalova (1947); Uludağ (1948); Abant (1951); Van, Hakkâri, Şırnak, Siirt, Diyarbakır (1952); Gaziantep, Birecik, Urfa, Mardin, Diyarbakır (1954); Adapazarı, Bolu, Ankara, Kırşehir, Kayseri, Niğde, Aksaray, Konya, Isparta, Burdur, Denizli, Uşak, Kütahya, Bursa, İzmit, İstanbul (1955); Trakya (1958); Hatay (1960); Antalya (1962); Kırklareli (1963); Afyonkarahisar (1971); Terkos Gölü, Tekirdağ, Edirne ve Meriç yörelerine (1972) giderler.

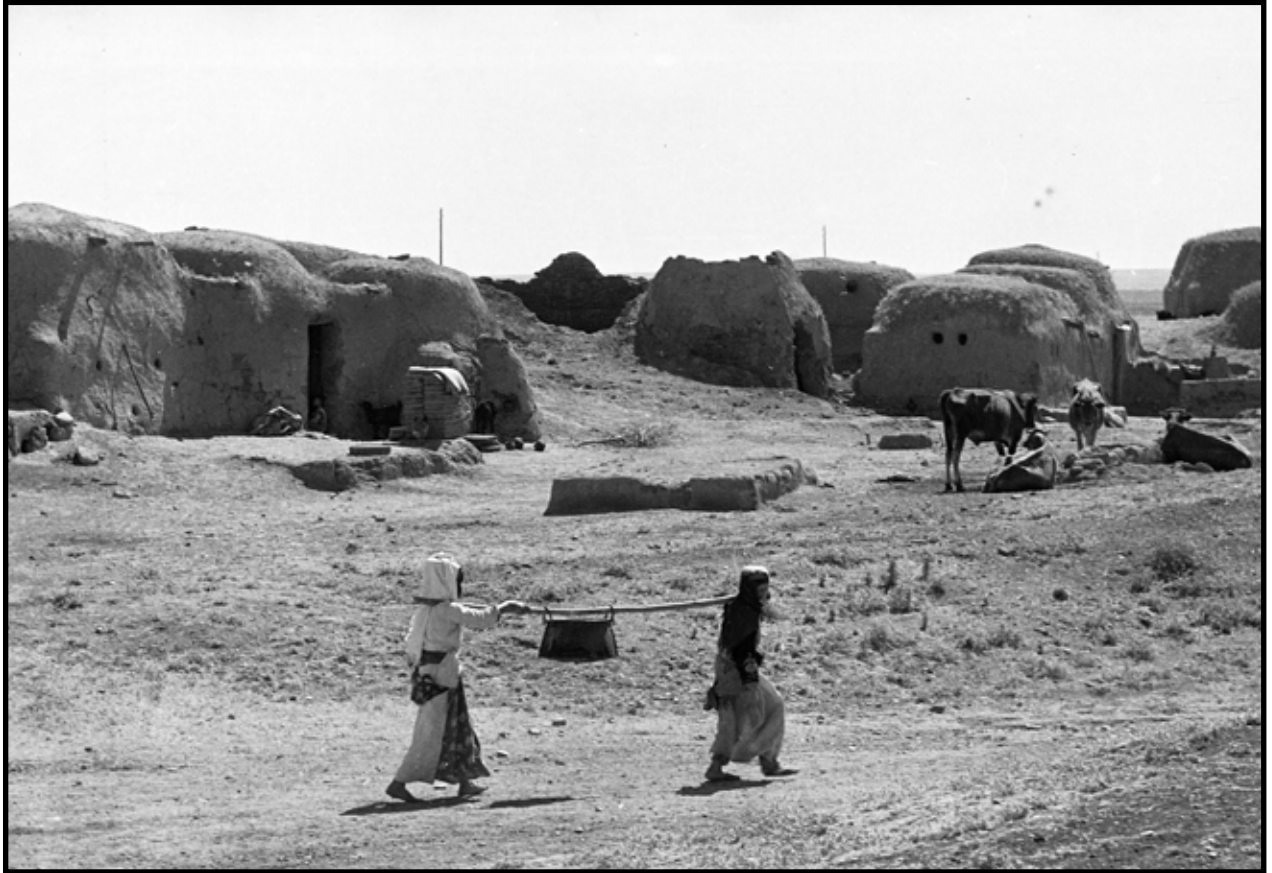
*"One of the scientists who escaped from Hitler and came to Türkiye in 1938, DP Dr. Curt Kosswig proposes to the ministry to establish a "Natural History Museum" in Türkiye. Cafer T. Türkmen was thus stationed to İstanbul in 1946, and starts working at the institutes of zoology and hydro-biology."*⁷

Kosswig brings along microscopes that could take microphotographs and Türkmen starts taking portraits of all kinds of plants, animals, reptiles, fish species, birds and insects as a microphotography technical specialist until 1972. Working with Prof. Kosswig, would entirely change the course of his life towards photography and he starts taking nature, science and travel photos systematically. In 1954, they published the "Turkish Seas Fishing Calendar" for all the coasts from the Black Sea to Hatay. They tour Manyas Bird Paradise, Yalova (1947); Uludağ (1948); Abant (1951); Van, Hakkari, Şırnak, Siirt, Diyarbakir (1952); Gaziantep, Birecik, Urfa, Mardin, Diyarbakir (1954); Adapazarı, Bolu, Ankara, Kırşehir, Kayseri, Niğde, Aksaray, Konya, Isparta, Burdur, Denizli, Uşak, Kütahya, Bursa, İzmit, İstanbul (1955); Thrace (1958); Hatay (1960); Antalya (1962); Kırklareli (1963); Afyonkarahisar (1971); and Terkos Lake, Tekirdağ, Edirne and Meriç regions (1972).

7. Dıraman ve Fırat, 2002, s.15.

7. Dıraman and Fırat, 2002, p.15.

Birecik, Şanlıurfa, Türkiye, 1950'ler / 1950s.

1961-1962'de Othmar Pferschy'in yaşlanması ve bazı siyasal nedenlerle Almanya'ya dönmek istemesi üzerine Grafika Reklam Ajansı'nda çalışmaya başlar. Orada reklam filmlerini çeken Akademi (IDGSA) hocası Vedat Ar ile tanışır. Akademiye girerek 2000 yılına kadar 38 yıl fotoğraf dersi verir. 1978 yılında Doğan Aksel başkanlığında Fotoğraf Enstitüsü kurulur. Cafer T. Türkmen, 1981'de bölüm başkanı olarak genel fotoğraf, portre ve optik dersleri verir. Bir yıl sonra başkanlıktan istifa eder.

Öte yandan belgesel Anadolu fotoğrafları çekmeyi sürdürmektedir. Anadolu fotoğraflarını Akademi'de Bedri Rahmi Eyüboğlu'na gösterir ve atölyesine devam ederek sanat tartışmalarına da katılır. Bedri Rahmi, Cafer T. Türkmen'e özellikle Anadolu'yu fotoğraflamaya devam etmesini ve belgelemesini önermektedir. Bu onun içindeki fotoğraf aşkına daha bilinçle yönelmesini sağlar.

VANTUZLU BALIĞIN PEŞİNDE: DOĞU ve GÜNEYDOĞU ANADOLU GEZİSİ 1

Prof. Kosswig 1938 yılında Türkiye'ye geldiğinden beri, yurdun bir çok yerini dolaşıp zoolojik araştırmalar yapar. Ancak Fırat Nehri'nin doğusuna siyasal nedenlerle yabancıların geçmesine izin verilmediğinden Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerine gidip araştırma yapamaz. Yasak kalkınca hem o sularda yaşadığını bildiği zoocoğrafya bakımından çok önemli vantuzlu bir balık türünü aramak hem de bölgede yaşayan hayvanları tanımak amacı ile 1952 yılının ağustos ayında Zooloji Profesörü C. Kosswig, eşi Leonora Kosswig, herpetologist⁸ Doçent Muhtar Başoğlu, Asistan Perihan Şadoğlu, fotoğrafçı teknik uzman Cafer T. Türkmen ve yardımcıları Cevat Altıok'un katılımı ile bir gezi düzenlenir. Türkmen'in görevi, bölgede yakalanacak hayvanların ve yaşadığı ortamların fotoğrafını çekmek ve avcılık yapmaktır.

18 Ağustos'ta Haydarpaşa'dan Kurtalan Ekspres'e binerek trenle Kurtalan'a gelirler (20 Ağustos). Oradan kamyonetle Tatvan'a geçerler (21 Ağustos). Burada 3 bin 50 metre yükseklikte Nemrut Dağı'nda dünyanın ikinci büyük krater gölüne çıkarlar. Dönüş yolunda kaybolurlar. Bir arkadaşlarının hasta olması üzerine geceyi hazırlıksız olarak dağda geçirmek zorunda kalırlar. Sabah olmak üzereyken ancak aşağı inerler.

"O tarihlerde fotoğraf filmi zor bulunduğundan idareli çekim yapıyordum. Sinema filmi olarak ancak 16 mm. 15 metrelik iki makara filmim vardı. Ömrümde ilk defa film çekiyordum. Gezi boyunca çok idareli çektiğim 16 mm. 30 metrelik filmim 2001-2002 yıllarında Berlinli Blankfilm firması tarafından yapılan Kosswig filminde kullanılmış olması beni çok sevindirdi."⁹

In 1961-1962, when Othmar Pferschy wanted to return to Germany both due to old age and for some political reasons, he started working at the Grafika Advertising Agency where he meets Academy (IDGSA) lecturer and commercial film producer Vedat Ar. He enters the academy and teaches photography for 38 years until 2000. In 1978, the Institute of Photography was established under the chairmanship of Doğan Aksel. Cafer T. Türkmen gives general photography, portrait and optics lectures in 1981 as the head of the department. He resigns from his position a year later. He continues to take documentary photographs in Anatolia. He shows his Anatolia photographs to Bedri Rahmi Eyüboğlu at the Academy and attends his workshop while also participating in art discussions. Bedri Rahmi advises Cafer T. Türkmen to continue photographing and documenting Anatolia in particular. This prompts him to steer towards his passion for photography more deliberately.

ON THE TAIL OF SUCKERFISH: EAST AND SOUTHEAST ANATOLIA TRIP 1

Since Prof. Kosswig came to Türkiye in 1938, he has traveled all around the country carrying out zoological research. However, because foreigners are not allowed to pass to the east of the Euphrates River for political reasons, he cannot travel to the Eastern and Southeastern Anatolian regions and conduct research. When the ban was lifted, an excursion is organized in August 1952 in order to both search for a fish species, the sucker-fish known to live in those waters and are very important for zoo-geography and to study the animals living in the region with participation of Zoology Professor C. Kosswig, his wife Leonora Kosswig, herpetologist⁸ Associate Professor Muhtar Başoğlu, Assistant Perihan Şadoğlu, photographer and technical expert Cafer T. Türkmen and his assistant Cevat Altıok. Türkmen's job is to photograph the animals caught in the region and their habitats, and to hunt. On August 18th, they board the Kurtalan Express from Haydarpaşa and arrive in Kurtalan by train (August 20). From there, they drive to Tatvan (August 21). Here, on Mount Nemrut at an altitude of 3 thousand 50 meters, they climb to the second largest crater lake in the world. They get lost on their way back. When one of the team members gets sick, they are forced to spend the night on the mountain without any preparations. They can only come down right before the dusk.

"Since photographic film was hard to find at that time, I was shooting sparingly. I only had two 16mm 15 meter long reels for motion picture. And I was making a film for the first time in my life. I was very pleased when that 16mm 30 meter long film on which I shot very sparingly throughout the trip, was featured in the film titled Kosswig produced by Blankfilm from Berlin in 2001-2002."⁹

8. Sürüngen hayvan bilimcisi

9. Türkmen, Cafer T. "Yayınlanmamış Anıları"

8. Reptilian Scientist

9. Türkmen, Cafer T. "Unpublished Memories"

KENDİME “İYİ Kİ ÇEKMiŞİM” DİYORUM

Van Gölü kıyısında vapura binerek Tuğ ve Artos Dağı eteğinde bulunan Gevaş İskelesi'ne uğrayıp Van'a devam ederler (23 Ağustos). Burada ilk defa meczup zannettiği bir şeyh görerek şaşırır. Gemiye gelen Balkan göçmeni, mavi gözlü, sarışın, güzel Gevaşlı çocuklardan meyve satın alırlar. Van İskelesi'ne vardıklarında, buldukları bir cip ile Hakkâri'ye ulaşarak Hoşap Kalesi'ne çıkarlar. Oradan Züzel Vadisi'ni geçerek Başkale'ye ulaşırlar ve Zap Suyu'nu takip ederek Hakkâri'ye varırlar (26 Ağustos). 30 Ağustos'ta Beytüşşebap'a hareket ettiklerinde Hakkâri - Siirt arasında yol olmadığından at, eşek ve katırla yola devam ederler. 2 Eylül sabahı Uludere'de (Kılaban) jandarma komutanlığında misafir olarak konaklarlar. 4 Eylül'de artık Şırnak'tadırlar. 6 Eylül'de Eruh'ta ve Ergani'de katır üstünde yorulurken 7 Eylül'de Siirt ve Bitlis'te Botan Çayı kenarında serinlemektedirler. 8 Eylül'de Dicle Nehri kenarındaki Diyarbakır'a ulaşırlar ve sonrasında vantuzlu balığı bulmuş olmanın mutluluğu ve yorgunluğu ile İstanbul'a dönerler (10 Eylül).

Obaları ziyaret ederler, kara kıl çadırlarda gecelerler. Yeri gelir öğretmen evinde kaldıkları da olur, otelde tahtakurulu tahta ranzalarda yattıkları da. Bazen jandarma komutanlığına konuk olurken, bazen de yorgunluk çökünce yolun kenarına kıvrılıp sabahlarlar. Kimi zaman ellerinde kelebek kepçesi ile uçan kanatlıları yakalarlar, kimi zamansa sularda balık avlarlar.

“İnsan bir fotoğraf çekiyor, resim yapıyor, şiir yazıyor veya başka bir şey yapıyor. Yaptığı şeyi gördükçe onu yaptığı andaki çalışması, psikolojik durumu, fiziki durumu, tarihi aklına geliyor ve eserini bu hissi durumlarla değerlendiriyor. Ben de çektiğim fotoğrafları bu hisler etkisinde seyrediyorum. (Van'da) Bu maceralı 19 saatte çektiğim 12 fotoğraf ve 15 metre sinema filmini o günkü gençliğimi, arzumu, aç ve susuzluğumu, arkadaşlarımı, çektiğimiz korku ve zahmetleri yeniden hatırlayarak seyrediyorum ve ona göre değerlendiriyorum. ‘İyi ki çekmişim,’ diyorum. Bazen de ‘Bu fotoğrafı niye çekmişim,’ diyor, kendime kızıyorum. Şu anda, o zaman olanağım olmadığından daha fazla fotoğraf çekemediğime üzülüyorum.”¹⁰

I SAY TO MYSELF “I’M GLAD I DID IT”

They take the ferry from the shore of Lake Van, make a stop at Gevaş Pier at the foot of Tuğ and Artos Mountains and proceed to Van (23 August). Here, for the first time, he sees a sheikh he thought to be a deranged person which puzzled him. They buy fruit from blue-eyed, blond, beautiful Gevaş children, originally Balkan immigrants, who came to the ship. When they arrive at Van Pier, they drive to Hakkari in a jeep they find and visit Hoşap Castle. From there, they cross Züzel Valley and arrive at Başkale and later follow the Zab River all the way to Hakkari (26 August). When they set off for Beytüşşebap on August 30, they continue on their way with horses, donkeys and mules as there is no road between Hakkari and Siirt. On the morning of September 2, they stay in Uludere (Kılaban) gendarmerie command as their guests. They are at Şırnak on September 4th. They are tired on mules in Eruh and Ergani on September 6th, and cool off by the Botan Stream in Siirt and Bitlis on September 7th. They arrive at Diyarbakir located on the banks of Tigris River on September 8th and then return to Istanbul with the joy and exhaustion of finding the sucker-fish (September 10).

They visit the nomad tents and spend the night in tents of black goat hair. They stay at the teacher lodges, or on bug infested wooden bunk beds at hotels. Sometimes they are hosted by the gendarmerie command, and sometimes when they get tired, they curl up on the side of the road and spend the night. Sometimes they catch winged insects with butterfly nets, and sometimes they fish in the waters.

“One takes a photograph, paints a picture, writes a poem or does something else. As they see what they have produced, they remembers their work, psychological state, physical condition, and background at the time they did it, and interprets their work with these emotions. I view the photos I take influenced by these feelings. (in Van) I watch the 12 photos and 15-meter cinema film I shot within these eventful 19 hours, remembering my youth, my desire, my hunger and thirst, my friends, the fears and troubles we went through, and see them accordingly. I say to myself 'I'm glad I did it,'. Sometimes I say, 'Why did I take this photo,' and I get upset with myself. Now, I regret that I couldn't take more pictures because I didn't have the means at the time.”¹⁰

10. Dıraman ve Karamustafa, 2016, s. 27.

10. Dıraman and Karamustafa, 2016, p. 27.

Isparta, Türkiye, 1956.

Hoşap Kalesi / Castle, Van, Türkiye, 1950'ler / 1950s.

“Çok isterim, fakat bugün imkânsız. 1952 yılında 32 yaşında çektiğim Van panoramasını 82 yaşında yeniden çekmek. Eski Van Kalesi, Van Kalesi’ne göre muhteşem. Kalenin tepesinden 1914-1915 yıllarında Ermeniler tarafından yakılan eski Van’ın kalıntılarını görünüyor. Türk şehrinin kalıntıları, fotoğrafın çekildiği 50 yıldan sonra ne âlemde acaba? Bundan birkaç yıl önce televizyonda seyretmiştim. Hatırimda yanlış kalmadı ise Van Kalesi panoramasında yeşil çayırılıkta otlayan hayvanların ve çobanlarının yerleri gecekonda ile dolmuş. Yangından kalan şehirdeki Türk eserleri de yok denecek kadar azalmış. Van şehrini görmek, tanımak ve fotoğraflarını çekmek çok isterdim, fakat olmadı. Çünkü amaç zoolojik araştırma yapmak olduğu için fotoğraf çekimi için zaman ayıramadık. Çektiğim fotoğrafları; yolculuk esnasında tren, otobüs, cip ve katır sırtında giderken veya dinlenme, kahvaltı, yemek saatlerinin zamanlarından fedakârlık yaparak çekebiliyordum.”¹¹

“Başkale’yi geçtikten biraz sonra akşam olmaya başlamıştı. Biz daha yolun yarısındaydık. Yiyeceğimiz de azalmıştı. Yolda gecelemeğe karar verdik. Bir derede vantuzlu balığı aradık, bulamadık. Bu arada bir keklik vurdum. Derenin kenarında ateş yakarak konakladık. Kekliği ateşte pişirdik, azıklarla birlikte altıya böldük fakat hepimiz açtık. Fotoğraf çantamda birkaç flaş ampulü vardı. Bir tanesini kullanarak (sehpada) bir fotoğraf çektim. Örtünecek bir şeyimiz olmadığı için geceyi elbiselerimizde toprak üzerinde yatarak geçirecektik.”¹²

Yorgun ve aç kabile Samanyolu’nun ve yedi gezegenin altında; taşları yastık, yıldızları yorgan yapıp, erkekler arasında sırayla ikişer saatlik nöbet tutarak uyurlar. Ertesi gün araştırma yapa yapa Zap Suyu’nu takip eden, henüz döşenmemiş tünelleri geçerek Hakkâri’ye varırlar. Vantuzlu balığı orada da bulamazlar. Hakkâri’de millî eğitim lojmanlarında yer ayrılmıştır. Cafer T. Türkmen gece ateşlenir. Bir doktor, yanına konsültasyon için veteriner hekimi de alarak gelir. Sıtmadır. Kinin tedavisi iyi gelir, fakat üç gün yatmak zorunda kalır. Doktor yerine veteriner teşhis koymadığı için kendini şanslı sayar.

“I would love to, but it is impossible today. Re-capturing the panorama of Van, I took in 1952 when I was 32, again at the age of 82. The old Van Castle is magnificent compared to the Van Castle. From the top of the castle, you can see the ruins of the old Van, burned down by the Armenians in 1914-1915. How are the ruins of the Turkish city now, 50 years after the photograph was taken? I watched on TV a few years ago. If I remember correctly, the animals grazing on the green meadow and herdsmen in the panorama of Van Castle are replaced with slums. Turkish artifacts in the city that survived the fire, have also been reduced to a handful. I would have loved to see, get to know and photograph the city of Van, but I could not because the aim was to do zoological research so we couldn't spare time for a photo shoot. I could take photographs while traveling on the train, bus, jeep or a mule, or during rest, breakfast and meal times by making sacrifices.”¹¹

“Soon after we passed Başkale, it was evening and only half way. We were short on provisions so we decided to spend the night on the road. We looked for sucker-fish to no avail. In the meantime, I shot a partridge. We made a fire and camped by the creek. We cooked the partridge on the fire, divided it into six alongside the provisions, but we were all hungry. I had several flashbulbs in my photography bag. I used one on a stand to take a photo. Since we had nothing to cover up, we spent the night lying on the ground in our clothes.”¹²
Tired and hungry caravan sleeps under the Milky Way and the seven planets; making pillows out of stones pillows and quilts out of stars, while men keep two-hour watches and sleep in turns. The next day, they arrive in Hakkari by doing research on their way, passing by the unpaved tunnels along Zap Water. They can't find the sucker-fish there either. In Hakkari, a place is booked in their name in the national education lodgings. Cafer T. Türkmen runs a temperature at night. A doctor visits him with for consultation accompanied by a veterinarian. It is malaria. Quinine treatment works, but he has to rest for three days. He considers himself lucky that the doctor diagnosed him, not the veterinarian.

11. Türkmen, Cafer T. “Yayınlanmamış Anılar”

12. Dıraman ve Karamustafa, 2016, s.29.

11. Türkmen, Cafer T. “Unpublished Memories”

12. Dıraman and Karamustafa, 2016, p.29.

VİZÖRE BAKARKEN

“Gezi boyunca sehpa taşıdığım için kendimi çekmek ve panorama yapmak kolay oluyordu. Ben bir köy çocuğu olduğum hâlde bu kadar ilkel saban, boyunduruk ve usulle çift süreni ilk defa görüyordum. Sabana iki çift öküz koşulmuş, öndeki çiftin boyunduruğu üzerine bir adam oturmuş anlamadığım bir şarkı söylüyor. Öndeki hayvanlar hem onun ağırlığı ve hem de sabanı çekmekten zorlanıyorlar. O hem şarkı söylüyor hem de elindeki sopa ile zorlanan hayvanları nodulluyor (sopanın ucundaki iğneyi hayvana sokuyor). Bu fotoğrafları çekerken hayvanların durumuna ne kadar üzülüğümü tarif edemem.”¹³

Çektiği fotoğrafları yıllar sonra anlatırken bile, o anda yaşattığı duyguyu hatırlayacak ve hüzünlenecektir. Fotoğrafı sadece göz ve beyin ile değil, kalp ile de çeken nadir fotoğrafçılardan biridir, Cafer T. Türkmen. Hakkâri - Siirt arasında yol olmadığı için Beytüşşebap’a at ve katır sırtında gitmeleri gerekecektir. Üç katırcı ve Hakkâri Jandarma Komutanlığı tarafından korunma için verilen üç jandarma ile 12 kişi ve sekiz hayvanlık bir grupta kardaşlar yeniden yola düşer. Nal seslerinin yankılandığı patikalar; yine katırlara tanıdık, yolculara yabancıdır. “Katırcılar, uzaktaki dağların Irak’a ait olduğunu söylediler. Yolda başka bir grup gördük. Dört kişiydiler, iki katır ve bir atları vardı. Katırın birine iki kişi birden binmek mecburiyetinde kalmışlar. Hayvanı insafsızca kullandıkları için çok kızmıştım. Arkadaşların ata binme deneyimleri olmadığı, bindikleri semerler rahatsız edici olduğu ve patika yol bazen yalçın kayalıklar arasından, bazen soğuk azgın derelerden geçtiğinden yolculuğumuz yavaşlıyordu. Taşlar arasından giderken katırın ayakları kaydı, düştü. Ben de yere fırladım. Mühim bir şey olmamıştı, biraz sırtım ağrıyordu. Katırın ayaklarına baktım. Nalları eskimiş, mıhları dümdüz olmuştu. Böyle nallarla kayalıklarda ayağının kayması gayet doğaldı. Düştüğümüz yerin uçurum olmayışı büyük bir şanstı. Katırdan ikinci düşüşümü dikkatsizliğimden oldu. Ağaçlık bir alana girmiştik. Fotoğraf çekmek için vizöre bakarken katır büyük bir meşe ağacının altına girmiş. Göğsüme gelen dal beni yere düşürdü. Bu defa sağ bacağım ve sağ kolum çok ağrıyordu. Dirseğim yumurta gibi şişip morarmıştı. Dirseğimde biriken kan pıhtısını İstanbul’da ameliyatla aldım. Hanım ve iki çocuğumdan haber alamıyor, ancak postası bulunan yerlerden telgraf çekerek sağ olduğumu bildiriyordum. Akşama vahşi, çıplak dağların arasındaki yeşil vadiden akan berrak bir derenin kenarına kurulmuş obaya ulaştık. Obanın ağası bizi memnuniyetle kıl çadırında misafir etti.”¹⁴

LOOKING THROUGH THE VIEWFINDER

“Since I had a tripod with me during the trip, it was easy to shoot myself and make panoramas. Even though I was a rural kid, I had never seen people plow with such primitive plows, yokes using such a method. Two pairs of oxen are yoked to the plow, and a man sitting on the yoke of the front couple, sings a song that I don't understand. The animals in front have difficulty pulling both his weight and the plow. He both sings and inserts the needle at the end of the stick in his hand into struggling animals. I can't describe how upset I was for the plight of these animals when I took these photos.”¹³

Even when talking about his photos years later, he remembers his feeling at that moment and gets saddened. Cafer T. Türkmen is one of the rare photographers who takes photographs not only with his eyes and brain, but also with his heart.

Since there is no road between Hakkari and Siirt, they will have to travel to Beytüşşebap on the back of horses and mules. With three muleteers, three gendarmes assigned by the Hakkari Gendarmerie Command to guard them and a group of 12 people and eight animals, the comrades set off on a journey once more. Footpaths echoed by the sound of horseshoes are familiar to mules but foreign to travelers.

“The muleteers said that the mountains in distance belonged to Iraq. We came across another group on the way. There were four of them, they had two mules and a horse. Two people had to ride one mule. I was furious because they were cruel against the animal. Our journey was slowing down as our friends had no experience of riding horses, the saddles they were on were uncomfortable, and the path was sometimes between crags and cliffs and sometimes through freezing angry streams. As the mule was walking through the stones, its feet slipped and it fell and I found myself on the ground. It was nothing serious, just a minor back pain. I examined the mule's feet. His shoes were worn out, and nails were flat. It was natural for it to slip on the rocks with such worn horseshoes. I was very lucky that it did not slip near a cliff. I fell from the mule another time but this was due to my lack of attention. We entered a wooded area and while I was looking through the viewfinder to take a photo, the mule walked under a large oak tree. The branch that hit my chest knocked me to the ground. This time, my right leg and right arm were in a lot of pain. My elbow was swollen and bruised like an egg. I had the blood clot formed in my elbow surgically removed in Istanbul. I couldn't hear from my wife and two children, but I would let them know that I was safe and sound by sending telegrams from places with mail services. In the evening, we reached the camp built by a clear stream flowing through the green valley among the wild, bare mountains. Chief of the camp gladly hosted us in his haircloth tent.”¹⁴

13. A.g.e. s.33.

14. Dıraman ve Karamustafa, 2016, s.34-35.

13. A.g.e. p.33.

14. Dıraman and Karamustafa, 2016, p.34-35.

Çardak, Denizli, Türkiye, 1950'ler / 1950s.

Uludere, Şırnak, Türkiye, 1950'ler / 1950s.

Karapınar, Konya, Türkiye, 1955.

Beytüşşebap'a ulaştıklarında zoolojik araştırma yaparak ertesi sabah, o zamanki ismi Kılaban olan Uludere'ye hareket ederler. Geceyi Uludere'de geçirdikten sonra Şırnak'a geçerler. Hazreti Nuh Peygamber'in büyük tufandan sonra gemisinin indiği yer olan Cudi Dağı'nı uzaktan seyrederek Hezil Suyu'na geldiklerinde bütün ekip üyeleri paçaları sıvar; ellerinde kepçeler ile dereye vantuzlu balığı aramaya başlarlar. Nihayet vantuzlu balığı tutmayı başarırlar. Artık hepsi çok mutludur. Gezi amacına ulaşmıştır. Eruh'ta katırlarla geldikleri Botan Çayı kenarından Ergani'ye gitmek için kayıklarla karşıya geçerler. Sonra Diyarbakır'a varırlar. Cafer T. Türkmen, Evliya Çelebi'nin deyimiyle çarşısında vurulan çekiçlerden bile 24 çeşit müziğin yayıldığı Diyarbakır ve çevresinde çekemediği fotoğraflar için sonradan hayıflanacaktır. "Yolu olmayan kayalık arazide katır üstünde giderken bir elim ile katırı idare edip, diğer elimle de çekim yapmaya çalışıyordum. Zoom objektif olmadığından ve katır üstünde giderken objektif de değiştiremediğimden çekimlerimde ancak makinenin üzerinde bulunan objektifi kullanabiliyordum. Birçok konuyu istediğim açı ile çekemediğim için üzülüyordum," demektedir.¹⁵

UÇAN, SİYAH PARLAK KANATLAR: DOĞU ve GÜNEYDOĞU ANADOLU GEZİSİ 2

Bir gün Urfalı bir öğrencisi, Birecik'te yaşayan kuşlardan söz eder: "Gagası uzun, siyah tüylü bir kuş. Kosswig merak eder, "Getir, bir görelim," der. Tatil dönüşü iki de kelaynak alır yanına öğrenci. Kuşlar için Hidrobiyoloji Enstitüsü'nün bahçesinde kafes yapılır. Kosswig bakımlarıyla bizzat ilgilenir, etlerini kendi verir. Çocuğu gibidirler."¹⁶ Kosswig ve Türkmen, kelaynakları yakından görmek için bir kez daha Anadolu yollarına düşerler. Kosswig ve eşi, İsrail'de bir arkadaşlarını ziyaret ettikten sonra Gaziantep'e gelecekler ve orada Türkmen ile buluşarak önce Birecik'e; sonra da Urfa, Mardin, Midyat, Kızıltepe ve Diyarbakır'a gideceklerdir.

Upon arriving Beytüşşebap, they conduct zoological research and the next morning, set out for Uludere, then called Kılaban. After spending the night in Uludere, they proceed to Şırnak. When they reach Hezil Water watching Judi Mountain, where Prophet Noah's ship landed after the great flood from afar on the way, all team members pull up the legs of their trousers and start looking for sucker-fish in the stream with baits. Finally, they catch the sucker-fish with the suction cups. All are utterly joyed for the trip has reached its goal. In Eruh, they cross the Botan Stream they arrived on back of the mules, on boats to go to Ergani. Then they arrive in Diyarbakır. Cafer T. Türkmen will later regret that he did not take photographs in Diyarbakır and its surroundings, where "24 kinds of melodies spread even from hammers pounding in the bazaar" as Evliya Çelebi put it. He says, "While I was riding a mule on rocky terrain with no roads, I was struggling to control the mule with one hand and shoot photos with the other. Since there was no zoom lens and I couldn't change the lens while riding on the back of a mule, I could only use the lens on the camera for my shots. I was upset as I could not capture many subjects from the angle I desired,".¹⁵

FLYING, BLACK RADIANT WINGS: EAST AND SOUTHEAST ANATOLIA TRIP 2

One day, one of his students from Urfa mentions the birds in Birecik: "It is a bird with black feathers and a long beak." Kosswig is curious and says, "Bring it here, we will see,". Back from a holiday, the student brings two bald ibises with him. A cage is built in the Hydrobiology Institute's garden for the birds. Kosswig personally takes care of the birds, giving them meat himself. They are like his children."¹⁶ Kosswig and Türkmen go on a journey in Anatolia once again to see bald ibis up close. Kosswig and his wife arrive in Gaziantep after visiting a friend in Israel to meet with Türkmen and they first visit Birecik; then Urfa, Mardin, Midyat, Kızıltepe and Diyarbakır.

15. Dıraman ve Fırat, 2002, s.19.

16. Mahsereci, 2005, s. 30

15. Dıraman ve Fırat, 2002, s.19.

16. Mahsereci, 2005, p. 30

1954 yılında Gaziantep'ten başladıkları bu gezide onlara Birecik'te, uçarken tüylerini rüzgârın okşadığı simsiyah kanatlı kelaynak kuşları eşlik edecektir. Fotoğraflarda Fırat Nehri kıyısında taşınmak üzere sallara yük yükleyen kavruk hamallar, uzun sopaları ile kayığa yön veren yaka bağır açık dümenciler, bir tespih tanesince ipe dizilmiş gibi yan yana duran yalınayak yedekçiler; çektikleri yük ile olduğu kadar güneşin ve kendi gölgelerinin altında ezilen, sanki ıstırap çeken dramatik bir Edvard Munch figürünün kopyası gibidirler. Suyun ters istikametine yürürken çektikleri ipleri görmesek tuhaf şekilleri ile suyun cinleri sanacağımız kayıkçı, dümenci ve yedekçiler en otantik hâllerile arzıendamlar ederler. Popülasyonun yuvalandığı kayalıkları gezer, kuşları gözlerler. Türkmen kuşların fotoğrafını çeker. Kosswig bunları Alman bir kuş uzmanına yollar. Bilim dünyası kelaynak kuşlarını, kış aylarını geçirdikleri Mısır'dan bilmektedir zaten. Ama yazları da Urfa - Birecik'te büyük bir koloninin konakladığı böylelikle anlaşılabilir olur.¹⁷ "İşte belgesel fotoğrafın değeri burada. Bir daha hiç görülemeyecek olanı belgelemek. Aynı şey Birecik'teki kelaynaklar için de geçerli. 1954 yılında evlerin damlarında, arkadaki kayalıklarda yuva yapıp yaşamakta olan binlerce kelaynağın bugün, ancak kafeslerde yaşatılarak nesillerinin tükenmemesine çalışıldığı bir gerçektir."¹⁸ Binlerce yıldır buraları yurt edinen kelaynak sürüleri, bir daha hiçbir zaman onun fotoğraflarında görüldüğü kadar çok ve sık bir arada uçamayacaktır. Burada "Birecik ve Kelaynaklar" adında 10 dakikalık bir belgesel de çekmiştir. Birecik'ten sonra gezilerine Urfa, Mardin, Midyat ve Kızıltepe ile devam ederler. Mardin'e ulaştıklarında adını safran çiçeğinden alan kadim manastır Deyrülzafaran'ın sıcak sarı kokusu düşer bu kez fotoğraflara. Diyarbakır'a uğramadan önce Cafer T. Türkmen, elinde çok sevdiği Leica'sı Mardin Kalesi'nden Zenciriye Medresesi'ne hayranlıkla bakmaktadır. "Resim - İş Okulu'nu kazanınca fotoğrafa yöneldim. Sergiler de açtım, fakat resim yapmadım. Fotoğrafa yönelince insan resim yapamıyor. Yani şimdiki ressamların fotoğraftan resim yaptıkları gibi şeyleri biz kabul etmiyorduk. Fotoğraf eğitiminde şunu öğreteceksiniz. Niçin, neyi çekiyorum? Makinenin bir - iki tane ayarı vardı, artık her şeyi yapıyor. O bir haftada öğrenilir. O hâlde bir insanın fotoğraf sanatçısı olabilmesi için evvela sanatçı olması lazım."¹⁹

On this trip that started in Gaziantep in 1954, they are accompanied in Birecik by jet black-winged bald ibis birds as the wind caresses their feathers while they fly. In the photographs, the scorched porters loading on the rafts which are carried on the banks of the Euphrates, the steersmen with bare chests who steer the boat with their long sticks, barefoot tow-men standing side by side resembling beads on a rosary; are like replicas of dramatic Edvard Munch figures, crushed by the sun and their own shadows as well as by the burden they bear, as if they suffer. The boatmen, steersmen and tow-men appear in their most authentic form who we would mistake for water genies due to their strange forms if we could not see the ropes they pull while walking against the water. They roam the cliffs where the population nests and watch birds. Türkmen photographs the birds. Kosswig sends these photos to a German ornithologist. The science world already knows bald ibis from Egypt, where they spend the winter. But they discover that a large colony lives in Urfa - Birecik in the summer.¹⁷

"Here is where the value of documentary photography lies. Documenting what will never be seen again. The same applies for bald ibis in Birecik. It is a fact that thousands of bald ibis which used to live on the roofs of the houses or nest on the rocks behind in 1954, are today kept alive in cages so that they will not go extinct."¹⁸

The bald ibis flocks that have this region their home here for thousands of years will never fly together again as many and as often as seen in his photographs. Here, he also shot a 10-minute documentary called "Birecik and Bald Ibises". After Birecik, they continue their tour with Urfa, Mardin, Midyat and Kızıltepe. When they arrive in Mardin, this time the warm yellow scent of Deyrülzafaran, the ancient monastery named after the saffron flower, falls on the photographs. Before making a stop in Diyarbakir, Cafer T. Türkmen admires the Zenciriye Madrasa from the Mardin Castle, with his favorite Leica in his hand. "When I was accepted to the Painting Academy, I gravitated towards photography. I opened exhibitions, but I did not paint. When you take up photography, you cannot paint anymore. We did not accept as today's painters paint from photography. You need to teach this in photography training: Why and what am I capturing? Cameras used to have one or two settings, now it does everything. You can learn it in a week. So, one must first be an artist in order to be a photographer."¹⁹

17. Mahsereci, 2005, s. 30

18. Dıraman ve Fırat, 2002, s.18.

19. Türkmen, Cafer T., "Yayınlanmamış Anıları"

17. Mahsereci, 2005, p. 30

18. Dıraman and Fırat, 2002, p.18.

19. Türkmen, Cafer T., "Unpublished Memories"

Beytüşşebap ile Şirnak arası / Between Beytüşşebap and Şirnak, Türkiye, 1952.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında tüm yoksulluğunu gördüğümüz bu gezi fotoğraflarında, giysilerdeki etnografik zenginlik ve çeşitlilik hemen göze çarpar. Zaten Türkmen, Anadolu'da gittiği her yerde yörenin coğrafyasından etnografyasına ve mimarisine değin her ögeyi atlamaksızın titiz bir gözle kaydetmeyi başarmıştır. İnsanın merkezde olduğu bir anlatım biçimini yeğleyerek Anadolu'yu oryantalist bakış açısının aksine sosyal gerçekçi, natüralist ve realist bir üslupla betimler. Fotoğrafların gücünü işte bu gerçekçilik oluşturur. Güçlü kompozisyon kuruluşunda yer alan leke değerleri, ritm, ışık, espas gibi öğelerin kullanımı ile biçim ve içerik ilişkisini dengeleyen fotoğraflar üretmiştir. Portrelerdeki canlılık, detayların zenginliği, Kürt giyimi, Yörük yaşamından kesitler, mimaride yüzlerce yıllık süregelen yapının aktarımı ve coğrafyanın aşılması güç zorlukları gibi evrensel nitelikler konu çeşitliliğinden bazılarıdır. Ara tonların zengin olduğu bol ışıklı fotoğraflarında, güçlü duygusal izlenimlerinden yola çıkarak, sanatsal bilgisini yaratıcılığı ile sentezlediği görülür.

"81 yaşındayım. Öyle çok bilmediğim, yapmadığım şey var ki 'keşke geri dönsen de yeniden yapsam' diyorum. 'Elimdeki resimlerden birer tane basayım' diyorum. Anadolu'da çekilmiş resimlerim var. Filmlerim var. Hâlen bir fotoğraf basarken zevk duyuyorum ve 'evde boş oturmaktan daha iyi' diyorum."²⁰

Cafer T. Türkmen, fotoğrafa gerçek bir tutku ile bağlıdır. 2003 yılında vefat edene kadar ondan hiç vazgeçmez. Onun fotoğrafları, dönemin zoolojik ve bitkisel çeşitliliğini yansıtan yanı sıra; insanı merkeze alan ve etnografik zenginlikler, kırsal yaşam, kent bilimi, coğrafya gibi yerel referansları ile bugün bile Türkiye'nin belleğine katkı sunmaktadır. Dile kolay tam 70 yıl karanlık odayı aydınlatan bir ışıktan, bir ustadan geriye kalan, şimdi fotoğraflarda izlediğimiz bir daha görülmesi imkânsız anıların öyküsüdür.

In these travel photographs, where we witness all the poverty following the Second World War, the ethnographic wealth and diversity in clothes immediately catches the eye. Türkmen successfully captured every single element of the geography, ethnography and architecture of the region he visited in Anatolia with a rigorous eye. He opted for a human-oriented narrative and depicts Anatolia in a social realist, naturalist and realist style, contrary to the orientalist perspective. The power of photography lies in this realism. He produced photographs that balance the relationship between form and content by using elements such as stain values, rhythm, light and space in creating a strong composition. Universal characteristics such as the vitality of the portraits, the richness of details, Kurdish clothing, sections from Nomadic life, transfer of centuries-old continuous architecture and the insurmountable difficulties posed by the geography are among the diverse subjects. It is seen that he synthesized his artistic knowledge with his creativity, setting off from his strong emotional impressions in his photographs with plenty of light and rich mid-tones.

*"I am 81 years old. There is so much I don't know or did not do that I say 'I wish I could go back and do it again'. I say, 'Let me print all of the pictures I have'. There are photos I have taken in Anatolia and movies. I still enjoy printing a photo and say 'it is better than sitting idly at home'."*²⁰

Cafer T. Türkmen was deeply passionate about photography. He never gave up on photography until his passing in 2003. In addition to representing the zoological and herbal diversity of the period, his human-oriented photographs contribute to the memory of Türkiye even today with its local references such as ethnographic wealth, rural life, urban science and geography. It is the story of the unforgettable memories which we now watch in photographs, left behind by a master, a light that illuminated the dark room for 70 years, easier said than done.

20. TÜRKMEN, Cafer T., Yayınlanmamış Anıları

20. TÜRKMEN, Cafer T., "Unpublished Memories"

REFERANSLAR

Dıraman Saliha, Cafer T. Türkmen'in Dikilitaş'taki ve Bebek'teki evinde 2000 yılında yapılan görüşmelerden alıntılar.
Türkmen, Cafer T. - Yayınlanmamış Anıları
Fotoğraflar Cafer Türkmen; metin Dıraman Saliha; fotoğraf baskı ve sergi düzenleme Firat Kamil, Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Yay., İST. 2002,
Küçük, Prof. Dr. Orhan, "İstanbul Üniversitesi Hayvanat ve Nebat Enstitülerinde Eğitime Teknik Yönlerden Katkıda Bulunan Öğretim Elemanları: Cafer T. Türkmen (1920- 2007)" Tıp Tarihi Araştırmaları Dergisi- History of Medicine Studies 15, İst. 2007.
Mahsereci, Nalan, "Bu Topraklardan Curt Kosswig Geçti", Bilim ve Gelecek, Kasım 2005, Sayı: 21.

REFERENCES

Dıraman Saliha, Excerpts from interviews held in 2000 in Cafer T. Türkmen's houses in Dikilitaş and Bebek.
Türkmen, Cafer T. - Unpublished Memories
Photographs Cafer Türkmen; Written by Dıraman Saliha; photography printind and exhibition organization Firat Kamil, Mimar Sinan University Faculty of Fine Arts Publications., Istanbul, 2002,
Küçük, Prof. Dr. Orhan, "Instructors With Technical Contributions to Education in İstanbul University Animal and Plant Research Institutes: Cafer T. Türkmen (1920- 2007)" - History of Medicine Studies 15, Istanbul, 2007 .
Mahsereci, Nalan, "Curt Kosswig Passed These Lands", Bilim ve Gelecek, November 2005, Issue: 21.

Yeşilova, Burdur, Türkiye, 1956.

Saliha Dıraman kimdir?

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Fotoğraf Bölümü'nü 2000 yılında bitirdi. Aynı üniversitenin Sosyal Bilimler Enstitüsü Fotoğraf Programı'ndan "Cumhuriyet Dönemi Türkiye'de Fotoğraf" adlı tezi ile 2003 yılında mezun oldu. "Cafer Türkmen Fotoğrafları" ve "Bilimsel Bir Yolculuğun Öyküsü: Cafer Türkmen" fotoğraf albümlerinin metin yazarlığını yaptı. Aynı zamanda Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü mezunudur. 2005 yılından beri Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde Öğretim Görevlisi olarak görev yapmaktadır.

Who is Saliha Dıraman

She graduated from Mimar Sinan Fine Arts University, Faculty of Fine Arts, Department of Photography in 2000. She graduated from the Social Sciences Institute Photography Program of the same university in 2003 with her thesis titled "Photography in Türkiye in the Republic Period". She was the copywriter of the photo albums "Cafer Türkmen Photographs" and "The Story of a Scientific Journey: Cafer Türkmen". She is also a graduate of Turkish Language and Literature Department. She has been a lecturer at Mimar Sinan Fine Arts University since 2005.

 saliha.diraman

İzzet Keribar. Fotoğraf / Photo by Prof. Dr. Ozan Bilgiseren, 2020.

Centilmen Subay **İzzet Keribar** Gentleman Officer İzzet Keribar

“ Kore Savaşı’ndan sonra 1956-1957 yıllarında askerlik görevi için Kore’ye giden İzzet Keribar, belgelemeye karşı duyduğu sonsuz tutkuyla savaşın izlerini, Kore’ye dair kişisel - görsel notlarını mesele edinerek fotoğraf karelerine aktardı.

“ *İzzet Keribar, commissioned to Korea for military service in 1956-1957 after the Korean War, conveyed the traces of the war through frames by adding his personal and visual notes about Korea, with his endless passion for documenting.*

İnci vatanım Türkiye’de bulunduğum süre boyunca akıcı derecede Türkçe öğrendim. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Fotoğraf Bölümü’nden önce lisans, ardından yüksek lisans derecesiyle başarıyla mezun oldum. Eğitimim boyunca pek çok sanatsal aktivitede bulundum, uluslararası sanat fuarlarında yapıtlarım sergilendi. Ana vatanım Kore ile Türkiye arasında gerçekleşen kültürel etkinliklere elimden geldiğince katkıda bulunmaya gayret ettim ve hâlen bu misyonu, gücüm yettiğince yerine getirmeye çalışıyorum. 2002 yılında Kore Savaşı’nın 52. Yılı ve FIFA Dünya Kupası’nın Kore’de yapılması münasebetiyle Kore Gazileri’nin ülkemize gerçekleştirmiş buldukları ziyaretlerinde bilfiil görev aldım. Özellikle Birleşmiş Milletler Anıtsal Mezarlığı’ndaki Türk Şehitliği’ni ziyaret eden gazilere ait hatıralar, hafızamdan asla silinmeyecek. BM Anıtsal Mezarlığı’nda 15 ülkenin askerleri yatmakta ve savaşta en fazla kayıp veren ikinci ülke olan Türkiye’den 462 Mehmetçik’in kabri bu şehitlikte bulunmakta.

Aynı dönemde ve takip eden süreçte şahsen tanışma fırsatı bulduğum, yakın zaman önce hayata gözlerini yuman büyük usta Ara Güler, değerli asistanı Fatih Arslan ve kıymetli duayen üstat İzzet Keribar ile Kore’de çeşitli sergi açılışlarında tanışma ve birlikte olma şansım oldu. Mart 2014’te Seul’un merkezi Gwanghwmun’da bulunan Sejong Kültür Merkezi Sanat Galerisi’nde açılan “Blooming Silkroad” adlı fotoğraf sergisinde Kore ve Türkiye’yi temsil eden fotoğrafçılar, bu etkinlikte bir araya gelme fırsatı bulmuştu. Koreli fotoğraf sanatçıların arasında Woongu Kang, Heunkang Seo, Myongshim Yook, Gapchul Lee, Jongwoo Park, Keinkuhn Oh, Bohncang Koo, Jungman Kim vardı. Türkiye’den de Ara Güler, Ercan Arslan, İzzet Keribar, Halim Kulaksız ve Kamil Firat yer almıştı. Etkinlikte çevirmen olarak görev almış; resmî açılışın ardından ziyaretçilerle fotoğrafçıların arasında iletişimi sağlamak için salonda bulunurken, İzzet Keribar’ın daha önce de Kore’yi ziyaret etmiş olduğunu ve Kore fotoğrafları çektiğini duymuştum. Koreli sanatseverlerle samimi diyaloglar kuran bu kibar

During my stay in my second country, Türkiye, I learned Turkish fluently. I successfully completed my undergraduate and then graduate studies at Mimar Sinan Fine Arts University, Department of Photography. I participated in countless artistic activities, and my works were exhibited in international art fairs throughout college. I have worked and still working to fulfil the mission of contributing to cultural events held between my motherland Korea and Türkiye, as much as I possibly can. In 2002, I actively participated in the visits of Korean Veterans on the occasion of the 52nd Anniversary of the Korean War and the FIFA World Cup organization in Korea. The memories of veterans who visited the Turkish Cemetery in the United Nations Monumental Cemetery will forever be in my memory. Soldiers from 15 countries are buried in the UN Monumental Cemetery as well as 462 Mehmetçiks from Türkiye, the second country that gave the highest casualties in the war. In the same and the following period, I had the chance to personally meet and spend time with the great master Ara Güler who passed away recently, his esteemed assistant Fatih Arslan and valuable doyen İzzet Keribar at various exhibition openings in Korea. Photographers representing Korea and Türkiye at the exhibition “the Blooming Silkroad”, opened in March 2014 at the Sejong Cultural Center Art Gallery in Gwanghwmun located in central Seoul, had the opportunity to get together. Korean photographers included Woongu Kang, Heunkang Seo, Myongshim Yook, Gapchul Lee, Jongwoo Park, Keinkuhn Oh, Bohncang Koo, Jungman Kim. Ara Güler, Ercan Arslan, İzzet Keribar, Halim Kulaksız and Kamil Firat represented Türkiye. I was a translator at the event and when I was in the hall to ensure communication between the visitors and photographers after the official opening, I heard that İzzet Keribar had visited and took photographs in Korea before. I approached this polite gentleman, who was having sincere conversations with Korean art lovers while showing photographs of Korea from 1956-1957 on the screen of the iPad in his

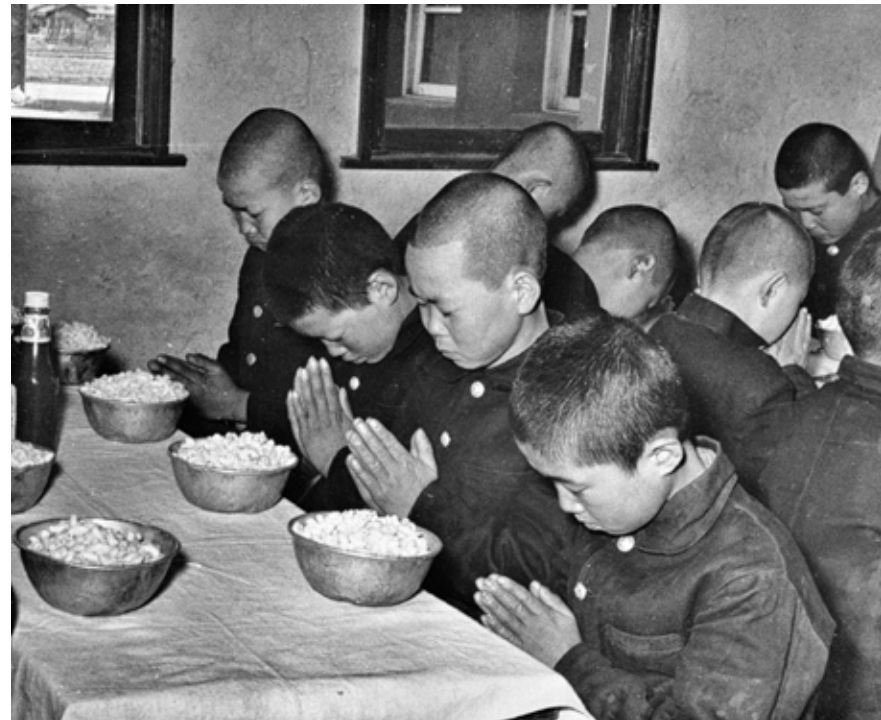
beyefendiye yaklaştığım esnada kendisi, elinde tuttuğu iPad ekranından 1956-1957 yıllarından kalma Kore fotoğraflarını çevresindekilere göstermekteydi. Bu durum pek çok ziyarecinin ilgisini yoğun biçimde kendisine çekmekteydi. O esnada bütün fotoğraflara bakma şansım olamasa da renkli filmle çekilen yüksek çözünürlüklü fotoğrafları izlerken, bunların gerçek ötesi bir biçimde net, sanki sinema setinde çekilmiş gibi görünen, benzersiz görseller olduğunu fark etmiştim. O an, âdeta hazine bulmuş gibi mutlu olmuş ve bu fotoğraflara hayran kalmıştım. Ve o gün orada, eğer ileride önüme bir fırsat çıkarsa bu fotoğraflar hakkında bir araştırma yapmak gerektiği hissi içimden geçmişti.

İzzet Keribar fotoğrafları, onu tanımayanlar tarafından Google ile arandığında sanatçının, özellikle rengârenk grafik öğeler içeren oldukça şık ve dinamik kadrajlarına sıkça karşılaşmaları oldukça mümkündür. Diğer yandan tüm bunların başlarında ve neredeyse onun kariyerinin başlangıcında, Kore fotoğraflarının olduğunu bilmek de oldukça şaşırtıcıdır. Ve bütün fotoğraflarının arasında hiç şüphesiz benim için en ilgi çekici olanlar, Kore'nin bir zamanlar çaresiz ve zor zamanlarını gözlemleyerek kaydettiği karelerdir. Onun engin tecrübesiyle vurguladığı gerçeklik, tüm Koreliler gibi beni de derin duygulara sevk eder. Belki de o dönemin fotoğraflarına bakanın zihninde, olayları kolayca canlandırmasını sağlayan en kuvvetli unsur, bu fotoğrafların Kodachrome'un canlı renkleriyle kayıt altına alınmış olmasıdır. Çünkü tıpkı İkinci Dünya Savaşı fotoğrafları gibi Kore Savaşı ve savaş sonrası belgelenmiş bulunan dönem fotoğraflarının neredeyse yüzde 90'ı siyah-beyazdır. Bunun başlıca sebebi, renkli fotoğraf baskısının o yıllarda sisteme tam anlamıyla entegre edilememesi ve siyah-beyazın matbaada pratik olarak tercih edilmesindedir. İşte bu sebeple o dönemden Kore'ye dair ünlü savaş muhabirleri ve fotoğraf ustalarının elinden çıkmış ikonik fotoğrafların neredeyse tamamı, siyah-beyazdır. Bugün İzzet Keribar fotoğraflarına yansıyan sıradan, günlük köy yaşamına dair renkli fotoğraf kareleri, aradan geçen onlarca yıl sonrasında, biz Kore vatandaşlarının karşısına sıra dışı, hayranlık uyandırıcı, görsel manada, -bilgi aktarıcı-sürprizler olarak çıkmaktadır.

"İzzet Keribar'ın Kore Savaşı Sonrası Belgesel Fotoğrafları" başlıklı araştırmamın özetini oluşturabilecek bu yazıda, kısaca şunlar söylenebilir: İzzet Keribar, sanat serüvenine oldukça erken sayılacak bir yaşta İstanbul'da başlamıştır.

hand. This attracted considerable attention from many visitors. Even though I was unable to see all of them at the time, I noticed while admiring these high-resolution color photos that they were surreally clear, unique visuals which looked as if they had been shot on a movie set. At that moment, I was joyed as if I had discovered a treasure and also amazed by these photos. And there that day, I felt that I had to do a research on these photos if an opportunity would present itself in the future. When those who have not heard of İzzet Keribar search on Google, they probably come across the artist's stylish and dynamic shots, featuring colorful graphic elements. On the other hand, it is quite surprising to know that all these works and his career begin with Korea photographs. And among of all his photographs, the most interesting to me are undoubtedly the ones he captured while observing the once desperate and difficult times in Korea. The reality he highlights based on his profound experience deeply moves me as it does all Koreans. The most powerful element that enables the viewers of the period photographs to recreate the events easily in their minds, is perhaps the vivid colors of Kodachrome which these photographs were captured in. Almost 90 percent of the period photographs that documented the Korean War and the post-war era are in black and white which is also the case for the Second World War photography. The main reason in those years was that the color photo printing was not fully integrated into the system and black and white was preferred in the printing houses for its practicality. This is why almost all of the iconic photographs of Korea from that period, taken by famous war correspondents and photographers, are in black and white. Today, the colorful shots of ordinary, everyday country life in İzzet Keribar's photographs are extraordinary, admirable, visually informative surprises for us Korean citizens after decades.

In this article that summarizes my research titled "İzzet Keribar's Documentary Photographs After the Korean War", the following can be said briefly: İzzet Keribar's artistic journey took start in Istanbul at a very early age. Taking photographs in the 1950s required significant financial power which Keribar Family had. He internalized the art of photography at a young age with his individual efforts at the age of 16; from the moment he took a step into this field and his first photographs, his sheer

1950'li yıllarda fotoğraf çekmek, ciddi bir ekonomik güç gerektirmektedir ve Keribar Ailesi bu duruma haizdir. Kendisi, henüz 16 yaşlarında göstermiş bulunduğu bireysel çabalarla fotoğraf sanatını genç yaşta özümsemiş; bu alana adım attığı ilk andan ve çektiği ilk karelerden itibaren belgelemeye duyduğu katıksız heves, açıkça fotoğraflarında görülebilmektedir. 1950'li yılların görüntüleme teknolojisinin kısıtlı imkânlar sunması, fotoğrafçıların bizzat bireysel gayretleriyle mesleki anlamda kendi kendilerini yetiştirmeleri pek kolay değildi. Fotoğraf sanatı ve fotoğrafçılık teknikleri hakkında bilgi edinmek de o dönemlerde oldukça iptidai imkânlarla sağlanmaktaydı.

Öte yandan Türkiye, Yunanistan ile birlikte 18 Şubat 1952'de NATO ittifakına dahil oldu. Ancak Türkiye'nin NATO'ya kabul edilmesinde Batı ülkeleri tarafından âdeta bir tür ön şart gibi ortaya sürülen Kore Savaşı'na asker göndermeyi taahhüt etmesi ve daha sonra savaşa bizzat katılması da anahtar niteliğinde önemli unsurlardan biriydi. Bilindiği gibi Kore Savaşı, 25 Haziran 1950'de başladı ve dünyaya egemen güçler, bir kez daha bu defa Kore Yarımadası'nda karşı karşıya geldi. Savaştan hemen sonra ve her an yeniden çatışmaların patlak vereceği düşünülerek Kore'ye Türkiye'den gönderilen binlerce Mehmetçik'ten biri olan ve kuvvetli İngilizcesi sayesinde Kore'ye gitmeyi tereddütsüz bir gönüllülükle kabul eden tercüman Teğmen İzzet Keribar, sıcak çarpışmaların sönümlendiği duraklama evresinde 1,5 yıla yakın süre zarfında, vatani görevini yaptı. Ancak akranlarından farklı biçimde, içinde belgelemeye karşı duyduğu sonsuz tutku ve merakla, yanından eksik etmediği fotoğraf makinesiyle başından sonuna kadar Kore Savaşı sonrası macerasını, Kore'ye dair kişisel - görsel notlarını kendine mesele edinerek fotoğraf karelerine aktardı. Bu görsel notların arasında uzun gemi yolculukları, Kore'ye varış, birliğe intikal, Türk tugayında günlük rutinler; yıkılmış, yıkılmış, hüznü bir ülke; diz boyu fakirlik, köylerdeki sıradan yaşam karşısında sıra dışı köylü portreleri ve bunun haricinde toparlanmaya, yaralarını sarmaya çalışan Seul kenti görülebilir. Ayrıca Türkiye desteği ve himayesiyle Kore'de kurulan Türk ilkokulları ve kimi diplomatik – askerî faaliyetler de aynı seri içinde yer almaktadır. Keribar'ın kendini yüzde yüz oranda görsel belgelemeye verememesindeki en büyük etken, tüm bu süreç boyunca zorunlu olarak orduda görev yapıyor olmasıdır. Her ne kadar katıldığı birliğin içinde bir fotoğraf departmanı ve

enthusiasm for documentation is apparent. It was not easy for the photographers to improve themselves professionally through personal efforts as 1950s imaging technology presented limited opportunities. The resources to get information about the art of photography and photography techniques were rudimentary.

On the other hand, Türkiye and Greece joined the NATO alliance on February 18, 1952. However, Türkiye made a commitment to send its armed forces to the Korean War which was suggested by Western countries as some kind of prerequisite for Türkiye's membership in the NATO and then actively entered the war, which were key factors. The Korean War began on June 25, 1950 and the sovereign powers of the world came face to face once again, this time on the Korean Peninsula.

Translator Lieutenant İzzet Keribar, one of the thousands of Mehmetçik sent to Korea from Türkiye immediately after the war to prevent possible conflicts which could break out again at any moment, voluntarily agreed to go to Korea thanks to his fluency in English and served for nearly one and a half years in the standstill as the close combats faded. However, unlike his peers, he captured the post-war journey of Korea from the beginning to the end by adding his personal and visual notes about the country and conveyed these into frames with his camera he always carried around with him and his endless passion and curiosity for documenting.

Among these visual notes were long cruises, his arrival in Korea, transfer to his unit, daily routines of the Turkish brigade; a burned down, devastated, sorrowful country; knee-deep poverty, extraordinary villager portraits in the face of ordinary rustic life, and the city of Seoul trying to recover and heal its wounds. This series also include Turkish primary schools established in Korea with the support and patronage of Türkiye and some diplomatic-military activities.

Keribar was unable to entirely devote his time to visual documentation mainly because he was on compulsory military service throughout this entire process. Although he managed to establish a photography department and a darkroom in his unit, the linking photographs are missing in the series since the photographs he took while he was a civilian outside the headquarters are "snapshots" and were captured in an undisciplined manner without a

bir de karanlık oda kurmuş olmasına rağmen; karargâh dışında, sivil olarak geçirdiği zamanlara ait fotoğraflar, -kuvvetle muhtemel bir yerden bir yere görevli olarak gitmenin kısıtlayıcılığından olsa gerek- “anlık” kareler olmanın dışında, belirli bir bakış ve ısrarlı bir konu takibi disiplininin kopuk biçimde çekilmiş olduklarından, bağlayıcı fotoğrafların noksanlığı serilerde hissedilmektedir. Öte yandan Kore fotoğrafları, tarihsel açıdan ve sosyal belgeleme adına vurucu notlar içeren paha biçilmez eşsiz görsellerdir. Bir diğer olumsuz durum, aradan geçen sürede Kore fotoğrafları serisi içerisinde kaybolan negatifler ve slaytlardır ki aslında İzzet Keribar oldukça iyi bir arşivcidir. Taşınmalardan kaynaklanan bu talihsiz durumlara karşın yine de elde kalan nitelikli kareler, savaş sonrası Kore’ye dair keskin, nostaljik ve şiirsel hikâyeler barındırır. Aynı zamanda İzzet Keribar’ın yıllar sonra Uzak Doğu’ya defalarca seyahat etmesini ve 10 binlerce kare fotoğraf çekmesini sağlayacak iki büyük tutkunun da ekilmiş bulunan tohumlarını, zaman filizlendirecektir: Fotoğraf çekmek ve seyahat etmek. İzzet Keribar, Türkiye Fotoğraf Vakfı Yayınları Kataloğu’na 2019’da vakıfta açılan sergisi için düştüğü notlar şöyledir: “Arşivimde, bu projede kullanılabilecek ışığın doğduğu yer olan Asya ülkelerinin birçok fotoğrafı bulunuyordu. Türkiye’nin hemen doğusundaki ülkelerden başlayıp, Uzak Doğu’ya kadar uzanan oldukça geniş bir coğrafyanın izi sürülerek yapıldı. Böylece “Doğu’dan Gelen Işık” kitap ve sergi fotoğrafları, sadece Asya kıtasından seçildi. Yıllar boyunca birçok geziye katılarak biriktirdiğim Asya ülkeleri fotoğraflarımın farklı örnekleri, bu proje sayesinde gün ışığına çıkacak.”

Kore’den Türkiye’ye dönüşü, ardından suskun geçen uzun yıllar sonunda fotoğraf hobisini bu defa güçlü bir biçimde profesyonelliğe yönlendiren Keribar, üstünü örttüğü tutkularını bir biçimde yeniden canlandırmayı başarır. Tüm bunların kökeninde fotoğraf pratiğini bilmek, kendi kendine fotoğraf sürecinin teknik, mekanik ve insani boyutlarına hâkim olmak ve fotoğrafı tutkuyla sevmek yer almaktadır. Kore deneyiminin ona genç yaşında kazandırdığı tecrübeler, yabana atılamaz. Acaba İzzet Keribar, fotoğraf kariyerine uzunca bir ara vermek yerine sanatında ısrar etseydi, bugün şu anda bulunduğu yerin de ötesinde bambaşka profesyonel bir kimliğe sahip olur muydu? Tabii o vakitlerde Türkiye’deki belgesel fotoğraf alanlarının pratik sahalarının mesleki açıdan son derece sınırlı kalıyor olmasının da bu

specific perspective and persistent subject matter; this was probably due to the constraints of going from one place to another. On the other hand, Korea photographs are invaluable unique visuals containing bold remarks for historical and social documentation. Another misfortune is the negatives and slides that have disappeared from Korea photographs series in time, although İzzet Keribar is a very good archivist. Despite some have disappeared as a result of relocations, the remaining worthy frames contain sharp, nostalgic and poetic stories about post-war Korea. And in time, the sown seeds of his two great passions, taking photographs and traveling, would sprout which would lead İzzet Keribar to travel to the Far East many times after many years and take tens of thousands of photographs. İzzet Keribar’s notes about his exhibition held at the foundation in 2019, in the Turkish Photography Foundation Publications Catalogue, are as follows: “My archive included numerous photographs of Asian countries from where the light rises, which could be used in this project. They were produced by tracing a very wide geography extending from countries just east of Türkiye and to the Far East. Thus, photographs in the book and exhibition titled “Light from the East” were selected among from only photographs of Asian continent. Thanks to this project, various photographs of Asian countries I have taken and accumulated during countless trips over the years, will come to light.”

After many years of silence following his return from Korea to Türkiye, Keribar turns his photography hobby into a profession and manages to revive his hidden passions in this way. The practice of photography, mastering the technical, mechanical and human dimensions of the photographic process by oneself, and being passionate about photography lie in its roots. The experience he gained in Korea at a young age cannot be underestimated. I wonder if his professional identity would be completely different had İzzet Keribar persisted on his art instead of taking a long break from his photography career? Of course, the practical uses of documentary photography in Türkiye was very limited professionally in that period which may also be indirectly related to this question. Nevertheless, it is not unreasonable to think that by the end of the 1950s, with sufficient orientation and a little luck, Keribar could perhaps be one of the international

soruyla dolaylı bir ilişkisi bulunabilir. Yine de Keribar'ın 1950'lerin sonunda yeterli yönelim ve biraz da şansa, belki merhum Ara Güler gibi Magnum çizgisinde uluslararası belgesel ustalarının arasında yer alacağını düşünmek de mantıksız bir hayal olmamalı. Yakın dönemlerde savaş bölgelerinden, dijital teknoloji sayesinde savaş esnasında veya sonrasında dijital fotoğraf çeken askerlere dair görseller görmek, şu gün için bizlere pek de şaşırtıcı gelmemekte. Ancak bundan tam 66 yıl önce, -maddi manevi binbir türlü yükün altına girerek- kendisine bir tür görsel ödevmiş gibi bu sorumluluğu yüklemiş bulunan üstadın hakkı asla ödenmez. Keribar'ın Türk fotoğrafında bugün bulunduğu merteye en üsttedir ve kendi jenerasyonunun zirvesindeki yalnızca birkaç isminden biridir. Belki şöyle de düşünülebilir: İzzet Keribar bu fotoğrafları asla çekemeyebilir ya da sadece asker arkadaşlarının, günümüzün deyimiyile "selfie" tarzını andıran biçimde anı portrelerini de çekebilirdi. Öyle ki bu tür fotoğrafları da muhtemelen arkadaşlarını kırmamak adına çokça çekmiştir. Bu türden bir fotoğraflama pek çokları için yeterli de olabilirdi. Ama bu yazıya eşlik eden fotoğraflarında görüldüğü ve görsellerden de okunduğu üzere: Onun gibi belirli bir bakış açısıyla, farkındalık bilinci ve sorumlulukla fotoğrafa sarılan birine rastlamak pek kolay değildir. Dolayısıyla İzzet Keribar, bütün zamanlarda gelecek kuşaklar için her daim ilham verici belgesel tarzın öncü bir sanatçısı olarak kalacaktır.

Keribar'ın Türk fotoğrafında kapladığı büyük yer ve onun kişiliğine duyulan sempati yadsınamaz. Kendisi başta güncel ve kavramsal sanat olmak üzere, farklı disiplinlerdeki sanat kollarını yakından takip ederek Türk fotoğraf sanatına yenilikler armağan eden "Doğrudan Fotoğraf" ekolünün Türk fotoğraf sanatındaki en önemli referanslarından. Dolayısıyla onun fotoğraflarının, gözlerin ötesinde bir yerlere hitap ettiğini düşünmek yanlış olmaz. İzzet Keribar'ın uzun ve tutku dolu fotoğraf macerası, yaşamının sonraki dönemlerinde de yoğunlaşarak sanatına yön vermiştir. Olgunluk döneminin zirvesinde ve sanatsal kariyerinin en keyifli döneminde Türkiye Cumhuriyeti Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından Kültür ve Sanat Büyük Ödülü'nün kendisine fotoğraf dalında verilmesine layık görülmüştür. Bu elit ödülü alan sadece sınırlı sayıda sanatçıdan biri olacak kadar kariyerini çizgi üstü seviyeye çıkartan İzzet Keribar, sosyal belgesel fotoğraf alanındaki erken dönem çalışmalarına Kore'de başlamıştır.

documentary masters at Magnum level, like late Ara Güler. Today it is common to see images of soldiers taking digital photographs in war zones during or after combats thanks to digital technology. However we cannot repay the master who took this on himself as a visual mission and went under all kinds of financial and moral burdens exactly 66 years ago. Keribar is at the peak of Turkish photography today and one of the few names in his generation at the top. Maybe it would go like this: İzzet Keribar would have never taken these photos or only memory portraits of his fellow soldiers, like the "selfies" of our day. So much so that he probably took many of these photos order not to offend his friends. This kind of photography would have satisfied many. But as can be seen in the photographs accompanying this article and can be read from the images: It is hard to come across someone like him who embraces photography responsibly with a certain point of view and awareness. Therefore, İzzet Keribar will always remain a pioneering artist of the inspiring documentary style for future generations.

The place Keribar occupies in Turkish photography and the sympathy for his personality cannot be denied. He is one of the most referred Turkish photographer in "Direct Photography" as well as presenting innovations to Turkish photography art by closely following art branches in different disciplines, mainly contemporary and conceptual art. Therefore, it would not be faulty to think that his photographs appeal to a place beyond the eyes. İzzet Keribar's long and passionate photography journey also intensified later in his life and shaped his art. At the peak of his maturity and during the most enjoyable period of his artistic career, he was deemed worthy of the Culture and Art Grand Prize in photography by the Turkish Ministry of Culture and Tourism. İzzet Keribar who carried his career above the line and become one of the few artists to receive this elite award, produced his early work in the social documentary photography in Korea. Despite the years that have passed, communication breakdowns and some misfortunes, our bond is still strong with İzzet Keribar who had a profound effect on me as well as everyone else with his mastery in his art, his wisdom and humility. My research is titled "Documentary Photographs of İzzet Keribar After the Korean War" which can be downloaded and read free of charge from YÖK

Sanatındaki ustalığı, bilgeliği ve alçak gönüllülüğüyle herkes gibi beni de derinden etkileyen İzzet Keribar ile kurduğumuz bağ, aradan geçen yıllara, iletişimdeki kimi kopukluklara ve talihsizce yaşadığım bazı olumsuzluklara rağmen pozitif bir biçimde bu zamana kadar sürdü. YÖK Tez Kütüphanesi'nden ücretsizce indirip okuyabileceğiniz "İzzet Keribar'ın Kore Savaşı Sonrası Belgesel Fotoğrafları" başlığıyla kaleme aldığım araştırmamda; her iki dost ülkeyi tarihsel, belgesel ve sanatsal anlamda ortak bir paydada birleştiren bir metin oluşturmayı, İzzet Keribar ile tanıştığım ilk andan itibaren düşünmekteyim. Projeme güvenerek arşivindeki görselleri ve hafızasındaki birbirinden kıymetli bilgileri araştırmama açan değerli fotoğraf ustası İzzet Keribar'a bu sayede bir kez daha şükranlarımı sunarım. Ayrıca Türkiye'de fotoğraf eğitimimi tamamlayan Koreli bir birey olarak büyüğüm İzzet Keribar'ın ve Türklerin Kore için önemini bu vesileyle bir defa daha aktarabildiysem ne mutlu bana. Kore'den sevgi ve selamlarımla...

Thesis Library. From the first moment I met İzzet Keribar, I had been thinking of creating a work that would unite the two friendly countries on a common ground in terms of history, documentary and art. I would like to express my gratitude once again to the esteemed master of photography İzzet Keribar who trusted my project, shared his image archive as well as his valuable information, contributing to my research. Also, as a Korean who completed my photography education in Türkiye, I am proud to have conveyed the importance of my elder İzzet Keribar and the Turks for Korea once again. With love and greetings from Korea...

Shi Woon Choi, Birleşmiş Milletler Mezarlığı'nda /
at the United Nations Cemetery, **Kore / Korea, 2002.**

Shi Woon Choi, İzzet Keribar ile birlikte / with İzzet Keribar, **Kore / Korea, 2014.**

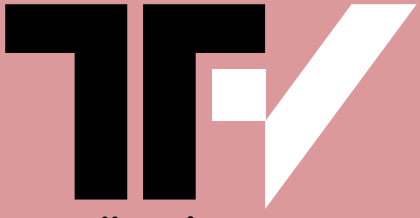

Shi Woon Choi kimdir?

Güney Kore doğumlu Choi, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Fotoğraf Bölümü'nde lisans ve yüksek lisans eğitimini tamamladı. Türkiye'yi Kore'de tanıtmak amacıyla 100'a yakın kültür - turizm belgeseli ve haber programının yapımında görev aldı. 2014 yılında Kore'de açılan Türk Film Günleri Festivali için Türk filmlerini Koreceye çevirdi. Aynı yıl "Kapadokya" adlı kültür - turizm kitabını Koreceye çevirdi. Büyük etkinlik veya lansmanlarda sunuculuk veya çevirmenlik yaptı. Kore'nin önemli devlet ve iş insanları ile ressam, yazar, gezgin, gazetecilere Türkiye ziyaretinde eşlik etti. 1999 yılından bu yana çeşitli Kore televizyon yayın kuruluşları için Türkiye'de lokal koordinatör ve kameraman olarak görev yapıyor.

Who is Shi Woon Choi?

Born in South Korea, Choi completed his undergraduate and graduate studies at Mimar Sinan Fine Arts University, Department of Photography. He worked in the production of nearly 100 culture and tourism documentaries and news programs to promote Türkiye in Korea. He translated Turkish films into Korean for the Turkish Film Days Festival organized in Korea in 2014. In the same year, he translated the culture and tourism book titled "Cappadocia" into Korean. He worked as a presenter or translator at major events or launches. He accompanied important Korean statesmen and business people, artists, writers, travelers and journalists during their visit to Türkiye. He has been working as a local coordinator and cameraman in Türkiye for various Korean television broadcasting organizations since 1999.

TÜRKİYE
FOTOĞRAF VAKFI
TURKISH
PHOTOGRAPHY
FOUNDATION

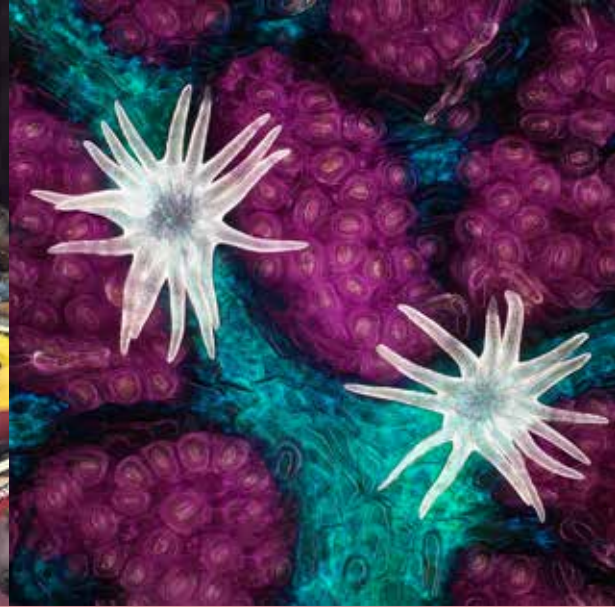
GÜNCEL

GÜNCEL

ACTUALITY

ACTUALITY

Seyahat Fotoğrafçılığı Travel Photography

GÜNCEL

ACTUALITY

GÜNCEL GÜNCEL
ACTUALITY ACTUALITY

Guizhou, Çin / China, 2016.

Bağlanma Yolculuğu Journey of Connection

“İnsanlara bakış yönünüzü değiştirirseniz baktığınız insanlar değişir. Eğer bu değişim yeterince güçlüyse insanlığı etkileyecek bir ivme kazanacaktır,” diyerek fotoğrafın felsefesini yapan Hollandalı sanatçı Jimmy Nelson, yerli insanların portreleri üzerinden fotoğraf serüvenini anlattı.

“Dutch artist Jimmy Nelson who made philosophy of photography by saying, “If you change the way you look at people, the people you look at change. And if that change is powerful enough, it will gather momentum to affect the whole of humanity.” and explained his photography journey through portraits of indigenous people.

Röportaj / Interview: PELİN ULCA

Fotoğraf benim tutkum ama kendimi pek de fotoğrafçı olarak görmüyorum. “Fotoğraf” bence adil bir uğraş, peki mantıklı bir kavram mı? Bu şüpheli, çünkü birçok insan fotoğraf makinesini “yardımcı” unsur olarak kullanıyor. Benim fotoğraf yolculuğuma gelince... Fotoğraf işine çok küçük yaşlarda, tesadüfen başladım. 54 yaşındayım ve fotoğrafa ilişkin süreçlerle hiç olmadığı kadar meşgulüm. Yine de buna fotoğraf değil, “yolculuk” demeyi tercih ediyorum. Fotoğraf makinesinin beni nereye ve neden götüreceği, ortaya çıkacak üründen daha çok ilgimi çektiği için onu böyle tanımlıyorum.

Babam gençken çok seyahat ediyordu. Antarktika’da 10 yıl çalışmış ve beni yanında götürmüştü. Petrol şirketleri için jeolog olarak çalışıyordu. 1970’lerin başında Ankara’da da yaşadık, Gaziosmanpaşa’da. Babamın işi nedeniyle her yıl farklı bir ülkeye seyahat ediyorduk. Böylece küçükken her kıtada yaşamış oldum. Dünyayı bütün olasılıklarıyla, güzelliğiyle, kültürleriyle ve inançlarıyla gördüm. Küçük bir çocukken her şey mümkündü, yedi - sekiz yaşlarımdan önce hepimiz çocuğuzdur bence. 16 yaşında ailemin Batı Afrika’da yaptığı bir yolculuktan döndüm ve sıtmaya yakalandım. Çok hastaydım. Bana verilen ilacı aldım ve saçlarım bir gecede dökülürdü. Tedavi için kullandıkları ilaç yanlışti.

Henüz 16 yaşındayken saçlarımı kaybetmiş olmam, benim için sonun başlangıcı ya da başlangıcın sonu olmuştu. İçimde hissettiğim şey, çirkinlikti. Bir genç olarak kendimi gerçekten çirkin hissediyordum. Duygularımız sizden gizleyemem. Diğer yandan yaratıcıydım. 16 yaşındayken okulu bitirdiğimde, “çocukken hissettiğim güzel duygularla yeniden nasıl bağlantı kurabilirim,” diye düşündüm ve yaşadığım yerden uzaklaşmaya karar verdim. 17 yaşındaydım ve sınavlarımı bitirir bitirmez, kimseye söylemeden öylece ortadan kaybolup Tibet’e gittim. Peki kendimi nasıl yeniden inşa edecektim? İçindeki çirkinlik duygusunu bastıramıyor ve böyle yaşamak istemiyordum. Aslında bu sonradan tanımladığım bir durumdu, çünkü 17 yaşındayken “çirkin” sıfatını henüz kullanmıyordum. O yıllarda Tenten’in maceralarını anlatan kitapları okuyordum. Sevimli köpeği Snowy ile birlikte dünyayı dolaşıyordu. Bendeki kitapta

Photography is my passion, but I don’t really see myself as a photographer. I think “photography” is a fair pursuit, but is it a logical concept? I doubt it since many people use the camera as an “ancillary” item. As for my photography journey... I incidentally took up photography at a very young age. Now, I am 54 years old and I am more occupied with photographic processes than ever before. Still, I prefer to call it “a journey”, not photography. This is how I describe it because where and why the camera took me interests me more than the produced work.

We traveled a lot when my father was young. He worked in Antarctica for 10 years and brought me along with him. He worked as a geologist for oil companies. We lived in Gaziosmanpaşa, Ankara in the early 1970s. We traveled to another country every year because of my father’s job. So I lived on every continent when I was a child. I saw the world with all its possibilities, beauty, cultures and beliefs. Everything was possible when I was a little kid, I think we’re all children before the age of seven or eight. At the age of 16, I returned from a trip to West Africa with my parents in and I contracted malaria. I was very sick. I took the medicine prescribed to me and my hair fell out overnight. The medicine they gave me for treatment was wrong.

Losing my hair when I was only 16 was the beginning of the end or the end of the beginning for me. I felt ugly inside. As a young person, I felt really ugly. I cannot hide my feelings from you. However, I was also creative. When I finished school at the age of 16, I thought about how I could reconnect with the good emotions I felt as a kid and decided to move away from where I lived. I was 17 years old and as soon as I completed my exams, I just disappeared and traveled to Tibet without telling anyone. So how would I rebuild myself? I couldn’t help but feel ugly inside and did not want to live like this. In fact, this was something I identified later in life because at the age of 17, I had not used the adjective “ugly” yet. In those years, I was reading Tintin’s adventures. He traveled the world with his cute dog Snowy. In the book I had, they were traveling to Tibet. The children and priests living there had no hair. When I visited Tibet, I didn’t

Tari, Papua Yeni Gine / Papua New Guinea, 2017.

Jimmy Nelson'un ilk yayını /
Jimmy Nelson's first publication, 2013.Jimmy Nelson ve babası /
Jimmy Nelson and his father, Nemrut, Adıyaman, Türkiye, 1973.

Tibet'e gidiyorlardı. Gittikleri ülkede yaşayan çocukların ve rahiplerin saç yoktu. Tibet'e giderken bugünkü ideallere sahip değildim. Sadece çocukların saçları olmadığı için oraya gitmeye karar vermiştim. Yolculuğum bu kadar basit bir nedene dayanıyordu. Dünyada belki beni sadece Jimmy olduğum için sevecek, incitmeyecek ve yargılamayacak insanlar da vardı ve onlar Tibet'teydi. Sonuçta oraya gittim. Babamın bana verdiği tek şey, ZENIT markalı küçük ve eski bir fotoğraf makinesiydi. Dört diyafram açıklığına ve dört enstantene hızına sahip Rus yapımı bir fotoğraf makinesiydi. Bu kamera ve 35 mm. dört rulo film ile üç yıl boyunca ortadan kayboldum. Bu malzemeyi gelişigüzel fotoğraf çekmek için değil, kayıt almak için kullandım. Nihayetinde bana orada yaşayan insanların güzelliğini verdiler. Öte yandan üç yıl boyunca ağladım. Gençtim, hayattan ve kendimden nefret ediyordum. Ama aradığım insanları bulmayı başarmıştım.

1986 yılında, henüz 19 yaşındayken İngiltere'ye döndüm. Elimde fotoğraflar vardı ve "yayınlarız" diyenlere gösterdim. Fotoğraf yoluyla farklı kültürlerle bağlanma yolculuğum uzun yıllar önce böyle başlamış oldu. Fotoğraf çekmeye başladığım ilk zamanlardı. Fotoğraflarımı dergilerde yayınladılar. Sonra rutin bir işte çalışmama gerek olmadığını düşünmeye başladım. Okula gitmemeye ve herhangi bir grubun parçası olmamaya karar verdim. Fotoğraf çekmeye devam ettim. Yıllar sonra 10 kişilik bir stüdyoda çalışmaya başladım. Fotoğraf ve film çekiyor, kitap yayınlıyor, sergiler yapıyorduk. Paris Junior'da yaptığım gibi konuşmalar yapıyor ve insanlara dijital deneyimler yaşatıyorduk. Şimdiki ekibimle yaptığım şey, yerel kültürleri yeniden tanımlamaya çalışmak. Bizler, gelişmiş dünyalılarız. Yakın zaman öncesine kadar kendimizi "özel" sanıyorduk. Oysa

have the ideals I have today. I had decided to travel there just because kids did not have hair. The reason behind my journey was that simple. Maybe there were people in the world who would love me just for being Jimmy and not hurt my feelings or judge me, and they were in Tibet. After all, I traveled there. The only thing my father gave me was a small, old ZENIT camera. It was a Russian-made camera with four apertures and four shutter speeds. This camera and 35mm. I disappeared for three years with this camera and four rolls of 35 mm film. I used this material not for casual photography but for recording purposes. Ultimately, they provided me with the beauty of the people living there. On the other hand, I cried for three years. I was young, I hated life and myself. But I could find the people I was searching for.

I returned to England in 1986 when I was just 19 years old. I had photos and I showed them to those who said they would publish. This is how my journey of connecting to different cultures through photography began many years ago. It was when I started taking pictures. They published my photos in magazines. Then I started to think that I didn't need to work at a routine job. I decided not to go to school and not become a part of any group. I continued to take photographs. Years later, I started working in a studio of 10 people. We took photographs and made films, published books, held exhibitions. We were organizing speeches just like the ones I had attended at Paris Junior and offering people digital experiences.

With my current team, we work towards redefining local cultures. We are sophisticated earthlings. Until recently, we considered ourselves to be "special". Whereas we are the ones with concrete, cars, big wallets and cell phones.

Masailer / Maasai people, Tanzania / Tanzania, 2010.

betonu, arabaları, büyük cüzdanları ve cep telefonları olan bizleriz. Farklı topluluklar arasında aylarca geçirdiğim zamanlardan sonra hemen her şeyi görmüştüm. Onlar, büyük cüzdanları ve büyük telefonları olmadığı için fakir olarak algılanıyorlar. Şimdi ise bizde olmayan bir şeye sahip olduklarını anlıyoruz. Günler geçtikçe aydınlanmaya başlıyoruz. Maalesef böyle devam edersek, bu şekilde tüketirsek, gezegenimizden gittikçe uzaklaşmış olacağız. Bunu artık hepimiz biliyoruz. Çünkü dünyamızı yok ediyoruz. 40 yılımı yerli kültürlerle geçirdiğim için düşünüyorum da onların bize insan olmanın ne demek olduğunu öğretecek bir şeyleri var. “Gelişmiş dünyada” insan olmaya kadar ileri gittiğimiz anda birden, “artık yaşamak zorunda değiliz” diye düşünmeye başlıyoruz. “Metaverse’e katılabiliriz, dijital olabiliriz” diyoruz. Dijital versiyonumuzu sanal dünyalara göndermeyi planlıyoruz. Tüm bu gelişmeler teknolojik olarak inanılmazken, dünya için bir felaket aslında. Peki neden? Çünkü hissetmeyi bırakıyoruz. İnsan olmanın ne demek olduğunu unutuyoruz. Hikâyemin başına dönersek, uzun yıllar önce iyi hissetmeyi bıraktım. Yaşamak istemiyordum. Bir genç olarak ciddi bir bunalımdaydım. Uzun yıllar bunu düzeltmeye çalıştım. “Jimmy ile yeniden nasıl bağlantı kurabilirim? Ne hissettiğimle, ne kokladığımla, ne düşündüğümle, kalbimin beni götürdüğü yerle nasıl yeniden bağlantı kurabilirim?” diye düşünüyordum. Bir bilgisayarın ya da toplumun veya yetkililerin söyledikleriyle bu sorunun doğru yanıtını bulmazdım. Fotoğraf makinesi benim buhrandan çıkış biletim olmalıydı. Bu yolculuk hâlâ devam ediyor.

Birkaç ay önce bir grup gence konuşma yaptım. Şu anda film çekmek için analog bir kamera kullanıyorum. Yanında malzemelerle gidiyorsun ve gençler, “dijital fotoğrafçılıktan

After spending months among various communities, I had seen almost everything. They are perceived as poor because they don't have big wallets and big phones. But we have come to realize that they have something that we don't. We are more and more enlightened as time passes. Unfortunately, if we go on and consume like we do, we will get further and further away from our planet. Now we all know this because we are destroying our world. Having spent 40 years with indigenous cultures, I think they can teach us some things about the meaning of being a human. When we go as far as being a human in the “developed world”, we instantly begin to think that “we don't have to live anymore”. We say, “We can join the Metaverse, we can be digital”. We plan on sending our digital version to virtual worlds. While all these developments are incredible with regard to technology, this is actually a disaster for the world. Why? Because we stop feeling. We forget what it means to be human. Going back to the beginning of my story, I stopped feeling good many years ago. I didn't want to live. As a teenager, I was seriously depressed. For many years I tried to set this right. I was thinking, “How can I reconnect with Jimmy? How can I reconnect with what I feel, what I smell, what I think, where my heart takes me?”. I could not find the correct answer to this question by listening to a computer or the society or authorities. The camera would be my ticket out of depression. This journey still continues. A few months ago, I gave a speech to a group of young people. I currently use an analog camera to shoot on films. You go with your equipment and young people ask if I am too old to understand digital photography. I reply that it is relative. Why do I carry big old tripods and spend so much

Jimmy Nelson

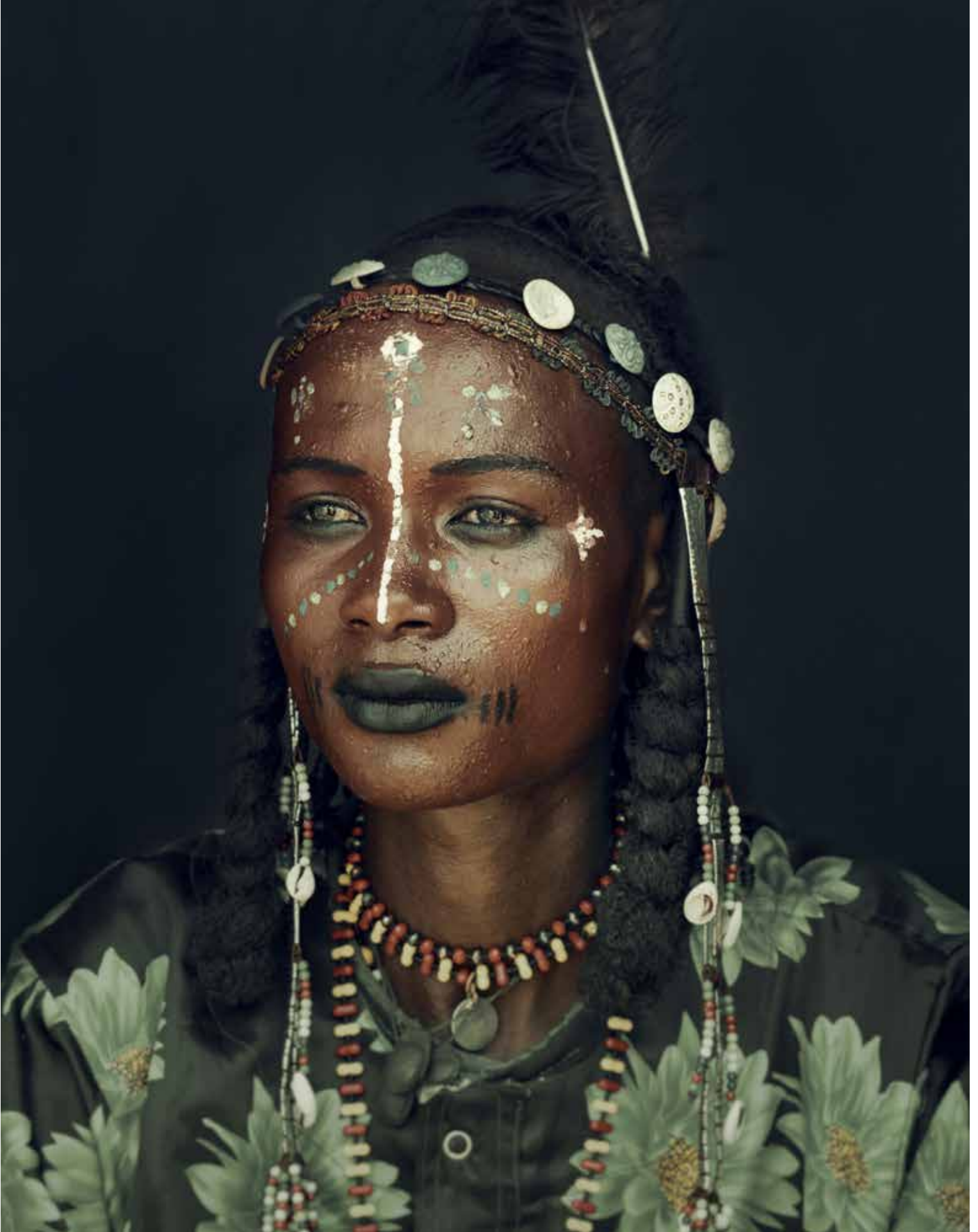
Marquesas Adası / Island, Fransız Polinezyası / French Polynesia, 2016.

anlamayacak kadar yaşlı mısın?” diye soruyor. Bunun göreceli olduğu yanıtını veriyorum. Neden büyük ve eski tripodlar taşıyıp, kafam büyük bir ahşap kutunun içindeyken tek bir film üzerinde bu kadar çaba harcıyorum? Çok zor bir şey için... Çünkü ben artık doğru şeyler “hissetmek” istiyorum. Gençler bana bakıyorlar, ama beni anlamıyorlar. Hâlâ dijitalin çok kolay olduğunu ve nasıl kullanıldığını göstermeye çalışıyorlar. Ben de diyorum ki “tamam, haydi konuşalım”. Bu yüzden fotoğrafçılığı bu konudan ayıracağım. Önce insan olarak kim olduğumuz hakkında konuşalım. “Ne hissetmek istiyorsunuz, yarın sabah için en büyük dileğiniz nedir?” Gençlerden biri, biraz da utanarak elini kaldırıp sordu: “Hissetmem gereken bir şey var.” Peki ama bu his ne olmalıydı? Gençlerden birine ne hissetmek istediğini sorduğumda, “bir kızı öpmek” diye yanıt verdi. “Haydi! Bunu biraz konuşalım,” dedim. Hayatımın o evresini kaçırdığım için gençlerin benden daha çok şey bildiğini söyledim. Gençler için iki analogiden bahsettim: İki çeşit öpücük ve iki çeşit fotoğraf. Onları bir araya getireceğiz. İlk öpücük, dijital olan... Mesela yarın meydana gidiyorsunuz ve en iyi fotoğraf makinesi sizde. Mecazi olarak herkesi öpebilirsiniz. Fotoğraf çekerken kimseye sormak zorunda değilsiniz. Hiçbir şeye yatırım yapmak zorunda değilsiniz. Sadece deklanşöre basarsınız. Herkes, “evet” der ve bütün gün öpüşürsünüz. Bu birinci seçenek, yani her şey için en kolay olanı.

İkinci seçenek de bir öpücükle ilgili, ama bu öpücük garanti değil. Elinizde büyük eski yaprak filmler ve bir kamera olduğunu düşünün. Üç ayın son haftasından, son gününden, son saatinden, son dakikasından, son saniyesinden sonra belki bir öpücük alabilirsiniz. Bir diğer ifade ile üç ay bekledikten sonra bir öpücük alma ihtimaliniz var. Hangisini

effort on a single film with my head in a big wooden box? For something very difficult... Because now I want to “feel” the right things. Young people look at me, but they do not understand me. They still try to prove that digital is very easy and show me how to use it. So I say “okay, let’s talk”. So I’m going to separate photography from this topic. Let’s talk about who we are as humans first. “What do you want to feel, what is your biggest wish for tomorrow morning?” One of them, a little embarrassed, raised his hand and said, “There’s something I need to feel.” But what should this feeling be? When I asked one of them what he wanted to feel, he replied, “kissing a girl”. I said, “Let’s talk about this a little bit!”. I told them that young people knew more than me because I missed that stage of my life. I mentioned two analogies for young people: Two kinds of kisses and two kinds of photos. We will bring them together. First kiss, digital one... For example, you go to a square tomorrow and you have the best camera. You can figuratively kiss anyone. You don’t have to ask anyone to take a photo. You don’t have to invest in anything. You just press the shutter button. Everyone says “yes” and you kiss all day. This is the first option, so it’s the easiest for all. The second option is also about a kiss, but that kiss is not guaranteed. Imagine you have large old sheets of film and a camera. Maybe after three months, you can get a kiss after the last week, last day, last hour, last minute, last second. In other words, there is the possibility of getting a kiss after waiting three months. Which would you choose? Millions of kisses right away, or wait three months and maybe get one? Of course, young people chose the possibility of getting millions of kisses in one minute. I always opt for waiting. Maybe I’m not interested in

seçerdiniz? Hemen milyonlarca öpücük mü yoksa üç ay bekleyip belki bir öpücük almayı mı? Tabii ki gençler bir dakikada milyonlarca öpücük alabilme ihtimalini seçti. Benim tercihim, her zaman beklemekten yana oluyor. Belki de öpücük ile ilgim, fotoğraf çekmeye ihtiyacım yoktur. Belki de derdim süreçtir. Büyük, eski bir kamera ve tek bir film kağıdıyla güzelliğin, manzaranın, doğanın, insanların, şelalelerin, dağların, sisin bir sentezini kaydetmeyi başarmanın hayalini kurmaktır. Kamerada göremediğim nihai bir fotoğraf, aslında sadece kafamdadır. Bu çok daha heyecan verici... Neden? Çünkü bu süreçteki her şeye yatırım yapıyorum. Şehvet, aşk, tutku, saplantı ile Jimmy olmanın ne olduğunu hissetmeyi ve ne hissettiğinizi, ne gördüğünüzü ve ne paylaşmak istediğinizi bilmek istiyorum. Asla başarılı olamayabilirsiniz, sürecin sahip olabileceğiniz en zengin deneyim olmasına gerek de yoktur.

Fotoğraf üzerine konuştuğumuzda asla tanımlayıcı olmayacağım. Favori bir fotoğrafım yok, ama bir sanatçı olarak hayal ediyorum. İnsanların ağıladığı duvarda asılı olan ve hissettiklerimi iletebileceğim o tek fotoğrafı çekmeyi çok arzuluyorum.

Başarılı mıyım, değil miyim bilmiyorum. Ama ne hissettiğimi biliyorum. Artık ne gördüğümü, ne iletmeye çalıştığımı biliyorum. İnsanlar, kameralarım ve nasıl bir kariyerim olduğu hakkında sorular sorduğunda, "hangi kamerayı satın almalıyım?" dediklerinde onlara kısaca "bilmiyorum" diyorum. Bunların hepsi yanlış sorular. Önemli olan tek şey, senin kim olduğun ve neden özel olduğun meselesi... Neden benzersizsin, nasıl bir farkın var, neler hissediyorsun, kimsenin görmediği ve paylaşmadığı neleri görüyorsun? Belki fotoğraflarını akıllı bir telefon ile paylaşıyorsun. Fakat bu konumuzla alakasız bir eylem... Fotoğraf, ruhunuzla ve özgünlükle derinden bağlantı kurarsa o zaman kalıcı olur, ancak o zaman bir şeyler iletir. İşte konsantrasyon budur. Geçit olmak budur. Her tutkulu sanatçının yaptığı şey budur. Artık herkes fotoğraf çekiyor, ama farkı bu yaratıyor. Aslında bir fotoğrafçı olarak beni ya da seni özel kılan bir durum yok. Özel olan bakış açısıdır. "Ne hissediyor ve ne paylaşmak istiyorum?" sorusunun yanıtıdır. Öğrenilmesi gereken en önemli şey budur. Fakat bunu başarmak son derece zordur. Eğer özgün bir bakış açısı yakalamaya yaklaşırsanız, işte o zaman sizin hikâyeniz başlar. Bu yüzden "fotoğrafçı değilim," diyorum. Tabii ki kamera kullanıyorum. Ama daha çok varoluşumun sanatını, onun anlamını içselleştirmeye çalışıyorum. Van Gogh'un Amsterdam'da büyük bir müzeye hayat vermesini düşünün. Evet, belki bizler de ayçiçeklerini çizebilir, başka resimler yapabiliriz. Ama Van Gogh'u özel kılan şey, o ayçiçeklerini resmederken

getting a kiss, I don't need to take pictures. Maybe for me, it's all about the process. Dreaming of achieving to capture a synthesis of beauty, scenery, nature, people, waterfalls, mountains, fog, with a big old camera and a single sheet of film. A final photograph that I cannot see on camera is in fact only in my head. This is much more exciting... Why? Because I invest in everything in this process. I want to feel what it's like to be Jimmy with lust, love, passion, obsession, and I want to know what you feel, what you see, and what you want to share. You may never be successful, and the process does not need be the richest experience you can have.

I will never be definitive when we talk about photography. I don't have a favorite photo, but as an artist I imagine it. I long to take that single photo, hanging on the wall where people go to cry and through which I can convey my feelings.

I don't know if I am successful or not. But I know how I feel. Now I know what I see, what I try to convey. When people ask about my cameras and what kind of career I have or which camera they should buy, I simply reply "I don't know". These are all wrong questions. The only thing that matters is who you are and why you are special... Why are you unique, what is your difference, what do you feel, what do you see that no one has seen and shared? Maybe you share photos with a smartphone. But this is irrelevant... If photography deeply connects with your soul and originality, only then it will be permanent and will convey something. That's what concentration is. This is being the gateway. This is what every passionate artist does. Everyone takes pictures now, but this makes the difference.

There is in fact nothing special about me or you as a photographer. The point of view is special. It is the answer to the question "What do I feel and what do I want to share?". This is the most important thing to learn and extremely difficult to achieve. Your story begins when and if you pursue a unique perspective. That's why I say "I'm not a photographer". Of course I use the camera. But mostly I work towards internalizing the art of my existence, its meaning. Consider Van Gogh bringing a great museum in Amsterdam, to life. Yes, maybe we can draw sunflowers too and paint other pictures. But what makes Van Gogh special are the pain he went through while painting those sunflowers and the letters he wrote to his brother in the process. The letters were the means of communication. His search is hunger, his loneliness, his passion, his

çektığı acılar ve onları yaptığı sırada ağabeyine yazdığı mektuplardır. Mektuplar, iletişim kurmuştur. Arayışı açıklıktır, yalnızlığıdır, tutkusudur, saplantıdır. Onun yolculuğu korkudur. Bizler sanatı anlamının arayışı içinde, buna veya başka bir şeye bağlanabiliriz. Bu, fotoğrafçı olmak isteyen tüm insanların sanatıdır.

Motivasyon kaynağımın, “bağlantı” veya mutlak duygular olduğunu söyleyebiliriz. Benim anlayışında fotoğrafçılık, başka bir metafor taşıyor. Söylediğim şey, fotoğraflarıma bakan insanlarla ilgili tabii ki... 20 yıldır sürekli işlerimi takip edenler var. Bu 20 yıl boyunca hiç aynaya bakmadım, çünkü gördüklerimi beğenmedim. Bu benim duygularımın dışı vurumu. Peki başka birinin fotoğrafını çekmeye nasıl cüret edebiliyorum? Açıkçası hayatımı, baktığımı güzelleştirmeye çalışarak geçirdim. Çünkü bunun bana yansımaları istiyordum. Gördüğüm kadar güzel hissetmek istiyordum. Ama önce almak yerine vermeliydim. Yeterince verdiyseniz, bu samimi ve gerçekse o zaman karşılığı olacaktır. Hislerini başkasına yansıtabilirsin ve sonra başka iç güzelliklerle bağlantı kurabilirsin. Bir tercih yapmam gerekiyordu ve fotoğraf makinelerini seçtim.

Yeryüzündeki bilinmeyen ya da az bilinen yerli grupları/toplulukları bulmayı, belirli bir grup insanla bağlantı kurmayı çok uzun yıllardan beri deniyorum. Bu alanda büyük bir kütüphanem var. Yeryüzündeki bütün yerli kültürlerden etkileniyorum. İnsanlarla konuşarak bir çevre oluşturuyorsunuz. İnternet size yardımcı oluyor. Bugünlerde bir sürü davet alıyorum. Ancak davet edilmenize rağmen yine de harcama yapmanız gerekebiliyor. Açıkçası yolculuklarımın yüzde 99’unda fotoğraf çekmiyorum. Oturmak, beklemek, konuşmak, izlemek, dua etmek, gülmek, dans etmek, şarkı söylemek, ağlamak ve insanların birbirini fark etmesine destek olmak için pozisyon alıyorum. Gözlemlemeye gittiğim kabilelerin dilini konuşamıyorum ama onları tanımaya çalışıyorum. Sonra önyargılarını ortadan kaldırdığımda, -ki bu belki de çocukluğumdan beri yapmaya çalıştığım bir şeydir- yavaş yavaş o insanlara ulaşıp bağlantı kurabiliyorum. Sonunda da onların fotoğraflarını çekebiliyorum. İşte bu yüzden ilginç insanlardan ve portrelerden gerçekten zevk alıyorum. Çektiğim fotoğrafların bir stili var. Ben sadece gözlemliyorum ve sonunda onu nasıl yakalayacağımı, hissettiklerimi tek bir fotoğrafta nasıl paylaşacağımı kurguluyorum. İzleyiciyle iletişim kurabilirseniz, -sürecin derinliklerine ulaştığınızda ve sessizlikle bağlantı kurduğunuzda- konuya tam olarak

obsession. His journey is fear. We can connect to this or something else in pursuit of understanding art. This is the art of all people who aspire to be photographers.

We can say that my source of motivation is “connection” or absolute emotions. In my understanding, photography bears a distinct metaphor. What I refer to is, of course, the people who view my photos... There are people who have followed my work for 20 years. In these 20 years, I have never looked in the mirror because I have never liked what I have seen. This is the expression of my emotions. So how dare I take someone else’s photo? Frankly, I’ve spent my life trying to beautify what I look at. Because I have wished for it to reflect on me. I have desired to feel as beautiful as I see it. But first I must give rather than take. If you have given enough, sincerely and genuinely, then it will pay off. You can project your feelings onto someone else and then connect with other inner beauty. I had to make a choice and I chose cameras.

For many years, I have attempted to find unknown or little-known indigenous groups/cummnities on earth, to connect with a certain group of people. I have a large library in this area. I am fascinated by all the indigenous cultures of the world. You create a circle by talking to people. The internet helps you. I’m getting a lot of invitations these days. However, despite being invited, you may still have to make spending. Frankly, I don’t take photos in 99 percent of my trips. I take position to sit, wait, talk, watch, pray, laugh, dance, sing, cry, and help people notice each other. I cannot speak the language of the tribes I observe, but I try to get to know them. Then, when I help them overcome their prejudices, which is perhaps something I’ve been trying to achieve since I was a kid, I’m slowly able to reach out and connect with those people. Finally, I can take their pictures. That’s why I truly enjoy interesting people and portraits. There is a style to the photos I take. I simply make observations and figure out how to finally capture it and share what I feel in a single photo. If you can communicate with the audience - when you are deep into the process and in connection with silence - you can focus fully on the subject. You establish an inner connection with what you see; for example, when you’re under a waterfall, what you

odaklanabilirsiniz. Gördüklerinizle içsel bir bağlantı kurarsınız, -örneğin şelalenin altındayken gördükleriniz çok güzeldir- akıllara durgunluk verir. İster çiçekler olsun, ister gökyüzü, ister hayvanlar ya da kadınlar fark etmez, önemli olan ne hissettiğinizdir.

Bir süre önce Kuzey Kenya'da Turkana Gölü'nün kuzey kesimindeydim. Oraya gitmeyi planlıyordum, çünkü Turkana halkının şenliği vardı. Oraya vardığımda evanjelik kilisesinin varlığınının, onları öz kültürlerinden uzaklaştırmış olduğunu fark ettim. Kadim geleneklerini yaşamakta ve geleneksel kıyafetlerini giymekte sınırlıydılar. Yani her şeyleri ellerinden alınmış. Oradaki insanlar geçmiştekilerle aynı, ama görünüş olarak artık aynı değil.

Soğuşu sevdiğim için değil, canlıları zorladığı için soğuk iklimleri gerçekten severim. Oysa hepimiz aşırı soğuktan muzdaripizdir. Kışın Moğolistan'a veya Kazakistan'a, atları üzerinde kollarında kartalları olan bu harika insanlara ve dağlara giderseniz, -30, -40 santigrat derece soğuşu yaşarsınız. Hava çok soğuk olduğu için daha savunmasız

see is beautiful, mind-blowing. Whether it's flowers, the sky, animals or women, what matters is how you feel. Some time ago I was in the northern part of Lake Turkana in Northern Kenya. I was planning to visit there because Turkana people has a festival. When I arrived there, I realized that the Evangelical church had distanced them from their own culture. They were limited in practicing their ancient traditions and wearing their traditional attire. So everything was taken away from them. The people there are still their past selves, but they no longer look the same.

I really like cold climates, not because I like the cold, but because it pushes living things. But we all suffer from extreme cold. If you visit Mongolia or Kazakhstan in winter, the mountains and the wonderful people on horses with eagles on their arms, you experience a cold around -30, -40 degrees Celsius. You become more vulnerable due to cold weather. These conditions bring along emotions and you get close to people there. You

Chari-Baguirmi Bölgesi / Region, Çad / Chad, 2016.

Andes, Peru, 2018.

hâle gelirsiniz. Bu koşullar beraberinde duygusallığı getirir ve oradaki insanlarla yakınlaşırsınız. Paylaşmak ve bağlanmak istersiniz. Bu süreçte insanlarla çok daha derin ve zengin bir bağlantı kurarsınız. Bunlar pekâlâ en güzel anılarınız olabilir. Güzel, ancak sancılı anılar... İnsan, acıdan ve başarısızlıktan kaçınır. Yaşama sanatı, bunlardan kaçınmakla ilgilidir. Çünkü insan, ancak o zaman canlanır ve mutlu olur.

Mutlak duygu, aşkı aramak gibidir. Hepimiz öyle ya da böyle aşkı ararız. Çoğumuz oraya gitmekten kaçınır, fakat aşkın yolun tehlikelidir. Çünkü çıplak olduğunuz hissine boyun eğer ve incinebilirsiniz. Ne var ki hayat budur ve bu gerçek acıtır. Öğrendikçe hissettiklerinize daha da yaklaşırsınız. İnsan cüretkâr olmalıdır, cesur olmalıdır. Risk almayı göze almak gerekir. Konfor alanlarımızdan çıkmamak için risk almaktan çekiniriz. Bu yüzden bu büyük ve eski fotoğraf makinelerini kullanıyorum. Bana göre fotoğrafçılıkta var olan en büyük risk budur. Fotoğrafın riski değil, başarısız olma riski. Bunu göze alıyorum.

get the desire to share and connect. In the process, you establish a much deeper and richer connection with people. These may well be your best memories. Beautiful but painful memories... One avoids pain and failure. The art of living is about avoiding them. Because only then can a person become alive and happy.

Absolute feeling is like searching for love. We all seek love in one way or another. Most of us avoid going there, but the path of love is treacherous. Because you succumb to the feeling of being naked and you may get hurt. But that's life and truth hurts. The more you learn, the closer you get to what you feel. One must be daring, one must be brave. You have to be willing to take risks. We fear taking risks to stay in our comfort zones. That's why I use these big old cameras. To me, that is the biggest risk in photography. It's not the risk of photography, it's the risk of failure. I take the risk.

“Before They Pass Away”

2014 yılında yayımlanan üç kitabım var ve bunlar uzun yılların doruk noktasıydı. Başlık biraz naif oldu belki. İtiraf etmek gerekirse... Bir kitap bastırmak istediğime karar verdiğimde birçok yayıncıya gittim ve hepsi “hayır” dedi. “Neden?” diye sorduğumda, “Sizi Google’da aradık ama bulamadık. Jimmy Nelson’un sanal dünyada bir karşılığı yok, bu yüzden çok önemli biri olmamalısınız. Yani sizin işleriniz önemli olamaz,” şeklinde bir yanıt aldım. Sonra tesadüfen tanıştığım bir yayıncı, nezaketen de olsa kitabımı bastı. O kitap, 2013 yılında basıldığından beri 250 bin kopyadan fazla sattı. Kitabın “Before They Pass Away” olan adı, projeyi bugün bulunduğu yüksek konuma taşıyor. Günümüzde 10 kişilik bir ekip, yerli kültürleri bir sanat olarak “gelişmiş” dünyamıza yeniden nasıl uygulayabileceğimizi ve insanlığımızla nasıl bağlantı kurabileceğimizi tıpkı bir ayna gibi gösteriyor. Bilim yoluyla, sayılarla ya da istatistiklerle değil; sadece duygularla anlatıyor. Bir resme, bir fotoğrafa baktığınızda, “o nedir, onu yaratan duygular nelerdir?” sorularına yanıt arıyor. Evet, deneyimlerim açısından duygusal olarak çok zenginim. Şimdi yaptığım şeyi neden yaptığımı çocukluğuma geri dönerek anlıyorum. Bu yüzden duygusal yolculuğum, sürdürülebilir bir niteliğe sahip. Bu yüzden insanları fotoğraflayarak değil, anlayarak görmek istiyorum. Yani onlarla “bağlantı” kurarak...

“Before They Pass Away”

I have three books published in 2014 and they were the culmination of many long years. Maybe the title was a little naive. Truth be told... When I decided to publish a book, I knocked on doors of many publishers and they all said “no”. When I asked them “Why?”, they replied “we searched for you on Google but couldn’t find you. Jimmy Nelson has no virtual counterpart, so you can’t be too important. So your work cannot be important.”. Later a publisher I met by chance, published my book, albeit out of courtesy. That book has sold more than 250,000 copies since it was published in 2013. The title of the book, “Before They Pass Away”, has elevated the project to the high position it is today. Today, a team of 10 shows puts up a mirror on how we can reintroduce indigenous cultures as a form of art to our “developed” world and connect with our humanity. It expresses not through science, numbers or statistics; but only through emotions. It searches for answers to questions “what is it, what are the emotions that led to its creation?” when you look at a painting or a photograph. Yes, I am emotionally very rich in my experience. Now I can understand why I have done what I have done by revisiting my childhood. That’s why my emotional journey is sustainable. That’s why I want to see people not through photographing but by understanding them. That is, by “connecting” with them...

Jimmy Nelson kimdir?

Jimmy, işi için gelişmekte olan dünyayı dolaşan jeolog babasıyla birlikte büyüdü ve onunla gezegenin en ücra köşelerinde farklı halklar ve kültürler arasında yaşamayı öğrendi. 2013 yılında ilk kitabı "Before They Pass Away" yayınlandı. Bu kitap, fotoğrafçılığın sınırlarının çok ötesine geçen ve dünya çapında çok çeşitli sergiler ve enstalasyonlar yaratan Jimmy Nelson Studio'nun Amsterdam'da yaratılmasıyla sonuçlandı. Son zamanlardaki küresel kısıtlamaların arkasından bakıldığında Nelson, olağanüstü insan güzelliğini keşfetmek için dünyanın uzak uçlarına seyahat etmek zorunda olmadığını fark etmeye başladı. Jimmy, eve daha yakın bir yerde sanatsal bir keşif başlattı. Hollanda'nın son kalan geleneksel kültürlerine odaklanan, "Deniz ve Gökyüzü Arasında" adlı bu sanatsal yolculuk, Hollanda kültürünün yol gösterici bir ilke ile görsel temsilidir.

Who is Jimmy Nelson?

Jimmy grew up with his geologist father who travelled the developing world for his work and with him he learnt to live amongst different people and cultures in the remotest corners of the planet. In 2013, his first book was published: "Before They Pass Away". This book resulted in the creation of the Jimmy Nelson Studio in Amsterdam, going far beyond the confines of photography and creating a wide range of exhibits and installations which are being presented around the world. In hindsight of recent global restrictions, Nelson began to realise that one does not have to travel to the far ends of the world to discover exceptional human beauty. Jimmy initiated an artistic discovery closer to home. Focusing on the last remaining traditional cultures of the Netherlands, this artistic journey, called "Between the Sea And the Sky" is a visual representation of Dutch culture as a guiding principle.

 jimmy.nelson.official

Pençşir'de Kuş, Bamyan'da Taş Olmak

Being a Bird in Panjshir
and a Stone in Bamyan

“ Fotoğrafın belgesel tarafının tehlikeli ve bilinmez sahaları, sanayi fotoğrafçılığının önde giden ölümcül yanı ile neredeyse dalga geçme isteği, beni dünyanın en güzel ama en zorlu coğrafyalarına yöneltti. Afganistan bunlardan biri...

“ *The dangerous and unknown fields of photography's documentary side and the desire to virtually mock the deadly aspect of industrial photography, led me to the finest but most challenging regions of the world. Afghanistan is one of them...*

Mavili yolcu / Passenger dressed in blue, Bamyan, Afghanistan / Afghanistan, 2007.

Evet, şimdi burada; biraz kendim, biraz üzerinde çalıştığım konular ve çokça fotoğraf için serüvenlerim hakkında yazmaya oturdum. Yazmak için her sayfanın başına geçtiğimde söylediğim gibi, “keşke yazacaklarımı fotoğraf çekerek anlatsaydım,” diyerek başlıyorum. Çünkü fotoğraf, kendimi ifade etmemde her zaman başrolde olmuştur. Bu durum, “yazıyı, harfleri tanımadan evvel renkleri ve şekilleri görüp anlamam yüzünden gelişmiştir” diye düşünüyorum. Aldığım resim ve tasarım eğitiminin fotoğrafta can bulmasının sabırsız biri olmamdan kaynaklandığına dair cahilane bir inancım vardı. Oysa bir fotoğrafçı olabilmenin ilk şartının “kutup ayısı” sabrı taşımak olduğunu yıllar içinde öğrenecektim. 1970’lerde başlayan bu “kutup ayılığı”, 50 yıldan fazladır hiçbir anıdan pişman olmayarak devam ediyor. Bunca yıllar içinde peşinde koştuğum şeyin, “hayatın kopyasını görsel olarak kaydetmek” isteği olduğunu erken zamanlarda fark ettiğimden, kendime “belgesel fotoğrafçı” yakıştırmasını yapmakta haksız değilim galiba. Üstelik de yarım asır bunun için yeterli bir süre sanırım. Uzun yıllardır sanayi fotoğrafçılığı alanında profesyonel olarak çalışıyorum. Belgesel fotoğraftan kopmamak için onu sanayi belgeselleri formatına dönüştürmüş olmaktan hem ben hem de işverenler memnun görünüyor. Fotoğraf benim için ara sıra yaptığım bir iş değil, bir yaşam biçimi. Ben buna göre yer, içer, oturur, kalkarım ve çekemediğim fotoğraflara hayıflanmam. Çünkü ben onları kaydetmişimdir ve nasılsa bir gün çekerim. Fotoğraflarım, kameranın kaydettiği kopyalar değil; biriktirdiklerimin dile gelmesidir. Çünkü sadece kalbimde olanlar dile gelir. Eğer birşey kalbime yazılmamışsa susar, oradan birşey çıkaramam. Sanayi alanı ve bir hedefi / amacı olan ülke - mekân fotoğrafları, oradaki yaşamlar beni hep ilgilendirmiştir. Bu nedenle geçmişte Melih Uslu ile yaptığımız rotalar, birlikte öğrenme ve öğretme onurunu bize tattırmıştı. Onun yazıları ve işaret ettiği noktalardan çok şey öğrendim, sanırım o da benden... Üzerinden bunca yıl geçmesine rağmen çalışmalarımıza hâlâ beğenerek bakıyor ve çok şey öğrendiğim, deneyimlediğim süreçler olarak hatırlıyorum. Hayat belgeseli kaydetme isteğimin sanayi fotoğraflarında dile gelmesi üzerine biraz yazmak istiyorum. Çünkü 16 yaşındayken, aslında

Yes, now here I am to write a little about myself, a little on the subjects I currently work on, and a lot about my adventures for photography. Whenever I open a page to write about something, I start by saying, “I wish I could take a photo instead of writing about it”. Because photography has always played the lead in me expressing myself. I think this is due to the fact that I saw and recognized colors and shapes before I learned letters and writing. I ignorantly believed that my art and design education came to life in photography because I was an impatient person. However, over the years I have learned that the initial condition of being a photographer was to be as patient as a “polar bear”. This “polar bear” thing began in the 1970s, and has continued for more than 50 years without any regrets. I guess I’m not wrong in calling myself a “documentary photographer” as I realized early on that what I’ve been chasing after all these years was the desire to “visually capture and record a copy of life”. Moreover, I think half a century is enough time for this. I have been working professionally in the field of industrial photography for many years. Both me and the employers are pleased that the work is transformed into industrial documentary format so I do not have to break away from documentary photography. Photography is not an occasional career for me, it’s a way of life. I eat, drink, sit, get up accordingly, and I never regret the photographs I couldn’t capture. Because I have already made a record of them and I will shoot them one day in any case. My photographs are not copies captured by the camera; they are expressions of what I have saved. Because only what is in my heart finds a voice. If something is not in my heart, I go silent, and cannot produce anything out of it. I have always taken interest in photographs of an industrial site and a country-place with a goal / purpose, and the lives there. This is why, we felt the honor of learning and teaching together thanks to the routes we took with Melih Uslu in the past. I learned a lot from his work and the points he implied, I think it is the same for him... Even after all these years, I still admire our work together and remember them as processes in which I greatly learned and experienced. I would like to write a little about how my desire to record a documentary of life translated into industrial photography. Because I originally wanted to be a

Fırın / Bakery / Kabil / Kabul, Afganistan / Afghanistan, 2007.

Kabil / Kabul, Afganistan / Afghanistan, 2008.

Atıllar / Horsemen, Kabil / Kabul, Afganistan / Afghanistan, 2008.

Pazar / Bazaar, Herat, Afganistan / Afghanistan, 2008.

Konuşmak yasak / Talking is forbidden, Kabil / Kabul, Afganistan / Afghanistan, 2008.

Eve dönüş / Homecoming, Ukrayna / Ukraine, 2022.

savaş fotoğrafçısı olmak istiyordum. Kendime uygun, gidebileceğim bir savaş bulamadığımdan elimde kamera ile ilk defa bir fabrikaya girdiğimde gördüğüm mahşerin, esas savaşın yaşamla didişmek olduğunu anlamıştım. Bu da bol miktarda sanayi tesislerinde vardı. Devasa platform ve fabrikaları, “yaşam şehirleri” olarak adlandırdım. Tam da hayatın göbeğinde, çok duygulu, bir o kadar masum, sahici ve hazin... Dolayısıyla kendimi çok iyi ifade edebildiğim alanı bulmuş olmaktan mutluyum. Meryem’i, yani tekstil fabrikasının içinde, kendisine yalan söyleyen erkeği bıçakla kovalayan ateş bakışlı kadını; Ali’yi, yani onunla konuşurken bana, “ne kadar güzel Türkçe konuşuyorsunuz” diyerek asla Türk olduğuma inanmayan, hatta benim kadın kılığına girmiş bir erkek olduğuma emin olan ve bu nedenle bana sürekli, “Abi, Gülnur Bey” diyen mahzun adamı ve beni hayatımın en değerli sıfatına layık görerek, “koşun kızlar! Film çeken ressamlar geldi” diye işçi arkadaşlarını kafamıza yağın değerli insanlar... Ahmet’in, yani 15 tonluk eriyik çeliği vinç ile taşırken koparak düşüren ve fabrikanın içine yayılarak 15 arkadaşının ölümüne sebep olan bir kaza sonucu

war photographer when I was 16. I was unable to find a war I could go to, and then when I entered a factory for the first time with a camera, I realized that the real war was the struggle for life which was abundant in industrial facilities. I termed the huge platforms and factories, the “living cities”. Right in the midst of life, so emotional, yet so innocent, genuine and sad... Thus, I am glad to have found the field where I can express myself really well. The precious people, Meryem, the fire-eyed woman who chased the man who lied to her inside a textile factory with a knife; Ali, the doleful man who could not believe I was Turkish when I talked to him, and said, “You speak Turkish so fluently!”, even was convinced that I was a man disguised as a woman, therefore constantly referred to me as, “Brother, Mr. Gülnur”, and another worker who deemed me worthy of the most valuable title ever when she said, “Come quick girls! The artists who make films have arrived”, gathering all her peers around us... Ahmet, who locked himself in a 150-meter tall tower crane after an accident where the crane he operated broke off while carrying 15 tons of molten steel which spread inside the factory, causing the death of 15 of his friends. I got

Arabanın ölümü / Death of the car, **Kabil** / Kabul, **Afganistan** / Afghanistan, 2007.

kendisini 150 metrelik kule vince kapatması. Orada yaşayan ve kafeste kuş besleyerek kendisi ile benzer kılan, hayati kendisine zehir - zindan etmiş kişileri ve hikâyelerini bu yıllar içinde oralarda tanıdım. Fotoğraflarım bu deneyimlerle yavaş yavaş birlikte örüldü, yani hemhâl oldu. İşte bu yüzden ki sanayi fotoğrafı bir fabrikanın karşısına geçip deklanşöre basmak değildir. Bu hikâyeleriniz yoksa, onları dinleyip düşünmemişseniz, sanayi fotoğrafı çekemezsiniz. Son derece tehlikelerle dolu bir alanın, böylesine yıllar süren bir tutkuya dönüşmesi sonucu ne 150 metre yükseklikteki bir vinçte asılı kafes içinde olduğunuzu, ne 60 santigrat derece sıcaklıkta ellerinizi yakan metal merdivende durma mecburiyetinizi hissetmezsiniz. Ama sabahın beşinde Kazakistan'ın Tengiz platolarında, eksi 40 derecede petrol delicilerini çekerken doğan buzlu güneşte, yaşadığınızı ve herşey ile "bir" olduğunuzu hissedersiniz. İşte yaşam ve fotoğraf, o andır. İkisi birdir. Bunu hissetmediğimde tüm kayıtlar silinir. Bu yüzden ki fotoğrafları gözümle değil, ancak kalbimle çekebilmişimdir. Beni etkileyen konuları ve bu konuların insanlarını, ülkelerini düşünür, araştırırım.

to know the people who lived there and fed birds in cages relating to themselves, who made their lives unbearable and their stories during these years. My photography has gradually emerged with these experiences, that is, integration. That is why industrial photography is not about standing before a factory and pressing the shutter. If you don't have these stories, if you haven't listened to them and contemplated, you can't take an industrial photo. After such a dangerous field turns into a passion that has lasted for many years, you do not realize that you are in a cage suspended on a crane at a height of 150 meters, or feel the obligation to stand on a metal ladder that burns your hands at 60 degrees. But you feel alive and "one" with everything at five in the morning on the Tengiz base of Kazakhstan, under the icy sun that rises while photographing oil drills at minus 40 degrees. Here, life and photography is that moment. They are the same. When I don't feel it, all records are deleted. That's why I am only able to take pictures not with my eyes, but with my heart. I think about and research the subjects that influence me and the people and countries related to these. These countries on my list do

Listemdeki bu ülkeler pek Batı karakterli olamıyor. Ülkelerin ve insanların enerjilerini, araştırdıklarıyla, önceden yapılmış çalışmalara da bakarak anlamaya ve hissetmeye çalışırım. Hiç tanımadığım bir ortamdan çıkarabileceğim bir hikâye olup olmadığını, -daha önce de yazdığım gibi- “bir kutup ayısı” gibi sabırla bekleyerek ve neredeyse havayı koklayarak içgüdüsel olarak anlarım. Bu, genellikle bütün fotoğrafçıların kullandığı bir yöntemdir. Orada size bir şey fısıldayan ses, sizi mıknatıs gibi çeker ve önceden sizi saran hikâye açılarak dile gelmeye başlar. Tabii bu gerçekte oraya ait, ama yalnızca sizin olan bir hikâyedir. Eğer böyle olmasaydı, dünyada önceden sıklıkla çalışılmış konuların ve yerlerin fotoğraflarını bir daha görmek istemez ve bıkarırdık. Her hikâye, o fotoğrafçının özgün ve biricik hikâyesidir. Hiçbir yere, sergi açmak zorlaması ile gitmem. Yarışmaya katılmak, birilerine göstermek egosu ile gitmem. Ancak oraya vardığımda önceden kurduğum hikâye ile mekânlar ve insanlar arasında bir hizalanma ararım. Fotoğraf bu ya bazen şartlar düşündüğüm ve üstelik inandığım gibi de gelişmez. Eli boş da dönebilirim. Fakat bu, gerçekleşmesini hiçbir zaman istemediğim bir kâbustur. Çektiğim fotoğraflar, bana ilk ivmeyi verebilmişse inatla konuya sarılır; oraya defalarca gider ve bulabildiğim her şeyi didik didik ederim. İşte o zaman proje, ortaya çıkmaya aday demektir.

not have much of a Western character. I work to understand and feel the energy of countries and peoples through my research and previous studies. I instinctively know if there is a story I can extract in an unfamiliar environment -as I mentioned before- by patiently waiting like a “polar bear” and virtually by sniffing the air. This is a method used by almost all photographers. The voice that whispers to you is magnetic and the story that previously involved you begins to unfold. Of course, this story in fact belongs there, but it is exclusively yours. If this was not the case, we would not want to see again the photos of the subjects and places in the world, typically covered in previous works, and get tired of them. Each story is the individual and unique story of a photographer. I don’t travel anywhere under pressure to open an exhibition. I don’t travel with an ego to participate in a competition, to show my work to someone. However when I arrive somewhere, I look for an alignment between places and people with the story I constructed beforehand. But this is photography so sometimes things just do not go as I had thought and moreover, I believed. I can come back empty-handed which is like a nightmare I would never wish to happen. If the photographs I take lend me the initial impetus, I persist on the subject; visit the same place over and over and pick through anything I can find. That’s when a project

Çekimden eve dönüşümde fotoğrafları rafa kaldırır ve bir süre uyutur, dinlendiririm. Zaman içinde tekrar tekrar açar, yeniden değerlendirir; kendimi eleştiririm. Bu dönem benim için çok sıkıntılı ve kavgalı geçer. Sonunda hâlâ sıcak kalan fotoğrafları seçerim. Buradan hareketle seçim ve değerlendirme döneminin niçin bu kadar sancılı olduğu daha iyi anlaşılabilir. En sonunda binlercesi arasından, genellikle 100 adet civarı bir portfolyo çıkar. Bu, 30 ile 50 arası fotoğraf artık görücüye çıkabilir demektir. Fotoğrafın belgesel tarafının tehlikeli ve bilinmez sahaları, sanayi fotoğrafçılığının önde giden ölümcül yanı ile neredeyse dalga geçme isteği, beni dünyanın pek çok “berbat” alanlarındaki projelere yöneltti. Böylelikle başta Azerbaycan, Libya, Katar ve neredeyse tüm Orta Doğu ve Orta Asya’da sayısız proje çekerken, yolumu Afganistan’a düşürdüm. Elbette bu bir tesadüf değil; bilerek ve isteyerek şartları oraya doğru iteklememin bir sonucuydu. Çünkü kendimin ve insanların hayatla kurduğu dramatik ilişkiyi yorumlamayı seviyorum. Dramatik bakış beni etkiliyor ve herhangi bir şeyi yakalamak uğruna bir yerde bulunmak gibi bir görevim de olmamasına rağmen; Afganistan’ın hayatla kurduğum ilişkinin hilesiz hurdasız bir ifadesi olacağına dair bir inanç geliştirmiştim. Bu hikâyenin peşinde “bir yerlerde” olmanın da hiçbir önemi olmadığını; evin mutfağında ya da Ankara’da olmaktan bir farkı olmadığını kendime tekrarlayarak uçağa bindim. Bunu, kendimi en baştan müthiş ve tabii ki yalancı şeylere hazırlamamak için yapsam da gizliden gizliye bu tehlikeli coğrafyada bir şeylerin dile geleceğini biliyor ve onu çok istiyordum. Afganistan, savaş öncesi pek çok fotoğrafçı tarafından ziyaret edilmiş, ünlü fotoğrafçılar belki de şöhretlerine şöhret katan anlamlı karelerini orada çekmişlerdi. Şimdi ben, asıl tehlikeyi burada göze alıyordum. Bu kadar ünlü fotoğrafçının pek mükemmel işlerinden sonra benimkiler nasıl olacaktı? Kötü bir kopya ve bulaşık bir tekrar mı? Aklıma gelmesi bile kâbustu gerçekten. Savaşta oraya sadece gazeteciler girebilmiş ve Afganistan, savaş sonrası ülkesine dönmek isteyenlere hiç de cömert davranmamıştı. Afganistan, dünyada gidilmesi en riskli ülkelerden biri olarak kabul edildiğinden uçağa binmeden önce gitmekten vazgeçmek

becomes a prospective project. When I return home, I put the photos away on a shelf and let them sleep and rest for a while. I revisit again in time and critique myself. This is a very weighty and quarrelsome period for me. In the end, I choose the photos that still remain hot. One can better understand why the election and assessment period is so thorny. Finally, a portfolio of around 100 photos emerges, out of thousands which means that between 30 and 50 photos can now be exhibited. The dangerous and unknown fields of photography’s documentary side and the desire to virtually mock the deadly aspect of industrial photography, has led me to projects in many “dreadful” regions of the world. So, while photographing for countless projects in Azerbaijan, Libya, Qatar and almost all across the Middle East and Central Asia, I made my way to Afghanistan. Of course, this was not coincidental but a result of me, knowingly and willfully, pushing towards it. Because I like to interpret my and other people’s dramatic relationship with life. The dramatic view influences me and although I don’t have a duty to be somewhere to capture anything; I had the belief that Afghanistan would be an artless expression of my relationship with life. I got on the plane, repeating to myself that being “somewhere” in pursuit of this story did not matter; it was no different from being in the kitchen of my home or in Ankara. Even though I did this in order not to prepare myself for amazing and, of course, false things at the onset, I secretly knew that something would find its voice in this forbidding geography and I craved it. Afghanistan had been visited by numerous photographers before the war, and famous photographers might have captured their substantive shots there with which they gained fame. Now I was taking the real risk here. How would my photographs turn up after so many excellent works by so many renowned photographers? Bad copies and reruns? Even thinking about it was a nightmare for me. Only journalists were allowed in the country during the war and Afghanistan had not been generous to those who wanted to return to their country after the war. Since Afghanistan was considered one of the riskiest travel destinations then, I told myself that I had one last chance to give up before getting on the plane. But I

Kazablanka / Casablanca, Fas / Morocco, 2007-2009.

Karaçi / Karachi, Pakistan, 2007.

Otobüs / Bus, Karaçi / Karachi, 2007.

Sohbet / Chatting, Lahor / Lahore, Pakistan, 2009.

için son bir şansım olduğunu kendime söyledim. Fakat yine de bilinmeyene gitmenin verdiği heyecanla kararlıyım. Etrafım, benim gittiğim yerden kaçan ve yakalanarak tekrar oraya gönderilen genç insanlarla doluydu. Geleceklerini ve hayatlarını yaban ellerde arayan bu gençler, ülkelerinden ayrıldıklarında beş - altı yaşlarında olduklarını söylüyorlardı. Şimdi neredeyse hiç yaşamadıkları ülkelerine zorla geri gönderiliyorlardı. Afganistan'daki ilk haftam berbatı. Dünya bana âdeta dar geliyordu. Gördüklerimden bloke olup, hiçbir şey çekemeyecek duruma gelmiştim. Kolu bacağı olmayan "çoklit" (çikolata - şeker) düşkünü, neşeli çocuklar; bohçaya girmiş kadınlar, sokaklarda kesilip kan içinde sırtlanarak eve götürülen hayvanlarla içim kararmıştı. Sanki birisi üstüme ıslak bir battaniye atmış, nefes almamı engelliyor; bir diğeri gırtlığıma bıçak sokmuş onu çeviriyor gibiydi. Afganistan'da zaman durmuştu ve benim de ona uyum sağlamam lazımdı. "Al çek işte!" dedim kendi kendime. "Sen istedin, şimdi ne çekersen çek; ister tesbih, ister zikir, ister ızdırap, istersen fotoğraf çek, sana kalmış..." Ama ben fotoğraf çekmeyi seçtim.

was still determined to go because of thrill of traveling into the unknown. I was surrounded by young people who had fled from Afghanistan and had been captured and being sent back there. These young people, looking for their future and their lives in foreign lands, told me that they were five or six years old when they left their country and were now forcibly repatriated to their home country where they had almost never lived. My first week in Afghanistan was awful and unbearable. I was witnessing things which were blocking me from capturing anything. I was depressed because of the cheerful children who love "choklit" (chocolate - candy) with no arms and legs; by the women under wraps, the animals slaughtered on the streets and people taking them home on their backs covered in blood. It was as if someone threw a wet blanket over me that prevented me from breathing; another stuck a knife in my throat, turning it inside. Time stood still in Afghanistan and I needed to adapt to it. "Here it is, capture it!" I said to myself. "You asked for it, now capture whatever you want; count beads, suffer, or take a photo, it's up to you..." But I chose to take pictures.

Gelin / Bride, Taşkent / Tashkent, Özbekistan / Uzbekistan, 2012.

Afganistan halkı samimiyetleri ile bana, bu “alacak - verecek” dünyasında edindiğimiz âdetleri ve yüksek teknoloji ile hayatımıza katılan kolaylıkların yanında, kaybettiklerimizi de bir kez daha düşündürdü ve sorgulattı. Savaştan kalan ağır silahların yüzde 95’inin temizlenmiş olmasına rağmen, hâlâ pek çok hurda tank ve zırhlı araç, sık sık karşıma çıkarak “karamsar” savaş manzaraları hatırlatıyordu. Dünya için “sinir bozucu” olan bu görüntüler, Afganların iyimserlikleriyle ifade ettikleri anlam dışında bir sıradanlığa taşınarak, hayat içinde başka işlere yarayan ve çocukların oyun oynadığı “eşyalar” durumuna sokulmuşlardı. Ben Türkiyeli bir kadın fotoğrafçı olarak bu sorgulamaların cevaplarını fotoğrafça verdim. Dünyanın en çok mayın olan bu bölgesinde bacaklarından vazgeçmiş, ama gülmekten vazgeçmemiş; mağarada yaşayıp pullu, dantelli elbisesini çıkartmamış insanların arasında ve başkent in ortasında intihar bombacılarının demir iskeletlere dönüştürdüğü otobüs dağlarına bakarken, orada olmaktan birkez bile pişman olmadım. Hindikuş dağlarının dikenli sırtlarından süzülen ve dünyadan bakınca çok sert sanılan ışık, beni orada duru, yalın ve ipeksi dokunuşu ile sarmaladı. Kâh Pençşir Vadisi’nde bir kuş oldum, kâh Bamyan’da bir taş... Onlar da benim gözlerim ve fotoğraflarım oldu.

The people of Afghanistan, with their candor, made me think and question the customs acquired in this world of “give and take”, the conveniences brought about by high technology as well as things we had lost. Although 95 percent of the artillery remaining from the war had been cleared, I frequently came across scrap tanks and armored vehicles which reminded me of the “somber” battlefield scenes. These images that “irritated” the world, were now ordinary “things” that served other purposes in life with which children played in the face of the meaning Afghans express through their optimism. As a Turkish female photographer, I answered these questions through photography. I never regretted visiting this region with the highest number of landmines in the world, being among people who had given up their legs but not their laughter, who were living in a cave wearing their sequined, lace dresses and gazing at the mountains of buses turned into iron skeletons by suicide bombers in the heart of the capital. The light filtered through the thorny ridges of the Hindu Kush Mountains that seems harsh when viewed from the ground, embraced me there with its pure, simple, silky touch. Sometimes I was a bird in the Panjshir Valley, sometimes a stone in Bamyan... And they became my eyes and my photographs.

Mezarlıkta oyun / Game in the cemetery, Afganistan / Afghanistan, 2008.

Gülnur Sözmen kimdir?

İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nden mezun olduktan sonra ilk kişisel sergisini açtı. 1978 yılından sonra kendi atölyesini kurarak profesyonel fotoğraf üretimine başladı. Türkiye'de ilk mesleki kadrolaşma örneği olan FOTOS Fotoğraf Sanatçıları Derneği'nin kurucuları ve başkanları arasında yer aldı. 1982-1996 yılları arasında Mimar Sinan Üniversitesi'nde görsel iletişim dersleri verdi. 1994'te San Francisco'da yabancı meslektaşlarıyla çalıştı. Türkiye'nin yanı sıra; Kanada'dan Kamboçya'ya, Kuzey Afrika'dan Kazakistan ve Özbekistan'a kadar geniş bir coğrafyada sanayi, insan, mekân ve şehir belgeseleri çekti. Son 12 yıldır Kanada ve Katar'da endüstri fotoğrafçılığına yoğunlaşan Sözmen'in "İşyan Sabahlara Doğru Afganistan" isimli bir sergi kataloğu, "Anadolu'da Zeytin Kültürü", "Ateşin Kanı Çelik İşçileri" ve "Kara Şehirden Ak Şehre Bakü" başlıklı belgesel serileri bulunuyor.

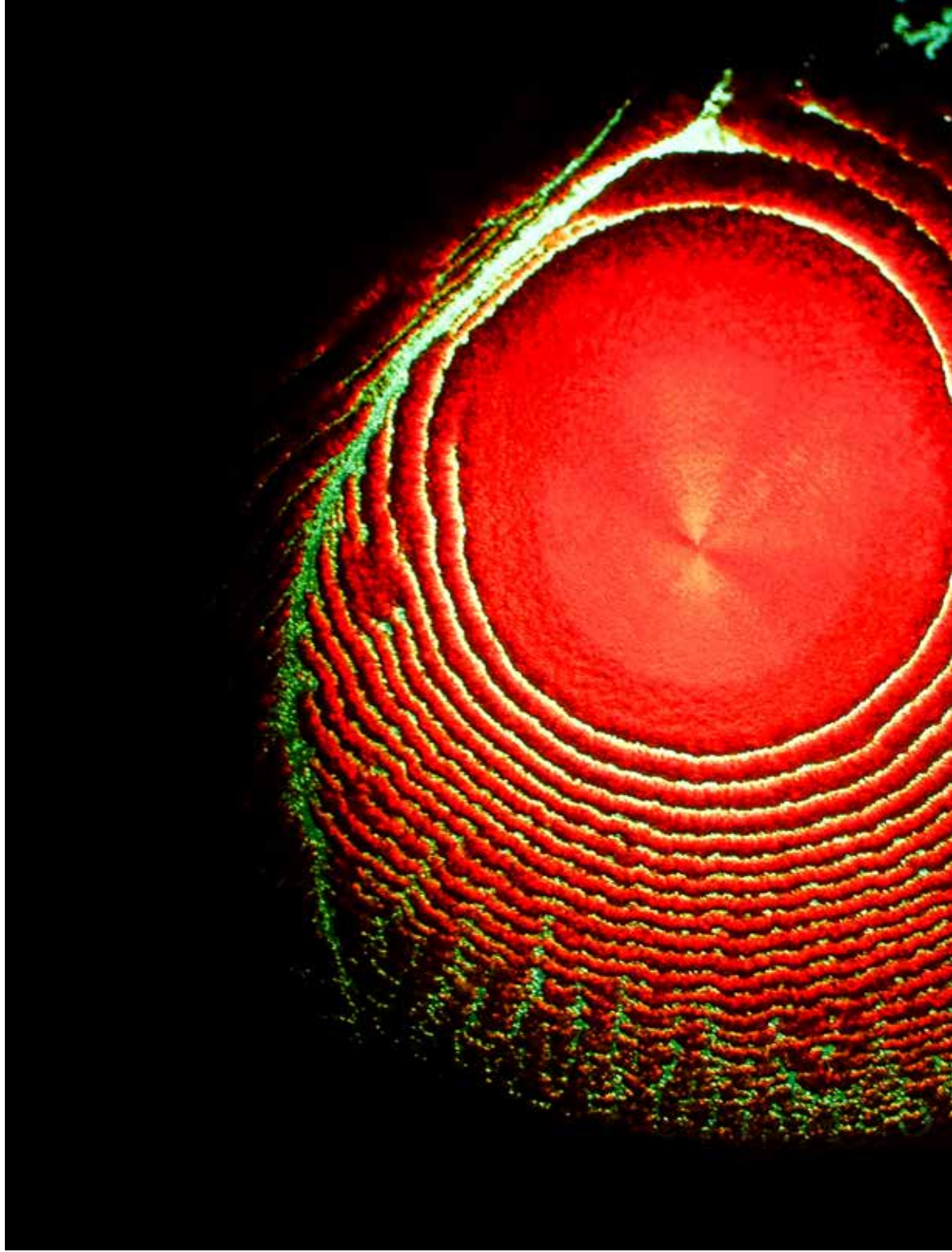
 gulnursozmen

Who is Gülnur Sözmen?

After graduating from the Istanbul State Academy of Fine Arts, Sözmen opened her first solo exhibition. In 1978, she established her own workshop and started professional photography production. She was among the founders and presidents of FOTOS Photography Artists Association, the first professional organization example in Türkiye. She taught visual communication at Mimar Sinan University between 1982-1996. She worked with foreign colleagues in San Francisco in 1994. Aside from Türkiye; she shot industry, people, place and city documentaries in a wide geography ranging from Canada to Cambodia, from North Africa to Kazakhstan and Uzbekistan. With a focus on industrial photography in Canada and Qatar for the last 12 years, Sözmen has published an exhibition catalog titled "Afghanistan Towards Radiant Mornings" and documentary series titled "Olive Culture in Anatolia", "Blood of Fire Steel Workers" and "From Black City to White City Baku".

“Yaşayabileceğimiz
en güzel deneyim,
bilinmeyendir.
Gerçek bilimin
ve sanatın temeli
budur.”

Albert Einstein

C vitamini, gıda boyası / Vitamin C, color additive, 2014.

Bilinmeyeni Kucaklamak

“Görsel seyahat bağlamında mikro fotoğrafçılığın asıl sevdiğim yanı, hayal gücünü serbest bırakmanız; çektiğiniz fotoğrafları bir şeylere benzeterek vurgulayabilmeniz. Ayrıca birleşik fotoğraflar ve aynı malzemedен çok farklı fotoğraflar üretebilmenizdir.

“The most beautiful thing we can experience is the mysterious. It is the source of all true art and science.”

Albert Einstein

Embracing the Unknown

“What I love about micro photography in visual travel context is letting your imagination go; the ability to highlight your photos by likening them to other things. You can also produce composite photos and distinct images using the same material.

Seyahat fotoğrafçılığında “Bilinmeyeni Kucaklamak” diye bir yazı okudum. “Seyahatlerde çok yönlülük, yeni dünyaların kapılarını açabilir, yaratıcılığın ve yeni fikirlerin doğmasını sağlayabilir, size yeni deneyimler sağlayabilir” diyordu yazıda. Mikroskop fotoğrafçılığı, çıplak gözle görünmeyeni görmek, bilinmeyen dünyalara yolculuk yapmak, yeni görüntüler keşfetmektir. Her ne kadar mikroskop incelemeleri bilimsel amaçla yapılıyor olsa da mikroskop fotoğrafçılığı, sanat ve bilimin yollarının keşiştiği yer olarak tanımlanıyor artık. Mikro dünyaların güzelliklerini, sadece birkaç bilim insanının görmesi haksızlık olurdu; ama kameralar sayesinde mikroskopta gördüklerimizi dünyaya yansıtabiliyoruz. Mikroskoba aşına olmayanlar, bu şekilde çekilen fotoğrafları, sadece bilimsel bir bulgunun belgesi olarak görürler; fotoğraf ve estetik yönünden bir önemi olduğunu düşünmezler. Bugün bile birçok araştırmacı, sadece belge amaçlı yavan ve ham görüntülerle yetinmektedir. Oysa mikroskop fotoğraflarının farklı özellikleri; belirgin estetik değerleri olması, benzersiz ve tek olması, orijinal olması, bu görüntülerin bazılarını fotoğraf sanatının örneği hâline getirir. Aynı zamanda bu fotoğraflar, bünyelerinde bilimsel verileri taşırlar; mikroorganizmalar, onlardaki değişiklikler, çevre kirliliği ve birçok bilim dalında kullanılırlar. Bir de mikro dünyadaki uyumu ve düzeni görmemizi sağlarlar. Mikroskop fotoğrafçılığın beni çeken yanı “bilinmeyen”i, yani gözle göremediğinizi fotoğraflıyor olmak. Sürprizlerle dolu bir dünyaya adım atıyorsunuz. Bu saklı dünyalar, konu açısından neredeyse sınırsız çeşitlilik sunar. Canlı mikroorganizmaları inceleyebilir, bitkilerin iç yapılarını izleyebilir, çeşitli malzemelerin rengârenk kristallerini, değişik şekillerini keşfedebilir ve içinde yaşadığımız büyük dünyadaki günlük objeleri farklı gözle görebilir, daha birçok konuda çalışabilirsiniz. Öğrencilik yıllarında başlayan mikroskop fotoğrafçılığı yolculuğum, çalışma

I read an article called “Embracing the Unknown” in travel photography. In the article, they say, “Versatility in travel can open doors to new worlds, lead to creativity and conception of new ideas, and provide you with new experiences”. Microscope photography is seeing what is invisible to the naked eye, traveling to unknown worlds, and discovering new images. Although microscopic examinations are for scientific purposes, microscope photography is now defined as the intersection point of art and science. It would be unfair if only a handful of scientists saw the beauty of the micro-worlds; but thanks to cameras, we can share what we see under the microscope with the world. Those not familiar with the microscope, regard microscopic photographs merely as evidence of scientific findings; they do not think these have any photographic or aesthetic value. Even today, many researchers are content with plain and raw images for documentation purposes only. However, various features of microscopic photographs; the fact they have apparent aesthetic value, they are inimitable, unique and original makes some of these images examples of art of photography. At the same time, these photographs contain scientific data; they are used to study microorganisms, how they change, environmental pollution and many branches of science. They also enable us to see the harmony and order in the micro world. The thing that draws me to microscopic photography is photographing the “unknown”, that is, what cannot be seen with the naked eye. You step into a world full of surprises. These hidden worlds offer a virtually unlimited variety of subjects. You can examine living microorganisms, monitor plants’ internal structures, discover colorful crystals and various materials in distinct shapes, see everyday objects in this big world we live in, with different eyes, and work on numerous other subjects. I continued my microscopic photography journey, I set on when I was a student, also

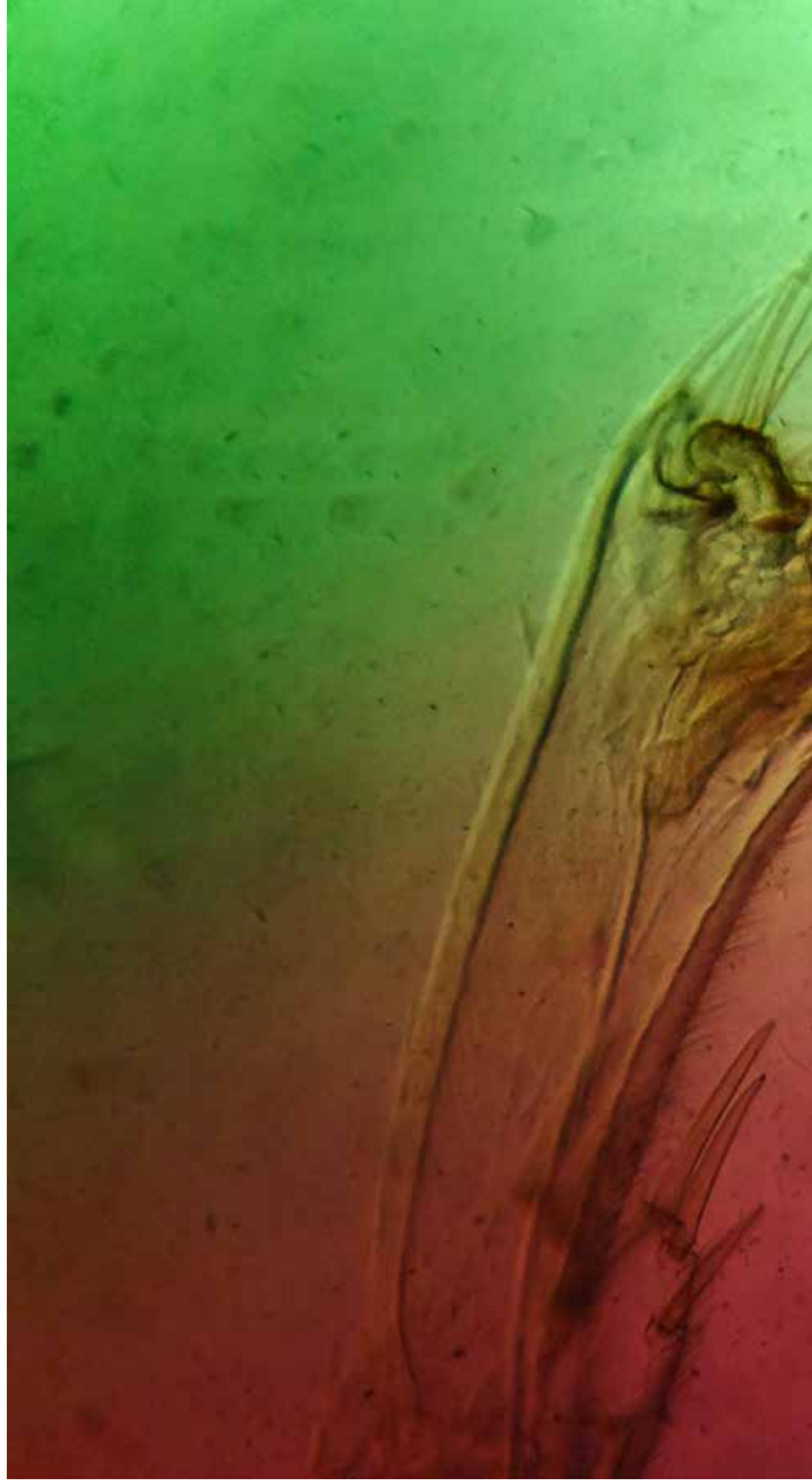
hayatında devam etti. Çalışmaya başladığımda laboratuvarında büyük bir mikroskop, buna entegre bir fotoğraf makinesi vardı ve cam plaka üzerine fotoğraf çekiliyordu. Bu işlem, dökümlerin iç yapısını incelemek için kalite kontrol amaçlıydı. Sık kullanmazdık. 10 yıl sonra iş değiştirdim ve bir araştırma merkezinde çalışmaya başladım. Çeşitli kalite kontrol incelemelerinde kullandığımız çok sayıda mikroskobumuz, bunlara bağlı veya bağlanabilen fotoğraf makinesi (filmlili), görüntü analiz cihazımız, mikroskop yardımcı parçalarımız vardı. Ancak kalite kontrolde 35 pozun bitmesini beklemek, sonra banyo süresini ve baskıyı beklemek zor oluyor; hemen sonucu görmek istiyorduk. Benim eskiden beri gelen fotoğraf merakım vardı. Dijital fotoğraf makineleri ilk çıktığında hemen dijitale geçmişim. Bir de mikroskop bağlantı parçası satın alıp, kendi kameramı kullanmaya başladım. Bu sayede sonucu hemen görebiliyorduk. Fotoğrafları taşınabilir bir ortama kaydettiğimiz için de hemen baskı alabiliyorduk. Benzer bir kamera ve parça iş yerine de alındı ve devam ettik, bu çalışmalara. Sonra emekli oldum, bu sırada kameramı yenilemişim. Eski kameramı, üye olduğum fotoğraf merkezine hediye ederken de “çok zor ayrılacağım kameramdan” dedim. Nedenini sordular, “mikroskop için parça almıştım ondan” diye cevap verdim. O zaman bu konuda çalışma yapmamı, kurs açmamı istediler. İkinci mikroskop sevdam böyle başladı. Ardından kendime bir mikroskop aldım. Kurs genel amaçlı olacağı için her türlü örneği çalışmak istedim. Hazırlama imkânım olmayan örnekleri yurt dışından satın aldım. O kursu açamadık, ama sonra çocuklara yönelik İstanbul Modern’de kurs verdim. Bir de ZFotoFest 2018, Zeytinburnu Fotoğraf Festivali’nde yine çocuklara yönelik bir atölye çalışması yaptık. Benim mikroskop fotoğrafçılığı maceram, 2011 yılında böyle başladı ve hâlen

during my career. When I started working in the laboratory, there was a large microscope as well as an integrated camera, and photographs were taken on a glass plate. This process was for quality control purposes to examine the internal structure of the castings. It was seldom used. 10 years later, I changed jobs and started working in a research center. There were many microscopes we used for various quality control examinations, and cameras (with film), image analyzers and microscope accessories that could be connected to these. However, you have to wait for 35 exposures in quality control, and later for developing and printing; we wanted instant results. I have always had a passion for photography. When digital cameras first came out, I quickly switched to digital. I also bought a microscope connector and started using my own camera. In this way, we could see the result instantly and since photos were saved on a portable media, we were able to print them immediately. A similar camera and parts were purchased for the workplace and we continued to work. Then I retired and upgraded my camera. I presented my old camera to the photography center I was a member of, saying, “Leaving my camera will be very difficult”. When they asked why, I replied, “because I bought a part for the microscope”. So they asked me to work on this subject and open a class. This is how I fell in love with the microscope for the second time and bought myself a microscope. The class’ content was general so I wanted to study all kinds of samples. I procured samples I could not prepare, from abroad. We couldn’t open that class but later I gave a class for children at Istanbul Modern. We also organized a workshop for children at ZFotoFest 2018 Zeytinburnu Photography Festival. This is how my ongoing microscopic photography journey took start in 2011. In micro photography, one should know even a little about microscopes, camera settings, sample preparation and image

Lütfiye Güreli

devam ediyor. Mikro fotoğrafçılıkta mikroskobu biraz tanımanız; fotoğraf makinesi ayarlarını, örnek hazırlamayı ve görüntü işlemeyi bilmeniz gerekiyor. Günümüzde mikroskoplar ve fotoğraf makineleri çok gelişti. Artık cep telefonlarına takılan küçük bir parça ile telefonunuz mikroskoba dönüşebiliyor. Benim kullandığım biyoloji mikroskobu; metalürji mikroskobuna evde örnek hazırlamak neredeyse imkânsız. Teknik bilgilere gelince... Dijital bir fotoğraf makinesi, bir mikroskop ve/veya mikroskop objektifleri ile bunları birbirine bağlayacak ara parçalar, bu tür çekimler için gerekli. Mikroskop örneklerinin yerleştirileceği lam ve lameller olması da lazım. Basit örneklerle başlayabilirsiniz: Kum, şeker, tuz, sabun köpüğü, birikmiş durgun sularındaki mikroorganizmalar, soğan kabuğu... Hepsi çok güzel ve farklı sonuçlar verir. Seyahat fotoğrafı tavsiyelerinde, "konuyu günün değişen saatlerinde, farklı ışık şartlarında inceleyin" derler ya bu durum mikroskop fotoğrafçılığında da geçerli. Farklı aydınlatma teknikleri ve farklı ışık kaynakları kullanın. Aydınlık ve karanlık alanlar, yanal ışık, Rheinberg aydınlatması, polarize ışık, faz kontrastı, aydınlatma ve ışık türlerine örneklerdir. Bu tür aydınlatma tekniklerini (faz kontrastı dışında) çok basit yöntemlerle evde, kendiniz hazırlayabiliyorsunuz. Polarize ışık, 3D gözlüklerin

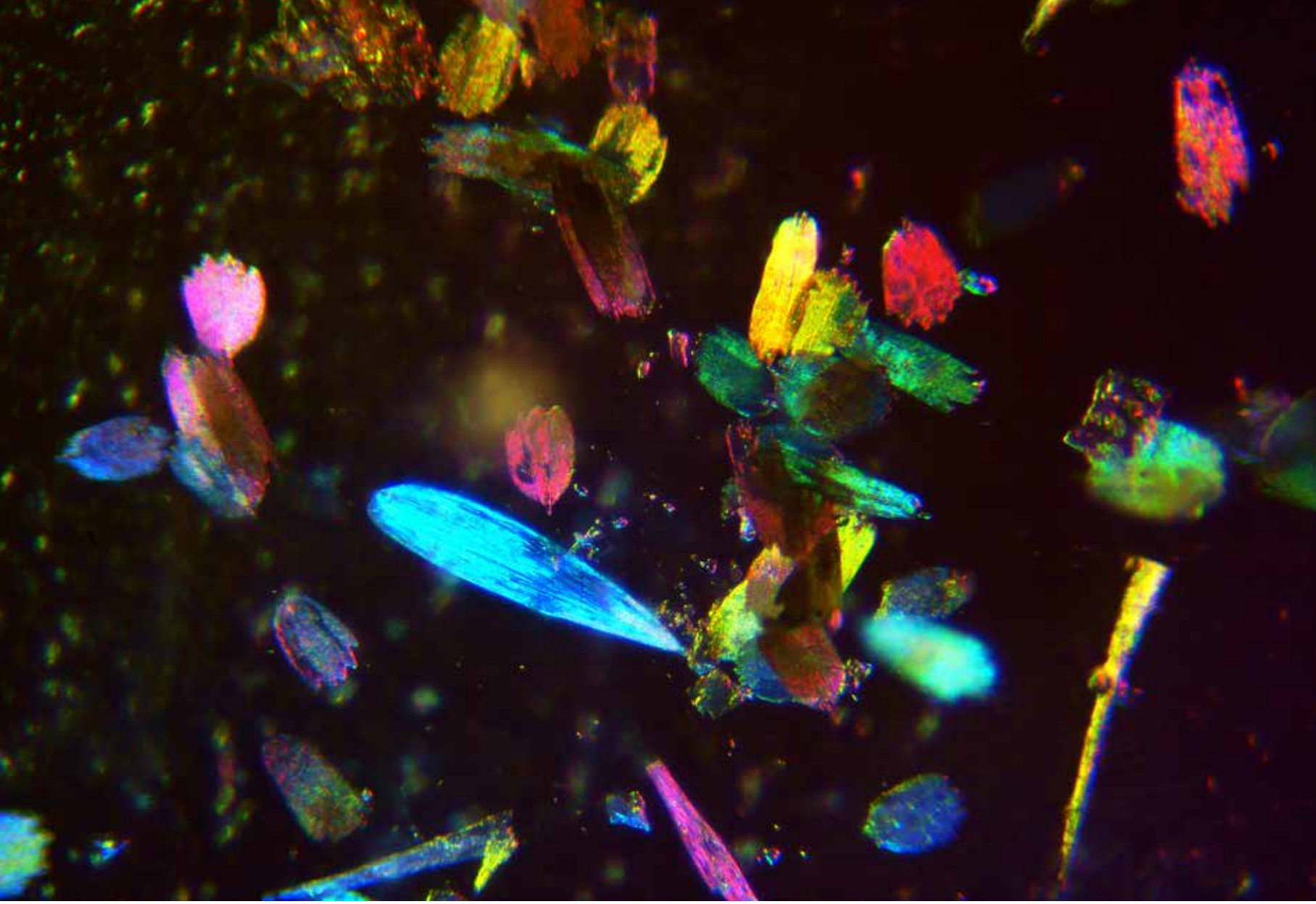
processing. Today, microscopes and cameras are considerably developed. Now, your mobile phone can turn into a microscope by attaching a small part. The biology microscope is what I use; it is almost impossible to prepare samples for the metallurgical microscope at home. As for technical information... A digital camera, a microscope and/or microscope lenses and connecting pieces are necessary for this type of shoots. It is also necessary to have slides and lamellas to place microscopy samples. You can start with simple samples: Sand, sugar, salt, soap bubbles, microorganisms in stagnant water in puddles, onion peels... All produce great and distinct results. In travel photography, it is advised to "study a subject at different times of the day, under different lights," which also applies to microscopic photography. Use different lighting techniques and different light sources. Some illumination and lighting types are light and dark fields, side light, Rheinberg lighting, polarized light, phase contrast. You can prepare such lighting (except for phase contrast) at home using very simple methods. Polarized light can be attained by removing the lenses of 3D glasses and using one on the sample and other on the

Arı bacağı / Bee leg, 2012.

Kelebek kanadı / Butterfly wing, 2012.

camları çıkartılıp biri örneğin üzerinde, diğeri okülerde kullanılarak sağlanabilir. Karanlık alan ve Rheinberg aydınlatması, hazırlayacağınız çeşitli asetat filtrelerle sağlanır. Mikroskop fotoğrafçılığı bana çok şey öğretti; çok küçük bir stüdyonuz varmış gibi düşünebilirsiniz. Işıkları çok daha iyi kullanabiliyorsunuz. Artık LED ışıklarla renkli LED'lerle çok farklı fotoğraflar yaratılabiliyor. Her fotoğrafta olduğu gibi farklı açılardan bakın konuya ve büyütülmüş alanda özgürce gezinin. Asıl sevdiğim yanı, hayal gücünü serbest bırakmanız; çektiğiniz fotoğrafları bir şeye benzeterek vurgulayabilmeniz. Ayrıca birleşik fotoğraflar ve aynı malzemeden çok farklı fotoğraflar üretebilmenizdir. Dünyada her yıl bazı fotoğraf makinesi ve mikroskop üreticileri, bu konuda yarışmalar düzenliyor. Daha çok bilimsel araştırma yapanların kullandıkları, çok gelişmiş mikroskoplarla çok özel örneklerle çalışanlar katılıyor ve kazanıyor bu yarışmaları. Bu firmaların başında Nikon geliyor. Nikon'un iki yarışması var: Biri her yıl yapılan mikro fotoğrafçılık, diğeri "time-lapse" tekniği ile hareketli çekimlerin yarıştığı Nikon "Small World in Motion" Yarışması. Her sene birbirinden güzel fotoğraflar katılıyor ve kazanıyor, bu yarışmalarda. Belki evdeki hobi amaçlı mikroskoplarımız bu yarışmaları kazanmaya yetmez, ama o kadar farklı dünyalarla tanışıyorsunuz ki uzak kalamıyorsunuz. Nihayetinde değişik fotoğraflar üretiyorsunuz. Sonuç olarak mikroskop fotoğrafçılığının birinci kuralı, merak etmek; bilinmeyi, görünmeyi izleyebilmeyi istiyor olmak. Ondan sonrası sizin yaratıcılığınıza hayal gücüne kalmış. Hayal gücünüzü özgür bırakın. Tıpkı Albert Einstein'ın dediği gibi, "hayal gücünüz, bilgiden daha önemlidir. Bilgi sınırlıdır, hayal gücü ise dünyayı kucaklar."

eyepieces. The dark field and Rheinberg lighting can be achieved by various acetate filters that you can prepare. Microscopic photography has taught me a lot; you can think of it as having a tiny studio. Lights can be utilized much better. Now, distinct photos can be created with LED lights and colored LEDs. View the subject from different angles as you do in all photographs and navigate freely in the magnified area. What I love about micro photography is letting your imagination go; the ability to highlight your photos by likening them to other things. You can also produce composite photos and distinct images using the same material. Some camera and microscope manufacturers around the world organize competitions on this subject every year. Mostly people who work with very rare samples and very advanced microscopes used by scientific researchers, participate and win these competitions. Nikon is one of these companies. Nikon organizes two competitions: one for micro photography held every year, and the Nikon "Small World in Motion" Competition, where dynamic shots created with "time-lapse" technique, compete. Fine photographs participate and win in these competitions every year. Maybe our hobby microscopes at home are not good enough to win these competitions but you see so many different worlds that you cannot stay away. After all, you are able to produce distinct photographs. In conclusion, the first rule of microscopic photography is curiosity; the desire to be able to follow the unknown, the invisible. It's up to your creativity and imagination after that. Let your imagination free. Just as Albert Einstein said, "Imagination is more important than knowledge. Knowledge is limited, imagination encircles the world."

Mikro Dünyada Seyahat

Travel in the Micro World

“ 47. Nikon Small World Fotomikrografi Yarışması'na 88 ülkeden 2 bine yakın fotoğraf başvurusu yapıldı. Dereceye giren fotoğraflar, yeryüzünün görkemini gözler önüne seriyor.

“ *Nearly 2,000 photographs from 88 countries were submitted to the 47th Nikon Small World Photomicrography Competition. The winning photographs reveal the magnificence of the earth.*

Canlı meşe yaprağı / Live oak leaf, 2021.

Jason Kirk

1'incilik Ödülü / 1st Place

Baylor College of Medicine / Baylor College of Medicine

Optik Görüntüleme ve Yaşamsal Mikroskopi Çekirdek Tesisleri /

Optical Imaging & Vital Microscopy Core

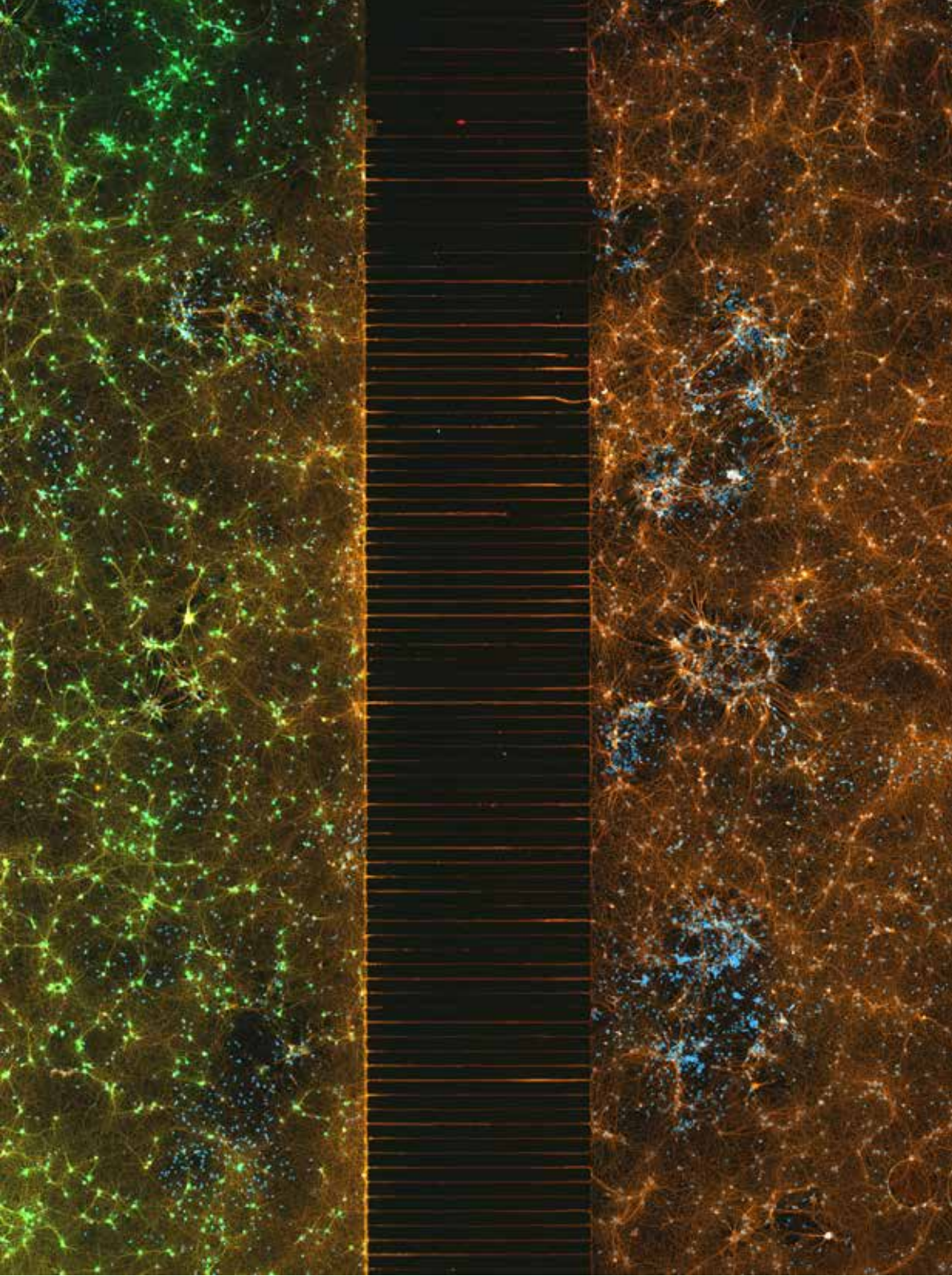
Houston, Teksas, ABD / Houston, Texas, USA

Canlı güney meşe yaprağı üzerinde trikrom (beyaz uzantılar) ve stomalar (mor gözenekler) /

Trichome (white appendages) and stomata (purple pores) on a southern live oak leaf

Görüntü İstifleme / Image Stacking

60x (Objektif Mercek Büyütme) / 60X (Objective Lens Magnification)

Esmeralda Paric & Holly Stefen 2'ncilik Ödülü / 2nd Place

Demans Araştırma Merkezi, Macquarie Üniversitesi / Dementia Research Centre, Macquarie University
Biyomedikal Bilimler Bölümü / Department of Biomedical Sciences

Macquarie Parkı, NSW, Avustralya / Macquarie Park, NSW, Australia

Çift izole popülasyonda 300 bin örgütlenen nöronu içeren bir mikro akışkan cihaz. Her iki taraf da tek bir virüsle tedavi edildi ve aksonlarla köprülendi. / A microfluidic device containing 300k networking neurons in 2 isolated populations. Both sides were treated with a unique virus and bridged by axons.

Flüoresans / Fluorescence

40x (Objektif Mercek Büyütme) / 40X (Objective Lens Magnification)

Bir bitin detayları / Details of a louse, 2021.

Frank Reiser

3'üncülük Ödülü / 3rd Place

Nassau Bilge Üniversitesi / Nassau Community College

Biyoloji Bölümü / Department of Biology

Garden City, New York, ABD / Garden City, New York, USA

Bir bitin arka bacağı, pençesi ve solunum trakeası (Haematopinus suis) /

Rear leg, claw, and respiratory trachea of a louse (Haematopinus suis)

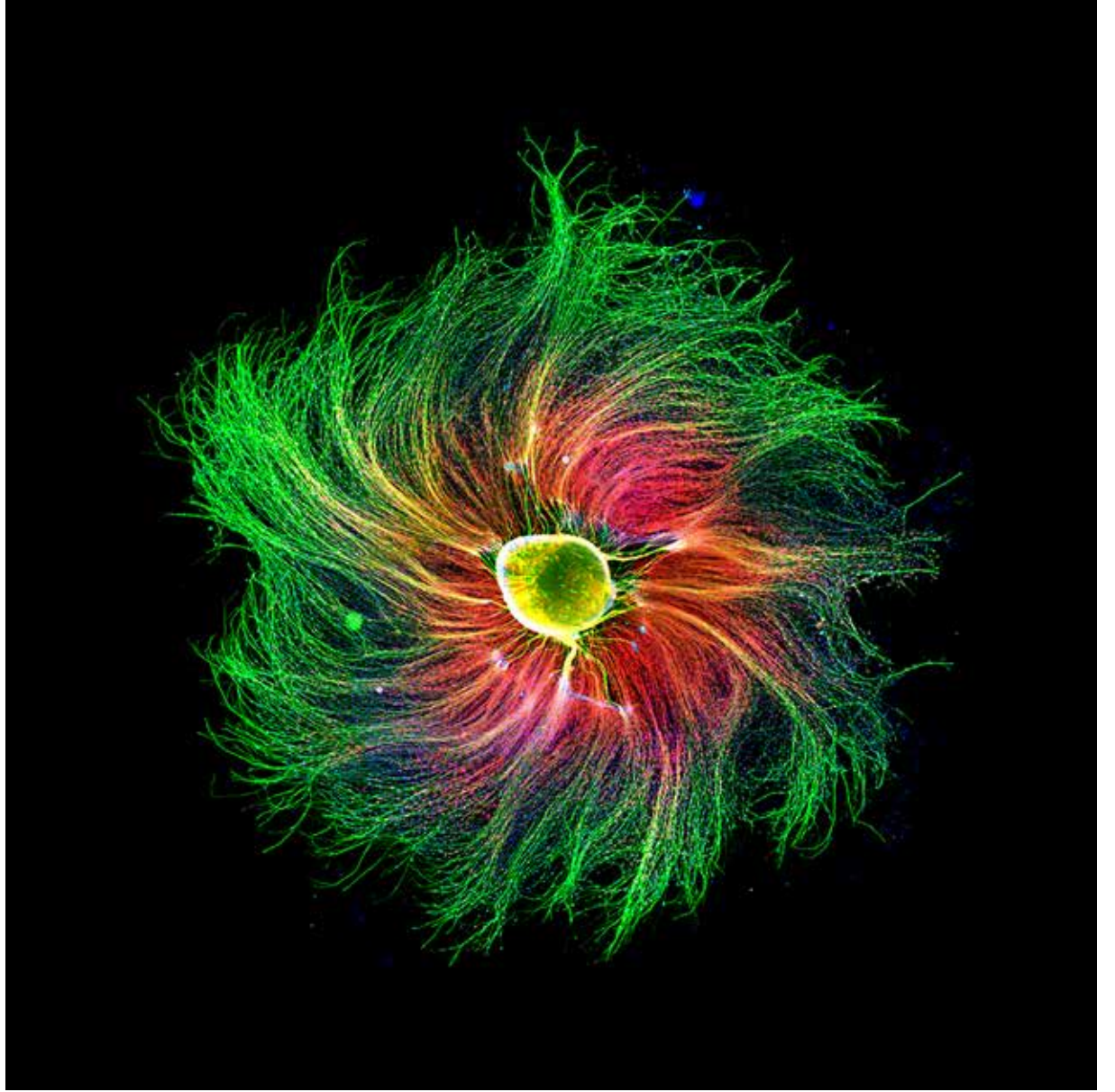
Darkfield, Görüntü İstifleme / Darkfield, Image Stacking

5X (Objektif Mercek Büyütme) / 5X (Objective Lens Magnification)

Nikon, 47. Small World Fotoğraf Yarışması'nın kazananlarını açıkladı. Bu yılki birincilik ödülü, canlı meşe yaprağının damarlarına ait çarpıcı görüntüsüyle Jason Kirk'e verildi. ABD'den katılan fotoğrafçının çeşitli aydınlatma tekniklerini ve tasarım araçlarını kullanan kadraji, görüntüleme teknolojisi ile sanatsal yaratıcılık arasındaki dinamik ilişkinin ustaca bir örneği. Jason, renk filtreden iletilen ışığı dağınık yansıyan ışıkla birleştiren özel yapım bir mikroskop sistemi kullanarak, yaprağın yaklaşık 200 farklı görüntüsünü yakaladı. Jason, birincilik kazanan çarpıcı görüntüsüne ulaşmak için bunları bir araya topladı. Jason, üç hayati yapıyı vurgulamak için yaprağın karşı taraflarında hem iletilen hem de yansıyan ışığı kullandı. Beyaz renkte öne çıkanlar, bir bitkiyi aşırı hava koşullarına, mikroorganizmalara ve böceklerle karşı koruyan ince filizler olan trikomlardır. Mor renkle Jason, bitkilerdeki gaz akışını düzenleyen küçük gözenekler olan stomaları vurgular. Camgöbeği rengi ile gösterilen, suyu yaprak boyunca taşıyan damarlardır. Üçü de bitki yaşamı için esastır. Jason şöyle anlatıyor: "Işık kısmı karmaşıktı. Mikroskop objektifleri küçüktür ve odak derinlikleri oldukça sığdır. Mikroskobun yanına öylece dev bir ışık koyup aydınlatmanın yönlü olmasını sağlayamadım. Bu, kafa büyüklüğünde bir ışık kaynağıyla bir toplu iğnenin başını aydınlatmaya çalışmak gibi olurdu. Neredeyse imkansız." Jason, fotoğrafladığı çeşitli öğeleri daha iyi göstermek için post prodüksiyonda renk sıcaklığını ve tonu düzenledi. Jason, Baylor Tıp Fakültesi'ndeki OIVM çekirdek tesisinin yönetiminden arta kalan zamanını, mikroskopları özelleştirerek ve arka bahçesinde bulunan nesnelere fotoğraflayarak geçiriyor. "Bu alanda oldukça yüksek bir düzeyde, mikroskopi ile 20 yıldan fazla uğraştım ve bilim camiasından çok şey öğrendim. Ama bunu hobi olarak yapan insanlardan da çok şey öğrendim. Küçük Dünya, iki grubun harika bir birleşimi ve bunu görme fırsatınız pek olmuyor." İkincilik ödülü, yüz binlerce örgütlenen nöronu içeren mikroakışkan bir cihazı fotoğraflayan Esmeralda Paric'e verildi. Birincil nöronlar çıkarılıp kültür alındı; ardından tohumlanarak bir virüs ile uyumlandılar. Bu görüntü, farklı viral tedavilerle köprülü ancak ayrılmış iki popülasyonu göstermektedir. Bunlar 30 gün boyunca muhafaza

Nikon has announced the winners of the 47th Small World Photography Contest. This year's first prize was awarded to Jason Kirk for his stunning image of the veins of a live oak leaf. American photographer employs various lighting techniques and design tools, and his frame is a masterful example of the dynamic relation between imaging technology and artistic creativity. Using a custom-built microscope system that combines light transmitted through the color filter with diffuse reflection light, Jason captured nearly 200 different images of the leaf. Jason assembled these to achieve the stunning winner image. Jason used both transmitted and reflected light on opposite sides of the leaf to highlight three vital structures. Prominently featured in white are the trichomes, which are fine outgrowths that protect a plant against extreme weather, microorganisms, and insects. In purple, Jason highlights the stomata, small pores that regulate the flow of gases in a plant. Colored in cyan are the vessels that transport water throughout the leaf. All three are essential to plant life. "The lighting side of it was complicated," said Jason. "Microscope objectives are small and have a very shallow depth of focus. I couldn't just stick a giant light next to the microscope and have the lighting be directional. It would be like trying to light the head of a pin with a light source that's the size of your head. Nearly impossible." Jason edited the color temperature and hue in post-production to better illustrate the various elements pictured. When Jason is not directing the OIVM core facility at the Baylor College of Medicine, he can be found spending his free time customizing microscopes and photographing subjects found in his backyard. "I've learned a lot from the scientific community, having spent 20 plus years in this field doing microscopy at a fairly high level. But I've also learned a lot from the people in the hobbyist environment. Small World is a great combination of the two groups, and you don't often get an opportunity to see that." Second place was awarded to Esmeralda Paric for her image of a microfluidic device containing hundreds of thousands of networking neurons. The primary neurons were extracted and cultured, then seeded and transduced with a virus. The particular image shows two populations separated but bridged,

Embriyonik bir sıçandan duyu nöronu / Sensory neuron from an embryonic rat, 2021.

Paula Diaz
4'üncülük Ödülü / 4th Place

MinusPain, Pontificia Universidad Catolica de Chile Fizioloji Bölümü /
MinusPain, Pontificia Universidad Catolica de Chile Department of Physiology
Santiago, Region Metropolitana, Şili / Santiago, Region Metropolitana, Chile
Embriyo hâlindeki sıçandan duyuşal nöron / Sensory neuron from an embryonic rat
Flüoresans / Fluorescence
10x (objektif mercek büyütme) / 10X (Objective Lens Magnification)

edildi, immünohistokimyasal olarak boyandı ve görüntüledi. Frank Reiser, domuz bitinin arka bacağı, pençesi ve solunum trakeasını gösteren fotoğrafıyla üçüncü oldu. Nikon Small World, ilk üç kazanana ek olarak, dünyanın dört bir yanındaki bilim insanları ve sanatçılardan gelen binlerce fotoğraftan 100'ünü tanıdı. Ek bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin: nikonsmallworld.com

with different viral treatments. It was maintained for 30 days, immunostained, and tiled imaged. Third place was captured by Frank Reiser for his picture of a rear leg, claw, and respiratory trachea of a hog louse. In addition to the top three winners, Nikon Small World recognized 100 photos out of thousands of entries from scientists and artists across the globe. For additional information, please visit: nikonsmallworld.com

Oliver Dum

5'incilik Ödülü / 5th Place

Medienbunker Produktion / Medienbunker Produktion

Bendorf, Rheinland Pfalz, Almanya / Bendorf, Rheinland Pfalz, Germany

Ev sineğinin hortumu (Musca domestica) / Proboscis of a housefly (Musca domestica)

Görüntü İstifleme / Image Stacking

40x (objektif mercek büyütme) / 40X (Objective Lens Magnification)

Su piresi / Water flea, 2020.

Jan van IJken
9'unculuk Ödülü /
9th Place

Jan van IJken Fotoğraf ve Film /
Jan van IJken Photography and Film
Amsterdam, Noord-Holland,
Hollanda / Amsterdam,
Noord-Holland, Netherlands
Embriyo ve peritrik taşıyan
su piresi (Daphnia) /
Water flea (Daphnia), carrying
embryos and peritrichs
Karanlık Alan, Görüntü İstifleme /
Darkfield, Image Stacking
10x (objektif mercek büyütme) /
10X (Objective Lens Magnification)

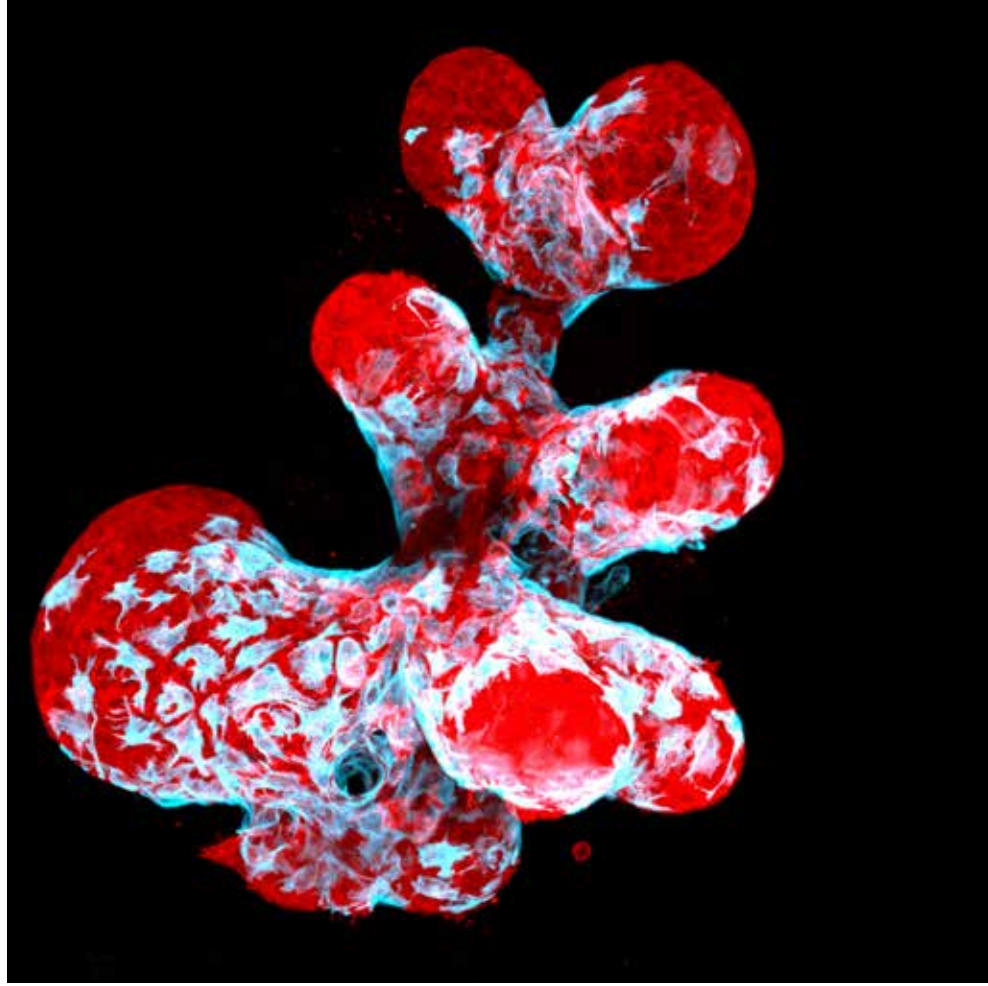
Kelebek kanadındaki damar ve pullar / Vein and scales on a butterfly wing, 2021.

Sébastien Malo
10'unculuk Ödülü /
10th Place

Saint Lys, Haute-Garonne,
Fransa /
Saint Lys, Haute-Garonne, France
Kelebek kanadındaki damar ve
pullar (Morpho didius) /
Vein and scales on a butterfly
wing (Morpho didius)
Yansıtılmış Işık,
Görüntü İstifleme /
Image Stacking, Reflected Light
20X (Objektif Mercek Büyütme) /
20X (Objective Lens Magnification)

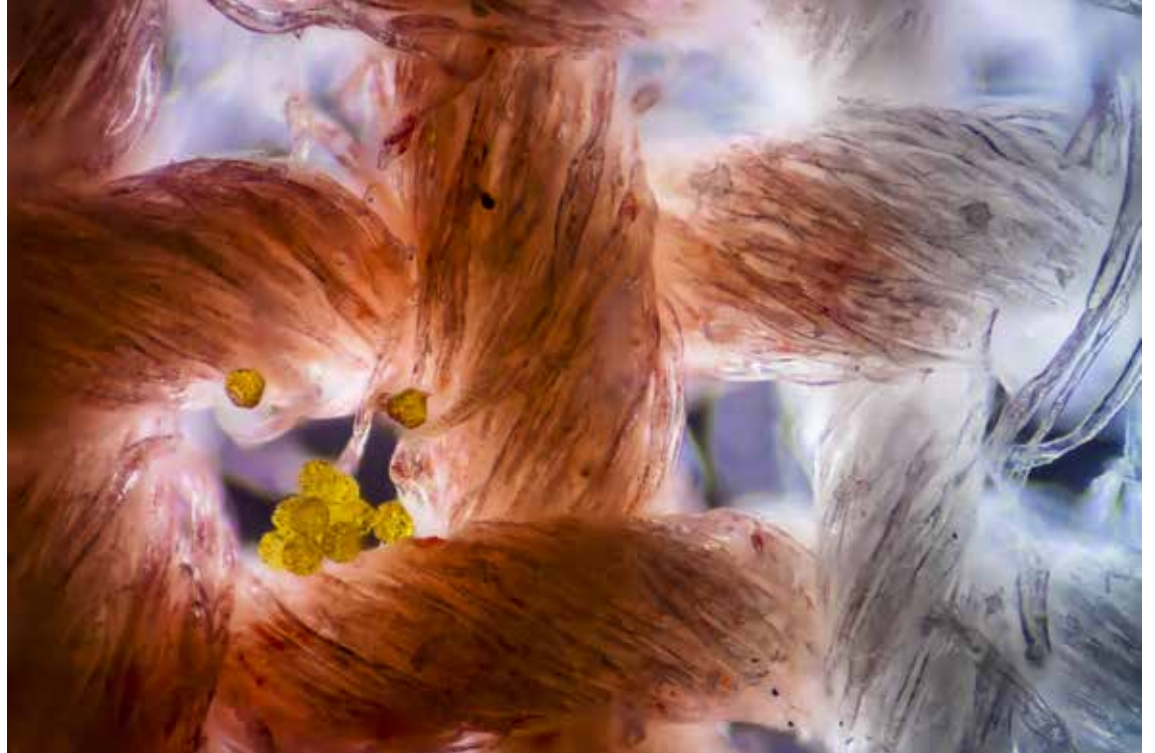
Meme organoidi / Breast organoid, 2021.

Jakub Sumbal
12'ncilik Ödülü /
12th Place

Masaryk Üniversitesi /
Masaryk University
Histoloji ve Embriyoloji Bölümü /
Department of Histology and
Embryology
Brno, Çek Cumhuriyeti /
Brno, Czech Republic
Meme salgı hücreleri (kırmızı)
üzerinde sürünen kontraktıl
miyoepitelyal hücreleri (mavi)
gösteren meme organoidi /
Breast organoid showing contractile
myoepithelial cells (blue) crawling on
secretory breast cells (red)
Eş odaklı / Confocal
40X (Objektif Mercek Büyütme) /
40X (Objective Lens Magnification)

Polen taneli pamuklu kumaş / Cotton fabric with pollen grains, 2021.

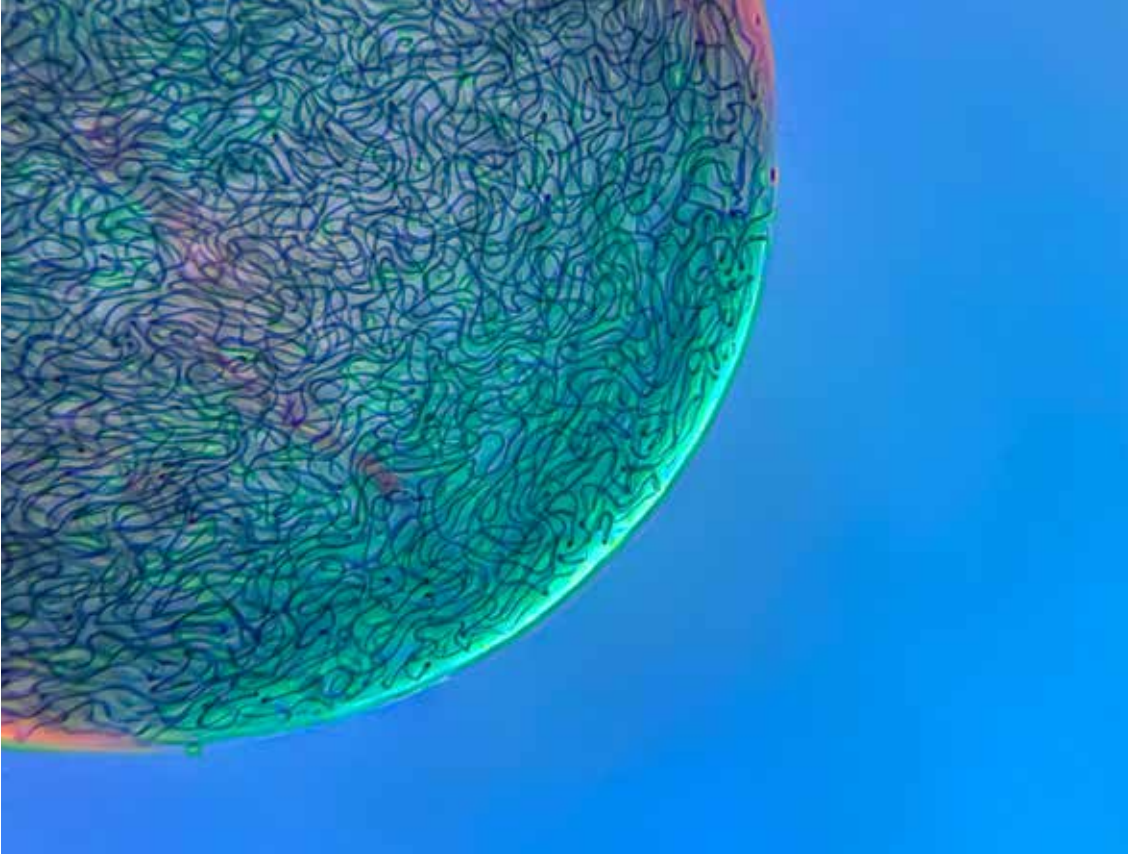

Dr. Felice Placenti
13'üncülük Ödülü /
13th Place

FP Doğa ve Manzara
Fotoğrafçılığı / FP Nature and
Landscape Photography
Siracusa, Sicilya, İtalya /
Siracusa, Sicilya, Italy
Polen tanecikli pamuklu kumaş /
Cotton fabric with pollen grains
Karanlık alan, Görüntü İstifleme /
Darkfield, Image Stacking
10X (Objektif Mercek Büyütme) /
10X (Objective Lens Magnification)

Siyanobakterilerin ipliksi detayları / Filamentous details of cyanobacteria, 2020.

**Martin Kaae
Kristiansen**
17'ncilik Ödülü /
17th Place

Benim Mikroskopik Dünyam /
My Microscopic World
Aalborg, Nordjylland, Danimarka /
Aalborg, Nordjylland, Denmark
Jelatinli bir matris içinde yakalanan
Nostoc siyanobakterilerin ipliksi
dizileri / Filamentous strands of
Nostoc cyanobacteria captured inside
a gelatinous matrix
Görüntü İstifleme, Polarize Işık /
Image Stacking, Polarized Light
4X (Objektif Mercek Büyütme) /
4X (Objective Lens Magnification)

Kristal inklüzyon / Crystal inclusion, 2020.

Billie Hughes
19'unculuk Ödülü /
19th Place

Lotus Gemoloji / Lotus Gemology
Bangkok, Tayland /
Bangkok, Thailand
Bir spinel değerli taşında asılı
kalsit kristali inklüzyonu /
Calcite crystal inclusion suspended in
a spinel gemstone
Karanlık alan, Görüntü İstifleme /
Darkfield, Image Stacking
40X (Objektif Mercek Büyütme) /
40X (Objective Lens Magnification)

Álmos Becz
Mansiyon Ödülü /
Honorable Mention

Eötvös Loránd Üniversitesi /
Eötvös Loránd University

Sistemik Zooloji ve Ekoloji Bölümü /
Department of Systematic Zoology
and Ecology

Szigetszentmiklós, Macaristan /
Szigetszentmiklós, Hungary

Kamış gövdesinin yanında yüzen su biti /
Water flea swimming near a reed stalk

Karanlık Alan / Darkfield
4X (Objectif Mercek Büyütme) /
4X (Objective Lens Magnification)

SEKİZ ADIMDA SMALL WORLD

- 1- Nikon Small World Yarışması, mikroskop ile fotoğrafçılıkta mükemmelliği takdir etmek amacıyla ilk olarak 1974 yılında düzenlendi.
- 2- 2011 yılında, Nikon Small World'ün kardeş yarışması olan Nikon Small World in Motion, mikroskop ile video veya dijital hızlandırılmış fotoğraf çekimine olanak tanıyan teknolojik gelişmelere yanıt olarak düzenlendi.
- 3- 2021 video yarışmasının kazananları 16 Ağustos'ta açıklandı ve burada bulunabilir.
- 4- 2021 yılı, fotoğraf yarışmasının 47., video yarışmasının ise 11. yılıydı.
- 5- Nikon Small World, fotomikrografideki sanat, ustalık ve fotoğrafik mükemmelliğin tanındığı başlıca forum olarak kabul görmektedir.
- 6- Kazananları seçmek için yarışma jürisi dünyanın dört bir yanından gelen fotoğrafları inceledi.
- 7- Gönderiler özgünlük, bilgisel içerik, teknik yeterlik ve görsel etki açısından değerlendirilir.
- 8- Bu yılki fotoğraf yarışmasına 88 ülkeden 1900'e yakın başvuru geldi.

SMALL WORLD IN EIGHT STEPS

- 1- The Nikon Small World competition was founded in 1974 to recognize excellence in photography through the microscope.
- 2- In 2011, the sister competition of Nikon Small World, Nikon Small World in Motion, was launched in response to technology advances allowing for recording movies or digital time-lapse photography through the microscope.
- 3- The 2021 video winners were announced on August 16th and can be found here.
- 4- 2021 marks the photo competition's 47th year and the video competition's 11th.
- 5- Nikon Small World is widely regarded as the leading forum for recognizing the art, proficiency and photographic excellence involved in photomicrography.
- 6- To select the winners, competition judges analyzed entries from all over the world.
- 7- The submissions are evaluated on originality, informational content, technical proficiency, and visual impact.
- 8- This year, the photo competition received almost 1900 entries from 88 countries.

Lutfiye Güreli kimdir?

İstanbul Üniversitesi Kimya Yüksek Mühendisliği Bölümü mezunudur. Çalışma hayatında kalite kontrolün bir parçası olarak tanıştığı mikroskopla fotoğraf çekme işlemini, 2011'den bu yana fotoğrafın bir dalı olan mikroskop fotoğrafçılığı çatısı altında sürdürmektedir. Çeşitli kuruluş ve derneklerde fotoğraf eğitimi almış; kurs, atölye ve gezilere katılmış; birçok karma sergiye katılmıştır. Mikroskop fotoğrafçılığı konusunda 2015 yılında İstanbul Modern'de ve 2018 yılında Zeytinburnu Fotofest'te atölyeler düzenlemiştir. İlgi alanları, seyahat ve sokak fotoğrafçılığı, makro ve mikro fotoğrafçılıktır.

 lutfiyegureli

Who is Lutfiye Güreli?

She graduated from Istanbul University, Department of Chemical Engineering. She started taking photographs with a microscope as part of quality control at work, and since 2011 she continues microscopic photography which is a branch of photography. She attended photography training by various organizations and associations as well as classes, workshops and excursions while participating in a number of group exhibitions. She held workshops on microscopic photography at Istanbul Modern in 2015 and at Zeytinburnu Fotofest in 2018. Her interests are travel and street photography, macro and micro photography.

Sonsuz Boşluğa Yolculuk

Travel to the Infinite Void

“Astrofotografçılık (gökyüzü fotoğrafçılığı), gök cisimlerinin, olaylarının ve karanlık alanlarının fotoğraflanmasından öte, fotoğraf odaklı başlı başına bir seyahat biçimidir.

“*Astrophotography (astronomical imaging) is a photography-focused form of travel in and of itself, beyond photographing celestial objects, their events, and their dark areas.*

Güneş ve ISS

Güneşin önünde uçan Uluslararası Uzay İstasyonu'dur (ISS). Bu fotoğraf, NASA tarafından Günün APOD Astro Görüntüsü seçildi. Hubble görüntüleri, NASA ve Mars görevleri veya ISS fotoğrafları, genellikle APOD olarak gösterilir; amatör fotoğrafçılara nadiren APOD verilir.

Ekipman: Halpha güneş teleskobu (daystar filters), Yüksek hızlı kamera (QHY174M)

Takip sistemi (RST-135)

Mekân: Einöd, Almanya

Tarih: 25 Nisan 2021

Sun and ISS

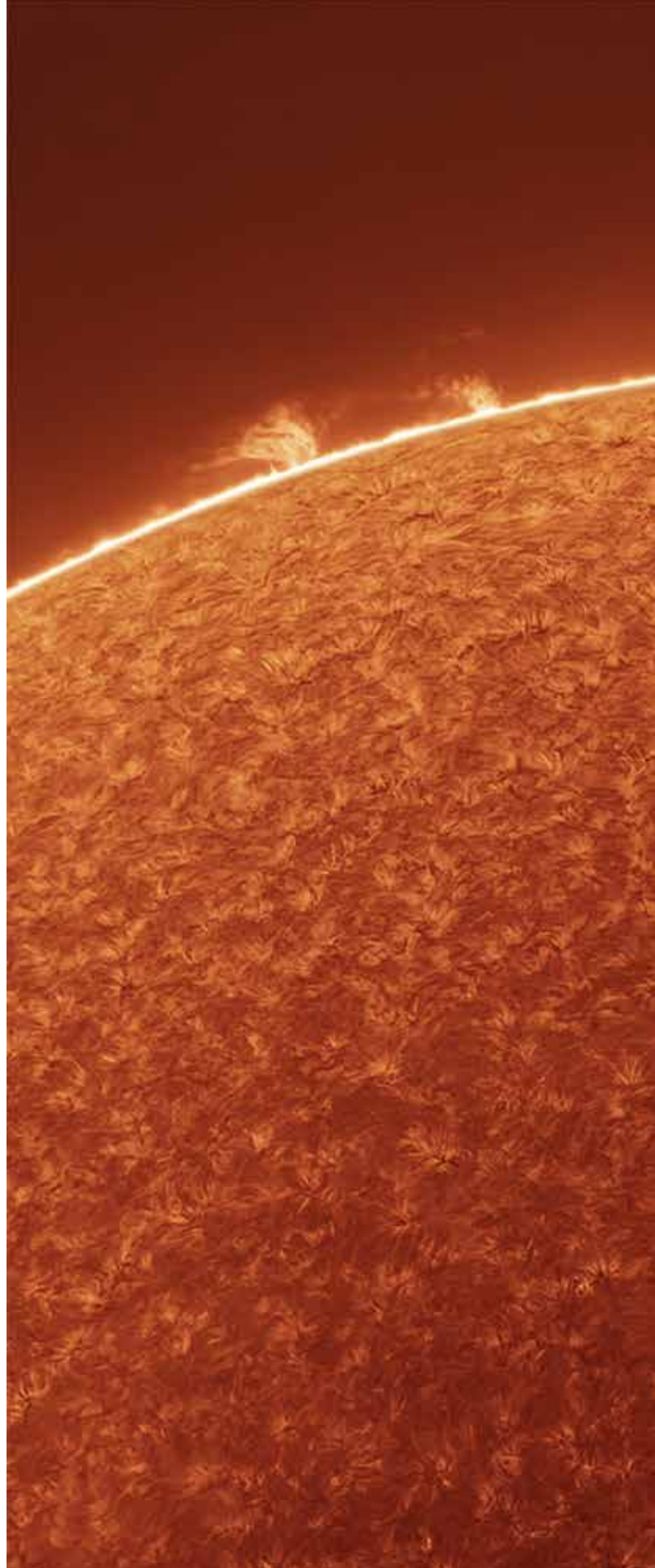
Flying in front of the sun is the International Space Station (ISS). This photo was named the APOD Astro Image of the Day by NASA. Often, Hubble images, NASA and Mars missions, or ISS photos are selected as APODs, and rarely the works of amateur photographers.

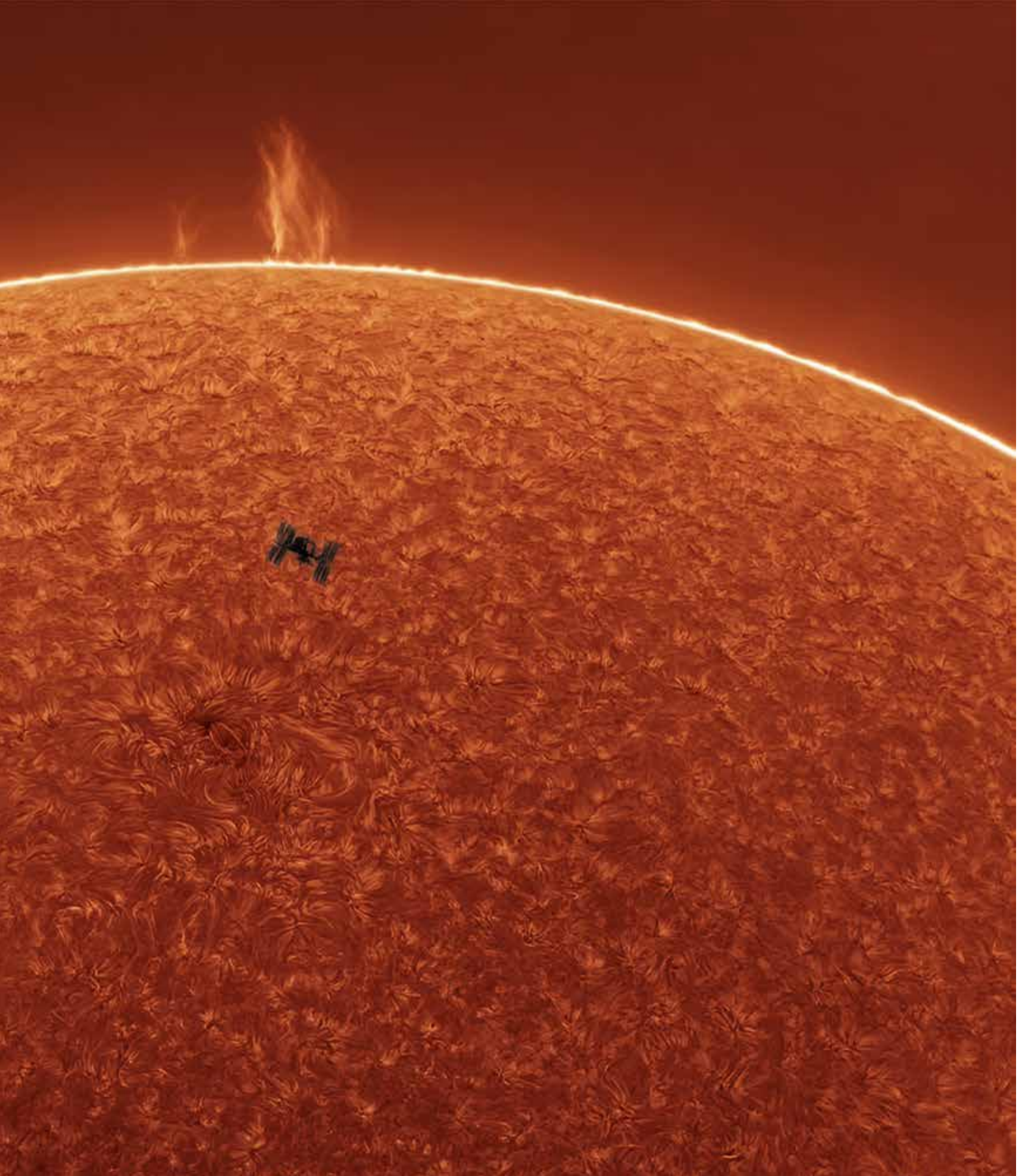
Equipment: Halpha solar telescope (daystar filters), High-speed camera (QHY174M)

Tracking system (RST-135)

Location: Einöd, Germany

Date: 25 April 2021

Astronomik bir cismin ilk fotoğrafı, 1840 yılında John William Draper'ın çektiği ve Ay'ın çeşitli özelliklerini gösteren ilk görüntüsüyle ortaya çıktı. Astrofotoğrafçılık, Ay, Güneş ve gezegenler gibi genişletilmiş nesnelerin ayrıntılarını kaydetmenin yanı sıra; sönmüş yıldızlar, bulutsular ve galaksiler gibi insan gözüyle görülmeyen nesnelere görüntülemeyi de içerir. Bu iş hem film hem de dijital kameralar sayesinde uzun süreli pozlama ile ışık fotonlarının biriktirilmesiyle yapılır.

ASTRONOMİ TUTKUSU

Öncelikle ilgi ve çalışma alanımın, yani astrofotoğrafçılığın kısa bir açıklamasını yapmak istiyorum. Evet, bu fotoğrafçılık türü benim tutkum. Gökyüzüne ve cisimlerine duyduğum ilgi, çocukluk yıllarımda başladı. İlkokulda, coğrafya ve matematik en sevdiğim derslerdendi. Her ne kadar sayıların sonu olmasa da üzerinde yaşadığımız mavi gezegenin bir sonu olduğunu düşünmeye başladığımda, kafamı kaldırıp göğe baktım. Kısa sürede uzayın büyüklüğüne olan merakımı ve hayranlığımı keşfettim. Hevesim artarak devam etti. Doğrusu evren o kadar büyük ki o uçsuz bucaksız ve sürekli yenileri eklenen bilgileri hafızama kazımaya, sanırım bir ömür yetmeyecek.

İLK DENEMELER

Astronomi ile ilgi bilgilerimin güncel ve doğru olabilmesi için sürekli araştırma içindeyim. 2010 yılında, astronomide ilk pratik deneyimlerimi borçlu olduğum teleskobuma sahip oldum. Teleskobun yapısını ve aksesuarlarını tanıımıyordum. Her şeyi tekrar tekrar deneyerek öğrendim diyebilirim. Bu büyüleyici manzaraları sadece kendime saklamak yerine, ailem ve arkadaşlarımla paylaşmak istedim. Bu yüzden kısa bir süre sonra, astrofotoğrafçılık konusuyla daha yoğun bir şekilde ilgilenmeye başladım. Zaman geçtikçe çekmiş olduğum fotoğraflar, çevremde büyük bir ilgi topladı. Bu durum beni daha fazlası için motive etti. İlerleyen yıllarda profesyonel ekipmanlar alıp, farklı kareler yakalamak amacıyla ülke ülke gezmeye başladım. Astrofotoğrafçılık için İtalya, Avusturya, İspanya, Kanarya Adaları (La Palma, Tenerife), İsviçre, Türkiye ve Fransa gibi ülkelere gittim. Bir sonraki adresim, 2019 yılında Afrika'nın gizemli ülkesi Namibya oldu.

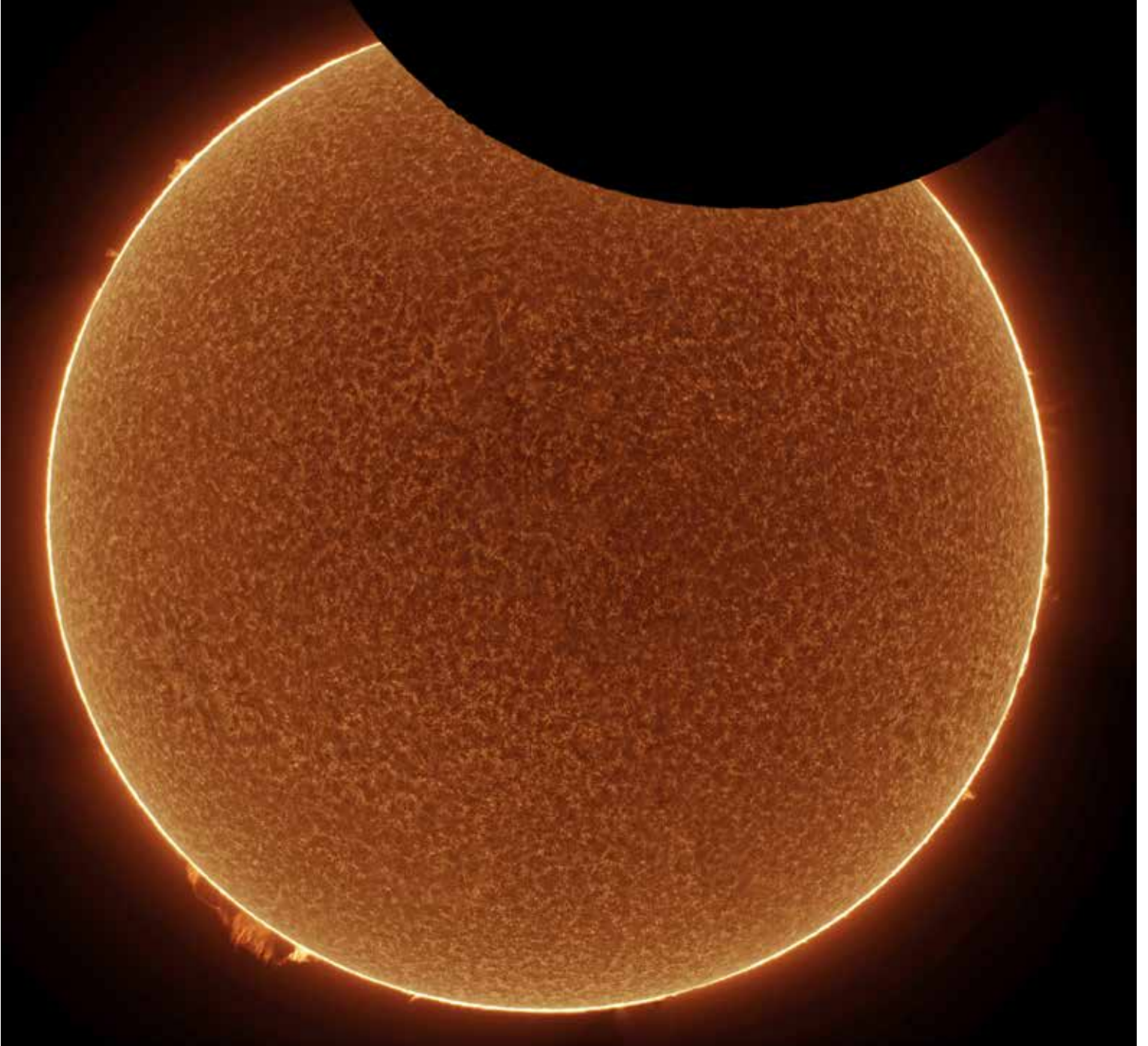
The first photograph of an astronomical object was taken in 1840 by John William Draper, which showed various features of the Moon. In addition to capturing the details of enlarged objects such as the Moon, Sun and planets, astrophotography also captures objects invisible to the human eye, such as extinct stars, nebulae, and galaxies. This is achieved by accumulation of light photons thanks to both film and digital cameras which allow long exposure.

A PASSION FOR ASTRONOMY

Firstly, I would like to give a brief description of my field of interest and work, namely astrophotography. Yes, this branch of photography is my passion. My interest in the sky and celestial objects started when I was a child. In primary school, geography and mathematics were some of my favorite subjects. As I began to think that although the numbers are infinite, there is an end to the blue planet we live on, I looked up at the sky. Soon I discovered my curiosity and admiration for the vastness of space. My enthusiasm continued to increase. In fact, the universe is so immense that I don't think a lifetime will be enough to memorize all that vast information that constantly grows.

FIRST TRIALS

I constantly make research so that my information about astronomy is up-to-date and accurate. In 2010, I got my telescope to which I owe my first practical astronomy experiences. I was not familiar with the telescope's structure and accessories. I can say that I learned everything by trying again and again. I wanted to share these fascinating sights with my family and friends, rather than just keeping them to myself. So after a short while, my interest in the subject of astrophotography became more intense. As time passed, the photographs I took drew considerable interest in my circle. This motivated me for more. In the following years, I started traveling from one country to the other to purchase professional equipment and capture distinctive frames. I have been to Italy, Austria, Spain, the Canary Islands (La Palma, Tenerife), Switzerland, Türkiye and France for astrophotography. In 2019, my next destination would be Namibia, the mysterious country of Africa.

Kısmi güneş tutulması

10 Haziran 2021 günü saat 12.50'de Almanya - Bad Kreuznach üzerinde parçalı bir güneş tutulması oldu.

Ekipman: Halpha güneş teleskobu (daystar filters)
Yüksek hızlı kamera (QHY174M)

Takip sistemi (RST-135)

Mekân: Bad Kreuznach, Almanya

Tarih: 10 Haziran 2021

Partial solar eclipse

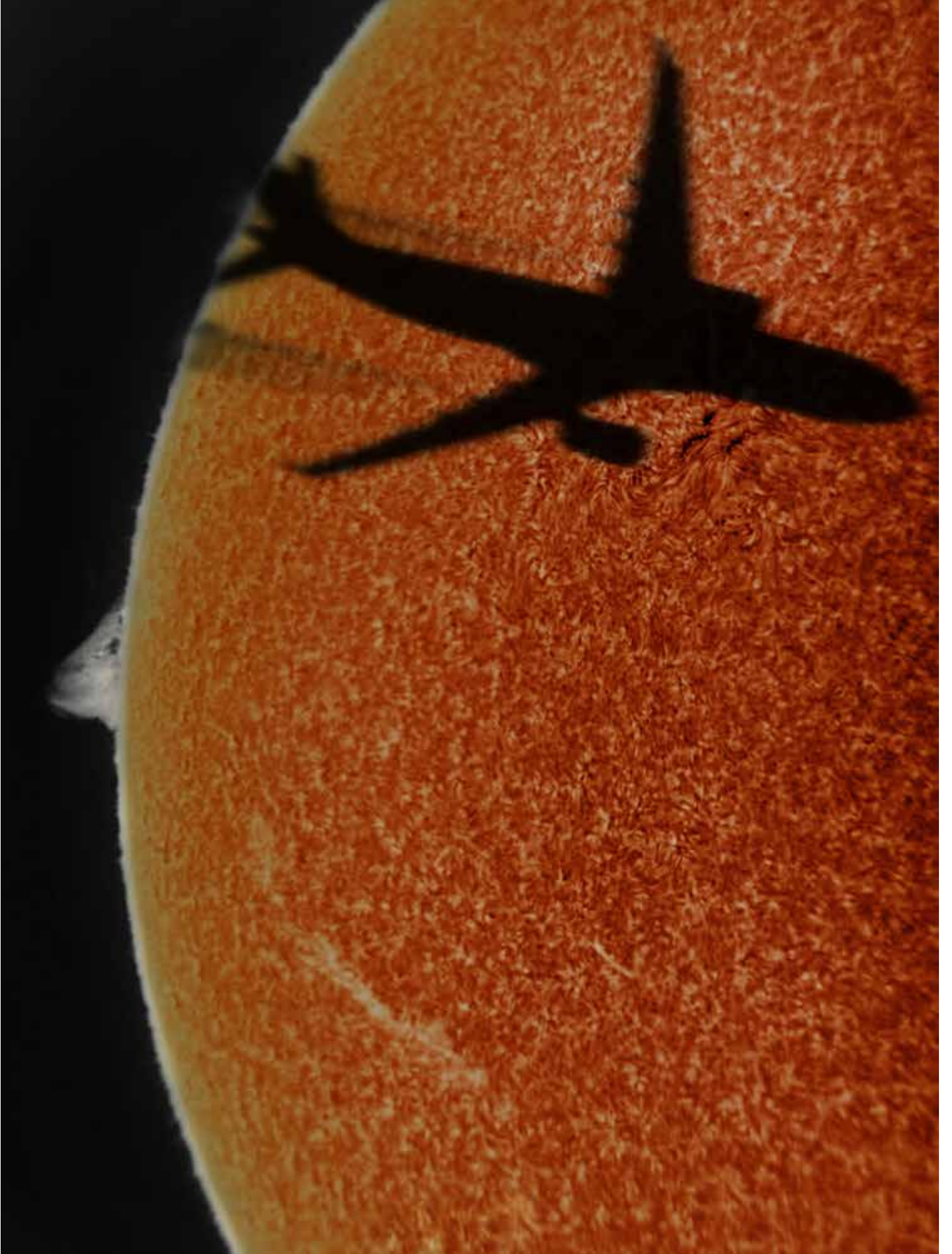
On June 10th, 2021, at 12.50 pm, a partial solar eclipse occurred over Bad Kreuznach, Germany.

Equipment: Halpha solar telescope (daystar filters)
High-speed camera (QHY174M)

Tracking system (RST-135)

Location: Bad Kreuznach, Germany

Date: 10 June 2021

PROFESYONEL ADIMLAR

Çalışmalarımı, 2014 senesinden beri sosyal medya üzerinden paylaşıyorum. Meraklısı, @mehmet.erguen instagram adresi üzerinden görebilir. Astrofotoğraflarımı paylaştıkça gördüm ki takipçi sayım hızla artmaya başladı. Dünyanın çeşitli ülkelerindeki insanlar tarafından takip edildiğim için paylaşımlarımı üç dilde yazıyorum. 2015 senesinde Almanya'nın iki büyük gözlemevinde (hoher-list.de, sternwarte-kreuznach.de), astrofotograf sorumlusu olarak sunumlar yapmaya ve dersler vermeye başladım. Bu gelişme, bana daha büyük ve kapsamlı teleskoplar ve ekipmanlar kullanma imkânı verdi. Çalışmalarımın sosyal medyada gördüğü ilgi ve astrofotoğrafçılık dalında kazandığım pek çok ödül sebebiyle ekipman üreten firmaların dikkatini çekmeye başladım. Hâlen astro kamera ve ekipman üreticilerinin yeni çıkan cihazlarını test ediyor, onlara fikirler sunuyorum. Üreticiler ise çalışmalarımı, ekipmanlarına referans olarak gösteriyor.

PROFESSIONAL STEPS

I have been sharing my work on social media since 2014. Those interested can see my photographs on @mehmet.erguen Instagram address. As I shared my astrophotos, I saw that the number of my followers began to increase rapidly. I post in three languages as I have followers from various world countries. In 2015, I started to make presentations and give lectures as an astrophotographer at two of Germany's largest observatories (hoher-list.de, sternwarte-kreuznach.de). This has allowed me to use bigger and more exhaustive telescopes and equipment. I started to attract attention from equipment production companies due to the interest my works have received on social media and numerous awards I have won in the field of astrophotography. I still test the new devices released by astro camera and equipment manufacturers and provide them with feedback. Manufacturers, on the other hand, show my work as a reference to their equipment.

Güneşin önünde uçak

23 Nisan 2021 günü öğle saatlerinde güneş teleskobumu balkonuma kurduğumda, böyle bir görüntü beklemiyordum. Güneşe baktığınızda aniden bir yolcu uçağı belirir. Böyle bir "uçak geçişini" planlamak neredeyse imkânsızdır. Biraz araştırmadan sonra uçuş detaylarını öğrenebildim. Türk Hava Yolları'nın İstanbul'dan Boston'a (THY81D) sefer yapan TC-JNO tescilli Airbus A330-343 model uçağıydı.

Ekipman: Halpha güneş teleskobu (daystar filters)

Yüksek hızlı kamera (QHY174M)

Takip sistemi (RST-135)

Mekân: Bad Kreuznach, Almanya

Tarih: 23 Nisan 2021

An Airplane in front of the Sun

When I set up my solar telescope on my balcony at noon on April 23rd, 2021, I was not expecting such an image. A passenger plane suddenly appears when you look at the sun, and planning such an "airplane passing" is nearly impossible. After some research, I was able to learn the flight details. It was a TC-JNO registered Airbus A330-343 model aircraft of Turkish Airlines, flying from Istanbul to Boston (THY81D).

Equipment: Halpha solar telescope (daystar filters)

High-speed camera (QHY174M)

Tracking system (RST-135)

Location: Bad Kreuznach, Germany

Date: 23 April 2021

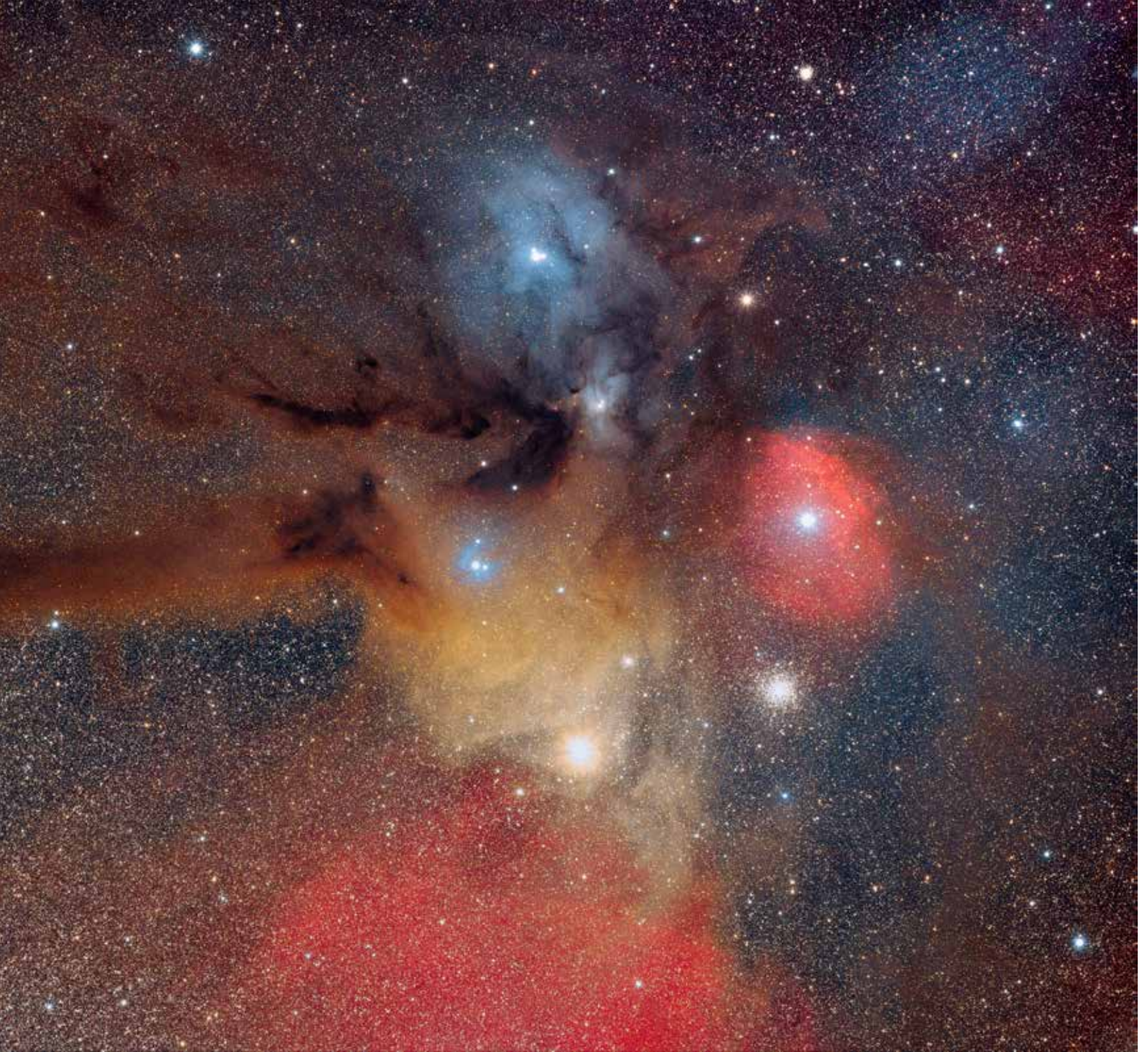
NASIL BİR EKİPMAN?

Sık sık karşılaştığım bir soruyla devam edeyim: Astrofotoğrafçılığı nasıl bir ekipmanla yapıyorsunuz? Kısaca özetleyelim... Birden çok kamera, teleskopa, yıldız takip sistemlerine ve aksesuarlara sahibim. Her birinin farklı özellikleri, ayrıcalıkları ve kullanım alanları var. İşte bu da ikinci soru: Ne iş yapıyorsunuz da bu fotoğrafları çekebilmeyi başarıyorsunuz? Şöyle yanıt vereyim: 2003 yılından 2006'ya kadar internet üzerinden online e-ticaret pazarlama eğitimi aldım. Almanya'da DeinDesign GmbH firmasında, çevrim içi pazarlama müdürü olarak çalışıyorum. Zaman buldukça ve hava şartları el verdikçe tutkumu sürdürmeye çalışıyorum. Bu konuda en büyük desteği ailemden alıyorum. Hedefim, gözlerimizle göremediklerimizi insanlığın önüne sermek. Parçası olduğumuz evrenin gerçekte ne kadar renkli ve büyüleyici olduğunu, ulaşabildiğim herkese göstermek. Çekme şansına sahip olduğum astrofotoğraflardan oluşan bir seçkiyi beğeninize sunuyorum.

WHICH EQUIPMENT?

Let me continue by responding to a question asked often: Which equipment do you use for astrophotography? To summarize briefly; I own multiple cameras, telescopes, star tracking systems, and accessories. Each has different features, specialties, and uses. And the second question: What is your occupation that allows you to take these photos? I received online e-commerce marketing training from 2003 to 2006 and I currently work as an online marketing manager at DeinDesign GmbH company in Germany. I try to pursue my passion whenever I find time and weather conditions allow. My family is my biggest supporter in this regard. My goal is to present the humanity with what cannot be seen with the naked eye. To show everyone I can reach how colorful and fascinating the universe we are a part of really is. I present you with selection of astrophotographs I had the chance to shoot.

Rho Ophiuchi Kompleksi

Samanyolumuzun bu bölgesi, Avrupa'dan yalnızca sınırlı bir ölçüde izlenebilmektedir. Bu nedenle astrofotoğrafçıların fotoğraf çekmek için yalnızca birkaç saati vardır. Güney enlemlerinde bu motif, farklı renklerin görkemli bir karışımını sunar. Yaklaşık 427 ışık yılı uzaklıkta bulunan bu bulutsular, en yakın yıldız oluşum bölgelerinden biridir.

Ekipman: Nikon Z6 Astro-cool
ASKAR ACL200 APO

Takip sistemi (RST-135)

EXIF: 50 x 240 sn. / ISO1600 / 200 mm. / F4

Mekân: La Palma / İspanya

Tarih: 29 Temmuz 2021

Rho Ophiuchi Complex

This part of the Milky Way is only visible from Europe to an extent. That's why astrophotographers have only a few hours to take photos. In southern latitudes this motif presents a splendid mixture of different colors. Located about 427 light-years away, these nebulae are one of the closest star formation belts.

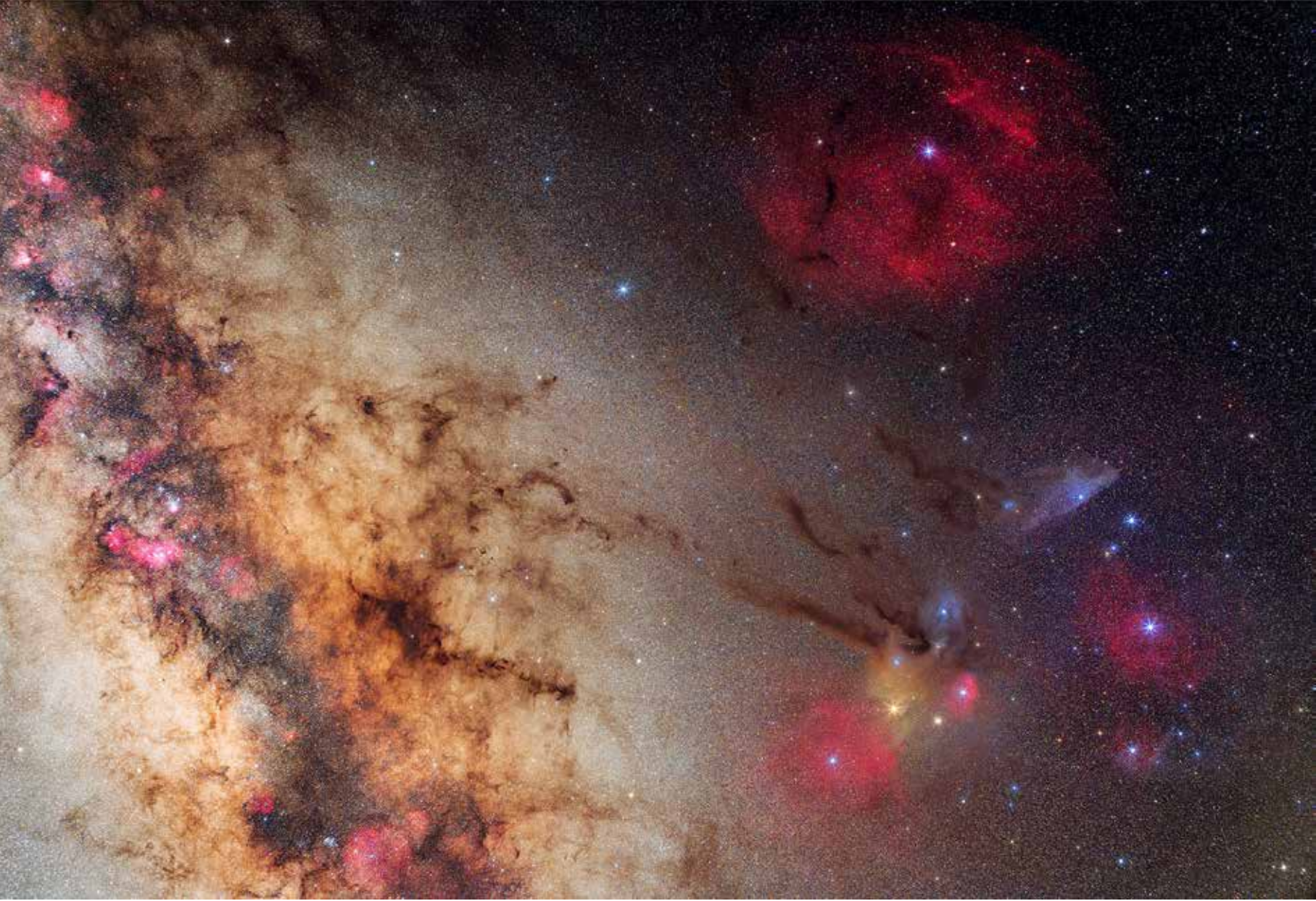
Equipment: Nikon Z6 Astro-cool
ASKAR ACL200 APO

Tracking system (RST-135)

EXIF: 50 x 240 s. / ISO1600 / 200 mm. / F4

Location: La Palma / Spain

Date: 29 July 2021

Galaktik merkez

Galaksimizin muhtemelen en renkli ve güzel köşesi...

Bu fotoğraf ile ABD'de büyük bir astro fotoğraf yarışmasını kazanmayı başardım. Beş kıtadaki 30 ülkeden 641 fotoğraf ve 463 katılımcı vardı. 10 farklı kategoride ödüller verildi. "Yıldızlar ve Bulutsular" kategorisinde birinci olmuştum. Ne güzel bir sürpriz değil mi?

Ekipman: Nikon Z6 Astro-cool
Samyang 50 mm. f1.4

Takip sistemi (RST-135)

EXIF: 90 x 240 sn. / ISO1600 / 50 mm. / F3.2

Mekân: La Palma, İspanya

Tarih: 30 Temmuz 2021

Galactic center

Probably the most colorful and beautiful corner of our galaxy... I won a major astro photography contest in the USA with this photo. There were 641 photographs and 463 participants from 30 countries on five continents. Awards were presented in 10 different categories. I placed first in the "Stars and Nebulae" category. What a nice surprise, isn't it?

Equipment: Nikon Z6 Astro-cool
Samyang 50 mm. f1.4

Tracking system (RST-135)

EXIF: 90 x 240 s. / ISO1600 / 50 mm. / F3.2

Location: La Palma, Spain

Date: 30 July 2021

M20 ve M8

Optimal koşullar altında, Deniz Kulağı Bulutsusu (M8), zaten çıplak gözle gözlemlenebilir. Daha küçük ve daha az parlak Üç Boğumlu Bulutsusu (M20), dürbün için güzel bir nesnedir. Deniz Kulağı Bulutsusu ve Üç Boğumlu Bulutsusu, bizden yaklaşık 5 bin ışık yılı uzaklıktadır. Bulutsunun tamamı, gökyüzündeki dolunayın yaklaşık iki katı büyüklüğündedir.

Ekipman: 2 x Nikon Z6 Astro-cool
2 x WO SpaceCat51 (250 mm. f4.9)

Takip sistemi (RST-135)

Exif: 24x600 sn. / ISO400 / 250 mm. / F4.9

Mekân: La Palma, İspanya

Tarih: 04 Temmuz 2019

M20 and M8

Under optimal conditions, the Lagoon Nebula (M8) is already visible to the naked eye. The smaller and less bright Trifid Nebula (M20) is a fine object for binoculars. The Lagoon Nebula and the Trifid Nebula are nearly 5,000 light-years away from us. The entire nebula is about twice the size of the full moon in the sky.

Equipment: 2 x Nikon Z6 Astro-cool
2 x WO SpaceCat51 (250 mm. f4.9)

Tracking system (RST-135)

Exif: 24x600 s. / ISO400 / 250 mm. / F4.9

Location: La Palma, Spain

Date: 04 July 2019

Büyük Orion Bulutsusu

Orion, -gökyüzündeki avcı- muhtemelen kış takımyıldızıdır ve çoğu için en güzel takımyıldızdır. Çıplak gözle, dürbünle veya teleskopla olsun, her durumda bir gözlem faydalıdır.

Orion Bulutsusu, dünyadan yaklaşık bin 350 ışık yılı uzaklıktadır.

Ekipman: Nikon D850 Astro-cool
Takahashi Epsilon 130

Takip sistemi (RST-135)

Exif: 40 x 300 sn. / ISO800 / f3.3 / 420 mm.

Mekân: La Palma, İspanya

Tarih: 10 Ocak 2019

Large Orion Nebula

Orion—the hunter in the sky—is probably a winter constellation, and for many, it is the finest one. Whether with the naked eye, binoculars or a telescope, an observation is helpful in any situation. The Orion Nebula is about 1,350 light-years from Earth.

Equipment: Nikon D850 Astro-cool
Takahashi Epsilon 130

Tracking system (RST-135)

Exif: 40 x 300 s. / ISO800 / f3.3 / 420 mm.

Location: La Palma, Spain

Date: 10 January 2019

Cadı Başı Bulutsusu

Cadı Başı Bulutsusu adını, kıkırdayan kötü bir cadiya benzediği için almıştır. IC 2118, parlak yıldız Rigel'in yakınında, yıldızın mavimsi beyaz ışığını yansıtan ve saçan bir toz bulutudur. Bulutsu, bizden yaklaşık bin ışık yılı uzaklıktadır.

Ekipman: Nikon Z6 Astro-cool
Vixen VSD100 f3.8

Takip sistemi (RST-135)

Exif: 80x180 sn. / ISO 1000 / 380 mm. / f3.8

Mekân: Tenerife, İspanya

Tarih: 30 Ocak 2020

Witch Head Nebula

Nebula was named The Witch Head Nebula because it resembles a giggling evil witch. IC 2118 is a dust cloud near the bright star Rigel that reflects and scatters the star's bluish-white light. The nebula is about a thousand light years away from the earth.

Equipment: Nikon Z6 Astro-cool
Vixen VSD100 f3.8

Tracking system (RST-135)

Exif: 80x180 s. / ISO 1000 / 380 mm. / f3.8

Location: Tenerife, Spain

Date: 30 January 2020

Kuyruklu Yıldız Neowise

Neowise, yaklaşık 6 bin 700 yıl sonra bir daha gezegenimizin görüş alanında olacak.

Ekipman: Nikon Z6 Astro-cool
WO RedCat51

Takip sistemi (RST-135)

EXIF: 250 mm. / F4.9 / 20x45 san. / ISO1600

Mekân: Bad Kreuznach, Almanya

Tarih: 23 Temmuz 2020

Neowise Comet

Neowise will once again be visible from our planet nearly 6 thousand 700 years later.

Equipment: Nikon Z6 Astro-cool
WO RedCat51

Tracking system (RST-135)

EXIF: 250 mm. / F4.9 / 20x45 s. / ISO1600

Location: Bad Kreuznach, Germany

Date: 23 July 2020

Peçe Bulutsusu

Cirrus Bulutsusu (veya Peçe Bulutsusu), çok uzak olmayan bir geçmişten kalan bir süpernova kalıntısıdır. Zamanımızdan yaklaşık 8 bin yıl önce, Kuğu Takımyıldızı'ndaki bir süpernova, bilinmeyen bir yıldızın yaşamını olağanüstü bir şekilde yok etmesiyle ortaya çıktı.

Ekipman: Nikon D850 Astro-cool
WO RedCat51

Takip sistemi (RST-135)

EXIF: 40x300 sn. / ISO1600 / 250 mm. / F4.9

Mekân: La Palma, İspanya

Tarih: 5 Temmuz 2019

Cirrus Nebula

The Cirrus Nebula (or Veil Nebula) is a supernova remnant from not a very distant past. About 8,000 years ago, a supernova in the Cygnus constellation occurred when an unknown star spectacularly destroyed itself.

Equipment: Nikon D850 Astro-cool
WO RedCat51

Tracking system (RST-135)

EXIF: 40x300 s. / ISO1600 / 250 mm. / F4.9

Location: La Palma, Spain

Date: 5 July 2019

Teide Dağı üzerinde Samanyolu

“Parque Nacional del Teide”, Kanarya Adaları’ndaki en büyük millî parktır. Teide Millî Parkı, astrofotoğrafçıların seyahat etmek istedikleri önde gelen yerlerden biridir. Teide Millî Parkı’nın tamamı, etkileyici renk ve şekillere sahip bir jeolojik hazinedir.

Ekipman: Nikon D850 Astro-cool
Samyang 24 mm. f1.4

Takip sistemi (RST-135)

EXIF: 24 mm. / F3.2 / 10x120 sn. / ISO1600

Mekân: Tenerife, İspanya

Tarih: 13 Temmuz 2018

Milky Way over Mount Teide

“Parque Nacional del Teide” is the largest national park in the Canary Islands. Teide National Park is a favorite traveler destination for astrophotographers. The entire National Park is a geological treasure offering impressive colors and shapes.

Equipment: Nikon D850 Astro-cool
Samyang 24 mm. f1.4

Tracking system (RST-135)

EXIF: 24 mm. / F3.2 / 10x120 s. / ISO1600

Location: Tenerife, Spain

Date: 13 July 2018

Ay manzarası

Tenerife'nin ay manzarası üzerinde Samanyolu... Aşırı hassas gözlerimiz olsaydı, muhtemelen Samanyolu'nu böyle renkli görürdük. Düşünmesi bile büyüleyici...

Ekipman: Nikon Z6 Astro-cool
Samyang 24mm f1.4

Takip sistemi (RST-135)

EXIF: 24 mm. / F3.2 / 10x120 sn. / ISO1600

Mekân: Tenerife, İspanya

Tarih: 13 Temmuz 2018

Moon view

The Milky Way over the moon view in Tenerife... If our eyes were hypersensitive, we would probably see the Milky Way this colorful. It is fascinating to even imagine that...

Equipment: Nikon Z6 Astro-cool
Samyang 24mm f1.4

Tracking system (RST-135)

EXIF: 24 mm. / F3.2 / 10x120 s. / ISO1600

Location: Tenerife, Spain

Date: 13 July 2018

“Air-Glow” gece gökyüzü ışığı

Bu çekim, gece gökyüzü ışığının izlerini içeriyor. Güneş, sadece gündüzleri gökyüzünü aydınlatmakla kalmaz. “Hava parıltısı” olarak da adlandırılan gece gökyüzü parıltısı, gökyüzünün geceleri, asla tamamen siyah olmasını sağlar. Gökyüzünde sadece çok açık gecelerde gözlemlenebilen veya fotoğraflanabilen son derece sönük bir fenomendir.

Ekipman: Pentax K1 Mark II
Pentax 15-30 mm. f2.8

EXIF: 15 mm. / F3.2 / 4x120 sn. / ISO1600 (Pano)

Mekân: La Palma, İspanya

Tarih: 08 Temmuz 2019

“Air-Glow” night sky light

This shot contains traces of night sky light. The sun doesn't just illuminate the sky during the day. Night sky glow, also called “air glow”, ensures that the sky is never pitch black at night. It is an extremely faint phenomenon that can only be observed or photographed in the sky on very clear nights.

Equipment: Pentax K1 Mark II
Pentax 15-30 mm. f2.8

EXIF: 15 mm. / F3.2 / 4x120 s. / ISO1600 (Panel)

Location: La Palma, Spain

Date: 08 July 2019

Gökyüzü yanıyor

Kışın bile Samanyolu'nu fotoğraflamak mümkün. "Renkli galaktik merkezi" göremesek de galaksimizin diğer birçok güzel alanını izleyebiliriz.

Ekipman: Nikon Z6 Astro-cool
Samyang 50 mm. f1.4

Takip sistemi (RST-135)

EXIF: 50 mm. / f3.2/ (60x60 sn. RGB) & (20x180 sn. DUO) / ISO1600

Mekân: Tenerife, İspanya

Tarih: 23 Ocak 2020

Sky on fire

It is possible to photograph the Milky Way even in winter. We may not see the „colorful galactic center“ but we can view other beautiful regions of our galaxy.

Equipment: Nikon Z6 Astro-cool
Samyang 50 mm. f1.4

Tracking system (RST-135)

EXIF: 50 mm. / f3.2/ (60x60 s. RGB) & (20x180 s. DUO) / ISO1600

Location: Tenerife, Spain

Date: 23 January 2020

M31 - Andromeda Gökadası

Bu fotoğrafım, Andromeda Takımyıldızı'ndaki komşu gökadarımızı gösteriyor. Komşu gökadarımız da küçük teleskoplar veya dürbünlerle gözlemlenebilir.

Andromeda Gökadası, yaklaşık 2,5 milyon ışık yılı uzaklıktadır. Yakınlarda M110 ve M32 uydu galaksileri var. Bu fotoğrafı, Bad Kreuznach Gözlemevi'nde çektim. Bu arada Andromeda Galaksisi, çıplak gözle görülebilen en uzak nesnedir.

Ekipman: Sharpstar 121SDQ (678 mm. f5.6)
Nikon Z6 Astro-cool

Takip sistemi (Fornax F52)

EXIF: 678 mm. / f5.6/ 120x120 sn. / ISO1600

Mekân: Tenerife, İspanya

Tarih: 16 Ekim 2021

M31 - Andromeda Galaxy

This photo I shot shows the neighboring galaxies in Andromeda Constellation. Our neighboring galaxies can also be observed by using small telescopes or binoculars. Andromeda Constellation is nearly 2,5 million light-years away. M110 and M32 satellite galaxies are nearby. I took this photo at Bad Kreuznach Observatory. By the way, Andromeda Galaxy is the furthest object visible to the naked eye.

Equipment: Sharpstar 121SDQ (678 mm. f5.6)
Nikon Z6 Astro-cool

Tracking system (Fornax F52)

EXIF: 678 mm. / f5.6/ 120x120 s. / ISO1600

Location: Tenerife, Spain

Date: 16 October 2021

3D Ay

Ayın "karanlık" ve aydınlık yüzü ile yıldızlar, farklı parlaklıklara ve dolayısıyla farklı fotoğraf ayarlarına sahiptir. Tek tek fotoğraflanan ve bir araya getirilen kareler, böyle bir sonucu ortaya çıkardı.

Ekipman: Celestron 9.25 EHD

Takip sistemi (RST-135)

Pentax K1 MII

Mekân: Traisen, Almanya

Tarih: 07 Şubat 2022

3D Moon

The „dark“ and light side of the moon and stars have different brightness and therefore require different photography settings. Frames photographed individually and assembled later, brought along such a result.

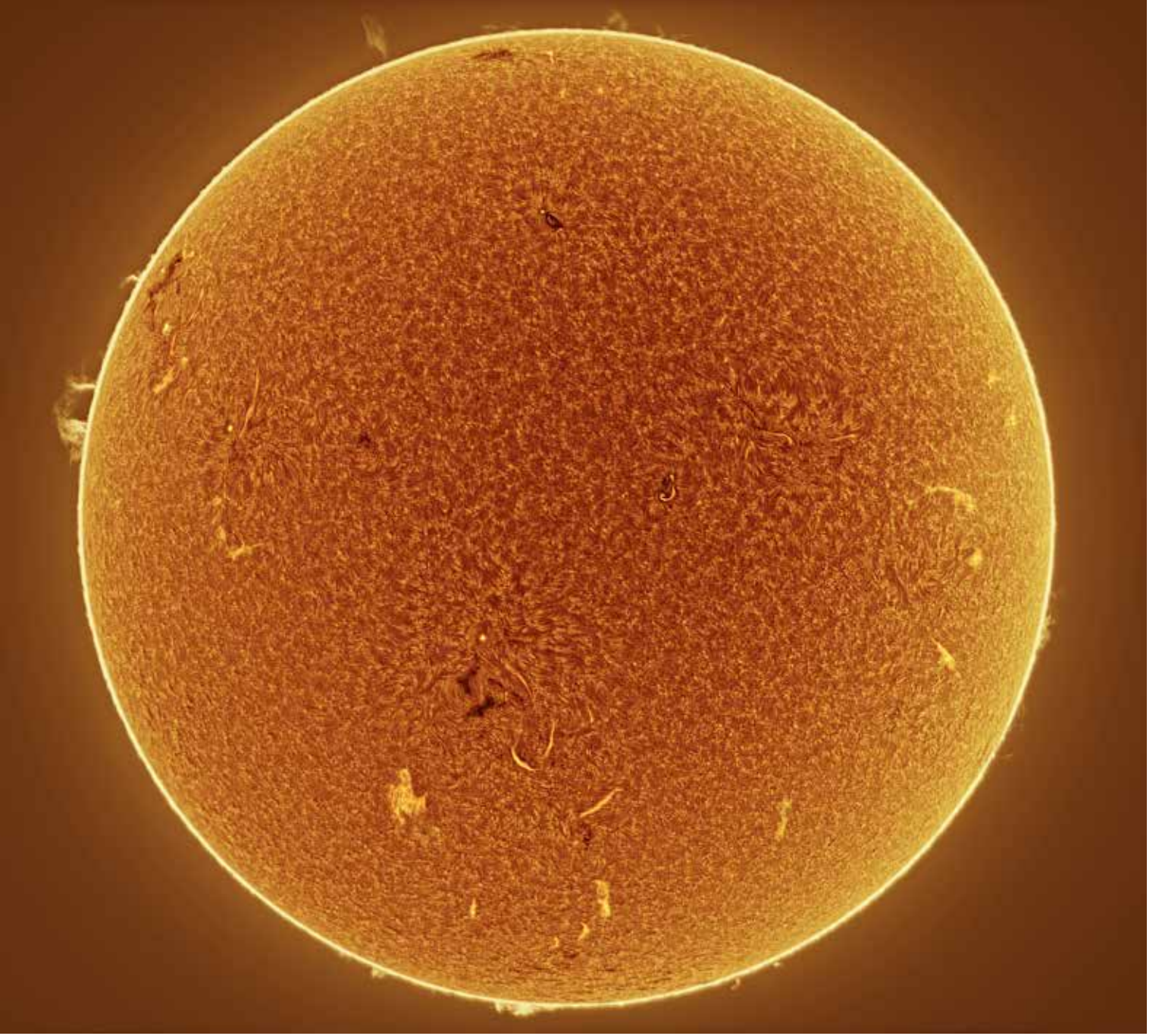
Equipment: Celestron 9.25 EHD

Tracking system (RST-135)

Pentax K1 MII

Location: Traisen, Germany

Date: 07 February 2022

Tam boy güneş

Güneş, dünyaya en yakın yıldızdır ve güneş sisteminin merkezini oluşturur. Güneş sisteminin kütleinin yüzde 99,86'sını içerir. Çapı, 1,4 milyon kilometredir. Dünyanın yaklaşık 110 katı büyüklüğündedir.

Ekipman: Lunt LS60 B1200

Takip sistemi (RST-135)

Neptune-M IMX178

Mekân: Traisen, Almanya

Tarih: 14 Şubat 2022

Full-size Sun

Sun is the closest star to the earth and is the center of the solar system. It contains 99,86 percent of solar system's mass. It has a diameter of 1,4 million kilometers. It is 110 times the size of the Earth.

Equipment: Lunt LS60 B1200

Tracking system (RST-135)

Neptune-M IMX178

Location: Traisen, Germany

Date: 14 February 2022

Mehmet Ergün kimdir?

Niğde doğumlu Ergün, Almanya'da yaşıyor. Küçük yaşlardan itibaren gökyüzünü, gezegenleri, takımyıldızlarını ve sonsuz uzay boşluğunu merak etti. Basit gözlemlerle başladığı astronomi tutkusunu, 2010 yılında ilk teleskobuna sahip olarak ilerletti. Bir süre sonra astrofotoğrafçılığı keşfetti. Çektiği görüntüler, çevresinde büyük ilgi gördü. Ekipmanını genişleterek farklı ülkelere astrofotoğrafçılık seyahatleri yaptı. 2015 yılında Almanya'daki iki gözlemevinde görevler almaya başladı. Bugüne dek pek çok ödül kazanan astrofotoğrafçı, astro kamera ve ekipman üreten firmalara danışmanlık yapıyor.

Who is Mehmet Ergün?

Born in Niğde, Ergün lives in Germany. He was curious about the sky, planets, constellations and infinite outer space from a young age. His passion for astronomy began with simple observations, and he purchased his first telescope in 2010. He discovered astrophotography after some time. His photographs attracted considerable attention from his circle. He traveled to different countries for astrophotography with new equipment. Two observatories in Germany have hired him for various tasks since 2015. The astrophotographer, who has won many awards to date, is also a consultant for companies which manufacture astro cameras and equipment.

 mehmet.erguen

Seyahat Dergiciliği ve Fotoğrafçı-Yazar İlişkisi

Travel Magazine Publishing and the Relation between Photographer-Writer

Melih Uslu - Gülnur Sözmen, 2022.

“ Neredeyse çeyrek asırdan bu yana seyahat dergilerinde muhabirlikten yayın yönetmenliğine dek işin mutfağında görev alan biri olarak onlarca fotoğrafçıyla çalıştım. Onlardan biriyle, Gülnur Sözmen ile İstanbul'dan Karadeniz şehirlerine uzanan yolculuklarımız ışığında bir seyahat konusunun nasıl oluşturulduğunu konuştuk.

“ *For almost a quarter century, I have worked with dozens of photographers as someone in the kitchen of travel magazines, with various titles as reporter and editor-in-chief. We discussed how a travel subject is created in the light of our journeys from Istanbul to Black Sea cities with one of these photographers, Gülnur Sözmen.*

Uzun yıllardır yerli – yabancı pek çok fotoğrafçıyla farklı dergiler için ortak iş üretmiş bir seyahat yazarı olarak uçağa her binişimde yapmayı ihmal etmediğim bir şey var: Önümdeki koltuğun sırtına konulan havayolu dergisini uzun uzun karıştırmak... Çoğu zaman bu dergileri yanımda götürür, çok beğendiğim seyahat konularıyla karşılaştığımda ise o sayfaları dikkatlice keser, arşivlerim. Bugün sayıları binlerle ifade edilebilecek sayıda şehir üzerine yazı, fotoğraf, anı, resim, kitap, rehber, broşür, dergi ve benzeri yayınlardan oluşan devasa bir arşivim var. Hâlen istagramda 1,3 milyon takipçisi olan @goturkiye markası ve şemsiyesi altındaki şehirlere içerik üreten Türkiye Tanıtım Platformu'nun metin yazarı olarak bu muazzam kaynaktan beslenmeyi sürdürüyorum. Zaman içinde içerik ürettiğim mecralar değişse de seyahat dergilerine ilgim hiç azalmadı. Şanslı olduğumu itiraf etmeliyim. Çünkü bir seyahat yayıncısı olarak sevdiğim işi yapıyorum. Uçak içi dergiler, bünyesinde çalışmaktan en çok keyif aldığım yayınlardandı. Türk Hava Yolları Skylife Dergisi'ne, beş yılı kadrolu editör olmak üzere toplamda 15 yıldan fazla süre yazdım. Ayrıca Corendon, Onur ve AtlasJet Havayolları dergilerinde yazarlık; flypgs'de editörlük ve SunExpress Havayolları dergisi SunTimes'ta yayın yönetmenliği yaptım. Bu süre zarfında milyonlarca seyahat fotoğrafıyla karşılaştım, fotoğraf editörleriyle birlikte çalıştım. Profesyonel ajanslara yaptırdığımız anketler sayesinde okuyucuların bir dergiden ve seyahat fotoğraflarından neler beklediğini yakından takip ettim. Anketlerden biriyle ilgili ilginç detaylar vermek isterim: Yolcular, uçakta sunulan dergiye en fazla sekiz dakikasını ayırıyor. Bu sürede editörün, okuyucunun ilgisini çekecek konuları ve fotoğrafları mutlaka sergilemesi gerekiyor. Bunun yollarından biri de "furniture" (mobilya) dergicilik dediğimiz, kutular içerisinde sunulmuş, kısa ama çarpıcı konulardan geçiyor. Okuyucunun ilgisini çekebilecek en büyük kozunuz ise görseller oluyor. Yani fotoğraflar, resimler, vinyetler, illüstrasyonlar, haritalar ve elbette ki yaratıcı bir tasarım... Dergiye zaman ayıranların yüzde 70'i görsellere, yüzde 30'u ise hem yazıya da hem görsellere ilgi gösteriyor. Okuyucu kitlenizi genişletebilmek için içerik çeşitliliğini arttırmanız gerekiyor. Dindarlar,

As a travel writer who has collaborated with numerous local and foreign photographers for various magazines for many years, there is one thing that I make sure of doing every time I go on a plane: Leafing through the in-flight magazines at length which are placed on the back of the front seat... I take these magazines along with me most of the time, and when I come across a travel subject I like, I carefully cut out and archive those pages. Today, I have a massive archive consisting of articles, photographs, memoirs, images, books, guides, brochures, magazines and similar publications on thousands and thousands of cities. As a copywriter of the @goturkiye brand with 1.3 million followers on Instagram, and in Türkiye Promotion Platform which produces content for cities under its umbrella, this vast source still nourishes me. Although the media I produce content for have changed over time, my interest in travel magazines has never diminished. I must admit I have been lucky. Because as a travel publisher, I do what I love. In-flight magazines are among publications I enjoyed working on the most. I wrote for Turkish Airlines Skylife Magazine for over 15 years, five of which I had the staff editor title. I also worked as a copywriter for Corendon, Onur and AtlasJet Airlines magazines; an editor at flypgs and editor-in-chief of SunExpress Airlines in-flight magazine SunTimes. During this time, I have seen millions of travel photos and worked together with photo editors. Thanks to surveys held by professional agencies we hired, I had the chance to closely monitor readers' expectations from a magazine and travel photography. I would like to share some interesting details about one of the surveys: Passengers spend a maximum of eight minutes on an in-flight magazine on the plane. The editor must present subjects and photographs to engage the reader within this time. A way to achieve this is through short but striking subjects presented in boxes, which we call "furniture" in magazine publishing. Your best bet to engage the reader is the visuals; photographs, pictures, vignettes, illustrations, maps and, of course, a creative design... 70% of those who read the magazine take interest in visuals, while 30% are interested in both texts and visuals. You need to increase the variety of content to expand your audience. Religious people, nature lovers, sports

Şanlıurfa, Türkiye, 2009.

Birlikte / Together, Bozüyük, Bilecik, Türkiye, 2010.

doğaseverler, spor tutkunları, millî bayramlara duyarlı olanlar, moda - lezzet olmadan yapamayanlar ve diğerleri... Dergide bunun gibi pek çok kesime ulaşabilmeniz gerekiyor. Bahsi geçmişken eski yayın yönetmenim Sezgin Çevik'e yeni nesil dergiciliğin püf noktalarını bana öğrettiği için teşekkürü borç bilirim.

Öte yandan bir seyahat dergisi hazırlarken dikkat edilmesi gereken çok sayıda kural var. Genellikle Türkçe ve İngilizce olarak çift dilli hazırlanan bu yayınların tüketicisinin önemli bir kısmını da yabancılar oluşturuyor. Bu nedenle konularınızı onların beklentilerini de dikkate alarak oluşturmanız gerekiyor. Global bir dergide çalışmak, uluslararası çapta bir iletişim ağı kurmayı beraberinde getiriyor. Yazmak isteyenler, fotoğraf gönderenler, dergi ekibinde yer almayı deneyenler, yorumlar, eleştiriler, öneriler ve daha neler neler... Bütün bunlara yayının prestijini yükseltmek için çalışılması gereken ünlü isimleri de dahil ettiğinizde kendinizi tıpkı bir halkla ilişkiler uzmanı gibi çalışırken buluyorsunuz.

Doğrusu, seyahat dergisi editörlüğü görevim sırasında çalışmaktan en çok keyif aldığım insanların fotoğrafçılar olduğunu söylemeliyim. Garo Miloşyan'dan Engin Güneysu'ya, Emel Ernalbant'tan Yunus Emre Çaylak'a, Yusuf Dariyerli'den Özcan Yurdalan'a, Gürcan Öztürk'ten Erbil Balta'ya, Halûk Çobanoğlu'ndan Mevlüt Maşalacı'ya kadar pek çok önemli fotoğrafçı ile dergiler için seyahat konusu hazırlama fırsatı buldum. Bu isimlerle yeri geldi Hindistan'da trende fare istilasına uğradık, yeri geldi Osmaniye'de otomobilimiz çamura saplandı, yeri geldi Buenos Aires'in şeker kutusu La Bombonera'da Boca Juniors'u destekledik. Işığın peşinde uykusuz kaldık, yorgun düştük ama şehirleri, caddeleri, tepeleri kovalarken sayısız anı biriktirdik. Çalıştığımız ajanslara hep iyi işlerle döndük. Çekilen fotoğraflar, birçok kez dergilere kapak oldu. Bütün bu deneyimler galerisinin içinde sahada çalışmanın lezzetini unutamadığım isimlerin başında ise Gülnur Sözmen geliyor. Türkiye'de Cumhuriyet sonrası belgesel fotoğrafın önde gelen isimlerinden biri olan Gülnur Sözmen ile Göynük'ten İznik'e, Sinop'tan Küre dağlarına uzanan yolcularımızdan süzülenler, Gezi Travel Dergisi ve Sabah Gazetesi hafta sonu ekleri başta olmak üzere farklı mecralarda yayınlandı. İstanbul'un komşu Boğaz semtlerinde yaşamamız, geliş - gidişlerimizi kolaylaştırdı. Eski bir Kanlıcalı olarak Çengelköy sirtlarında oturan Gülnur Sözmen'in kapısına sabahın köründe dayanıp, "yola çıkıyoruz, hazır mısın?" dediğim anları ve yolculuk heyecanımızı unutamıyorum. TFV FOTOSFER Dergisi'nin seyahat fotoğrafçılığı temalı bu sayısı vesilesiyle yıllar sonra Gülnur Sözmen'in kapısını tekrar çaldım. Önce hasretle sarıldık; ardından yaşadığı

enthusiasts, those sensitive about national holidays, fashion lovers, gourmets, and others... You need to reach many segments in the magazine. Speaking of which, I would like to thank my former editor-in-chief Sezgin Çevik for teaching me about the key points in new generation magazine publishing. On the other hand, there are a number of rules to consider when preparing a travel magazine. Foreigners constitute a significant portion of those who consume these publications, which are usually published bilingually in Turkish and English. For this reason, you need to work on subjects by taking their expectations into account. Working in a global magazine requires establishing an international communication network. Writing enthusiasts, people who send photos, who want to join the magazine team, comments, criticisms, suggestions and more... And when you count in the famous figures you need to work with to improve the publication's prestige, you find yourself working as a public relations expert. To be honest, I must admit that the people I enjoyed working with the most as a travel magazine editor, were photographers. I have had the chance to work on travel subjects for magazines with many prominent photographers such as Garo Milosyan, Engin Güneysu, Emel Ernalbant, Yunus Emre Çaylak, Yusuf Dariyerli, Özcan Yurdalan, Gürcan Öztürk, Erbil Balta, Halûk Çobanoğlu and Mevlüt Maşalacı. Together with these names, we witnessed a mice invasion on a train in India, our car got stuck in the mud in Osmaniye, we supported Boca Juniors in La Bombonera, the candy box of Buenos Aires. We went sleepless chasing after the light, we went tired, but we have treasured countless memories in pursuit of cities, streets, and hills. We always returned and presented our agencies with good work. The photos have made it to the cover of magazines many times. In the gallery of all these experiences, Gülnur Sözmen is a name I enjoyed working with the most in the field. Gülnur Sözmen is a leading figure of Turkish post-Republic documentary photography, and our journeys from Göynük to İznik, from Sinop to the Küre Mountains, were published in various publications, mainly in Gezi Travel Magazine and the weekend supplements of Sabah Newspaper. As we lived in neighboring Bosphorus districts in İstanbul, departures and arrivals were easier. As a former Kanlıca local, I can't forget the moments I knocked on Gülnur Sözmen's door of early in the morning who live at Çengelköy's hills to tell her "We're setting off, are you ready?" and our exciting journeys. I knocked on Gülnur Sözmen's door again after years on the occasion of TFV FOTOSFER Magazine's current issue with travel photography theme. After we hugged with yearning, I admired the photographs adorning the walls of her old, wooden İstanbul house with a bay window. Then we

ahşap, cumbalı, eski İstanbul evinin duvarlarını süsleyen fotoğraflarına hayranlıkla baktım. Sonrada evinin, muhteşem Boğaziçi manzaralı misafir odasında koyu bir sohbe daldık. İşte seyahat dergiciliği özelinde yazar - fotoğrafçı ilişkisi üzerine diyalogumuzdan anekdotlar...

GÜLNUR SÖZMEN: Uzun yıllardan bu yana çok yoğun çalıştığım için pandemi döneminde seyahat kısıtlamalarının beni çok zorladığını söyleyerek söze başlayayım. Buna karşın yapmamız gereken önemli işler var tabii. Nedir onlar? Fotoğraftan aldıklarımızı geri vermek... Belki fotoğraf kitapları yapmak, belki yeni projeler üzerine düşünmek. Sanayi ve seyahat konseptinde çalışmak portföyümde var, ama temelde belgesel fotoğrafçıyım. Uzun yıllardır kurgusal işler yapmıyorum. Geçmişte reklam fotoğrafçılığı alanında çalıştıysam da benimsediğim bir tarz değildi bu. Çünkü bu alandaysanız size bir brif verilir ve onun dışına çıkamazsınız. Belgesel fotoğrafçılıkta ise kendi seçtiğiniz alanda çalışma özgürlüğünüz vardır. Seninle dergiler için yaptığımız işlerin de aslında seyahat belgeselleri olduğunu düşünüyorum. Hatırlarsan Sinop çekimimizde yerel mantı kültürü çok ilgimizi çekmişti ve doğaçlama gelişmelerle ekstradan iki gün harcayarak detaylı çalışmıştık. Bu tam olarak belgesel fotoğrafçılık tarzıdır. Belki de yaptığımız işin adını koymadığımızdan, çalışmamızı seyahat fotoğrafçılığı ile sınırlamadığımızdan aramızda sessiz bir anlaşma oluştu. Buna "sanatın özgürlük alanı" da diyebiliriz. Açıkçası bu durumu çok sevmiş ve keyifle çalışmıştım.

MELİH USLU: Seyahat dergiciliğinde fotoğrafçı – yazar ilişkisini çok boyutlu bir şekilde kurgulamak mümkün. Dergicilik hayatım boyunca fotoğrafçıya, "şunu çekmelisin, şöyle bir fotoğrafa ihtiyacımız var; yemek de çalışmalıyız" gibi sözler, gizli ya da açık emirler vermekten hep imtina ettim. Eğer sahada çalışacağım fotoğrafçı, brif almaya ihtiyaç duyuyorsa seyahat öncesi en az bir toplantı yapıyoruz. Fotoğraf editörünün de katıldığı bu toplantılarda fotoğrafçıya, derginin yayın çizgisini ve fotoğraflardan beklentilerimizi örnek sayfa tasarımları üzerinden anlatıyoruz. Fotoğrafçının sorularını yanıtıyor ve yolculuğun detayları ile ilgili kendisini bilgilendiriyoruz. Ayrıca dergide kullanılacak fotoğrafların yatay – dikey dengesinin, çift sayfa açılış görselinin, rehber bölümünde yer alacak yeme – içme, alışveriş ve konaklama mekânları fotoğraflarının nasıl olması gerektiğini açıklıyoruz. En önemlisi de fotoğrafçıdan dergi kapağı için seçenekler üretmesini, spot alanları için editöre yer bırakmasını söylüyoruz. Genellikle insan ve canlı unsurunun varlığı, şehrin ışıklarının yanmaya başladığı ilk

moved into a deep conversation in the guest hall of her house with a spectacular view of Bosphorus. Here are anecdotes from our dialogue on the writer-photographer relation in travel journalism...

GÜLNUR SÖZMEN: *Let me start by saying that since I had been working very hard for many years, travel restrictions during the pandemic have been very difficult for me. However, we still have important work to do. What are these? Giving back what we have taken from photography... Maybe making photography books, maybe envisioning new projects. I have works in industry and travel concepts in my portfolio, but I'm essentially a documentary photographer. I haven't produced fictional work in many years. Although I worked as an advertisement photographer in the past, this was not a style I adopted. Because when you work in this field, you are given a briefing and you cannot digress from it. However in documentary photography, you have the freedom to work in the field of your choice. The works we collaborated on for magazines were in fact travel documentaries. If you remember, we took great interest in the local ravioli culture during our Sinop shoot and this spontaneous development led us to spend extra two days so we could work on this subject in depth. This is exactly the style of documentary photography. Perhaps because we did not name our work, we did not limit ourselves to travel photography, a silent agreement was formed between us. We can call this the "freedom space of art". Frankly, I enjoyed this situation and worked with pleasure.*

MELİH USLU: *In travel journalism, it is possible to build photographer-writer relation in a multidimensional way. Throughout my career in magazine publishing, I have always refrained from instructing the photographer to capture a certain thing, the photo we need or what we need to work on as well as giving open or implicit commands. If the photographer I work with in the field needs a briefing, we hold at least one meeting before the trip. In these meetings, also attended by the photo editor, we tell the photographer about the magazine's line of publishing and our expectations from the photographs through sample page designs. We answer their questions and inform them about the details of the trip. We also explain the horizontal-vertical balance of the photographs to be used in the magazine, the double-page opening image, and how food and drink, shopping and accommodation photographs to be featured in the guide section should be. Most importantly, we ask the photographer to present multiple options for the magazine cover, and to leave room to the editor for spots. Among elements that add*

Taş evli kız / Stone house with a girl, Uçhisar, Nevşehir, Türkiye, 2008.

anlar, okuru seyahate teşvik edecek fotoğraflar, seyahat dergilerine değer katan unsur arasında yer alıyor. Ancak Gülnur Sözmen ile seyahat dergileri için çalıştığımız konularda durum farklıydı tabii. Nihayetinde fotoğrafçılıktaki kariyeri son derece güçlü, deneyimli bir isimden bahsediyoruz. Bu nedenle senin kişiliğine ve fotoğraf stiline saygı duyarak, özgür bir çalışma alanı bulduğunda daha verimli işler koyabileceğini hissederek yol almak istedim. İlerledikçe gördüm ki aramızdaki sözsüz anlaşma, ikimize de çok iyi geldi. Belgesel kökenli bir fotoğrafik bakışın, seyahat dergisine pekâlâ özgün bir katkı sunabileceğini düşündüm. Üstelik senden ve fotoğraflarından çok şey öğrendim. Bunu da şöyle fark ettim: Senden sonra farklı fotoğrafçılarla iki kez daha Sinop'a çekime gittim ve gördüm ki meğer seninle o kadar verimli çalışmışım ki şehre dair hemen her detayı biliyordum.

GÜLNUR SÖZMEN: Seninle fotoğraf yolculuklarımızda kurduğumuz spontane çalışma modeli çok önemli. Şöyle düşünelim: Ben bir fotoğrafçıyım ve karşımdaki insan bir yazar. Peki ne yapabiliriz birlikte? Burada çok ciddi bir şey var: Öğrenme ve öğretme onuru. Bunların ikisi, ancak birlikteyken sağlıklı yürür. Yani ben sana bir şey öğretiyorum, sen de bana ve bu karşılıklı gerçekleşiyor. Bu çok önemli bir alışveriş... Bunun farkında olanlar, iş sorumluluğunu en yüksek düzeyde yaşarlar. Yazar ve fotoğrafçı, bu sayede birbirinden aldıklarını imbiikten geçirerek kendilerini geliştirirler. Bir diğer ifade ile mesleklerine yeni yıldızlar eklerler. Bizim seninle sahadaki ilişkimiz tam da böyleydi. Yolculuk yaptığımız yerlerde öyle hayatlarla karşılaştık ki bize çok şey kattı. Bir örnek vermem gerekirse Sinop'ta, Türkiye'nin kuzey ucundaki İnceburun Deniz Feneri'nde çekime gitmiştik. Aslında burası çekim programımızda yoktu. Gittiğimizde fenerci, önce fotoğraf çekmemize izin vermedi. Sonra senin etkili konuşman sayesinde kapı bize açıldı. O gün sen çarpıcı hikâyelerle, ben de harika fotoğraflarla oradan ayrıldık. Bugün o fotoğraflara hâlâ mutlulukla bakıyorum. Özetle birbirlerinin alanına saygı duyarak sağlıklı bir iletişim geliştiren yazar ve fotoğrafçının pozitif enerjisi, işini inanılarak ve samimiyetle yapması önümüzü açmıştı.

MELİH USLU: Esasen bu durum, hayata benzer pencerelerden bakmamızdan kaynaklanıyordu. Farklı coğrafyalara karşı merak doluyduk. Takip ettiğimiz rotayla ilgili pek çok bilgiye sahiptik, ama öğrendikçe öğrenmek istiyorduk. Mesela Göynük yakınlarındaki Sünnet Gölü fotoğraflamaya giderken Yönetmen Ömer Kavur'un "Akrebin Yolculuğu" filmi izlemiştik. Gölün çevresinde bu film sahneleri aramak, bilinçaltımızda vardı. Aynı şekilde Sinop Tarihi Cezaevi'nde fotoğraf çekerken; geçmişte burada mahkûm olmuş yazarların, şairlerin eserlerini okumuştuk. Cide'de Rifat Ilgaz'ın, İnebolu'da Oğuz Atay'ın evlerini ararken de sevdiğimiz yazarların anılarına süzülmenin coşkusunu yaşıyorduk.

value to travel magazines are images of people and living things, the first moments as the city lights start to light up, photographs that urge the reader to travel. However, the case was different with subjects on which I worked with Gülnur Sözmen for travel magazines. After all, this is a name with experience who has a very powerful career in photography. This is why I wanted to proceed by respecting your personality and photography style, feeling that you can be more productive when given free space. As we continued on, I realized that this tacit agreement between us worked great for both of us. I thought a photographic perspective rooted in documentary, could very well make an original contribution to a travel magazine. Moreover, I learned a great deal from you and your photography. I realized this when I visited Sinop two more times to make shoots with different photographers; together, we had worked so efficiently that I knew almost every detail about the city.

GÜLNUR SÖZMEN: *The spontaneous working model we devised during our photography journeys, is very important. Let's think about it this way: I'm a photographer and the person facing me is a writer. So what can we achieve together? Something solemn here: the honor of learning and teaching. These two go well only when they are together. So I teach you something, you teach me something and it's reciprocal. This is a very important trade... Those aware of this, experience the highest level of work responsibility. In this way, both the writer and the photographer can improve themselves by distilling what they have learned from each other. In other words, we gain new stars profession wise. The relationship between us on the field was precisely like that. We came across such lives in places we traveled that it added a great deal to both of us. For instance, we traveled to Sinop to shoot Inceburun Lighthouse, at the northernmost end of Türkiye. This was not a destination on our schedule. When we arrived, the lighthouse keeper did not let us take photographs at first. Then, thanks to your eloquence, the door was opened to us. That day you left with amazing stories and I left with wonderful photos. Today, I still look at those photographs with joy. To sum up, the positive synergy between the writer and photographer, who cultivated a healthy communication by respecting each other's spaces, and them doing their job faithfully and sincerely paved the way for us.*

MELİH USLU: *Essentially, this was due to the fact that we had similar perspectives on life through. We were marveled with different geographies. We were well-informed about the route we were following, but we had the desire to learn more and more. For example, we watched Director Ömer Kavur's movie "The Journey of the Scorpion" on the way to photograph the Sunnet Lake near Göynük. We subconsciously looked for scenes from this movie around the lake. Similarly, while taking pictures in Sinop Historical Prison, we read the works of writers and poets who were former prisoners here. While searching for the houses of Rifat Ilgaz in Cide and Oğuz Atay in İnebolu, we experienced the enthusiasm of infiltrating the memories of our favorite writers.*

GÜLNUR SÖZMEN: Seninle yaptığımız fotoğraflı seyahatler, öyle bir – iki günlük değildi. Her biri en az birer haftaya yayılan birkaç bin kilometrelik, uzun yolculuklardı. Ama zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorduk, çünkü çok zevkliydi.

MELİH USLU: Bu mesafelerin kısıtlı bütçeyle ve iyi iş çıkarma kaygısıyla kat edildiğini göz önüne alırsak, bu yolculukların neresinden baksan yorucu tarafları olur. Fakat dediğin gibi biz bu stresi hiç yaşamadık. Ortak hissiyat, arayış, dostluk ve heyecan gibi duygular; yaptığımız yolculuğu bir iş yükü olmaktan çok uzaklara taşıdı. Belki de unutulmaz yolculuklara çıktığımızı hissediyorduk. Bu sebeple birbirimizin alanına müdahale etmemiz gerekmedi ve dergi içeriği anlamında bunun sonuçları son derece başarılı oldu.

GÜLNUR SÖZMEN: Yaptığımız yolcuların ticari yönünden öte, bana ve fotoğraf anlayışına kattıklarını önemsiyorum. Sinop'ta fotoğraflarını çektiğim bitkilerin sert kuzey rüzgârlarına karşı gösterdiği direncin belleğimde yeri var. Yöredeki insan hikâyelerinin, mimari dokunun, zanaatların da öyle...

MELİH USLU: Sinop'ta Pala lakabıyla anılan, şehrin tarihi cezaevinden emekli olmuş eski bir gardiyanla tanıştık. Sen onun fotoğraflarını çekmiştin. Onlar yaylandıktan sonra pek çok fotoğrafçı, Pala'nın fotoğraflarını çekmeye başladı. Bu tercih, senin avangart tarafını örnekliyor bence.

GÜLNUR SÖZMEN: Şehirlerin, çarşıların ve vadilerin ışıklarını kovaladığımız saatlerin sonunda, gece çöktüğünde çektiğim fotoğrafların yanı sıra; gördüklerimiz ve yaşadıklarımız üzerine yorumlar yapıyorduk. Yolculuklarımızda tanıştığımız insanlarla empati kuruyor, yeri geldiğinde meselelerini kendimize dert ediniyorduk. Çünkü bizler, okuyan ve sorgulayan insanlardık. Hâlâ da öyleyiz. Bütün bunlar, bizim farkındalığımızı fazlasıyla arttırıyordu.

MELİH USLU: Bahsettiklerin, esasen yazarlığımın motivasyon kaynaklarının ta kendisini oluşturuyor. Yolda olma hâli, fotoğrafçılar ve sanatçı ruhlar için çok öğreticidir.

GÜLNUR SÖZMEN: Our photography journeys together were not for a day or two. They were long journeys of several thousand kilometers, each taking at least a week. But we would not realize how time passed, because we enjoyed these so much.

MELİH USLU: Considering that these distances are covered on a limited budget with the concern of doing a good job, these journeys can be tiring in any case. But as you said, we have never felt this stress. Emotions such as a shared sentiment, a pursuit, friendship and excitement, made our journeys far from being a work load. Perhaps we felt as if we were embarking on unforgettable journeys. This is why we did not have to interfere with each other's spaces and the results were extremely successful as magazine contents.

GÜLNUR SÖZMEN: Beyond the commercial aspect of our travels, I care about what they add to me and my approach to photography. I photographed plants in Sinop and their resistance against the harsh northern winds, is stuck with me. So are the stories of the people, architectural texture, and crafts in the region...

MELİH USLU: We met a former guard known as Pala in Sinop who had retired from the city's historical prison. You took pictures of him. After these were published, many photographers started taking pictures of Pala. I think this preference exemplifies your avant-garde side.

GÜLNUR SÖZMEN: Next to photographs I took at nightfall after chasing the lights of cities, bazaars and valleys for hours; we would comment on what we saw and experienced. We empathized with the people we met on our journeys and we worried about their problems at times. Because we were people who read and questioned. We still are. All this significantly increased our awareness.

MELİH USLU: What you have mentioned basically are motivational sources for my writing. Being on the road is very educative for photographers and artistic souls.

Sokakta yalnızlık / Loneliness on the street, **Kapadokya** / Cappadocia, **Türkiye**, 2008.

GÜLNUR SÖZMEN: Fotoğrafi özümseyerek üretmek ile öykünerek çekmek arasında büyük farklar var. Maalesef günümüzde ikincisini yapmak, yaygın hâle geldi. Etik bozulma, fotoğrafı da etkiliyor seyahatleri de dergiciliğini de... Fotoğraf ve sanat, kolay yoldan para ve şöhret elde etme yolu olarak görülmemeli. Bir zamanlar ders verdiğim üniversitede öğrencilerime sorardım, “dijital fotoğraf olmasaydı, fotoğrafçı olur muydun?” diye. Bence bu çok önemli bir sorudur. Çünkü iyi fotoğraf, emekle oluyor. Üç adım yürüyüp deklanşöre basmak, sonra ekrandan kontrol edip deklanşöre tekrar basmak fotoğrafçılık mıdır? Fotoğrafçının çektiği şeyler hakkında bir yorumu, neden yolculuk ettiğine dair felsefi bir arka planı, daha da önemlisi hayata karşı bir duruşu olmalı.

MELİH USLU: Sözlerine tümüyle katılıyor ve ekliyorum: Yazarların ve seyahat dergilerinde çalışanların da hayata karşı bir duruşu olmalı.

GÜLNUR SÖZMEN: Günümüzde, özellikle genç fotoğrafçılar arasında ödül ya da ödüller alma eğilimi çok yaygın. Onca yıllık fotoğrafçılık hayatımda birkaç ödülüm var, ne olduklarını hatırlamıyorum bile. Çünkü ödül, fotoğrafçıyı başarılı kılmaya yetmez.

MELİH USLU: Bu söyleşiye katıldığın için çok teşekkür ederim. Seninle fotoğraflı seyahatler yapma fırsatı bulduğum için şanslıyım. Umarım yeni fotoğraflı seyahatlerde yollarımız yeniden kesişir. Neden olmasın?

GÜLNUR SÖZMEN: Ben teşekkür ederim. Seyahatler benim için her zaman heyecan verici oldu. Her yolculuğumda gözlerimi kapatırken bile endişeleniyorum, uyuyup bir şey kaçırmış ve fotoğraflarını çekemezsem diye. Seyahatlerimde uyumuyorum, uyuyamıyorum. Peki bu fotoğraf aşkı için kim beni zorluyor? Hiç kimse... Ama biri var, işte o benim. Ben de diyorum ki insanlar da bunu yapsın. Fotoğrafçı, yazar, ressam, marangoz ya da herhangi bir meslek sahibi... Yaptığın işi severek ve sorumluluğunu bilerek sürdür. Gerisi gelir zaten. Bu kural, yazar – fotoğrafçı ilişkisi için de geçerli.

GÜLNUR SÖZMEN: *There is a major difference between taking photographs by internalizing and by imitating. Unfortunately, it has become common nowadays to do the latter. Ethical corruption affects photography, as well as traveling and journalism... Photography and art should not be seen as an easy way of gaining wealth and fame. I used to ask my students at the university where I gave lectures, “would you become a photographer if there was no digital photography?” I think this is a very important question. Because good photography takes effort. Is it photography to take three steps and press the shutter, then check on the screen and press the shutter again? The photographer must have an interpretation on what he shoots, a philosophical background as to why they travel, and more importantly, a stance on life.*

MELİH USLU: *I fully agree with you and would like to add: Writers and those working in travel magazines should also have a stance on life.*

GÜLNUR SÖZMEN: *Nowadays, the tendency to receive awards or prizes is very common, especially among young photographers. I’ve won a few awards in many years of my photography life, and I don’t even remember which ones. Because an award does not suffice to make a photographer successful.*

MELİH USLU: *Thank you very much for this interview. I feel lucky to have had the opportunity to travel with you for photography. I hope our paths cross again on new photography trips. Why not?*

GÜLNUR SÖZMEN: *Thank you. Journeys have always excited me. When I travel, I worry even as I close my eyes, in case I fall asleep, miss something and can’t take pictures of it. I don’t sleep when I travel, I can’t. So who pushes me to love photography? No one... But there is someone, and that person is me. I say people do that too. Be it a photographer, a writer, an artist, a carpenter or any professional... Carry on with your work willingly and by knowing your responsibility. The rest will follow. This rule also applies to the writer-photographer relationship.*

Balıkçı / Fisherman, Giresun, Türkiye, 2009.

Melih Uslu kimdir?

Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi ve Kapadokya Üniversitesi Turist Rehberliği Bölümü mezunudur. THY Skylife, Yunus Emre Enstitüsü .tr dergilerinin de aralarında bulunduğu birçok global yayında editörlük ve yayın yönetmenliği deneyimine sahip olan Uslu'nun yazı ve fotoğrafları, The Daily Telegraph, Die Welt, Le Figaro, Gulf News, The National ve Kommersant gibi dünya gazetelerinde yayımlandı. Hâlen 12 ülkede temsil edilen FOOD and TRAVEL Türkiye dergisi yazı işleri müdürü olan Uslu'nun "Yürüyerek İstanbul", "Ege'yi Gör ve Yaşa" ile "Arabayla Anadolu" gibi kitapları bulunuyor. Hürriyet Seyahat gazetesi yazarı ve büyük jüri üyesi Uslu, Marmaris ile İstanbul'da yaşıyor ve profesyonel metin yazarlığı yapıyor.

 melih_uslu_

Who is Melih Uslu?

Melih Uslu graduated from Ege University Faculty of Communication and Cappadocia University Department of Tourist Guiding. With experience as an editor and editor-in-chief in several global publications, including Turkish Airline's Skylife and the Yunus Emre Institute's .tr magazines, Uslu's articles and photographs have been published in global newspapers like The Daily Telegraph, Die Welt, Le Figaro, Gulf News, The National and Kommersant. Currently the editor-in-chief of FOOD and TRAVEL Türkiye magazine represented in 12 countries, Uslu has published books including "Istanbul on Foot", "See and Live the Aegean" and "Anatolia by Car". As a professional copywriter who lives between Marmaris and Istanbul, Uslu is also a writer and a member of the grand jury at Hürriyet Travel newspaper.

Montreal / Montréal, Kanada / Canada. Fotoğraf / Photo by Merih Akoğul, 2015.

Kapımın  n 

“

Seyahat fotoğraf ılarının aksine kimi fotoğraf ılar evlerinin, kapılarının önünde fotoğraf çekmeyi severler. Referans noktası olarak aynı b lge ya da konuyu ele alırlar. İyi projelerin bir kısmı da bu yöntemle, hep aynı yere bakıp, farklı fotoğraflar  ıkartarak ger ekleşir.

My Doorstep

“

Unlike travel photographers, some photographers enjoy taking pictures at their doorstep, their yards. They approach the same region or subject as a reference point. Some good projects are carried out using this method, by invariably looking at the same place and producing different photos.

Her insanın, dünyanın neresinde olursa olsun birbirine benzer gereksinimleri vardır. Barınmak ve beslenmek bunların başında gelir. Binlerce yıldır evinde, dört duvarın ardında kendini güven içinde hisseden insanın yeryüzünde varoluşundan itibaren bu durum hiç değişmemiştir. Tehlikelerden sadece kendisini değil, sorumluluğunda olan aile bireylerini de korumak zorundadır. Ardından zihinsel ve bedensel özelliklerini gösterip yaşamını sürdüreceği bir meslek edinir. Çalışır ve bu çalışmanın sonucunda elde ettiği gelire tüm gereksinimlerini sağlar. Bu döngünün sekteye uğramaması için emeklilik gibi sosyal haklarını elde edeceği zamana kadar çalışır.

İnsan sürekli hareket hâlinindedir. Günümüzün sosyal yaşam içindeki bireyleri, ana meselelerini hallettikten sonra çevresini tanımak ve merak ettiği yerleri görmek ister. Klasik anlamda ilk geziler, farklı semtlerdeki aile bireylerine misafirlığe gitme, başka şehirlerdeki tanıdıkları ziyarete etme, eğitim ya da memuriyet hayatındaki tayinlerle sınırlıdır. Bunun dışında, coğrafyalara bağlı olarak yaylaya çıkılır; yazlık evlere, deniz kenarlarına, kamplara gidilir. Kültür gezileri yapılır, müzeler ziyaret edilir. Eskiden kıra gidilirdi, şimdi ise şehrin içindeki ya da dışındaki parklar bu işlevi yerine getirmektedir. Turizmin bir sektör olarak gelişmesi, şehirleri-ülkeleri birbirlerine bağlayan yolların ve demiryolu hatlarının yapılması, hava ve denizyollarının da bugünkü noktaya gelmesiyle sınırların arası kapanmış; insanlar daha az gidilen bölgelere daha kolay ulaşmışlardır. Özellikle kalınacak otellerin varlığıyla da belirli bütçelere sahip olan insanlar, sadece gezmek ve görmek için farklı coğrafyaları periyodik olarak ziyaret etmeye başlamışlardır. Turizm endüstrisi, özellikle seyahatler üzerinden âdeta yeni kültürün bir parçası olarak yaşamın içinde yer almaya başlamıştır. Bundan sonradır ki insanlar, seyahat programlarını tatillere göre ayarlamış ve bu tatillerde farklı ülkeleri ziyaret ederek yaşadığımız dünya ile ilgili deneyimlerini artırmışlardır. İnsanın belirli bir ekonomi ile desteklenen merakları bir sektörü de ayakta tutmaktadır. Turizmden birçok insan ciddi bir ekonomi sağlamaktadır. Bu canlılık

All people have similar needs no matter where they are in the world. Shelter and food are the most important. This has not changed since the human beings came to exist on earth, who have felt safe behind the walls of their homes for thousands of years. They have to protect not only themselves from dangers but also their family members for whom they are responsible. Then one acquires a profession through which they can demonstrate their mental and physical characteristics and make a living. One works and meets all their needs with the income they earn by working. In order not to interrupt this cycle, people work until they obtain their social rights such as retirement.

People are in constant motion. Today's individuals in social life have a desire to learn about their surroundings and see places they are curious about after resolving main issues. In the classical sense, first trips were limited to visiting family members in other districts, visiting acquaintances in other cities, and appointments in education or civil service. Other than that, depending on the region, people practice transhumance; go to summer houses, seashores and camps. People make cultural trips, visit museums. In the past, people used to go to the countryside; now parks inside or outside the city fulfill this function. With development of tourism as an industry, the construction of roads and railway lines connecting cities and countries, and as the air and sea routes have reached their present state, the distance between borders has become shorter; people have easier access to previously less traveled regions. With the emergence of lodgings such as hotels, people with a budget have started to periodically visit different regions just to travel and sight-see. The tourism industry has taken its place in life as a part of the new culture, particularly through travels. Since then, people have coincided their travel plans with holidays to increase their experiences about the world we live in by visiting different countries during these holidays. People's passion supported by financial means, keeps an industry alive. Tourism is a major economy benefiting many people. In some countries, this dynamism constitutes a large part of the national

Montreal / Montréal, Kanada / Canada. Fotoğraflar / Photos by Merih Akoğul, 2015.

kimi ülkelerde millî gelirin büyük bir kısmını oluşturmaktadır. Özellikle bazı ülkeler tarihi eserleri müzelerinde depolamaları ve bunları gerek sabit gerekse değişen sergiler aracılığıyla sergilemeleriyle ciddi sayıda kültüre meraklı bir kitleyi kendilerine çekmektedirler. Müzelerin ve sergilerin önünde uzanan kuyruklar, bunun en önemli göstergesidir. Batı, âdetâ Doğu kültürünün de ambarı gibidir. Avcılık ve toplayıcılığın antropolojik uzantıları, bugün sosyal antropolojinin sınırları içinde bize yeni yüzüyle görünmektedir. Her şeyi bir süreliğine, bir müze biletine kiralayabilirsiniz.

MACERANIN DİĞER YÜZÜ

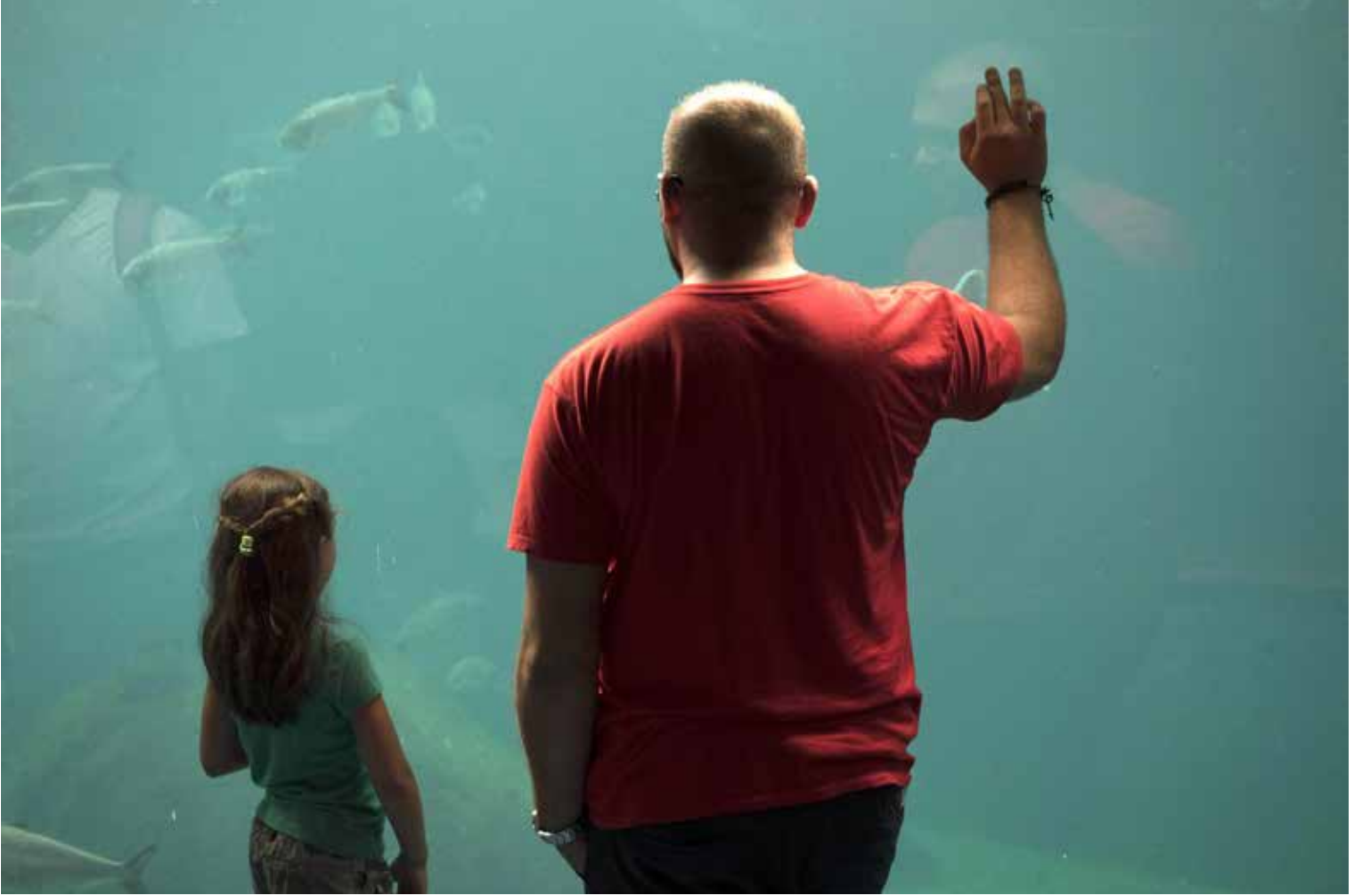
İnsanın ruhunda çöreklenmiş olan macera eğilimi, onu başka ülkelerin sınırlarına getirip bırakacak, yeni serüvenlerin kucağına atacaktır. Eskiden insanlar, çalışma zamanlarının dışında hiçbir yere gitmez, evlerinde bahçelerinde oturur, zamanın önlerinden akıp geçişini izlerlerdi. Yaşamın bütünü, değişmeyen nesne ve mekânların eşliğinde coğrafyalarının kaderi olarak algılandığı. Çoğu yüzyıllar önce yitirilmiş toprak parçalarında vizeler, sınır kapıları, sorgulamalar, sözcüklerini bilmedikleri diller ve değerini hesap etmekte zorlandıkları para birimleri ile ne işleri vardı? Yaşam, dünyanın her yerinde fiziksel olarak, aynı zaman birimi üzerinden akıyordu. Ve vadesi gelince dünya ile vedalaşıyordu insanlar. Öyleyse bu başı sonu belli kesitin içinde nasıl bir anlayış benimsenmeliydi? Elden geldiğince çok farklı coğrafyalar görmek mi, yoksa yerinden asla kımıldamamak mı gerekiyordu? Bu bağlamda sorun, tıpkı bir felsefi teorem gibi aklımızı karıştırmayı sürdürüyordu. 10 seyahat ile 11 ya da 100 seyahat ile 110 seyahat arasında nasıl bir fark vardı? Bu görgü artırmanın ve dünyaya dair deneyim kazanmanın bir yolu olabilir miydi? Bu deneyimler sonucunda edilen bilgilerin kullanım alanları nelerdi? Bu durum o günü kurtarmak ya da evreni daha iyi ve doğru olarak algılamamız için yeterli miydi? Ya fotoğrafçıyı daha mı çok fotoğrafçı yapardı tüm bu devinim?

Elbette seyahat de tıpkı okuma edimi gibi insanı yükselten verileri bünyesinde barındırır. Hangi konuda olursa olsun okuduğumuz her metin, onu yazan kişinin algısı ve dışa vurumu üzerinden değerlendirilir. Oysa gittiğimiz seyahatleri herhangi bir yapıya dönüştürmeden önce gözlerimizle yaptığımız tanıklık çok önemlidir. Algımızın aldığı ilk darbeler, ancak tasvir edilip dile getirildikten, yani üzerine çalışıldıktan sonra bir biçim kazanır. Yani bir dönüşüm olmadan, izlenimlerimiz bir enerji olarak kendi boyutunda kalacak ve var olan yapısının dışına çıkıp gövde bulamayacaktır. Bu konunun temel göstergesi sanatın varlığıdır. Ne zaman insanlara türlü nedenlerle yaşadıkları yer dar gelmeye başlasa bir yerlere

income. In particular, some countries attract a significant number of people interested in culture, by storing historical artifacts in their museums and displaying these in both permanent and changing exhibitions. Queues in front of museums and exhibitions are the primary indicator of this. The West is almost like the warehouse of the Eastern culture. The anthropological extensions of hunting and gathering today appear with a new face within the boundaries of social anthropology. You can rent anything for a period of time, with a museum ticket.

THE OTHER SIDE OF ADVENTURE

The affinity for adventure rooted deep in the human soul, will bring one to and leave them at other countries' borders, throwing them into the lap of new adventures. In the past, people would not go anywhere outside of their working time, sit at their homes or gardens and watch time pass by. They perceived the entirety of life as the destiny of their land, accompanied by unchanging objects and places. What would they do with visas for lands, lost in large part centuries ago, border crossings, interrogations, languages they were not familiar with and currencies difficult to calculate? Life would physically flow all over the world over the same unit of time. And people would say goodbye to the world when the time came. So, what should be the approach to adopt in this particular slice? Was it necessary to see as many distinct geographies as possible, or to never move from one's place? In this context, the issue continued to puzzle us like a philosophical theorem. What was the difference between 10 trips and 11 or 100 trips and 110 trips? Could this be a way to improve deportment and gain experience of the world? What were the uses of the information obtained at the end of these experiences? Was this enough to save the day or for us to perceive the universe better and more accurately? Would all this mobility make the photographer more of a photographer? Of course, travel also offers information that elevates people, just like the act of reading. Regardless of the subject, each text we read is interpreted through the perception and expression of the writer. However, it is crucial to witness with our eyes before transforming our travels into any construct. The first blows on our perception take shape only after they are described and expressed, that is, after we work on it. In other words, without a transformation, our impressions will remain within their own dimension as an energy and will not be able to go out of their existing mold and find a body. The main indicator of this is the existence of art. Whenever people feel stuck where they live for various reasons, they want to move, drifting away from their city or country. This is beyond a wish since it is virtually a mass action others take part in so it becomes a sociological

gitmek, şehirlerinden ya da ülkelerinden kopmak isterler. Bu bir istek olmanın ötesinde başkalarının yaptığı neredeyse kitlesel bir eylem olduğu için de anonim bir özellik taşıyarak sosyolojik bir olguya dönüşür. Gitme isteğinin bir kısmı zaman ve ekonomiye bağlı olarak dönemsel, bir kısmı da yine aynı nedenlerle “temelli” olarak kendini gösterir. Değişim, örnek aldığımız doğanın da değişmeyen kuralıdır.

İşte o gidişlerin fotoğraf makineli olanları ilgi alanımıza giriyor. Fotoğraf makinesinin süs olarak taşınmadığı, “Makinenin götürdüğü yere git,” mottosunu benimseyenlerin kurduğu, o gizli birlik üyelerinin farklı coğrafyalarla paylaştığı ortak heyecan konumuz. Bir fotoğraf makinesi ile mekânları zaman üzerinden yeniden anlamlandırmak, başka bir deyişle de “dünyanın fotoğrafını” çekmek: Başlıyoruz.

BİR ŞEHİRİ TANIRKEN

İnsanın fotoğraf adına bir şehre ya da bir ülkeye gitme nedeni, o yerlere ait kişiye ulaşılmış verilerin varlığından haberdar olmakla mümkündür. Bu veriler en basit şekilde üç kaynaktan gelir. İlki, gazete, dergi, kitap gibi basılı yayınlar ve televizyon ya da internetten edinilen bilgilerdir. İkincisi o bölgelere gidenlerden aldığımız yorumlar ve onların çekmiş olduğu fotoğraflardan edindiğimiz izlenimdir. Üçüncüsü ise oraya gittiğimizde o bölgenin üzerimizde bıraktığı anlık etkidir. Trajedinin başladığı nokta da tam bu üçüncü aşamadır.

phenomenon due to its anonymity. Sometimes the desire to leave is revealed periodically depending on time and economy, and sometimes it can be “permanent” for the same reasons. Change is the unchanging rule of nature that we imitate. The times we go with cameras, are of interest to us. It is our common theme of excitement shared by the members of that secret lodge from different corners of the world. The founders adopt the motto “Go where the camera takes you,” who do not carry around a camera as an accessory. Re-interpreting spaces through time with a camera, in other words, “photographing the world”: Here we go.

GETTING TO KNOW A CITY

The reason why people travel to a city or a country for photography is because people have heard information about those places. This information comes from three sources in the simplest form. The first is when people obtain information from printed publications such as newspapers, magazines, books, and television or the Internet. The second is the comments we hear from those who visited those regions and the impressions we get from their photographs. The third is our instant impression of the region when we visit there. The tragedy precisely begins at this third stage. The opinion formed from a distance in two dimensions or through words, unfortunately disappears the moment you arrive in that city. The

Uzaktan iki boyutlu olarak ya da sözcükler üzerinden edinilen kanı, o şehre adım atıldığında ne yazık ki yitip gitmektedir. Verilerin zihnimizde bıraktığı gölge, gidilen yerin güneşi altında görünmez olmuştur. Karşımızda üç boyutlu bir dünya vardır ve ana sorun bu görüntünün karelere nasıl bölüneceğidir. Çekmeyi düşündüğümüz fotoğraflar bize düşmandır artık. Fotoğrafçı, tüm sezis ve deneyimlerini zihninden geçirerek tavrını alacaktır. İyi fotoğraflar çekmek istiyorsa başka seçeneği yoktur.

Çekeceği fotoğraf karşısında zorlanmayanlar, sanılanın aksine acemilerdir. İyi kareler acemilere daha çok görülmeyi seçse de anları fotoğrafa dönüştürmek yetenek ister. Ustalar baştan kaybeder, acemiler de deneyimsizliğinin kurbanı olurlar. Fotoğraf her yerde ve farklı şekillerdedir; önemli olan kişinin stili doğrultusunda çekeceği fotoğrafları zamanın aralığından olgun meyveler gibi koparmayı bilmesidir. Ham olan ne fotoğrafçıya ne de izleyiciye yarar. Fotoğrafçı, hele bir de başka bir ülkede, farklı bir dilde ve aşına olmadığı bir habitatın içindeyse, işi hiç de kolay değildir.

İnsanlar, öncelikle bir şehrin müziğini duymalı, ritmini yakalamalıdır. Fotoğrafçı da bunları fotoğrafa dönüştürmek için ustalığını kullanmalıdır. Herkesin çektiği fotoğraflardan etkilenecek bir yere gitmek, fotoğrafçının iyi fotoğraflarla evine döneceğine dair bir işaret değildir. Hatta bilinçli bir seyyah fotoğrafçı, istediği fotoğrafın kokusunu alamadığında şansını

shadow left behind by the information in our minds becomes invisible under the sun in that destination. There is a three-dimensional world before us, and the main issue is how to split this image into frames. The photographs we have intended to take are now hostile towards us. The photographer will take a stance by filtering all his intuitions and experiences through his mind. If they wish to take good pictures, there is no other choice. Contrary to popular belief, those who do not find it difficult to take a photograph, are novices. Although good frames are more likely to be seen by novices, it takes skill to turn moments into photographs. Masters lose from the start, and novices are victims of their inexperience. Photography is everywhere and in different forms; what matters for a person is to know how to take photos in their own style during the right time window, just like picking ripe fruits. Raw is of no use to the photographer or the viewer. It is not an easy task for the photographer, especially if they are in another country, in an unfamiliar habitat where a different language is spoken. People should first hear the music of a city and catch its rhythm. The photographer must put their skills to use to turn these into photographs. Traveling somewhere influenced by others' photos does not guarantee that the photographer will return with good photos. Moreover, an informed travel photographer should not press their luck when he cannot catch a whiff of the desired photographs. The photo is difficult to see, it is even harder to

fazla zorlamamalıdır. Fotoğraf zor görülür, çerçevenin içine sığdırılması ondan da zordur ve en çetin aşama ise ileride bu fotoğrafların hangi bağlam içinde değerlendirileceği, nerede ve ne amaçla nasıl kullanılacağıdır.

İnsan kapitalizmin uzantıları sayesinde yeni yerler görmeye yönlendirmiş ve bu da seyahat fotoğrafçılığının bir tür olarak patlamasına neden olmuştur. Bunun en önemli nedeni insandaki yer görme ve yer değiştirme tutkusudur. İkincisi ise turizm faktörüdür. Turizmin gelişmesiyle araçların çeşitlenerek güzergâhların ve konaklama yerlerinin oluşturulması ile fotoğraf bir ivme kazanmıştır. Dış geziler artıp ruh huzur bulamadığında anlarız ki biraz daha içe dönmenin, içte geziler yapmanın zamanı gelip çatmıştır. Ne yapamadığını bilmek ne istediğini bilmekten çok daha önemlidir. İşte gerçek gelişme, o görünmez gongun vurmasıyla başlamıştır.

SEYYAH OLUP BU ÂLEMİ GEZERİM

Her şehrin kendine özgü bir yapısı, bir çekim kuvveti vardır. Gezginlerin buralara gidiş nedenleri de farklıdır. Tarihi doku, doğal güzellikler, arkeolojik kalıntılar, ormanlar, parklar, spor olanakları, yeme-içme kültürü, günlük yaşamın içinde olmak ya da sessiz bir kıyıda kafa dinlemek... Gerçek bir seyahat fotoğrafçısının yapması gereken ise âdeta bir günlük tutarak bu değerlerin uygun koşullarda fotoğraflara dönüştürmektir. Fotoğrafçılar, âdeta ellerindeki fotoğraf makineleri ile içinde sonsuz sözcük barındıran görsel bir günlük tutarlar. Seyahat fotoğrafçısı gezerken fotoğraf çekmek adına değil, fotoğraf için alanda bulunmayı seçen kişidir. Fotoğrafçı ister ilk kez gelmiş, isterse orada daha önce bulunmuş olsun, şartlar ne olursa olsun zihnindeki fotoğrafı arayacaktır. İskeleti bilinçaltında kurgulanan bu fotoğraflar, nesnesini bulduğunda boyut değiştirip fotoğrafa dönüşecektir. Fotoğrafın çekileceği yer, daha önce fotoğrafçının aklında işaretlediği yer olacaktır. Fotoğrafçı, fotoğrafını daha önce ilgi alanına giren ya da üzerinde uzun uzun düşündüğü konu ve mekânlar üzerinden kurgulayacaktır. Işığı bekleyecek, kompozisyonunu kuracak ve o şehre ait olan dinamiği o anlar üzerinden fotoğrafa dönüştürecektir. Aksi takdirde o coğrafyada bir işi olamaz fotoğrafçının. Bu çileli süreç içinde sadece fotoğraflara bakmak yetmez; yan dallarda ve farklı konularda okumalar da yapmak gerekir. Yalnızca tarih ya da coğrafya değil, sanat tarihinden estetiğe, antropolojiden sosyolojiye kadar farklı dalların bilgilerine de gereksinim vardır.

Her fotoğraf, üzerinde taşıdığı niteliğe bağlı olarak sanata doğru ivmelenen bir yapıya sahiptir. Fotoğrafçının bakış açısı ve kompozisyondaki küçük ayrıntılar bunu belirleyecek, teknik yaklaşımı da konuyu bütünleyecektir. Göstereceği performans ve niyete bağlı olarak da üretilen fotoğrafın

fit into the frame, and the most difficult stage is the context in which these photographs will be evaluated in the future, where and for what purpose they will be used.

As capitalism has extended, people have been guided towards seeing new places which has led to the boom of travel photography as a genre. The primary reason behind is people's passion of seeing and changing places. The second is the tourism factor. With development of tourism, means have been diversified and routes and lodgings are created and photography gained momentum as a result. We go on more and more trips outside but our soul cannot find peace, so we understand that it is time to become a little more introverted and make journeys inside. Knowing what you can't achieve is much more important than knowing what you want. The real development begins with the sound of that invisible gong.

I HAVE BECOME A TRAVELER TO TRAVEL THIS WORLD

Each city has its own unique structure, an attraction force. Each traveler has a different reason to visit these places. Historical texture, natural beauties, archaeological ruins, forests, parks, sports facilities, food and beverage culture, being a part of the daily life or relaxing on a quiet beach... What a real travel photographer needs to do is to keep a diary and transform these values into photographs under proper conditions. Photographers keep a visual diary with their cameras that contains infinite words.

A travel photographer is a person who chooses to be in the field for photography, not to take pictures while traveling. Regardless of the circumstances, the photographer will search for the envisioned photo, whether they traveled there before or not. With subconsciously constructed outlines, these photographs will change dimension and become photographs once they find their objects. The photographer has already made a mental note of the location of the photo.

The photographer builds a photograph on subjects and places which had been of interest to them or which they meditated on for a certain time. They will wait for the light, set the composition and transform that city's dynamic into a photograph through those moments. Otherwise, the photographer would have no interest in that region. Merely viewing photographs does not suffice in this ordeal; it is also necessary to read about subbranches and on different subjects. There is a need for not only historical or geographical knowledge, but also for different disciplines from art history to aesthetics, from anthropology to sociology. Each photograph has a structure that accelerates towards art, depending on its quality. The photographer's perspective and minor details in the composition will determine

Montreal / Montréal, Kanada / Canada. Fotoğraflar / Photos by Merih Akoğul, 2015.

Balat, İstanbul / İstanbul. Fotoğraf / Photo by Nevzat akır, 2005.

niteliği artacaktır. İyi bir belge(leme)nin sanat ile bir yerlerde kesişmesi kaçınılmazdır. Sanatın nerede olduğuna yalnızca günün otoriteleri değil, gelecek zamanların izleyicileri de karar verecektir.

Gezmeye gidip fotoğraf çekildiğinde elbette sonuç hüsran olacak, fotoğraf hatıra fotoğrafından daha ileride olamayacaktır. Eğer kişi fotoğraf için bir coğrafyayı tercih ederse o zaman da gezmeye fırsatı olmayacaktır. Fotoğrafçının bir seyyah olarak en büyük trajedisi de budur işte. Fotoğraf makinesi, fotoğrafçının âdeta pusulasıdır. Fotoğrafçı olmaya karar verdikten sonra onu çizdiği hedefe ulaştırmak için rotasında tutar. Fotoğraf bir tutkudur ve gezme ediminin çok ötesindedir. Makine eğri de baksa fotoğraf daima doğruyu söyler.

SANAT ÜZERİNE

Sanat, yargıcı sanat tarihi olan bir üretimler birliğidir ve gelecek zamanları hedefler. Dünya sanat tarihinin neredeyse tamamına yakını, bu özellik üzerinden rütbe kazanmıştır. Evet, sanat tarihinde ölümler de terfi eder. Ama bu rütbelerin tümü yapıtların zamana dayanıklılığı üzerinden verilir. Sanat ölmeyince sanatçıları da birer iyi ruh olarak yaşayacaktır. Fotoğrafın sanatçıları başkadır. Fotoğrafla jonglörük yapanlar değil, karşı karşıya kaldıkları zaman dilimlerini, maharetle fotoğraflara dönüştürenler fotoğrafçıdır.

Belge fotoğrafçıları, hiçbir zaman kendileri için “sanatçiyim” demezler. Ama fotoğrafı kullanarak, “ben sanatçiyim” diyenlerden, sanata daha yakındırlar. Fotoğraf amaçlarıdır, araçları değil. “Sanatçiyim” diyenler hemen ölür, gerçek sanatçılar ise bir şekilde yaşar ve yıllar boyunca yaşatılırlar. Fotoğrafın ayaklarına gelmediğini bilirler, fotoğraf çekmek için sürekli yer değiştirirler. Başkalarının dertleri onların da derdi olur. Dünya işlerine duyarsız kalamazlar. Açlık, kuraklık, doğal afet, büyük yangınlar ya da göç sorununu insanlıkla paylaşmak için çaba gösterirler. İnsanlık, işini özenle yapmış ve unutulmaz görüntülere imza atmış foto muhabirlerine de çok şey borçludur.

Her şehir, içinde yaşayanların şehridir. Sen Londra’ya gitmek istersin, o İstanbul’a gelmek ister. Dama taşları gibi yer değiştirirsin. Herkesin yolculuğa çıkmak için birçok nedeni vardır. Yakında olmayanı, gideceği yerde umar. Şehirler vardır ışığı saçar, şehirler vardır ışığı yutar. Birinin dili siyah beyazdır, diğerininki rengârenk. Birinin dar sokakları geniş açı objektiflerden medet umarken, diğerinin meydanları teleobjektifle kucaklaşmayı arzu edecektir. Şehir ne isterse istesin; fotoğrafçının aklındakiler ve gördüklerini fotoğrafa dönüştürme gücü, çıkacak fotoğraflar üzerinde etkili olurlar. Hem iş bununla da bitmez. Çekmekten çok, bir seçme sanatı

this, and technical approach will complement the subject. The performance and intention improves the quality of the produced photograph. It is inevitable that a good document(ation) will intersect with art at some point. Where art stands will be decided not only by today’s authorities, but also by the future audiences.

When you travel and take a photo, of course, the result will be disappointing, and the photo will not go beyond being a souvenir photo. If a person opts for a region for photography, then they will not have the opportunity to travel around. This is the photographer’s greatest tragedy as a traveler. The camera is like the photographer’s compass. After one decides to become a photographer, cameras keep the photographer on course for them to reach their set goal. Photography is a passion and goes far beyond the act of traveling. Even if the camera looks slanted, the photo always tells the truth.

ON ART

Art is an ensemble of productions judged by art history and aims for the future. Almost all in the world art history has gained rank through this quality. Yes, the dead are also promoted in the history of art. But all works gain rank as long as they stand the test of time. When art is immortal, its artists will survive as good souls. Photography artists are different. Photographers are not those who juggle with photography, but those who skillfully transform slices of time they encounter into photographs.

Document photographers never call themselves “artists”. But they are much closer to art than those who say “I am an artist” in photography. Photography is not the means but the purpose. Those who say “I am an artist” perish immediately, while real artists somehow live and are survived for years. They know that the photo does not come their way, they constantly change places to take photos. Other people’s problems become their problems. They cannot remain indifferent to world affairs. They put in effort to share issues as hunger, drought, natural disaster, great fires or migration with humanity. Humanity owes a lot to photojournalists, who have done their job diligently producing unforgettable images.

Every city belongs to its inhabitants. You want to visit London, they want to visit Istanbul. You move like checker pieces. Everyone has many reasons to travel. He hopes to find what is not near, wherever they go. There are cities that radiate light, and there are cities that swallow light. One’s language is black and white, the other’s is colorful. While the narrow streets of one rely on wide-angle lenses, the squares of another will wish to embrace the teleobjective. Whatever the city desires; the things in photographer’s mind and their power to transform what they see into a photograph, are also effective on the photographs to

Ayasofya / Hagia Sophia, İstanbul / Istanbul. Fotoğraf / Photo by Nevzat akır, 1985.

olan fotoğraf, doğru karenin üzerine yoğunlaşmayı gerektirir. Böyle olunca bir sergi içinden binlerce fotoğrafın arasından 20 adet fotoğraf bile güçlkle seçilir.

İyi fotoğrafçılar, gittikleri yerlerde güneşin altında o sıkı koreografiyi görürler. Geriye, o anlık değişimleri karelere nasıl böleriz kısmı gelir. Fotoğrafı diğer sanatlardan ayıran en önemli özellik, geriye kalacak her şeyi anlar üzerinden görüntüye dönüştürmektir. Güneş doğacak ve saatler sonra batacaktır. Güneşin doğru hikâyeyi anlattığı yerde olup onu can kulağı ile dinlemek gerekir. Bazen en iyi fotoğraf, güneş bulutların ardında gizliken o mavi etkili ışığın altında gerçekleşir. Gökyüzü sürprizlerle doludur ve mucizesini yeryüzünde nesnelere üzerinde sınamayı sever. Bu yüzden fotoğrafçılar atik ve hazır olmalıdırlar. Dikkat! Fotoğraf çıkabilir.

GİTMEK İLE KALMAK ARASINDA

Anlar, fotoğraflar üzerinden bize el sallarlar, geçmiş hatırlatırlar. Bir ülkenin ya da şehrin bizim anılarımızda yer alması için orada bulunmamız gerekir. Yemek yediğiniz lokanta, yüzünüzü yıkadığınız gölün suyu, göz göze geldiğiniz insanlar, gerçek gövdelerini kaybetmiş, bundan böyle sadece sizin fotoğraflarınızda var olmuşlardır. Hatıralarınız onların üzerinden canlanır, neler yaşadığınızı en ince ayrıntısıyla fotoğraflar hatırlatır. Birden, baktığınız fotoğraflar üzerinden âdeta bir zaman makinesinin kabininde bulursunuz kendinizi. Belleğinizin çalışma mekanizmasına bir kez daha şaşarsınız. Anılarınıza döner, gittiğiniz yerlerin heyecanını ve üzerinizdeki etkisi bir kez daha yaşarsınız.

Gözünüz hedefinizde, onca uğultunun arasında deklanşörünüzün sesini duyarsınız. Sizin fotoğrafa ayırdığınız zamanınız başkasının mesai saatlerine denk gelir. İnsanlar bir yerden bir yere koşuşturmakta. Kendi şehrinizdeki hâliniz aklınıza gelir. Her şey ne kadar da gerçeküstüdür. İnsanlar, size mekân oluşturacak boşluğun içinde var oluşlarını

be produced. And the job doesn't end there. Photography, an art of selection rather than shooting, requires focusing on the right frame. When this is the case, it is difficult to choose even 20 photographs from among thousands of photographs in an exhibition. Good photographers see that fine choreography under the sun wherever they go. What follows is how to divide those instantaneous changes into frames. The most important feature that distinguishes photography from other art forms is to transforming everything that remains into images through moments. The sun will rise and set hours later. It is necessary to be where the sun tells the right story and to listen to it wholeheartedly. Sometimes the best photo is taken under that blue light when sun hides behind the clouds. The sky is full of surprises and likes to test its miracle on earthly objects. That's why photographers must be alert and ready. Attention! A photo may appear.

BETWEEN GOING AND STAYING

Moments wave to us through photographs, remind us of the past. For a country or city to take place in our memories, we must visit there. The restaurant you ate at, the water of the lake in which you washed your face, the people you met no longer have real bodies and exist only in your photographs from now on. Your memories come to life through them, and remind you what you experienced in the finest detail. All of a sudden, you find yourself in the cabin of a time machine as you look at the photos. Once again, you are amazed by the working of your memory. You return to your memories and once again feel the excitement of the places you visited and the effect it had on you. With eyes on the target, you hear the sound of your shutter amid all the hum and noise. The time you devote to photography coincides with someone else's working day. People run from place to place. You think of yourself in your own city. Everything is so surreal. People continue to exist in the void that will become your space. Photographs are our witnesses, time flows

Fotoğraf: Ölmez

Fotoğraf her ne kadar hüznü anlatmakta mahir de olsa, coşku ve umudu da başarıyla ileri zamanlara taşır. Bu yaklaşımın en güzel örneklerine, ülkemizin topraklarının yetiştirdiği kıymetli fotoğrafçımız Nevzat Çakır'ın olağanüstü çalışmalarında denk geliriz. Nevzat Çakır, yalnızca fotoğraflarında yer alan insanları değil, onları belirleyen mekânlarla olan ilişkisini de fotoğraflarına özenle taşımıştır. Tanığı olduğu anların destansı görüntülerini belleklerde asla kaybolmayacak imgelere dönüştürerek, yeni bir estetikle fotoğraf tarihimize ödünç vermiştir. Bildiği her şeyi çevresindeki dostlarıyla ve özellikle genç fotoğrafçılarla paylaşan Nevzat Çakır, gelenekle modern zaman arasında devinen yaşamı, Türkiye coğrafyasını odak alarak kendinden sonra gelen kuşaklara fotoğrafları üzerinden âdeta birer ders notu gibi bırakmıştır. Sokak müzisyeninden mahalle arasında keyifle oynayan çocuklara, çerçevene giren her şey sonsuza dek yaşayacak, seni bize asla unutturmayacaklar.

Photography: Never Dies

Although photography is adept at expressing sadness, it also achieves bringing elation and hope to the future. We see the best examples of this understanding in extraordinary works of esteemed Turkish photographer Nevzat Çakır, born and bred in these lands. Nevzat Çakır has meticulously brought not only the people in his photographs, but also their relation with the locations that define them. By transforming epic views of the moments he witnessed into images that will forever live in memories, he has lent these to Turkish history of photography introducing a new aesthetic. Nevzat Çakır shares all his knowledge with his circle and especially with young photographers and through his photographs, he has left the life moving between tradition and modern times as if they were notes of a lecture to the next generations, focusing on the geography of Türkiye. From street musicians to children playing cheerfully in the neighborhood, everything that falls into your frame will live, and will make us remember you forever.

sürdürmektedirler. Fotoğraflar bizim şahidimizdir, zaman her fotoğrafçı için peşine düştükleri karenin psikolojisine göre farklı biçimde akmaktadır. Herkes kendisine sunulan andan fotoğraflarını kopartacaktır.

Seyahat fotoğrafçıların aksine kimi fotoğrafçılar evlerinin, kapılarının önünde fotoğraf çekmeyi severler. Değişik ülkelere akınlar yapmaktansa kendi coğrafyalarındaki değişimleri saptamayı yeğlerler. Hareket alanlarını değerlendirme nedenleri, üşeniyor olmaları ya da ekonomik sorunlar değildir. Varoluşçuların bir kısmı gibi fazlaca devinin gereksizliğine inanırlar. Referans noktası olarak aynı bölge ya da konuyu ele alırlar. İyi projelerin bir kısmı da bu yöntemle, hep aynı yere bakıp, farklı fotoğraflar çıkartarak gerçekleşir.

Önemli olan insanın aradığı fotoğrafı, ne şekilde ve nerede bulabileceğini bilmesidir. Niteliği artıracak her yöntem, sonucu haklı kılar. Kimi zaman görüşler birbiriyle çelişse de bugüne kadar seyahat fotoğrafçıların bir yere giderek mi, yoksa tövbe edip evlerinin önünde kalarak mı daha iyi fotoğraflara imza attıkları tartışılmaktadır. Ama yine de yeterli donanımına sahip olmayan bir fotoğrafçıya gittiği şehirler yeterince fotoğraf sunmayacaktır. Sonuçta herkes yüreğinin sesine kulak versin ve kendinden önceki seyyah ruhların çekmiş olduğu "sıkı" fotoğraflara bir göz atsin. Fotoğraf tarihini yok sayanı tarih de var etmiyor. Farklı coğrafyalarda çektikleri ölümsüz fotoğraflarla bizi buluşturup fotoğraf aşkımızı her daim canlı tutan, yaşayan ya da şu an hayatta olmayan tüm usta fotoğrafçılara sonsuz teşekkürler. İyi ki varsınız.

differently for each photographer, depending on the psychology of the frame they are after. Everyone will get their photos from the moment presented to them.

Unlike travel photographers, some photographers enjoy taking pictures at their doorstep, their yards. They prefer to establish the changes in their own region rather than rushing to different countries. The reason for using their space of movement is not due to laziness or financial problems. Like some existentialists, they believe that moving around too much is unnecessary. They take the same region or subject as a reference point. Some good projects are carried out using this method, by invariably looking at the same place and producing different photos. The important thing is people to know how and where to find the photo they are searching for. Any method that improves the quality, justifies the result. Although sometimes there are conflicting opinions, it has been debated whether travel photographers produce better photos when they travel somewhere or repent and stay in their footsteps. However, cities visited do not offer sufficient frames to a photographer who is not well-equipped. After all, everyone should listen to their hearts and take a look at the "fine" photos taken by the traveling souls before them. Anyone who ignores the history of photography will not survive. Thanks a million to all master photographers, living or deceased, who brought us together with the immortal photographs they took in different lands, always keeping our love of photography alive. So glad we have you.

Merih Akoğul kimdir?

Fotoğraf ana sanat dalında Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde lisans (1985), Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü'nde yüksek lisans (2001) yaptı. Yayınlanmış 15 kitabı bulunan Merih Akoğul, Türkiye'de ve çeşitli ülkelerde 30'un üzerinde fotoğraf sergisi açtı, grup sergilerine katıldı. Fotoğraf sanatı ve kuramının yanı sıra, çeşitli konular üzerine yazıları birçok gazete ve dergide yayınlanan Akoğul, 2003'da Avusturya Başkanlık Sanat Dairesi tarafından verilen bursla çalışmalarını Viyana'da sürdürdü. Çeşitli müze ve özel koleksiyonlarda yapıtları bulunan Akoğul, 20 yılı aşkın süredir Türkiye'nin önemli üniversitelerinde fotoğraf dersleri vermektedir. İstanbul Modern Müzesi Fotoğraf Bölümü Danışma Kurulu üyesi olan Akoğul, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde eğitimini sürdürüyor. 2010'dan bu yana "Eczacıbaşı Fotoğraf Sanatçıları Dizisi" kitaplarının editörlüğünü yapıyor.

 merihakogul

Who is Merih Akoğul?

He graduated from Mimar Sinan University Fine Arts Faculty Photography Art Major (Bachelor's Degree) in 1985 and Marmara University Fine Arts Institute Photography Art Major (Master's Degree) in 2001. Having published 15 books, Merih Akoğul held solo and group exhibitions in Türkiye and in over 30 countries. Having published writings on the art and theory of photography as well as various subjects in many newspapers and magazines, Akoğul continued his studies in Vienna in 2003 with the scholarship granted by the Austrian Presidency Department of Art. His works have been exhibited in various museums and private collections, and he has been giving photography courses in Türkiye's major universities for over 20 years. Member of the Advisory Board of the Istanbul Modern Museum Photography Department, Akoğul is also an instructor at Mimar Sinan Fine Arts University. Since 2010, he has been the editor of the Eczacıbaşı Photographers Series.

Sama Alshaibi

Fantezi Adası / Fantasy Island, Silsila serisinden / From the series of Silsila, yersiz / out of place, 2014.

Silsila: Bir öl, Su, Tasawuf Hikâyesi

Silsila:
A Story of the
Desert, Water,
Mysticism

“ Silsila, ortak tarihlerin ve yakında yazılacak olan geleceğin hikâyesidir. İklim mültecisinin coğrafi sesli hikâyeleri ve akla hayale sığmaz bir geleceğin pençesinde olan birbirine bağımlı halklar ve milletler olarak anlam ve birbirimizle bağlantı arayışımız.

“ *Silsila is a story of shared histories and the soon-to-be-written future– the tales of the climate refugee in its geographic voice and our search for meaning and connection with each other as interdependent peoples and nations plagued by an unthinkable future.*

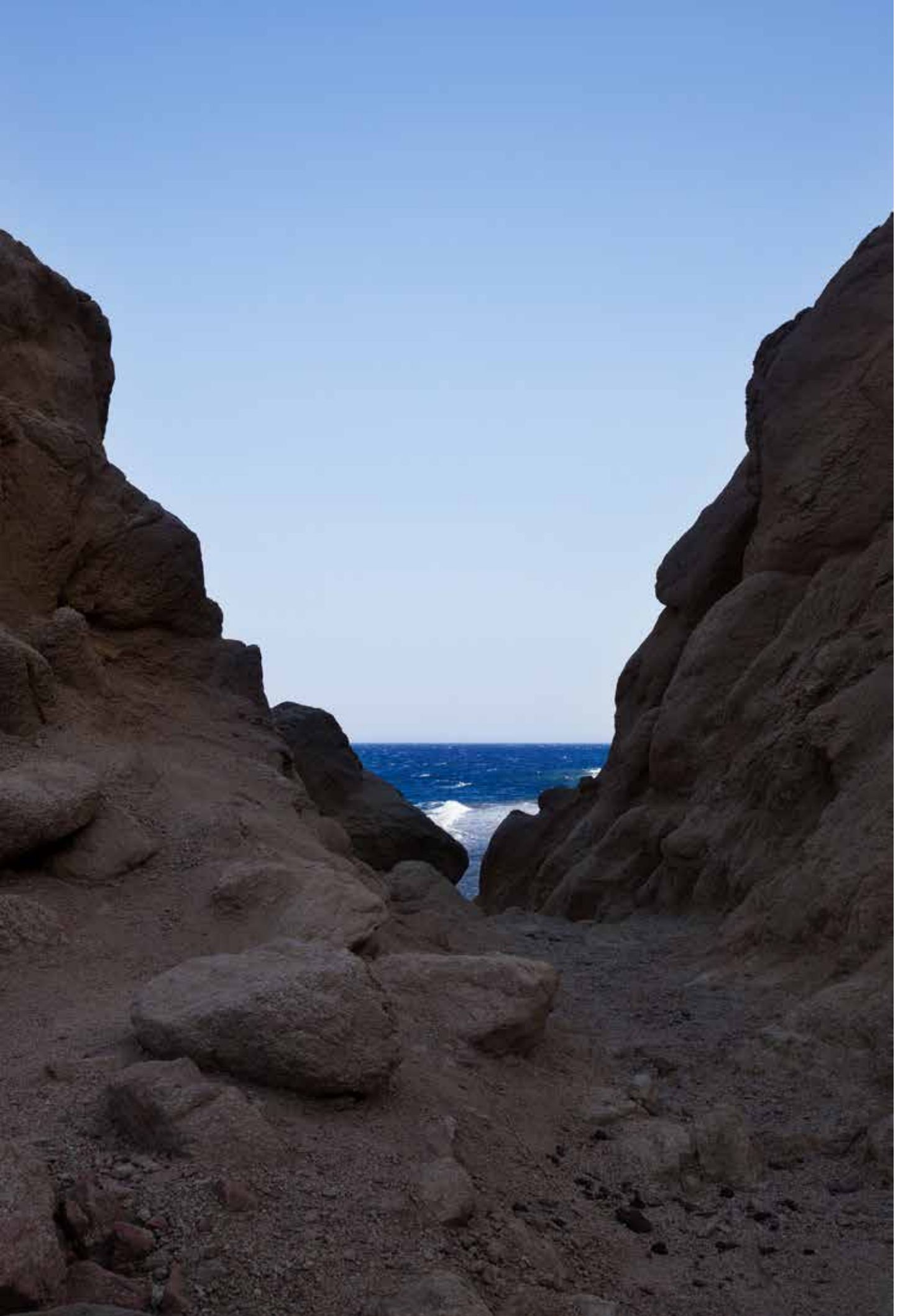

Donan zaman /
Reezing of time,
yersiz / out of place, 2014.

Birinci Körfez Savaşı sırasında ABD'ye siyasi sığınma hakkı verildikten sonra başlayan uzun ve zorlu bir sürecin ardından ABD vatandaşı olan Filistinli-Iraklı biri olarak, temel insan hakları, özgürlük ve kendi kaderini tayin etme mücadelelerinde kişisel payım var. Çoğu eserimde sürgün dili öne çıkıyor. Performans, sembol ve konum aracılığıyla diaspora, zorunlu milliyetçilik, sınırlar, işgal, savaş ve bunların bireyler ve topluluklar üzerindeki etkilerini araştırıyorum. Güçlü ve zayıf arasındaki güç dinamikleriyle de ilgileniyorum ve sanatımı değerlendirecek yeni olasılıkları şekillendirmek için kullanıyorum. Neredeyse tüm çalışmalarında bir kadın kahraman yer alıyor. Sıklıkla kendi bedenimi kullanmama rağmen, nadiren kendimi doğrudan temsil ediyorum. Bunun yerine, modern ve çağdaş Filistin sanatında ve görsel kültüründe bulunan, kadın imgesinin vatanın ve halkın kararlılığının ikonik bir göstergesi olarak işlev gördüğü bir metodoloji kullanıyorum. Daha önceki çalışmalarındaki kahramanlar, imparatorluğun adaletsizliklerini somutlaştırıyor: İsrail'in Filistin halkını işgali, teröre karşı savaşın Irak halkı üzerindeki sonuçları ve sosyal - ailevi - cinsiyet dinamikleri üzerindeki etkisi.

As a Palestinian-Iraqi who has become a naturalized US citizen through a long and arduous journey that began after being granted political asylum in the US during the first Gulf War, I have a personal stake in the struggles for fundamental human rights, freedom, and self-determination. In much of my artworks, the language of exile is prominent. Through performance, symbol and location, I explore issues of diaspora, forced nationalism, borders, occupation, war, and their impact on individuals and communities. In addition, I am interested in the power dynamics between the strong and the weak and use my art to shape new possibilities for consideration.

There is a female protagonist featured in almost all of my artwork. Although I frequently use my own body, I am rarely representing myself directly. Instead, I am employing a methodology found in modern and contemporary Palestinian art and visual culture, in which the female image function as an iconic signifier of the homeland and the people's steadfastness. The protagonists in my earlier work embody the injustices of empire: The Israeli occupation of the Palestinian people, the consequences of the War on Terror on the Iraqi people, and the impact on internal social, family, and gender dynamics.

Biter ve sonra başlarsa / If over and then begins, **yersiz** / out of place, 2016.

2010'dan sonra işlerimin odağı ciddi ölçüde kaydı. 20 yılın ardından Orta Doğu ve Kuzey Afrika'ya devamlı seyahatlerim, çatışma yerlerine nüfuz eden ve altta yatan meselelere dair anlayışımı olgunlaştırdı. 2010 sonrasındaki çalışmalarım da bu öğrenme sürecini yansıtıyor. Zihnim hâlâ Irak ve Filistin ile meşgul olsa da belirli bir ülkeyi tüm işlerin konusu olarak seçmekle eskisi kadar ilgilenmiyordum ve artık projelerimde yalıtılmış ulusal kaygılara odaklanmıyordum. Bunun yerine toplumsal cinsiyet, göç, çevre ve tarihi arşivlerin kesişim kümeleri, yaratıcı araştırmamın konusu hâline geldi. Kuzey Afrika ve Orta Doğu (ODKA) çöllerinde çalışmak üzere, ders verdiğim Arizona Üniversitesi Sanat Fakültesi'nden önemli bir araştırma bursu aldıktan sonra 2010 yılında bir projeye başladım. Silsila Projesi (Arapçada zincir veya bağlantı anlamına gelir) odağımı, sınırların kısıtlamalarının dışında bir hayat inşa etme olasılıklarına, 14. yüzyılda yaşamış Müslüman kâşif İbn Battuta'nın destansı seyahatnamesinden esinlenen bir özgürlük metaforuna kaydırıldı. Ayrıca merkez karakterin çöl olduğu, ODKA Bölgesi'nin halkları için ortak bir kimlik etrafında bir dili şekillendirmek hevesindeydim. Eski parlak günlerinden şimdiki savaş içindeki siyasi gerçekliğimize kadar halkımın, inancımın bir tarihi... Sonunda ortaya çıkan multimedya enstalasyonum, Silsila'nın her bir parçası. İslam dünyasını deniz ve çöl aracılığıyla birbirine bağlayan ve ortak geleceğimize hitap eden güçlü tarihi bağlantılara atıfta bulunuyor.

The focus of my work after 2010 bares a significant shift. My continued travels to the Middle East and North Africa after a 20-year absence matured my understanding of the underlying issues permeating locations of conflict. The work after 2010 reflects that learning process; though still preoccupied with Iraq and Palestine, I became less interested in assigning a specific country as the subject of the body and no longer focused my projects on isolated national concerns. Instead, intersectional issues surrounding gender, migration, our environment, and historical archives became the subject of my creative inquiry.

I embarked on a project in 2010, after being awarded a significant research grant from the School of Art at the University of Arizona (where I teach), to work in the deserts of North Africa and the Middle East (MENA). The project Silsila (which means chain-link or connection in Arabic) shifted my focus towards possibilities for constructing a life outside of border restrictions, a metaphor for freedom inspired by the epic travelogue of the 14th-century Muslim explorer Ibn Battuta. In addition, I was interested in shaping a language around a shared identity for the peoples of the MENA region through the desert as the central protagonist– a history of my people, my faith, from days of greatness to our current warring political reality. Each part of my eventual multimedia installation, Silsila, alludes to the powerful historic linkages connecting the Islamic world via sea and desert routes and one that speaks to our collective future.

Silsila serisinden /
From the series of Silsila,
yersiz / out of place, 2010.

ÇÖL, SU

Silsila'da çöl, yaşayan bir varlık için metafor, bir bağlantı, kopuş ve kimlik oluşturma yeri olarak duruyor. Arap şiirinde, Kuran'da veya sanatta hayal edilen çöl, genellikle bir yabancılaşma, savaş, manevi izolasyon, çürüme, ölüm veya kıyamet fikri olarak tasvir edilir. Siyasi ayaklanma, medeniyetin sonu ve zorunlu sürgüne sayısız atflar, zaman içinde kültürel üretimin ve dinî metinlerin çoğunda bulunabilir. Yine de dünyada Arapça konuşan nüfusun çoğu, bir çölde veya çölün kenarında yaşıyor. Çöl, aynı zamanda sürekli değişen bir manzara sunar. Kum sürüklenip sınırları geçerken, rüzgâr kum tepelerini yeniden şekillendirir. Bu sebeple bilim insanları çölü açık ve korumasız, merkez ve kenardan yoksun olarak tanımlar.

Bedeviler ve Imazighen toplulukları için çöl, bir ortak yaşam, maneviyat ve ekolojik yaşama alanıdır. Olumlu bir seçim, modern dünyanın engelleri veya tuzakları bulunmayan bir yaşamdır. Ayrıca göçebe gelenekleri, ODKA ülkeleri arasındaki sınırları da siliyor. Bu nedenle bölgenin çölleri, uyum veya karşıtlıkla ifade edilen bir ikiliği içerir. Ancak evlerin yaşayanların mezarı olduğuna inanan bu göçebe toplulukların yaşam tarzı, tatlı su kaynaklarının tükenmesi tehdidi yüzünden ortadan kalkmaktadır. Aynı zamanda diğer ülkeler, iklim değişikliği ve küresel ısınma nedeniyle yükselen sular açmazıyla karşı karşıya. Örneğin bir takımada olan Maldivler, deniz tehdidi altında. Bilim insanları, iklim değişikliği nedeniyle 2080 yılına kadar okyanusa gömüleceklerini ve bu sebeple ortadan kalkan ilk ülke olacaklarını tahmin ediyorlar. Bilimsel araştırmalar, eriyen buzullar, dünya çapında denizleri düzensiz olarak yukarı iteceği için, en yüksek suların Honolulu'yu da Maldivler gibi sular altında bırakacağını gösteriyor. Projem, çeşitli mücadeleleri su nedeniyle benzeri görülmemiş bir varoluş mücadelesinde birleştiriyor. Hayatta kalma ve sürdürülebilirlik kavramları aracılığıyla müşterek olarak dikkatimizi doğal kaynaklara ve içinde yaşadığımız çevreye vermeliyiz.

DESERT, WATER

In Silsila, the desert stands as a metaphor for a living presence, a place for establishing a connection, disconnection, and identity. The desert, imagined in Arabic poetry, the Quran, or art, is often depicted as an idea of alienation, war, spiritual isolation, decay, death, or apocalypse. Its numerous references to political upheaval, the end of civilization, and forced exile can be found in much of the cultural production and religious texts throughout time. Yet much of the Arabic-speaking world population lives on or at the edge of a desert. It also presents a constantly shifting landscape, the wind reshaping dunes while the sand drifts and trespasses borders. As a result, scholars have described the desert as open and unprotected, void of centers and margins. For Bedouins and Imazighen communities, the desert is a space of communal life, spirituality, and ecological co-existence. It is a positive choice, a life without barriers or trappings of the modern world. Moreover, their nomadic traditions also erase borders between MENA nations. Therefore, the region's deserts encapsulate a duality expressed in harmony or opposition. Yet, the threat of the end of freshwater is ending the lifestyles of these nomadic communities, who believe houses to be the graveyards of the living. Simultaneously, other countries face the dilemma of rising tides due to climate change and global warming. For example the Maldives, an archipelago of islands, also is threatened by water. Scientists predict they will sink into the ocean by 2080, the first nation eradicated due to climate change. Like the Maldives, scientific studies show that the highest waters will inundate Honolulu as melting ice will push up seas unevenly around the world. My project connects various struggles in an unprecedented fight for existence motivated by water. Through concepts of survivability and sustainability, our commonality demands our attention to the natural resources and the environment we live within.

Uygulama şiiri /
The poem of practice,
yersiz / out of place, 2012.

İLHAM

Silsila (2009-2017), ODKA Bölgesi'nin ciddi zorluklardan geçtiği bir dönemde tasarlandı ve üretildi. Benim gibi Orta Doğu ve Kuzey Afrika kökenli pek çok kişi için bu bir kriz dönemi idi. Savaş üstüne savaş ve sivil kargaşa; insanlarımızın, ailelerimizin, ebeveynlerimizin ve kendimizin onlarca yıldır katlandığı tarihi travmanın üzerine yeni bir katman koydu. Bir sanatçı ve insan olarak, uzun süredir ayakta olan kurumsal güç yapılarına yönelik çeşitli tehditler sebebiyle yaşanan muazzam siyasi ve sosyal değişimlere yanıt vermem gerektiğini hissettim. Travma, felaket ve kayıplara tepki vermek çok yorucuydu. Malzeme ve araştırma, beni savaş hikâyelerine boğdu ve bir ara vermem gerekiyordu. Bunun yerine, yaşamın anlamını artıran bir yol arayan ve kişinin egosunu dünyevi ıstıraptan kurtarma meselesini araştıran bir projeye dâhil olmak istedim. Nereden başlayacağımı bilmediğimden, daha önceleri uğraştığım işin de ötesine geçmek için, sömürge dönemi öncesine ait ODKA anlatılarını ve metinlerini araştırarak

THE INSPIRATION

Silsila (2009-2017) was conceived and produced around a period of significant challenges in the MENA region. It was an era of crisis for many of us who hail from the Middle East and North Africa. War after war and civil unrest layered over the historical trauma our people, families, parents, and ourselves have endured for decades. As an artist and a human being, I felt I had to respond to the tremendous political and social shifts due to multiple threats to longstanding institutional power structures. Responding to trauma, disaster, and loss was exhausting– the material and research had me buried in war narratives, and I needed a break. Instead, I desired to engage in a project that explored a path for an increased meaning to life and the concept of releasing one's ego from earthly suffering. Not knowing where to begin, I started by researching MENA narratives and texts that pre-dated the colonial period to push beyond the work I had engaged in

Gezgin / The wanderer,
yersiz / out of place, 2012.

başladım. Önce Alf “Leylah Wa Leylah” (Binbir Gece Masalları) halk masallarını, tarihi ve yazarı belirsiz Orta Doğu ve Hint öykülerinden oluşan bir derleme üzerine düşündüm ama sonunda reddettim. Kurguya dayanmayan bir şey bulmayı umuyordum. Bunun yerine büyümlü gerçekçi tasvirler dâhilinde yeniden yorumlamaya imkân veren, günümüzde tarihsel olgusal anlatıyı yeniden hayal etmek istedim. Amcamla sürekli iş seyahatlerim hakkında yaptığımız sıradan bir konuşma, onun gelişigüzel bir şaka yapmasına yol açtı. Ona dünyanın dört bir yanındaki çöllerde dolaşan İbn Battuta’yı hatırlatıyordum. Bu noktada, 2010’da Sidi Bou Said’deki sergime katıldıktan sonra gezdiğim Güney Tunus’taki Sahra Çölü başta olmak üzere, sadece birkaç çöle gitmişim. Kuzenim Arwa ile seyahat ederken ülkeyi daha fazla görmeye karar verdik. Burada çektiklerim, yıllar sonra Silsila’ya dâhil ettiğim ilk fotoğraf ve video sahneleri olacaktı. Ancak o noktada çölün, işim için bir arka plandan fazlası olduğunu bilmiyordum. Hiçbir zaman bizzat araştırmamın konusu olmamıştı.

previously. I considered but ultimately rejected the *Alf laylah wa laylah* (The Thousand and One Nights) folk tales, a collection of Middle Eastern and Indian stories of an uncertain date and authorship. I hoped to find something not rooted in fiction. Instead, I wanted to re-imagine a historical factual narrative in the present day, allowing me to reinterpret it within the realm of magical realistic depictions. A casual conversation with my uncle about my constant travels for work resulted in his off-hand joke. I reminded him of a female Ibn Battuta, running around in deserts across the globe. At that point, I had only been to a few deserts, most notably The Sahara in southern Tunisia in 2010, after attending my exhibition in Sidi Bou Said. Traveling with my cousin Arwa, we decided to see more of the country. Years later, it would become the first images and video scenes I included in *Silsila*. However, at that point, I didn’t even know the desert to be anything but a backdrop for my work. It was never the subject of investigation itself.

Sahra'da farklı bir şeyler vardı. Kırmızı kum tepeleri, kristal göller ve yumuşak kuru nehir yatakları, dönüştürücü bir ruhsal deneyime katkıda bulundu. Kendimi huzurlu hissettim. Şoförümüzden birçok kez bizi bırakmasını ve günün ilerleyen saatlerinde geri gelmesini rica ettim. İki yabancı kadını çölde yalnız bırakma konusunda endişeli olduğu için, onu her seferinde iyi olacağımıza ikna etmem gerekecekti. Sonunda, ancak yanımızda bolca su olduğundan emin olduktan ve aynı yerde kalacağımıza dair yemin aldıktan sonra pes edip uzaklaşacaktı. Bu hikâyeyi anlattığımda insanlar neden rehberimizin, koruyucumuzun gitmesini istediğimi kavrayamıyordu. İşimi onun yanında yapmaktan çekinmiyordum; ama sadece Arwa ve ben olduğumuzda, mekândaki durgunluğu gerçekten hissedebiliyordum ve zamanın varlığı ortadan kalkıyordu. Bizi gözetmesi için çöle güvendim. Kuzenime güvendim, o da bana. Sürücünün geri geleceğine bile inandım. Öncesi ve sonrası olmadan anı yaşıyordum. Daha önce aşkın deneyimler hakkında okumalar yapmıştım. Daha önce dua ve meditasyon yoluyla bu deneyimlere ulaşmaya çalışsam da korkumun, endişemin ya da içimdeki bir şeyin kendimi bırakmama engel olduğunun her zaman farkındaydım. Sahra'da kendimi bağlantı kurmuş ama yine de özgür hissettim. O gezinin nihayetinde Silsila'nın başlangıç noktası olacağını bilmiyordum ama yeni bir projenin başladığını fark ettim. Sadece o zaman ne olduğunu bilmiyordum. Bunun üzerine amcamla yaptığım sohbetten sonra, gençliğimde kısmen Arapça okuduğum İbn Battuta'nın yolculuk hikâyelerini yeniden okumak üzere kitabı sipariş ettim. Ancak bu sefer İngilizce okudum ve her sayfayı çevirdiğimde Es-Sahra'ül-Kübra'da (en büyük çöl) geçirdiğim zamanın daha derin bir amacı olduğunu fark ettim. Yolculuğumu onunla "bağlıydum".

Something was different in the Sahara. The red dunes, crystal lakes, and soft dry river beds contributed to a transformative spiritual experience. I felt at peace. I asked our driver to leave us many times and come back later in the day. Nervous about leaving two foreign women alone in the desert, I would have to convince him that we would be okay each time. Eventually, he would relent and drive away, only after making sure there was plenty of water and securing our promises that we would remain in the same place.

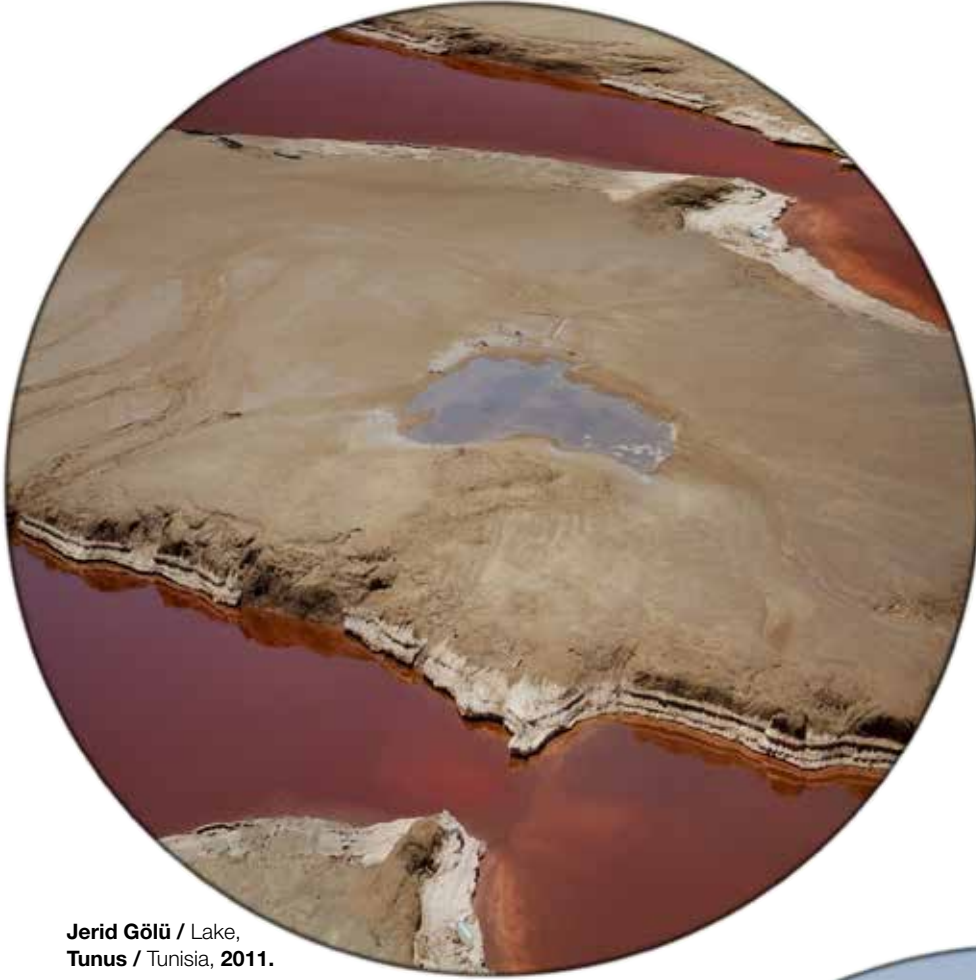
When I tell this story, people can't imagine why I would ask our guide, our protector, to leave. I didn't mind doing my work around him, but when it was just Arwa and me, I truly felt the stillness in the place, and that time itself ceased to exist. I trusted the desert to take care of us. I trusted my cousin, and she trusted me. I even trusted the driver would come back. I was living in the moment, without a before or after. I had read about transcending experiences before. While I had tried to have them previously in my life through prayer and meditation, I was always aware of my fear, anxiety, or something inside that prevented me from letting go. In the Sahara, I felt connected yet free.

While I didn't know then that trip would eventually become the starting point of Silsila, I did realize a new project was beginning. I just didn't know what it was at that time. So, after the conversation with my uncle, I ordered the book to re-read the journey tales of Ibn Battuta, which I had read parts of in Arabic in my youth. However, this time, I read it in English, realizing with each page turned that time I spent in the as-sahra' al-kubra (The Greatest Desert) had a deeper purpose. I was 'linking' my journey with his.

İşaret / Marking, **yersiz** / out of place, 2010.

Jerid Gölü / Lake,
Tunus / Tunisia, 2011.

Natrun Vadisi / Valley,
Mısır / Egypt, 2011.

İBN BATTUTA, AL-RIHLA

İbn Battuta'nın seyahat hikâyeleri, anlam ve bağlantı arayışımızda, doğuştan gelen insani merakımızı bağlantılandırmak ve takip etmek için mükemmel bir metaforu. Göçebelerin ve kervan seyyahlarının ve şimdi de yerinden edilmiş çağdaş halkların; hatta gezici yaşam tarzlarını seçenlerin ilkel yaşamını içerir. Bana parçalanmış ve yıkılmış bir bölgeden ziyade tarihsel karşılıklı bağımlılığımızı hatırlattı.

İbn Battuta, Fas'taki evinden Çin'e kadar yaptığı yolculuklarda Marco Polo'dan daha fazla yol kat etmiş olan, en önemli İslam seyyahıdır. İslam'ın farzı olan haccı yerine getirmek üzere Mekke'ye doğru yola çıktı. Bir önsezi onu, "öteki"e duyulan meraka boyun eğmek ve haritadaki sınırlarının ötesine geçmek için gereken cesareti çok az kişinin toplayabildiği bir zamanda dünyayı dolaşmaya zorladı. Benim için biraz halk kahramanı, bir cesaret ışığı ve böylesine büyük bir yolculuğu hayal etmenin ve gerçekleştirilmenin zor olduğu bir dönemde çok uzaklara seyahat eden bir hümanisttir. İslam inancına dayanan 30 yıllık kayıt tutma, gözlem, içgörü ve derslerin tümü sonunda, "Tuhfat al-nuzzar fi ghara'ib al-amsar ve aja'ib al-asfar-Rihlah" (Şehirlerin ve Seyahatin Harikaları Üzerine Düşünenler için Bir Hediye) veya halk arasında bilinen adıyla al-"Rihla"ya (Seyahatler) dönüştü. Genç bir yazar tarafından yazılan bu kitap, 14. yüzyıl İslam dünyasının en önemli kayıtlarından biri olarak kabul edilir ve günümüzde seyahat yazısı olarak bilinen türün temellerini atmıştır.

İbn Battuta gezip dolaşmayı tercih ederken, modern zamanların ekolojik veya siyasi mültecilerinin yer değiştirme konusunda bir seçeneği yoktur. Siyasi bir mülteci olarak yaşam yolculuğum, dünyayı dolaşmam ve içinde bulunduğum her toplulukla "ötekilik" üzerine müzakere etmemle sonuçlandı. İbn Battuta'dan ilham alan Silsila, farklılıkları sömürmek yerine anlama ve paylaşma üzerinde hareket ediyor. Etnik kökenler, dinler ve milletler arasındaki farklılıkları vurgulayan ve ihtilaf doğuran meseleler yerine, toprağı ortak noktamız ve kaynaklarla, özellikle su ile mücadelemizi katalizör olarak kullanıyorum. Eğer geçmişimizden ders alamaz ve mevcut su ve çevre krizimizi çözmek için birleşmezsek şu anda içinde olduğumuz savaşlar, gelecekte bolluk ve saadet zamanının nostaljik hatıraları olacaktır. Ve geçmişin bir ütopya olduğunu iddiası, şimdi olduğu gibi gelecekte de bir yalan olacaktır. Silsila benim hafıza kaybına karşı savaşımdır. Daha iyi bir gelecek umut etmeye ve bunun için emek vermemeye devam edemeyiz.

IBN BATTUTA, AL-RIHLA

Ibn Battuta's travel stories were a perfect metaphor to connect and trace back our innate human curiosity in our search for meaning and connection. It implicates the primitive life of the nomadic and caravan travelers, and now the contemporary displaced peoples, or even those who chose their mobile lifestyles. It reminded me of our historic inter-dependence instead of a fractured and broken region.

Ibn Battuta is the most significant Islamic traveler, having covered more ground than Marco Polo in his journeys from his home in Morocco and as far as China. He set out to complete Islam's mandatory pilgrimage to Mecca. A vision compelled him to wander the earth in a time when few could muster the courage needed to submit to a curiosity of the 'other' and go beyond the map's edge. He is a bit of a folklore hero for me, a beacon of courage, and a humanist, traveling far distances in a period when it was difficult to imagine such immense journeying and enacting it. His thirty years of record-keeping, observations, insights, and lessons all grounded in his Islamic faith eventually became Tuhfat al-nuzzar fi ghara'ib al-amsar wa aja'ib al-asfar-Rihlah (A Gift to Those Who Contemplate the Wonders of Cities and the Marvels of Travelling) or colloquially known as al-Rihla (The Travels). Transcribed by a young writer, his book is considered one of the most critical accounts of the fourteenth-century Islamic world and gave birth to the foundation of what is now known as the genre of travel writing. While Ibn Battuta chose to move and wander, the eco or political refugees of modern times do not have a choice in their displacement. My life journey as a political refugee has resulted in my crisscrossing the globe and negotiating 'otherness' with each community I found myself in. Inspired by Ibn Battuta, Silsila acts in the vein of understanding and sharing rather than exploiting difference. Instead of making minor wedge issues that accentuate differences in ethnicities, religions, and nations, I use the land as our commonality and our struggle with resources, especially water, as our catalyst. If we can't learn from our past and unite to solve our current water and environmental crisis, the wars we have now will be our future nostalgic memories of a time of bounty and bliss. And it will be a lie in the future as it is now to pretend the past was a utopia. Silsila is my fight against amnesia. We can't continue to hope for a better future and not work towards it.

SUFİZM, MİSTİTİZM

Silsila, çölün ürkütücü topraklarında ruhsal bir yolculuk veya hac yolculuğunun kavramsal mecazını kullanır; mistik bir varlık, arayışta olan kişiye rehberlik eder. En eski sanat çalışmalarımın beri çölü performatif fotoğrafçılık ve video için bir fon olarak kullandım. Silsila’da, sürekli hareket edip değişiyormuş gibi görünen paradoksal bir manzaranın kişisel sembolü olan şey, -yine de çölde hiçbir şey yetişmez- Silsila’daki manevi öğretmen oldu. Bir metafor olarak çöller, kişinin yaşam yolculuğunda devamlı ve geri dönüştürülmüş çatışmaların beyhude ve tekrarlayan eylemlerini güçlendirdi. Çöl, aynı zamanda kişinin tüm dikkatini vermediği takdirde sonsuza kadar kaybolabileceği tehditkâr bir manzardır. Dikkatiniz dağıldığında kafa karıştırıcı hâle gelir ve sizi cezalandırır. Yine de gariptir ki aynı zamanda ruhsal arayış içinde olanların kendilerini veya tanrıyı bulmak için gittikleri yerdir. Silsila, bağ veya bağlantı, genellikle soy anlamında kullanılır. Tasavvuf tarikatlarında üstatların halifeliklerini (manevi soyundan gelenleri) aktardıkları “manevi soy” olarak tercüme edilebilir. İlk keşfettiğim çerçeve olan makamlar, bir sufinin tanrı arayışında erişmesi gereken aşamalar ve dünyevi ıstırapın yanı sıra, ruhsal uyanış kavramlarıydı. Örneğin videom “İlham”da, bilinçaltı bir durumu keşfediyorum. Dervişlerin sema gösterisi, öğretmeni ve öğrenciyi temsil eden iki kadın tarafından yapılır. İki beden birleşip İslami geometrik şekillere dönüşürken, dans eden figürlerin dairesel hareketi kaleydoskopik bir mozaîğe bölünür. “Al-Tariqah” (Yol) videosu ve fotoğrafında, hakikate doğru yapılan mistik yolculuk, kuş uçmaz kervan geçmez bir çölde bilinmeyene doğru bir yoldur. Videodaki çift, figür tüyler dökerek davetkâr ve bağlayıcı bir kısacık an yaratır. Çift beden ileri doğru yürürken çöl geriye doğru kayar. Vahalar arasındaki ürkütücü boşluklarda yolculuk ederek baraka haccına (Tasavvuf mistisizmi) çıkan kişi, öğretmene yakın ve sadık kalmalıdır. Silsila, ilhamını şiirlerinin her satırına, “Ben, çöl” diye başlayan sufi şair Assadi Ali’den alır. Şiirinden bir alıntı, bizi ortak bir kimliği tanımaya çağırıyor: “Kum zerrelere telaşla / senden [Allah’tan] zürriyetimi / ve milletimi birlik içinde tutmanı istiyorum.” Projede, tarihi İslam dünyasının çöllerini birbirine bağlayarak çalışmamı tarihle, bin yılı aşkın sufi mistik geleneklerini konum aracılığıyla yeniden takip ederek ilişkilendiriyorum. Parçalanma, işgaller ve savaş tarihi içinde bir süreklilik hikâyesi ortaya çıkarıyor.

SUFI PRACTICE, MYSTICISM

Silsila uses the conceptual trope of a spiritual journey or pilgrimage in the forbidding spaces of the desert; a mystical presence guides the seeker. Since my earliest artworks, I have used the desert as a backdrop for performative photography and video. What was a personal symbol of a paradoxical landscape that always appeared to shift and change -still, nothing ever really grows in a desert- became the spiritual teacher in Silsila.

The deserts as a metaphor reinforced the futile and repetitive acts of ongoing and recycled conflicts in one’s journey through life. The desert is also a threatening landscape in which one can be eternally lost by simply not paying full attention. It is disorienting and punishing when you are distracted. Yet, ironically, it is also where spiritual seekers go to find themselves or God.

Silsila, Link, or Connection, is often used in the sense of lineage; it may be translated as “spiritual genealogy,” wherein Sufi orders, masters transfer their Khalifa (their spiritual descendants). The framework I first explored was the maqaam (stations), the stages a Sufi must attain in their search for God, and concepts of earthly suffering along with a spiritual awakening. For example, in my video Ilham (Arabic for ‘Intuition’), I explore a subconscious state. The whirling dance of the dervishes is done between two women, representing the teacher and the student. The circular movement of the dancing figures fractures into a kaleidoscopic mosaic, with the two bodies becoming one as they morph into geometric Islamic shapes. In the video and photograph Al-Tariqah (the way or path), the mystical journey toward truth is a path into the unknown in a trackless desert. The double-figure in the video drops feathers, creating a fleeting moment that is inviting and binding. The desert glides backward while the double body walks forward; the seeker who takes the pilgrimage of baraka (Sufi mysticism), journeying in the forbidding spaces between oases, must remain close and true to the teacher. Silsila takes its inspiration from the Sufi poet Assadi Ali, who began each line of his poems, “I, the Desert.” An excerpt from his poem calls for us to recognize a common identity: “the grains of my sand rush in asking/begging You [Allah] to keep my descendants / and nation united.” By linking the deserts of the historic Islamic world in the project, I am linking my work back through history, re-tracing, through location, the mystical traditions of the Sufi practice of more than a millennium. It is unearthing a story of continuity within a history of fragmentation, occupations, and war.

Aradaki yalan / The lie between, yersiz / out of place, 2016.

Beyaz öl / The White Desert, El Bayda / Al-Bayda, Libya, 2011.

Ve kuşlar konuşur /
And the birds confer,
yersiz / out of place, 2010.

SİLSİLA, İKLİM FELAKETLERİ

Silsila, doğal kaynaklar ve antik yapıtlar bakımından hem zengin hem de çorak ODKA Bölgesi'nin tarihi ve coğrafi cazibesine görsel olarak atıfta bulunurken, acil ekolojik mücadeleleri dile getiriyor. Fantastik ve belgesel unsurlar, geçmişi yeniden değerlendirip geleceğimizi tahmin eden için alternatif bir gerçeklik yaratmak üzere harmanlanıyor. Silsila, farklılıklardan istifade etmek yerine gelecekteki kötü durumu gözden geçirirken mekânlarımızı tarih, coğrafya (su ve çöller) ve kültürün sürekliliklerinden biri olarak yeniden ortaya koyuyor. Proje ayrıca dünyanın en kurak bölgeleri arasında sayılan Orta Doğu ve Kuzey Afrika'daki savaşlar için katalizör görevi gören su kıtlığı ve kaynaklara da odaklanıyor. Projem, doğal ortamlarda sürekli olarak su sıkıntısına maruz kalmam ve bunun çöllerde aralarında yaşadığım insanların ekonomik, sosyal ve siyasi koşullarını daha da zorlaştırdığını görmemle dönüştü. Bilim insanları, dünya çapındaki yarı kurak topraklarda 2 bin kilometrekareden daha az tatlı su kaldığını tahmin ediyor; en ciddi su sıkıntısı ise Orta Doğu ve Kuzey Afrika'da.

SİLSİLA, CLIMATE CALAMITY

Silsila articulates pressing ecological challenges while visually alluding to the historical geographic allure of the MENA region, both rich and barren in natural resources and antiquity. Fantastical and documentary elements blend to create an alternate reality to speculate our future in a reconsideration of the past. Rather than exploiting differences, Silsila re-presents our spaces as one of continuity in history, geography (water and deserts), and culture in examining its future plight. The project also focuses on water scarcity and resources serving as catalysts for wars in the Middle East and North Africa, considered among the earth's driest regions. My project evolved because of my continual exposure to water stress on the natural spaces and its contribution to straining the economic, social, and political conditions of those I lived amongst in the deserts. Scientists estimate that less than 800 square miles of freshwater are left in semi-arid lands worldwide, the worst water stress of all being the Middle East and North Africa.

Üçüncü anlam /
The third meaning,
yersiz / out of place, 2010.

Su kıtlığı bölge için yeni değil. Yine de iklim değişikliği ve hızla artan siyasi huzursuzluk arasında dağılıp çözülen yönetimler nedeniyle etkili bir şekilde yanıt vermek gecikiyor. Kuraklık, yükselen deniz seviyeleri, su kirliliği, çölleşme, karasuları anlaşmazlıkları, tarımsal su israfı ve artan baraj kullanımıyla karşılanan enerji ihtiyaçları, bölgemizdeki doğum oranlarının patlamasıyla şiddetleniyor. Birleşmiş Milletler'e göre, ODKA Bölgesi'nde 2025 yılına kadar 80 ila 100 milyon insan su sıkıntısı çekecek veya bu sebeple yerinden edilmiş olacak. Petrol gibi su da tüm insan faaliyetleri için elzemdir, ancak sürdürülebilir bir alternatifi yoktur. Tuzdan arındırma su kalitesini düşürerek ve küresel ısınmaya katkıda bulunarak bölgemizdeki su kıtlığını arttırmaktadır. Patlayan eko-mülteci popülasyonları ve kitlesel göç tahminleri kapıdaki bir gerçektir. Son 60 yılda Arap dünyası, kısmen su, petrol, doğal gaz veya toprak sebebiyle çıkan çatışmalar olarak başlayan ve hâlâ süren bir insani krizi tetikleyen savaşlarla istikrarsızlaştı.

Water scarcity is not new to the region. Still, the inability to respond effectively is protracted by climate change and because of disintegrating management amongst rapidly growing political unrest. Droughts, rising sea levels, water contamination, desertification, territorial water disputes, agricultural water waste, and energy needs met through the expanding use of dams are exasperated by the explosion of our region's birthrates. According to the United Nations, 80 to 100 million people in the MENA region will be water-stressed or water displaced by 2025. Like oil, water is essential to all human activities, but of which no sustainable alternative exists. Desalination further compromises water quality and contributes to global warming, aggravating water shortages in our region. Forecasts of exploding eco-refugee populations and mass migrations are an imminent reality. In the last sixty years, parts of the Arab world have been destabilized by wars that began as confrontations over water, oil, natural gas, or soil, triggering an ongoing humanitarian crisis.

Silsila serisinden / From the series of Silsila, **yersiz** / out of place, 2013.

2013 yılında 55. Venedik Bienali'nin resmî ulusal programı kapsamında Silsila için çektiğim videoları, Maldivler Pavyonu'nda sergilemek için bir davet aldım. Pavyondaki serginin adı, "Kaybolan Ulus"tu ve çalışmaları gezegenin ekolojik ölümü üzerine olan uluslararası sanatçıları içeriyordu. Silsila'nın ilk halka açık sergisiydi ve projenin sadece o ana kadar ürettiğim video çalışmalarından oluşacağını düşündüğüm bir zamanda düzenlendi. Ancak hedefim, al-Rihla'dan gidebildiğim kadar çok yeri dâhil etmek olduğu için, o noktada projede henüz temsil edilmeyen ODKA ülkelerine seyahat etmeye devam ettim. Günümüzde Fas, Cezayir, Tunus, Mısır, Filistin, Ürdün, Lübnan, Suriye, Türkiye, Kuveyt, Bahreyn, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Umman ve Maldivler'de İbn Batutta'nın kadim yollarını genel hatlarıyla takip ettim. Seyahat etmediğim ülkeler, misafir vizesi alamadığım ülkelerdi. Ayrıca tarihi su kaynaklarına, -göllere, nehirlere, denizlere gittim ve kıyılarında veya içlerine girerek ritüellerimi gerçekleştirdim.

GEZİ GÜNLÜĞÜ OLARAK MONOGRAF

Venedik Bienali sergisinden sonar, fotoğraf kitapları yayınlama konusunda, alanında büyük bir üne sahip yayıncı Aperture Foundation'a bir kitap projesi önermek için olağanüstü bir fırsatım oldu. Değerli bir arkadaşım, küratör ve yazar Isabella Ellaheh Hughes, çalışmamı Aperture'a tanıtmasıyla bir dizi toplantı gerçekleştirdik. Isabella, çalışmamın ciddi bir yayımına hazır olduğuma gerçekten inanıyordu ve bana olan inancı, benim de bunu hayal etmemi sağladı.

İlk başta Aperture'ın yayıncısı Lesley Martin ile görüşmelerimiz, uluslararası olarak geniş çaplı sergilenen fotoğraf projelerim etrafında odaklandı. Lesley, stüdyomdaki baskılara bakmak üzere, fotoğraf ve video profesörü olarak çalıştığım Arizona'nın Tucson kentini ziyaret ettiğinde onunla bir takip toplantısı planladım. Onun gelişinden birkaç hafta önce, eski bir çalışmanın monografını gösterme fikri beni rahatsız etti ve tüm sabit disklerimde çöllerde çektiğim görüntülere bakmaya başladım. Silsila için videolar hazırlanırken, birkaç aydır üzerinde çalıştığım yeni kompozitler de dâhil olmak üzere, önceki dört yıl boyunca binlerce fotoğraf çekildi. Hepsini küçük ölçekte basmaya ve ziyaretini beklerken birçok masanın üstüne yaymaya karar verdim. Seyahat ederken çektiğim bu görüntüleri hiç kimseyle paylaşmamıştım ve renk düzeltme yapılmamış veya profesyonel standartlarıma getirilmemiş, devam eden çalışmaları paylaşmak çok büyük bir risk gibi geldi. Çalışmanın iyi olup olmadığını bilmiyordum, çünkü yıllardır düzenlemeden ve ne çektiğime bakmadan çekim yapıyordum. Bu görüntüleri çektim, çünkü özünde bir fotoğrafçıyım. Düşünme ve dünyayı gözlemleme biçimim bu.

In 2013, I received an invitation to exhibit my videos from Silsila at the Maldives Pavilion as part of the official national programing of the 55th Venice Biennale. The pavilion exhibition title was The Disappearing Nation and included international artists whose works were concerned with the ecological demise of the planet. It was my first public exhibition of Silsila and came at a time when I thought the project would only consist of the video work I had produced thus far. However, I continued to travel to MENA countries not yet represented in the project at that point, as it was my goal to include as many locations from al-Rihla as I could gain access to. I loosely followed Ibn Batutta's ancient paths through present-day Morocco, Algeria, Tunisia, Egypt, Palestine, Jordan, Lebanon, Syria, Türkiye, Kuwait, Bahrain, Qatar, the United Arab Emirates, Oman, and the Maldives. The countries I didn't travel to were ones I couldn't obtain a guest visa. I also went to historical water sources -lakes, rivers, and seas and performed my rituals along their banks or standing in their bodies.

THE MONOGRAPH AS TRAVELOGUE

After the Venice Biennale exhibition, I had the extraordinary opportunity to propose a book project to Aperture Foundation, a publisher with an enormous reputation in the field for producing photographic books. A dear friend, the curator and writer Isabella Ellaheh Hughes, introduced my work to Aperture, which led to a series of meetings. Isabella truly believed I was ready for a significant publication of my work, and her belief in me allowed me to imagine it as well. At first, our discussions with Lesley Martin, the publisher at Aperture, centered around photography projects I had widely exhibited internationally. I scheduled a follow-up meeting with Lesley when she visited my city of Tucson, Arizona (where I work as a professor of photography and video) to look at work prints in my studio. A few weeks before her arrival, I felt unhappy with the idea of a monograph of old work and began to search across all my hard drives for images I had made in the deserts. Thousands of photographs were taken during the previous four years while producing the videos for Silsila, including new composites I had been tinkering with for over a few months. I decided to print them all out on a small scale and spread them across many tables in anticipation of her visit. I had never shared these images I had made while traveling with anyone, and it felt like an enormous risk to share work in progress, none of which had been color corrected or fixed to my professional standards. I didn't know if the work was any good because I had been shooting for years without editing or looking at what I had shot. I made those images because I'm, at heart, a photographer. It is the way I think and how I observe the world.

Odayı resimlerle dolu görünce ODKA Bölgesi'ndeki gözlemlerimi ve deneyimlerimi al-Rihla ile aynı ruhla belgelediğimi fark ettim. Bilinçsizce tarih, belgeler ve fantezilerle dolu bir modern zaman seyahat günlüğü oluşturmuştum. 14. yüzyıla açılan bir portal ve geleceğe dönük bir jest, şimdiki zamanda, gerçek ve hayali zamanın bir kaydında bulundu. Çevre ve maneviyat... Arayan, öğrenci ve öğretmen... Mistik bilinmezlik... Kültürel kimlik ve ortak payda... Hepsi oradaydı.

Yayıncıyla tanışmam heyecan vericiydi, çünkü bilinmeyen çok sayıda yeni eserim vardı. Birlikte olasılıkları keşfettik. Daha sonra yayınlanan monografim "Sama Alshaibi: Sand Rushes In" (2015), 2013'ten beri beni temsil eden Ayyam Gallery (Dubai), Isabella ve Aperture arasındaki gerçek bir ortak çalışma. Yazarlar, sanat tasarımcısı ve sayısız çalışan da dâhil olmak üzere vizyon ve destekleri için sonsuza dek minnettar olacağım. "Sand Rushes In", Arap bir sanatçının Aperture tarafından yayınlanan ilk monografisiydi. 2017 yılına kadar Silsila üzerinde çalışmaya devam ettim ve yeni yerleri ziyaret ettim. Honolulu Bienali'nin açılış töreni için son bir video yaptım: "Wasl" (Birlik, 2017). Pasifik Okyanusu'nun yanında, Hawaii'de yükselen sular nedeniyle ortadan kalkmak üzere olan başka bir adayı ilişkilendirmek üzere bir video çektim.

SONUÇ, İLERİ HAREKET

Silsila'da sahnelenen veya belgelenen fotoğraflar ve videolar, farklı doğal yerlerde çekilir. Arınmayı, aşkınlığı ve yenilenmeyi temsil ederler. Kahramanın ruhani jestleri, büyüyen geometrik - yansımali desenlere ve insanlığın eylemlerini aşan sonsuz, ilahi yaratımı ima eden sürekli simetriye dayanan İslam estetiğinin mistik sembolizmine atıfta bulunur. Proje, aynı zamanda coğrafi sesimize, bireysel bilincimizde ve birbirine bağımlı halklar ve milletler olarak birbirimizle anlam ve bağlantı arayışımıza odaklanıyor. Silsila, İbn Battuta'nın kültürel olarak bağlantılı toprakları keşfetmesini, hayatının işini tanımlayan farklı ortamlar arasında sürekliliği aramanın bir yolu olarak görüyor. Sonuç olarak Silsila, çölü kalıcı bir çelişki ortamı, daha geniş bir kültürel okuma için bir başlangıç noktası olarak karakterize eder ve bu tür alanların mistik ve tarihsel önemini ortaya koyar. Bu sayede bölge ve dünya, belirsiz ekolojik geleceği daha da geniş bir şekilde yeniden hayal edebilir.

Seeing the room filled with images made me realize that I was documenting my observations and experiences across the MENA region in the same spirit as al-Rihla. Unconsciously, I had built a modern-day travelogue that was filled with history, documentation, and fantasy. A portal to the 14th century and a gesture to the future were found in the present, a record of real and imagined time. The environment, the spirituality. The seeker, student, and teacher. The mystical unknowing. The cultural identity and common ground. It was all there. My meeting with the publisher was exciting, as I had a massive new body of work unknown to the public. Together, we discovered the possibilities within them. I consider my later published monograph, Sama Alshaibi: Sand Rushes In (2015), to truly be a collaborative effort between the gallery that has represented me since 2013, Ayyam Gallery (Dubai), Isabella, and Aperture. I will forever be grateful for the vision and support they provided, including the writers, the artistic designer, and countless staff members. Sand Rushes In was the first monograph published by Aperture by an Arab artist. I continued working on Silsila, visiting new locations until 2017. I produced a final video, Wasl (Union, 2017), for the inaugural Honolulu Biennale. Next to the Pacific Ocean, I shot a video in Hawaii to link another island on the brink of extinction due to rising waters.

THE CONCLUSION, THE MOVEMENT FORWARD

Staged or documented in Silsila, the photographs and videos are set in natural, diverse locations. They represent purification, transcendence, and renewal. The protagonist's spiritually-minded gestures reference the mystical symbolism of Islamic aesthetics, based on growing geometric and mirrored patterns and continuous symmetry alluding to infinite, divine creation that surpasses the actions of humankind. The project also focuses on our geographic voice, our search for meaning and connection within our individual consciousness and with each other as interdependent peoples and nations. Silsila considers Ibn Battuta's exploration of culturally linked lands as a means to search for continuity amidst diverse environments that defined his life's work. Consequently, "Silsila" characterizes the desert as a place of enduring paradox, a starting point for a broader cultural reading, revealing the mystical and historical importance of such spaces, through which the region, the world, can even more broadly re-imagine an uncertain ecological future.

İslam'ın kerpici / Adobe of Islam, Yersiz / Out of Place, 2014.

Fotoğraf / Photo by Zakiriya Gladney, 2021.

Sama Alshaibi kimdir?

Basra'da Iraklı bir baba ve Filistinli bir annenin çocuğu olarak dünyaya gelen Alshaibi'nin fotoğrafları ve videoları, savaş ve göçün toplum ve cinsiyet üzerindeki etkilerini göz önünde bulundurarak kendi bedenini bir performans alanı olarak konumlandırıyor. Çalışmaları, fotoğrafların ve hareketli görüntülerin tarihindeki Arap kadın figürünün kodlanmasını zorlaştırıyor. Alshaibi'nin heykel yerleştirmeleri, bedeninin ortadan kayboluşunu çağırıştırıyor ve savaşa ve zorunlu sürgüne karşı birer hatıra işlevi görüyor. Alshaibi'nin monografisi *Sand Rushes In*, Aperture, New York tarafından yayınlandı. Sınırların, göçün ve ekolojik ölümün insan boyutlarını araştıran sekiz yıllık *Silsila* serisini (55. Venedik Bienali'nde yer aldı) içeriyor. Columbia College Chicago'dan fotoğrafçılık lisansını, Boulder'daki Colorado Üniversitesi'nde fotoğraf, video ve medya sanatları alanında yüksek lisansını tamamladı. Alshaibi ABD'de yaşıyor ve Tucson'daki Arizona Üniversitesi'nde fotoğraf, video ve görüntüleme profesörü ve eş başkanı olarak görev alıyor.

 sama_alshaibi

Who is Sama Alshaibi?

She is born in Basra to an Iraqi father and Palestinian mother, Alshaibi's photographs and videos situate her own body as a site of performance in consideration of the social and gendered impacts of war and migration. Her work complicates the coding of the Arab female figure found in the image history of photographs and moving images. Alshaibi's sculptural installations evoke the disappearance of the body and act as counter-memorials to war and forced exile. Alshaibi's monograph, *Sand Rushes In*, was published by Aperture, NYC. It features her 8-year *Silsila* series (debuted at the 55th Venice Biennale), which probes the human dimensions of borders, migration, and ecological demise. She holds a BA in Photography from Columbia College Chicago and an MFA in Photography, Video, and Media Arts from the University of Colorado at Boulder. Alshaibi is based in the United States where she is Professor and Co-Chair of Photography, Video and Imaging at the University of Arizona, Tucson.

Başka Bir Seyahat Fotoğrafçılığı Mümkün!

A Different
Travel
Photography
Is Possible!

Röportaj / Interview: MELİH USLU

“Ara Güler’in, “dünyanın dört bir köşesine taşıdığı objektifiyle şiir ve hikâye yazıyor; hayata kayıt düşüyor” dediği fotoğrafçı - yazar Dr. Süleyman Gündüz ile özçekim ve tüketim çılgınlığına hapsolmemiş seyahat fotoğrafçılığı üzerine konuştuk.

“Ara Güler said “he writes poems and stories with the lens he carries to all corners of the world; makes a record of life,” about photographer/writer Dr. Süleyman Gündüz and we held an interview with him about travel photography not confined to selfies and consumption frenzy.

Mescid-i Aksa / Al Aqsa, Kudüs / Jerusalem, Filistin / Palestine, 2015.

Kıymetli Süleyman Hocam merhaba, TFV Fotoğraf Dergisi'nin ikinci sayısında bizlerle olduğunuz için çok teşekkür ederiz. Dilerseniz söyleşimize başlayalım. Sizin için fotoğraf, Anadolu şehirlerinde başlayıp dünyanın uzak köşelerine uzanan çeyrek asrı geride bırakmış bir tutkunun öyküsü diyebiliriz pekâlâ. İlk günlerden bu yana özgün bir fotoğraf anlayışıyla yeryüzünün renklerini ışıkla yazmaya devam ediyorsunuz. Fotoğraf aşkınız ne zaman ve nasıl başladı?

Her fotoğrafçının bir çocukluk macerası vardır. İlk gençlik yıllarımda amcam, Hollanda'da çalışan biriydi ve bana Praktica marka bir fotoğraf makinesi hediye etti. Fotoğraf makinesinin üzerinde 50 mm. bir objektif vardı ve ben onunla daha çok hatıra fotoğrafları çekiyordum. Yıl olarak 1976-1977 senelerine tekabül ediyor. Daha sonra 1984'te bir arkadaşla karşılaştım. Beraber askerlik görevimi yaptığım birisiydi. Cumhuriyet gazetesinde foto muhabirliği yapıyordu. Uğur Günyüz, o gün bana, "sadece hatıra fotoğrafı mı çekmek istiyorsun yoksa gerçek fotoğraflar mı?" diye sordu. Aslında objektife insandan yana bakmayı önermişti bana, bir anlamda. "İnsanlar çoğu kez bakarlar, ama görmezler." sözü beni çok etkiledi. Gerçekten de fotoğrafın ayırt edici tarafı, görebilmeyi sağlamaktır. O günden sonra fotoğraf hayatımda kendi ayaklarımın üzerine basarak yürüdüm. Sonrasında foto muhabiri arkadaşımınla birlikte birçok çekime çıktık. O nerede durduysa ben de orada durdum. O neyi çektiyse belki bir an sonrasıydı benim çektiklerim. Zamanla tecrübe kazandığımı fark ettim. O günlerde, usta - çırak ilişkisi içinde bana çok önemli katkılar sağladı. Foto muhabiri arkadaşım, bana âdeta sihirli bir değnek gibi dokunmuştu ve ben ondan sonra artık bakmakla görmek arasındaki ilişkiyi geliştirmeye başladım. Daha sonra 1989 tarihinde Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Fotoğraf Bölümü'nü kazandım ve okumaya başladım. Bu sefer alaylı fotoğrafçılıktan mektepli bir fotoğrafçıya geçmek istiyordum. Bir parantez açıp şunu da söylemeliyim: Ben aslında sinema ve televizyon okumak istiyordum, ama nihayetinde fotoğraf bölümünü kazanmıştım ve orada da iki yıl okula devam ettim. Sabit Kalfagil fotoğraf bölümünde hocamızdı. Allah rahmet eylesin. Son yıllarda da birçok kez farklı fotoğraf

Dear Mr. Süleyman, thank you very much for being with us in the second issue of TFV Photography Magazine. Let's begin the interview if you wish. We can say that photography for you is a quarter-century old story of a passion that set off from Anatolian cities and reached to the far corners of the world. Since early days, you have written the colors of the earth through light with a unique understanding of photography. When and how did your love for photography begin?

Every photographer has a childhood adventure. In my early teens, my uncle was working in the Netherlands and he gifted me with a Praktica camera. There was a 50 mm lens on the camera and I mainly took souvenir photos with it. The years were 1976-1977. Later, I met with a friend in 1984 while I was in the military service. He was a photojournalist for Cumhuriyet newspaper. Uğur Günyüz asked me that day, "Do you just want to take souvenir photos or real photos?" In fact, he was suggesting that I look through the lens in favor of humanity, in a sense. I was genuinely moved with the quote "People often look but don't see." The distinguishing aspect of photography is indeed the ability to see. From that day on, I have stood on my own feet in my photography career. Afterwards, we made many shoots with my photojournalist friend. I stood where he stood. Whatever he photographed, I photographed maybe a moment later. I realized that I was gaining experience over time. Master-apprentice relationship greatly contributed to me in those days. My photojournalist friend touched me with a magic wand, and after that, I started developing the relationship between looking and seeing. Later, in 1989, I was accepted into the Department of Photography at Mimar Sinan Fine Arts University and started studying there. My desire was to become a trained photographer rather than a self-educated one. I should place particular focus on this: I actually wished to study cinema and television, but eventually I was accepted into the photography department and I attended school for two years there. Sabit Kalfagil was our professor in the photography department. May he rest in peace. In his late years, we had the chance to be together on the

Mescid-i Aksa / Al Aqsa, Kudüs / Jerusalem, Filistin / Palestine, 2009.

Mescid-i Aksa / Al Aqsa, Kudüs / Jerusalem, Filistin / Palestine, 2018.

Kutsal Kabir Kilisesi / Holy Sepulchre, Kudüs / Jerusalem, Filistin / Palestine, 2018.

yarışmalarının jürilerinde beraber olduk. Ama hoca - öğrenci ilişkimiz hep devam etti. Öğrencilik yıllarımda okuldan mezun olmadan ayrılanların, fotoğraf hayatında daha başarılı olduğuna yönelik bir inanış vardı. Belki de bunun etkisiyle ikinci sınıfta okuldan ayrıldım. Daha sonra tekrar geriye döndüm. Bu kez de ustam Ara Güler, "yahu sen artık yetkin bir fotoğrafçı olmuşsun. Senin sahada olman lazım," dedi. "O gün bugündür sahalardayım" diyebilirim. Yine de zaman zaman okuluma dönmeyi, Fındıklı'daki öğrenci kantininde oturup denize bakıp dalıp gitmeyi ve fakülte ruhunu yeniden hissetmeyi istiyor, özlüyorum.

Ara Güler sizin çok önemseydiğiniz bir isim ve Ara Güler demek, İstanbul demek de aslında. Bu anlamda İstanbul, sizin vizörünüzün de vazgeçilmezleri arasında. Üniversite sonrası fotoğrafçılığınızda odağınız daha çok hangi alanlar üzerineydi?

Genellikle fotoğrafa yeni başlayanların yaptığı şey, börtü böcek, kuş ve çiçek çekmektir. Bu işin doğasında vardır. Ama ben bir foto muhabirinden fotoğrafçılığı öğrendiğim için benim kadrajlarımın asıl ögesi insan oldu. Fotoğrafa hep bir hayat, canlı bir unsur, bir insan hikâyesi katmak istedim. Çiçek böcek fotoğraflarının, doğru zamanı ve yeri bulduğunuzda rahatlıkla çekilebileceğine inandım. Askerlik sonrası yine Sakarya'ya döndüm. Bu nedenle önce Sakarya ve çevresinde fotoğraflar çekmeye başladım. Sonra İstanbul ve bütün Türkiye, benim için bir fotoğraf alanına dönüştü. 20 yıl arkadaşlık yaptığım Ara Güler, "yerelden evrensele fotoğrafının ana teması, insan olsun," demişti. Vefat etmeden önce kendisiyle görüşen son kişilerden biriyim. Ara Güler'in de verdiği ilhamla perspektifimi, daha çok foto muhabirliğine yakın bir anlayışla geliştirdim. Türkiye'ye ve dünyaya hep bu duyarlılık alanından yola çıkarak, toplumsal sorumluluklar üstlenerek baktım. 1980'li yıllardan itibaren ülkemizin gündemi, asıl meselem oldu. Pergelin ucunu Türkiye'ye yerleştirip geniş bir daire çizdiğimizde içinde kalan coğrafyada olan savaşlar, doğal felaketler ve dramlar ilgimi çekiyordu. İşte İran İslam Devrimi, ardından Afganistan, Filistin, Lübnan'daki çatışmalar ve Bosna Savaşı. Arkasından da Kosova, Çeçenistan ve aklınıza neresi geliyorsa... Bütün bu bölgelerdeki savaşlara yerinde tanıklık ettim. Fakat o dönemde ilginç olan bir şey vardı. Bir ajansa, gazeteye veya bir medya kuruluşuna bağlı bir fotoğrafçı değildim. Bir yeryüzü doktoru olarak hekimlik misyonum ağır basıyordu. Bu nedenle bir süre fotoğraf makinesini kenara bıraktım. Ne zamana kadar? Ta ki 2000'li yıllara kadar... Ama fotoğraftan kopmadım. Kendimi hep insanlığa karşı sorumlu bir fotoğrafçı olarak gördüm. Bugün de seyahatlerimde çektiğim fotoğraflar, esasen bu konseptin içindedir. Evet, önce yerelden bölgele, sonra da evrensele doğru bir taşınma söz konusu oldu, fotoğraflarımda.

juries of various photography competitions many times while maintaining our teacher-student relationship. During my years in the academy, people believed that those who dropped out of school before graduating were more successful in the field of photography. Maybe this was why I left school in the sophomore year. Then I returned. This time, my master Ara Güler said, "Well, you have become a competent photographer now. You have to be on the field." I can say I have been on the field since then. From time to time, I still wish to return to my school, to sit in the student canteen in Fındıklı, to gaze upon sea and to feel the faculty spirit again, and miss it.

Ara Güler is a figure you value a lot, and as a matter of fact, Ara Güler means Istanbul. In this sense, Istanbul is also essential for your visor. What areas did you focus on in your post-academic photography?

Usually, what newbies do is to photograph bugs, birds and flowers. It is as a matter of course. But since I learned photography from a photojournalist, the main element of my frames have been people. I have always had the desire to add a life, a living agent, a human story to photography. I believed that flower insect photos can be taken easily at the right time and place. After completing my military service, I returned to Sakarya and first started taking photos in and around Sakarya. Then Istanbul and all of Türkiye became a photography field for me. Ara Güler, a friend for 20 years, said, "Let the main theme of your photography, from local to the universal, be human." I was one of the last to see him before his passing. With the inspiration from Ara Güler, I developed my perspective with an approach closer to photojournalism. I have always viewed Türkiye and the world setting off from this domain of sensitivity, taking on social responsibilities. Since the 1980s, my country's agenda has been my main issue. The wars, natural disasters and drama in the region where if we place the tip of the compass in Türkiye and draw a wide circle, intrigued me. Iranian Islamic Revolution, then the conflicts in Afghanistan, Palestine, Lebanon and the Bosnian War. Then Kosovo, Chechnya and whatever comes to mind... I witnessed the wars in all these regions on site. But there was something peculiar at that time. I was not a photographer affiliated with an agency, a newspaper or a media outlet. As an earth doctor, my mission as a doctor was overwhelming. That's why I put the camera aside for a while. Until when? Until the 2000s... But I couldn't abandon photography. I have always seen myself as a photographer with a responsibility towards humanity. Today the photographs I take during my travels are mainly within this concept. Yes, in my photographs first there was a move from the local to the regional and then to the universal.

1980'li yılların ortalarından bu yana ulusal ve uluslararası düzeyde sergiler açıyorsunuz. 2017 yılında Afrika'daki yoksulluğu, gelir eşitsizliğini ve unutulmuşluğu gözler önüne seren "Afrika'da Alınleri" adlı fotoğraf sergisini sanatseverlerle buluşturduunuz. Bu önemli sergiyi gezen usta fotoğrafçı Ara Güler fotoğraflarınız hakkınızda, "fotoğrafın gücü, hakikati göstermekten geçer. Biz fotoğrafçılar, şairler veya hikâyeciler gibiyiz. Objektifimizle şiir veya hikâye yazarız. Ayrıca tarihçiyiz ve hayata kayıt düşeriz. Süleyman Gündüz de onu yapıyor." demişti. O günlerden bugüne Afrika'da neler değişti sizce? Bir fotoğrafçı gözüyle Afrika'daki gözlemlerinizi bahsedebilir misiniz?

Afrika, benim kıtam. Nerede bir Afrikalıyla karşılaşsam ona nereli olduğunu sorar, bir bağ kurmaya çalışırım. Bana nereli olduğumu sorduklarında da onlara Afrika'da uzun süre kaldığım bölgeleri sayarım. Yani bir anlamda kendimi Afrikalı hissediyor ve Afrika insanıyla aynı duyguları paylaşıyorum. Afrika'nın iki dünyası var: Biri, "Beyaz Adam"ın gelmeden önceki dünyası; diğeri "Beyaz Adam"ın geldikten sonraki dünyası. Yeri gelmişken bir hatıramı anlatmak istiyorum. Demokratik Kongo Cumhuriyeti'ndeyim. Bir gün askerlerle polisler arasında bir çatışma oldu. Birkaç asker öldü, darbe oldu ve olağanüstü hâl ilan edildi. Çocuklar, okullardan evlerine gönderilmiş, her taraf kapatılmış, sıkıyönetim ilan edilmişti. Sokağa çıkma yasağı başladı. Sokaklarda inanılmaz bir gerilim vardı; herkes iş yerlerini terk etmiş, evlerine dönüyordu. Ben de mihmandarım olan dosta, "gel dışarı çıkalım beraber, fotoğraf çekelim" dedim. Çünkü o an, orada hemen her şey fotoğraf demektir. Arkadaşım bana, "dışarı çok tehlikeli, sen deli misin? Çıkarsan ilk seni vururlar" dedi. Çok şaşırdım ve "neden?" diye sordum. "Çünkü sen beyazsın" dedi.

You have opened national and international exhibitions since the mid-1980s. In 2017, you brought art lovers together with the photography exhibition "Elbow Grease in Africa", which reveals the poverty, income inequality and neglect in the Black Continent. Master photographer Ara Güler who visited this important exhibition, said the following about your photographs: "The power of photography lies in showcasing the truth. We photographers, are like poets or storytellers. We write poems or stories with our lenses. We are also historians and we record life. Süleyman Gündüz does the same." What do you think has changed in Africa since then? Can you tell us about your observations on the Black Continent from a photographer's perspective?

Africa is my continent. Whenever I meet a person from Africa, I ask him where they are from and try to establish a connection. And when they ask me where I'm from, I count the places I stayed for a long time in Africa. So, in a sense, I feel African and share the same sentiments as African people. There are two worlds in Africa: One is the world before the "White Man" arrived; the other is the world after "White Man" arrived. By the way, I would like to share a memory. I was in the Democratic Republic of the Congo. One day there was a clash between the soldiers and the police. Several soldiers died, there was a coup and a state of emergency was declared. Children were sent home from schools, everywhere was shut down and martial law was declared. The curfew began. There was incredible tension in the streets; people were leaving their workplaces and returning to their homes. I said to my friend, who was also my host, "Let's go out together and take pictures." Because at that moment, almost everything there meant photography. My friend said to me, "It's very dangerous outside, are you crazy? If you go out, they will

Kırım / Crimea, Ukrayna / Ukraine, 2010.

“Hayır, ben beyaz değilim; ben Türküm.” dedim. “Beyaz tenli olmak başka bir şeydir, ‘Beyaz Adam’ başka bir şeydir. Buraya sizinle birlik olmak, bütün bilgi ve birikimimi paylaşmak için geldim. Yani ben buranın insanıyım. Ben Beyaz Adam değilim, ben bir Afrikalıyım” diye ekledim. Buna benzer bir olayı da Senegal’de yaşadım. Ocak 1993’te hem Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Turgut Özal’a, hem de Bosna-Hersek Cumhurbaşkanı Alija Izetbegović’e danışmanlık yaptığım zamanlardı. Bosna Savaşı’na çözüm sağlamak amacıyla Dakar’a giden heyette yer alıyordum. Alija’yı Cenevre’den alıp, Dakar’a götürmüştüm. Toplantı aralarında sokağa çıkıp fotoğraf çekmek istemiştim. Bana rehberlik yapması için Dakar Başkonsolosumuzu vermişlerdi. Dakar sokaklarında dolaşıp merakla deklanşöre basarken, üzerime yönelen ısrarlı bakışları fark ettim ve yanımdaki başkonsolosa dönerek; “bunlar benim yabancı olduğumu nereden anladılar?” diye sordum. Başkonsolos, şaka yapıp yapmadığımı sordu. “Hayır” deyince bana dönüp, “sen beyazsın” dedi. İlk refleksim, kendi elime bakmak oldu. Aman Allah’ım! Oradakilerin tümünün siyahi insanlar olduğunu ilk defa görüyordum. İnsanı görmek rengi görmek arasındaki farkı orada idrak ettim. Evet, Malcom X çok haklıydı. Çünkü “Beyaz Adam baktığında rengi, benim kültür ve medeniyetimin mensubu baktığında insanı görür” diyordu.

shoot you first.” I was very surprised and asked “why?” “Because you are white,” he said. I replied, “No, I am not white; I am Turkish. Being white is one thing, being the ‘White Man’ is another. I came here to be your ally, to share all my knowledge and experience. This means I am a local here. I am not a White Man, I am African,” Something similar happened in Senegal. It was in January 1993 when I was an advisor for both the President of Turkish Republic, Turgut Özal, and the President of Bosnia and Herzegovina, Alija Izetbegovic. I was in the delegation that visited Dakar to resolve the Bosnian War. I had traveled alongside Alija from Geneva to Dakar. I wanted to go out on the streets and take pictures between meetings. Turkish Dakar Consul General was appointed as my guide. While wandering around the streets of Dakar and pressing the shutter curiously, I noticed the insistent gazes directed at me and turned to the consul general and asked; “How do they know I am a foreigner?” The Consul General asked me if I was joking. When I replied “no” he turned to me and said “you are white”. My first reflex was to look at my own hand. My God! It was the first time I realized that all of the people there were black. It was there that I comprehended the difference between seeing people and seeing color. Yes, Malcolm X was so right. Because he used to say, “When the White Man looks at me, he sees color; when a member of my culture and civilization looks, he sees a human.”

Peki o günlerden günümüze Afrika'da neler değişti?

Bence çok şey değişti, değişiyor. Ara Güler'in "Afrika'da Alınları" isimli albümünün önsözünde yazdığı gibi, "insanlık Afrika'dan dirilecekti." Afrikalılar, kendilerini keşfediyor ve bilinçleniyorlar. Dünyadaki gelişmeler de buna katkı sağlıyor. 25 Mayıs 2020 tarihinde ABD'de George Floyd'un polisler tarafından soluksuz bırakılarak öldürülmesi, bir milat oldu. Dünyanın dört bir köşesinde ırkçılığa karşı gösterilen tepki ve sömürge döneminin sorgulanması, Afrika'yı da derinden etkiledi. Artık ırkçılığa, ayrımcılığa ve sömürgeci zihniyete karşı bilinç düzeyi çok daha yüksek... Kölelik, her ne kadar ABD'de kaldırılmış olsa bile, her ne kadar kıta Avrupa'sında yasaklanmış olsa bile toplumsal yapı içinde Siyahlara, Müslümanlara ve ötekileştirilenlere yönelik ayrımcılığın zihinsel olarak devam ettiğini söyleyebiliriz. Fakat bundan böyle Beyaz Adam'ın işi hiç de kolay olmayacak. "Keşke insani sorumluluğumuzun idrakine, kısa bir zaman önce değil; çok daha eski bir tarihte varabilseydik" diyesi geliyor insanın.

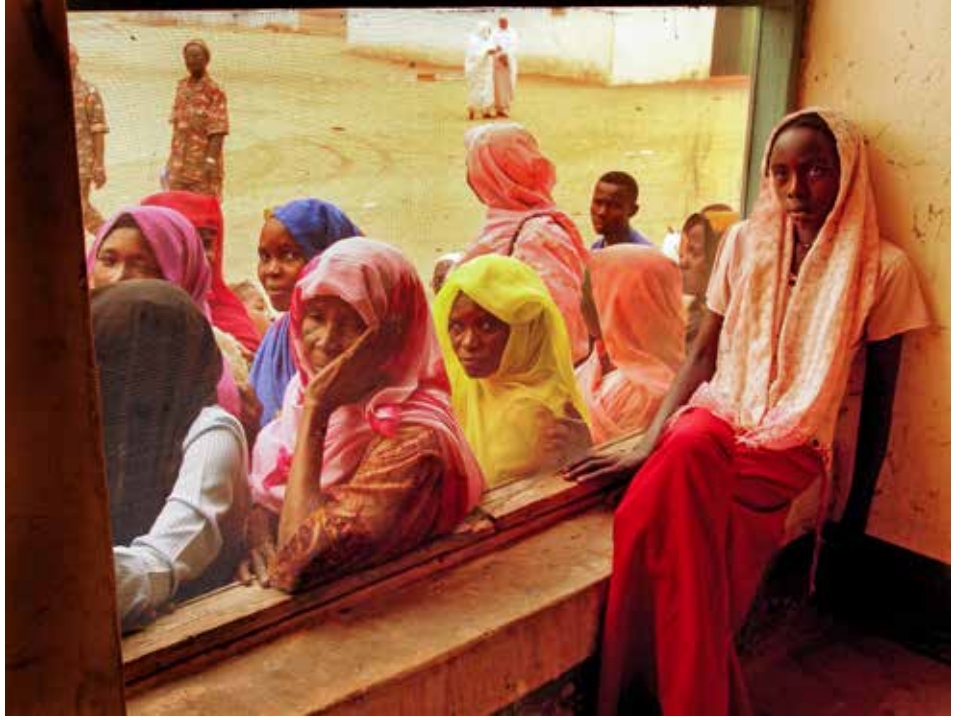
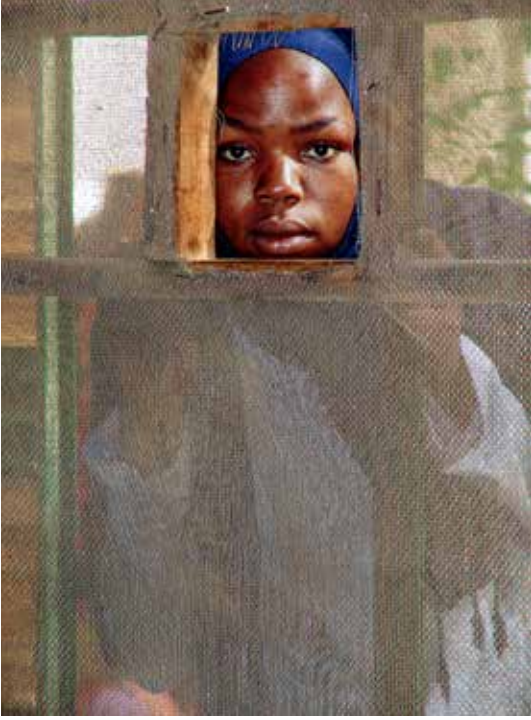
So what has changed in Africa since those days?

I think a lot has changed, and is still changing. As Ara Güler wrote in the foreword to my album "Elbow Grease in Africa", "humanity was to be resurrected from Africa." Africans are discovering themselves and becoming aware. The developments in the world also contribute to this. The murder of George Floyd by asphyxiation by the police on May 25, 2020, in the USA, became a milestone. The reaction against racism all around the world and questioning the colonial period, deeply influenced Africa as well. The level of awareness against racism, discrimination and colonialist mentality is much higher now. Even though slavery was abolished in the USA, even though it was banned in continental Europe, it is clear that the discrimination against Black, Muslim people and the marginalized continues as a mentality within the social structure. But from now on, the White Man's job will not be easy. One feels like saying, "I wish we recognized our responsibility towards humanity not a short while ago; but much earlier."

Gbinti, Sierra Leone, 2013.

Fotoğrafi entelektüel bir düşünce alanı, bir sanat aracı olarak ele alıyorsunuz. Bu aslında önemli bir konu, çünkü günümüzde fotoğraf hemen herkes tarafından çekiliyor. Fakat kendisini “seyahat fotoğrafçısı” olarak nitelendirenlerin büyük bir çoğunluğunun bir felsefesi yok. Sizin, vizörün arkasındaki duruşunuz nasıl biçimlendi?

Modernitenin getirdiği büyük değişim, bizi biz yapan değerleri elimizden alıyor. İnsan, konfor kozasını örerak yeryüzünün gerçeklerinden kendisini kamufle ediyor. Bu durum, çılgınca bir yapılaşmayı ve benzeşmeyi beraberinde getiriyor. Farklılıklarımız ortadan kalkıyor, her şey birbirine benzeşiyor. Binalar yükseliyor; tarih, kültür, bellek ve mekâna dair hafıza kaybı hat safhaya ulaşıyor. Dünya renklerini kaybediyor ve çölleşiyor. Bir fotoğrafçı olarak bütün bu ayrımları ve değişimleri rahatlıkla görebiliyorum. Eskiden gittiğim seyahatlerde çektiğim fotoğraflarla yakın bir tarihte aynı yere gidip yeni belgediklerim arasındaki farkı ayırt edebiliyorum. Modernitenin tutsak ettiği insanlık, her geçen gün biraz daha yeryüzünü ve yerel kültürleri tahrip ediyor. Hani şöyle haberler okuruz: “Ayılar şehre indi, kurtlar kenti bastı” gibilerinden... Hayır, aslında onlar bizim mekânlarımıza inmedi; biz onların yaşam alanlarına girdik. Bütün bu ekosistemde, bizden farklı canlılarla birlikte yaşadığımızın idraki içinde; onlara ait bir adalet duygusuna sahip olmamız gerekiyor. Başkasının yaşam haritasına müdahale etmememiz gerekiyor. Ancak maalesef insanın ihtirası, hiçbir kural tanımıyor. Bu, Antroposen Çağı’dır. Fotoğraflı seyahatlerimde sıkça karşılaştığım, bakış açımı biçimlendiren şeyler bunlar. Elbette yeryüzünde olumlu yönde gidişler de var. Fakat özellikle plansız yapılaşma, doğal yaşamı tehdit ediyor. Buna çarpıcı bir-iki örnek verebilirim. Birincisi, maden ve tarım alanlarının açılması için ormanların tahrip edilmesi üzerine, yaşadığımız pandemi bu tür bir sürecin sonucudur. İkincisi ise şehirlerin gelişimi ve dönüşümü üzerine olacak. Bir zamanlar Taşkent, yemyeşil parkların ortasında bir şehirdi. Bugünse içinde parkları barındıran şehre dönüştü. Bunu kendi ülkemizin şehirlerinde de görebiliriz. Nerede bir değişim yaşanıyorsa onu ilk görenlerin başında belgesel fotoğrafçılar gelir.

You approach photography as an intellectual field of thought, an art tool. This is actually an important subject since nowadays almost everyone takes photos. But the vast majority of those who describe themselves as “travel photographers” do not have a philosophy. How did your stance behind the visor take shape?

The great change brought about by modernity takes away the values that make us who we are. People screen themselves from the realities of the world by weaving a cocoon of comfort. This brings along an insane structuring and assimilation. Our differences disappear, everything becomes alike. Buildings rise; a memory lapse about history, culture, memory and space peaks. The world is losing its colors and becoming a desert. As a photographer, I can easily see all these distinctions and changes. I can distinguish between the photographs I took during my previous travels and the ones I have recently documented in the same place. Humanity, held captive by modernity, is destroying the world and local cultures more and more every day. You know, we read news like: “Bears came to the city, wolves raided the city”... No, actually they are not the ones that come to our living spaces; we entered their habitat. With the awareness that we live together with creatures different from us in this entire ecosystem; we need to have a sense of justice for them. We are not supposed to interfere with another living entity’s life map. Unfortunately, human passion knows no rules. This is the Anthropocene Era. These are what I come across frequently in my photographic travels and shape my perspective. Of course, there are also positive trends in the world. But particularly, unplanned development threatens natural life. I can give striking examples of this. First, the current pandemic is the result of such a process where forests are destroyed to open up areas for mining and agriculture. The second will be due to the development and transformation of cities. Once upon a time, Tashkent was a city in the middle of lush parks. Today, it has become a city with parks. We can see this in the cities of Türkiye as well. Wherever there is a change, documentary photographers are the first to see it.

Bir de flanör tavrı olan ya da gazetecilik geleneğinden beslenen fotoğrafçılar var. Sizin de edebiyattan ilham aldığınızı biliyoruz. “Aslolan vardığınız yer değil, yolda olmak” sözünüz, seyahatçılığınıza dair çok şey anlatıyor. Seyahat fotoğrafçılığında sade ve gerçekçi anlatıma inanıyorsunuz. “Asıl fotoğrafı otobanda değil, patikalarda” arıyor ve ona ulaşmak için hep yollarda olmayı öğütüyorsunuz. Size göre iyi bir seyahat fotoğrafçısı olmanın koşulları nelerdir?

Seyahat fotoğrafçılığı, genellikle çok dar zaman aralıklarında yapılıyor. Fotoğrafçılar bir yere gidip hemen sonuca ulaşmak istiyorlar. Sabırlı değiller. Çektikleri fotoğrafları, sosyal medyada alelacele yayınlamaya anlık tüketim nesnelere dönüştürüyorlar. Mevzu sadece bundan ibaret de değil. Artık fotoğraf grupları var. Gruplar hâlinde kalkıp dünyanın birçok ülkesini geziyorlar. Bu grupların, gittikleri bölgenin ışık koşullarına uyum sağlayacak zamanları bile yok. Çoğu kez önceden planlanmış, programlanmış çerçeve içinde belli bir zamana sıkışıp kalınıyor. Bu durum, bölgeyi tanımayı ve orada yaşayan insanlarla empati kurmayı da engelliyor. Bu grupların çıkış yolu kalıyor: Fotoğrafı kurmak. Bu durumda çekilen fotoğraf kurallara uygun olsa da etkisini kaybediyor. Böylece ortaya içi boş bir gezi fotoğrafçılığı çıkıyor. Bu türden fotoğrafları ayrı bir boyutta değerlendiriyorum. Faydacı bir yaklaşımla söylemem gerekirse bu tür çalışmalar, o ülkenin turizmine katkı sağlayabilir. Safari adı altında Afrika'ya gidip, bir-iki tane aslan veya zürafa fotoğrafı çekmekten bahsediyorum. Bu şekilde elde edilen fotoğraflar, görsel açıdan güzel olabilir belki ama içerik olarak bir anlam ifade etmiyor. Bu işleri, fotoğrafın hakikati olarak görebilmek mümkün değil. Yaban hayatının tahribatını anlatan fotoğraflar istisnadır. Sınırlı zamana sahip, planlı ve programlı gezmenlerden flanör bir tavır beklenmemeli. Amaçlı aylıklık içinde olanlar, bir başka deyişle zaman cenderesine kendini sıkıştırmayan fotoğrafçılar, birçok keşifte bulunabilirler. Seyahatçılığın değerlisi de plansız, programsız olmak, zamana ve mekâna kendini salıvermektir. Başkasının keşfi değil, kendi keşfiniz daha değerli ve kalıcıdır. Alman şair ve filozof Goethe, “gezgin bir yere varmak için değil, keşfetmek için seyahat eder.” der. Şehirlerin cadde ve sokaklarında kaybolmaktan korkmamalıyız.

There are also photographers who act as urban travelers or are inspired by journalism tradition. We know that you are also inspired by literature. Your quote, “It’s not the destination that matters, it’s being on the road” tells a lot about you as a traveler. You believe in simple and realistic narration in travel photography. You search for the “real photograph not on the highway, but on the paths” and advise to be on the road at all times to find it. What does one need to be a good travel photographer in your opinion?

Travel photography is often confined to very short time windows. Photographers just want to travel somewhere and get results right away. They do not have patience. They turn their photos into instant consumption objects by hastily posting them on the social media. And that is not all. Now there are photography groups. They form groups to travel to many world countries. These groups do not even have time to adapt to the lighting conditions of the region they visit. They usually get stuck in a pre-planned, programmed frame for a certain period of time. This also prevents them from getting to know the area and establishing empathy with the people living there. The only solution for these groups is to set up the photo. In this case, although the photo taken is in line with the rules, it loses its effect. And hollow travel photographs are produced. I view these types of photos separately. With a utilitarian approach, such works can contribute to a country’s tourism. I’m talking about visiting Africa for a safari and taking a picture or two of a lion or a giraffe. The photographs obtained in this way may be visually appealing, but they are meaningless in content. It is not possible to recognize these works as the substance of photography. Photographs that depict the destruction of wildlife are an exception. An urban traveler attitude should not be expected from travelers with plans and schedules who have a limited time. Those who are purposeful idlers, in other words, photographers who do not impose time pressure upon themselves, can make many discoveries. Traveling is valuable when it is unplanned, unscheduled, and when you let yourself loose in time and space. Not someone else’s discovery but your own is much more valuable and permanent. German poet and philosopher Goethe said, “You’re not traveling in order to arrive but in order to discover.” We should not be afraid of getting lost in the streets of cities.

Giza, Mısır / Egypt, 2009.

Bir taraftan da sözü, sizin kitaplarınıza getirmek istiyorum. Bu konuda yaptığınız önemli çalışmalardan birkaçı, “Ağıtlar ve Anıtlar” (2005), “Tanrı Şehri Kudüs” (2008) ve “Sonsuzluk Çekimleri” (2009) adını taşıyor. Aynı isme sahip sergileri taçlandıran bu eserlerden de gördüğümüz üzere sizin hep insanlığın iyiliği yönünde bir meseleniz var. Bu anlamda kitaplarınız ve sergileriniz de yeryüzüne bakışınızın birer fragmanı gibi... Ancak bunlar eğlencelik fragmanlar değil; içinde bir parça hüzün, hatta derinlerde bir kalp ağrısı hisseden, yeryüzünün adaletsizliğini sorgulayan, masumiyete ve sade yaşamlara öykünen kesitler bunlar. Savaşlar, salgınlar, açlık ve türlü zulümle boğuşan bir dünyada seyahat fotoğrafçılığının insani duyarlılık yönü konusunda neler söyleyebilirsiniz?

Seyahat fotoğrafçısı olma iddiasındaki insanların, öncelikle şu soruyu kendilerine sormaları gerekiyor: “Ben niçin insan olarak yaratıldım?” “Benim bu dünyadaki misyonum ne?” İnsanın önce bir yaşama amacı olmalı değil mi? Dolayısıyla insanlarla ortak yönümüzü tespit etmemiz gerekiyor. “Öğrenmek istiyorsan seyahat etmelisin.” der, Amerikalı mizahçı ve yazar Mark Twain. Fotoğrafını çektiğimiz insanın, aslında kendimiz olduğunun bilincine varmamız gerekiyor. Görselleştirdiğimiz öykü, aslında kendi öykümüzdür. Fotoğraf çekmek, bu bilinci beraberinde getirmeli. Fotoğrafçı, orada, o andaki varlık nedenini bilmeli. Deklanşöre basmanın bir sorumluluğu, bir misyonu olmalı. Fotoğrafçı, sıradan bir gezmen değil; bir seyyah ruhu taşımalı. Eyleminin, kendisine ve insanlığa ait bir öyküsü olmalı. Kendisinin de bir yeryüzü öyküsünün içinde yer aldığı bilincine varmalı. Vardığı yerde karşılaştığı insanın ve coğrafyanın adının yabancı olmasının bir anlamı yok. Ortak payda, aynı gök kubbe altında, yeryüzü serüveninde birlikte olmaktır. Anlam burada gizlidir. Aksi takdirde kalıcı fotoğraflar yerine, olsa olsa tüketim nesnelere üretilir. Hayat ve varlık, tevekkülü beraberinde getirmelidir. Yapılan işin içselleştirilmesi elzemdir. Seyahat ederken dışsal olduğu kadar içsel bir yolculuğun da başlatması gerekir. Bu noktada fotoğrafçının, “ben neden insan olarak varım?” sorusunu tekrar tekrar kendisine yönelmesi yeterlidir. Diğer yandan seyahat fotoğrafçılığının karşılığı, “ne güzel iki kare çektim” diyerek kaydettiğini getirip insanların önüne koyması veya dijital mecranın olanakları ile paylaşması değildir. Onun dilini kavraması ve öykünün kendisi olduğunu idrak etmesi gerekir. Fotoğrafın nerede çekildiğinin anlamı yoktur. Bütün bir yeryüzü, insanlığın

I would also like to talk about your books. Some of your major works on this subject are “Laments and Monuments” (2005), “City of God Jerusalem” (2008) and “Infinity Shots” (2009). As we can see in these works that also crown the exhibitions with same titles, the good of mankind is a consistent issue for you. In this sense, your books and exhibitions are like fragments of your worldview... However, these are not pleasant fragments; these are cross sections that are a bit of sad, even have a deep heartache, which question the injustice in the world, and emulate innocence and simple lives. What can you say about sensitivity towards human aspect of travel photography in a world struggling with wars, pandemics, hunger and all kinds of cruelty?

People who claim to be travel photographers must first ask themselves the following questions: “Why was I created as a human? What is my mission in this world?” One must first have a purpose in life, right? So we need to identify what we have in common with people. American humorist and writer Mark Twain says, “If you want to learn, you have to travel.” We need to realize that the person we photograph is actually ourselves. The story we visualize is in fact our own story. Photography should bring along this awareness. The photographer must know his reason for being there, at that moment. Pressing the shutter should be a responsibility, have a mission. Photographer is not an ordinary traveler; they must possess the spirit of a traveler. Their actions must have a story of their own and of humanity. They should be aware that they are also involved in this earth story. It doesn't matter that the name of a person and a region they encounter at their destination, is foreign. The common denominator is being together in the earth journey, under the same sky. The meaning is hidden here. Otherwise, only consumption objects are produced instead of long-lasting photographs. Life and existence must bring faith along. It is essential to internalize the work. One should have an inner trip as well as an external journey when traveling. At this point, the photographer should ask themselves the question, “Why do I exist as a human?” again and again and this would suffice. On the other hand, travel photography is not about showing people what one recorded by saying “I took one or two fine photos” or sharing these using the means of digital media. Photographer must have a grasp of its language and realize that the story is their own. It doesn't matter where the photo was taken. The whole world is the land of humanity. It does not matter how you travel,

vatanıdır. Kendi ülkenizin şehirlerine, yakınlarındaki caddelere, sokaklara veya farklı bir ülkeye, hangi vasıta ile giderseniz gidin; -ister karayoluyla, ister uçakla, ister trenle ya da gemiyle- amacınız, seyahat kavramını ihya etmek olmalıdır. Bu amaç içinde makinenizin vizöründen bakıp deklanşöre basarken bütün insanlığı kuşatacak bir sorumluluk duygusu içindeyseniz, sizin fotoğrafınız etkili olacaktır. İyi bir seyahat fotoğrafçısı, gezdiği ve gördüğü diyarlardaki insanların içinde bulunduğu hâli fotoğraf diliyle anlatabilendir. Fransız romancı ve eleştirmen Gustave Flaubert'in sözü ile bitireyim: "Gezmek, insanı alçakgönüllü yapar. Dünyada aslında ne kadar da küçük bir yer kapladığımızı görmüş oluruz."

Sözünü seyahat fotoğrafçılığının ustalarına getirmek istiyorum. Kimlerden söz etmek istersiniz?

Ülkemizde bunun öncüsü, kuşkusuz Ara Güler'dir. Hem seyahat hem de gazetecilik hem de fotoğrafçılık... Onun ismi, üçünü birden ifade eder. Magnum Ajansı'nın kurucuları arasında yer almıştır. Tıpkı bir diğer fotoğrafçı olan Henri Cartier-Bresson gibi... O, 1931 yılında az bir parayla Afrika'ya gitti ve orada ormanda yaşadıklarını belgeledi. Daha sonraki yıllarda Hindistan, Endonezya, Çin ve Mısır gibi yerlerde bulundu. Buralarda ve Avrupa'da çektiği fotoğrafları, 1952-1956 yılları arasında yayımladığı kitaplarında kullandı. Öte yandan Sebastião Salgado, Kuzey Afrika'daki kuraklığı belgeleyen fotoğraflar çekti. Sınır Tanımayan Doktorlar ile dünyanın birçok bölgesinde çalıştı. Joachim Schmeisser'in, The David Sheldrick Wildlife Trust organizasyonu ile Kenya'da çektiği "Yetim Filler" çalışması, dünyada büyük yankı buldu. Steve McCurry'nin 1979 yılında Hindistan ile başlayan serüveni, onu Pakistan ve Afgan mültecilerle buluşturdu. Afgan kızı Sharbat Gula'nın fotoğrafını çekti ve tüm dünyanın ilgisini bölgeye topladı. Ayrıca Phil Borges'in Ekvador Amazonu'ndaki ormanlardan, Hindistan'daki Dharamsala dağlarına kadar uzanan bir fotoğraf öyküsü vardır ki söz edilmeye değerdir. Réhahn ise Vietnam'da çektiği fotoğraflarla tanındı. Jimmy Nelson, 19 yaşında yürüyerek Tibet yolculuğuna çıkmış, yanında küçük bir fotoğraf makinesi ile yolculuğunu görselleştirdi. Mitch Dobrowner, Güney Amerika'yı görmek için yollara düştü. Cibuti, Etiyopya ve Yemen'deki hayatları gözlemleyen Eric Lafforgue, 2006'da fotoğrafçılığa başladı ve bugünlerde Kuzey Kore, Papua Yeni Gine ve Etiyopya kabileleri üzerine çalışıyor.

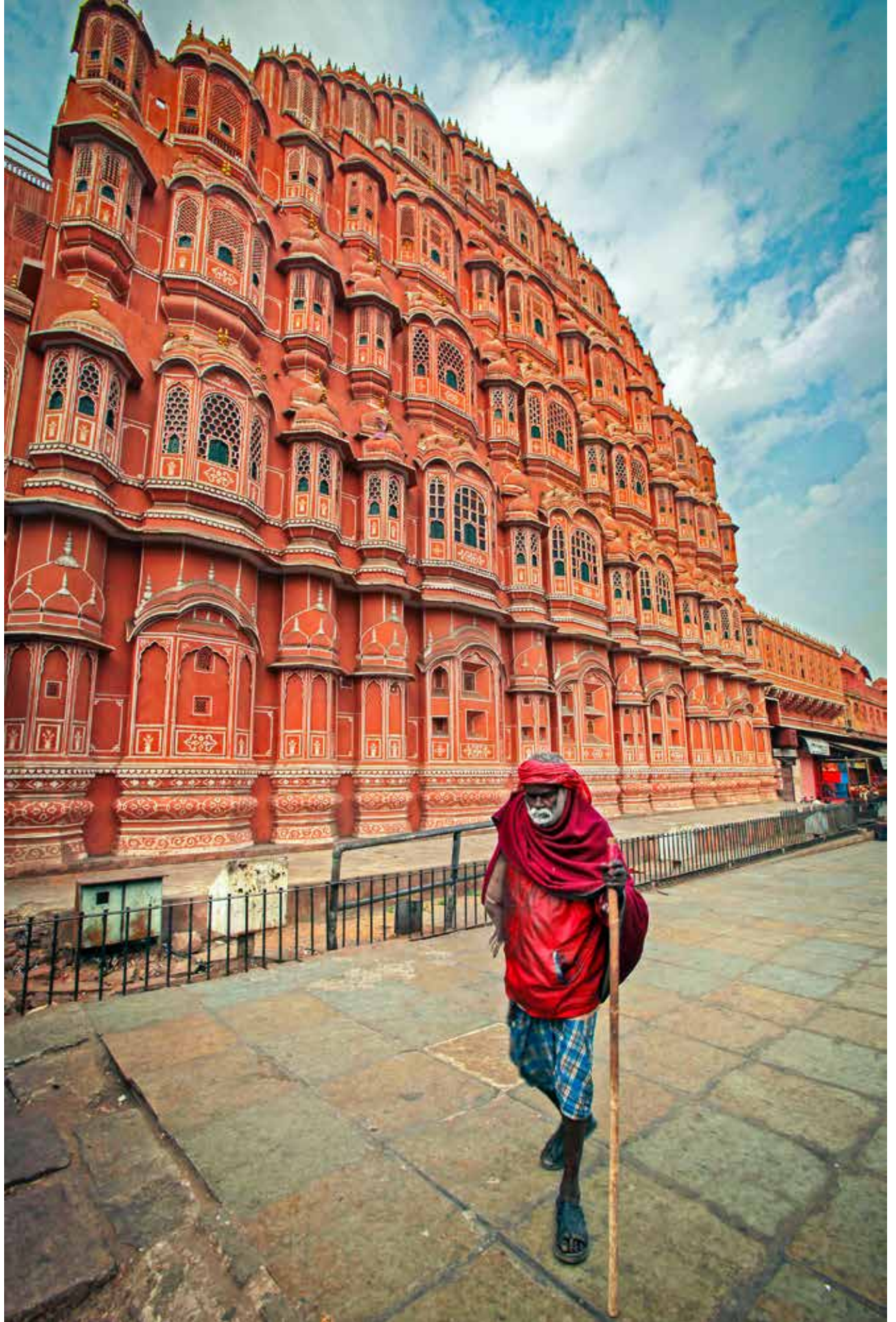
whether by road, plane, train or ship, or where you travel to; the cities in your own country, to the streets near you, or to a different country; your aim should be to revive the concept of travel. If you have a sense of responsibility that encompasses all humanity when you look through the visor of your camera and press the shutter button with this aim, your photograph will be powerful.

A good travel photographer can represent the state of the people in places they visit and see through the language of photography. Let me finish with the words of the French novelist and critic Gustave Flaubert: "Traveling makes one humble. We see how small a place we actually occupy in the world."

I would also like to talk about the masters of travel photography. Who would you mention?

The pioneer of this in Türkiye is undoubtedly Ara Güler. Travel, journalism and photography... His name evokes all three. He was one of the founders of Magnum Agency. Just like another photographer, Henri Cartier-Bresson... He traveled to Africa with little money in 1931 and documented his experience in the jungle there. In later years, he visited destinations such as India, Indonesia, China, and Egypt. He featured the photographs he took here and in Europe in his books published between 1952-1956. On the other hand, Sebastião Salgado took photographs documenting the drought in North Africa. He worked with the Doctors Without Borders all around the world. Joachim Schmeisser's "Orphan Elephants" work, he shot in Kenya with The David Sheldrick Wildlife Trust organization, made a great worldwide impact. Steve McCurry's journey, which began in India in 1979, brought him together with Pakistani and Afghan refugees. He photographed the 'Afghan girl' Sharbat Gula and drew the attention of the whole world to the region. There is also a photography story of Phil Borges that extends from Ecuadorian Amazon jungles to Dharamsala mountains in India, which is worth mentioning. Réhahn became known for the photographs he took in Vietnam. Jimmy Nelson, who traveled to Tibet on foot at the age of 19, visualized his journey with his small camera. Mitch Dobrowner hit the road to see South America. After observing life in Djibouti, Ethiopia and Yemen, Eric Lafforgue took up photography in 2006 and currently studies tribes in North Korea, Papua New Guinea and Ethiopia.

Hava Mahal / Hawa Mahal, Jaipur, Hindistan / India, 2009.

Instagram sayfanız @slymngndz üzerinden düzenli paylaşımlarınızı takip eden binlerce insan var. Sürekli de bir görsel üretim süreci içerisindeyiz. Son Özbekistan, Kudüs ve Bosna-Hersek yolculuğunuzun fotoğraflarında diğer inançlar, özellikle İslam mimarisine dair detaylar, yerel portreler, gün batımları ve sokak halleri görüyoruz. Bu seyahat üzerinizde ne gibi etkiler bıraktı? Yaşadığınız çarpıcı deneyimlerden biraz söz etmenizi istesek?

Kutlu Peygamber Hz. Muhammed (S.A.V.), “seyahat et, şifa bul” der. Benim yol ağızım budur. Kudüs, bütün insanlığa ait bir şehirdir. Medeniyetler, onun duvarlarından doğmuştur. Kudüs’e farklı bir anlam yüklüyorum. Benim için Kudüs, farklılıklarımızı bir üstünlük olarak değil de bir zenginlik olarak görüp özgür, eşit, adil, merhametli ve barış ikliminde birlikte yaşama umudunun adıdır. İnsanlığın ulaşacağı ideal budur. Buna ulaşabilmek için çok gayret edilmesi gerekir. İster teolojik öğretilerde, ister edebiyatta, ister sanatta ya da görsel sanatlarda olsun ilham alınması gereken bir şehirdir, Kudüs. Yeryüzünde bu şehirden daha etkileyici başka bir şehir yoktur. İnsanlığın gelecek umudu ile ilgili örnekleyebileceğim bir başka ülke, Bosna-Hersek’tir. Özbekistan ise benim kendi kültür ve medeniyet inşamda belirgin yeri olan bir ülkedir. Her üç yerin de benim nezdinde çok farklı tarafları var. Birinde kültürümüzün inşası, diğerlerinde insanın ve insanlığın geleceği... Bu anlamda geleceğe yönelik bir umut ışığıdır, Kudüs ve Bosna. Elbette her üç yerden de fazlasıyla etkileniyor ve orada farklılıklarımızın bir zenginlik olduğunu görebiliyorum. Kudüs, fotoğraf ve düşünce olarak uzun süredir çalıştığım bir yer. Şimdi ona Bosna-Hersek ve Özbekistan’ı da ekledim. Her gittiğimde farklı şeyler görüyorum. Işık açılarından mimari yapılara ve insan portrelerine dek ufuk açıcı farklılıklar keşfediyorum. Evet, hayat dinamik ve sürekli değişiyor, ama bu değişim bazı yerlerde daha belirgin yaşanıyor. Tıpkı Kudüs, Bosna ve Özbekistan’da olduğu gibi... Bosna-Hersek Savaşı’na başlangıcından bitimine kadar tanıklık ettim. İşin ilginç yanı, fotoğraf diliyle onu kayıt edemedim. Orada hekim ve yardım eden insan yönüm daha baskın çıktı.

There are thousands of people who follow your regular posts on your Instagram page @slymngndz. You are in a continuous visual production process. In the photos of your last trip to Uzbekistan, Jerusalem and Bosnia and Herzegovina, we see other faiths, especially details of Islamic architecture, local portraits, sunsets and street moods. How did this journey effect you? Would you like to talk a little bit about your dramatic experiences?

The Holy Prophet Muhammad (PBUH - Peace and Blessings be Upon Him) says “travel, get healed”. That’s my bait. Jerusalem is a city that belongs to all humanity. Civilizations have emerged from its walls. I attribute a different meaning to Jerusalem. For me, Jerusalem is the name of the hope of seeing our differences not as an advantage but as a wealth, and living together in a free, equal, fair, compassionate and peaceful climate. This is the ideal that humanity will achieve. And it takes a lot of effort. Jerusalem is a city to be inspired by whether in theological teachings, literature, art or visual arts. There is no other city on the world more impressive than this city. Another country that I can give as an example regarding humanity’s hope for the future is Bosnia and Herzegovina. Uzbekistan, on the other hand, is a country prominent in the construct of my own culture and civilization. All three places have very distinct aspects for me. The construction of our culture in one, the future of humanity and humankind in the others... In this sense, Jerusalem and Bosnia are beacons of hope for the future. Of course, I am greatly moved by all three places and I can see that our differences are a wealth there. Jerusalem is a place I have photographed and thought on for a long time. Now I also work on Bosnia and Herzegovina and Uzbekistan. I see different things every time I visit. I discover eye-opening differences from light angles to architectural structures and human portraits. Yes, life is dynamic and constantly changing but this change is more apparent in some places. Just like in Jerusalem, Bosnia and Uzbekistan... I witnessed the War in Bosnia-Herzegovina from the beginning to the end. The funny thing is, I couldn’t record it using the language of photography. There, it was more about being a physician and helping people.

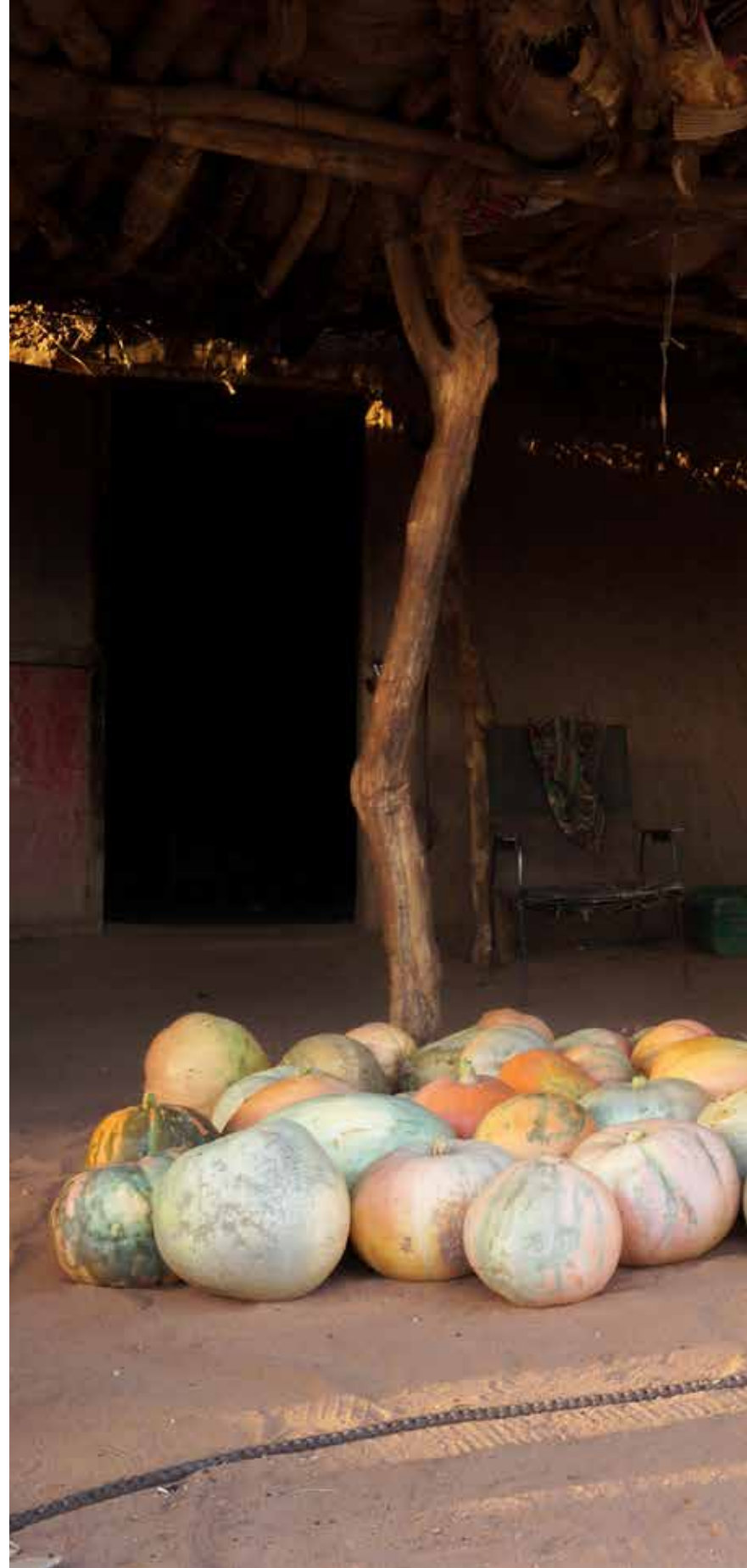
Fotoğraf birikiminizde eski Osmanlı coğrafyası başta olmak üzere, Türki Cumhuriyetler, Orta Asya, Filistin, Endülüs, Balkanlar, Kafkaslar ve Afrika gibi yerlere ilginizin daha yoğun olduğu anlaşılıyor. Bütün bu bölgeleri yanı sıra, gelecekteki fotoğraflı seyahatlerinizde en çok keşfetmek istediğiniz yer ya da yerler neresidir? Neden?

Galiba dünyada henüz gezmediğim ülke sayısı, anca iki elin parmakları kadardır. Gitmeyi hayal ettiğim ülkeler ve şehirler var elbette, ama daha önce gittiğim ve tekrar gitmek istediğim yerleri sıralamayı daha çok isterim. Mesela Kudüs'e her gidişim, sanki ilk defa gerçekleşiyor gibidir. Aynı şekilde Hive, Buhara, Semerkant ve Kahire'ye gidişlerim de öyle... Ayrıca Tebriz, Tahran, İsfahan, Şiraz, Meşhed, Kum, Kirman ve Yazd... Her gittiğimde sanki ilk defa görüyorum gibi hissedirim. Öte yandan Kabil, Takhar, Mezar-ı Şerif'e ve Afganistan'a tekrar gitmek isterim doğrusu. Orada olmak ve fotoğraf çekmek, gerçekten harika bir deneyimdi. Tabii Avrupa'da görmek istediğim yerler de var. Çok emek verdiğim bir şehir olarak Saraybosna, Kudüs'ün ilhamı ile oluşmuş bir şehirdir. Onun ruhu, insanlığın gelecekte ulaşmak istediği zirvedir. Toledo, Kordoba, Sevilla, Ronda ve Granada gibi Endülüs şehirlerinin yanı sıra; birçok Balkan şehri de böyledir. Kozmopolit yapıyı içlerinde barındıran şehirler önceliğimdir. Çok kültürlü şehirleri başka türlü severim.

In your portfolio, we see that you take more interest in regions such as the Turkic Republics, Central Asia, Palestine, Andalusia, the Balkans, the Caucasus and Africa, especially in the old Ottoman geography. Next to all these regions, what destination or destinations would you like to explore the most in your future photography travels and why?

I guess the number of world countries I haven't visited yet, is no more than the fingers of both hands. Of course, there are countries and cities that I dream of visiting, but I would rather list the places I have been to before and would like to visit again. For example, every time I visit Jerusalem I feel like it is for the first time. The same when I visit Khiva, Bukhara, Samarkand and Cairo... Also, Tabriz, Tehran, Isfahan, Shiraz, Mashhad, Kum, Kirman and Yazd... Every time I travel, I feel like I'm seeing these for the first time. On the other hand, I would like to revisit Kabul, Takhar, Mazar-i-Sharif and Afghanistan. Being there and taking photographs was a wonderful experience. Of course, there are destinations I would like to see in Europe. Sarajevo, a city on which I worked hard, is a city that was built with the inspiration from Jerusalem. Its spirit is the pinnacle that humanity longs to reach in the future. In addition to Andalusian cities such as Toledo, Cordoba, Seville, Ronda and Granada; many Balkan cities have the same vibe.

Agadez, Nijer / Niger, 2015.

Medrese öğrencileri / Madrasah students, Agadez, Nijer / Niger, 2015.

Çünkü insanlığın birlikte yaşama umudunu besleyen şehirlerdir. Pek bilinmez ama bu umut, Endonezya'nın Bali Adası'nda da var, Afrika'nın dört bir köşesinde de Amerika kıtasında da... Afrika'nın dört bir köşesinde Müslümanlar, Hristiyanlar, Yahudiler, Animistler ve diğer yerel inançlar-kültürler "Beyaz Adam" gelmeden önce hep bir arada yaşamışlardı. İspanya'da engizisyonundan kaçmış Yahudilerin kültürel mirası, özellikle de Endülüs İslam Medeniyeti'nin eserlerinin büyük bir kısmı, Fas, Tunus ve Mali'nin şehirlerindedir. Mali'nin başkenti Bamako ve Timbuktu bunlardandır. Çok ilginçtir, İspanyol Haçlı istilasını yıllarında Endülüs'ten kaçırılan el yazmalarının büyük bir kısmı, Mali'ye götürülmüştür. Öyle ki aralarında Hristiyanlara, Yahudilere ve Müslümanlara ait eserler de bulunuyor. Müslüman, Hristiyan ve Yahudi inancının mensupları, tarihte beraber birçok şehir kurdular. Mesela Fas'ta birçok yerde Yahudiliğin, özellikle Sefarad Yahudilerinin büyük etkisi görülür. Düşünün, geçmişte böylesi bir zenginlik vardı. Fakat günümüzde modernizm yavaş yavaş bütün bir dünyayı tek tipleştiriyor. Dünya, kültürel anlamda hızla çölleşiyor. Oysa zenginlik, farklılıklarımızı idrak edebilmekte ve farklılıklarımızı bir zenginlik olarak görebilmekte yatıyor. Yazar Eduardo Galeano, Endülüs için şöyle der, "Endülüs'te insanlığın kaybettiği şey, farklı kültürlerin bir arada oluş, yani barış içinde bir arada yaşama tecrübesidir." Günümüzde insanlık bu ideali arıyor, bir anlamda yitirdiği şeyi... İşte seyahat fotoğrafçısının insanlığa göstermesi gereken şey ve varılması gereken nokta tam da budur. Sözlerimi bitirirken şunu söylemek isterim: Seyahat fotoğrafçıları, tarihçi, sosyolog, antropolog ve edebiyatçılardır. Fotoğraflarıyla tarihe kayıt düşerler. Fotoğrafçı, tarihçi, sosyolog, antropolog, şair, öykücü, romancı, ressam, müzisyen ve matematikçidir aynı zamanda.

Cities with a cosmopolitan structure are my priority. I like multicultural cities more. Because these cities nourish humanity's hope of coexistence. Not well known, but this hope exists in Bali Island of Indonesia, in all four corners of Africa and in the Americas... Muslims, Christians, Jews, Animists and other local faiths-cultures live in all corners of the Black Continent had always coexisted before the "White Man" came. The cultural heritage of the Jews who fled the Inquisition in Spain, especially a large part of the works of the Andalusian Islamic Civilization, are in the cities of Morocco, Tunisia and Mali. The capital of Mali, Bamako and Timbuktu are among these. It is fascinating that most manuscripts smuggled from Andalusia during the years of the Spanish Crusade were taken to Mali. So much so that these include artifacts belonging to Christians, Jews and Muslims. Members of Muslim, Christian and Jewish faiths founded many cities together in history. For example, you can see everywhere in Morocco, the great influence of Judaism, especially Sephardic Jews. Imagine, there was such wealth in the past. But today, modernism is gradually standardizing the whole world. The world is rapidly becoming a cultural desert. However, wealth lies in the ability to perceive our differences and to regard them as wealth. Writer Eduardo Galeano says about Andalusia, "What humanity lost in Andalusia is the experience of coexistence of different cultures, that is, living together peacefully." Today, humanity is looking for this ideal, in a sense, what it lost. This is exactly what the travel photographer has to show humanity and the point to reach. I would like to end my words: Travel photographers are historians, sociologists, anthropologists and people of literature. They make recordings of history with their photographs. The photographer is also a historian, sociologist, anthropologist, poet, storyteller, novelist, painter, musician and mathematician.

Dr. Süleyman Gündüz kimdir?

Yazar, diş hekimi ve fotoğrafçı. Trabzon Çaykara'da doğdu. 1982'de Atatürk Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'ni bitirdi. 1989'da MSÜ Güzel Sanatlar Fakültesi Fotoğraf Bölümü'nde okudu. 1999'da Sakarya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde sosyoloji yüksek lisansını tamamladı. "Kafkas İslam Ordusu 1918" ve "Kut'ül Amare 1916" belgesellerinin yapım ve yönetmenliğini üstlendi. 2008'de İran Uluslararası Fotoğraf Bienali'nin onur konuğu oldu. Yeryüzü Doktorları, FOTOGEN ve Türkiye Fotoğraf Vakfı'nın üyesi olan Gündüz, yurt içinde ve yurt dışında birçok fotoğraf sergisi açtı. Sergi: "Kaybolan Yüzler" (2007), "Apocalypto" (2008), "Çizginin Esrarı" (2010), "Birikim" (2012), "Sierra Leone Mabereh Köyünde Bir Gün" (2013), "Afganistan" (2014). Kitap: "Kudüs: Tanrı Şehri" (2016). Kitap ve sergi: "Ağıtlar ve Anıtlar" (2005), "Tanrı Şehri Kudüs" (2008), "Sonsuzluk Çekimleri - Hattat Mehmet Şefik Bey" (2009), "Afrika'da Alıntı" (2016), "Kudüs: Ey Hüzünler Şehri" (2017).

© slymngndz

Who is Dr. Süleyman Gündüz?

Author, dentist and photographer. He was born in Trabzon Çaykara. He graduated from Atatürk University Faculty of Dentistry in 1982. He studied at MSU Fine Arts Faculty Photography Department in 1989. He completed his master's degree in sociology at Sakarya University Social Sciences Institute in 1999. He produced and directed the documentaries "Caucasian Islamic Army 1918" and "Kut'ül Amare 1916". He was the guest of honor in the Iran International Photography Biennial in 2008. Members of the Doctors Worldwide, FOTOGEN and the Turkish Photography Foundation, Gündüz opened many photography exhibitions both at home and abroad. Exhibitions: "Disappearing Faces" (2007), "Apocalypto" (2008), "Mystery of the Line" (2010), "Savings" (2012), "A Day in Mabereh Village in Sierra Leone" (2013), "Afghanistan" (2014). Books: "Jerusalem: City of God" (2016). Book and exhibitions: "Laments and Monuments" (2005), "Jerusalem: City of God" (2008), "Infinity Shots - Calligrapher Mehmet Şefik Bey" (2009), "Elbow Grease in Africa" (2016), "Jerusalem: O The City of Sadness" (2017).

Yılın Seyahat Fotoğrafçıları Travel Photographers of the Year

“ 2021 Uluslararası Yılın Seyahat Fotoğrafçısı Ödülleri'nin (TPOTY) kazanan fotoğrafları, gezegenimizdeki yaşamın çeşitli ve görkemli bir manzarasını sunuyor.

“ *The winning images in the 2021 global Travel Photographer of the Year awards (TPOTY) present a diverse and glorious view of life on our planet.*

Fortunato Gatto/www.tpoty.com, 2021.

Alessandro Bergamini/www.tpoty.com, 2021.

Yılın Seyahat Fotoğrafçısı Ödülleri, 2003 yılında verilmeye başlandı ve hızla dünyanın önde gelen seyahat fotoğrafçılığı ödüllerinden biri hâline geldi. Her yaştan ve her ülkeden amatör, yarı profesyonel ve profesyonel fotoğrafçıların katılımına açık olan yarışmaya, 140'tan fazla ülkedeki fotoğrafçılar katıldı ve bugüne kadarki en yaşlı katılımcımız 88, en genci ise sadece beş yaşında. Ödüllerin küresel yayılımı, 151 ülkedeki fotoğrafçılardan yaklaşık 20 bin görüntünün katılımı vasıtasıyla anlaşılabilir. TPOTY kurucusu Chris Coe şunları söyledi: "Son iki yıl herkes için zordu ve seyahat fotoğrafçıların yeni görüntüler çekme fırsatları sınırlıydı. Buna rağmen TPOTY'ye harika görüntüler katıldı ve sergilerimizi güvenli dış mekânlarda sürdürdük. Kazanan fotoğraflar ve tüm katılımcılardan gelenler, gezici fotoğrafçıların azim, yaratıcılık ve ustalığının kanıtıdır. 2022 TPOTY'nin 20. yılı ve dünyanın dört bir yanından seyahatle ilgili en iyi fotoğrafları daha da fazla tanıtmayı dört gözle bekliyoruz." İskoç Hebrides'teki kum ve gelgitlerin yarattığı "fotoğrafların" aldatıcı soyut görüntülerinden bir

Travel Photographer of the Year was founded in 2003 and rapidly became one of the world's leading travel photography awards. We accept entries from amateur, semi-pro and professional photographers of all ages and from all countries. We have received entries from photographers in more than 140 countries and, to date, our oldest entrant has been 88 years old, the youngest just five. The global spread of the awards can be seen in the fact that some 20,000 images were submitted from photographers in 151 countries. TPOTY founder Chris Coe said: "The last two years have been tough for everyone and opportunities for travel photographers to shoot new imagery have been limited. Despite this, TPOTY has managed to keep attracting great imagery and we have kept our exhibitions running in safe outdoor spaces. The winning images and those received from all entrants, are testament to the tenacity, creativity and ingenuity of travelling photographers. 2022 is TPOTY's 20th award and we look forward to celebrating even more of the best travel-related photography from around the world."

SEYAHAT DÜNYASINA DÖNÜŞ RETURNING TO WORLD OF TRAVEL

2021 Yılın Seyahat Fotoğrafçısı Ödülleri'nin kazananları açıklandı:
The winners of the 2021 Travel Photographer of the Year awards are revealed:

Genel Kazanan: 2021 Yılın Seyahat Fotoğrafçısı – Fortunato Gatto, İtalya

Overall Winner: *Travel Photographer of the Year 2021 – Fortunato Gatto, Italy*

Yılın Genç Seyahat Fotoğrafçısı: Jai Shet, ABD (yaş 18)

Young Travel Photographer of the Year: *Jai Shet, USA (age 18)*

Yılın Genç Seyahat Fotoğrafçısı: 15-18 yaş – Tevin Kim, ABD (yaş 16)

Young Travel Photographer of the Year: *15-18 yrs – Tevin Kim, USA (age 16)*

Yılın Genç Seyahat Fotoğrafçısı 2020: 14 yaş & altı – Indigo Larmour, İrlanda (yaş 13)

Young Travel Photographer of the Year 2020: *14 yrs & under – Indigo Larmour, Ireland (age 13)*

Portfolyo Kazanan: En iyi 8 – Alessandro Bergamini, İtalya

Portfolio Winner: *Best 8– Alessandro Bergamini, Italy*

Portfolyo Kazanan: Manzaralar ve Maceralar – Jie Fischer, ABD

Portfolio Winner: *Landscapes & Adventures – Jie Fischer, USA*

Portfolyo Kazanan: Yaşayan Dünya – William Burrard-Lucas, İngiltere

Portfolio Winner: *Living World – William Burrard-Lucas, UK*

Portfolyo Kazanan: İnsanlar ve Hikâyeleri – Beniamino Pisati, İtalya

Portfolio Winner: *People & their Stories – Beniamino Pisati, Italy*

Tek Görüntü Kazanan: As Shot – Mouneb Taim, Suriye

One Shot Winner: *As Shot – Mouneb Taim, Syria*

Tek Görüntü Kazanan: Yeşil Gezegen – Johnny Haglund, Norveç

One Shot Winner: *Green Planet – Johnny Haglund, Norway*

Tek Görüntü Kazanan: Seyahat İkonları – Alain Schroeder, Belçika

One Shot Winner: *Icons of Travel – Alain Schroeder, Belgium*

Smart Shot Kazanan: iTravelled – View Van Tran, Vietnam

Smart Shot Winner: *iTravelled – View Van Tran, Vietnam*

Halkın Seçimi Kazanan: Dani Salvà, İspanya

People's Choice Winner: *Dani Salvà, Spain*

HD Video Kazanan, Seyahat Kısalar: Philip Lee Harvey, İngiltere

HD Video Winner, Travel Shorts: *Philip Lee Harvey, UK*

EN İYİ 8 PORTFOLYO KATEGORİSİ – TEK GÖRÜNTÜLER BEST 8 PORTFOLIO CATEGORY – SINGLE IMAGES

Mansiyon Ödülü: F. Dilek Uyar, Türkiye

Special Mention: *F. Dilek Uyar, Türkiye*

Mansiyon Ödülü: Anil Sud, Kanada

Special Mention: *Anil Sud, Canada*

Mansiyon Ödülü: Marko Dimitrijevic, İsviçre

Special Mention: *Marko Dimitrijevic, Switzerland*

Mansiyon Ödülü: Richard Li, Hong Kong

Special Mention: *Richard Li, Hong Kong*

Mansiyon Ödülü: Vladimir Karamazov, Bulgaristan

Special Mention: *Vladimir Karamazov, Bulgaria*

Mansiyon Ödülü: Alain Schroeder, Belçika

Special Mention: *Alain Schroeder, Belgium*

Mansiyon Ödülü: Tuan Nguyen Tan, Vietnam

Special Mention: *Tuan Nguyen Tan, Vietnam*

Mansiyon Ödülü: Felicia Simion, Romanya

Special Mention: *Felicia Simion, Romania*

Mansiyon Ödülü: Linda Wride, İngiltere

Special Mention: *Linda Wride, UK*

2022 Yılın Seyahat Fotoğrafçısı Ödülleri hakkında daha fazla bilgi için lütfen www.tpoty.com adresini ziyaret edin.
For more information on the 2022 Travel Photographer of the Year awards please visit www.tpoty.com

[travelphotographeroftheyear](https://www.instagram.com/travelphotographeroftheyear)

Alessandro Bergamini/www.tpoty.com, 2021.

Alessandro Bergamini/www.tpoty.com, 2021.

Suriye kasabesindeki yıkımın ortasında yapılan bir Ramazan kahvaltısına, dünyanın dört bir yanındaki yaşamların ve kültürlerin samimi ve büyüleyici tasvirlerine, bir buz ve kar “balosunda” bir tavşana ve yıldızlarla birleşmiş gibi görünen bir “hayalet” leopara, 2021 küresel Yılın Seyahat Fotoğrafçısı Ödülleri’nin (TPOTY) kazanan görüntüleri, gezegenimizdeki yaşamın çeşitli ve görkemli bir manzarasını sunuyor. 2021 yılının seyahat fotoğrafçısı Fortunato Gatto oldu. İtalyan fotoğrafçı, 2007 yılından beri İskoçya’da yaşıyor ve benimsediği ülkeye olan derin sevgisi, kazanan seçkinin bir parçası olan Hebrides’deki kumdaki desenlerin görkemli ve ayrıntılı soyut görüntülerine yansımış. Buna ek olarak Alaska’daki “mevsimlerin buluşması” görüntüleri, müthiş bir mekân hissiyle sizi dünyanın en uzak ve güzel köşelerinden birine çekiyor.

Amerikalı iki çaylak fotoğrafçı, TPOTY Yarışması’nda jürinin gözüne çarptı. 18 yaşındaki Jai Shet’in mevsimleri yakalayan harika orman fotoğrafları serisi, ona yılın genç seyahat fotoğrafçısı unvanını kazandırırken, 16 yaşındaki bir diğer Amerikalı Tevin Kim ise “Mormon Row”, Wyoming’deki evler ve ahırları fotoğraflayarak 15-18 yaş kategorisini kazandı. İrlanda’dan 13 yaşındaki Indigo Larmour, art arda üçüncü kez TPOTY Onur Listesi’nde yer aldı ve bu kez Sharjah’daki deve yarışını yakalayan dinamik bir portfolyo ile 14 ve altı yaş kategorisinde en üst sıralarda.

Bir başka İtalyan fotoğrafçı, Alessandro Bergamini, Afganistan, Çin, Hindistan, Myanmar ve Rusya’daki öznelerinin yaşamları ve toplulukları hakkında müthiş bir iç görü sunan sekiz fotoğrafla en iyi sekiz portfolyo kategorisini kazandı. Belçikalı Alain Schroeder’in Kırgızistan’da bir “ölü keçi polo” oyununu kazanmak için amansız bir şekilde yarışan yüzlerce atlı adamın aksiyon dolu siyah-beyaz fotoğrafı, en iyi sekiz kategorisinin en iyi tek görüntü kazananı oldu. ABD’li fotoğrafçı Jie Fischer, Kenya’daki Magadi Gölü’nün dikkat çekici renkleri üzerindeki flamingoları betimleyen renkli, neredeyse soyut bir portfolyo ile manzara ve macera kategorisinin birincisi oldu. Profesyonel kayak fotoğrafçısı İngiliz Pally Learmond, Alaska’daki “Dirty Needle” Dağı’nda serbest stilde bir kayakçının çarpıcı görüntüsüyle en iyi tek görüntü ödülünü kazandı.

Yaşayan dünya kategorisini kazanan, İngiliz fotoğrafçı Will Burrard-Lucas oldu. Kenya’da geceleri, -nadir melanistik leoparlar da dâhil olmak üzere- leoparların görüntülerini

From beguiling abstract images of the ‘paintings’ created by the sand and tides in the Scottish Hebrides to a Ramadan breakfast amidst the devastation of a Syrian town, intimate and fascinating depictions of lives and cultures across the globe, a hare in ‘ball’ of ice and snow and a ‘ghost leopard’ apparently merging with the stars, the winning images in the 2021 global Travel Photographer of the Year awards (TPOTY) present a diverse and glorious view of life on our planet.

The Overall Winner – the Travel Photographer of the Year 2021 – is Fortunato Gatto. This Italian photographer has been based in Scotland since 2007, and his deep love of his adopted country is reflected in his sumptuous, detailed abstract images of patterns in the sand in the Hebrides which form part of his winning selection. In addition, his images of a ‘meeting of the seasons’ in Alaska draw you in, with a wonderful sense of place, to one of earth’s most beautiful remote places.

Two fledgling photographers from America caught the judges’ eye in the TPOTY contest. 18-year-old Jai Shet’s beautiful series of forest images capturing the seasons won him the title of Young Travel Photographer of the Year, while his fellow American, 16-year-old Tevin Kim, won the 15-18 Year category for images of homes and barns in ‘Mormon Row’, Wyoming. And 13-year-old Indigo Larmour from Ireland features in the TPOTY roll of honour for the third year in succession, this time taking top honours in the 14 and Under category with a dynamic portfolio capturing camel racing in Sharjah.

Another Italian photographer – Alessandro Bergamini – won the Best 8 portfolio category with eight images that gave great insight into the lives and communities of his subjects in Afghanistan, China, India, Myanmar and Russia. Belgian Alain Schroeder’s action-packed black and white image of hundreds of men on horseback fiercely competing to win a game of ‘dead goat polo’ in Kyrgyzstan was voted the Best Single Image winner of the Best 8 category. US photographer Jie Fischer was the winner of the Landscape & Adventure category with a colourful, almost abstract portfolio depicting flamingos over the remarkable coloured waters of Lake Magadi in Kenya. Professional ski photographer Pally Learmond (UK) won the Best Single Image award with his striking image of a freeskier on ‘Dirty Needle’ mountain, Alaska.

The Living World category was won by British photographer Will Burrard-Lucas, using his self-developed Camtraptions camera trap system to capture images of leopards – including rare melanistic leopards - at night in Kenya, with one particular long

yakalamak için kendi geliştirdiği Camtraptions kamera tuzak sistemini kullandı. Özellikle bir fotoğrafında, uzun pozlama flaş ile birleştiğinde leopar yıldızlardan ortaya çıkıyor gibi görünüyor. Bu kategorideki en iyi tek görüntü ödülü, sabrı ve su aygırları hakkındaki bilgisi sayesinde bu güçlü yaratıklardan birinin çamur havuzundan çıkarken gözünü açtığı anı tam olarak yakalayan Portekizli fotoğrafçı Jose Fragozo'ya gitti. Beniamino Pisati, Lombardiya dağlarındaki süt ve peynir üreticilerinin hayatlarını belgeleyen siyah-beyaz portfolyosuyla insanlar ve hikâyeleri kategorisini kazandı ve yine İtalyan bir fotoğrafçı büyük ödülün sahibi oldu. İrlandalı fotoğrafçı Trevor Cole, Güney Sudan'daki genç bir sığır çobanını sıra dışı portresiyle bu kategoride en iyi tek görüntü ödülünü aldı.

Tek görüntü kategorilerinde Alain Schroeder, Icons of Travel'da birinci ve ikinci sırayı; Kuzey Kore, Pyongyang'daki Mansudae Büyük Anıtı'nın görüntüsüyle ise birincilik ödülünü aldı. Norveçli Johnny Haglund'un Brezilya Belèm'deki atık kirliliği görüntüsü, insanlığın gezegen üzerindeki etkisinin mercek altına alındığı bir dönemde, yeşil gezegen kategorisinin çarpıcı ve dokunaklı kazananı oldu. Suriyeli foto muhabiri Mouneb Taim, drone'uyla bombalanmış bir Suriye kasabasının yıkıntıları arasında düzenlenen toplu Ramazan kahvaltısını çekerek as shot kategorisinde birincilik ödülü aldı. Cep telefonu veya tabletle çekilen görüntüler için iTravelled kategorisini, Saygon'daki 90 yaşındaki bir ayakkabıcının renkli ve hoş görüntüsüyle Vietnamlı fotoğrafçı Viet Van Tran kazandı.

Tek fotoğraf ödülleri arasında nakit burslar, Chris Weston imzalı, çerçeveli, sınırlı sayıda Animals on the Edge baskıları ve JRNY seyahat dergisinin dijital kopyaları ve Royal Photographic Society üyeliği yer aldı. Bir kategoride ise kazanan, jüri üyeleri tarafından belirlenmedi. Halkın seçimi ödülü, TPOTY web sitesinde yapılan halk oylamasıyla belirlendi. 10 bin 419 oyla kazanan fotoğraf, İspanyol fotoğrafçı Dani Salvà'ya ait ve İspanya'nın Verges kentinde düzenlenen "Ölüm Dansı" hazırlıklarını gösteriyor. Son olarak İngiliz fotoğrafçı ve film yapımcısı Philip Lee Harvey, Uganda'nın Musoto kentinde terzilerin yetiştirildiği Spotlight on Africa çalışmasının harika sonuçlarını gösteren, mutluluk veren bir videoyla travel shorts video kategorisini kazandı.

exposure shot combined with flash making the leopard appear to emerge from the stars. The Best Single Image award in this category went to Portuguese photographer Jose Fragozo, whose patience and knowledge of hippos enabled him to capture the precise moment one of these powerful creatures opened its eye as it rose from a mud pool. Yet another Italian photographer took a top award, when Beniamino Pisati won the People & Their Stories category with his black and white portfolio documenting the lives of milk and cheese producers in the mountains of Lombardy. Irish photographer Trevor Cole received the Best Single Image award here for his unusual portrait of a young cattle herder in South Sudan.

In the single image categories, Alain Schroeder took first and second places in Icons of Travel, with his image of the Mansudae Grand Monument in Pyongyang, North Korea taking first prize. Norwegian Johnny Haglund's image of waste pollution in Belèm, Brazil was the graphic and poignant winner of the Green Planet category at a time when man's impact on the planet is in the spotlight, and Syrian photojournalist Mouneb Taim received first prize in the As Shot category for his drone shot of a mass Ramadan breakfast held in the ruins of a bomb-damaged Syrian town. The iTravelled category for images shot on a mobile phone or tablet was won by Vietnamese photographer Viet Van Tran, for his colourful, beautifully composed image of a 90-year-old shoemaker in Saigon.

Single image prizes included cash bursaries, a signed, framed limited-edition print by Chris Weston from Animals on the Edge print and digital copies of JRNY travel magazine, and membership of the Royal Photographic Society. The winner in one category was not chosen by the judges. The People's Choice award was decided by members of the public voting on the TPOTY website. The winning image, chosen from 10,419 votes, is by Spanish photographer Dani Salvà and shows preparations for the 'Dance of Death' in Verges, Spain. Finally, British photographer and filmmaker Philip Lee Harvey won the Travel Shorts video category, with an uplifting video showing the fantastic results of the work of Spotlight on Africa, training seamstresses in Musoto, Uganda.

Fortunato Gatto/www.tpoty.com, 2021.

Philip Lee Harvey/www.tpoty.com, 2021.

Fortunato Gatto/www.tpoty.com, 2021.

Vladimir Karamazov/www.tpoty.com, 2021.

Tuan Nguyen Tan/www.tpoty.com, 2021.

Seyyahın Yolculuğu Traveler's Journey

“ Teknolojik determinizmde sanal gerçeklik teknolojileri ve seyahat fotoğrafçılığı üzerine yazılmış bu makalenin amacı, tüm bu değişim ve dönüşüm çerçevesinde seyahat fotoğrafçılığının serüvenini teknoloji üzerinden yeniden yorumlamaktır.

“ *This article on virtual reality technologies and travel photography within technological determinism, aims to reinterpret the journey of travel photography through technology within the framework of this unprecedented change and transformation.*

Dijitalleşmeyle tanık olduğumuz teknolojik determinizm (1) politik, kültürel ve sosyal alanlarda değişime neden olmuş bu durum, alışkanlıklarımızı, yaşam biçimlerimizi ve değerlerimizi değiştirmiştir. Buna paralel olarak internet web sayfaları ile dünyaya açılan pencereler olarak bilgi alma verme biçimlerimizi değiştirmiş; görsel çağın başlamasına neden olmuştur. Sanal gerçeklik teknolojilerinin yaygınlaşmaya başlaması, Metaverse ve Nesnelerin İnterneti (IoT) yeni bir değişimin başlangıcı ve yaşam biçimlerimizin yeniden şekillenmesi anlamına gelmektedir. Dijitalleşmeyle gelen değişim, fotoğraf çekme yöntemlerinde, fotoğrafın işleminde, sergilemede ve malzemenin çeşitlenmesinde etkili olmuştur. Başka bir açıdan fotoğraf, fizik kimya bilimleriyle ilgili analog teknolojilerden gelir ve teknolojinin belirleyiciliğinde dijital teknolojilere doğru evrilir. Dijital teknolojiler, sadece fotoğraf çekme yöntemlerini değil, onu işleme yöntemlerini de etkiler. Öte yandan seyahat etmek ve gidilen yerin manzarasını, kültürü ve gelenekleri belgelemek, tarihin o anki kesitini dondurmak, fotoğraf

Technological determinism (1) we were introduced to with digitalization, has been a catalyst in political, cultural and social fields, altering our habits, lifestyles and values. Parallel to this, the internet has changed the way we get and give information through web pages that are windows opening to the world; leading to the onset of the visual age. As virtual reality technologies become widespread, the Metaverse and the Internet of Things (IoT) mark the beginning of a new transformation and the reformation of our lifestyles. The change brought about by digitalization has influenced photography techniques, photography processing, exhibition and diversification of material. From a different viewpoint, photography is a product of analogous technologies related to physical and chemical sciences and evolves into digital technologies under technological determinism. Digital technologies influence not only photography techniques but also the methods of processing photography. On the other hand, traveling and documenting the scenery, culture and traditions of a destination, freezing a particular section of history in

makinesinin icadından (19. yüzyıl) çok önce başlar. Resimsel belgelemenin, genellikle oryantalizmle ön plana çıktığı düşünülse de öncesinde 15. yüzyılda gravür sanatıyla (kaynak: t.ly/t4O8) başladığı ve giderek Doğu'nun keşfedilmesi ve belgelenmesi için etkin şekilde kullanıldığı görülür. Bu dönemde Doğu'nun kültürünü yazıya döken birçok seyyah, yazdıklarını görsel olarak belgelemek için gravür sanatçısına ihtiyaç duymaktaydı ve kitaplarında gravür baskılara bolca yer vermektedir. Gravür belgelemedeki sorun, estetik ve politik kaygılardan dolayı gerçeği birebir yansıtmamasıydı.

Üsküdar İskelesi'nden Zeytinburnu'nun gravür baskısını yapan Bartlett'in baktığı noktadan yapılan güncel çekimde Kız Kulesi daha uzakta, karşı tepeler daha yakında algılanmaktadır. Gravürler, her ne kadar zamanın belgesi niteliğinde olsa da fotoğrafıyla kıyaslandığında gerçeklik yönünde belirsizliğe neden olur.

Fotoğrafın icadı bu kaygıları ortadan kaldırırken, gravür sanatının el değiştirmesini sağlamıştır. Önceleri seyyahın merkezinde olan kültürün belgeleme işlevi de giderek gezgin fotoğrafçının liderliğine doğru yön değiştirmiştir. İlerleyen zamanda seyyah fotoğrafçıların analogdan dijital geçmesi, artı ve eksileri de beraberinde getirmiş; çekim kalitesi, saklama, zaman, netlik, hata azaltma, pil ve film gibi birçok farklılıkların oluşmasına neden olmuştur. Bu süreçte dijital teknolojilere yönelen büyük çoğunluğa amatör gezginler katılmış, seyahat eden insanların da daha çok anı biriktirmelerine katkı sağlamıştır.

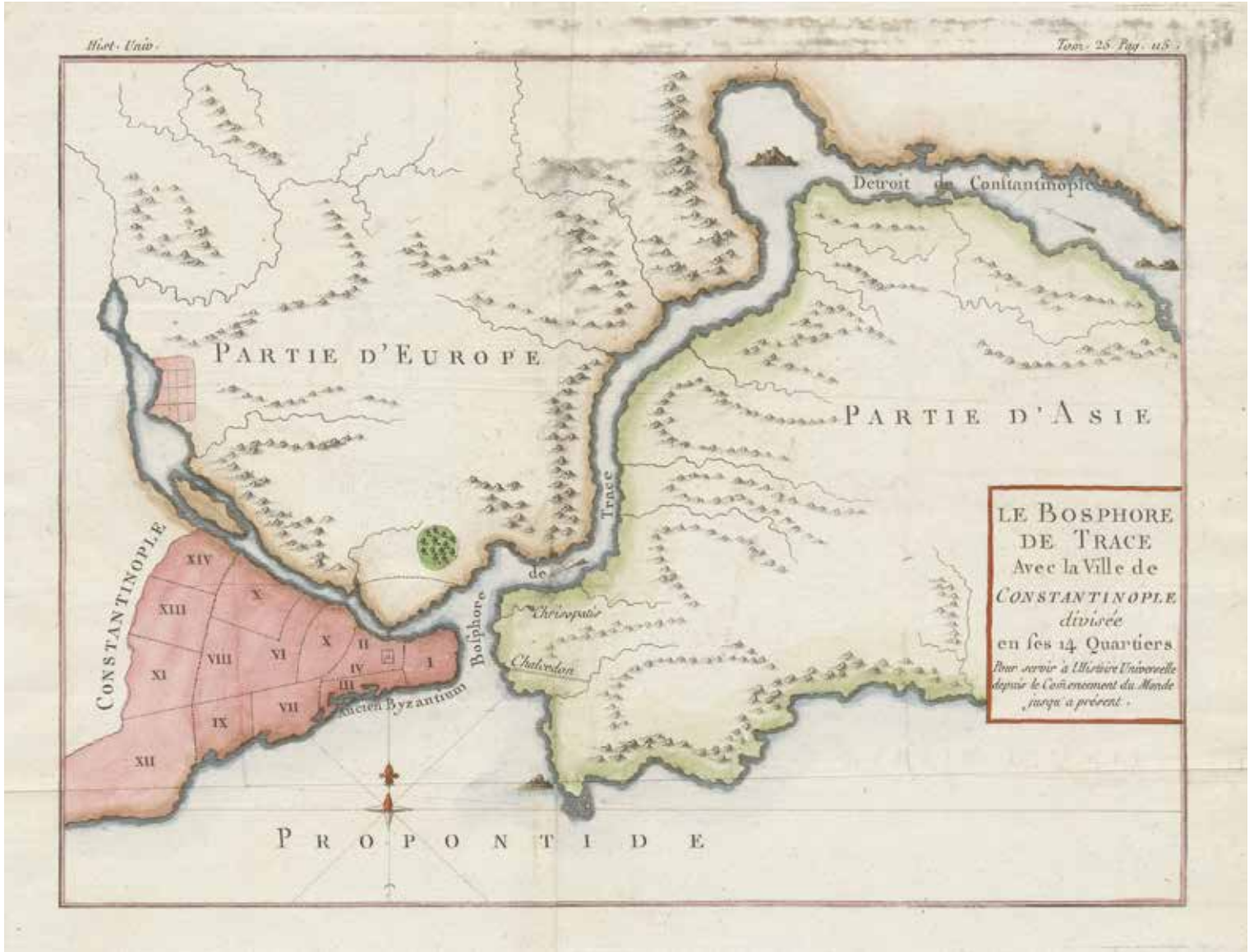
time, began long before the invention of the camera (19th century). Although pictorial documentation is generally thought to become prominent with Orientalism, we see that it began with the art of engraving in the 15th century (source: t.ly/t4O8) and was increasingly used to explore and document the Orient. During this period, many travelers who wrote about the Eastern culture needed engraving artists to visually document their writings and included a lot of gravure prints in their books. The problem with engraving documentation was that it would not represent the reality as is, due to aesthetic and political concerns.

In a recent image taken from from the viewpoint of Bartlett, who made an engraving of Zeytinburnu from Üsküdar Pier, the Maiden's Tower is perceived further away and the facing hills, closer. Although the engravings document time, they cause uncertainty in reality in comparison to photography.

While the invention of photography eliminated these concerns, the art of engraving changed hands as a result. Documenting the culture, a function formerly considered central for the traveler, gradually shifted towards the leadership of traveling photographer. As travel photographers transitioned from analog to digital in the following period, new pros and cons emerged as well as new distinctions such as shooting quality, storage, time, resolution, error reduction, battery and film. In this process, amateur travelers joined the majority who steered towards digital technologies which contributed to the travelers to save more memories.

Fotoğraf / Photo by Robyn Mackenzie, 2019.

Boğaz / Bosphorus, Histoire Universelle, 1780.

Osmanlı döneminde Ayasofya / Hagia Sophia in the Ottoman period, İstanbul / Istanbul, 18. yüzyıl / 18th century.

MODERN SEYYAHLAR: GEZİ INFLUENCER'LARI

İlerleyen süreçte, 1990 yılında internet, 15 yıl sonra dijital teknoloji ve 20 yıl sonra akıllı telefonların ortaya çıkması, teknolojinin belirleyiciliğinde yine iletişim ve sosyalleşme biçimlerimizi değiştirmiştir. Bu dönemde üretilen bilginin büyük çoğunluğunun görsellerden oluşması, görsel çağa geçişi sağlamıştır. Üretilen bilgi, internet aracılığıyla önce web 1.0'da paylaşılmış; web 2.0'da ise etkileşimli hâle gelmiştir. Kullanıcılar hem bilgi alan hem bilgi üreten konuma gelmiştir. Gezi fotoğrafları ve dergiler dijital olarak yayınlanmaya başlamış ve daha çok izleyiciye ulaşabilmiştir. Akıllı telefonlar ve buna paralel sosyal medyanın yaygınlaşması, görsel bilginin web sitelerinden bireysel telefonlara taşınmasını ve çok daha fazla kişiye ulaşmasını sağlamıştır. Bu süreçte gezi fotoğrafçıları da sosyal medyayı daha etkin şekilde kullanmıştır. Buna paralel gezi influencer'ı ortaya çıkmış ve kitleleri peşinden sürüklemeye başlamıştır. Her ne kadar fotoğraf sanatıyla kıyaslanamasa da fotoğrafı kullanan gezi influencer'larının kanaat önderliği yapması, kitleleri gittikleri yere sürüklemesi ve dijital pazarlamada söz sahibi olması bakımından dikkat çekicidir. Başka bir açıdan bakarsak teknolojik determinizm seyyahın yolculuğunda ve konumlandırılmasında dönüştürücü rol oynamıştır. Gezi influencer'ları, bir zamanlar kültür ve manzaranın belgeleme işini, gravür sanatçısının konumunu elinden alan gezi fotoğrafçısının yerine göz dikmiştir. Ancak yine de gezi fotoğrafları ile karşılaştırmak, siyah ve beyazı kıyaslamak kadar uzaktır. Çünkü içerik üretimi, kullandıkları yöntemler birbirinden çok farklıdır. Gezi influencer'ları teknolojinin belirleyiciliğinde teknolojinin imkânlarını kullanarak dönüşmüştür. Kitleleri peşinden sürüklemesi, popüler kültürle uyumlu sürekli yenilenen içeriklerle çağın ruhunu yakalaması ve dünya hakkında düşünme şeklimizi değiştirmesi bakımından oryantalist gezgine daha yakındır. Teknolojik dünya bugün Metaverse, yapay zekâ, sanal dünyalar ve toplum 5.0 kavramlarını konuşurken fotoğrafın bu dönüşümlerden etkilenmemesi imkânsız gibi görünmektedir. Hatta günümüzde fotoğraf alanında, sanal gerçeklik ve artırılmış gerçeklik uygulama örneklerini görmek mümkündür. Gelişen teknoloji, fotoğraf sanatına sanal gerçeklik yöntemlerini daha yetkin kullanma imkânı verecek yönde ilerlemektedir. Son dönemlerde fotoğraf sanatçıları, şimdiden bu teknolojilerle uyumlu projeler üretmeye ve sergilemeye başlamışlardır.

MODERN TRAVELERS: TRAVEL INFLUENCERS

In the following period, the emergence of the internet in 1990, digital technology 15 years later, and smart phones 20 years later, again changed the way we communicate and socialize within technological determinism. The fact that the greater part of the information produced in this period consisted of visuals, lead to transition to visual age. Information produced was initially shared on web 1.0 via Internet and became interactive in Web 2.0. Users have become both the receivers and producers of information. Travel photos and magazines began being published digitally thus reaching wider audiences. The popularity of smartphones and in parallel the social media, has enabled visual information's transfer from websites to individual phones, making it accessible to more and more people. In this process, travel photographers have also start to use social media more effectively. Travel influencer emerged parallel to this with masses of followers. Although it cannot be compared with the art of photography, it is remarkable that travel influencers who utilize photography are opinion leaders who lead the masses and have a say in digital marketing. From another perspective, technological determinism played a transformative role in the traveler's journey and positioning. Travel influencers have their eyes on the position of travel photographers, who once replaced the engravers who had the job of documenting the culture and landscape. However, comparing this with travel photography is like comparing black and white. Because content production and the methods used are utterly different. Travel influencers have been transformed by using technological means in technological determinism. They are more similar to orientalist travelers since they are followed by masses, they capture the zeitgeist with consistently renewed content compatible with popular culture, and change the way we think about the world. As the concepts of Metaverse, artificial intelligence, virtual worlds and society 5.0 are all the talk in the world of technology today, photography will surely be affected by these changes. Even today, we see examples of virtual reality and augmented reality applications in the field of photography. Developing technology advances in a direction that will allow the art of photography to use virtual reality methods more competently. Photographers have already started producing and exhibiting projects compatible with these technologies in recent period.

ZAMANDA SEYAHAT: VR SERGİLER

Sanal gerçeklik teknolojileri ile fotoğrafın ilk kesişimi, sergi noktasında olmuştur. Fotoğrafın web sayfalarında ve sosyal medya ile paylaşımları görünürliğini arttırmış; hatta fotoğraf dergileri, farklı kaygılardan dolayı çevrim içi dergilere dönüşmüş; seyahat fotoğrafları da bu dergilerde çağın hızına uygun olarak daha çabuk gösterime girmiştir. Ancak yaratıcı projeler olarak görülen sanal gerçeklikte fotoğraf sergileri, başka bir boyuta atlama/zamanda yolculuk olarak görülebilir. Çünkü sanal gerçeklikteki sergiler, sadece mekândan bağımsız değil; zamandan bağımsız, hatta zamanda yolculuk olarak kurgulanmaktadır. “Zamanda Yolculuğa Çıkmaya Hazır mısınız?” sorusuyla lanse edilen “Eşikler / Thresholds” sergisi, İngiliz bilim insanı William Henry Fox Talbot’ın 1839 yılında Birmingham’daki King Edward’s School’da açtığı, dünyanın ilk fotoğraf baskı sergisini ziyaret etmeye çağırıyordu. “Ziyaretçiler daldırmayla (2) dijital ve üç boyutlu olarak inşa edilmiş bir mekâna adım atıyorlar. Mekânda serbestçe geziniyorlar ve dijital ortamda inşa edilmiş vitrinlere, eşyalara, yüzeylere dokunuyorlar. Collishaw, 1839’daki fotoğraf sergisinin açıldığı sırada protesto gösterileri yapmakta olan işçi örgütü Çartistler’in seslerini ve görüntülerini de sergiye taşıyor. Serginin en hoş sürprizlerinden biri ise kızılötesi sensörlerin ziyaretçilerin görüntüleri üzerinde oynadığı oyunlar olmuştur” (YKY, 2018). 2018’de Beyoğlu Yapı Kredi Kültür Sanat’ta açılan bu sergi, Mat Collishaw’dan Bir Sanal Gerçeklik sergisi olarak tanıtılmış ve serginin ilk gösterimi, 2017’de Londra’da Somerset House’da gerçekleşmiş ve dünya turuna başlamıştır.

TRAVEL IN TIME: VR EXHIBITIONS

The first time virtual reality technologies and photography crossed paths was in exhibitions. Sharing photos on web pages and social media have increased their visibility; even photography magazines have become online due to various concerns; and also travel photographs have been displayed in these magazines much more quickly in line with the pace of the period. However, photography exhibitions in virtual reality seen as creative projects, can be considered as leaps to another dimension / time travel. Because exhibitions in virtual reality are not only non-spatial but are designed as time independent, even as time travel. The “Thresholds” exhibition, launched with the question “Are You Ready to Time Travel?”, called for a visit to world’s first photo-print exhibition opened by British scientist William Henry Fox Talbot at King Edward’s School in Birmingham in 1839: “Visitors step into a digital space constructed three-dimensionally by way of immersion (2). They roam freely in the space and touch the digital showcases, objects and surfaces. Collishaw also brings to the exhibition the sounds and images of the labor organization Chartists, who were protesting during the 1839 photography exhibition. One of the most pleasant surprises of the exhibition was the games infrared sensors played on visitors’ images.” (YKY, 2018). Opened at Beyoğlu Yapı Kredi Culture and Arts in 2018, this exhibition was introduced as a Virtual Reality exhibition by Mat Collishaw, and the exhibition’s gala was held at Somerset House in London in 2017 before starting its world tour.

İstanbul / Istanbul, Fotoğraf / Photo by Murat Gür, 2020

Bu noktadan sonra sanal ve artırılmış gerçeklik ve fotoğraf ilişkisine değinileceği için kısaca sanal gerçeklik ve izleyici deneyimi hakkında kısa bir bilgi aktarma ihtiyacı doğmuştur. Sanal gerçeklik (VR) terimi, 1989 yılında Amerikalı yazar ve bilgisayar bilimcisi Jaron Zepel Lanier tarafından ortaya atılmıştır. Kullanıcılarına bilgisayar tarafından oluşturulan sanal bir dünyaya dalmış olma yanılsamasını veren ve onunla etkileşime girme yeteneği veren modern bir teknolojidir (Sala, 2021). Bu daldırma, sanal gerçeklik teknolojilerini kullanarak (Hololens ya da VR Oculus gözlük) zihinsel olarak başka bir gerçekliğe götürme ve inandırma olarak tanımlanabilir. İzleyici bu gerçekliğe daldıktan (ışınlanır) sonra yeni gerçekliğin içine girerek, tamamen gerçek dünyadan ve zamandan kopar. Sanal gerçeklikte gerçek görüntüler kullanılabilirdiği gibi tarihi modeller için 3D modellenmiş kurgu mekânlar da kullanılabilir. İnandırıcılığı arttırma için kullanıcının dijital yansımasının kullanılması önemlidir. Yoksa kullanıcı kendisini ruh ya da rüyada gibi hissedebilir. Bu dijital yansıma sanal gerçekliğin kurgusuna göre avatar (3) olarak yansıtılır. Yine sanal gerçeklikte etkileşim (4), inandırıcılığı arttırma için kullanılan önemli bir ayrıntıdır. VR sergilere bir başka örnek olarak Canon, World Press Photo 2017 ile iş birliği içinde, izleyicilere evden erişebilecekleri etkileşimli sergisi gösterilebilir. Canon, 2017 yılında görsel hikâye anlatım yarışma sonuçlarını VR sergide izleyicisiyle paylaşmıştır.

Since we will discuss the relationship between virtual and augmented reality and photography after this point, it is necessary to briefly inform about virtual reality and audience experience. The term virtual reality (VR) was coined by American author and computer scientist Jaron Zepel Lanier in 1989. It is a modern technology that provides the users with the illusion of being immersed in a computer-generated virtual world and the ability to interact with it (Sala, 2021). This immersion can be defined as mentally taking and making believe in another reality using virtual reality technologies (Hololens or VR Oculus glasses). After immersing (teleportation) into this reality, the viewer enters into the new reality, completely disconnected from the real world and time. Real images can be used in virtual reality as well as 3D-modelled fictional spaces to model history. It is essential to use a digital image of the user for increased plausibility. Otherwise, the user may feel like a spirit or a dreamer. This digital image is reflected as an avatar (3) according to the construct of virtual reality. Again, interaction in virtual reality (4) is a prime technicality for increased plausibility. Another example of VR exhibitions is the interactive exhibition by Canon in collaboration with World Press Photo 2017, that viewers can access from home. Canon shared the results of the visual storytelling competition in 2017 with its audience in the VR exhibition.

YENİ TREND: VR TURİZM

2020'de Forbes Amerikan iş dünyası dergisi, sanal gerçeklik sanatını ve sergilerini, sanal gerçeklik teknolojilerini büyüyen bir trend olarak göstermiş; geleceğin pazarını ele geçirebilme potansiyelinden bahsetmiştir (Rabimov, 2020. Kaynak: t.ly/Xx3P). Sanal gerçeklik, sadece sinema oyun ve sanat alanında değil; turizm sektöründe yer almaya başlamış; otele rezervasyonu için ön gösterim, gezilecek müze deneyimleri, uçak deneyimleri; hatta seyahat acentelerinin programı içine aldığı bir deneyim hâline gelmiştir. Sanal gerçekliğin zihinsel daldırma, gerçek dünyadan koparma ve inandırma deneyimi, sanal seyahat (özellikle Covid-19 küresel salgın sonrası) etme fikrini de ivedilikle hayata geçirme yolunda ilerlemektedir. Everest Dağı'na çıkma deneyimini sanal gerçeklikte yaşamak, Paris'e, Madrid'e, Tokyo'ya ya da Mısır Piramitleri'ne gitmek mümkündür. Şu an için bu deneyimde profesyonel fotoğraflar çekilemese de seyahat eden insanların gittikleri yerlerin fotoğraflarını çekmelerine yazılım ve lenslerin türüne göre kendi avatarlarını görme ve fotoğraflarına ekleme fırsatı verilmektedir (Anurag, 2017. Kaynak: t.ly/MNYm). Öte yandan bu sanal seyahat görüntüleri, profesyonel fotoğrafçılar tarafından oluşturulmaktadır. Bunlardan biri olan Rod Edward,

NEW TREND: VR TOURISM

In 2020, Forbes American business magazine cited virtual reality art and exhibitions, virtual reality technologies as a growing trend; mentioning its potential to seize the market in the future (Rabimov, 2020. Source: t.ly/Xx3P). Virtual reality is not only utilized in the fields of cinema, games and art but also in the tourism industry now; it has become an experience travel agencies include in their programs as well as for previewing hotel reservations, visiting museums and flying. Virtual reality is a convincing experience that offers mental immersion and detachment from the reality which is why it has steered towards realizing the idea of virtual travel (especially after the global Covid-19 pandemic). It is possible to experience climbing Mount Everest in virtual reality, and to visit Paris, Madrid, Tokyo or the Egyptian Pyramids. Although professional photos cannot currently be taken in VR experience, travelers are given the opportunity to take photos of the destinations they visit, to view their own avatars based on software and lens types and add these to their photos (Anurag, 2017. Source: t.ly/MNYm). On the other hand, these virtual travel images are created by professional photographers. Rod Edward, for instance, specializes in

360 derece etkileşimli sanal tur ve etkileşimli panoramalar konusunda uzmanlaşmıştır. Edward, gelenekselden gelen bir fotoğrafçı olarak dijital fotoğrafçılığın sınırlarını zorlayan 360 derece fotoğrafların (5) seyahat fotoğrafçılığına yeni bir soluk getirdiğine inanmaktadır. 360 derece etkileşimli fotoğraflar, teknolojinin belirleyiciliğinde dönüşüm geçiren fotoğrafın bir başka örneği olarak gösterilebilir. Artırılmış gerçeklik, sanal gerçeklikten biraz farklıdır. Sanal gerçeklikte görüntü ve ses yardımıyla dış dünyadan tamamen kopma ve daldırma/ışınlanma yaşanırken, artırılmış gerçeklikte gerçek dünyanın içine sanal görüntüler/objeler eklenmektedir. Gerçekliğin içine ara yüz (hololens gözlük, telefon ekranı ya da tablet) aracılığı ile eklenen bu görüntüler, ayrıntıların daha iyi anlaşılmasını ya da yeni gerçeklik oluşturulmasını sağlar. Bu teknolojinin birçok alanda kullanımına rastlamak mümkündür. Günlük yaşamda bir mağazanın aynasında kıyafet denerken, evde duvara yakışacak renk seçiminde, müzede fosil kalıntılarının canlanarak hareket ettiğinde ya da arkeoloji alanında yıkılmış bir tapınağın rekonstrüksiyonlarını görmek mümkündür. Aslında bu düşüncüyü ilk kez L. Frank Baum 1901 yılında yazdığı “The Master Key” adlı kitapta artırılmış gerçekliği, “karakter İşaretleyici” gözlük olarak hayal etmiştir (Polat, Ayan, 2020, 1). AR teknolojilerinin gelişimi ise ilk kez 1990’larda ortaya çıkmış ve 1992 yılında ABD Hava Kuvvetleri Armstrong Laboratuvarı’nda geliştirilen Sanal Fikstür Sistem Uygulamaları ile başlamıştır (Vargün, 2020, s. 70). Yaygınlaşması ise 2017 Yılı Haziran Ayı’nda Apple’ın Arkit’i çıkarması, 2018’de Google’ın Arcore ile karşılık vermesi ile (Polat, Ayan, 2020, 5) akıllı telefonlarla uyumlu olarak müthiş bir hızda bütün sektörlerde yayılmıştır. Doğal olarak seyahat fotoğrafçılığı ve gezi deneyimi de bu AR teknolojilerinden etkilenmiştir. Artırılmış gerçeklik fotoğrafları, ilk kez mobil uygulamalarda yaygın olarak görülür. 2012’de Museum of London Uygulaması Londra sokaklarını dolaşırken, eş zamanlı olarak 1930 ya da 1970’lere ait eski fotoğraflarla karşılaşmak mümkündür. Telefon uygulaması aracılığı ile eşleşen bu fotoğraflar, telefonun yeri tanınması ve tarihi görüntüyü gerçeği üzerine bindirmesiyle oluşuyordu. Bu uygulamayla Londra sokaklarını 500 yıl öncesinin görüntüleri ile keşfetmek ve Sherlock Holmes gibi birçok tarihi karakterlerle karşılaşmak mümkündür. Ancak uygulama 2019’da kaldırılmıştır. Aşağıda akıllı telefonlarla Street Museum of London Uygulaması’nın Hollanda versiyonu görülmektedir. Bu uygulama ile günümüzden yerinde ve şimdiki zamanda geçmişe pencere

360-degree interactive virtual tours and interactive panoramas. With a background in traditional photography, Edward believes that 360-degree photos (5) that push the boundaries of digital photography, breathe new life into travel photography. 360-degree interactive photos can be shown as another example to photography transformed under technological determinism. Augmented reality is a little different from virtual reality. While in virtual reality there is a complete detachment and immersion/teleportation from the outside world with the help of imagery and sound, virtual images/objects are embedded into the real world in augmented reality. These images added to the real life through an interface (IE. Hololens glasses, phone screen or tablet), provide a better understanding of the details or enable creating a new reality. It is possible to see that this technology is utilized in many areas. In everyday life, it is possible to come across AR trying on clothes in the mirror of a store, choosing a color that suits the wall at home, watching fossil remains come to life in a museum or reconstructions of a destroyed temple in the archaeology field. As a matter of fact, L. Frank Baum first envisioned this idea in his book titled “The Master Key” he wrote in 1901, as a “character marker” glasses (Polat, Ayan, 2020, 1). The AR technologies’ development began in the 1990s and Virtual Fixture System Applications was developed in the US Air Force Armstrong Laboratory in 1992 (Vargün, 2020, p. 70). It became widespread and entered all industries at a great pace as it became compatible with smartphones with Apple’s release of Arkit in June 2017 and Google’s response, Arcore in 2018 (Polat, Ayan, 2020, 5). Naturally, travel photography and travel experience have also been influenced by AR technologies. Augmented reality photos became common with mobile apps. In 2012, the Street Museum of London Application made it possible to come across old photographs from the 1930s or 1970s while simultaneously touring the streets of London. These photos matched via the phone app, were created as the phone recognized the place and overlaid the historical image on the real one. This application made it possible to explore the streets of London with images from 500 years ago and to encounter many historical characters such as Sherlock Holmes. However, the app was discontinued in 2019. Below is the Dutch version of the Street Museum of London App for smartphones. With this application, it is possible to open a window from present time to the past on site. Another

açmak mümkün. Gezinler için geçmişe seyahati, daha verimli hâle getiren diğer uygulama, Mısır'ın zengin kültürünün artık yok olmaya yüz tutmuş kalıntılarının yeniden hayat bulmasına yöneliktir. Bir başka Historical AR Uygulaması ile Sultanahmet'te dolaşırken gerçek mekân üzerinde Bizans dönemine ait hipodroma rastlamak ya da Fatih Sultan Mehmet'le karşılaşmak mümkündür. Bu tür uygulamalar hem mekânı tarihsel olarak derinlemesine algılamaya hem de eğlenceli bir deneyime dönüştürmesi bakımından gezginin zamanda yolculuk yapmasını sağlamaktadır. Bu örnekler çoğaltılabilir. Birçok turizm ve tanıtım uygulamalarında seyahat edilen noktalara ait bilgi gerçek görüntü üzerine aklanabilirken, QR ya da AR yardımıyla o noktalarda daha önce çekilmiş film kareleri, sanat obje görüntüleri ya da eski fotoğraflar eklenerek gezi rotalarının zenginleştirilmesi mümkün olmaktadır. Teknolojik gelişmeler, fotoğrafçılığın sınırlarını da genişletmektedir. Artırılmış fotoğraflar olarak kullanılabilen teknolojilerden biri de bir manken ya da modelin önceden çekilmiş stüdyo kayıtlarının (sanal modellerin) dış mekân çekimlerine eklenerek artırılmış fotoğraf görüntülerin elde edilmesiyle oluşur. Bu uygulamalardan biri olan "PhotoStudio", sanal modelleri gerçek mekâna dahil ederek zenginleştirilmiş fotoğraflar elde edilmesini sağlamaktadır. Artırılmış gerçeklik teknolojileri sayesinde seyahat fotoğraflarına sanal karakterleri eklemek gibi seyahat fotoğraflarının sergi alanında canlı videolara dönüştürülmesi de mümkün olmaktadır. Artırılmış gerçeklik teknolojileri şu an için profesyonel fotoğrafçılıkta kullanıma uygun görüntü kalitesi ve çözünürlüğe sahip değildir. Ancak teknoloji sürekli gelişmekte ve bu gelişen teknolojinin belirleyiciliğinde fotoğraf sanatçıları, sanal gerçeklik teknolojileriyle çok daha yaratıcı işler çıkarıp sınırları zorlayacak gibi görünmektedir.

application that makes time travel more productive for travelers is the revival of the now extinct remnants of rich Egyptian culture. Another Historical AR Application enables coming by a Byzantine hippodrome in its original place or meeting Sultan Mehmet the Conqueror while walking around Sultanahmet. Such applications allow the traveler to travel in time as they enable perceiving the space with a historical depth and transform it into an enjoyable experience. There are many similar examples. In many tourism and promotional applications, the information about travel destinations can be overlaid on real images, and travel routes are enriched by adding film frames, images of art objects or old photographs taken at those spots with the help of QR or AR. Technological developments also expand the boundaries of photography. Obtaining augmented photographic images by embedding studio shoots of a mannequin or model (virtual models) which were taken previously into outdoor shots, is another technology to be utilized as augmented photography. In one of these applications, "PhotoStudio", enriched photographs are created by incorporating virtual models into real spaces. Thanks to augmented reality technologies, it is possible to transform travel photos into live videos in the exhibition space, as well as adding virtual characters to travel photos. Augmented reality technologies currently do not have the image quality and resolution suitable for professional photography. However, technology constantly advances and with the developing technology photographers seem to push the limits by producing more creative works thanks to virtual reality technologies.

DİPNOT

- (1) Thorstein Veblen, John Dewey, Karl Marx gibi kuramcılar tarafından ele alınan indirgemeci bir teoridir.
- (2) Daldırma / Immersion (VR), fiziksel olmayan bir dünyada fiziksel olarak mevcut olma algısıdır. Algı, VR sisteminin kullanıcılarını, sürükleyici bir toplam ortam sağlayan görüntüler, ses veya diğer uyaranlarla çevreleyerek yaratılır (Sala, 2021).
- (3) Avatar (sanal varlık), kullanıcının alter egosunun sanal bir dünyada grafiksel temsilidir. Sözcük Hindu mitolojisinden türemiştir ve bir ilahın enkarne bir biçimde ya da bir tür açık biçimde yeryüzüne inişini temsil eder (Sala, 2021).
- (4) Sanal gerçeklikte etkileşim, genellikle kullanıcının sanal dünya içinde hareket etme ve sanal dünyadaki nesnelere etkileşim kurma yeteneği olarak tanımlanır. Kullanıcı sanal dünyayı keşfedebilir ve nesnelere etkileşimli ortam içinde hareket ettirebilir (Sala, 2021).
- (5) Bu linkten Rod Edward'ın 360 derece etkileşimli fotoğraflarına ulaşılabilir: t.ly/RZBx

Polat, Enes; Ayan, Buğra (2020). Uygulamalarla Artırılmış Gerçeklik (Artit ve Core ML teknolojileriyle) İstanbul, Abaküs.
Rabimow, Stephan (2020). Why First Virtual Reality Art Prize Is Perfect For 2020. Forbes: t.ly/Xx3P
Sala, Nicoletta (2021). Virtual Reality, Augmented Reality, and Mixed Reality in Education: A Brief Overview. Chicago Hershey PA: IGI Global.
YKY (2018). Mat Collishaw'dan Bir Sanal Gerçeklik Sergisi (kaynak: t.ly/FCZJd).

FOOTNOTES

- (1) It is a reductionist theory discussed by theorists such as Thorstein Veblen, John Dewey, and Karl Marx.
- (2) Immersion (VR) is the perception of being physically present in a non-physical world. Perception is created by surrounding the VR system user with images, sound or other stimuli that provide an immersive total environment (Sala, 2021).
- (3) Avatar (virtual entity) is a graphical representation of the user's alter ego in a virtual world. The word derives from Hindu mythology and represents the descent of a deity to earth in an incarnated or some kind of open form (Sala, 2021).
- (4) Interaction in virtual reality is generally defined as the user's ability to move around and interact with objects in the virtual world. The user can explore the virtual world and move objects within the interactive environment (Sala, 2021).
- (5) Rod Edward's 360 degree interactive photos can be accessed at this link: t.ly/RZBx

Polat, Enes; Ayan, Buğra (2020). Augmented Reality with Applications (With Artit and Core ML technologies) İstanbul, Abaküs.
Rabimow, Stephan (2020). Why First Virtual Reality Art Prize Is Perfect For 2020. Forbes: t.ly/Xx3P
Sala, Nicoletta (2021). Virtual Reality, Augmented Reality, and Mixed Reality in Education: A Brief Overview. Chicago Hershey PA: IGI Global.
YKY (2018). A Virtual Reality Experience from Mat Collishaw (source: t.ly/FCZJd).

Gravür ve sanal gerçeklik / Gravure and virtual reality, Turkish Postal History, 1840.

Dr. Özlem Vargün kimdir?

1990 yılında MSÜ Mimarlık Fakültesi Şehir Bölge Planlama Bölümü'nden mezun oldu. 2008'de Yeditepe Üniversitesi Plastik Sanatlar Bölümü'nde yüksek lisans, 2012'de AÖF Fotoğrafçılık Bölümü'nde ön lisans, 2018'de Hacettepe Üniversitesi'nde Sanatta Yeterlilik, 2020'de YTÜ'de sanat ve tasarım doktora aldı. Hâlen fotoğraf, dijital sanat, ortam odaklı sanat üretimleri yapmaktadır. Akademik üretimleri, çağdaş sanat, göstergebilim, kültürel miras, küratörlük ve sanal gerçeklik teknolojileri konularındadır. OMÜ ve Medipol Üniversitesi'nde öğretim görevlisidir. 2018'den bu yana öğretim üyesi olduğu İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi İletişim Fakültesi Görsel İletişim Tasarımı Bölüm Başkanlığı görevini yürütmektedir.

 ozlemvargun

Who is Dr. Özlem Vargün?

She graduated from MSU Faculty of Architecture, Department of City and Regional Planning in 1990. She received her master's degree from Yeditepe University Department of Plastic Arts in 2008, her associate degree from AÖF Department of Photography in 2012, Proficiency in Art from Hacettepe University in 2018, and art and design doctoral degree from YTU in 2020. She still produces photography, digital art and media-oriented art. Her academic work focuses on contemporary art, semiotics, cultural heritage, curation and virtual reality technologies. She is a lecturer at OMU and Medipol University. She has been the Head of Visual Communication Design Department at Istanbul Yeni Yüzyıl University, Faculty of Communication, where she has been a faculty member since 2018.

Bir Belgesel Film Duayeninden Pratik Notlar

Practical Notes from a Documentary Film Veteran

“

Seyahat fotoğrafçılığında kompozisyon kadar ışık da son derece mühim. Belgesel filmlerde de durum değişmiyor: Görüntü kalitesi ne kadar önemliyse ses de o kadar önem arz ediyor.

“

Light is as important and critical as composition in travel photography. The same applies to documentary films too: Sound is just as important as image quality.

Kazan şehrinden / From Kazan city, Tataristan / Tatarstan, 2017.

Kazan, Tataristan / Tatarstan, 2017.

Dünyanın en önde gelen seyyahlarından Evliya Çelebi, yazdığı 10 ciltlik “Seyahatname” adlı eseri ile 2011 yılında UNESCO tarafından yılın insanı seçildi. Çelebi, 17. yüzyıl Osmanlı topraklarında Avrupa’nın bir çok bölgesinin yanı sıra; Moskova’nın da dahil olduğu Rusya’nın bir kısmı ile Kafkasya, İran, Orta Doğu ve Afrika’da Nil Nehri’nin doğduğu yerlere kadar giderek gördüğü her şeyi en ince detayları ile yazdı. O devrin mimarisine, kültürüne, tarihine ve her şeyine ışık tutan, emsalsiz üslubuyla okumaya doyamayacağımız seyahatnamesini bizlere hatıra olarak bıraktı. Biz de bu büyük seyyahın esinlenerek, 2017 yılında önce TRT WORLD’e, bilahare TRT 2’ye, “Evliya Çelebi’nin Dünya Şehirleri” adını verdiğimiz seyahat programlarını çekmeye başladık. Bu programların yapımcısı, kadim dostum Mustafa Aksay, Ürdün’deki bir seyahatte “beni keşfettiğini” söyleyerek 35 yıldır yapmakta olduğum kameramanlıktan uzaklaşmamı sağladı. Bu sayede kameranın arkasından önüne geçtim ve sunuculuk yapmaya başladım. Teknik ekipte Emir ve Murat Aksay kardeşlerin de desteği ve artistik becerileri ile bugüne kadar çektiğimiz 35 bölümden 26’sı, TRT 2 ve TRT ARABI’de yayımlandı. Dört bölüm daha çekerek tamamlamayı planladığımız 3. Sezon, önümüzdeki aylarda yayına girecek.

Evliya Çelebi, a globally preeminent traveler, was selected as the person of the year by UNESCO in 2011 with his 10-volume book “Seyahatname” (Travel Book). In addition to many regions in Europe within the 17th century Ottoman lands, he traveled to some parts of Russia, including Moscow, and Caucasus, Iran, Middle East and Africa up to the birthplace of Nile River, and wrote down everything he saw in detail. He left us the travel book he wrote in his unique style as a memory we cannot get enough of reading, which sheds light on the architecture, culture, history and all things of that period. Inspired by this great traveler, we started shooting travel shows called “Evliya Çelebi’s World Cities” in 2017, initially for TRT WORLD and later for TRT 2.

The producer of these programs, my old friend Mustafa Aksay, said that he “discovered me” during a trip in Jordan, and helped me get away from working as a cameraman after 35 years. In this way, I was no longer behind the camera but in front of it and became a presenter. With the support and artistic skills of Emir and Murat Aksay brothers in the technical team, 26 of the 35 episodes we have shot so far have been broadcast on TRT 2 and TRT ARABI. Season 3, we plan to complete by shooting four more episodes, will be aired in the coming months.

Mostar, Bosna Hersek / Bosnia and Herzegovina, 2018.

Keşiş / Monk, Japonya / Japan, 2018.

TESADÜF DEĞİL TEVAFUK

Böyle bir proje henüz kimsenin aklında yokken, -yarım asırdan fazla zaman önce- 1960'lı yıllarda tıpkı Evliya Çelebi gibi ben de ilk seyahatlerime babamdan izinsiz olarak başladım. Hem de otostop çekerek... Önce Türkiye'nin Ege ve Akdeniz kıyılarını keşfettim. Sonra da 1972 yılında evden kaçarak "tek yönlü bilet" uygulaması ile önce Paris'e gittim. Sonrasında tam iki yıl boyunca bisiklet, tren ve otostopla Avrupa'yı gezdim. Annem bana, "Evliya oğlum" derdi. 1998 yılında hayalim olan "Pilot" filmini çekmek için 11 yaşındaki oğlum Hakan ve dokuz yaşındaki kızım Meral'i de yanıma alarak küçük çaplı bir dünya turu yaptık. Bir diğer hayalim olan "99 Günde Devr-i Âlem" adını koyduğum projeye henüz başlayamadıysam da denemesini 33 günde tamamladık. Cidde, Amsterdam, New York, Niagara Şelaleleri, Las Vegas, Los Angeles, Hawaii, Tokyo. Hong Kong, Kuala Lumpur ve Singapur gibi yerleri kapsayan bu seyahat notları filminin çok ses getireceğine inanıyorum.

NOT COINCIDENCE BUT SYNCHRONICITY

Just like Evliya Çelebi, I went on my first journeys without my father's permission in the 1960s -more than half a century ago- when no one had come up with such a project. And by hitchhiking... First, I discovered Türkiye's Aegean and Mediterranean coasts. Then, in 1972, I ran away from home and traveled to Paris with a "one-way ticket". Then I traveled Europe for two years by bike, train and hitchhiking. My mother used to call me "My Evliya son". In 1998, we had a small-scale world tour with my 11-year-old son Hakan and my nine-year-old daughter Meral to shoot my film "Pilot" which had been my dream. Although I haven't started on yet another dream of mine, which I named "Around the World in 99 Days", we completed its test shot in 33 days. I believe this film of travel notes covering places like Jeddah, Amsterdam, New York, Niagara Falls, Las Vegas, Los Angeles, Hawaii, Tokyo, Hong Kong, Kuala Lumpur and Singapore will make a considerable impact.

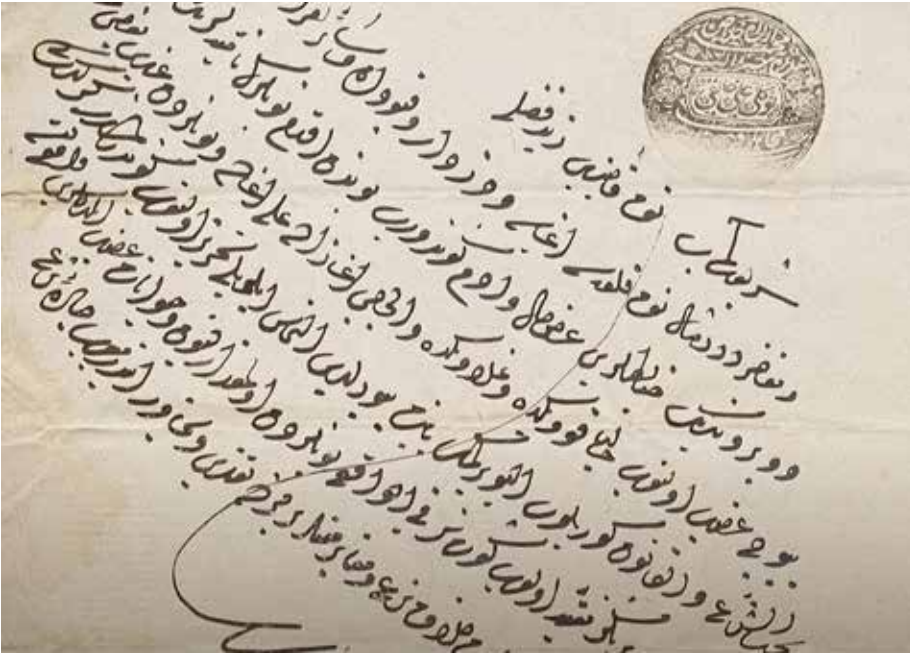
İŞIK DENEMELERİ

“Kabak ışık” diye tabir edilen, direkt gelen ışıktan sakınıp aynı zamanda yan ve ters ışıktan istifade ederek çekilen fotoğraflar, çoğu zaman çok daha güzel ve cazip olabiliyor. Ayrıca flaşı da dikkatli kullanmak gerekiyor, hatta mümkünse hiç kullanmamak... Bir de hangi kamerayı veya lensi kullanırsak kullanalım, göz hizasından çekmek yerine çömelerek veya bir şey üzerine çıkarak denemek, farklı ve enteresan neticeler verebiliyor. Diğer yandan içinde bulunduğumuz dijital dünyada, geçmişte kullandığımız analog kameralardaki reflekslerimizi hatırlamamız gerekiyor. Yani denkleşöre basmadan evvel biraz düşünmek, sabırla doğru ışığı beklemek ve kompozisyon için vakit harcamak... Bunları yaptığınızda, emin olun çok daha güzel neticeler almanıza yardımcı olacaktır. Aslında özetle seyahat etmekle Allah'ın Kuranı Kerim'de “Gezip görün” diye başlayan ayetine itaat etmiş oluyoruz. Seyahatlerde neler yaptığımıza ve faydalandığımız bilgileri başkalarına aktarmamıza da bağlı olarak elbette. Seyahatlerinizde iyi neticeler elde etmeniz ve herkese faydalı olacak fotoğraflar çekmeniz dileklerimle...

LIGHT TESTS

The photos taken with the so-called “exploding light”, which is avoiding direct light and at the same time taking advantage of the side and reverse light, can often turn out finer and more attractive. It is necessary to use the flashlight carefully, if possible, not to use it at all. Also, no matter the camera or lens we use, shooting while crouching or standing on something instead of taking a photo from eye level can result in distinctive and interesting images. On the other hand, in this digital world we live in, we need to remember our analog camera reflexes which we used in the past. In other words, thinking a little before pressing the shutter button, waiting patiently for the right light and spending time on the composition... Rest assured that when you follow these, you will get much better results. In fact, by traveling, we obey Allah's verse that begins with “Travel and see” in the Koran. Of course, this also depends on what we do on our travels and how we pass on the information we benefit from, to others. I wish you get fine results in your travels and take photos that will benefit everyone...

Fatih Sultan Mehmet'in mektubu /
Letter of Mehmet the Conqueror,
15. yüzyıl / 15th century.

Ömer Faruk Aksoy kimdir?

Eski Türk sinemasının kalbi Yeşilçam'da, muhtelif filmlerde kamera asistanlığı yaptı. Londra'dan bir İngiliz firmasıyla belgeselciliğe başladı. Avustralya ve Antarktika hariç dünyayı gezdi. National Geographic, Discovery ve BBC kanalları için "Hac" filmleri çekti. Akira Kurosawa'nın ekibi ile çalıştı. Orta Doğu pazarı için prestijli reklam filmleri üretti. New York'ta film lighting workshop eğitimi aldı. Çektiği belgesellerden bazıları: "Kral Abdullah", "Kral Faysal", Kâbe ve Mescid-i Nebevi'nin Genişletme İnşaatları". Ayrıca dünyanın en büyük saat kulesi odaklı çektiği "Mekke Saat Kulesi" ile İran'daki film festivalinde en iyi teknik belgesel ödülünü aldı. Bir IMAX projesi olan "İbni Battuta'nın izinde Mekke" filminde direktör asistanı olarak çalıştı. 1989'da İslam Mirasını Koruma Fotoğraf Yarışması'nda Best Slide Ödülü'nü aldı. Granada, Kahire ve Cidde'de solo sergiler açtı. Hâlen TRT 2 kanalı için "Evliya Çelebi'nin Dünya Şehirleri" adlı seyahat belgesellerinde sunucu olarak görev yapıyor.

Who is Ömer Faruk Aksoy?

He worked as a camera assistant in various films in Yeşilçam, the heart of the old Turkish cinema. He started documentary film-making with a British company from London. He has toured the world except Australia and Antarctica. He made the movies "The Pilgrimage" for National Geographic, Discovery and BBC channels. He worked with Akira Kurosawa's team. He produced prestigious commercials for the Middle East market. He attended a film lighting workshop training in New York. Some of the documentaries he shot: "King Abdullah", "King Faisal", "Expansion Constructions of Kaaba and Masjid an-Nabawi". In addition, he received the best technical documentary award at a film festival in Iran with "Mecca Clock Tower", he shot with the focus on the world's largest clock tower. He worked as an assistant director in the movie "Mecca in the Footsteps of Ibn Battuta", an IMAX project. In 1989, he received the Best Slide Award in the Preserving the Islamic Heritage Photo Competition. He held solo exhibitions in Granada, Cairo and Jeddah. He is still working as a presenter in the travel documentaries "Evliya Çelebi's World Cities" for TRT 2 channel.

Amazonia, Sebastião Salgado

Yeryüzünün Saklı Öyküleri

Hidden Stories of the Earth

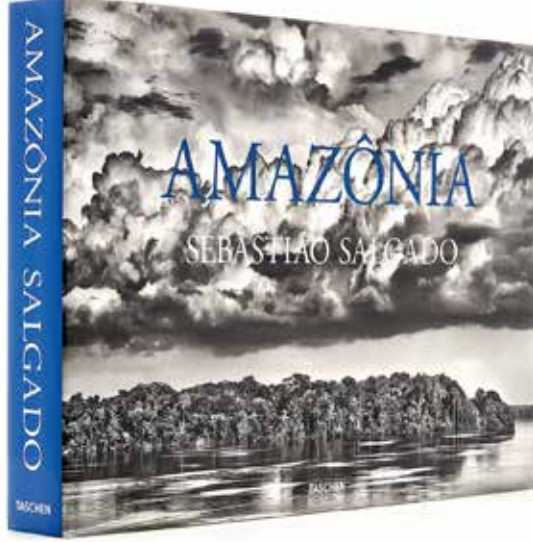
“1826 yılında Niepce’in ilk görüntüyü kaydettiği günden bugüne fotoğraf, 200 yıllık serüveninde hiç olmadığı kadar demokratik, hayatın içinde ve ulaşılabilir. Bir sanat, belge, kayıt, kanıt ve iletişim aracı olarak görüntü, günümüzde en parlak dönemini yaşıyor. Dijital dünyanın ulaşılabilirliği seyahat fotoğrafının da cazibesini artırıyor.

“Since the day Niepce captured the first image in 1826, photography has never been more democratic, in life and accessible in its 200-year long journey. Image, as an art, a document, a record, an evidence and a communication tool, is in its prime today. The accessibility of the digital world also adds to the charm of travel photography.

Peki neden fotoğraf çekiyoruz? Roland Barthes “Camera Lucida” adlı eserinde, “Yaşam küçük yalnızlık darbelerinden oluşur. Biz nesnelere aklımızdan çıkarmak için fotoğraflarız,” der. Fotoğraf, zamanı ve gerçekliği donduran ve onu ölümsüzleştiren büyü bir sanat. Belki de çıktığımız her yolculukta, “ben buradaydım, buna şahit oldum” demek için fotoğraflar çekiyoruz. Peki seyahat fotoğrafçılığı da dünyayı algılayışımızın ve biricik bakışımızın izlerini mi sürüyor? Bu sayıda sizler için seçtiğim isimler, salt yeryüzünün muhteşemliğini belgeleyen fotoğrafçılar değil, kendi yorumlarını da katarak bizlere yeni yollar ve bakış açıları sunan sanatçılar, maceraperestler. İlham olması dileğiyle.

So why do we take pictures? Roland Barthes says the following in his work “Camera Lucida”: “Life consists of small strokes of loneliness. We photograph things to get things out of our minds,”. Photography is a magical art discipline that freezes time and reality, immortalizing it. Maybe we take photos in every journey we take to be able to say “I was here, I witnessed this”. So, does travel photography also trace our perception of the world and our unique view? The names I have selected for you in this issue are not only photographers who document the magnificence of the earth, but also artists and adventurers who present us with new ways and perspectives by adding their own renditions. I wish you get inspired.

Amazonia Sebastião Salgado

KÜNYE

Yazar: Sebastião Salgado (fotoğrafçı),

Lélia Wanick Salgado (editör)

Yayınevi: TASCHEN

Ebat: 14x1,75x10,25 inç

Dil: İngilizce

IDENTIFICATION

Writer: Sebastião Salgado (photographer),

Lélia Wanick Salgado (editor)

Publisher: TASCHEN

Size: 14x1,75x10,25 inches

Language: English

Sebastião Salgado, son projesinde Brezilya Amazonlarını gezdi ve altı yıl boyunca bu olağanüstü bölgenin eşsiz güzelliğini fotoğrafladı: Orman, nehirler, dağlar, orada yaşayan insanlar, insanlığın yeri doldurulamaz bir hazinesi. Kitabın önsözünde Salgado şöyle yazıyor: “Benim için bu, doğanın muazzam gücünün dünyanın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar hissedilebildiği, kendi başına gizemli bir evren olan son sınırdır. İşte dünyanın en büyük tek doğal laboratuvarı, tüm canlı bitki ve hayvan türlerinin onda birini içeren sonsuzluğa uzanan bir orman.” Salgado, dünyanın en büyük tropikal yağmur ormanlarına dağılmış küçük topluluklar hâlinde yaşayan bir düzine yerli kabileyi ziyaret etti. Yanomami, Asháninka, Yawanawá, Suruwahá, Zo'é, Kuikuro, Waurá, Kamayura, Korubo, Marubo, Awá ve Macuxi'nin günlük yaşamını belgeledi. Onların sıcak aile bağları, avlanmaları ve balık tutmaları, yemek hazırlama ve paylaşma biçimleri, yüzlerini ve vücutlarını boyamadaki olağanüstü yetenekleri, şamanlarının önemi, dansları ve ritüelleri... Sebastião Salgado, bu kitabı Brezilya'nın Amazon bölgesindeki yerli halklara ithaf etmiştir: “Bütün kalbimle, tüm enerjimle, sahip olduğum tüm tutkuyla dileğim, kayıp bir dünya Amazonia'nın yaşamaya devam etmesi.”

In his latest project, Sebastião Salgado traveled the Brazilian Amazon and photographed the unique beauty of this extraordinary region for six years: the forest, rivers, mountains, the local people, an irreplaceable treasure of humanity. In the preface to the book, Salgado writes: “For me, this is the final frontier, a mysterious universe in its own, where the immense power of nature can be felt like nowhere else in the world. Here is the world's largest single natural laboratory, an endless forest containing one-tenth of all living plant and animal species.” Salgado visited a dozen indigenous tribes living in small communities, scattered throughout the world's largest tropical rain forest. He documented the daily life of the Yanomami, Asháninka, Yawanawá, Suruwahá, Zo'é, Kuikuro, Waurá, Kamayura, Korubo, Marubo, Awá, and Macuxi. Their warm family ties, hunting and fishing, the way they prepare and share food, their extraordinary ability in face and body painting, the significance of their shaman, their dances and rituals... Sebastião Salgado dedicated this book to the indigenous peoples of the Amazon region in Brazil: “I wish with all my heart, with all my energy, with all the passion I have, that a lost world, Amazonia continues to exist.”

İkonik Fotoğraflar / *Iconic Photographs* Steve McCurry

Steve McCurry çağımızın önemli görsel hikâye anlatıcılarından biri. Afgan kızının hikâyesinden günümüze insanlık hâllerini dramatik ve estetik bir şekilde bizlerle buluşturmaya devam ediyor. "İkonik Fotoğraflar" kitabı, McCurry'nin son 30 yılda çektiği en unutulmaz fotoğraflarını bir araya getiriyor. Steve McCurry, insan doğası ve deneyimlerini etkileyici portreler ve kompozisyonlarla birleştirdiği fotoğraflarında bizlere görsel bir şölen sunuyor. Güneydoğu Asya, Afrika ve Avrupa'dan fotoğrafların yer aldığı kitap, McCurry'nin tanıştığı insanların yaşamlarına ve yaşadıkları uzak diyarlara açılan bir portal görevi görüyor. Steve McCurry (doğumu 1950), foto muhabirliği kariyerine 30 yıl önce yerli kılığına girip Pakistan sınırını geçerek Afganistan'a girdiğinde başladı. Güneydoğu Asya'daki çalışmalarıyla da ünlü olan McCurry, National Geographic dergisi de dâhil olmak üzere birçok uluslararası dergiye düzenli olarak fotoğraflar çekmektedir. Steve McCurry ayrıca Magnum Ajansı'nın da üyesidir.

Steve McCurry is a leading visual storyteller of our time. From the story of the Afghan girl to the present, he continues to bring us together with the human conditions in a dramatic and aesthetic manner. The book "Iconic Photographs" is a collection of some of McCurry's most memorable photographs taken over the past 30 years. Steve McCurry presents a visual feast in his photographs where he compounds human nature and experiences with impressive portraits and compositions. The book featuring photographs from Southeast Asia, Africa and Europe, serves as a portal to the lives of people McCurry met and to the distant lands they live in. Steve McCurry (born 1950) started his photojournalism career 30 years ago when he disguised as a native and crossed the Pakistani border into Afghanistan. Also known for his work in Southeast Asia, McCurry regularly take photographs for a number of international magazines, including National Geographic. Steve McCurry is also a member of the Magnum Agency.

KÜNYE

Yazar: William Kerry Purcell (yazar), Anthony Bannon (yazar), Steve McCurry (Fotoğrafçı)

Yayınevi: Phaidon Press

Ebat: 11,25x1,25x15,25 inç

Dil: İngilizce

IDENTIFICATION

Writer: William Kerry Purcell (Writer), Anthony Bannon (Writer), Steve McCurry (Photographer)

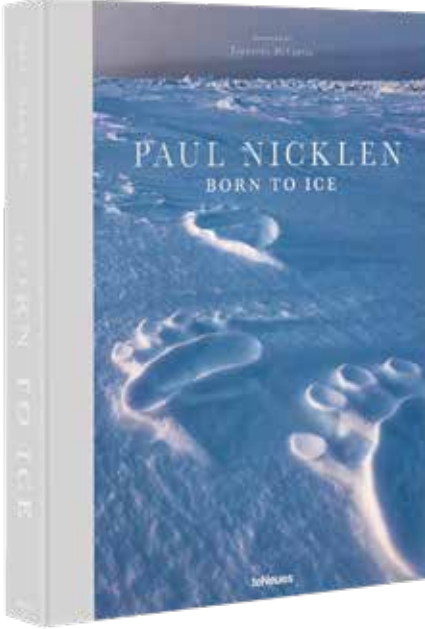
Publisher: Phaidon Press

Size: 11,25x1,25x15,25 inches

Language: English

Born to Ice Paul Nicklen

KÜNYE

Yazar: Paul Nicklen

Yayınevi: teNeues

Ebat: 11,7x1,7x14,8 inç

Dil: İngilizce

IDENTIFICATION

Writer: Paul Nicklen

Publisher: teNeues

Size: 11,7x1,7x14,8 inches

Language: English

SeaLegacy'nin kurucu ortağı, National Geographic fotoğrafçısı, okyanus koruma uzmanı ve TED Talks konuşmacısı Paul Nicklen, son kitabı "Born to Ice"da kutup bölgeleriyle olan olağanüstü aşk ilişkisinin izini sürüyor. İkonik arktik ve Antarktika vahşi yaşamı ve manzarasının güçlü görüntüleri, ilham verici fotoğrafik hikâye anlatımıyla birleştiğinde, buzlu manzaranın eterik güzelliğini zorlayıcı bir harekete geçirici mesajla harmanlıyor. Kuzey Kutbu, Paul Nicklen'in kanında var. Nunavut'taki Baffin Adası'nda doğup büyüdü. Kuzey Kanada'nın buz tarlaları, kütleleri ve soğuk denizleri arasında küçük bir İnuit yerleşiminde İnuit olmayan tek ailede yetişti. Çoğu çocuğun saklambaç oynadığı bir yaşta, hayatta kalma konusunda önemli dersler alıyordu. Hava durumunu nasıl okuyabileceğini, donmuş bir kar manzarasında nasıl barınak bulacağını ya da Eskimo komşularının yüzyıllardır yaptığı gibi karada yaşayabileceğini... Bugün Nicklen, iklim değişikliğinin Kutup Bölgeleri ve sakinleri hem insanlar hem de hayvanlar üzerindeki etkisini tasvir etme konusunda uzman bir bir doğa bilimci ve vahşi yaşam fotoğrafçısı. Paul Nicklen, 25 yılı aşkın bir süredir gezegenimizin güzelliğini ve kötü durumunu belgeleyen Kanadalı bir fotoğrafçı, film yapımcısı ve deniz biyoloğudur. SeaLegacy'nin kurucu ortağıdır ve BBC Yılın Yaban Hayatı Fotoğrafçısı ve Dünya Basın Fotoğrafı Ödülü de dâhil olmak üzere çok sayıda fotoğraf ödülünün sahibidir.

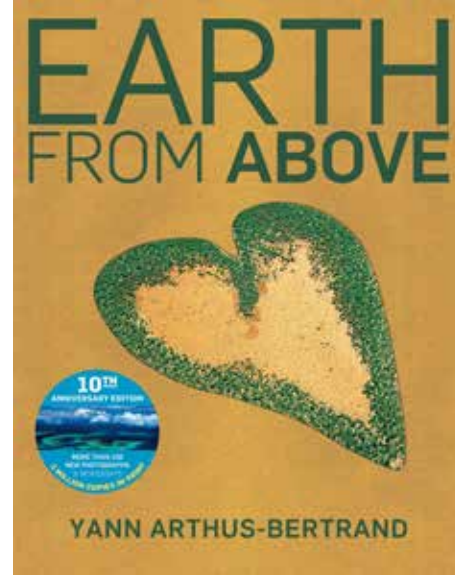
SeaLegacy co-founder, National Geographic photographer, ocean conservationist, and TED Talks speaker Paul Nicklen traces his extraordinary love affair with the polar regions in his latest book titled "Born to Ice". When powerful images of iconic arctic and Antarctic wildlife and landscape are combined with inspiring photographic storytelling, the ethereal beauty of the icy landscape blends with a compelling call to action. The North Pole is in Paul Nicklen's blood. He was born and raised on Baffin Island in Nunavut. He was raised in the only non-Inuit family in a small Inuit settlement in the midst of ice fields, icebergs, and cold seas of northern Canada. At an age most kids play hide and seek, he was busy learning important lessons about survival. How to read the weather, find shelter in a frozen snow landscape, or live on land as his Eskimo neighbors have done for centuries... Today Nicklen is a naturalist and wildlife photographer specializing in representing the impact of climate change on the Polar Regions and their inhabitants, both humans and animals. Paul Nicklen is a Canadian photographer, filmmaker and marine biologist who has documented the beauty and plight of our planet for over 25 years. He is the co-founder of SeaLegacy and the recipient of numerous photography awards, including the BBC Wildlife Photographer of the Year and the World Press Photo Award.

Earth From Above

Yann Arthus-Bertrand

1999'daki orijinal yayınından bu yana "Earth from Above", dünya çapında üç milyondan fazla kopya satarak çevre hareketi için bir mihenk taşı olmuştur. Ünlü hava fotoğrafçısı Yann Arthus-Bertrand, beş kıtada ve 60 ülkede yaptığı çok sayıda yolculuktan sonra, muhteşem bir noktadan dünyanın kapsamlı ve unutulmaz bir incelemesini yaptı. Arthus-Bertrand, neredeyse 20 yıldır gezegeni gezmeye ve fotoğraflamaya devam ederek daha önce hiç yayınlanmamış yeni materyaller topladı. Bu güncellenmiş baskıda, 100'den fazla yeni görsel ortaya koyuyor ve Nicholas Stern, Jane Goodall, Runa Khan ve Mathieu Ricard gibi saygın uzmanlar tarafından güncel çevresel ve insani konular hakkında makaleler sunuyor. Baştan sona heyecan verici yeni fotoğraflar, denemeler ve revizyonlarla "Earth from Above", insanlığın yıkıcı etkisinin kanıtlarını gezegenin ham güzelliğiyle keskin bir şekilde yan yana getiriyor. Yann Arthus-Bertrand ödüllü fotoğrafçı, yönetmen ve 40'tan fazla kitabın yazarıdır. Sürdürülebilir kalkınmanın desteklenmesi için kâr amacı gütmeyen bir dernek olan GoodPlanet Vakfı'nın başkanı ve Home and Human belgesel filmlerinin yönetmenidir. Arthus-Bertrand Paris'te yaşıyor.

Since its original release in 1999, "Earth from Above" has been a touchstone for the environmental movement, selling over three million copies worldwide. Renowned aerial photographer Yann Arthus-Bertrand has made a comprehensive and memorable analysis of the world from a spectacular point, after multiple trips across five continents and 60 countries. Arthus-Bertrand has continued to tour and photograph the planet for nearly 20 years, collecting new material, never published before. In this updated edition, he reveals more than 100 new images and features articles on current environmental and humanitarian issues by respected experts such as Nicholas Stern, Jane Goodall, Runa Khan, and Mathieu Ricard. With exciting new photographs, essays and revisions throughout, "Earth from Above" sharply juxtaposes evidence of humanity's devastating impact with the raw beauty of the planet. Yann Arthus-Bertrand is an award-winning photographer, director and author of more than 40 books. He is the chairman of the GoodPlanet Foundation, a non-profit association that promotes sustainable development, and also the director of Home and Human documentary films. Arthus-Bertrand lives in Paris.

KÜNYE

Yazar: Yann Arthus-Bertrand

Yayınevi: Abrams; güncellenmiş baskı (21 Kasım 2017)

Ebat: 11,25x1,5x14,38 inç

Dil: İngilizce

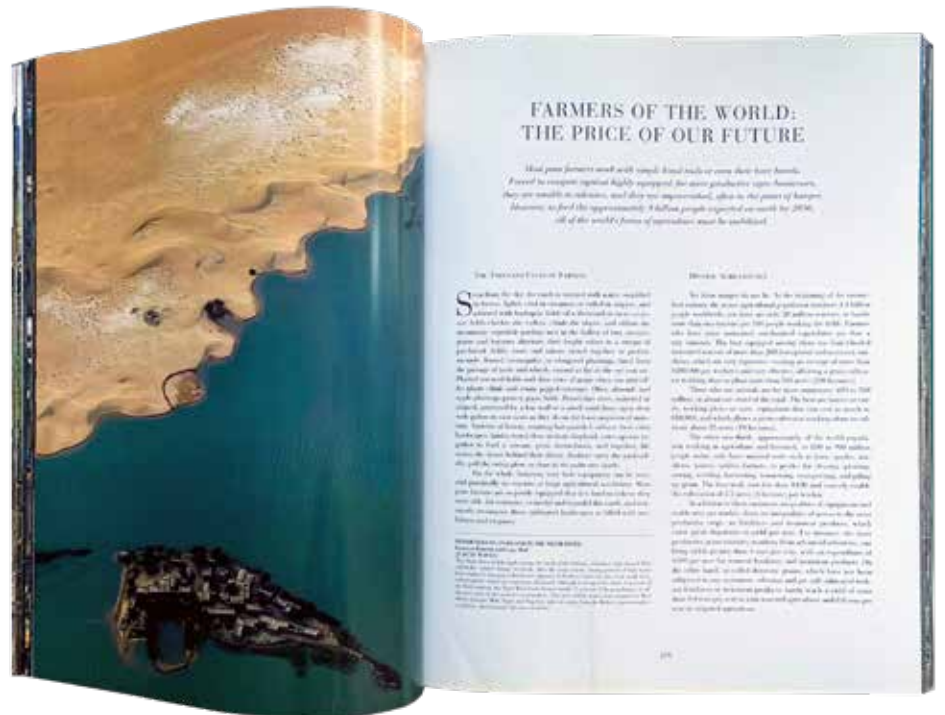
IDENTIFICATION

Writer: Yann Arthus-Bertrand

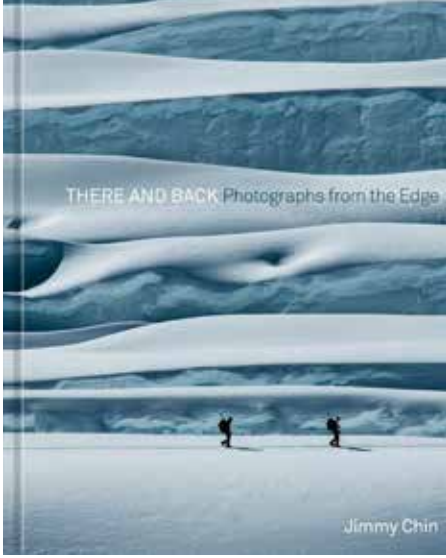
Publisher: Abrams; updated edition (21 November 2017)

Size: 11,25x1,5x14,38 inches

Language: English

There and Back: Photographs from the Edge Jimmy Chin

KÜNYE

Yazar: Jimmy Chin

Yayınevi: Ten Speed Press

Ebat: 9,9x1,2x12,3 inç

Dil: İngilizce

IDENTIFICATION

Writer: Jimmy Chin

Publisher: Ten Speed Press

Size: 9,9x1,2x12,3 inches

Language: English

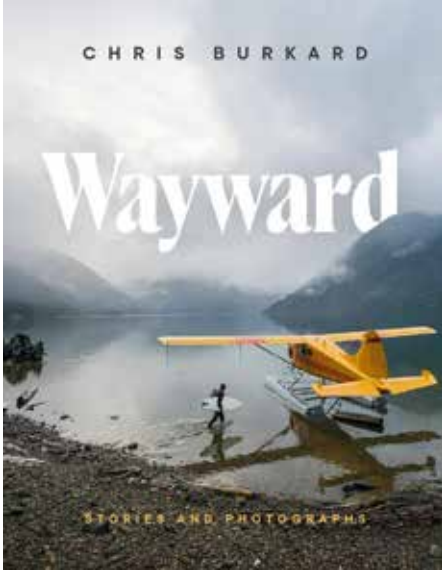

Film yapımcısı, fotoğrafçı ve dağcı olan Jimmy Chin, çarpıcı görüntüler yakalamak için çok az kişinin gidebileceği, ölüme meydan okuyan yerlere giderek ölümsüz anlar yakalıyor. "There and Back", yedi kıtada 20 yıl boyunca yapılan keşif gezileri sırasında çekilmiş nefes kesici bir görsel şölen sunuyor. Bunlar arasında Everest Dağı'nda kayak yapmaktan, Tibet'in Chang Tang Platosu'nun desteksiz bir şekilde geçilmesine ve Çad'ın Ennedi Çölü'ndeki ilk tırmanışlara kadar pek çok unutulmaz deneyim yer alıyor. Yol boyunca Chin, imkânsız koşullarda böylesine şaşırtıcı görüntüleri nasıl yakaladığına dair sahne arkası ayrıntılarını paylaşıyor ve Oscar ödüllü yıldızı Alex Honnold da dâhil olmak üzere fotoğrafladığı efsanevi maceracıların ve sporcuların hikâyelerini anlatıyor. Belgesel film "Free Solo"; kayaklı dağcı Kit DesLauriers; snowboardcu Travis Rice ve dağcılar Conrad Anker ve Yvon Chouinard'ın hikâyelerini izleyicilere sunuyor. Jimmy Chin, Akademi Ödüllü bir film yapımcısı, National Geographic fotoğrafçısı ve profesyonel dağ sporları sporcusudur. Yedi kıtanın tümünde önemli ilk tırmanışlar da dâhil olmak üzere 20 yılı aşkın bir süredir dünyanın dört bir yanındaki son teknoloji keşif gezilerine liderlik etti veya katıldı. Fotoğrafları, National Geographic Magazine ve New York Times Magazine'in kapaklarını süsledi. Jimmy ayrıca eşi Chai Vasarhelyi ile birlikte yapımcı ve yönetmendir. Filmleri "Meru", Sundance Film Festivali'nde İzleyici Ödülü'nü kazandı ve En İyi Belgesel Film dalında Oscar kısa listesinde yer aldı. "Free Solo" adlı belgeselleri bir BAFTA, yedi primetime Emmy Ödülü ve En İyi Belgesel Film Akademi Ödülü kazandı.

A filmmaker, photographer and mountaineer, Jimmy Chin captures immortal moments by traveling to death-defying places few can reach capture striking images. "There and Back" presents a breathtaking visual feast captured during 20 years of expeditions across seven continents. These include many memorable experiences, from skiing on Mount Everest, to crossing Tibet's Chang Tang Plateau without support, to first ascents in Chad's Ennedi Desert. Along the way, Chin shares behind-the-scenes details on how he captured such amazing images under impossible conditions, and tells the stories of legendary adventurers and athletes he has photographed, including Oscar-winning star Alex Honnold. Documentary film "Free Solo" presents the audience with the stories of ski mountaineer Kit DesLauriers; snowboarder Travis Rice, and mountaineers Conrad Anker and Yvon Chouinard. Jimmy Chin is an Academy Award-winning filmmaker, a National Geographic photographer, and a professional mountain sports athlete. He has led or participated in state-of-the-art expeditions around the world for over 20 years, including major first ascents on all seven continents. His photographs were on the covers of National Geographic Magazine and the New York Times Magazine. Jimmy is also a co-producer and director with his wife, Chai Vasarhelyi. Their film "Meru" won the Audience Award at the Sundance Film Festival and was on the Oscar shortlist for the Best Documentary Feature. Their documentary "Free Solo," won one BAFTA, seven prime time Emmy Awards, and the Academy Award for Best Documentary Feature.

Wayward: Stories and Photographs

Chris Burkard

KÜNYE

Yazar: Chris Burkard

Yayınevi: Abrams

Ebat: 7x1,15x 9 inç

Dil: İngilizce

IDENTIFICATION

Writer: Chris Burkard

Publisher: Abrams

Size: 7x1,15x 9 inches

Language: English

Chris Burkard, günümüz sosyal medyası instagramın en etkili isimlerinden biri. "Wayward" kitabında bizlere Rusya, Norveç, İzlanda ve Aleut Adaları gibi uzak kıyılarda vahşi doğanın eşsiz güzelliğini izleyiciye sunuyor. Chris Burkard yolculuklarında hipotermi geçirdi; binlerce dolarlık kamera ekipmanını kaybetti ve birkaç gece hapiste kaldı. Ancak bu süreçte, "hayatımın işi" dediği fotoğraflarında harika ve ikonik görüntüler yakaladı. Milyonlarca kişi onun fotoğraflarını dergilerde, Patagonya, Sony ve diğer markalar için pazarlama kampanyalarında ve sosyal medya aracılığıyla gördü. Daha önce hiç görülmemiş görüntüler ve arkalarındaki hikâyelerle Burkard, kariyerini inşa ederken yaşadığı başarısızlıkları ve başarıları anlatırken dünyanın en hayranlık uyandıran yerlerinden bazılarında fotoğrafçılık, sörf ve hayallerin peşinden koşmak için bulaşıcı bir tutku paylaşıyor. Chris Burkard başarılı bir kâşif, fotoğrafçı, yaratıcı yönetmen, konuşmacı ve yazardır. Yıl boyunca dünyanın en ücra yerlerini takip etmek için seyahat eden Burkard, insanlara her yerde vahşi yerlerin korunmasını teşvik ederken, doğayla ilişkilerini düşünmeleri için ilham veren hikâyeler yakalamaya çalışıyor. Ailesiyle birlikte Pismo Beach, California'da yaşıyor.

Chris Burkard is one of the most influential names in today's social media and Instagram. In his book "Wayward", he presents the readers with the unique beauty of the wild nature on far coasts as Russia, Norway, Iceland, and the Aleutian Islands. Chris Burkard suffered from hypothermia on his travels; he lost thousands of dollars worth camera equipment, and spent several nights in jail. But in the process, he has captured wonderful and iconic images in his photographs, which he calls "my life's work". Millions of people have seen his photos in magazines, in marketing campaigns for Patagonia, Sony and other brands, and through social media. With never-before-seen footage and the stories behind them, Burkard shares the infectious passion for photography, surfing and the pursuit of dreams in some of the world's most awe-inspiring destinations, as he recounts his failures and achievements as he built her career. Chris Burkard is a successful explorer, photographer, creative director, speaker and writer. Traveling year-round to the world's most remote destinations, Burkard seeks to capture stories that inspire people to think about their relationship with nature while promoting the conservation of wild places everywhere. He lives with his family in Pismo Beach, California.

Sinemaskop Türkiye / *Sinemaskop Türkiye* Nuri Bilge Ceylan

KÜNYE

Yazar: Nuri Bilge Ceylan
Yayınevi: Dirimart Yayınları
Ebat: 24x28 cm
Dil: İngilizce, Fransızca, Türkçe

IDENTIFICATION

Writer: Nuri Bilge Ceylan
Publisher: Dirimart Publication
Size: 24x28 cm
Language: English, French, Turkish

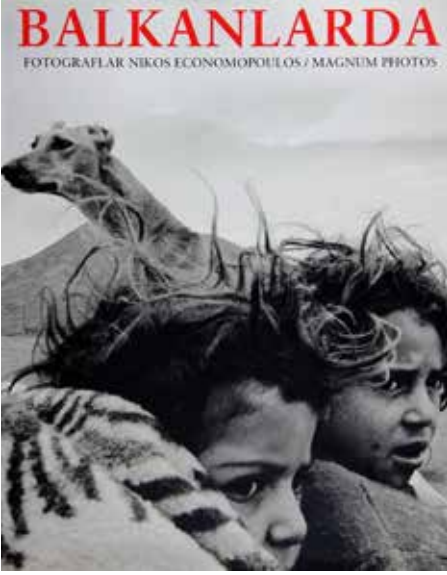

Nuri Bilge Ceylan'ın lise yıllarında başladığı fotoğraf çalışmaları, üniversite sonrası bir 10 yıl kadar kesintiye uğradıysa da "İklimler" filminin mekân arayışları sırasında Türkiye'yi dolaşırken tekrar alevlendi. O günden sonra sinemanın yanı sıra fotoğrafı da sürdürdü. "Sinemaskop Türkiye" kitabı, Nuri Bilge Ceylan'ın 2003 yılından beri Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde çekmiş olduğu 100 adet panoramik fotoğrafı içermektedir. "Sinemaskop Türkiye", Nuri Bilge Ceylan'ın sinematografik dünyasının gerçekçi bir yansımasının bir fotoğraf albümü olmaktan ziyade, sinema ve fotoğrafı harmanlayan apayrı bir çalışması olarak karşımıza çıkarıyor. Nuri Bilge Ceylan filmlerinde kamerasını gündelik kırsal yaşamın içindeki çatışmalara, insan ruhunun karanlık yanlarına doğrulturken estetik bakış açısı ve dramatik ışık kullanımıyla izleyiciyi büyüler. "Sinemaskop Türkiye", Anadolu gerçekliklerinin tek karede etkili anlatımıdır. Fotoğrafa bir saygı duruşu olarak da okunabilir.

Although Nuri Bilge Ceylan's photography journey that took start in his high school years, was interrupted for about 10 years after university, it flared up once again while he was traveling around Türkiye, searching for a location for the movie "Climates". From that day on, he continued his photography journey as well as cinema. The book "Cinemascope Türkiye" features 100 panoramic photographs taken by Nuri Bilge Ceylan in various regions of Türkiye since 2003. "Cinemascope Türkiye" is as a completely distinct work that melts cinema and photography, rather than being a photo album of a realistic reflection of Nuri Bilge Ceylan's cinematographic world. In his films, Nuri Bilge Ceylan fascinates the audience with his aesthetic point of view and dramatic use of light, while pointing his camera at the conflicts in everyday rural life and dark sides of the human soul. "Cinemascope Türkiye" is an effective expression of the realities in Anatolia in a single frame. It can also be construed as a tribute to photography.

Balkanlarda / *In the Balkans*

Nicos Economopoulos

KÜNYE

Yazar: Nicos Economopoulos,
Hasan Şenyüksel (derleyici)

Yayınevi: Fotoğrafevi

Ebat: 13,5x21 cm

Dil: Türkçe

IDENTIFICATION

Writer: Nicos Economopoulos,
Hasan Şenyüksel (compiler)

Publisher: Fotoğrafevi

Size: 13,5x21 cm

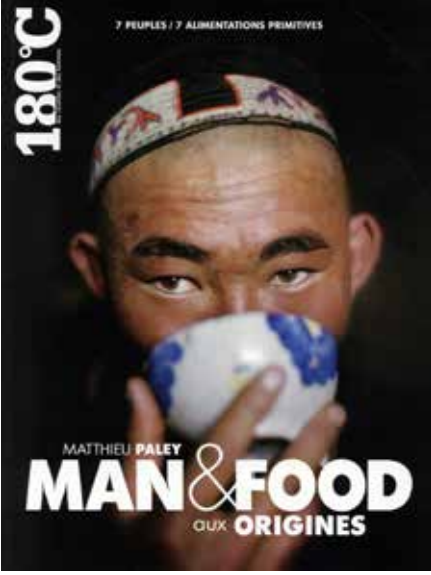
Language: Turkish

Magnum Photos'un dünyaca ünlü fotoğrafçısı Nikos Economopoulos'un 1995 yılında ilki yayınlanan ve fotoğraf tarihine kalacak kitaplar arasında sayılan albümü "In The Balkans" serüven ruhunun fotoğrafta hayat bulduğu incelikli işlerden biri. Yerellik, dinamizm, akış ve mizahın yaşam bulduğu ilk baskısından farklı olarak Economopoulos'un 1995'den sonra çektiği fotoğraflarla da zenginleştirilen kitapta 75 fotoğraf yer alıyor. Nikos Economopoulosun kendi sözleriyle Balkanları şu şekilde özetliyor: "Yunanistan'da, Türkiye'de, bir süre sonra da diğer Balkan ülkelerinde fotoğraf çekmeye başladığımda amacım, gerçekliği tarif etmek değildi. Nesnel doğru ifadesine asla inanmadım. Balkan halklarına bakarken akıl yürütmeden, yüreğimle kapıldım büyüüne. Duygularım her zaman olumlu değildi, aslında sık sık dayanılmaz bir şekilde öfkeleniyordum. Birkaç haftalığına eve döndüğümde konuşmak bile istemedim. Aradan bir süre geçince özlemeye başladım ve geri gittim. Balkanlarda olaylar, çoğunlukla duygularla veya geçmişin idealize edilmesiyle tanımlanır, asla Batı türü bir uslamamayla değil. Bu patlamalı bölgede yaşam, akıl dışılığa yakın alışılmadık bir ritim izler. İçtenlikten nefrete, barıştan savaşa, kutlamadan katliama geçiş apansız gerçekleşebilir. Burada dönemin sembolleri, harap olmuş evler ve yıkılmış anıtlarla dolu bir görünüm arz eder, yıkılan umutları ve inançsızlığı anlatırlar. Aynı anda hem saf hem de tehlikeli olabilen bu dünya, çatışan kimliklerin dokuduğu alevli bir halıdır."

Magnum Photos' world-famous photographer Nikos Economopoulos' album "In The Balkans", with its first edition published in 1995, is considered among the books that will become a part of the history of photography, and is an elaborate work in which the sporting blood springs to life through photography. Unlike the first edition in which locality, dynamism, flow and humor came to life, the book enriched with photographs taken after 1995 by Economopoulos, features 75 photographs. In his own words, Nikos Economopoulos sums up the Balkans as follows: "When I started taking photos in Greece, Türkiye, and after a while in other Balkan countries, my aim was not to describe reality. I have never believed in the statement of 'objective truth'. Looking at the Balkan peoples, I fell under its spell with my heart, without reasoning. My emotions were not always positive, in fact I was often insufferably irate. When I returned home for a few weeks, I didn't even want to talk. After a while, I started to miss and returned to the Balkans. In the Balkans, events are often defined by emotions or idealization of the past, never by Western reasoning. Life in this explosive region follows an unusual rhythm that is almost irrational. The transition from sincerity to hatred, peace to war, celebration to massacre can be instant. Here, the symbols of the period present a view full of ruined houses and destroyed monuments, representing destroyed hopes and disbelief. This world, which can be naive and dangerous at the same time, is a blazing carpet woven by conflicting identities."

Man & Food Matthieu Paley

KÜNYE

Yazar: Matthieu Paley

Yayınevi: Gallimard

Ebat: 8,35x 0,79x11,02 inç

Dil: İngilizce, Fransızca

IDENTIFICATION

Writer: Matthieu Paley

Publisher: Gallimard

Size: 8,35x 0,79x11,02 inches

Language: English, French

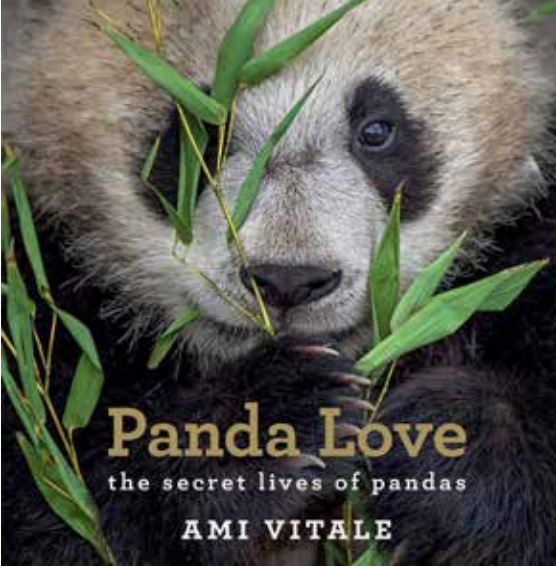
“Man & Food”, kendi kendine yeten yedi topluluğun gündelik ve geleneksel atalardan kalma beslenme biçimleri arasındaki ilişkiyi araştıran küresel bir yolculuk. Bu kitap, insanların yiyecekleri elde etme süreçlerini ve çevrenin yaşam tarzlarını nasıl şekillendirdiğini belgeliyor. İnsan, doğa ve yemek arasındaki üçgen ilişki, bu hikâyelerin her birinde örülmüş ortak bir iplik gibi. Grönland'ın Eskimolarından Malezya'nın Bajau'suna kadar bu görüntüler bizi yediklerimiz, refahımız ve dünyamızın korunması arasındaki bağlantı konusunda yeniden düşünmeye davet ediyor.

“Man & Food” is a global journey that explores the relationship between the everyday and traditional ancestral diets of seven self-sufficient communities. This book documents the processes by which humans obtain food and how the environment shapes their lifestyles. The triangular relationship between man, nature, and food is like a common thread woven in each of these stories. From Greenland's Eskimos to Malaysia's Bajau, these images invite us to rethink the connection between what we eat, our well-being and the preservation of our earth.

Panda Love: The Secret Lives of Pandas

Ami Vitale

KÜNYE

Yazar: Ami Vitale

Yayınevi: Hardie Grant

Ebat: 8,38x0,75x8,38 inç

Dil: İngilizce

IDENTIFICATION

Writer: Ami Vitale

Publisher: Hardie Grant

Size: 8,38x0,75x8,38 inches

Language: English

“Panda Love”, bu nazik devlerin etkileyici görüntülerinden oluşan bir koleksiyon. Ami Vitale'nin Çin'de çektiği fotoğrafla panda yetiştirme ve onları vahşi doğaya bırakma çabalarını belgeliyor. Ami'ye pandalara eşi görülmemiş bir erişim verildi ve fotoğrafları, ayıların hem sığınaklardaki hem de doğal ortamlarındaki yaşamlarına dair inanılmaz bir fikir veriyor. Pofuduk panda yavruları sepetlerden yuvarlanır ve bakıcılarıyla saklambaç oynarlar; yetişkin pandalar ise merakla ormanı keşfeder ve ağaçlara tırmanır. Dev panda, herkesin en sevdiği bambu çiğneyen ayıdır. Çin, en ünlü büyükelçisini başarılı bir şekilde kurtarma yolunda olabilir ve “Panda Love”, vahşi yaşamı bir ikona dönüştürme sürecini sevgiyle belgeliyor.

“Panda Love” is a collection of fascinating images of these gentle giants. Ami Vitale’s photograph taken in China documents the efforts to raise pandas and release them into the wild. Ami was given unprecedented access to pandas, and her photographs provide an incredible insight into the lives of bears, both in sanctuaries and in their natural habitats. Fluffy panda cubs roll out of baskets and play hide-and-seek with their caregivers; adult pandas curiously explore the forest and climb trees. The giant panda is everyone’s favorite bamboo chewing bear. China may be on its way to successfully rescuing its most famous ambassador, and “Panda Love” affectionately documents the process of transforming wildlife into an icon.

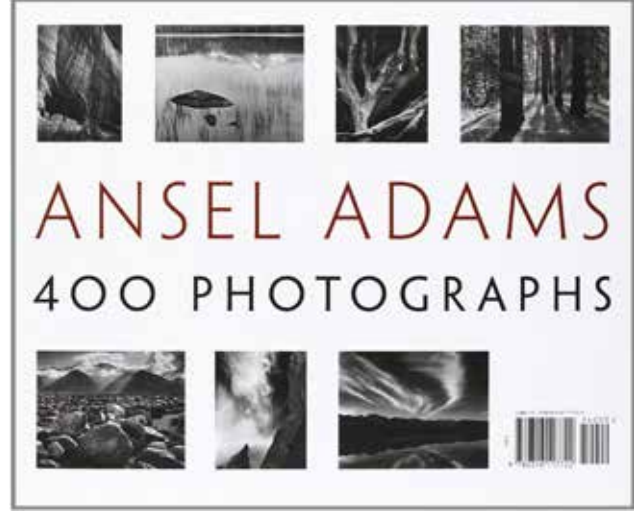
A panda cub tries to escape, slide, wobble and wiggle, squeaking and snorting like a wet puppy dog.

07 PANDA LOVE

400 Photos Ansel Adams

Ansel Adams, doğa ve seyahat fotoğrafının efsanevi isimlerinden, zone sistem adı verilen sonsuz netlik ve pozlama oyunlarının mucidi bir büyük usta. Adams, "bir fotoğraf kaza ile çekilmez, o bir kavramdır," düşüncesiyle dağ tepe, sırtında ağır fotoğraf ekipmanlarıyla tırmandı, keşfetti ve fotoğrafladı. "400 Potos" adlı eserindeki fotoğraflar, 1916'da Yosemite ve High Sierra'da çektiği ilk fotoğraflarından 1940'larda ulusal parklardaki çalışmasına ve 1960'lardaki son önemli fotoğraflarına kadar kronolojik olarak beş ana döneme ayrılıyor. Adams'ın siyah-beyaz fotoğraflarında doğanın sonsuz güzelliğine tanıklık ediyoruz. Ansel Adams (1902 - 1984), 20. yüzyılın en önemli fotoğrafçılarından biridir. Çalışmalarının, yazılarının ve Sierra Club'daki liderliğinin sergilenmesi ve yayınlanması yoluyla Adams, Amerika'nın vahşi doğasını koruma mücadelesinde de etkili bir sestir.

Ansel Adams is a legendary name in nature and travel photography, and a grand master who the invented infinite focus and exposure games called zone system. Adams with the thought that "A photograph is not taken by accident, it is a concept," climbed, discovered and photographed far and wide with heavy photography equipment on his back. The photographs in his work "400 Photos" are chronologically divided into five main periods, from his first photographs taken in Yosemite and the High Sierra in 1916 to his work in the National Parks in the 1940s and his last significant photographs in the 1960s. We witness the endless beauty of nature in Adams' black and white photographs. Ansel Adams (1902 - 1984) is a prominent photographer of the 20th century. Through the display and publication of his work, writings, and leadership at the Sierra Club, Adams was also an influential voice in America's struggle to protect its wilderness.

KÜNYE

Yazar: Ansel Adams

Yayınevi: Ansel Adams

Ebat: 8,38x1,5x10,38 inç

Dil: İngilizce

IDENTIFICATION

Writer: Ansel Adams

Publisher: Ansel Adams

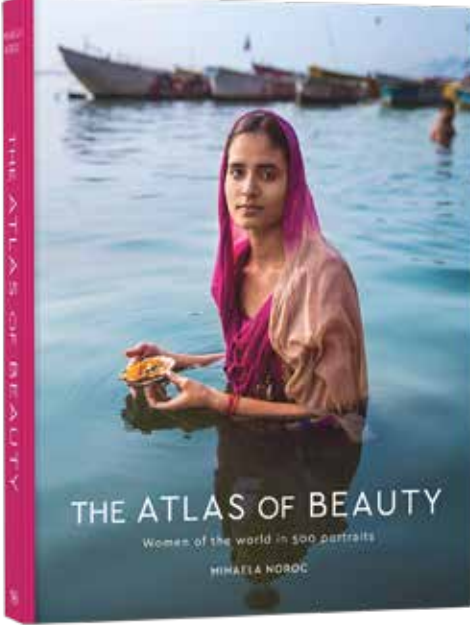
Size: 8,38x1,5x10,38 inches

Language: English

The Atlas of Beauty

Mihaela Noroc

KÜNYE

Yazar: Mihaela Noroc
Yayınevi: Ten Speed Press
Ebat: 7,6x1,22x9,74 inç
Dil: İngilizce

IDENTIFICATION

Writer: Mihaela Noroc
Publisher: Ten Speed Press
Size: 7,6x1,22x9,74 inches
Language: English

2013'ten beri fotoğrafçı Mihaela Noroc, sırt çantası ve fotoğraf makinesiyle dünyayı dolaşarak etrafımızdaki güzelliğin çeşitliliğini sergilemek için sıradan kadınların fotoğraflarını çekiyor. "Güzellik Atlası", dünyanın dört bir yanından kadınları kutlayan, güzelliğin her yerde olduğunu ve birçok farklı boyut ve renkte geldiğini ortaya koyan fotoğraflardan oluşan bir koleksiyon. Noroc'un renkli ve hareketli portreleri, Amazon yağmur ormanlarından Londra şehir sokaklarına ve Hindistan'daki pazarlardan Harlem'deki parklara kadar farklı topluluklardaki kadınları içeriyor ve bu kadınların yaşadığı çeşitli fiziksel ve sosyal dünyaları yan yana getiriyor. Noroc, Bükreş'te yaşıyor ve blogunda (theatlasofbeauty.com) ve Instagram'da ([@theatlasofbeauty.com](https://www.instagram.com/theatlasofbeauty.com)) devam eden fotoğraf projesi "The Atlas of Beauty" için son dört yılda 55 ülkeyi gezerek 500 den fazla kadını fotoğrafladı. Mihaela'nın çalışmaları Wall Street Journal, Forbes, CNN, BBC ve Oprah's SuperSoul'da yer aldı.

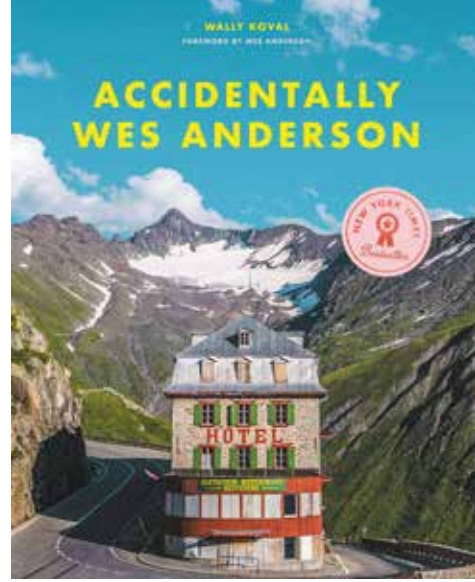
Since 2013, photographer Mihaela Noroc has been traveling the world with her backpack and camera capturing ordinary women to showcase the diversity of beauty around us. The "Atlas of Beauty" is a collection of photos celebrating women from around the world, revealing that beauty is everywhere and comes in many different size and colors. Noroc's colorful and dynamic portraits feature women from diverse communities, from the Amazon rain forest to the city streets of London, and from markets in India to parks in Harlem, juxtaposing the diverse physical and social worlds in which these women live. Noroc lives in Bucharest and has traveled to 55 countries within the last four years, photographing more than 500 women for his photography project "The Atlas of Beauty", which is an ongoing project on her blog (theatlasofbeauty.com) and Instagram page ([@theatlasofbeauty.com](https://www.instagram.com/theatlasofbeauty.com)). Mihaela's work has been featured in The Wall Street Journal, Forbes, CNN, BBC and Oprah's SuperSoul.

Accidentally Wes Anderson

Wally Koval (yazar / *writer*), **Wes Anderson** (önsöz / *foreword*)

Renk sihirbazı ve simetri ustası ünlü yönetmen Wes Anderson'un izinden giden "Accidentally Wes Anderson" kitabı, instagramda başlayan ve yönetmenin vizyonundan giden farklı fotoğrafçılar tarafından çekilen yüzlerce fotoğrafın bulunduğu basılı bir saygı kitabı. Anderson'un filmlerinden koparılmış gibi görünen gerçek yaşam yerlerinin insan hikâyeleriyle birlikte etkileyici görüntülerinin yer aldığı kitapta, renk paleti, nostaljik eşyalar ve simetrik mimari yapılar ön plana çıkıyor. "Accidentally Wes Anderson" instagram hesabı şimdi 1,5 milyondan fazla maceracıdan mütevellit bir topluluktan oluşuyor. Wes Anderson'un izni ile çıkan bu kitap, ilginç yer işaretlerini ve keşfedilmemiş değerli yerleri belirlemek için her kıtayı ve kendi arka bahçesini dolaşiyor. Kendine özgü tasarım, estetik fotoğraflar ve sürpriz anlatılar içinde beslenen "Accidentally Wes Anderson", ilham ve macera için bir pasaport olarak da görülebilir. Modern gezginler ve Wes Anderson'ın kendine özgü estetiğinin hayranları için bir rehber olan bu kitap, dünyaya farklı bir mercekten bakmak için de bir davet.

Following in the footsteps of the famous director Wes Anderson, a magician of color and master of symmetry, the book "Accidentally Wes Anderson" is a published homage book that brings together hundreds of photographs taken by different photographers, following the director's vision which was started on Instagram. Color palette, nostalgic items and symmetrical architectural structures come to the fore in the book, featuring impressive images of real-life places that seem as if they are extracted from Anderson's films, alongside human stories. The "Accidentally Wes Anderson" Instagram account is now a community of over 1.5 million adventurers. Published with permission of Wes Anderson, this book travels every continent as well as its own backyard to spot interesting landmarks and worthy undiscovered places. Fueled by a unique design, aesthetic photographs and surprising narratives, "Accidentally Wes Anderson" can also be regarded as a passport for inspiration and adventure. A guide for modern travelers and fans of Wes Anderson's distinctive aesthetic, this book is also an invitation to view the world through a different lens.

KÜNYE

Yazar: Wally Koval (yazar), Wes Anderson (önsöz)

Yayınevi: Voracious

Ebat: 7,65x1,4x9,35 inç

Dil: İngilizce

IDENTIFICATION

Writer: Wally Koval (Writer), Wes Anderson (foreword)

Publisher: Voracious

Size: 7,65x1,4x9,35 inches

Language: English

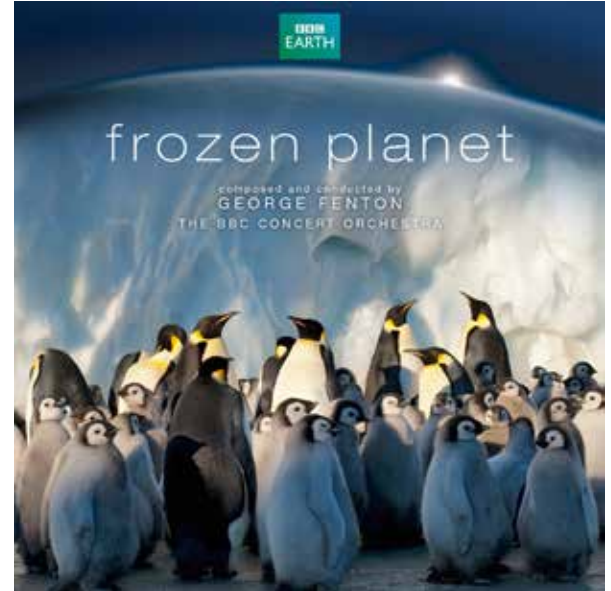
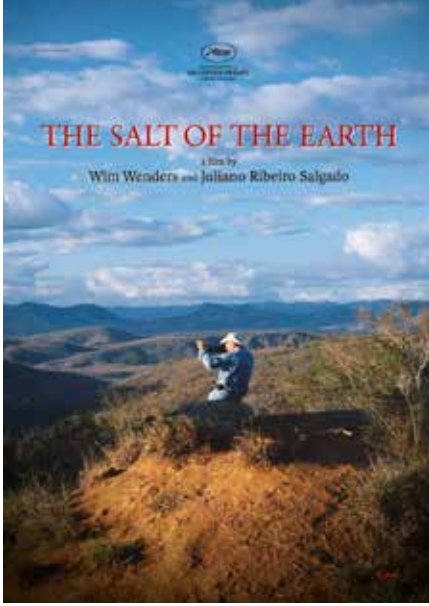
Mesude Bülbül kimdir?

Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Fotoğraf Bölümü'nden 2008 yılında "Bir Kentsel Dönüşüm Projesi" teziyle mezun oldu. 2005 yılında Universiade Oyunları'nda fotoğrafçı olarak görev aldı. PhotoWorld Fotoğraf Merkezi ve Canon Görsel Akademi'de temel ve ileri fotoğrafçılık, ayrıca çocuklar için fotoğraf atölyeleri yürüttü. Hâlen İstanbul Medya Akademisi'nde temel, ileri seviyelerde fotoğraf ve belgesel fotoğraf dersleri veriyor. Platin Dergisi fotoğraf editörlüğü ve fotoğrafçılığının yanı sıra, Reuters Türkiye Ofisi için stringer (destek) fotoğrafçı olarak toplumsal konularda fotoğraflar üretmektedir. İnsan doğası, yeryüzündeki kaybolan kültürler ve modernizm, çalışma alanları arasındadır.

Who is Mesude Bülbül?

She graduated from Dokuz Eylül University, Faculty of Fine Arts, Department of Photography in 2008, with her thesis titled "An Urban Transformation Project". During her undergraduate studies, she has worked as a photographer at the 2005 Universiade Games. She held basic and advanced photography workshops and workshops for children at the PhotoWorld Photo Center and Canon Visual Academy. She still teaches Basic, Advanced and Documentary Photography courses at Istanbul Media Academy. She also works as photo editor and photographer at the Platin Magazine, produces photos with social content as a stringer photographer for Reuters Türkiye. Her photography works are mostly focused on human nature, cultures that become extinct and modernism.

 mesudebulbul

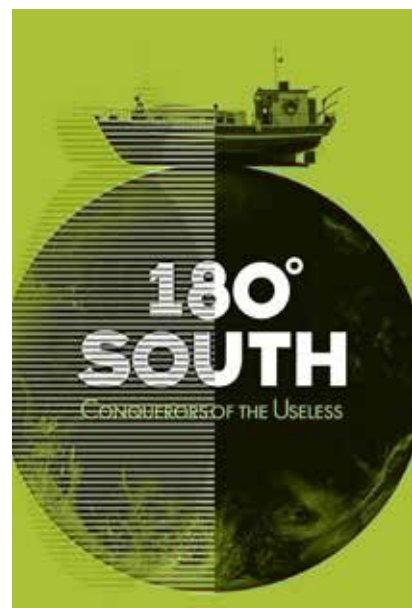
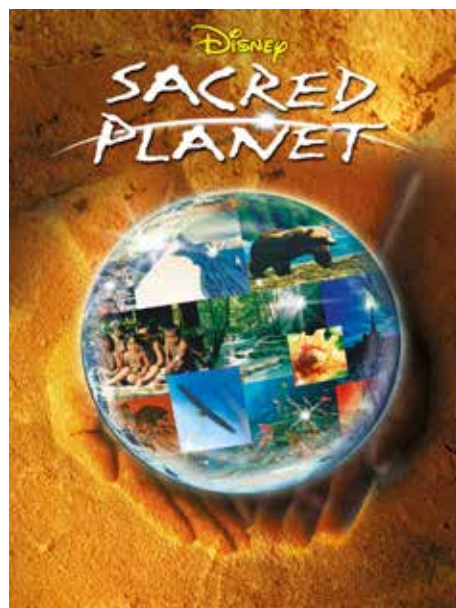
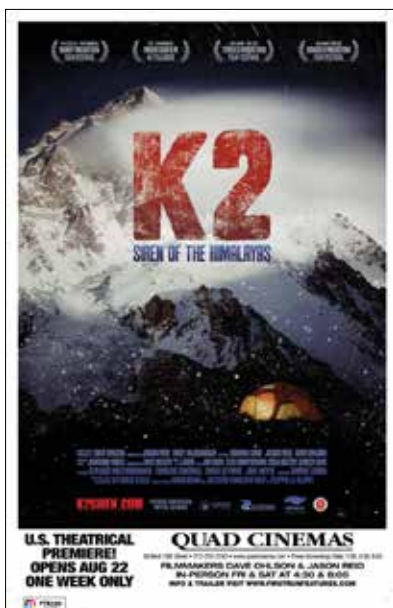
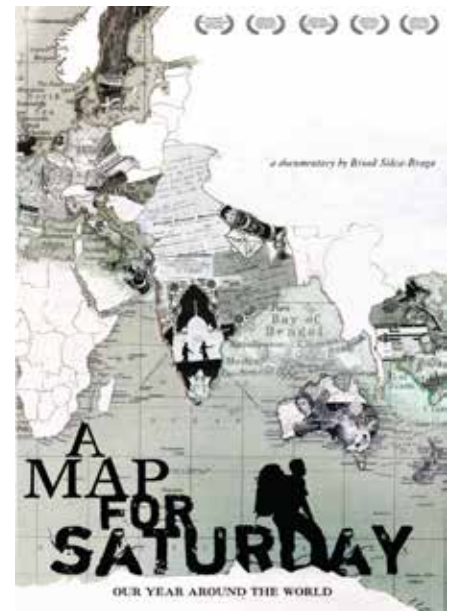
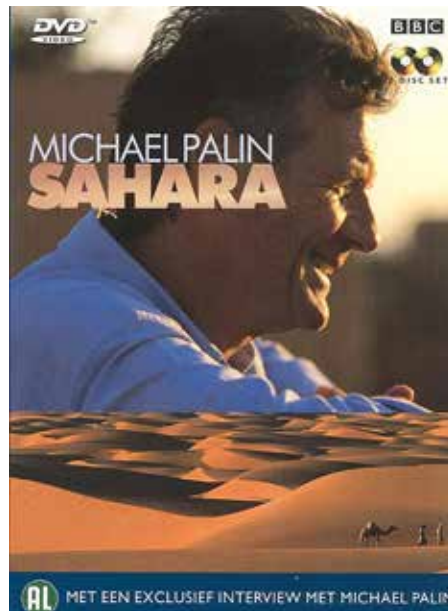
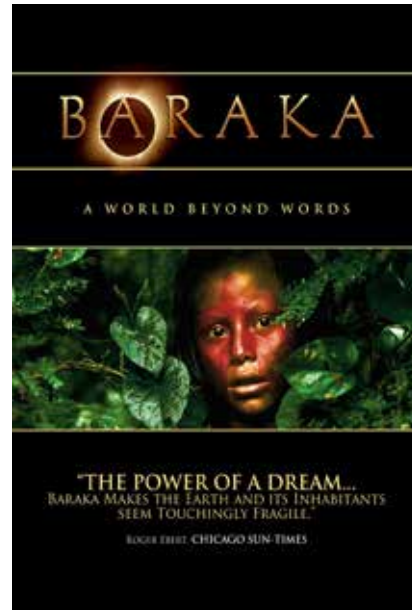
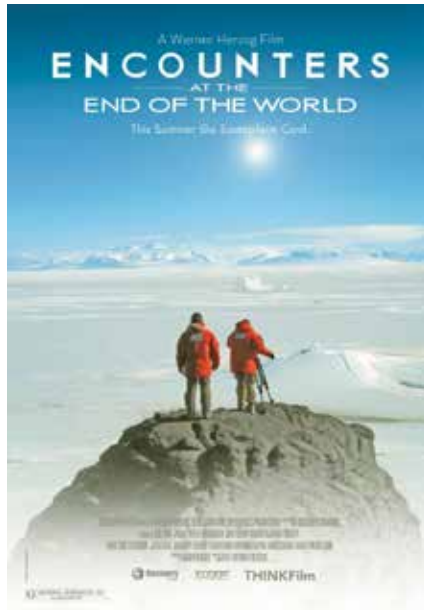

Seyir Terası Observation Deck

Bir gezgin için yoldaki her viraj, keşfedilmeyi bekleyen yeni bir fırsattır diyebiliriz. Biz fotoğrafçılar da gizli birer gezginiz belki de... Zira türü ne olursa olsun her fotoğraf bir keşif, yeni bir yolculuktur. Görüntünün peşinde koşarken yeryüzünde yeni bir noktaya kaçmanın, yeni bir karşılaşma yaşamının hazzı ancak gezginler tarafından hissedilebilir sanırım. Seyahat belgeselleri ve filmleri göçebe ruhlarımızın besinleridir. Sizleri biraz da olsun yolda olmaya, dışarı çıkmaya ve dünyayı keşfetmeye davet etmesi için bir seyir listesi hazırladım. Keyifli seyirler...

For a traveler, we can say that every bend on the road is a new opportunity waiting to be discovered. Maybe we photographers are also secret travelers... Because, whatever the type, every photograph is a discovery, a new journey. I think the joy of escaping to a new point on earth and experiencing a new encounter while pursuing an image can only be felt by travelers. Travel documentaries and movies are food for our nomadic souls. I have prepared a watch list which will invite you to be on the road, go out and explore the world, even a little. Enjoy watching...

- Salt of The Earth** - Wim Wenders, Juliano Ribeiro Salgado, 2014
- Free Solo** - Jimmy Chin, Elizabeth Chai Vasarhelyi, 2018
- Home** - Yann Arthus Bertrand, 2009
- Human** - Yann Arthus Bertrand, 2015
- Encounters at the End of the World** - Werner Herzog, 2017
- Baraka** - Ron Fricke, 1992
- Faces Places** - Agnès Varda, JR, 2017
- Sahara** with Michael Palin, 2002
- A Map For Saturday** - Brook Silva-Braga, 2007
- K2- Siren of The Himalayas** - Dave Ohlson, 2012
- Sacred Planet** - Jon Long, 2004
- 180 Degree South** - Chris Malloy, 2010
- Frozen Planet** - Paul Spillenger, 2011

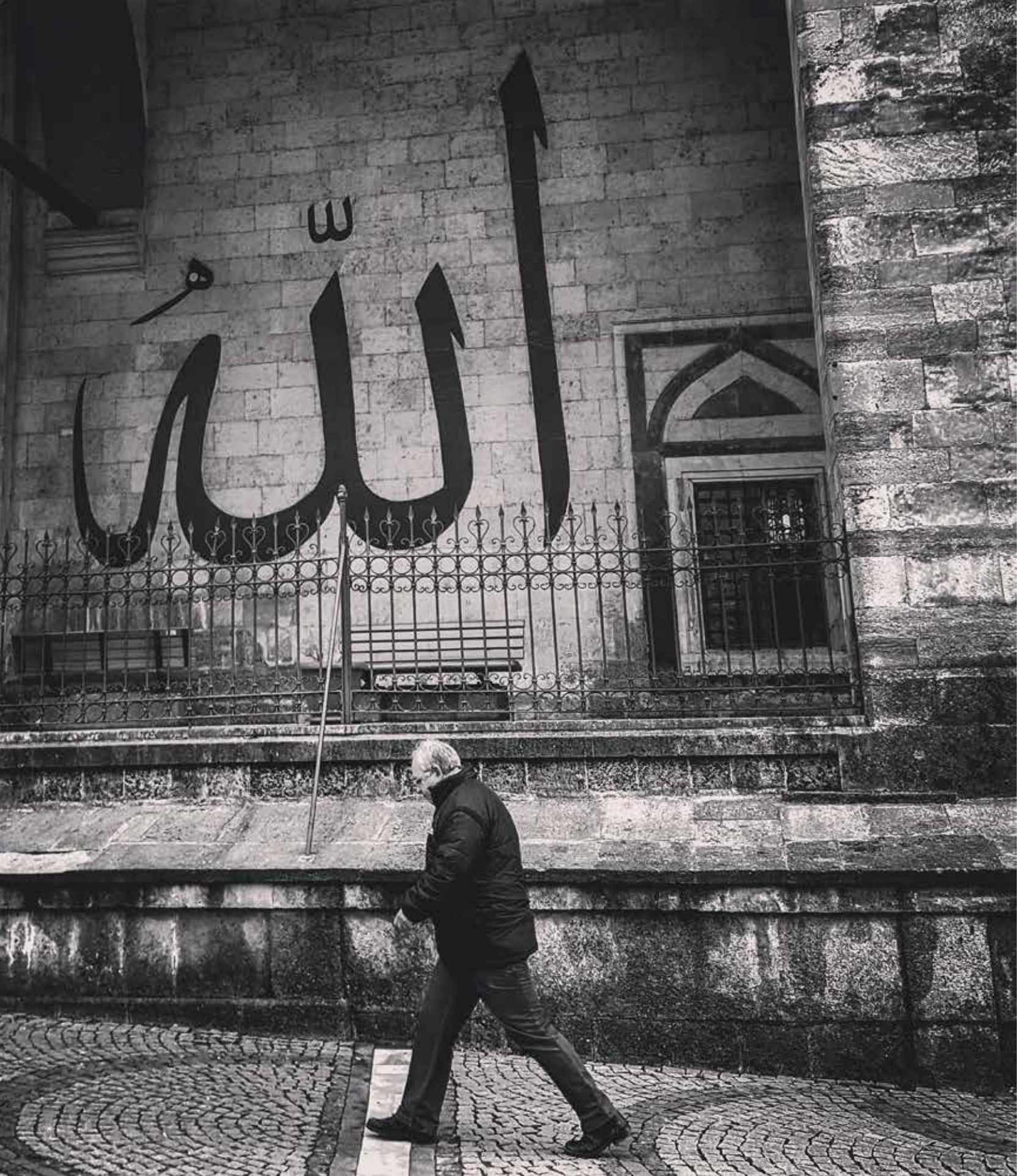
Çok Çeken Çok Bilir!

“ Seyahat fotoğrafçılığı denen tür, fotoğrafın icadına kadar olan resim sanatının üstündeki belgesel işlev yükünü bir nebze almıştır. Bu sayede resim sanatı da nefes alıp çok daha özgür ve özgün ürünler ortaya koyma fırsatı ve imkânı bulmuştur.

Photography Broadens the Mind!

“ *The genre called travel photography took painting's documentary function on until the invention of photography. In this way, the art of painting found the opportunity and means to breathe and enabled production of more free and original works.*

Yazar / Author Ahmet Ümit, Çatalca, Türkiye, 2017.

izlenimcilerin doğal ışıkla vermeye çalıştığı natural sahneler ya da dışavurumcuların renklerle etkilemeye çalıştığı bizlerin fotoğraf sanatından sonra böylesi numaralara ihtiyacı kalmamıştır. Aynı şekilde, “ressamlar da doğadan, insandan daha kreatif alanlara, konulara yönelip bambaşka teknikler ve icatlar çıkarmışlardır,” dersek sanırım abartmış olmayız. Hatta ve hatta kötücül ve abartılı örnek vermek gerekirse hayatı boyunca gitmediği yerleri fotoğraf karelerinden kopyalayıp resim hâline getiren sanatçılar da gördü bu gözler. Tıpkı tam tersini de gördüğümüz gibi tabloyu fotoğraflaştırmak... Kısaca tüm disiplinler birbirine yaklaştı, alışverişe girdi. Önce kelam vardı, kimine göre ses, kimine göre görüntü. Hangisi olursa olsun tüm bunlar anlatan, aktaran canlı insan için gerekli birer araç oldular. İnsanlık belki de en çok merak ile ilerledi, gelişti. Hiçbir şeyi merak etmese ne bir keşif ne bir buluş olacaktı. Sevki tabii ya da adı her neyse insanı rahat bırakmayan bu güdüyle dağları denizleri aşan insan(lık), bugün zaman zaman verdiği tüm zarara rağmen akıl almaz bir yol almış durumda... Hacimli Fotosfer Dergisi'nin bu sayısında geçmişten günümüze seyahat fotoğrafçılığının tarihi, gelişimi, alt türleri, kesişim alanları, deneysel ürünleri etraflıca anlatılmıştır. Uzaya çıkmış insanlığın seyahatten beklentisinin, yeni bir coğrafi keşif, yeni bir tür buluşu vs. olacağını varsaymıyoruz artık. Tıpkı fotoğraf sanatı bulunduğu nasıl resim sanatı üzerindeki yükü atıp rahatladıysa; sosyal medya platformlarının keşfi ile de fotoğraf çekme cihazlarının daha ulaşılabilir hâle gelmesini de ekleyelim. Bu sayede fotoğrafın “sanat” olan kısmı çok daha netleşmiştir bana göre. Ara Güler'in bir görüşmemizde bana dediği gibi, “Güneş her gün doğar batar. Bunu çekmek marifet değildir. Aptallar bile bunu yapabilir,” Ama Ara Güler, Ara gibi çeker. Ustanın tarif ettiği şey, tam da bugün geldiğimiz nokta bence. Her gün milyonlarca seyahat fotoğrafı paylaşılıyor. Bunun hangisi bilinçli, hangisi bilinçsiz çekilmiş bilinmez. Soruları arttırıp çeşitlendirebiliriz: Hangisi geleceğe kalacak, niye kalmalı, nasıl kalacak? Profesyonel fotoğrafçılığı marjinalleştirmeden, amatörleri de küçümsemekten bir - iki noktayı önemseyeyim söylemeliyim. İmleyeyim! Seyahat fotoğrafçılığında konu ve teknik meselesi, seyahat

Natural images which the Impressionists attempted to produce by using natural light, or us, the audience expressionists tried to impress with colors, no longer needed such tricks after the invention of photography. In the same way, it would not be an exaggeration to say that “the artists also steered towards more creative fields and subjects from nature and humans and came up with completely different techniques and inventions”. In fact, to give a malevolent and exaggerated example, I came across artists who made paintings of places they had never been in their lives by copying photo frames. Making a photo of a painting, as we saw the opposite... In short, all disciplines closed up and started exchanging. First there were words; for some it was sounds, for some images. Whatever it is, all have become necessary instruments for living human beings who express and convey. Humanity has progressed and developed, perhaps mainly through curiosity. There wouldn't be any discoveries or inventions if people hadn't wondered about anything. People have crossed the mountains and seas with this motive that haunts them, and have come an incredibly long way despite all the damage done from time to time... The history, development, sub-genres, intersections and experimental products of travel photography from past to our day are covered in detail in this voluminous issue of Fotosfer Magazine. We no longer assume that the humanity, who has traveled to space, expects a new geographical discovery, a new species discovery, etc. from traveling. As the invention of photography relieved the art of painting; we must also add that with the emergence of social media platforms, photography devices have become more accessible. In this way, the “art” aspect of photography has become more apparent in my opinion. As Ara Güler told me in one of our interviews, “The sun rises and sets every day. The skill is not capturing it. Even fools can do this,”. But Ara Güler takes photos like Ara. I think what the master defined is exactly where we are today. Millions of travel photos are shared every day. It is not known which was taken consciously or unconsciously. We can add to and diversify the questions: Which one will survive in the future, why should it survive and how? I must say that I take heed of one or two points without marginalizing professional photography or underestimating amateurs. Let me mark! The

fotoğrafının sınır(sız)lığı... Konuları geniş bakışlardan mikro ölçeklere, detaylara, öykülere evriltmek; küçük görülen şehir içi bir geziyi, örneğin bu türün içine sokabilmek mahareti. Daha birkaç yıl öncesine kadar sadece Walter Benjamin gibi yazarları okuyan edebiyatsever ya da felsefe okuyucusunun aşına olduğu "flaneur" kavramı, nihayet büyük bir alan açabilir, gezen, fotoğraf çeken, okumuş, yazmış insanlara. Üzerine eğilmeli. Maharet...

Doğru kelime bu olmalı. Şimdilerde marifet çok da maharet yoğun imaj sisinin altında gizli. İçine amatörlerin de katıldığı seyahat fotoğraf gezileri, yarışmaları gerek bu türde verilen eserlerin kalitesini görmek açısından, gerekse kayıt altına alınıp seyahat fotoğrafçılığı datasına yepyeni işler katacaktır. Son olarak seyahat dergisi yönetmiş biri olarak diyeceğim şu ki her şeyin interaktif bir hâl aldığı günümüzde seyahat fotoğrafçılığı profesyonel anlamda yegâne kalıp, konvansiyonel alışkanlıklarla, yöntemlerle yoluna devam edemez. Edemediğini de neredeyse yok olmaya giden seyahat yayıncılığında görmekteyiz. Katılımcı bir bakış ve anlayış, yeni zamanın olmazsa olmazıdır. Katılmak isteyenler de önce geçmiş işlere saygı, onları özümsemiş, incelemiş ve yepyeni bir dil ve bakışlarla karşımıza çıkmış olmalıdır. Çok gezin, çok çekin!

subject and technique in travel photography, the limits or limitlessness of travel photography... Evolving subjects from broad perspectives to micro-scales, details and stories; for instance, the skill of bringing an underrated urban sightseeing tour into this genre. The concept of "flaneur", familiar to literary lovers or philosophy readers who only read writers like Walter Benjamin until a few years ago, can finally open up a great space for people who travel, take photographs, read and write. We should give some thought to it. Skill...

That should be the word. Nowadays, skill is hidden under the dense fog of image. Travel photography trips and competitions participated also by amateurs, will contribute to travel photography data, both in terms of seeing the quality of works given in this genre and by being recorded.

Lastly, as a travel magazine director, I want to say that in today's world where everything has become interactive, travel photography cannot remain professionally unique and continue on its way with conventional habits and methods. We can see that in travel publishing that is on the verge of disappearing. A participatory view and understanding is the sine qua non of the modern times. Those who want to become a part must first respect the past works, internalize, examine those, and come up with a novel language and perspective.

Travel a lot, capture a lot!

Orsay Müzesi / Musée d'Orsay, Paris, 2015.

İstanbul / Istanbul, 2019.

Sezgin Çevik kimdir?

Yazar, editör, TV programcısı, sahaf ve koleksiyoner Sezgin Çevik, Adapazarı doğumlu. Kendisini, “ömür boyu öğrenci” olarak nitelendiren Çevik, “At İzinde Bir Ömür” ve “Er Meydanı - Güreş Tarihi” gibi kitaplara imza attı. Sergiler başta olmak üzere çeşitli kültür projelerine danışmanlık yapan Çevik’in birçok ulusal ve uluslararası dergide yazı ve fotoğrafları yayımlandı. Bir dönem yayın yönetmenliğini yaptığı Türk Hava Yolları Skylife dergisine Ara Güler, Amin Maalouf, Alberto Manguel, Ellen Burstyn, Sophie Bassouls, Utku Varlık, Selçuk Demirel, Byron Ayanoğlu, Adnan Özer, Yunus Emre Çaylak gibi isimleri kazandıran Çevik, İstanbul - Muğla hattında yaşıyor. Çevik, @sezginistan isimli Instagram sayfasında paylaştığı fotoğraflarında pitoresk ve mizahi unsurlar arıyor.

Who is Sezgin Çevik?

Writer, editor, TV presenter, bibliophile and collector Sezgin Çevik was born in Adapazarı. Describing himself as a “student for life”, Çevik is the author of books as “A Life on Horse Trail” and “Field of Contest- History of Wrestling”. Giving consultancy for various cultural projects, particularly exhibitions, Çevik’s articles and photographs have been published in a number of national and international magazines. Former editor-in-chief of Turkish Airlines Skylife magazine, Çevik introduced names such as Ara Güler, Amin Maalouf, Alberto Manguel, Ellen Burstyn, Sophie Bassouls, Utku Varlık, Selçuk Demirel, Byron Ayanoğlu, Adnan Özer, and Yunus Emre Çaylak to the magazine and currently lives between Istanbul and Muğla... Çevik searches for picturesque and humorous elements in the photos he shares on his Instagram page @sezginistan.

TÜRKİYE
FOTOĞRAF VAKFI
TURKISH
PHOTOGRAPHY
FOUNDATION

STINASYONLAR

STINATIONS

Seyahat Fotoğrafçılığı Travel Photography

DESTİNASYONLAR

DESTINATIONS

Turunç Pınarı, Fethiye, Türkiye, 2015.

Deniz Gezi Rehberi Fotoğrafçılığının Öyküsü

The Story of Sailing Guidebook Photography

“ Bu işin envanterinde henüz emekleme dönemindeyiz. Bu doğa, tarih ve kültür zenginliğinin hakkıyla görselleşmesi için en azından bir 20 yıl daha lazım. Önümüzdeki 20 yılda bu zenginlik ne kadar ayakta kalacak, o da bir soru işareti.

“ *The inventory of this subject is still in its infancy. It will take at least another 20 years to thoroughly visualize this nature, history and cultural wealth. The extent of the wealth to survive in the next 20 years is a question mark.*

Ben ekonomi, sosyoloji okumuş; 18 yıl gazetecilik, 12 yıl iletişim danışmanlığı yapmış; 2000'lerde, yani 40'lı yaşlarda denizcilğe yönelmiş bir amatör fotoğrafçıyım. Gerçi, 11 ya da 12 yaşında karanlık oda ve agridizörle tanışmışımdır. Hatta fotoğrafçılık açısından biraz amatörlükten çıkıp profesyonellik boyutuna geçtiğim dönemler de var. Mesela... 1989'da Türkiye'nin en popüler haber dergisi Nokta'da foto-röportaj editörlüğü yaptım. Belki de Türk basın tarihindeki ilk foto-röportaj editörü sıfatı olabilir. Bilemiyorum. Sonraki yıllarda da bu ilgi alanımı hiç terk etmedim. Dolayısıyla 30 yıllık iş hayatımda önümden 100 binlerce kare dia, opak ya da son zamanlarda dijital fotoğraf geçmişti ama... Ama kaderin cilvesine bakınız ki yaşamımın son altı-yedi yılında (emeklilik dönemimde) hayatımda hiç olmadığı kadar amatör fotoğrafçı ve fotoğraf seçici olmak durumunda kaldım. Çünkü emeklilik projesi olarak "Mavi Yolculuk Rehberi" isimli bir kitap yazmaya soyundum. 2019 yılında ilk baskısı yapılan bu kitap, üç yıl içinde üç baskı yaptı. Büyük boy 608 sayfalık bu kitapta, mavi yolculuk kıyılarımızdaki 540 koya dair bin 500 fotoğraf yer alıyor. Bilgisayarımda, Ege ve Akdeniz kıyılarına ve koylarımıza ilişkin, bir hayli ayıklanmış 100 binin üstünde fotoğraf var. Her baskıda gelişmelere bağlı güncellemeler yapıyor, kitapta kullanılan fotoğrafların da kalitesini yükseltmeye çalışıyorum. Kısacası, son yıllarda zamanımın ciddi bir bölümünü deniz fotoğrafçılığına ve deniz gezisi rehber kitap yazımına ayırmış durumdayım. Peki, denizcilere bir kılavuz ya da rehber kitap hazırlamak nasıl bir şey? Fotoğraf bu çabanın neresinde yer alıyor? Deniz gezi fotoğrafçılığının nazik noktaları neler? Bu yazının konusu işte bu sorular. Ama gelin bu konuya, deniz kılavuz kitaplarının, -deniz gezi rehberlerinin uzun- kısa öyküsüyle başlayalım.

I am an amateur photographer who took up sailing in the 2000s, in my 40s. I studied economics and sociology and worked as a journalist for 18 years and as a communication consultant for 12 years. I was introduced to the darkroom and the enlarger when I was 11 or 12, though. In fact, there were periods when I got to work as a professional photographer. For example, in 1989, I worked as a photo-interview editor for Nokta, Türkiye's most popular news magazine then. I may even be the first person with the title of photo-interview editor in the history of Turkish press. I am not sure. In the following years, I never abandoned this pursuit. In my 30 years of professional life, I have seen hundreds of thousands of frames of slides, opaque or recently digital photographs but... By the irony of fate, in the last six or seven years of my life (in my retirement) I had to act as an amateur photographer and select photography more than ever before since I took up writing a book titled "Blue Cruise Guide" as a retirement project. The book first published in 2019, went through three editions in three years. In this large 608-page book, there are 1500 photographs of 540 bays on blue cruise routes around the Turquoise Coast. There are more than 100 thousand photos of Turkish Aegean and Mediterranean coasts and bays on my computer, which are sorted in the large part. I make updates based on new developments in each edition, and improve the quality of the photographs in the book. In short, I have devoted a significant portion of my time to maritime photography and writing my sailing guidebook in recent years. So, what is it like to prepare a guide or guidebook for sailors? Where does photography stand in this endeavor? What are the critical points of sailing photography? These questions constitute the subject of this article. But let's begin with the long story of maritime guidebooks and short story of sailing guides.

Çatı Koyu / Cove, Gökova Körfezi / Bay, Türkiye, 2008.

BU ÖYKÜNÜN TARİH ÖNCESİ...

İzmirli Homeros'un "Odysseus" (eski Yunancada "bela" anlamına geldiği kabul edilir) destanı, MÖ 8. yüzyıl sonlarına tarihlenir. Ve genellikle ilk yazılı deniz gezgini öyküsü olarak kabul edilir. Öykünün çok önemli kısmı, Ege sularında geçer. Egeli Troya'dan İyonyalı İthaka Adası'na yolculuğunun tamamına yakını da Ege Denizi'ndedir. Yani diyebiliriz ki Ege öykülerinden başlayarak, 2 bin 800 yıldır insanlar deniz yolculuklarını, denizde yaşamı, kıyıları, adaları anlatıyorlar. Ege örneğinde bu anlatıların fotoğraflarla desteklenmesi ise sadece 30-40 yıllık bir öykü. Hangi anlatılar? Amasralı Strabon'un 80 yaşında, MS 18 yılında yazdığı tahmin edilen ve kısmen harita taslaklarıyla da desteklenen "Geographika" eserinin zirve noktasını oluşturduğu Eski Çağ tarihçilerinden bugüne ulaşan kaynakları kast etmiyorum. Bu eserler, kent ve insan tarihidir. Denizcilerin, tacirlerin ve donanma subaylarının, özellikle Orta Çağ'da yoğunlaşmaya başlayan ve günümüze kadar devam eden yolculuk anılarından da bahsetmiyorum. Bu eserler de kıyı yerleşimlerinin toplumsal tarihi ve sokak izlenimleridir. Odağımızda, kılavuz ya da gezi rehberi olarak nitelendirebileceğimiz; yani bugün denize açılanların, denizleri keşfetmeye kalkışanlarının yolunu aydınlatan eserler var. Bu yazıda 60'lı yıllardan itibaren kimi kısa, kimi uzun soluklu süreli yayınlarda yayınlanmış gezi notlarını, izlenimleri kapsam alanına almadım. Sadece yayınlanmış kitapları göz önünde bulundurdum.

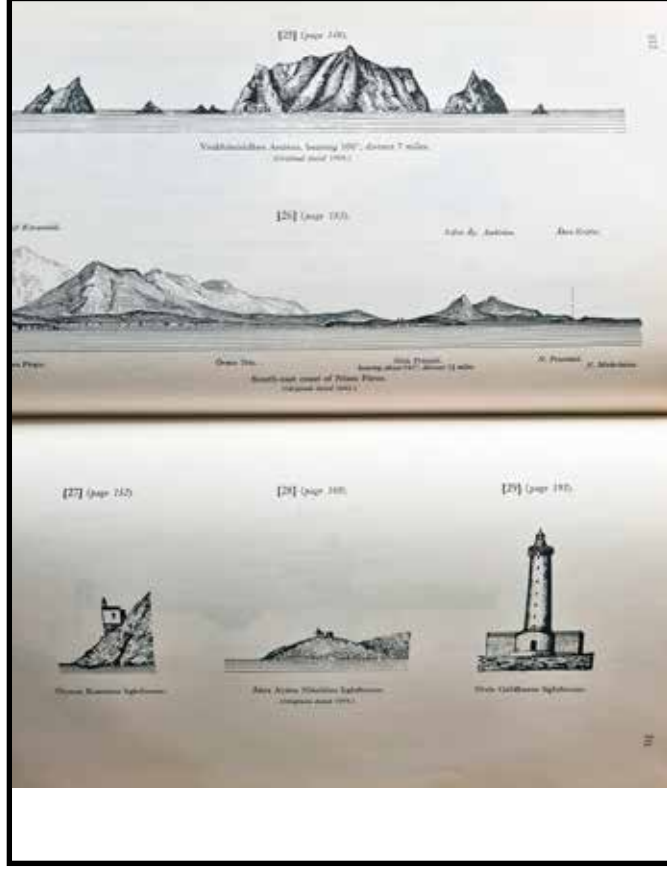
PREHISTORY OF THIS STORY...

The epic "Odysseus" (meaning "trouble" in ancient Greek) by Homer of Smyrna is dated to the late 8th century BC, and is often considered the first written sailor story. Majority of the story takes place in the Aegean sea. Almost all of the journey from Aegean Troy to the Ionian Island of Ithaca, is on the Aegean Sea. In other words, we can say that starting from the Aegean stories, people have been telling about sea cruises, life on the sea, coasts, and islands for 2800 years. Supporting these narratives with photography is only 30-40 years old with regard to the Aegean. Which narratives? I do not refer to the sources by ancient historians that have survived to our day. Strabo of Amasia's work "Geographika" is the zenith, which was estimated to have been written in 18 AD when Strabo was 80 years old and is supported by map sketches in parts. These are works of urban history and anthropology. I also do not refer to the travel notes by sailors, merchants and naval officers on cruises, which intensified in the Middle Ages and still continue today. These are works on social history of coastal settlements and street impressions. We focus on what can be characterized as a guidebook or travel guide; in other words, the works that light the way of those who set sail and explore the seas. In this article, I have not included the travel notes and impressions published in some short and long-winded publications since the 60s. I only took the published books into consideration.

Piri Reis haritası / map, 16. yüzyıl / 16th Century.

İngiliz Amirallığı / British Admiralty, 1842.

VE YAKIN TARİH...

Tarihte Ege'yi anlatan ilk kapsamlı kitap, Piri Reis'in ilk kez 1521'de kağıda dökülen "Kitabı Bahriye" isimli eseridir. Oldukça gerçekçi haritalarla desteklenen ve hâlâ büyük ölçüde geçerli olan seyir uyarıları içeren bu eser, tüm Ege kılavuz kitaplarının büyük büyük dedesidir. İçinde haritaların yanı sıra, kıyı çizimi görsellerine de yer verilen kılavuz kitaplar ise ancak 19. yüzyıl sonlarında ortaya çıkmaya başlar. Kara kalem liman ve kıyı şeridi çizimleri, denizcilik kılavuzlarında bir ekol ya da gelenek oluşturur. Ege ve Akdeniz hakkındaki ilk resmî kılavuz, United Kingdom Hydrographic Office tarafından 1882'de yayınlanmış "Admiralty Sailing Directions, Mediterranean Pilot", cilt 4 ve 5 olarak kabul edilir. 17. baskısı 2017'de yapılan bu kılavuzda, hâlâ ilk baskısında olduğu gibi görsel malzeme olarak harita ve kıyı silüetleri kullanılır. İlk Türkçe "seyir kılavuzu" niteliğini taşıyan kitaplar donanma subayı Ahmet Rasim (Barkınay) tarafından 20. yüzyıl başlarında yazılmıştır. Bu kitaplarda da denizciye sunulan görsel unsur karakalem kıyı silüetlerinden ibarettir ("Adalar Deniz Kılavuzu", 1926, "Akdeniz Kılavuzu", 1945). Neden kıyı silüeti çizimleri? Çünkü o tarihlerde elektronik haritalar, GPS yok. Maksat, denizden baktığınızda limanın ya da sığınılacak koyun nerede olduğunun coğrafi izlerle belirlenmesi.

AND RECENT HISTORY...

The first comprehensive book on the Aegean Sea in history, is Piri Reis's book "Bahriye" (The Marine), first published in 1521. Enriched by highly realistic maps and featuring navigational warnings which are still pertinent in large part, this work is the great-great-grandfather of all Aegean guidebooks. Guidebooks that featured drawings of coasts as well as maps, began to appear only towards the end of the 19th century. Charcoal drawings of harbors and coastlines is a school or a tradition in nautical guidebooks. The first official guide to the Aegean and the Mediterranean is considered to be "Admiralty Sailing Directions, Mediterranean Pilot", volumes 4 and 5, published in 1882 by the United Kingdom Hydrographic Office. The 17th edition of this guidebook was published in 2017, and maps and coastal silhouettes are still featured as visual material, as in the first edition. The books considered the first Turkish "navigational guides" was written by naval officer Ahmet Rasim (Barkınay) in the early 20th century. The visual elements presented to the sailors in these are coastal silhouettes in charcoal ("Islands Sea Guide", 1926, "Mediterranean Guide", 1945). Why drawings of coastal silhouettes? Because electronic maps, GPS were unavailable at that time. The aim is to determine the location of a harbor or a bay to take shelter when viewed from the sea, by way of geographical traces.

BUGÜNE BİRAZ DAHA YAKLAŞALIM

Geldik mavi yolculuk geleneğinin başladığı yıllara... 1950'li yıllardan itibaren, Halikarnas Balıkcısı Cevat Şakir Kabaağaçlı ve dönemin Türk entelijansiyasının parlak isimlerinin (Bedri Rahmi ve Sabahattin Eyüboğlu Kardeşler, Azra Erhat, Mina Urgan, Sabahattin Ali, Yaşar Kemal, Cengiz Bektaş, Gençay Gürsoy ve benzeri) başlattığı mavi yolculuk geleneğinin ana motifi şudur: Türkiye mavi kıyılarında evrensel uygarlığın izlerini araştırmak, saptamak. Yan motifler ise bu kıyıların eşsiz doğasını keşfetmek, yerel kültür ve insanlarla buluşmak ve tabii o günlerin muhteşem denizinin keyfini çıkarıp dinlenmek, eğlenmek, yaşamın tadına varmaktır.

1962'de Azra Erhat'ın kaleme aldığı ilk mavi yolculuk rehberinde geziye katılanların anı fotoğrafları dışında tek bir harita - fotoğraf yoktur. Keza Orhan Duru'nun 1977'de kaleme aldığı "Anamur'dan Bodrum'a, Coğrafyadan Tarihe, Piri Reis'in İzinde Mavi Gezi" isimli eserde de durum aynı. O yıllarda, yani 1960-1990 döneminde uluslararası denizciler de daha çok deniz ve doğa tutkusuyla Türkiye kıyılarını keşif yolculuğuna başlıyorlar. Bu ilgi neticesinde kısa sürede kaleme alınan ilk iki uluslararası Ege denizcilik kılavuzuna bakıyoruz:

1978: Andrea Horn - Wyn Hoop (Almanca) "Türk Denizi ve Doğu Yunan Adaları Rehberi".

1984: Rod Heikell (İngilizce) "Türkiye ve Kıbrıs Deniz Kılavuzu" (2008'de Denizler Kitabevi tarafından Türkçesi de yayımlandı).

Teknoloji kendini gösteriyor; bu iki kitapta koyların, limanların fotoğrafları yer alıyor. Ama çok ilginç bir şekilde 19. yüzyıl kıyı silüeti görüntüleri geleneği sürdürülüyor. Tek fark, bu görüntülerin karakalem değil, fotoğraf olmasıdır. Derken Türk amatör ve profesyonel denizcilerinin Ege gezi rehberleri ve seyir kılavuzları yayınlanmaya başlıyor.

A BIT CLOSER TO OUR DAY..

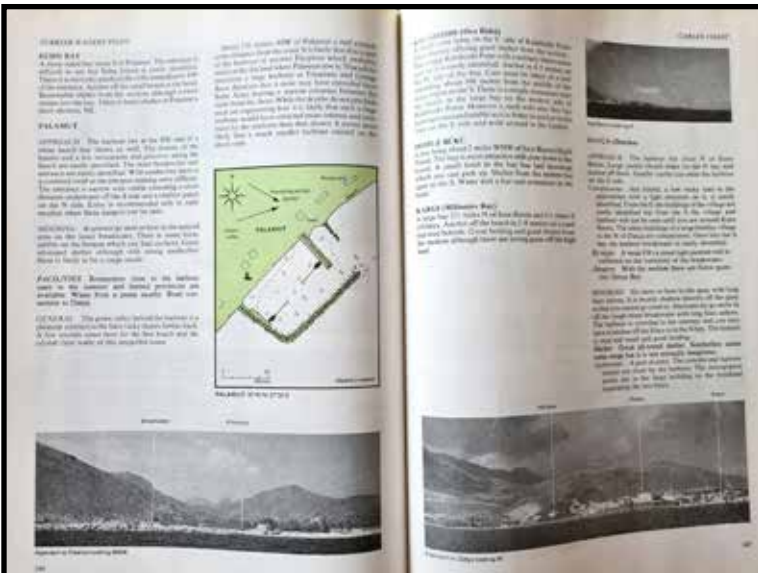
Now the years when the blue cruise tradition began... The main motif of the blue voyage tradition, started in the 1950s by the Fisherman of Halicarnassus Cevat Şakir Kabaağaçlı and outstanding figures in the Turkish intelligentsia of the time (Bedri Rahmi and Sabahattin Eyüboğlu Brothers, Azra Erhat, Mina Urgan, Sabahattin Ali, Yaşar Kemal, Cengiz Bektaş, Gençay Gürsoy and others) is this: to search for and locate the traces of the universal civilization on the Turquoise coasts. Side motives are exploring the unique nature of these coasts, meeting with the local culture and people, and of course, enjoying the magnificent sea of those days as well as the life, resting, and having fun.

In the first blue cruise guidebook written by Azra Erhat in 1962, there is not a single map or photograph other than the photographs of the people who went on the voyage. Likewise, the case is the same for Orhan Duru's work titled "Blue Cruise from Anamur to Halicarnassus, From Geography to History, in the Footsteps of Piri Reis" written in 1977. In those years, that is, in the period between 1960-1990, international sailors also started exploring Turkish coasts with a passion for the sea and nature. As a result of this interest, the first two international Aegean maritime guides were written in a short time:

1978: Andrea Horn - Wyn Hoop (German) "Turkish Sea and Eastern Greek Islands Guidebook".

1984: Rod Heikell (English) "Türkiye and Cyprus Navigational Guidebook" (published in Turkish by Denizler Publication in 2008).

The use of technology is apparent: These two books contain photographs of bays and ports. But interestingly, the 19th century coastal silhouette image tradition is continued. The only difference is that these images are photographs, not charcoal sketches. Later, Aegean travel guides and navigational guides by Turkish amateur and professional sailors are published.

"Turkish Water Pilot" kitabından / From the book of "Turkish Water Pilot".

Gaios / Paxoi, Yunanistan / Greece, 2013.

1985: Nükhet Anadolu Tatari, "Mavi Yol". Mavi yolculuk kıyılarının ilk kılavuzudur.

1986: Semih - Neylan Dinler: "Bozcaada İskenderun Arası Ege ve Akdeniz Koyları".

1986: TAYK'ın kurucularından Ahmet Muhittin Öney: "Yatlar İçin Ege ve Akdeniz Kılavuzu".

1990: Hüseyin Rıdvan Kaptan: "Yatçıya Uzanan El Rehberi" (İngilizce - Türkçe yayımlanmıştır. Koy ve barınak haritaları hayli gerçekçidir).

Bunların çoğunluğunda liman, marina çizimleri dışında görsel malzeme yoktur. Hatta amatör denizcilik tarihimizde önemli yerleri olan Dinler ve Öney, Britanya donanma geleneğini sürdürerek hiç fotoğraf kullanmamışlardır.

Ve ilk istisna. 1987 yılında Nükhet Anadolu Tatari, "Cennetin Rotası" isimli kitabını Güllük - Antalya arasında sınırlandırarak yeniden yayınlıyor. Ve bu baskıda Nail Keçili'nin Cen Ajans isimli reklam şirketi sponsor oluyor, koyların pek çoğu ilk kez ayrıntılı gökyüzü (uçak) fotoğrafları ile tanıtılıyor. Deniz - gezi fotoğrafçılığının asıl gelişimi ise 2000'lerde yeni bir konsept ile hazırlanan kitaplarla başlıyor.

1985: Nükhet Anadolu Tatari, "Blue Route". The first guidebook for blue cruise coasts.

1986: Semih - Neylan Dinler: "Between Tenedos and Alexandretta, Aegean and Mediterranean Bays".

1986: A TAYK founder Ahmet Muhittin Öney: "Aegean and Mediterranean Guide for Yachts".

1990: Hüseyin Rıdvan Kaptan: "A Hand Extended to the Yachtsman Guide" (Published in English and Turkish, bay and harbor maps are highly realistic). There is no visual material other than port and marina sketches in most guides. In fact, Dinler and Öney, important figures in Turkish amateur maritime history, did not use any photographs, continuing the British navy tradition.

And the first exception... In 1987, Nükhet Anadolu Tatari republished her book "The Route to Paradise" by narrowing it down to the route between Güllük and Antalya. And Nail Keçili's advertising company Cen Ajans sponsored this edition, and most bays are introduced for the first time with detailed aerial (plane) photographs. The real progress in sea - travel photography began in the 2000s with books written with a new concept.

NEDİR BU YENİ KONSEPT?

Halikarnas Balıkçısı Cevat Şakir Kabaağaçlı ve arkadaşları, 1960'lı yıllarda mavi yolculuk geleneğini başlatmışlardır. O grubun entelektüel kapasitesiyle kıyaslandığında pek az yayınları olmuştur. Bu yayınlar da sadece sözel anlatıdır. Mavi yolculuğun zenginliği, içinde yaşanan doğa, tarih ve kültür mirası o günlerin teknik imkânlarıyla (fotoğraf ve film makineleri) görüntülenmesine karşın, okura görsel olarak sunulmamıştır. Bu gezilerde çekilen fotoğraflar, 8 mm. filmler mavi yolcuların kişisel aile arşivlerinde kalmıştır. Deniz gezi rehberleri, ancak 2000'lerde görsel bir zenginliğe kavuşuyorlar. Neden bu kadar geç? Bilemiyorum. Doğru dürüst bir yanıt da bulamıyorum. Görsel anlatımın gücü basın-yayında, özellikle de reklam ve iletişim sektörlerinde çok daha önce keşfedilmişti. Sanırım akla yatkın bir açıklama, bu "yol yapma - denizle mücadele etme" öncelikli denizcilik kültürünün yerini, bir deniz yaşamı - deniz keyfi kültürüne, gezgin denizciliğe bırakıyor olması.

Bu irdelemeyi bir yana bırakıp, konuya olgusal olarak bakalım: Deniz gezi rehberlerinde görsel zenginlik, 2000'lere adım attığımız günlerde çok hızlı ve etkin bir şekilde gündeme geliyor.

2000 EYLÜL: İlk dünya gezginimiz Sadun Boro, "Vira Demir"i yayınlıyor. Türkiye mavi yolculuk kıyıları için uluslararası standartlara uygun ilk kılavuz olmanın ötesinde hem bir görsel şöendir hem de edebi bir değer taşır. Sadun Boro'nun sonuna kadar özümsemiği mavi yolculuk kıyıları, doğasını yansıtan amatör fotoğrafları ve profesyonel gökyüzü fotoğrafçısı Kadir Kır'ın bir süredir arşivlediği mavi kıyıları uçak fotoğrafı çekimleri "Vira Demir"i öncüllerinden çok farklı kılmıştır.

2000 EKİM: İlhan Akşit ile mavi rotalar tarihle buluşur: "Mavi Cennet". Mavi kıyılarımızın doğal zenginliğini; ama özellikle de bu kıyılardaki tarihi mirası, zengin bir görsellikle okura sunan bir eserdir.

2000 KASIM: Mehmet Hengirmen'den "Mavi Yolculuk". Çağın ihtiyacını saptamış bir rehber kitaptır. Sadun Boro'nun "Vira Demir" isimli eseri kadar ağırlığı olduğu söylenemez. Ama bu kitabı eline alan mavi gezgin, yolculukta neler bulacağını ana hatlarıyla okumakta ve görebilmektedir.

2000 ARALIK: Sadun Boro, Şadan Gökovalı ve Gökçen Adar imzalı bir kültür envanteri: "Mavi Turkuaz: Ege'den Akdeniz'e Kıyıların Efsanesi". Mavi kıyıların kültür, arkeoloji, tarih, lezzet zenginliğini hissettiren; yine görsel olarak iyi desteklenmiş bir kitaptır.

WHAT IS THIS NEW CONCEPT?

Fisherman of Halicarnassus Cevat Şakir Kabaağaçlı and his friends started the blue cruise tradition in the 1960s. They had few publications, given the group's intellectual capacity. Also, these publications are only oral narrations. Although the richness of the blue cruise, the nature, history and cultural heritage surrounding were recorded with the technical means of those days (photography and film cameras), these were not visually presented to the reader. The photos taken on these trips were 8mm films which remained in the personal family archives of blue cruise passengers.

Sailing guides were visually enriched in the 2000s. Why so late? I do not know and I can't find a proper answer either. The power of visual representation in the media, particularly in the advertising and communication industries had been observed long before that. I think a plausible explanation would be replacing the priority of "setting a course - struggling with the sea" in the maritime culture with enjoying marine life - sea and sailing for travel purposes. Let's leave this discussion aside and view the subject factually: Visual richness in sailing guides came to the fore much more rapidly and effectively as we entered 2000s.

SEPTEMBER 2000: First Turkish world traveler, Sadun Boro, publishes "Vira Demir" (Heave Iron). Next to being the first guidebook on Turquoise coasts of blue cruise in compliance with international standards, it also offers a visual feast and has a literary value. The blue voyage coasts internalized by Sadun Boro, amateur photographs reflecting its nature, and aerial photographs of the blue coastline archived for some time by professional aerial photographer Kadir Kır, significantly distinguishes "Vira Demir" from its primers.

OCTOBER 2000: Blue routes meet with history thanks to İlhan Akşit: "The Blue Paradise". It is a visually enriched work that presents the reader with the natural wealth of Turquoise coasts; particularly the historical heritage on these coasts.

NOVEMBER 2000: "Blue Voyage" by Mehmet Hengirmen. It is a guidebook that managed to cater to the needs of the time. It does not have as much weight as Sadun Boro's "Vira Demir" however, a blue passenger who has this book, can read and see the outlines of what they might come across on the journey.

DECEMBER 2000: A cultural inventory by Sadun Boro, Şadan Gökovalı and Gökçen Adar: "Blue Turquoise: The Legend of the Coasts from the Aegean to the Mediterranean". It is a visually well-supported book, making the reader feel the wealth of blue shores' culture, archaeology, history, and tastes.

2001: Gürol Sözen'in "sığınacağı limanları doğa, kültür ve sanatta arayanlara" adanmış, "Ege'den Akdeniz'e Mavi Uygarlık" isimli eseri. Sanırım mavi yolculuk kıyılarımızın tarih, arkeoloji, sanat tarihi, kültür mirası konularında bugüne kadar yayınlanmış en önemli kitap olabilir. İçindeki fotoğrafların büyük çoğunluğu fotoğraf sanatçısı ve grafiker Ali Konyalı ve sanat tarihçisi Gürol Sözen'e aittir.

GEREKSİNİM VE DENİZ-GEZİ FOTOĞRAFÇILIĞININ ÖZÜ

Denize çıkan ve gideceği yeri iyi tanımayan insanın, öncelikle ihtiyaç duyduğu fotoğraf şudur: Koyun en az 30 derecelik bir açıdan, hatta mümkünse 90 derece, yani tam tepeden çekilmiş bir fotoğrafı. Bu fotoğrafta deniz dibindeki kayalıkları, koyun genel yapısını görebilirsiniz. Su üstündeki kırışıklardan, genellikle hâkim rüzgârın koyun hangi noktasını ne kadar etkilediğini ve rüzgâr yönünü anlayabilirsiniz. Yanaşacağınız bir iskele varsa çevresindeki seyir güvenliği tehditlerini hesaplayabilirsiniz. Demir atacaksanız, koyun hangi bölgelerinin erişilebilirlik-yosunluk olduğunu, yani hangi alanda demir tarayabileceğini öngörebilirsiniz.

BİR NOT: İlk dünya gezginlerimizden Tanıl Tuncel, 1980'li yıllarda Pasifik'te seyahat ederken atollerin seyir haritaları bulunmadığını ve resifler arasında güvenli seyir için en büyük yardımcının çeşitli limanlarda bulup satın aldığı uçak fotoğraflı turistik kartpostallar olduğunu anlatırdı.

2001: Gürol Sözen's work "Blue Civilization from the Aegean to the Mediterranean", dedicated to "those who seek refuge in nature, culture and art". I think it may be the most important book ever published on the history, archaeology, art history, and cultural heritage of the Turquoise coasts of the blue cruise. Majority of the photographs in the book are by photographer and graphic artist Ali Konyalı and art historian Gürol Sözen.

THE NEED AND THE ESSENCE OF SAILING PHOTOGRAPHY

The first photograph a person, who sets to sea and is not familiar with their destination needs, is the following: An overhead image of the bay taken from a minimum angle of 30 degrees, or even 90 degrees if possible. This photo shows the reefs at the sea bottom and a general outline of the bay. From the ripples on the water, you can usually tell how much the prevailing wind affects which point of the bay and the wind direction. If there is a pier to dock, you can calculate the navigational safety hazards around it. If you want to drop anchor, you can predict the areas with seaweed and kelp at the seabed, that is, where you can drag the anchor.

A NOTE: A pioneering Turkish world traveler Tanıl Tuncel relayed that there were no navigation charts for atolls while sailing in the Pacific in the 1980s, and the touristic postcards featuring aerial photographs he found and purchased at various ports, were the most helpful visuals to safely navigate among the reefs.

Lipsi, Makronisi, Yunanistan / Greece, 2013.

2000'li yılların başında denizciliğe, kaptanlığa adım attım. Acemiyiz. Her yolculuk öncesi elimdeki en güncel kaynaklardan kıyı, koy ve limanları inceliyorum. Ancak o tarihte drone da icat edilmiş değil. Ve pek az bölgede gökyüzünden, uçaktan çekilmiş kıyı, koy fotoğrafları var. Öyle ki bu tür bir fotoğrafla karşılaştığımda sevinçten havalara uçuyorum. 2005 yılında yeryüzünün uydu fotoğraflarıyla görüntüsünü sunan Google Earth hizmete girdiğinde bir anda bilmediğim Ege sularında, özellikle de Yunan sularında rota oluştururken en büyük yardımcım olmuştu (o dönemlerde ve hâlâ Ege'nin Yunan sularında koyların tepeden çekilmiş görüntülerini içeren doğru dürüst bir deniz rehber kitabı yoktur). Deniz gezi rehberlerinde, fotoğrafın gücünün ikinci boyutu da şudur: Bir fotoğraf görürsünüz ve 20 sayfa yazıyla anlatılamayacak şekilde, "Ben de orada olmalıyım" hissine kapılırsınız. O fotoğraf sizin rotanızı belirler. Bu da tanıtım, özendirme gücü... Gerçekten... Bazen bir küçük fotoğraf, sayfalarca yazıdan daha güçlü bir zihinsel etki yaratabilir. Cam gibi berrak masmavi denizler, heykel gibi kayalıklar, yeşilin her tonunu yansıtan deniz kenarı ormanları ya da çalılar, yosunlar arasında biblo gibi küçücük bir ağaç... Ya da 3 bin yıllık bir ev kalıntısının terasından ayaklarınızı denize uzatabileceğinizi; denizin kıyısındaki 2 bin yıllık bir antik tiyatronun taş sıralarında oturup, güneşin batışını-doğuşunu izleyebileceğinizi görmek... O an orada olmayı kim istemez! O hâlde bu çağdaş rehber kitaplarda, o resimler yer almalıydı ve yer aldılar. Ama kolayca değil.

At early 2000s, I became a sailor and a captain. We were newbies. I used to review the coastline, bays and ports from the most up-to-date sources before each cruise. However, the drone was yet to be invented at that time. And very few coasts and bays had been photographed from the sky or an airplane. So much so that I would leap for joy when I came across such a photo. When Google Earth that provides view of the earth from space with satellite images came into use in 2005, it suddenly became my best aid in creating courses in the parts of Aegean sea I was not familiar with, especially the Greek seas (there were no proper naval guidebooks that contained the images of the bays taken from above in the Greek side of the Aegean back then and there still isn't one). The second dimension of the power of photography in sea travel guides is this: You see a photograph that makes you desire to be there which cannot be achieved by 20 pages of writing. That photo determines your course. This is the power of publicity, encouragement... This is genuine... Sometimes a small image makes a stronger mental impact than pages and pages of writing. Clear blue seas smooth as glass, cliffs resembling sculptures, coastal forests offering all shades of green, or a tiny tree like a lovely trinket among shrubs and moss... Or to see that you can stretch your feet to the sea from the terrace of a 3,000-year-old house or sit on stone benches of a 2,000-year-old ancient amphitheater by the sea and watch the sunrise and sunset... Who wouldn't want to be there at that moment! So those pictures should have been included in these contemporary guidebooks, and eventually they were. But it was not easy.

ZORLUKLAR, ZORLUKLAR...

Profesyonel fotoğrafçılar, eminim benden çok daha iyi bilirler. Deniz - gezi fotoğrafçılığının çok ciddi zorlukları var. Örnek:

■ Denizin dibindeki kumların sayılabildiği, teknelerin denizin üstünde asılı gibi göründükleri kıpırtısız görüntüler, genellikle sabah 08.00-10.00 arasında çekilebilir. Türkiye kıyılarında bu saatler sonrasında rüzgâr hafiften belirmeye, denizin üstü yavaştan kırışmaya, dip görünmemeye başlar.

■ Öğleden sonra girdiğiniz ve geceleme için demirlediğiniz koylarda, genellikle koyun batı yakasında yükselen tepeler vardır. Bu tepeler, hâkim batılı rüzgârlara karşı teknenizi koruyan; mide bulandırıcı yalpalamalardan sizi koruyan bariyerlerdir. Ama tam da bu doğal bariyerler, yüksek tepeler nedeniyle akşamüstü kızılığında fotoğraf çekmek için tepelere tırmanırsanız, bir de bakarsınız ki gökyüzü kızılışırken denizin, teknelerin üstüne tepenin gölgesi düşmeye başlar.

■ Koyların gölgesiz ve yoğun-dik açılı ışık altında dip yapısının en iyi fotoğraflarının çekilebildiği zamanlar, öğlen saatleridir. Ama bu saatlerde çekilen fotoğraflarda, yaz aylarında Güney Ege'de öyle güçlü bir ışık vardır ki beyaz bembeyaz olur, patlar. Eksi pozlama her zaman iyi sonuç vermez, bu kez de orman ve tepelerdeki detaylar kaybolur.

■ ND filtre? Belki kurtarır. Polarize filtre, deniz dibinin daha net görüntülenmesi için muhteşem bir teknolojidir. Ama siz bir drone ile polarize filtre kullanmayı hiç denediniz mi? Uçuş öncesi doğru ayar çok çok zordur.

■ Tabii bir de fiziki zorluklar var. Yıllar içinde, kıyıya, el değmemiş doğaya adım attığınızda, kayaların bir jilet kadar keskin olabildiğini; basit dikenlerin bir mızrak gibi vücuda saplanabildiğini; at sineği ya da yeşil yapraklı bir bilinmedik bitkinin (örneğin mayıs-haziran aylarında ada soğanı) bir zehirli yılan kadar tehlikeli olabileceğini; donanımsız bir şekilde sarp bir kayalığa tırmanmanın hayli kolay, ama o kayalıktan aşağı inmenin hayli zor ve tehlikeli olabildiğini genellikle acı deneyimlerle öğrendim.

CHALLENGES, CHALLENGES...

I'm sure professional photographers know much better than I do: Sailing photography offers serious challenges. For example:

■ *Still images where sands at the sea bottom can be counted and the boats seem to hang above the sea, can usually be taken between 8 and 10 A.M. in the morning. On the Turkish coast, after these hours, the wind slowly begins to blow, sea surface begins to ripple, and sea bottom is no longer visible.*

■ *In the bays you enter in the afternoon and drop anchor for the night, there are usually hills rising on the west. These hills protect your boat against the prevailing west winds and act like barriers that guard you from nauseating sways. But if you climb up the hills to take pictures of the scarlet sunset, you will see that the shadow of these natural barriers, high hills begins to fall on the sea and boats as the sky turns red.*

■ *The best photos of the bottom formation of the bays can be taken at noon, without shadows and under intense-specular light. But the sunlight is so intense in the Southern Aegean region in summer that the light goes really white and explodes in the photos shot around this time. Underexposure doesn't always yield better results because details of forests and hills get lost.*

■ *ND filter? It may work. The polarization filter is an excellent technology for clearer imaging of the seabed. But have you ever tried using a polarization filter with a drone? Correct pre-flight adjustment is very, very difficult.*

■ *Of course, there are physical difficulties as well. Over the years, bitter experiences taught me that when you step on a shore in pristine nature, rocks can be razor sharp; that simple thorns can pierce the body like spears; that a horsefly or an unknown plant with green leaves (eg maritime squill in May-June) can be as dangerous as a poisonous snake; that it can be quite easy to climb a steep cliff without equipment, but quite difficult and dangerous to descend from that cliff.*

Kalkan, Antalya, Türkiye, 2020.

Kaş, Antalya, Türkiye, 2019.

Tuzla Koyu / Cove, Gökova Körfezi / Bay, Türkiye, 2014.

Karacaören Koyu / Cove, Fethiye Körfezi / Bay, Türkiye, 2020.

DENİZ-GEZİ REHBERİ FOTOĞRAFÇILIĞININ BUGÜNÜ-GELECEĞİ

“Mavi Yolculuk Rehberi” isimli kitabımda, bin 500 fotoğraf yer aldığını söylemişim. Bunların yaklaşık üçte ikisine yakını bana aittir. Bir kısmı benim gibi amatör fotoğrafçı olan mavi yolculuk arkadaşlarımdır. Bir kısmını da o koy ya da konuyla ilgili iyi bir kare bulamadığım için stok foto ajanslarından temin ettim. Kendi fotoğraflarıma baktığım zaman gördüğüm şu: Denizde deklanşöre basarken üç komik dönem geçirmişim:

BİRİNCİ DÖNEM: Tıpkı ilk mavi yolcular gibi gezi sonunda çekilen fotoğrafların yüzde 80’i, eş dost hatıra kareleri. Kitaba koyacak, içime sinen bir fotoğraf pek güç buluyorum.

İKİNCİ DÖNEM: Dergilerde mavi gezi yazıları yazmaya başlamışım. Öğlen sıcaklığında ayağымda tokyo, 50-60 metre kayalıklara, tepelere tırmanıp koy fotoğrafları çekmişim. Ama dergide yayınlanma kalitesine sahip bir kare yakaladığımı düşününce, bazen hayati tehlike gösteren o dağcılık serüvenine bir son verip tekneye döndüm. Yorgunum. Koydan detaylar yok, tesisler yok.

ÜÇÜNCÜ DÖNEM: Kitap hazırlıkları başlamış, çılgın gibi seyahat yapıp arzu ettiğim eksik kareleri tamamlamaya çalışıyorum. Hatta son üç yıl... Bir de drone alıp gökyüzü fotoğrafçılığını keşfetmeye çalıştığım günler. Peki havadaki pusu nasıl yok edebilirsin? Poseidon değilsin ki... Diyelim ki pus yok, deli gibi ışık var. Beyazlar patlıyor ve denizin üstü beyaz fiber tekne dolu. Saat geç olmuş, koyun yarısı gölgeye girmiş; ne yaparsan yap, koyun yarısı siyah - yarısı beyaz... Tekne üstündeki bir metre karelik alandan dronu bir şekilde kaldırmış, 20 dakika sonra aynı daracık yere indirmişsin. Rüzgâr giderek şiddetini artırıyor, tekne bir yana gidiyor, minicik drone havada savruluyor. Bu dar alandaki riskli uçuşlarda denize düşüp, glup-gluk diye üç saniye içinde dibi boylamış o kadar çok drone var ki... Ve bu oyuncaklar hayli pahalı.

PRESENT-FUTURE OF SAILING GUIDE PHOTOGRAPHY

I mentioned that my book titled “The Blue Cruise Guide” features 1,500 photographs. I personally shot almost two-thirds of them. Some are by my fellow blue cruise passengers who are amateur photographers like me. I obtained some from stock photo agencies because I couldn’t find a decent image of a particular bay or the subject. Looking at my own photos, I realize that I went through three funny periods at sea while pressing the shutter:

FIRST PERIOD: At the end of the trip, I would see that 80 percent of the shots to be souvenir photos of friends and family, just like the first blue passengers. It is very difficult for me to find a photograph good enough to be featured in a book.

SECOND PERIOD: I began writing blue cruise articles for magazines. I would climb 50-60 meters-high rocks and hills in sandals to take photos of bays in the heat of the afternoon. Only after I felt like I captured a frame that would qualify to be published in a magazine, I would end that climbing adventure which was life-threatening at times, and return to the boat, tired, without details from the bay and facilities.

THIRD PERIOD: The preparations for the book took start so I was traveling like crazy, trying to complete the missing desired frames. Especially the last three years... When I bought a drone and explored aerial photography. So how can you eliminate the fog in the air? You are not Poseidon after all... Let’s say there is no fog, light is intense. White color bursts and the sea is populated by white fiber boats. It is late when half of the bay is left in the shade; no matter what you do, the bay is half black - half white... You somehow managed to fly the drone from only a square-meter large area above the boat, and it landed on the same limited space 20 minutes later. The wind is getting stronger, the boat is lurching, and the tiny drone is lashing about the air. There are so many drones which fell into the sea during risky flights in this narrow area and went to the bottom within three seconds... And these toys are quite expensive.

BU ÜÇÜNCÜ DÖNEM HÂLÂ DEVAM EDİYOR

Anlayacağınız, badirelerle dolu, uzun bir yolculuğun sonunda “Mavi Yolculuk Rehberi”, şu anda Türkiye ve 12 Adalar mavi yolculuk kıyılarına ilişkin sanırım görsel zenginliği en yüksek kitap. Abartmadan söylüyorum, 18-20 yıl bu kitabın metin ve görsel içeriği için çalıştım. Ama düşünüyorum da bu kıyıların mükemmel fotoğraflaması için bir 20 yıl daha çalışılmalıdır. Bu da sonraki nesillere düşen bir görev olsun. Tabii mavi yolculuk kıyılarımızı, önümüzdeki 20 yılda bugünkü gibi koruyabilecek miyiz? O hak edilmiş fotoğraflar, önümüzdeki 20 yılda çekilebilecek mi? Bunlar da çok önemli, ciddi sorular. Kentleşme baskısı, deniz kirliliği, manasız turizm yatırımlarıyla cennet koyların tahribatı... Kıyılarımızdaki inanılmaz tarihi mirasın hiçbir korumaya sahip olmaması nedeniyle her yıl çok ciddi bir erozyona uğraması... Deniz kirliliğinin suyun bulanıklığını artırması, su altı yaşamını tahrip etmesi... Aşırı balıkçılığın deniz altında yaşam bırakmaması... Orman yangınlarıyla mavi-yeşilin tüm dengesinin alt üst olması... Şaka değil: Öyle bir karasal kirlilik yükü gündemde ki Marmara’da yaşadığımız müsilağ tehdidi adım adım Ege’ye ilerliyor. O hâlde... Bakalım o fotoğraflar çekilebilecek mi? Ne kadarı çekilecek? Yarın neyin fotoğrafı çekiliyor olacak? Dilim varmıyor ama gelin bir de şöyle düşünelim: Homeros bugün yaşasaydı ve bizim her gün baktığımız denize bir göz atsaydı ne derdi acaba? Mesela, “yazıklar olsun, rezil etmişsiniz şu güzelim denizi, doğayı” mı? Ne dersiniz?

THE THIRD PERIOD STILL ONGOING

You see, at the end of a long journey full of hardships, “The Blue Cruise Guide” is the book that currently offers the highest visual richness regarding the blue cruise coasts of Türkiye and the 12 Islands. Without exaggeration, I worked on the written and visual content of this book for 18-20 years. But I think another 20 years can be devoted to thoroughly photograph these coasts. Let this duty fall on future generations. But the question is of course, will we be able to protect our blue cruise coasts in the next 20 years as they are today? Can those well-deserved photos be taken in the next 20 years? These are also very important, serious questions. The pressure of urbanization, marine pollution, the destruction of idyllic bays for pointless tourism investments... The incredible historical heritage on Turkish coasts is critically eroded each year due to the lack of protection... Marine pollution increases water turbidity and destroys underwater life as well as over-fishing... The whole blue-green balance is turned upside down as a result of wildfires... It’s no joke: There is such a terrestrial pollution load that the mucilage threatening Marmara Sea advances step by step towards the Aegean Sea. So... Will these photos be taken? To what extent? What will be photographed tomorrow? I don’t have the heart to say but let’s imagine what would Homer say if he lived today and looked at the sea we look at everyday? “Shame on you for destroying this beautiful sea, nature”? What do you think?

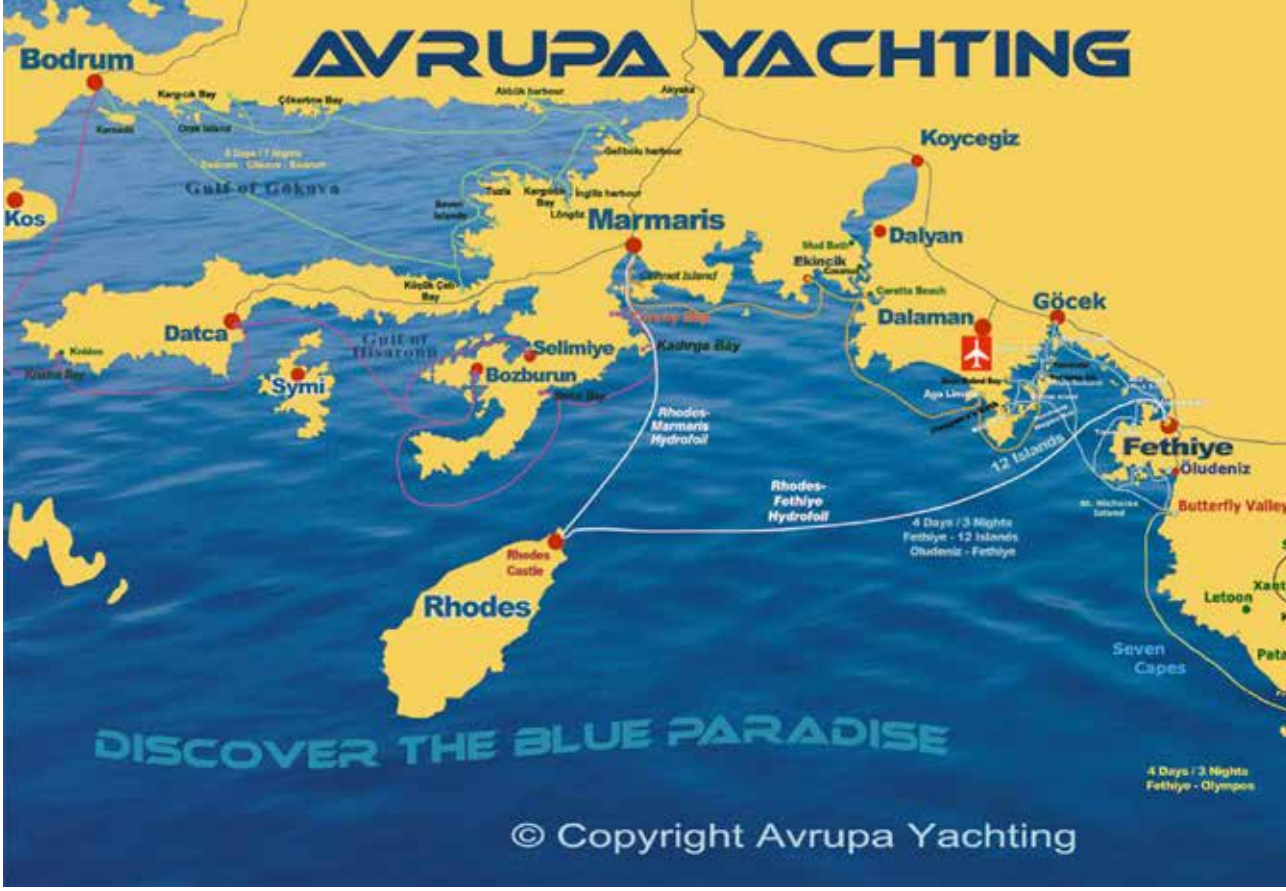
Çiftlik Koyu / Cove, Marmaris, Türkiye, 2009.

Datbükü, Hisarönü Körfezi / Bay, Türkiye, 2021.

Semizce Koyu / Cove, Marmaris, Türkiye, 2006.

MAVİ YOLCULUK GELENEĞİ

Mavi yolculuk, Türk insanının dünya yaşam kültürüne eklediği örneklerden biridir. Bugün dünyanın hiçbir ülkesinde, Ege'deki gibi mavi yolculuk yapan 5 bin teknelik bir ahşap gulet filosu yoktur. Mavi yolculuk, bir tür deniz tatili gezisidir. Dünyada benzer örnekler vardır. Örneğin Amazon'da kayıklarla yapılan orman gezileri. Luksor-Karnak'tan Abu Simbel'e tarihi mirası ziyaret etmek için Nil Nehri'nde düzenlenen gemi seyahatleri. Norveç Fiyordları'nda yapılan lüks gemi gezileri. Orta Fransa nehir kanallarındaki şarap rotası. Ha Long Bay'de gemilerle etkileyici kalker kayalıkları ve muhteşem bir orman örtüsü arasında yapılan doğa gezileri. Galapagos ya da Maldivler'deki haftalık scuba turları... Ama bunların hiçbirinde tarih-doğa mirası ve deniz-yüzme tatili, Türkiye kıyılarındaki mavi yolculuk kadar iç içe geçmez. Mısır'da hedef, tarihi mirastır. Fransa kanal gezileri, Vietnam ya da Norveç'te gezi, doğa odaklıdır. Maldivler'de su altıdır. Türkiye kıyılarındaki mavi yolculukta ise sabah Knidos Antik Kenti'ni gezip, öğlen saatlerinde Kargı Koyu'nda muhteşem bir yüzme-güneşlenme molası vererek akşamüstü Bencik Koyu'nda orman yürüyüşüne çıkabilirsiniz. Akşam yemeğini de Selimiye'nin ünlü balıkçılarından birinde alıp, kendinizi harika bir deniz ürünleri ziyafeti ile şımartabilirsiniz. Tarih-doğa-deniz-lezzet... Bu dört unsur, dünyanın hiçbir köşesindeki deniz gezilerinde, Türkiye mavi yolculuk kıyıları kadar aynı gün içinde ulaşılabilir değildir.

BLUE CRUISE TRADITION

Blue cruise is an example of Turkish people's contributions to international living culture. Today there is no country in the world with a wooden gullet fleet of 5 thousand boats for blue voyages like in the Aegean Sea. Blue cruise is a kind of sea holiday cruise. There are similar examples around the world IE. jungle excursions by boat in the Amazon. Cruises on the Nile River held between Luxor-Karnak and Abu Simbel to see the historical heritage. Luxury cruises in the Norwegian Fjords. Wine route in central France's river channels. Nature excursions organized in Ha Long Bay among impressive limestone cliffs and magnificent forest cover. Weekly scuba tours in the Galapagos or Maldives... But none offers a historical-natural heritage next to a sea-swimming holiday as the blue cruise on the Turquoise coast. In Egypt, the focus is on historical heritage. Canal cruises in France, an excursion in Vietnam or Norway are nature oriented. Focus is the underwater in the Maldives. But on a blue cruise along the Turkish coast, you can visit the ancient city of Knidos in the morning, take a wonderful swimming-sunbathing break in Kargı Bay at noon, and go for a walk in the forest in Bencik Bay in the afternoon. You can have dinner at one of Selimiye's famous fish restaurants and indulge yourself with a wonderful seafood feast. History-nature-sea-taste... You cannot access these four elements within the same day in any cruise in any corner of the world as you can on a blue cruise in Türkiye.

TÜRKİYE MAVİ YOLCULUK ROTALARI

Türkiye'nin kıyıları, 8 bin 300 kilometredir. Mavi yolculuk yapılan kıyı şeridi ise sadece 800 kilometre civarındadır. Ama eğer Gökova'dan Kekova'ya dantel gibi olan kıyı şeridindeki tüm girinti çıkıntılara gire çıka dolaşırsanız, 2 bin kilometreyi aşan bir parkur ortaya çıkar. Eğer ömrünüz denizde geçmiyorsa bir-iki haftalık mavi yolculuklarda körfez turları yapmak gerekir. Kıyılarımızda hepsi birbirinden güzel beş mavi yolculuk rotamız var:

1 GÖKOVA KÖRFEZİ: Büyük ölçüde doğal koruma alanı olan Gökova, maviyle yeşilin iç içe girdiği yaklaşık 100 kilometre derinliğinde bir alandır. Körfezin uç noktalarındaki Knidos ve Halikarnas, antik dönemin en ünlü kıyı kentlerindedir. Körfezin dibindeki küçük Sedir Adası (Kedrai Antik Kenti), tarih, doğa ve denizin buluştuğu bir mavi yolculuk mücevheridir. Halikarnas Balıkçısı'nın Bodrum'da sürgün olduğu günlerde mavi yolculuğu başlattığı körfezdır. 10 metrelik Kısmet isimli yelkenlisi ile 1965-1968 yılları arasında dünya turu yapan ilk Türk amatör denizci Sadun Boro'nun da favorisi, Gökova olmuştur.

TÜRKİYE BLUE CRUISE ROUTES

The coastline of Türkiye is 8 thousand 300 kilometers long. The blue cruise coastline is only about 800 kilometers. But if you sail by entering all the coves on the lace-like coastline from Gökova to Kekova, it is a course of over 2 thousand kilometers. If you do not spend your life at sea, it is necessary to take gulf tours on one- or two-week blue cruises. There are five blue cruise courses on Turkish coastline, each finer than the next:

1 GULF OF GÖKOVA: Gökova, a natural protection area in large part, is an area of approximately 100 kilometers in depth, where blue and green nest together. The endpoints of the gulf, Knidos and Halicarnassus were among the best known coastal cities in the ancient period. The tiny Sedir Island (Kedrai Ancient City) right by the bay where history, nature and the sea meet, is a jewel in the blue voyage. It is the bay the Fisherman of Halicarnassus set on the blue cruise during his exile in Bodrum. Gökova was also the favorite of Sadun Boro, the first Turkish amateur sailor who toured the world between 1965 and 1968 in his 10-meter sailboat named Kısmet.

Çatı Koyu / Cove, Gökova Körfezi / Bay, Türkiye, 2008.

Bozburun Adaboğazi, Hisarönü Körfezi / Bay, Türkiye, 2019.

2 HİSARÖNÜ VE YEŞİLOVA KÖRFEZLERİ: “Bugün Türkiye’nin en popüler mavi yolculuk rotasıdır” dersek abartı olmaz. Bu şöhretini camgöbeğinden laciverde mavinin tüm tonlarını yansıtan berrak denizine borçludur. Ortasındaki Simi Adası, arzu eden gezginlerin kısa bir Yunanistan molası vermelerine olanak sağlar. Kentsel yerleşimin pek az olduğu Gökova’nın tersine Selimiye, Bozburun ve Söğüt gibi küçük yerleşimlerde mavi yolcular hem kolaylıkla lojistik gereksinimlerini karşılayabilirler hem de isterlerse yerel lezzet tesislerine çıkabilirler.

2 HİSARÖNÜ AND YEŞİLOVA BAYS: *It would not be an exaggeration to say, “it is the most popular blue cruise route in Türkiye today”. It owes its reputation to its crystal clear sea that reflects all shades of blue from cyan to navy blue. Travelers who wish to take a short break in Greece can stop by at Symi island at the midpoint. Unlike Gökova where there is little urban settlement, blue passengers can both easily meet their logistics needs and visit the local restaurants if they wish in small settlements such as Selimiye, Bozburun and Söğüt.*

Kayalı Koy / Cove, Marmaris, Türkiye, 2020.

3 MARMARİS KÖRFEZİ: Türkiye mavi yolculuk bölgelerinin en büyüğüdür. Buna karşın insan izi bulunan çok az sayıda koyu vardır. En popüler durakları, körfezin batı ucundaki Bozukkale (Loryma Antik Kenti) ve körfez ortasındaki Ekincik'tir. Ekincik'ten gezi tekneleri ile Türkiye'nin en büyük deltası olan Dalyan'a ve Karia ile Likya'nın sınır kenti olan Kaunos Antik Kenti'ne ulaşım mümkündür.

3 GULF OF MARMARİS: It is the largest region for Turkish blue cruise. However, there are a handful of bays bearing human traces. The most popular stops are Bozukkale (Loryma Ancient City) at the west end and Ekincik at the midpoint. You can access the largest delta in Türkiye, Dalyan, and the border city of Karia and Lycia, Kaunos ancient city by excursion boats from Ekincik.

Büyük Ağa Koyu / Cove, Fethiye, Türkiye, 2009.

4 FETHİYE - GÖCEK KÖRFEZİ: Ne yazık ki son yıllarda, özellikle de yaz ortasında deniz üstünde bir kentmişçesine özel teknelerce işgal edilmekte olan Göcek, çam ve sığla ağaçlarıyla kaplı bir doğa cennetidir. Adalarla çevrili bir iç denizi andıran Göcek'in 12 kilometrelik kıyılarında 50'ye yakın küçük koy vardır. Bir iç denizi andırıldığından en sert havalarda bile yüksek dalga olmaz, denizciliğe yeni adım atan amatörler için mükemmel bir eğitim alanıdır. Fethiye Körfezi'nin doğu tarafında (Ölüdeniz yakınlarında) bulunan Gemile Adası, Kedrai'den sonra Türkiye mavi yolculuk kıyılarındaki en önemli tarihi miras adasıdır.

4 FETHİYE - GÖCEK BAY: A natural paradise covered with pines and sweetgum trees, Göcek unfortunately brims with private boats especially in the midsummer in recent year, resembling a city on the sea. Like an inland sea surrounded by islands, there are nearly 50 small coves on 12-kilometers-long Göcek coastline. Since it is like an inland sea, there are no high waves even in the harshest weather, and it is an excellent training ground for amateur sailors. Gemile Island, located on the east of Fethiye Bay (near Ölüdeniz), is the most important island on the Turkish blue cruise coastline with regard to historical heritage, after Kedrai.

Tersane Adası, Göcek, Türkiye, 2019.

5 FETHİYE-KEKOVA YA DA ANTALYA-KEKOVA: Bu rota bir körfez değil, 200 kilometrelik bir kıyı şeridi. İster Antalya'dan, ister Fethiye'den hareket edilsin, tek hedef aşağı yukarı tam ortadaki Kekova'ya varmaktır. Yol üstünde doğuda Ceneviz Limanı; batıda Kaş koyları ve adaları gibi doğa harikaları mevcut. Ama sonuç değişmez: Hedef Aperlai, Tristomos (Üçağız), Simena (Kaleköy) ve Dolkisthe (Batık Şehir) isimli dört muhteşem Likya antik mirasına ev sahipliği yapan, hepi topu 10 kilometre uzunluğundaki Kekova iç denizidir. Bu küçük alanda muhteşem denize sahip 30 civarında küçük koy vardır. Likya, "ışık ülkesi" demektir. Güneş yakıcıdır. Öğle sıcaklığını denizde, sabah ve akşamın serin saatlerini ise tarihi kalıntılar arasında gezinerek geçirirsiniz.

5 FETHİYE-KEKOVA OR ANTALYA-KEKOVA: This course is not a gulf, but a 200-kilometer-long coastline. Whether you set sail from Antalya or Fethiye, the only goal is to reach Kekova, which is more or less the midpoint. On the course, Genoese Harbor is to the east and there are natural wonders such as Kaş bays and islands to the west. But the result does not change: The destination is only 10-kilometers-long Kekova inland sea, home to four magnificent Lycian ancient heritage sites: Aperlai, Tristomos (Üçağız), Simena (Kaleköy) and Dolkisthe (Sunken City). In this small area there are around 30 small coves boasting magnificent waters. Lycia means "land of light". The sun burns. You can enjoy the sea during the afternoon heat, and the cool hours of the morning and evening wandering among the historical ruins.

Ali Boratav kimdir?

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi (Mülkiye) Ekonomi Bölümü'nden 1982 yılında mezun oldu. Nokta, Aktüel, EP ve ArtıHaber dergilerinde; Milliyet gazetesinde; ATV ve Star TV haber merkezlerinde editör olarak çalıştı. 2003-2015 yıllarında Tribeca İletişim Danışmanlık Şirketi'nde danışmanlık yaptı. 2008-2012 yıllarında Yeditepe Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde misafir öğretim üyesi olarak ders verdi. Deniz ve denizcilik hakkındaki yazı ve fotoğrafları Yacht Türkiye ve Tempo Travel dergileri ile Oksijen gazetesinde yayınlanıyor. Profesyonel çalışma hayatını tamamladıktan sonra kaleme aldığı "Mavi Yolculuk Rehberi" isimli kitap, deniz severler arasında büyük beğeni ile karşılandı.

Who is Ali Boratav

He graduated from Ankara University, Faculty of Political Sciences (Mülkiye), Department of Economics in 1982. He worked as an editor in Nokta, Aktüel, EP and ArtıHaber magazines; in Milliyet newspaper; and ATV and Star TV news centers. Between 2003-2015, he worked as a consultant at Tribeca Communications Consultancy. He gave lectures as a visiting lecturer at Yeditepe University Faculty of Communication between 2008-2012. His articles and photographs about the sea and maritime are published in Yacht Türkiye and Tempo Travel magazines and in Oxygen newspaper. The book titled "Blue Cruise Guide" he wrote after ending his professional career, was met with great admiration by sea lovers.

 aliboratav

Metaverse: İçinde Yaşadığımız Dünya

Metaverse, 2022

“ Her şey 2021 yılının Ekim ayında Whatsapp, Instagram ve Facebook’un dünya genelinde toplu olarak çökmesiyle başladı. Sosyal tartışma mecralarında, dünyanın en zengin ve şaşırtıcı olmayacak şekilde tuhaf insanlarından Mark Zuckerberg’in imparatorluğunun gerileme dönemine girdiği savunuluyor; Amerikan Başkanlık Seçimleri’nde yaşandığı söylenen sosyal medya manipülasyonlarına dahi adı karışan Facebook’un artık toparlayamayacağı konuşuluyordu. Ancak Zuckerberg’in oynayacak bir kartı daha vardı: Metaverse.

Metaverse: The World We Live In

Metaverse, 2022

“ It all began in October 2021 when Whatsapp, Instagram and Facebook simultaneously crashed all around the world. In social debates, it was argued that one of the world’s richest and, unsurprisingly, strangest figures Mark Zuckerberg’s empire was in decline; and that Facebook, involved in social media manipulations that were rumored to have taken place in the American Presidential Elections, would no longer recover. But Zuckerberg had one more card to play: Metaverse.

Aradan bir ay geçmeden Zuckerberg, ana şirket olan Facebook'un ismini Meta olarak değiştirdiklerini duyurdu. Meta ile internetin ve sosyal ağların geleceği olacağını iddia ettikleri Metaverse'e ağırlık vereceklerini söylüyordu. 2014 yılında 2 milyar dolara satın aldıkları ve Ar-Ge çalışmalarını için her yıl milyarlarca dolar bütçe ayırdıkları sanal gerçeklik oyun firması Oculus bu operasyonun merkezinde yer alacaktı. Yani Zuckerberg, Türkiye'de bilinen tabirle "evini, arabasını, tarlasını satıp" varını yoğunu Metaverse'e yatırıyor. Peki Metaverse gerçekten internetin geleceği olabilecek mi?

GÖBEKLİTEPE'DEN BUDA'YA METAVERSE İZLERİ

Her ne kadar Metaverse kavramı, 2021 yılında dünyaya yayılmış olsa da kullanımı 1992'ye uzanıyor. Neal Stephenson'ın 1992'de yayınlanan "Snow Crash" isimli romanında, insanların üç boyutlu avatarlarıyla gezindikleri sanal bir dünya bulunuyordu ve Stephenson bu dünyayı Metaverse, yani kelime anlamıyla "evren ötesi" olarak tanımlıyordu.

Kavram, geçmiş 1992'ye dayansa da yaşadığımız evrenin ötesinin hayalinin insanlık tarihi kadar eskilere dayandığını iddia etmek mümkün. Göbeklitepe'nin, bir tapınma yerinin de ötesinde astronomik olayların tespit edildiği bir gözlem evi, yani öteki evrene bir geçiş kapısı olmasından başlayıp, Marduk'a ulaşmak için göklerin de ötesine gitme hırsıyla tüm insanlığı birbirine yabancı kılan Babil Kulesi'ne, Siddhartha Gautama'nın Bodhi ağacının altında meditasyon yaparken Satori'ye erişip algılanan dünyanın ötesine geçerek Buda olmasına, Aztek şamanlarının beden dışı deneyimlerine kadar bu satırlara sığmayacak kadar geniş bir yelpazede, insanın beş duyusu ile deneyimlediği evrenin ötesini merak ettiği olaylar, edebiyat ve tarih kitaplarının sayfalarını süslüyor.

Bu arayış, efsane ve mitlerle de sınırlı değil. Victoria Çağı'nda ruh fotoğrafçılığı popüler bir meslekti ve yakınlarını yeni kaybetmiş insanlar, evlerinde çektirdikleri fotoğraflarda kaybettikleri sevdiklerini bulmayı umuyorlardı. 19. yüzyılın teknolojik şartları ile çekilmiş bu fotoğraflarda ışık lekelerini, yeni göçmüş büyük babanın ruhuna benzetmek elbette ki çok kolaydı.

Less than a month later, Zuckerberg announced that they changed the parent company Facebook's name to Meta, that they would focus on Metaverse which they claimed would be the future of the internet and social networks through Meta. The virtual reality game company Oculus that they purchased for 2 billion dollars in 2014 and allocated billions of dollars every year for R&D, would be at the center of this operation. In other words, Zuckerberg invested most of his wealth in Metaverse, as Turkish people say by "betting his farm". So, can Metaverse really be the future of the internet?

TRACES OF METAVERSE FROM GÖBEKLİTEPE TO BUDDHA

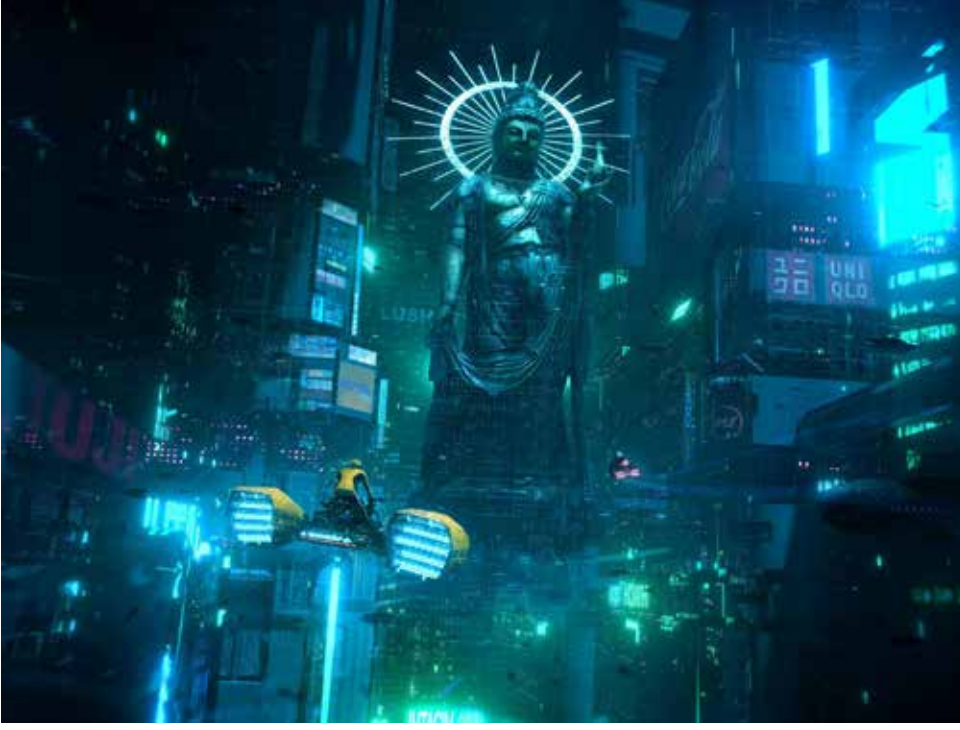
Although the concept of Metaverse became popular around the world in 2021, its use dates back to 1992. In Neal Stephenson's novel "Snow Crash" published in 1992, there was a virtual world in which people navigated with their three-dimensional avatars and Stephenson described this world as the Metaverse, literally "beyond the universe".

Although the concept dates back to 1992, it can be argued that the dream of beyond the universe we live in, is as old as human history. Göbeklitepe was an observatory for celestial events beyond being a place of worship, that is, a gateway to the other universe; the Tower of Babel estranged all humanity with the ambition of going beyond the heavens to reach Marduk; Siddhartha Gautama reached Satori while meditating under the Bodhi tree and became Buddha by going beyond the perceived world; Aztec shamans had out-of-body experiences. These events in a broad spectrum are humanity's wonder of beyond the universe they experience with five senses which adorn the pages of literature and history books.

This quest is not limited to epics and myths. Spirit photography was a popular profession in the Victorian Age; people who had just lost loved ones hoped to see them in the photos they captured at home. Naturally, it was very easy to liken the light spots to the spirit of a newly deceased grandfather in these photographs, taken with the technology of the 19th century.

Buda / Buddha, 2022.

Ruh fotoğrafçılığı / Soul photography, 2022.

Göbeklitepe, Şanlıurfa, Türkiye, 2012.

Başlangıç / Inception, 2010.

İkinci hayat / Second life, 2022.

Algılanan evrenin ötesine geçme teşebbüsü, metafizik kavramların dışında da kendine kolayca yer buldu. “Total Recall”, bir cihaza bağlanarak farklı bir gerçekliğe giden Schwarzenegger ile bizi bu fikre alıştırdı, “13th Floor”, “Dark City”, “Matrix” gibi distopik bilim kurgular aslında bir simülasyonda yaşadığımızı ve uyanmamız gerektiğini; “Inception” ise istediğimiz zaman rüya âlemi gibi bir simülasyona girebileceğimizi ancak orada çok vakit geçirirsek artık gerçek dünyayı hatırlamayıp arafta yaşayacağımız uyarısını bize fısıldıyordu.

Fakat yukarıdaki örnekleri, insanın algılanan evrenin ötesine geçme arzusunun dair sübjektif yorumlar olarak nitelemek istesek ve bu yazının yazarının iddia ettiği “Metaverse şimdi başlamıyor, çoktan başladı” fikrine karşı çıksak dahi, bir örnek bu karşı çıkışı anlamsız kılabilir: Second Life.

20 SENE ÖNCE YAŞANAN GİZLİ DEVRİM

Yıl 2003... İnsanların ellerinde henüz tüm ilgilerinin odağı olan akıllı telefonlar yoktu. Bir yandan evde Netflix izleyip göbek büyütülürken, bir yandan 10 dakikada eve market siparişi verilmiyordu. Gönül rahatlığıyla acımasız eleştiriler ve yargısız infazlar yapılabilecek bir Twitter yoktu. Akrabalarla siyasi konularda tartışılıp küsülecek Facebook henüz icat edilmemişti. Michael Schumacher hâlen Ferrari’de yarışıyor ve o sene şampiyon olmuştu. Bu kadar eski bir tarihte bir şey daha olmuştu. Second Life isimli bir oyun, Linden Lab tarafından piyasaya sürülmüştü. Oyun tarihi açısından bile o kadar erken bir tarihi ki insanlar Second Life ile ne yapacaklarını bilememişlerdi. Son yılların popüler oyun tarzı olan açık dünya kavramı, Grand Theft Auto 3 dışında pek bilinmiyordu. Ama Second Life, yani “İkinci Hayat” oyunu açık bir evren sunuyordu.

Second Life’ta kullanıcılar bir karakter oluşturabiliyor, oyunun resmî para birimi Linden Dollar ile karakterlerine yüz, kıyafet, aksesuar, arazi, ev, içecek gibi gerçek hayatta elde edilebilecek her şeyi alabiliyorlardı. Üstelik yeni arkadaşlar edinmek, dükkân açıp satış yapmak, etkinlikler düzenlemek, hatta burada tanışılan kişiyle, yine burada evlenmek bile mümkündü. Bu dünyanın içinde seyahat edilebiliyor, bu seyahat anıları da ölümsüzleştirilebiliyordu. Yani bugünkü Metaverse’ün vaat ettiği her şey, sanal gerçeklik gözlüğü olmadan yapılabiliyordu. Second Life o kadar başarılı oldu ki aradan geçen neredeyse 20 senenin sonunda hâlen güncelleniyor, yeni kullanıcıları cezbedebiliyor ve ekosistemini canlı tutabiliyor.

Peki Second Life, Metaverse ile hayal edilen her şeyi daha önce yaptıysa Zuckerberg bize ne satmaya çalışıyor? Neden her sene milyarlarca dolarını Metaverse Ar-Ge’si için harcıyor? Microsoft, bir oyun firması olan Activision Blizzard’ı 69 milyar dolar gibi akla hayale sığmayacak bir paraya neden satın aldı? Apple, piyasaya iyice düşmüş dedikodulara göre 2023’te bir artırılmış gerçeklik gözlüğü çıkarmak için neden bu kadar acele ediyor? Cevabı her şeyin birbirine girdiği son birkaç senede gizli.

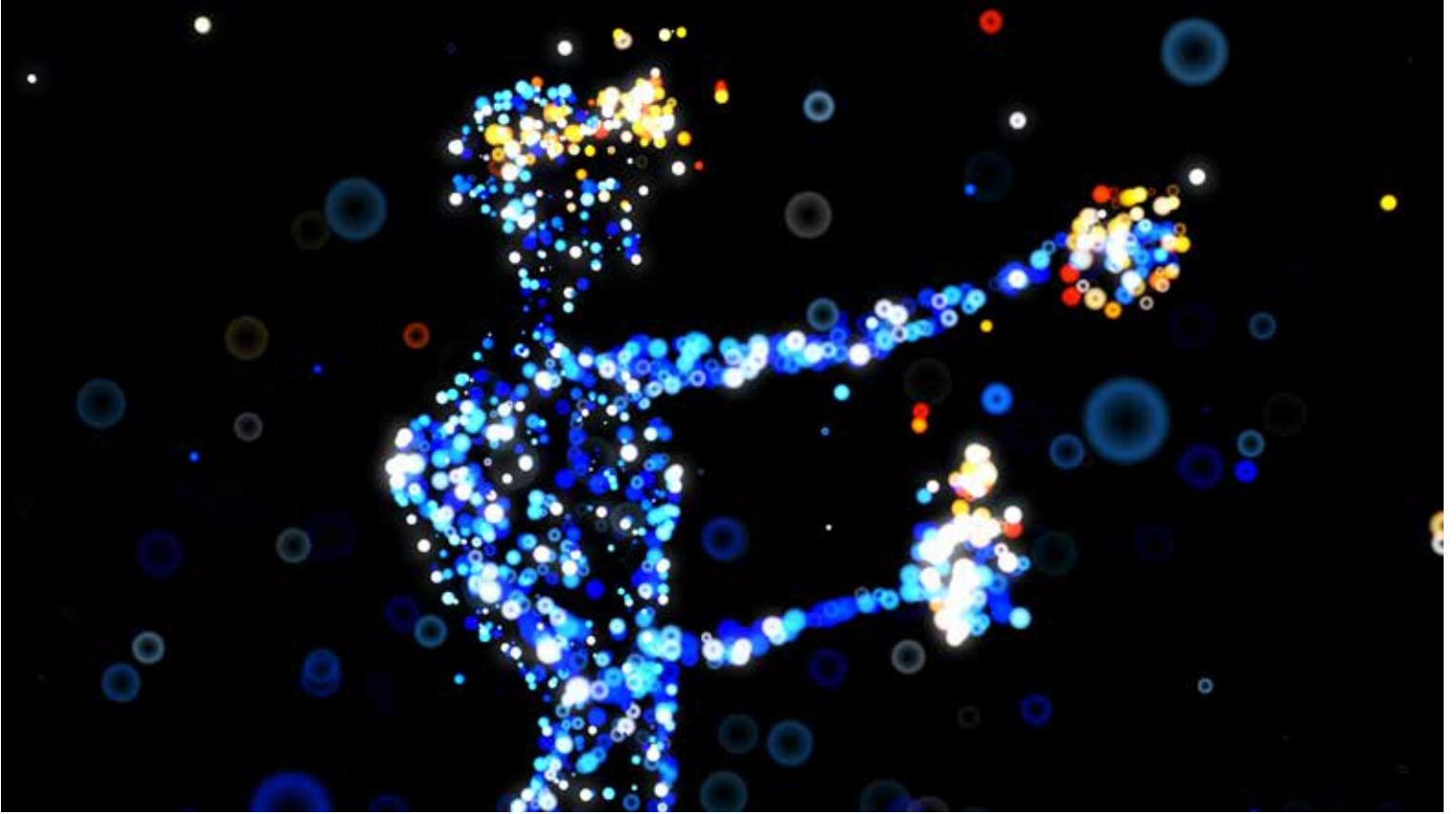
The endeavor to go beyond the perceived universe easily found a place for itself, in places other than the metaphysics. As Schwarzenegger who traveled to another reality by connecting to a device in the film “Total Recall” got us accustomed with this idea, dystopic science-fiction works such as “13th Floor”, “Dark City” and “Matrix” warned us that we actually live in a simulation and need to wake up while “Inception” whispered to us that we can enter a simulation of a dream world whenever we want but will remain in the purgatory if we spend too much time there and will be unable to remember the real world. However, even if we want to characterize the above examples as subjective interpretations of the human desire to go beyond the perceived universe and object to the idea of the author of this article, “The Metaverse does not begin now, it already has”, there is one example that may render this objection meaningless: Second Life.

THE SECRET REVOLUTION THAT TOOK PLACE 20 YEARS AGO

The year 2003... People were yet to have smartphones that is now the focus of all their attention. One simply could not order groceries to be delivered in 10 minutes while watching Netflix at home and getting paunchy. There was no Twitter where people could complacently and cruelly criticize with extreme prejudice. Facebook where you discuss political issues and get cross with relatives, was yet to be invented. Michael Schumacher was still racing for Ferrari and was the F1 champion that year. Something else also happened such a long time ago. A game called Second Life was released by Linden Lab. It was so early even for game history that people didn’t know what to do with Second Life. The open world concept, the popular game style of recent years, was not well known outside of Grand Theft Auto 3. But the game “Second Life” presented an open universe.

In Second Life, users could create a character and buy their characters anything that can be obtained in real life such as faces, clothes, accessories, land, houses, even drinks with the game’s official currency Linden Dollar. Moreover, it was possible to make new friends, open shops, organize events and even marry the person you met here. It was possible to travel within this world and you could immortalize your travel memories. So everything today’s Metaverse promises could be done without virtual reality glasses. Second Life has been so successful that almost 20 years later, it is still updated, attracting new users and keeping its ecosystem alive. So if Second Life has done everything imagined for Metaverse, what does Zuckerberg wants to sell us? Why does he spend billions of dollars each year on Metaverse R&D? Why did Microsoft buy the game company Activision Blizzard for an unimaginable figure of \$69 billion? Why is Apple in such a hurry to release augmented reality glasses in 2023, based on rumors that have already hit the market? The answer is in the last few years that went by with a lot of confusion.

Web 3.0, 2022.

ÖZGÜR VE DAHA KÂRLI BİR DÜNYA İÇİN...

Öncelikle şunu belirtmek gerek: Metaverse bir oyun değil. Bir uygulama da değil. Bir marka hiç değil. Metaverse sadece bir kavram. Bu kavram, internetin bir sonraki safhasını tanımlıyor. Kimi bu safhaya Web 3.0 diyor, kimi nesnelerin interneti diyor, kimiye üç boyutlu internet diyor. Web 2.0 ile “özgürlüğe” kavuşan içerik üretimi mefhumu, son beş yılda internetteki tüm veri tabanının da merkeziyetsiz olması fikrine evrildi. Bu ne anlama geliyor? Web 1.0’da kullanıcılar sadece internet sitelerine, yani sunuculara bağlanıyorlardı ve önceden oluşturulmuş içerikleri tüketiyorlardı. Web 2.0, yani sosyal medya devrinde içeriği kullanıcılar da üretmeye başladı. Hatta üretilen içeriğin tamamına yakını kullanıcılar tarafından üretildi. Instagram’a fotoğraf yüklendi, Facebook’ta durum paylaşıldı, Youtube’da video yayınlandı. Ama kullanıcılar bu içerikleri, yani verileri yine bu şirketlerin sunucularına gönderiyordu. Tüm veri birkaç devasa şirketin sunucularında birikti. Multi milyar dolarlık bu Web 2.0 şirketleri ise topladıkları sayısız veriyi satarak devleşmeye devam ettiler. Bu sırada tüm dünyada oyun sektörü de aşırı bir hızla büyümeye devam ediyordu. Oyun sektörü sadece grafiklerin daha gerçekçi, deneyimin daha haz verici olduğu bir alan olmaktan çıkarak bağımsız ekosistemlere dönüşüyordu. Özellikle devasa çok oyunculu çevrim içi rol yapma oyunları

FOR A FREE AND MORE PROFITABLE WORLD...

First of all, it should be noted that Metaverse is not a game. It’s not an app either. Not a brand at all. Metaverse is just a concept. This concept defines the next phase of the internet. Some refer to this phase as Web 3.0, some call it the internet of things, some call it the three-dimensional internet. The concept of content production that has been “liberated” with Web 2.0, has evolved into the idea of decentralization of the entire database on the Internet in the last five years. What does this mean? In Web 1.0, users would simply connect to websites, i.e. servers, and consume pre-made content. In Web 2.0, the era of social media, users began to produce the content. In fact, almost all of the content produced were produced by users. Photos were uploaded to Instagram, statuses were shared on Facebook, videos were published on YouTube. But users would still send their content, the data, to the servers of these companies. All the data was accumulated on the servers of several giant companies. These multi-billion-dollar Web 2.0 companies continued to grow by selling the limitless data they have collected. Meanwhile, the game industry was growing at a rapid pace all over the world. The gaming industry was transforming into independent ecosystems from being solely focused on more realistic graphics and more enjoyable experiences.

Warcraft Dünyası / World of Warcraft, 2004-2019.

(MMORPG - Multi Massive Online Role Playing Games) ve çevirim içi hayatta kalma (Battle Royale) oyunları milyonlarca oyuncuyu, elle tutulamayan karakterlerine büyük yatırımlar yapar hâle getirdi.

LOL'de skin, World of Warcraft'ta sandık, Pubg'de silah, Fortnite'ta kıyafet satın alarak tüm harçlıklarını bitiren gençlerin ne yaptığı dışarıdan anlaşılmaz gibi gözükse de bu oyunların yaratmış olduğu devasa ekonomi merkezizsizlik fikrinin de ciddi ciddi düşünülmesini sağladı. Fortnite'ta karakterini özelleştirmiş, kıyafetine, silahına, güneş gözlüğünden kemerine kadar birçok aksesuarına yüzlerce dolar harcamış birisi, "Ben bu satın aldığım şeyleri neden sadece Fortnite'ta kullanabiliyorum? Ben bunlara para verdim ve bu aldıklarımı Pubg'de de kullanabilmeliyim, Second Life'a da gidebilip gezebilmeliyim. Yeni çıkacak herhangi bir oyun ya da uygulamaya da taşıyabilmeliyim." diye düşünmeye başladı. İşte bu düşünce, birbirinden ayrı tüm oyun ve uygulama ekosistemlerini bir araya getirebilme ile ilgili tutkulu bir arzuyu ortaya koydu. Meta'dan Microsoft'a, Apple'dan Google'a bütün büyük firmalar, işte bu tek ekosistemi yaratıp onun sahibi olabilmek için hızlarını artırdı. Peki her şeyin sahibinin tek bir devasa firmanın olduğu gelecek korkutucu değil mi? Evet, fazlasıyla. O zaman en azından veriler bu firmaların tekelinde olmasa nasıl olur? Mümkün mü? Galiba...

Especially massive multiplayer online role-playing games (MMORPG - Multi Massive Online Role Playing Games) and online survival games (Battle Royale) have prompted millions of players to make sizable investments in their intangible characters.

Although young people buying skins in LOL, chests in World of Warcraft, weapons in Pubg, clothes in Fortnite may seem incomprehensible from the outside, the huge economy created by these games led to serious consideration of decentralization idea. Someone who has customized their character in Fortnite and spent hundreds of dollars on clothes, weapons and a number of accessories from sunglasses to belts, starts thinking, "Why can I use these things I purchased, exclusively in Fortnite? I paid money for these so I should be able to use in Pubg as well and I should be able to visit Second Life. I should be able to bring these to any upcoming game or app,". This revealed the passion to bring all disparate game and app ecosystems together. All giant companies from Meta to Microsoft, from Apple to Google, have moved through the gears to create and own this single ecosystem. But isn't a future where everything is owned by a single conglomerate, scary? Yes, very much so. Then is it at least possible to keep the data from being monopolized by these companies? I guess so...

Bitcoin, 2021.

İÇERİK Mİ KRALDIR, ÜRETEEN Mİ?

Tüm bunlar yaşanırken sessiz devrim niteliğinde bir hadise yaşandı. Bu hadisenin o zaman yaşandığı bile 10 sene sonra anlaşılacaktı. 2010'a girmeye ramak kala hâlen kim olduğu veya oldukları bilinmeyen kod isim Satoshi Nakamoto tarafından yaratılan Bitcoin, tarih sahnesine giriş yaptı. Aile geçmişlerinde dedelerinin İstanbul Boğazı'na nazır olduğu hâlde satın almayarak büyük fırsatı teptiği bir arsa hikâyesi olan tüm torunlara, 10 cent'lerden başlayıp 60 bin dolara kadar çıkararak yeni bir pişmanlık hikâyesi miras bırakan Bitcoin, yeni zenginler çıkarmasından daha öte bir misyona hizmet etti: Toplanan verinin merkeziyetsizleşmesi. Yani verinin kimseye ait olmaması.

Teknik açıklaması bir fotoğraf kültürü dergisi için konuyu fazla dağıtacağından en kısa yoluyla şu şekilde açıklayabiliriz: Bitcoin'in de kullandığı ve daha popüler kıldığı blok zincir teknolojisi, veriyi tek bir yerden kurtarmanın şu ana kadar keşfedilmiş en havalı yolu. Tüm veriler, bir şifreleme yöntemiyle sisteme dâhil olan tüm bilgisayarlarda eş zamanlı olarak yazılıyor. Bu veriler belli bir sayıya ulaştınca bir blok oluşturuyorlar. Sisteme yeni bir veri girmesi için önceki tüm verilerin, sistemdeki bütün bilgisayarların yarısından bir fazlası tarafından doğrulanması gerekiyor. Dolayısıyla milyonlarca bağımsız bilgisayarın birbirine bağlı olduğu bu sistemi hack'lemek, pratikte mümkün olamıyor ve veriler değiştirilemiyor.

Böylece veriler, tek bir büyük firmanın tekelinde birikmiyor. Bu en özet hâliyle iki güzel sonuca yol açıyor: Veriler özgürleşiyor ve sahip olunan dijital varlıklar her yere taşınabiliyor. Aynı teknolojinin bir yan ürünü olan NFT, yani son günlerde ortaya atılan harika Türkçe karşılığı ile "Nitelikli Fikri Tapu", dijital varlıkları koruma altına almayı sağlıyor. Daha açık olmak gerekirse bir arkadaşınızla birbirinizi ekleyip karşılıklı kedi video'su paylaşmak için alışkanlıklarınızdan arama geçmişinize kadar tüm bilgilerinizi tek bir şirketin insafına bırakmak zorunda kalmayacaksınız. Candy Crush'ta kullanmak için aldığınız dijital altın ve elmasları bir başka uygulamada da kullanabileceksiniz. Örneğin bir yemek uygulamasına girip yemek siparişi verebileceksiniz. Counter Strike'ta satın aldığınız bir bereyi, bir gezi uygulamasındaki karakterinizde de kullanabileceksiniz. Tabii tüm bunlar şu an hayal. Ancak verinin özgürleşmesi, kullanıcının kendi dünyasının kralı olmasını sağlayacağını söylemek, abartı bir ifade olmayacaktır.

IS THE KING THE CONTENT OR PRODUCER?

As all this went on, a silent revolution also took place which would be comprehended 10 years later. Bitcoin, created by unknown person or people with the code name Satoshi Nakamoto as we entered 2010, was a historical milestone. Bitcoin that started off with 10 cents and reached up to 60 thousand dollars, left behind a story of regret similar to the stories of the grandchildren whose family missed a great opportunity by not buying a land overlooking Bosphorus. But Bitcoin served a mission beyond making the new rich: Decentralization of collected data. The data is not owned by anyone.

Since technical explanation would be too distracting for a photography culture magazine, we can briefly explain it as follows: Blockchain technology, also utilized and popularized by Bitcoin, is the coolest way discovered so far to prevent data from being saved in one source. All data is written simultaneously on all computers in the system with an encryption method. When data reach a certain size, they form a block. For new data to enter the system, all previous data must be verified by one more than half of all computers in the system. Therefore, hacking this system where millions of independent computers are interconnected, is practically impossible and data cannot be altered.

Thus, a single conglomerate does not have a monopoly on accumulated data. What I summarized has two good outcomes: Data is liberated and digital assets can be moved anywhere. NFT, a by-product of the same technology, "Non-fungible Token" enables protecting digital assets. To be clear, you won't have to leave all your information from your habits to your search history at the mercy of a single company just to add a friend to share cat videos with them. You will be able to use the digital gold and diamonds you purchase to use in Candy Crush in another application. For instance, you will be able to enter a food application and place orders. You will also be able to use a beret you buy in Counter Strike on your character in a travel app. Of course, all this is just a dream for now. However, it would not be an exaggeration to say that the liberation of data will make the user the king of their own world.

O zaman bugüne geldiğinde elimizde olanları bir sayalım:

- 1) Oyun dünyası, karakter oluşturulan, özelleştirmeler için alışveriş yapılan bir ekosistem inşa ediyor.
- 2) İnsanlık, gerçek hayatın sınırlarını teknoloji ile öte bir evrene geçerek aşmak istiyor.
- 3) Blok zinciri teknolojisi, öte evreni tek ve kendi içinde özgür bir ekosistem hâline getirmek için gerekli altyapıyı sağlıyor.

İşte Metaverse tam olarak bu: İnsanların birbirleriyle etkileşime girebildiği, karakter oluşturabildiği, karakterini özelleştirebildiği, gerçek hayatta karşılığı olan çeşitli hizmetleri alabildiği tek bir ağ. Peki bir dakika... Bu zaten internet değil mi?

HANGİ METAVERSE'ÜN İNSANLARIYIZ?

Herhangi bir sosyal medya uygulamasını kullanan birimiz, çevirim içi karakterimizle gerçek hayattaki karakterimizin birbirinden çok ayrı olduğunu söyleyebiliriz. Instagram'da gerçekte olduğumuzdan daha havalıyız. Görüntüde sürekli güzel anılar, farklı deneyimler yaşıyoruz. Hayatımızda kötü giden şeylere Instagram'da yer yok. Oradaki evren bu olumsuzluklardan korunaklı. Twitter'da çok cesur ve agresifiz. Bizimle aynı düşüncede olmayan insanlarla en sert üsluplarla kavgaya edebiliyoruz. Her şeyi olduğundan daha kötü algılamaya meyilliyiz. Hangi kutupta bulunuyorsak

So to list what we have so far:

- 1) The game world builds an ecosystem where characters are created and users shop for customization.
- 2) Humanity wants to transcend the limits of real life by moving to another universe by way of technology.
- 3) Blockchain technology provides the necessary infrastructure to make the "beyond the universe" a single and free ecosystem.

That's exactly what Metaverse is: a single network where people can interact with each other, create characters, customize their characters, receive various services that corresponds to real life. Well, wait a minute... Isn't that the internet anyway?

PEOPLE OF WHICH METAVERSE ARE WE?

Any of us who uses any social media application can say that our online personality is very different from our character in real life. We are cooler on Instagram than we actually are. We constantly make good memories and different experiences on the outside. There is no place on Instagram for things that go bad in our lives. The universe there is sheltered from these adversities. We are very bold and aggressive on Twitter. We can argue with people who don't agree with us, using strong words. We tend to perceive things worse than they actually are. We are on a journey

Sosyal medya bağımlılığı / Social media addiction, 2019.

oranın en ucuna doğru geri dönüş yolu olmayan bir seyahat hâlindeyiz. Twitch, TikTok gibi uygulamalarda beğendiğimiz yayıncılara, uygulama içinde satın aldığımız elle tutulamayan hediyeleri gönderiyoruz. Youtube’da bir canlı yayını takip ediyor ve bizimle birlikte yayını izleyen kişilerle eş zamanlı olarak tartışıyor, yayıncıya kalp veya bahşiş gönderiyoruz. Bir seyahate çıktığımızda, anı deneyimleyebilmeye imkân bulamayacak şekilde, “story” paylaşabilmek için farklı kareler yakalamaya çalışıyoruz. Gezdiğimiz yerleri, çıplak gözümüzden daha çok telefonun ya da fotoğraf kamerasının objektifinden izliyoruz. Soluklanmak üzere bir kahve içmek için ilk kez oturduğumuz kafede, ılık bir ilkbahar esintisi saçlarımızı okşar; Adem ile Havva’nın elçileri kırlangıçlar birbirlerine şakırken, bunların hiçbirini hissedemiyoruz. Çünkü saatlerdir çektiğimiz birbirinin neredeyse aynısı olan yüzlerce görüntüden, bizi en kiskanılası gösteren kareyi hikâyede paylaşmak için fazlaca meşgulüz. İngiliz distopik bilim kurgu dizisi “Black Mirror”ın Nosedive isimli bölümünde, insanların sosyal medya skorları üzerinden toplumsal bir statü edinebildiği, skorlarıncı hizmet alabildiği dijital bir kast sistemi, dizinin yayınlandığı zaman çok uzak bir ihtimal gibi gözüküyordu. Bugün yeni tanıştığınız birinin önce sosyal medyada ne kadar takipçiye sahip olduğuna bakıp, kafanızda o kişiyle ilgili buna göre bir yargı verdiğinizde durun ve izlemediyseniz Black Mirror’ın bahsi geçen bölümünü izleyin.

with no return to the very edge of whichever pole we are at. We send intangible gifts that we buy within the application to publishers we like in applications such as Twitch and TikTok. We follow a live broadcast on YouTube and simultaneously discuss it with the people watching the broadcast, sending hearts or tips to the broadcaster. When we go on a trip, we try to capture distinctive frames in order to share a “story” to an extent that we cannot experience the moment. We see the places we visit through the lens of a phone or a camera rather than with our naked eyes. We cannot feel the warm spring breeze caressing our hair in the cafe we visited for the first time to have a coffee and catch our breathes while the envoys of Adam and Eve swallows are singing to each other. Because we are too busy to share the most enviable frame out of hundreds of almost identical images we have taken for hours in the story. In the “Nosedive” episode of the British dystopian science fiction series “Black Mirror”, a digital caste system where people could gain a social status through social media scores and receive services as much as their scores allowed, seemed like a very distant possibility when the series was broadcast. When you first look at how many followers someone you just met has on social media and make a judgment about that person based on that, stop and watch the mentioned episode of Black Mirror if you haven’t.

Metaverse'te Fortnite Travis Scott Konseri / Concert in Metaverse, 2022.

Sözü uzatmaya gerek yok. Sosyal medyada oluşturduğumuz kişilik (avatar) için yaşıyor, en sık kullandığımız uygulamanın değer yargılarına göre etrafımızı algılıyor, çevremizi işe yararlılık oranında içeriğe dönüştürmek için tekerlekte döndüğünü bilmeyen bir hamster gibi koşturuyoruz. Elimizdeki telefonla, içinde bulunduğumuz gerçek dünyanın içindeki alternatif bir alt evrende değil miyiz zaten? Bu alt evreni daha genişletilmiş bir evrende, telefon yerine akıllı gözlükler ya da sanal gerçeklik kasklarıyla yaşayınca mı farklı ve göz korkutan bir evrene geçeceğiz? Üstelik Z ve Alfa kuşağı, baştan beri anlattığımız Metaverse için çoktan hazır.

Lego'vari karakterlerle, Minecraft benzeri bir dünyada, kullanıcıların kendi mini evrenlerini yaratıp herkesi davet edebildiği, burada çeşitli etkinlikler düzenleyip oyunlar tertip edebildiği cep telefonu uygulaması Roblox, 20 milyar dolara yaklaşan değeriyle kendi Metaverse'ünü çoktan oluşturmuş durumda. Ya da dünyanın en popüler hayatta kalma, nişancı oyunlarından Fortnite'ın pandeminin ilk dönemlerinde düzenlediği Travis Scott konserine ne demeli? Oyuncuların ve dünyaca ünlü rapçi Travis Scott'un avatarlarıyla katıldıkları oyun içi konseri, aynı anda 12 milyondan fazla kişi izledi.

To make the long story short, we live for the personality (avatar) we create on social media, perceive our surroundings according to the value judgments of the application we use most often, and to transform our environment into content to make use of it, we run like a hamster that does not know that it is spinning on a wheel. With the smartphone in hand, aren't we already in an alternative sub-universe within the real world we live in? Will we move into a different and intimidating universe when we experience this sub-universe in a more expanded universe, with smart glasses or virtual reality helmets instead of phones? Moreover, the Z and Alpha generations are already ready for the Metaverse, we have been talking about from the beginning.

Roblox, a mobile phone application where users can create their own mini universes in a Minecraft-like world with Lego-like characters, invite everyone, organize various events and games there, has already created its own Metaverse with a value of nearly 20 billion dollars. How about the Travis Scott concert organized by Fortnite, one of the most popular survival and shooter games in the world, in the early stages of the pandemic? The in-game concert, participated by the avatars of the actual actors and world-famous rapper Travis Scott, was watched by more than 12 million people at the same time.

NFT nedir?

Non-Fungible Token, tam çevirisiyle "değiştirilemez jeton" anlamına gelen NFT, Türkçeye "Nitelikli Fikri Tapu" olarak çevrilmiştir. NFT, dijital bir varlığın sahipliğini ortaya koyan bir veri bütünüdür. Sıklıkla karıştırıldığı üzere NFT bir ses, görüntü, video dosyasının kendisi değildir. O dosyanın kime ait olduğunu ve kimler arasında el değiştirdiğini depolayan bir veri bloğudur. NFT'lerin şu anki popüleritesinden ötürü yüksek fiyatlara satılmasından daha çok, Metaverse ile önem kazanacak dijital eserlerin korunması ve telif haklarının ortaya konması açısından çok büyük önem taşıyacak bir teknoloji olduğu söylenebilir.

What is NFT?

Non-Fungible Token, NFT, which literally translates as "unchangeable token", is translated into Turkish as "Qualified Intellectual Deed". NFT is a body of data that reveals the ownership of a digital asset. As it is often confused, NFT itself is not an audio, image, or video file. It is a data block that stores who owns that file and which hands it has changed. We can say that NFT will become a technology of great importance with regard to protection of digital works and establishing copyrights that will become crucial with Metaverse, rather than assets sold at high prices due to their current popularity.

FARKLI KITALARDA YAN YANA ÇALIŞAN MÜHENDİSLER

Elon Musk'ın beyne takılarak insanın zihinsel kapasitesini artırmayı amaçladığı Neuralink gibi sinir sistemiyle kontrol üzerine çalışan projeleri saymazsak, Metaverse'ün sanal gerçeklik (VR), artırılmış gerçeklik (AR) ve genişletilmiş gerçeklik (XR) cihazları ile mümkün olacağı düşünülüyor. En sık kullanılanların başında gelen sanal gerçeklik gözlükleri, işin eğlence tarafını daha çok önceliyor. Ancak tıptan askeriye kadar birçok alanda pratik faydalar sunuyor. Oyuncuların sürekli kafa topuna çıkararak başlarına darbe almalarının önüne geçmek için geliştirilen bir sanal gerçeklik uygulaması, oyuncunun bir Metaverse antrenmanı yapmasını sağlıyor. Böylece oyuncu kafa atma hissini yaşayıp kendini geliştirebilirken başına darbe almıyor. Post travmatik stres bozukluğu yaşayan hastalar için geliştirilen terapi uygulamalarından biri, hastaların geçmişlerinden travmatik anları uzman psikologlar eşliğinde belli aşamalarla tekrar yaşayarak mazideki kâbuslarından kurtarmayı amaçlıyor. Aynı şekilde oyun olarak da nitelenebilecek bazı nişancı uygulamaları, askerlerin hem gerçek mühimmat kullanmadan talim yapmasını hem de ölüm-kalım durumlarını gerçekte edinemeyecekleri şekilde deneyimlemelerini sağlıyor.

Akıllı telefonlarımızdaki çeşitli filtrelerin yaptığı gibi artırılmış gerçeklik uygulamaları, gerçek dünya ile sanalı harmanlayarak farklı bir kullanım alanı sağlıyor. Night Sky isimli popüler uygulama, cep telefonu ekranınızı tuttuğunuz yeri bir uzay boşluğuna çevirerek orada hangi gezegenlerin, yıldızların olduğunu size gösteriyor. Artırılmış gerçeklik ise endüstrinin geleceği açısından muhteşem örnekler sunuyor. Dünyaca ünlü Boeing firması, bir sonraki uçak modelini bu yöntemle hazırlıyor. Dünyanın farklı yerlerinde yaşayan mühendisler, Microsoft'un geliştirdiği bilim kurgu filmlerinden fırlamış gibi duran Hololens gözlüğünü takarak bir araya geliyor. Herkes kendi evinin odasında diğer mühendis arkadaşlarının hologramını görüp onlarla tartışırken, odanın ortasında yine hologram olarak duran yeni uçak modeli üzerinde değişiklikler yaparak proje üzerinde çalışıyor. Tüm bunlar bize geleceğin korkutucu olmak zorunda olmadığını gösteriyor. Metaverse'ü, Twitter'ı kullandığımız gibi kullanırsak hoş bir yer olmayacağı kesin. Ancak sadece Fotosfer'in bu sayısının konusu olan seyahat alanında yaşanabilecek ihtimaller bile bize keşfedebilecek uçsuz bucaksız bir dünya olduğunu gösteriyor.

ENGINEERS WORKING SIDE-BY-SIDE IN DIFFERENT CONTINENTS

It is thought that Metaverse will be possible with virtual reality (VR), augmented reality (AR) and extended reality (XR) devices, except for projects on nervous system control such as Neuralink with which Elon Musk aims to increase people's mental capacity by implanting the device in the brain. Virtual reality glasses, a frequently used one, prioritize the entertainment aspect of the business. But it offers practical benefits in many fields, from medicine to military. A virtual reality application developed to prevent players from being hit on the head by constantly when going up for a header, allows the player to do a Metaverse training. Thus, while the player can experience going up for a header and improve themselves, they do not get hit on the head. A therapy application developed for patients suffering from post-traumatic stress disorder aims to relieve patients from their past traumas by replaying the traumatic events from their past in certain stages, accompanied by expert psychologists. In the same way, some sniper applications which can also be described as games, allow soldiers to both practice without using real ammunition and experience life-or-death situations in a way they cannot in real life. Augmented reality applications offer a distinct area of utilization by blending the real world with the virtual one, as do the various filters on our smartphones. The popular application called Night Sky, turns your mobile phone screen into space and shows you which planets and stars are there. Augmented reality, on the other hand, offers great examples for the future of the industry. The world-famous Boeing company prepares its next aircraft model using this method. Engineers living in different corners of the world hold meetings by wearing Hololens glasses developed by Microsoft, which look like they are from out of science fiction movies. While everyone sees the hologram of other engineer colleagues in their own room and discuss with them, they also work on the project by making changes on the new airplane model, that also stands as a hologram in the middle of the room. All of this shows us that the future doesn't have to be scary. If we use the Metaverse the way we use Twitter, it certainly won't be a pleasant place. However, even the possibilities in the field of travel, which is the subject of this issue of Fotosfer, proves that there is a vast world we can explore.

İntikam Ateşi 2 / Assassin's Creed Origins 2, 2020.

Sanal gerçeklik seyahati / Virtual reality (VR) travel, 2022.

Metaverse'ten arazi alınır mı?

Metaverse'ün farklı bir evren olacağı algısı perçinleştikinden beri, sanal arazi satışlarında bir patlama yaşandı. Kısa yoldan zengin olmak isteyen kitleleri peşinden sürükleyen Metaverse arazisi, aslında boş bir sanal parselden bir koordinat satın almaktan ibaret. Ancak bu arazilerin değerlenip değerlenmeyeceği büyük bir muamma... Zira Meta, Microsoft, Google, Apple gibi büyük firmalar kendi büyük Metaverse evrenlerini sunduklarında, bunları yüksek ihtimalle ücretsiz verecekler. Çünkü bu büyük firmalar için sizin onlara sağlayacağınız veriler, verebileceğiniz dolar'lardan daha değerli. Yani bugün para ile bir Metaverse arazisi satın almak, aslında sosyal medya hesabı açmak için para ödemeye benziyor.

Is it smart to you buy land from the Metaverse?

Since the perception that the Metaverse will be a different universe has been broadly accepted, there has been a boom in virtual land sales. Trailed by masses who aspire to be high-fliers, Metaverse land is in fact a coordinate from an vacant virtual parcel you can purchase. However, it is a great mystery whether these lands will increase in value or not. Because when giants such as Meta, Microsoft, Google, Apple introduce their massive Metaverse universes, they will most likely offer these lands for free. Because for these giant companies, the data you provide to them is more valuable than dollars you spend. So today, purchasing a Metaverse land with money is like paying to create a social media account.

EKRAN GÖRÜNTÜSÜ MÜ, FOTOĞRAF MI?

Metaverse’te seyahat etmek, aslında şu anda dahi mümkün. Google haritalarda Vietnam’a gidip Hanoi’deki bir sokağa ışınlandığınızda farklı bir evrende, çoktan seyahate başlamış oluyorsunuz. Hatta o bulunduğunuz noktayı kendi bakış açınıza göre kadrajlayarak ekran görüntüsünü aldığınız zaman, -bu dergide emeği geçen kıymetli fotoğraf ustalarının bir kısmının belki itiraz etme ihtimali olsa da- bir seyahat fotoğrafı çekmiş bulunuyorsunuz. Ya da Antik Mısır’da, oğlunun intikamını almak için Krokodilopolis’ten İskenderiye’ye atının üstünde dörtnala giden Bayek ile çölleri aşarken bir başka evrende seyahat ediyorsunuz. Ve maharetli bir tasarımcının elinden çıkmış Antik Mısır’daki göz alıcı Nil Nehri manzarasına karşı aşağıdaki ekran görüntüsünü aldığınızda da aslında bir seyahat fotoğrafına sahip oluyorsunuz. Çünkü o koordinatlarda, kameranın o bakış açısına siz karar verdiniz.

Bu size garip gelebilir ama oyun içinde çekilen bu ekran görüntüleri ile yine oyun içinde çeşitli fotoğraf yarışmaları düzenlenebiliyor. Belki bu tip bir üretim, geleneksel fotoğrafçılık açısından kabul edilmez bulunabilir. Ancak eğer bir seyahat fotoğrafı, dünyanın bir noktasında, -ki bu nokta koordinatlarla belirlenebilir bir yerdir- bir zamanda, öznel bir açıdan dondurulmuş bir an ise bir görsel tasarımcının oluşturduğu sınırlı bir dünya içindeki bir noktada, o noktayı avataryla gezerken kendi öznel açısından donduran bir oyuncunun elde ettiği üretim, neden bir seyahat fotoğrafı olmasın? O dünya gerçek değil diye mi? Peki birebir modellenmiş dünyamız içinde sanal gerçeklik başlığıyla gezilebilir mi?

SCREENSHOT OR PHOTO?

Traveling in the Metaverse is actually possible even now. When you go to Vietnam on Google maps and teleport to a street in Hanoi, you are already traveling in a different universe. In fact, when you take a screenshot by framing from your own point of view, you have taken a travel photograph, although some of the esteemed photographers who have contributed to this magazine may object. Or you travel to another realms in Ancient Egypt, crossing deserts with Bayek who galloped on his horse from Crocodilopolis to Alexandria to avenge his son. And when you take the screenshot below against the stunning Nile River view in Ancient Egypt, created by a skillful designer, you actually have a travel photo. Because at those coordinates, you decided that camera's point of view.

This may seem strange to you, but with these screenshots taken in the game, various photo contests can be organized within the game. Perhaps this type of production may be unacceptable from the perspective of traditional photography. However, if a travel photograph is a moment in time frozen subjectively, at a point in the world -a place that can be determined by coordinates-, then is that not a travel photo when a player freezes a point in a limited world created by a visual designer from his own subjective point of view while traveling with his avatar? Because that world isn't real? What if we could travel in our perfectly modeled world with a virtual reality headset?

Dokunsal eldiven / Haptic glove, 2022.

“Metaverse’te misiniz?” Testi / “Are you on Metaverse?” Test

- Sabah uyanınca ilk olarak cep telefonumu kontrol ediyorum.
When I wake up in the morning, first thing I do is to check my phone.
- Sosyal medya uygulamalarından gelen bildirimlere hemen bakıyorum.
I immediately check the notifications from social media applications.
- Instagram’da olduğumdan farklı bir profil çiziyorum.
I make an impression different than myself, on Instagram.
- Twitter’da gerçek hayatta olduğumdan daha cesurum.
I am bolder on Twitter than I am in real life.
- Bir internet yayıncısına bahşiş attım.
I gave an internet publisher a tip.
- İnsanları takipçi sayılarına göre değerlendiriyorum.
I value people based on the number of their followers.
- Takipçi sayımın artması hoşuma gidiyor.
I like it when the number of my followers increase.
- Takipçi sayımın artmasının işime yarayacağını düşünüyorum.
I think that increasing the number of followers will help me.

En az iki soruya “evet” yanıtı verdiyseniz, siz de çoktan Metaverse’te yaşıyorsunuz demektir.
If you replied “yes” to at least two questions, you already live in the Metaverse.

KARŞINIZDA PROJECT ARTEMİS!

Pubg'nin geliştiricilerinden Player Unknown olarak bilinen Brendan Greene, 2021 yılında Prologue ismini verdiği bir dünyanın tanıtımını yaptı. Burası 64 kilometrekarelik bir alandı ve proje bittiğinde Artemis ismini verdiği alternatif bir dünyanın küçük bir kısmını kapsıyordu. Artemis bitince dünya ile birebir aynı büyüklükte olacaktı. Yani dünya büyüklüğünde bir "dünya"nın içine girilebileceği duyuruluyordu. Artemis yüksek ihtimalle Pubg gibi bir oyun dünyası sunacak. Ancak Metaverse kavramı altında yaşanan bu baş döndürücü hızdaki gelişmeler, bu dünyanın sadece hayatta kalma oyunu konseptiyle sınırlı kalmayacağını gösteriyor. İşte bu yepyeni dünyada, karakterimizle gezerken yeni keşfettiğimiz yerleri fotoğrafladığımızda elimizdeki ürüne ne diyeceğiz? Bunu sadece bir ekran görüntüsü olarak geçiştirebilirsek gerçek hayattaki fotoğraflara da tesadüfi ışık lekesi diyebiliriz.

Metaverse'ün merkeziyetsizlik ve mülkiyeti belgeleme temeli üzerinden yola çıkarak, Metaverse uygulamaları içinde ortaya konan fotoğrafların doğrudan NFT olarak çıktı alınması da ihtimaller dâhilindedir. Yani bir oyun içerisinde yakaladığınız bir anı ölümsüzleştirip, bu esnada bunu NFT olarak arşivinize atıp, anında satışa hazır hâlde bir ürüne sahip olmanız da olası. Instagram ve benzeri birçok platformda, özellikle fotoğraf alanında yaşanan hırsızlıkları göz önünde bulundurunca telif hakları açısından daha adil ve korunaklı bir sistemin doğması da hiç uzak bir ihtimal değil. Oyuncuların Steam gibi oyun platformlarında, sadece oyun içinde kazandıkları başarımlarını bile sattıkları bir pazar yeri olduğu düşünülürse Metaverse seyahati sırasında çekilen fotoğrafların anında satışa dönüştürülebildiği pazar yerlerinin kurulması önümüzde bir gerçeklik olarak durmaktadır.

HERE IS PROJECT ARTEMİS!

Brendan Greene, known as Player Unknown, one of the developers of Pubg, introduced a world he named Prologue in 2021. It was a 64 square kilometers wide area and when the project was finished, it constituted a small part of an alternative world that he named Artemis. When Artemis was completed, it would be exactly the same size as the earth. In other words, it was announced that you could enter a world-sized "world". Artemis will most likely offer a game world like Pubg. However, these developments at an unprecedented pace under the Metaverse concept demonstrate that this world will not be limited to the concept of a survival game. In this brand new world, what will we call the product we have when we photograph the places we have just discovered while traveling with our character? If we can just pass it off as a screenshot, we can call real-life photos an accidental spot of light.

Based on the decentralization and proof of ownership in Metaverse, it is also possible to directly print out NFT photos of the photographs produced in Metaverse applications. In other words, it is possible to immortalize a moment you captured in a game, and at the same time, save it into your archive as NFT and have a product ready for sale immediately. Considering particularly the photography thefts on Instagram and many similar platforms, it is not a remote possibility that a more fair and safeguarded system will emerge in terms of copyrights. Considering that there is a marketplace where players can sell even the achievement cards they have earned in-game on game platforms such as Steam, the establishment of marketplaces where photos taken during Metaverse journey can be instantly converted into sales, is before us as a reality.

Montmartre, Paris, 2011.

BU FOTOĞRAF ÇOK GÜZEL KOKUYOR

Yukarıdaki başlık şu an için bir spekülasyondan ibaret. Ancak aslında Metaverse kavramı altında evrimleşeceği düşünülen fotoğrafçılık sanatının yönünü çok net bir şekilde gösteriyor: Fotoğraf, farklı duyu katmanlarının eklemlendiği yeni bir hibrit sanat dalı olarak, şu an sadece bir kısmını hayal edebildiğimiz bir yöne doğru gidiyor. Özellikle Instagram'ın başını çektiği Web 2.0 uygulamaları, fotoğrafçılıkla alakalı baş döndürücü gelişmeler yaşanmasını sağladı. Fotoğraf, çok hızlı üretilen ve bundan daha da hızlı tüketilen bir metaya dönüşerek, kimi için olumlu, kimi için ise olumsuz anlamda evrimleşti. Niceliksel olarak artan fotoğraf ürünlerinin niteliksel grafiği, tartışmaya yer bırakmayacak ölçüde ve hızda X eksenine doğru inişe geçti. Fotoğraf üretiminin kolaylaşmasının bunda büyük bir etken olduğu düşünülürse Metaverse, bu alanda çok farklı bir üretim imkânı sunarak hem yaratıcılığı daha üst noktaya taşıyacak hem de yaratımı biraz zorlaştıracak bir özgürlüğün kilidini açacak gibi duruyor. Fotoğrafların ses, koku gibi farklı katmanlarla zenginleştiği bir evrende tanımı yeniden yapılacak bu sanatın, duyuşal deneyimle zenginleşmiş bir yaşam alanına dönüşeceği öngörülüyor. Hatta ileriki yıllarda kullanım alanı genişleyecek olan haptik, yani dokunsal teknoloji, fotoğrafın gerçeklik algısını en üst noktaya çıkarmaya aday gibi duruyor. Giyilebilir teknolojinin bir sonraki aşaması olan haptik teknolojinin seri üretime en yakın ürünü, yüksek teknoloji bir eldiven. Bu eldivenin içinde çeşitli dokunaçlar bulunuyor ve kullanan kişinin sanal gerçeklik alanında temas ettiği yüzeye göre tepki vererek kişinin gerçekten o nesneye temas ettiği algısını uyandırıyor. Yani bu, Paris'te, Montmartre'daki ressamın sokağında çekilmiş bir seyahat fotoğrafına girebileceğiniz, o sokakların kokusunu içine çekebileceğiniz, kalabalığın gürültüsünü duyabileceğiniz ve hatta oradaki bir turiste portresini çizmeyi teklif etmeye hazırlanan sokak ressamının havalı şapkasına dokunup tüylerinin elinizi gıdıklamasını hissedebileceğiniz anlamına geliyor. Bu fotoğrafın üretimi çok daha zorlu olacağı için, Metaverse'ün ilk zamanlarında eserlerin daha nitelikli ve tabii ki daha pahalı olacağını tahmin etmek zor değil. Metaverse'ün bu erken aşamalarında henüz somut kavramsallaştırmalar yapmak zor olsa da sanatçı ve izleyici arasındaki engelin kalkması net şekilde hayal edilebiliyor. Henüz sorulacak çok soru ve cevap aranacak çok büyük boşluklar var. Bu tıpkı yeni bir gezegene ayak basıp, dünyadakilere benzeyen ama çok farklı fizik kanunlarına tabi olan cisimlere isim vermeye benziyor. Örneğin içine girdiğimiz sesli, kokulu, dokunmalı fotoğrafın içinde çektiğimiz fotoğrafa ne diyeceğiz? Bu da bir fotoğraf mı olacak yoksa yeni bir alt tür mü tanımlanacak? Ya da şu anda hâlihazırda Snapchat ve Instagram gibi

THIS PHOTO SMELLS SO FINE

The title above is just speculation for now. However, it clearly shows the direction of art of photography, thought to evolve under the concept of Metaverse: Photography, as a new hybrid art in which different layers of sense are articulated, is heading in a direction that we can only imagine at the moment. Especially the Web 2.0 applications led by Instagram, led to dazzling developments in photography. Photography has evolved into a commodity that is produced fast and consumed even faster, positively for some and negatively for others. The qualitative graphics of photographic products which have quantitatively increased, have descended towards the X-axis at an unquestionable rate and speed.

Considering that the facilitation of photographic production is a major factor in this, Metaverse seems to unlock a liberty that will both bring creativity to a higher level and complicate the creation by allowing a distinctive production opportunity in this field. It is predicted that this art, which will be redefined in a universe where photographs are enriched with different layers such as sound and smell, will turn into a living space enhanced with sensory experience.

In fact, haptic (tactile) technology whose area of usage will expand in the coming years, is a candidate to maximize the perception of reality in photography. The next stage of wearable technology haptic technology's product that is closest to mass production is a high-tech glove. There are various feelers inside this glove, and it reacts according to the surface the user touches in the virtual reality field, creating the perception that the person is actually touching that object. So that means you can enter a travel photo taken on the artists street in Montmartre in Paris, breathe in those streets, hear the noise of the crowd, and even touch the cool hat of the street artist who is getting ready to offer to paint a portrait of a tourist there and feel the feathers tickling your hand. Since this photo will be much more difficult to produce, it is predictable that the works will be more qualified and of course more expensive in the early days of the Metaverse.

Although it is difficult to make tangible conceptualizations in these early stages of Metaverse, it can be clearly imagined that the barrier between artist and audience will be lifted. There are still many questions to be asked and huge gaps to be covered. It's like landing on a new planet and naming objects that are similar to those on Earth but subject to very different laws of physics. For example, what shall we call the photograph we took within the audible, fragrant, tactile photograph we entered? Will this also be a photograph or will a new sub-genre be defined? Or where will we place the filtered images that blend the real and the virtual, currently offered by applications such as Snapchat and Instagram? How will the photograph-artist-viewer relationship be

uygulamaların basit hâlini yaptığı filtreli görüntüleri, yani gerçek ile sanalın harmanlandığı görüntüleri hangi kaba koyacağız? İzleyiciler, tükettikleri ürünün, yani farklı boyuttaki neo-fotoğrafın bir parçası olup onda değişiklik yapabildiklerinde ya da bir iz bırakabildiklerinde fotoğraf - sanatçı - izleyici ilişkisi nasıl kurulacak? Fotoğrafların içine girebilmek, temas edebilmek ya da artık gözle görünmeyen cihazlarla çekilmiş fotoğrafların arka planında olup yüz tanıma ile tespit edilmek, ne tür haklar ve etik sorunlar doğuracak? Bu yeni etik kuralları kim belirleyecek?

Bunun gibi henüz karşılaşmadığımız daha birçok bilinmez, önümüzde keşfedilmeyi bekliyor. Metaverse'ün kesintisiz ve aşırı gerçekçi deneyimi, belki henüz uzun yıllar ötede; ancak görsel oluşturmakla alakalı henüz şimdiden sunduğu imkânlar bakış açımızı genişletmeye başladı ve bu alanda yeni tip sanatçılara yer açtı. Şu ana kadar gördüklerimiz bize, fotoğrafın ana ruhunun derinliklerinde yatan anı yakalama dürtüsünün değil; onun şeklinin değişeceğini, hatırlama, yorumlama ve tekrar hayal etme isteğimizin özelleşmiş ve farklı duyguları içine katan aşırı gerçekçi bir deneyimle süreceğini söylüyor.

GELECEĞİN KIYISI

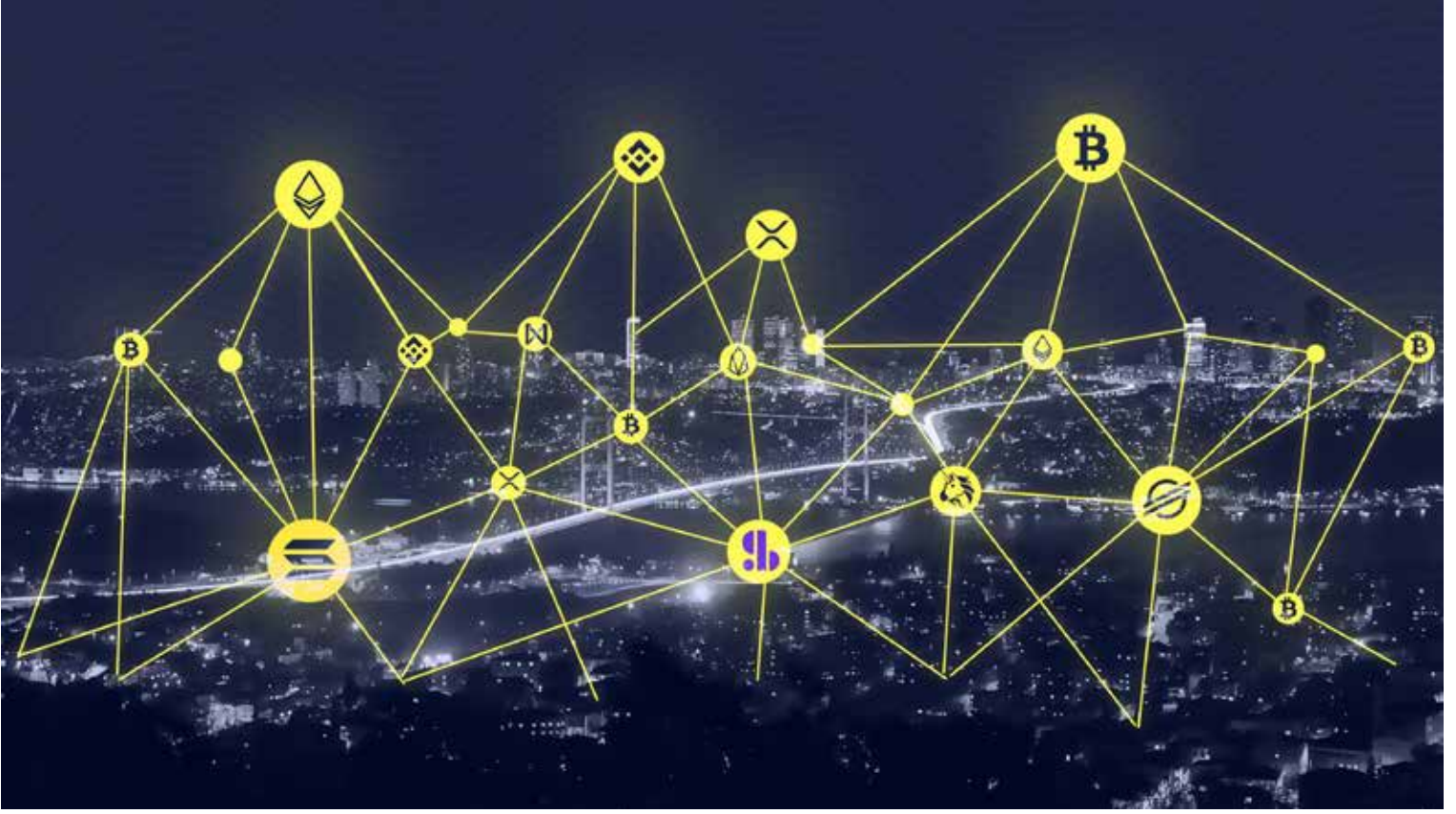
İnsanoğlu, geleceğin kıyısında... Ünlü MIT profesörü Max Tegmark'ın meşhur kitabında ortaya koyduğu Yaşam 3.0, yani gelişmiş yapay zekâ dikkatli ama hızlı adımlarla yaklaşıyor. Gelişmiş yapay zekâlar, insanlığın hedefleriyle uyumlu mu çalışacak yoksa bir deli insanlığın sonunu getirecek bir "Yok Et" düğmesine mi basacak? Bunlara cevap vermek çok zor. Kesin olarak emin olduğumuz karşı kıyıya geçtiğimizde karşılaşacağımız gelecek, hepimizin çıkacağı bir seyahat olacak. Bu seyahati güzel anılar ve fotoğraf kareleriyle yaşamak istiyorsak insanlık olarak ortak bir paydada buluşmak zorundayız. Belki de Metaverse bu seyahati barış içinde mümkün kılacak bir konsensüs evreni olacak. Kim bilir...

established when the viewers are a part of the product they consume, that is, neo-photography in different dimensions and can make changes or leave a trace on it? What kind of rights and ethical problems will rise by being able to enter the photos, contact with them, or being detected by face recognition in the background of photos taken with devices that are no longer visible to the naked eye? Who will set these new ethical rules?

We are yet to encounter many more unknowns such as this one which await to be explored by us. The seamless and ultra-realistic experience of Metaverse may be years and years away; however, the possibilities it has already offered in creating visuals have broadened our perspectives and made room for a new type of artists in this field. What we have seen so far tells us that the urge to capture the moment that lies deep within photography's essence will change shape, and our desire to remember, interpret and re-imagine will continue with a custom and hyper-realistic experience that incorporates various emotions.

THE EDGE OF THE FUTURE

Mankind is on the edge of the future... Life 3.0, that is, advanced artificial intelligence, presented by famous MIT professor Max Tegmark in his well-known book, is approaching diligently yet rapidly. Will advanced artificial intelligence work in harmony with humanity's goals, or will a madman hit a "Destroy" button that will bring the end of humanity? It is very difficult to answer. What we are sure of is that the future we will encounter when we cross to the opposite shore, will be a journey all of us take. If we desire to experience this journey with good memories and photo frames, we have to meet on a common ground as humanity. Perhaps the Metaverse will be a universe of consensus that will ensure a peaceful journey. Who knows...

Merkeziyetsizlik / Decentralization, 2021.

Enes Buladı kimdir?

İletişimci, yazar ve girişimci Enes Buladı, meslek hayatına yazar olarak başladı. Haber muhabirliği, içerik editörlüğü, senaristlik, radyo yayıncılığı, oyunculuk ve iletişim danışmanlığı yaptı. Dijital görsel yayın alanlarında farklı girişimleri hayata geçirdi. Buladı, Web 3.0 ve Metaverse alanlarında teknoloji girişimciliği çalışmalarını sürdürüyor.

Who is Enes Buladı?

Communication professional, writer and entrepreneur Enes Buladı started his career as a writer. He worked as a news reporter, content editor, screenwriter, radio broadcaster, and acting and communication consultant. He led various initiatives in the fields of digital visual broadcasting. Buladı is still a technology entrepreneur in the fields of Web 3.0 and Metaverse.

 enesbuladi

Venedik Karnavalı'nı Fotoğraflamak

“ Seyahat fotoğrafçılığı, keşif ve deneyim ile ilgilidir. Bazı yerler bizi kendilerine çekerken, bazı deneyimler hayatı anlamlı kılar. Benim için Venedik Karnavalı'nı fotoğraflamak bir tutku projesiydi.

Photographing Venice Carnival

“ *Travel photography is about exploration and experience. Some places draw us, and some experiences make life meaningful. For me, photographing the Carnival of Venice was a passion project.*

Yıllar boyunca gösterişli maskeler ve kostümlerle dolu bu fantastik festivali deneyimlemenin hayalini kurdum. Mozart ve Marie Antoinette'in yanında, bu eski şehrin tarihi sokaklarında yürümek istedim. 2020'de İtalya ve dünya COVID-19 salgınıyla sonsuza dek değişmeden önce hayalim gerçekleşti. Salgın, İtalya'dan başlayarak Batı dünyasını vurdu. Hükümet, Venedik çevresindeki kasabaları karantinaya aldı ve karnavalın son birkaç gününü iptal etti. Ama biz bu hastalıktan haberdar olmadan önce bir renk ve neşe kasırgası olan karnaval gerçekleşti. Şehri tanıyordum. Daha önce Venedik'i, şehrin sıcak ve kalabalık olduğu yaz mevsiminde turist olarak ziyaret etmiştim. Venedik, seyahat fotoğrafçıları için özel bir yer. Ancak kış karnavalı yepyeni bir deneyimdi. Şehir, bu dönemde kısmen modern ve kısmen Rönesans'ı yansıtan fantastik bir dünyaya dönüşür. Eski gelenekler ve dönem kostümleri, sizi hiçbir müzenin başaramayacağı şekilde tarihsel olarak eski şehre götürür. Karnaval sırasında tarihi sokaklar ve binalar, modern dünyada farkedilmeyen bir anlam kazanır. Yıllar içinde çıktığım tüm seyahatler arasında en doğaçlama işim, Venedik Karnavalı'nı fotoğraflamaktı. Seyahatimi planlamıştım, ancak Venedik'e geldikten sonra karnavalın ne olduğunu ve sahneyi nasıl fotoğraflayacağımı tam olarak anladım. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir kostümlü modeller ve fotoğrafçılar topluluğu keşfettim. Birçoğu Venedik'e her yıl hacca gider. Her yıl birkaç hafta da olsa özel bir yerde ve başka bir zamanda yaşarlar. Arabaların girmediği dar, tuğla sokaklarda, bu yüzyılı unutmak kolaydır.

For years, I dreamed of experiencing this fantastic festival full of elaborate masks and costumes. I wanted to walk the historical streets of the old city next to Mozart and Marie Antoinette. My dream came true in 2020, before Italy and the world changed forever with the COVID-19 pandemic. The pandemic struck the western world, starting in Italy. The government quarantined towns around Venice and shut down the last few days of Carnival. But before we knew of this sickness, there was Carnival, a whirlwind of color and joy. I was not new to the city. I had visited Venice before as a summer tourist when the city was hot and crowded with people. Venice is a special place for a travel photographer. But winter Carnival was a completely new experience. The city becomes a fantastical world, part modern and part Renaissance. The ancient traditions and period costumes historically transport you into the old city as no museum could. The historical streets and buildings make sense during this time in a way they do not in a modern world. Of all the trips I have taken over the years, photographing Carnival was the most improvisatory. I planned my trip. But only when I arrived, did I fully understand what Carnival was and how to photograph the scene. I discovered a close-knit community of costumed models and photographers. Many make the annual pilgrimage to Venice. For a few weeks each year, they live in another time in a special place. In the narrow brick alleyways without cars, it is easy to forget the century.

Meleğin uçuşu / Flight of the Angel, Venedik / Venezia, 2020.

Kartonpiyer başlı tekneler / Boats with papier mache heads, Venedik / Venezia, 2020.

KARNAVAL NEDİR?

Carnevale di Venezia, en çok ayrıntılı maskeli kostümleri ve Orta Çağ gelenekleriyle tanınır. Karnaval, kabaca Paskalya'dan önceki iki haftalık dönemde gerçekleşir. Paskalya kısıtlamaları başlamadan önce parti yapmak için bir fırsattır. Tüm Hristiyan dünyasında kutlanır. Ancak her kültürün festival için benzersiz gelenekleri ve kostümleri vardır. En ünlü karnavallar, Brezilya'da Rio de Janeiro'da, Amerika'da New Orleans (Mardi Gras), Louisiana'da ve İtalya'da Venedik'te düzenlenir. Venedik Karnavalı, bazen ara verilmiş olsa da bin yıldır kutlanıyor. Bazı dönemlerde festival tamamen yasaklanmıştı. Modern Venedik Karnavalı, 1980'de yıllık bir etkinlik hâline geldi. Festivalin tarihleri, her yıl Paskalya takvimine göre değişiyor. Festival zaman zaman şubat ayında, diğer yıllarda martta başlar. Son gün her zaman Paskalya perhizi başlamadan önceki arife günüdür (Shrove Tuesday). Hava daha serindir ve genellikle turistler için düşük sezondur. Karnaval dışında Venedik sokakları, çoğunlukla şehrin yerlileriyle doludur. Şehre daha fazla eğlence düşkününü geldiği için son sekiz ya da dokuz gün en olaylı ve en kalabalık günlerdir. Karnaval sırasında yaşanan tüm olayları özetlemek oldukça zor. Şehrin her yerinde geçit törenleri, maskeli balolar ve küçük eğlenceler düzenlenir. Tüm Venedik şehri karnavalın sahnesidir. Katılımcılar, gösterişli maskeler ve kostümler içinde sokaklarda süzülürler. Karnavalın son haftasında renkli bir manzara değişikliği için Burano Adası'nı ziyaret edin.

KARNAVAL ETKİNLİKLERİ

Karnavala dışarıdan biri olarak gelen ben, sadece resmî olarak açıklanan etkinliklerden haberdardım. Bu etkinlikler tarihi geleneklere dayanır. Karnaval, ilk Cumartesi gecesi muhteşem bir geçit töreniyle açılır. Kalabalıklar, dar Rio Cannaregio Kanalı'nın her iki yanında sıralanır ve köprüleri doldurur. Binalar rengârenk ışıklarla yıkanırken, karanlık sular da ışık ve ateşle dolu tekneler yüzer. Bu benim karnavaldaki ilk fotoğraf etkinliğimdi. Popüler turist mekânlarını fotoğraflama bilğim sayesinde hedefime erken varıp iyi bir yer seçtim. Karnavala, özellikle bu olayı görmek için gelmiştim ve kalabalığın arkasında kalarak kaçırmaya niyetim yoktu. Ama ne kalabalıktı! Neyse ki etkinliğin başlamasını beklerken güvenlik görevlileriyle arkadaş olmuştum. Basın fotoğrafçıları ve yerel televizyon ekipleri geldiğinde, güvenlik beni köprülerden birinin üzerindeki asıl

WHAT IS CARNIVAL?

Carnevale di Venezia is best known for elaborate masked costumes and Medieval traditions. Carnival is the roughly two-week period before Lent. It is a chance to party before the constrictions of the Easter season. It is celebrated all over the Christian world. But each culture has unique traditions and costumes associated with the festival. The most famous Carnivals are in Rio de Janeiro, Brazil; New Orleans (Mardi Gras), Louisiana; and Venice, Italy. Carnival in Venice has been celebrated off-and-on for a 1,000 years. During some periods, the festival was completely banned. The modern version of the Carnival in Venice became an annual event in 1980. The schedule of the festival varies each year with the Easter calendar. Sometimes the festival is in February. Other years, it begins in March. The last day is always Shrove Tuesday, the day before Lent begins. The weather is cooler, and this is typically a low season for tourists. Outside of Carnival, the Venetian streets are filled mostly with locals. The last eight or nine days are the most eventful and most crowded, as more revelers arrive in the city. It is difficult to boil down all the events happening during Carnival. There are parades, masked balls, and light entertainment all over the city. The entire city of Venice is the stage for Carnival. Masked participants glide through the streets in elaborate masks and costumes. During the last week of Carnival, move to the island of Burano for a colorful change of scenery.

THE EVENTS OF CARNIVAL

Coming into Carnival as an outsider, I only knew of the official published events. These events are based on historic traditions. Carnival opens on the first Saturday with a spectacular night parade. Crowds line both sides of the narrow Rio Cannaregio canal and pack the bridges. Buildings are bathed in colorful lights, and boats full of light and fire float down the dark waters. This was my first photographic event of Carnival. But I knew enough about photographing popular tourist attractions to arrive early and choose a prime location. I had flown into Carnival specifically to see this event. I was not going to miss it by being packed in the back of a crowd. And it was crowded! Thankfully, I had made friends with security personnel while waiting for the event to begin. When press photographers and local television crews arrived, security left me in my prime location on one of the bridges.

konumuma götürdü. Ertesi gün, ilk pazar günü, suda gerçekleşen çok farklı bir geçit töreni var. Kostümlü bir tekne yarışı olan Punta della Dogana, Santa Maria della Salute'de (Salute) başlar ve sokak festivalinin sahne aldığı Rio Cannaregio'da biter. Tekneler süslenir, kostümler eğlenceli ve renklidir. Tekneler, Büyük Kanal'da neşeyle yarışır. Şanslı basın fotoğrafçıları, yarışı kendi tekneleriyle takip ederler. Ben de oradan geçen bir vaporetto'ya atlayıp yarışı takip edebildiğim için şanslıydım. Karnavalın bu ilk hafta sonundan sonra şehir sakinleşir. Bu anlarda şehri, kendi şehrim gibi keşfetmek için kullandım. Birçok fotoğrafçı benim gibi erken gelmeyi veya karnaval bittikten sonra birkaç gün kalmayı planlar.

Karnaval, etkinliğin tam ortasına denk gelen pazar günü, Meleğin Uçuşu ile gerçekten başlar. Bir melek, Piazza San Marco'daki çan kulesinden bir tel yardımıyla uçar ve meydana inşa edilen sahneye 300 metrelik bir iniş gerçekleştirir. Karnaval sırasında düzenlenen etkinlikleri fotoğraflamak için basın kartına ihtiyacınız yoktur. Ancak genellikle en iyi gözetleme noktalarını resmî görevdeki fotoğrafçılar kapar. Çan kulesinin içinden fotoğraf çekmek de buna dahildir. İnsanlar gösteriyi izlemek için Piazza Meydanı'nda toplanırlar. Önce dönem kostümleri içindeki yüzlerce model bir geçit töreni yapar. Meydanın köşesinde bulunan Giardini Reali Parkı'nda buluşma yerlerine rastladım. Çoğu geçidin başlamasını beklemekten sıkılmıştı ve fotoğraflar için memnuniyetle poz verdiler. Derken ikonik çan kulesinde birkaç uçuş daha düzenlendi. Karnaval, aslanın uçuşuyla sona erdi. Karnavalın geri kalanında en önemli merkez, Piazza San Marco'daki sahnedir. Burada şehir yönetimi müzikli eğlenceler, danslar, kostüm yarışmaları, ışık gösterileri ve başka gösteriler sahneler. Şenlikler sabahları başlar ve akşama dek devam eder. Meydanda sokak fotoğrafları çekerek saatler geçirdim. İlk bakışta planlananlar sınırlı görünse de bu etkinlikler, sadece şehrin etrafına dağılmış karnaval şenliklerine işaret ediyor. Otellerde ve diğer ikonik mekânlarda, resmî ve özel maskeli balolar düzenlenir. Bunlar genellikle büyük sosyal olaylardır. Davetliler etkinliğe hazırlanırken, genellikle kostüm tasarımcılarıyla birlikte çalışırlar. Biletler önceden satın alınmalıdır ve pahalıdır. Ancak mekân dışında fotoğraf çekmek için izne ihtiyacınız yoktur. Gelen misafirleri yakalamak için fırsat bekleyin. Pahalı dönem kostümlerini sergilemekten genellikle çok mutlu olurlar.

The next day, on the first Sunday, there is a very different type of water parade. A costumed boat race, the Punta della Dogana, begins at Santa Maria della Salute (Salute). It ends on the Rio Cannaregio where there is a street festival. The boats are decorated, and the costumes are fun and colorful. The boats race up the Grand Canal, and there is much silliness and high spirits. The lucky press photographers ride alongside in their own boats. I was lucky to hop on a passing Vaporetto and follow the race. The city quiets after this first weekend of Carnival. I used this time to explore the city as if it was my own. Many photographers plan to come early, as I did, or stay a few days after Carnival ends. The Carnival begins in earnest with the Flight of the Angel on the middle Sunday. An angel flies on a wire from the campanile in Piazza San Marco and descends 300 feet to the stage built in the square. You do not need a press pass to photograph events during Carnival. But official photographers usually have access to prime vantage points. These include photographing from inside the bell tower. People pack into the Piazza for the spectacle. Before, there is a procession of hundreds of models in period costumes. I stumbled upon the meeting place at the Giardini Reali, a park around the corner from the plaza. Many were bored as they waited for the procession to start and happy to pose for photos. There are a few more flights from the iconic bell tower. Carnival ends with the flight of the lion. The stage in Piazza San Marco becomes the centerpiece for the rest of Carnival. Here, the city stages musical entertainment, dancing, costume competitions, light shows, and other spectacles. The festivities begin in the morning and go into the evening. I spent hours making street photographs in the plaza. At first glance, the scheduled events seem limited. But these events only punctuate the Carnival festivities scattered around the city. Official and private masquerade balls are held at hotels and other iconic venues. These are often major social events. The guests often work with costume designers in preparation for the event. Tickets must be purchased in advance and are expensive. But you do not need a pass to photograph outside the venue. Wait for an opportunity to photograph the guests as they arrive. They are usually more than happy to show off their expensive period costumes.

Vendik Karnavali'ndan yüzler / Faces from the Venice Carnival, 2020.

Dönem kostümleriyle sokakta / On street in period costumes, Venedik / Venezia, 2020.

VENEDİK KARNAVALI KOSTÜMLERİ

Karnavala gelmeden önce Venedik'in ikonik kostümlerini bulamayacağım konusunda endişeliydim, ama buna gerek yok. Karnaval sırasında ana caddelerde yürürken size doğru gelen muhteşem güzellikte rengârenk kostümleri görmeden edemezsiniz. Rotaları rastgele görünebilir, ancak hareketlerinin bir amacı vardır. Maskeli modellerin ve fotoğrafçıların bir araya geldiği, resmî olmayan etkinliklere doğru giderler. Bunlar gizli gerçekleşen fotoğraf çekimleri olmamakla birlikte, genelde turistlere ilan edilmezler. Önce utangaç bir şekilde gösterişli kostümünün içindeki bir modeli takip ederek işe başladım. O, büyük bir şapka ile muhteşem bir mor kıyafet giymişti. Kostümün tasarımı, dönem kıyafetlerinden daha sanatsaldı. Ben onu izlerken, o durup turistlere ve diğer fotoğrafçılara poz verdi. Sonra caddeden aşağıya yürümeye devam ederek diğer kostümlü modellerin toplandığı San Marco Meydanı'na ilerledi. Kostüm giyenleri tanımlamak için "model" sözcüğünü kullanıyorum. Ancak sonradan çoğunun kostüm taşımaktan hoşlanan karnaval katılımcıları olduğunu öğrendim. Çoğu ücretli modeller değildi. Piazza San Marco, kostümlü modelleri fotoğraflamak için popüler bir yer; özellikle de sabah ilk iş olarak... Fotoğrafçılar ve modeller, henüz güneş doğmadan Büyük Kanal'ın kenarında toplanırlar. Kostümler gün ışığında

THE COSTUMES OF VENICE CARNIVAL

Before arriving at Carnival, I was worried that I would not be able to find the iconic costumes of Venice. It was a needless worry. Walk the main streets during Carnival, and you cannot help but see amazing colorful costumes walking toward you. The path may seem random but there is a pattern to their movements. They move toward unofficial events where masked models and photographers gather. These are not secret photo shoots. But they are not advertised to the general tourist population. I began first by shyly following an elaborately costumed model. She was in a spectacular purple outfit with a large hat. The costume was more artistic design than period dress. As I watched, she would stop and pose for the tourists and other photographers. Then move down the street. She worked her way to the Piazza San Marco where a sea of other costumed models gathered. I use the word "models" to describe those wearing costumes. But I discovered that most are Carnival attendees who enjoy creating costumes. Most are not paid models in any sense. The Piazza San Marco is a popular place to photograph costumed models, especially first thing in the morning. Even before the sun rises, photographers and models gather on the edge of the Grand Canal. The costumes are impressive by daylight. They are even more spectacular when they light

etkileyici görünür. Şafaktan önceki saatlerde parladıklarında ise daha da muhteşemdirler. Fotoğrafçılar, sabah ışığından ve gün doğumundan yararlanmak için modellere poz verirler. Arka planda Bazilika, Doge Sarayı ve Büyük Kanal bulunur. Akşam çekimleri, San Marco'nun karşısında bulunan San Giorgio Maggiore Adası'na taşınır. Adanın konumu sayesinde modeller, San Marco'daki büyüyen kalabalıktan ayrılır. San Marco ve Salute (Santa Maria della Salute) arka plan hâline gelirler. Gün boyunca modeller dinlenir ve kostüm değiştirir. Ancak her zaman şehirde gezen birkaç model bulunur. Fotoğraf çekimleri şehrin görece daha sakin bölgelerine taşınır. Chiesa di San Zaccaria'nın önündeki meydan, gözde bir noktadır. Kostümlü modeller ve sürekli gelen fotoğrafçılar için karnaval, her yıl düzenlenen bir kongre gibidir. Karnaval kalabalığından uzakta, gayriresmî toplantılar yaparlar. Genellikle bir gün Arsenale della Biennale di Venezia'da, bir gün Burano Adası'nda buluşurlar ve Salute'de grup olarak fotoğraf çekimi yaparlar. Gösterişli kostümlerin çoğu olağanüstüdür. Her şeyi ama her şeyi fotoğraflamayı denemek, insane cazip gelir. Bu kıyafetlerde fotoğrafı taşımak için fazlasıyla renk ve detay vardır. Hemen her kostüm tam bir sanat eseridir. Şapkalar, maskelere, modellerin taşıdığı aksesuarlara kadar her detay düşünülmüştür. Her zaman geniş açılı çekimlerle başlayıp, sonrasında ayrıntıları keşfetmeye odaklandım. Kostümün detaylarına odaklanmak, işçiliğini daha çok takdir etmemi sağladı. Bazı modeller, geleneksel karnaval kostümleri giyerler. Çok sayıda palyaço, soyтары ve veba doktoru gördüm. Diğerleri, renkli tasarımlarla ve özenle boyanmış beyaz maskeler takar. Kadınlar, genellikle geniş çember etekler giyerken; erkekler, pantolonlu ve resmî ceket içindedir. Hepsi büyük şapkalar ve eldivenler takar. Bazı modeller gözlerini ince siyah bir örtüyle kapatırken, diğerleri sadece göz çevresini siyaha boyar. Uyumlu kostümler giyen çiftleri sık görebilirsiniz. Maskeler ve kostümler, modelin kimliğini gizler. Bu çekingenliği ortadan kaldırır ve insanlara parti yapma ve gerçeği unutma özgürlüğü verir. Modeller gün içinde birçok kıyafet değiştirebilir.

up in the pre-dawn hours. Photographers pose the models to take advantage of the morning light and the sunrise. The backgrounds are the Basilica, the Doge's Palace, and the Grand Canal. Evening photo shoots move to San Giorgio Maggiore, an island across from San Marco. The island location helps separate the models from the growing crowds in San Marco. San Marco and Salute (Santa Maria della Salute) serve as backgrounds. During the day, models rest and change costumes. But there are always a few floating around the city. Photo shoots move to less populated areas of the city, relatively speaking. A popular spot is the piazza in front of Chiesa di San Zaccaria. For the costumed models and returning photographers, Carnival is like an annual convention. They schedule informal meetings away from the Carnival crowds. Generally, they meet one day at Arsenale della Biennale di Venezia, one day on the island of Burano, and have a group photo shoot at Salute. Many of the elaborate costumes are larger than life. It is tempting to try and photograph everything all at once. There is more than enough color and detail on these outfits to carry the image. But every costume is a complete work of art. Every detail is thought through from the hats to the masks to the props carried by the models. I always began with the wide-angle shots, but then shifted my focus to explore the details. Focusing on the costume's details gave me a greater appreciation for the craftsmanship. Some models dress in traditional Carnival costumes. I saw any number of harlequins, jesters, and plague doctors. Others wear white masks, elaborately painted with colorful designs. Women often wear large hoop skirts with men in breeches and formal jackets. All will wear large hats and gloves. Sometimes the model covers the eyes with a black film. But others only black the area around the eyes. It is not uncommon to see couples wearing matching costumes. The masks and costumes disguise the model's identity. This removes inhibitions and gives them the freedom to party and forget reality. Models may arrive with many outfits and change throughout the day.

Dar bir Venedik sokağında / On a narrow Venice street, 2020.

KALABALIKTA FOTOĞRAF ÇEKMEK

Venedik Karnavalı'nı fotoğraflamak, kısmen seyahat fotoğrafçılığı, kısmen portre çalışmasıdır. Ama bu sıradan birebir portre çekimi değildir. Karnavalın zirvesinde, her modelin etrafına düzinelerce fotoğrafçı toplanır. Grup hâlindeki bu fotoğraf çekimleri, bir portre çalışmasından çok paparazzi hücumuna benzer. İlk başta bu fotoğraf deneyimi beni şaşkına çevirse de diğer fotoğrafçılarla birlikte çekim yapmak ve bu özel modellerle çalışmak için gereken stratejileri çabucak öğrendim. Öndeki fotoğrafçılar yere yakın dururken, arkadakiler eğilir ve aralıklardan fotoğraf çeker. Sabırlı olup inatla ilerleyeydim, sonunda çekim için iyi bir konuma gelebilirdim. Buradaki çoğu fotoğrafçı naziktir ve diğerlerine şans vermek için konumlarını değiştirmeye çalışır. Kalabalık iyice arttığında daha az sayıda fotoğrafçının ilgisini çeken bir model buldum. Bu deneyimler, genellikle en iyi fotoğrafları çekmemi ve modelle en iyi bağlantıyı kurabilmemi sağladı. Deneyimli modeller, sırayla her fotoğrafçı ile göz teması kurar. Sonsuz bir sabra sahip gibi görünürler ve her fotoğrafçıya iyi bir çekim şansı vermeye çalışırlar. Model deneyimli değilse kibarca ama yüksek sesle ona seslenin size bakacaktır. "Sinyor Maschera!" veya "Sinyora Maschera!" (maskera şeklinde telaffuz edilir) diyerek seslenmeyi deneyin. Maskera, İtalyancada "maske" anlamına gelir. Modellerin çoğunlukla sahne adları vardır. Modeli adıyla çağırmak, genellikle daha fazla dikkat çekmenizi ve göz teması kurmanızı sağlar. Onlara İtalyanca "grazie!" diyerek teşekkür ettiğinizden emin olun. İtalyanca bilmiyorsanız endişelenmeyin. Modeller, dünyanın herhangi bir yerinden gelmiş olabilirler ve İtalyanca konuşamayabilirler. Deneyimli modeller, bir dizi stilize poz verir. Bir çiftseler veya grup hâlinde çalışıyorlarsa önceden hazırlanmış pozları olabilir. Ancak modellerden konumlarını değiştirmelerini veya hareket etmelerini istemekten çekinmeyin. Çoğu, isteğinizi yerine getirmeye çalışacaktır. Daha deneyimli fotoğrafçılar, modelleri tanır ve daha önce onlarla çalışmışlardır. Modellerden konumlarını değiştirmelerini veya ayarlamalarını isteyeceklerdir. Ortamda yeni olduğum için onların izinden gittim. En iyi pozları ve ilginç arka planların yerlerini öğrendim. Model sizi tanıdıktan sonra, size poz önerileri sunmaya başlayacaktır. Deneyimli modeller, iletişim bilgilerinin yer aldığı kartlar veya kağıtlar taşır. Her modelden bu bilgileri mutlaka alın ve fotoğrafları sosyal medyada yayınlarken onları etiketleyin. Bu, karnavalın müdavimleri ile bir iletişim ağı kurmak için harika bir yoldur. Dar sokakları olan kalabalık bir şehirde fotoğraf çekmek, kendi zorluklarını da beraberinde getirdi. Kalabalık, bir modele yaklaşmanızı

PHOTOGRAPHING IN THE CROWDS

Photographing the Carnival of Venice is part travel photography and part portrait work. But this was not the average one-on-one portrait shoot. At the height of Carnival, dozens of photographers crowd around each model. These group photo shoots have more in common with a paparazzi scrum than a portrait shoot. At first, I felt overwhelmed by the photographic experience. I quickly learned strategies for shooting alongside other photographers and working with these specialized models. The front photographers are low to the ground. Those behind lean over and photograph through the cracks. If I was patient and stubbornly moved forward, I would eventually get to a good shooting location. Most photographers are polite and try to rotate positions to give others a chance. When I found the crowds too intense, I found a model who attracted less photographic interest. These experiences often gave me the best photos and the most connection with the model. Experienced models make eye contact with each photographer in turn. They seem to have infinite patience and try to give every photographer a chance for a good shot. If the model is less experienced, call out politely but loudly, and they will look your way. Try calling "Signor Maschera" (pronounced 'mask-era') or "Signora Maschera". Maschera is Italian for "mask". The models often have stage names. Calling the model by name will often get you more attention and eye contact. Make sure to thank them with an Italian, "Grazie". Don't worry if you do not know Italian. The models may be from anywhere in the world and may not speak Italian either. Experienced models will go through a series of stylized poses. If they are a couple or working in groups, they may have poses worked out in advance. But do not be shy about asking the models to change position or move. Most will try to accommodate your request. The more experienced photographers know the models and have worked with them before. They will ask the models to move or adjust their positioning. The model will defer to a photographer they have worked with before. As I was new to the scene, I followed their lead. I learned the best poses and the location of interesting backgrounds. Once the model gets to know you, they will begin to defer to you for pose suggestions. Experienced models carry cards or pieces of paper with their contact information. Get one from each model and tag them when posting to social media. This is a great way of networking with regular Carnival-goers. Photographing in a

engelleyebilir. Ben bu durumlarda uzun telefoto zoom lensimi kullandım. Ama Venedik, dar sokaklardan oluşan bir şehir. Bazen bir modeli çok yakın mesafeden, neredeyse merceğin odaklanacağı kadar yakın mesafeden çekiyordum. Dar sokaklar, size çok sınırlı bir çalışma alan sağlar. Gelip geçen turistler sizi daha da zorlar. Bu durumlarda geniş açılı bir merceğe geçtim. Karnaval, şehrin kalabalık, dar sokaklarında gerçekleşir. Temiz bir arka plan bulmak zor olabilir. Modeli kalabalıktan izole edecek pozisyonlar arayın. Alçak açılar, binaların tepelerini veya gökyüzünü arka plan olarak kullanmanıza izin verir. Bir kanalın kıyısında veya arka planda bir köprü ile fotoğraf çekmek, modelin arkasındaki kalabalığı en aza indirir. Seyahat fotoğrafçılığında bağlamı görüntüye dahil etmek önemlidir. Modelleri, ikonik arka planlara veya mimari ayrıntılara göre yerleştirin. Arka planda bir kanal ya da gondol yakalamaya çalışın. Veya fotoğraf çekimini, karakteristik bir kilise kapısının önünde gerçekleştirin. Deneyimli fotoğrafçılar, şehrin arka sokaklarını, en iyi arka planı ve en sessiz alanları bilirler. Sık sık küçük bir grup belirleyerek onları takip ettim. Özel bir fotoğraf çekimi olunca fotoğrafçı beni bundan haberdar eder, ancak çoğu misafirperverdir.

crowded city with narrow streets brought its own challenges. Crowds may prevent you from getting close to a model. I used my long telephoto zoom lens in these situations. But Venice is a city of narrow streets. Sometimes, I was photographing a model in very close quarters, nearly as close as the lens would focus. Narrow streets give you little space to work. Passing tourists constrain you further. In these situations, I shifted to a wide-angle lens. Carnival happens in the crowded, narrow streets of the city. Finding a clean background can be challenging... Look for positions that isolate the model from the crowd. Low angles allow you to use the tops of buildings or the sky as a background. Photographing on the banks of a canal or with a bridge in the background minimizes crowds behind the model. With travel photography, it is important to include context. Place the models against iconic backgrounds or architectural details. Try to catch a canal or gondola in the background. Or set the photo shoot against a distinctive church door. Experienced photographers know the city's back streets. They know the best backdrops and the quietest areas. I often latched on to a small group and followed along. If it was a private photo shoot, the photographer will me know, but most were welcoming.

İç Çekişler Köprüsü / The Bridge of Sighs, Venedik / Venezia, 2020.

AĞ OLUŞTURMA VE ÖZEL FOTOĞRAF ÇEKİMLERİ

Bu toplulukta ağ oluşturmak çok önemliydi. Birkaç fotoğrafçı ve modelle tanışmak, normalde bana kapalı olacak kapıları açtı. Birçok etkinlik, sadece ağızdan ağza yayılır. Birkaç fotoğrafçı elimden tutup beni diğerleriyle tanıştırdılar. Sosyal medya üzerinden bir veya iki etkili modelle bağlantı kurmak, anında onlarca arkadaşlık isteği almam ve takipçi kazanmama yol açtı. Birçok model özel fotoğraf çekimleri yapmaya açıktır. Yeni fotoğrafçılar modellere, kendilerine zaman ayırdıkları için para ödüyor. Bir gondol kiralayın ve modellerinizle kanallarda süzülün. Veya ikonik bir mekânda bir buluşma ayarlayabilirsiniz. Bazı mekânlar için özel izin almanız veya mekânı kiralamanız gerekir. Diğer bir seçenek de deneyimli bir fotoğrafçı ile birlikte plan yapmaktır. Birçoğu, modellerle grup turları veya bireysel fotoğraf çekimleri gerçekleştirir. Bazen bu çekimlerin bir parçası olmak için ücret ödeyebilirsiniz. İş uzmanından öğrenmek için para ödüyorsunuz. Ancak aydınlatma ekipmanlarını, mekânlarını ve stilistlerini kullanmak için de ücret ödeyebilirsiniz.

NETWORKING AND PRIVATE PHOTO SHOTS

Networking in this community was essential. Getting to know a couple of photographers and models opened doors that would have been closed to me. Many events are known only by word of mouth. A couple of photographers took me by the hand and introduced me to the others. Connecting with one or two influential models on social media immediately resulted in dozens of friend requests and followers. Many models are open to doing private photo shoots. New photographers pay the models for their time. Hire a gondola and float down the canals with your models. Or you can arrange a meet-up at an iconic location. For some venues, you must have special permission or rent the space. Another option is to schedule time with an experienced photographer. Many do group tours or individual photo shoots with models. You can sometimes pay to be a part of these shoots. You are paying to learn from the expert. But you may also be paying to use their lighting equipment, venue, and stylists.

Su geçit töreni gecesi / Night water parade, Venedik / Venezia, 2020.

SONUÇ

Karnaval sırasında tarih âdeta canlanır ve yeniden şehrin sokaklarında dolaşır. Tüm şehir bir oyun alanına dönüşür. Gösterişli maskeler ve kostümler giyen insanlar şehrin içinden geçer. Tarihi mekânlarda düzenlenen pahalı maskeli balolara katılabilir veya San Marco'da gece boyu ücretsiz dans edebilirsiniz. Karnavalda giriş ücreti, kostüm şartı ve fotoğraf çekmek için özel bir izne gerek yoktur. Oraya gidin ve fotoğraf çekmeye başlayın. İlk karnavalıma gitmeden önce oldukça araştırma yaptım. Ancak karnavalı daha çok, her yıl şehre dönen fotoğrafçılardan öğrendim. Venedik Karnavalı, hayatta bir kez yaşanabilecek bir deneyimdir. Ama bir kez tadını aldığınızda geri dönmek isteyeceksiniz. Her yıl kışın tam ortasında, fotoğrafçıları ve kostümlü modelleri şehre geri getiren şeyin ne olduğunu görmek kolaydır.

CONCLUSION

During Carnival, history comes alive and walks again on the city streets. The entire city becomes a playground. People wearing elaborate masks and costumes float through the city. You can attend high-priced masked balls in historic venues or dance for free into the night in San Marco. Carnival has no entry fees, no costume requirements, and no special permission to photograph. Show up and start making photographs. I did a lot of research before going to my first Carnival. But I mainly learned about Carnival from the photographers who return to the city each year. The Carnival of Venice is a once-in-a-lifetime experience. But once you have a taste, you will want to return. It is easy to see what keeps photographers and costumed models coming back to the city each year in the heart of winter.

Jenn Mishra kimdir?

ABD'de, Chicago yakınlarında yaşayan seyahat - manzara fotoğrafçısı ve serbest yazardır. Fotoğrafları pek çok kişisel sergide, yazıları ise Photzy, PetaPixel ve Expert Photography gibi fotoğraf eğitimi yayınlarında yer aldı. Asıl mesleği, orkestra müzisyenliği ve müzik eğitmenliğidir. Müzikteki sanatsal düşünme ve teknik yaklaşımın fotoğraf ortamına yansıdığını keşfetmiştir. Bir seyahat tutkunu olan Jenn, evde bile günlük yaşamın içinde yenilik arayarak macera duygusunu diri tutmaya çalışıyor.

Who is Jenn Mishra?

She is a travel and landscape photographer and freelance writer based in near Chicago in the USA. Her photos have been featured in many solo exhibitions and has written extensively for photo education publications such as Photzy, PetaPixel and Expert Photography. She is an orchestral musician and music educator by profession. She has found that the artistic thinking and the technical approach to music transfers to the medium of photography. Jenn loves to travel, but even when she's at home, she tries to keep the same sense of adventure – looking for novelty in the everyday.

 jennatwitsend

Ören Yerleri ve Müzelerde Seyahat Fotoğrafçılığı

“Ören yerleri ve müzeler, fotoğrafçılara mükemmel fırsatlar sunan alanlardır. Genelde kamusal alan oldukları için kendine has giriş kısıtlamaları ve çekim şartları vardır ki özel ışık şartları gerektirirler.

Travel Photography in Archaeological Sites and Museums

“ Sites and museums are spaces that offer excellent opportunities for photographers. These are generally public spaces so they have their respective entry restrictions and shooting conditions that require special lighting.

Bu yazımızın konusu, tamamen ayrı bir dal olan arkeoloji fotoğrafçılığı değil; seyahat esnasında ören yerleri gibi arkeolojik sit alanları ile buralardan çıkarılan eserlerin sergilendiği müzelerde çekeceğimiz seyahat fotoğrafları. Öncesinde çok da eski olmayan, ama birbirini tamamlayan; biri bilim, diğeri ise bir sanat dalı olan arkeoloji ve fotoğrafçılığın kısaca geçmişine göz atalım. Özellikle sermaye sahibi burjuvazinin, Rönesans ile birlikte antik dönem eserlerine ilgisi artmıştır. Ancak bu ilgi, modern arkeolojiye değil, klasik arkeolojiye yönelikti. Arkeolojinin bugünkü anlamda bir bilim olarak kabul görmesi ise arkeolojinin modern kurucusu olarak nitelendirilen Alman Joachim Winchermann sayesinde, 18. yüzyılda gerçekleşmiştir. Arkeolojinin gelişmesini sağlayan diğeri bir gelişme ise yine aynı yüzyılda British Museum ve Louvre Müzesi'nin kurulmasıdır. Bu müzeler ve sergilenen eserler, arkeolojinin popüleritesi arttırmıştır. 20. yüzyıl ile birlikte arkeoloji, sistemli ve belirli kuralları olan bir bilim hâlini almıştır. Elbette bu gelişimde toplumsal yapı unutulmamalıdır. Sanayi Devrimi sonrası burjuvanın ekonomik olarak güçlenmesi ile 18. yüzyılda ilk kez İngiltere'de aristokratlar hem turizm hem de prestij kazanmak amaçlı arkeolojiye ilgi duydular. 19. yüzyılda Alman Arkeoloji Enstitüleri (DAI) ve İngiliz The BAA (British Archaeological Association) kuruldu ve kurumsallaşma başladı. Fotoğraf sanatı ise arkeolojiye kıyasla biraz daha yeni olmakla birlikte, 1826 yılında emekli bir subay olan Joseph Nicéphore Niepce'nin duyarlı bir levha üzerinde güvercin yuvasının görüntüsünü kalıcı olarak tespit etmesi ile başlamıştır. Gerçi henüz 10. yüzyılda Müslüman optik bilgini İbn-i Heysem, ilke olarak karanlık kutuyu kullanmış olsa da fotoğrafçılık tarihinin köşe taşı, Niepce'nin "güvercin yuvası" kabul edilmektedir. Hem arkeoloji hem fotoğrafçılıktaki ilerlemelerle birlikte arkeoloji fotoğrafçılığı ortaya çıkmıştır. Bu özel alan, arkeolojik buluntuların belgelenmesinde ve arşivlenmesinde değerli bir rol oynamıştır. Ancak seyahat fotoğrafçılığında ören yeri ve müzelerde fotoğraf çekimi, seyahat fotoğrafçıları için tamamen farklı bir daldır.

The subject of this article is not archaeology photography which is a completely different branch; travel photographs taken in archaeological sites and museums where artifacts unearthed are exhibited during travels. But before let's begin with the brief history of archaeology and photography, one a branch of science and other of art, both not very old but complement each other. Particularly the interest capital-owning bourgeoisie took in the works of antiquity increased with the Renaissance. However, this interest was directed towards classical archaeology, not modern archaeology. Archaeology was accepted as a science discipline in today's sense was in the 18th century thanks to German Joachim Winchermann, who is defined as the modern founder of archaeology. Another development that lead to the advance of archaeology was the establishment of the British Museum and Louvre Museum in the same century. These museums and exhibited works added to the popularity of archaeology. At the onset of the 20th century, archaeology became a systematic science with established rules. Of course, the social structure should not be overlooked. With economic empowerment of the bourgeoisie after the Industrial Revolution, for the first time in the 18th century, aristocrats in England took an interest in archaeology both to gain prestige and for tourism. In the 19th century, the German Archaeological Institutes (DAI) and the British BAA (British Archaeological Association) were established and institutionalization began. The art of photography, a little younger compared to archaeology, was born in 1826 when retired military officer Joseph Nicéphore Niepce permanently fixed the image of a pigeon's nest on a sensitive plate. Even though Muslim optician Ibn al-Haytham principally used the dark box in the 10th century, the cornerstone of the history of photography is considered to be the "pigeon's nest" by Niepce. With advances in both archaeology and photography, archaeology photography emerged. This distinctive field has played a valuable role in documenting and archiving archaeological finds. However, photographing archaeological sites and museums are completely different branches of travel photography for travel photographers.

Agamemnon, Arkeoloji Müzesi / Archaeological Museum, Atina / Athens, 2010.

Antik tiyatro / Ancient theater, Pergamon, Bergama, Türkiye, 2009.

ÖREN YERİ FOTOĞRAFÇILIĞI

Ören yerleri tüm dünyada güzel fotoğraf veren; estetik, seyahat ve mekân fotoğrafları çekmemizi sağlayan lokasyonlardır. Ancak kamusal alan olup otoritenin giriş - çıkış saatlerini ve kullanılacak malzemeleri kısıtladığı bu yerlerde, fotoğrafçıların karşılaşacağı zorluklar vardır. Bu nedenle özel şartlara uyulmasını gerektirir. Geçmişin getirdiği tecrübeler ışığında bazı noktalara dikkat edersek daha etkileyici, kaliteli ve farklı fotoğrafları çekmeyi başarabiliriz. Bu anlamda işin püf noktalarını sıralayalım:

- Bir fotoğrafçı olarak her şeyden önemlisi, tarihi ve arkeolojik eserlere hasar vermeden, etik kurallara uyarak çekimimizi yapmak, ilk hedefimiz olmalı. Güzel açı için eserlerin üzerlerine çıkmak, sadece tarihe değil; bazen ağır olabilecek cezalarla bize zarar verebilir.
- Müzeler için geçerli olduğu gibi bir ören yerine çekime gitmeden önce yapacağımız ilk iş, kapsamlı bir araştırma yapmak olmalı. İsteddiğimiz fotoğrafları elde etmek için ören yerine giriş saatinden çekim yapacağımız noktaya ve ışığın gün içi konumuna kadar birçok faktör, alacağımız sonuçları etkileyecektir. Doğru araştırma yapmak ve ören yerine hangi saatte girişlerin başladığını öğrenmek önem taşıyor. Bu sayede giriş sonrası, -zaman kaybetmeksizin- doğrudan en etkileyici çekim noktasına gider ve henüz kalabalıklar gelmeden fotoğraflarımızı çekebiliriz. Araştırma yaparken gezi kitaplarının yanı sıra, internette fotoğrafçı ya da gezginlerin yazdığı blogları inceleyebiliriz. Böylece çekim yapacağımız yapıların neler olduğunu öğrenirken, ören yerinin genel görünümünü hafızamıza yerleştirebiliriz ki bu, gün ışığını kullanırken bize oldukça yardımcı olacak. Bu tarz yerlerde, eğer özel bir çekim izniniz yoksa tripod, flaş ya da ışık kaynakları kullanma imkânınız da olmuyor.
- En iyi fotoğrafları çekebileceğiniz "altın" saatleri saptayabilmek için mobil telefonunuzda bir uygulamanın olması hayat kurtarıcı olabilir. Ancak ören yerlerinin büyük bölümü, muhtemelen bu saatlerde kapalı olacaktır ki bu fotoğrafçıların şanssızlığı diyebiliriz.

ARCHAEOLOGICAL SITE PHOTOGRAPHY

Photographic sites all across the world are locations that allow us to take aesthetically pleasing travel and site photos. However, these locations pose difficulties for photographers, which are public spaces and entry and exit times and the materials that can be used are restricted by authority. Therefore, it requires compliance with special terms. If we pay attention to some points in the light of past experiences, we can achieve taking more impressive, higher quality and distinctive photos. In this sense, let's list the key points:

- *Most importantly, our main goal as photographers should be taking photographs in compliance with ethical rules without damaging historical and archaeological artifacts. Climbing over the artifacts for a nice angle damages history; and sometimes we can face heavy fines.*
- *The first thing to do before visiting a site to shoot is to make a comprehensive research which also applies to museums. In order to get the photos we want, there are a number of factors which affect the results we will get as the entrance time to the ruins, the point where shoot takes place and the position of the light during the day. It is important to do the research and learn right entrance time to the ruins. In this way, after entering -without wasting time- we can go directly to the most impressive shooting point and take our photos before the crowds arrive. While doing research, we can review online blogs written by photographers or travelers, as well as travel guides. This way, while we learn about the structures to photograph, we can memorize the general view of the ruins which is really helpful when using daylight. In such places, if you do not have a special permission to shoot, you cannot use a tripod, flash or light sources.*
- *Having an app on your mobile phone to determine the "golden" hours when you can take the best photos can be a life saver. However, ruins will probably be closed in large part during these hours, which is unfortunate for photographers.*

■ Çekim öncesi yapacağımız araştırma esnasında, elbette hava ve doğa koşullarını da öğrenmeliyiz. Genellikle ören yerleri geniş alanlarında, korunaklı olmayan yerlerde dir. Beklenen hava koşullarına uygun şapkalar ve rahat yürüyüş ayakkabılarının yanı sıra, soğuk hava bekleniyorsa katmanlı, korunaklı giysiler; sıcak hava için ise işinizi kolaylaştıracak kıyafetler giymek en doğrusudur. Ören yerlerinde, özellikle tabanları kaymayan ayakkabıları giymek, zaman zaman hayati önem bile kazanmaktadır.

■ Bir sırt çantası ve içerisinde size gerekli olabilecek yedek pil, hafıza kartı ve yeterince su olması önemlidir. Çünkü genelde geniş arazide pillerimizi şarj edecek elektrik ya da su kaynakları bulamayacağız. Hele ki yeterince sıvı almamız gereken bu alanlarda, bir doktor olarak asitli ve enerji verme iddiasındaki içeceklerden ya da kahve gibi sıvılardan kaçınmanızı öneririm.

■ Hemen her yerde olması gerektiği gibi gittiğimiz yerlerde çalışanlara karşı nazik ve kibar olmamız, bazı kapıların bize açılmasını sağlayabileceği gibi bilmediğimiz birçok değerli bilgiyi edinmemizi de sağlayabilir.

■ İşığa göre en iyi açıyı bulmanın yolu, mekânın çevresinde biraz gezinmekten geçiyor. Bazen yüksekliğimizi biraz değiştirmek de bize farklı fotoğraf açıları sağladığı gibi kirlilik yaratan bazı objeleri kadrajınızdan çıkarabilir. Ören yerlerinde kadrajda kirlilik yaratan objelerden en önemlileri, tabelalar ve çöp kutularıdır. Dalıp gitmeden bunları kadraj dışında tutmak, seyahat sonrası fotoğraflarımıza bakarken geri dönüşü olmayan tatsız sürprizlerden bizi koruyacaktır.

■ Sadece fotoğrafını çekeceğimiz yapının veya arkeolojik eserlerin çevresinde gezinmek size yetmeyebilir. Bazen çok uzaklara, hatta daha yüksek görüş açısına sahip bir tepe ya da bir bina gibi yerlere çıkarak farklı bakış açılarını keşfetmek ve bütünü görmek, fotoğraflarınıza estetik katacaktır.

■ Tripod gibi aletleri kullanamayacağınız ören yerlerinde kameranızı sabit tutmak çok önemlidir. Gerektiğinde kameranızı üzerine koyabileceğiniz tahta, fayans gibi düz bir yüzey ya da destek olabilecek kıyafet taşımanızın size faydası olacaktır. Eğer programlı bir seyahat gerçekleştiriyorsanız ören yerinden sorumlu kuruma önceden başvurarak yazılı izin almanız sizi rahatlatacaktır. Aman dikkat! Her kurumun talebinize cevap verme süresi değişmektedir.

■ *During the research before the shoot, we need to get information about the weather and nature conditions.*

Generally, the ruins are located on wide, unprotected areas. Next to hats and comfortable walking shoes suitable for expected weather conditions, you need layered, warm clothing for cold weather and clothes that will make it easier to work for you in hot weather. It can be vital from time to time to wear shoes with non-slip soles at archaeological sites.

■ *It is important to have a backpack containing spare batteries, memory cards and enough water that you might need. Because, we are usually unable to find electricity to charge our batteries in large areas or water sources. As a physician, I recommend that you avoid acidic and so-called energy drinks or beverages such as coffee especially in areas where one needs to take enough fluids.*

■ *As a general rule, being kind and courteous towards the employees in the sites we visit, can open doors for us and also provide us with new and valuable information.*

■ *The way to find the best angle according to the light, is to wander around the site. Sometimes changing our height a little bit provides us with different photographic angles and also remove objects that pollute your frame. The main objects that pollute the frame at the archaeological ruins, are signs and trash cans. Keeping them out of the frame without getting distracted will prevent unpleasant, irreversible surprises when you look at your photos after the journey.*

■ *It may not be enough for you to just wander around the building or archaeological artifacts you will shoot. Sometimes going far, even to places such as top of a hill or a building with a higher viewing angle, exploring different perspectives and seeing the site as a whole, will add to the aesthetics of your photos.*

■ *It is very important to keep your camera stable in archaeological sites where you cannot use tools such as tripods. If necessary, you can benefit from carrying a flat surface such as wood, tile, or clothes which may act as support, on which you can place your camera. If you are traveling on a schedule, applying to the institution responsible for the site and getting written permission in advance will ease your mind. But take heed: each institution's response time to your request, varies.*

Antik çeşme / Ancient fountain, Kaunos, Muğla, Türkiye, 2021.

Louvre Müzesi / Museum, Paris, 2012.

Arkeoloji Müzesi /
Archaeological Museum,
Hatay, Türkiye, 2021.

Arkeoloji Müzesi / Archaeological Museum, İstanbul / Istanbul, 2010.

MÜZE FOTOĞRAFÇILIĞI

Müzeler, ören yerlerine benzer şekilde ciddi kısıtlamaları olan, hatta hem dar alanda ziyaretçi kalabalığı hem de ışıklandırma şartları ile fotoğraf çekiminin zor olduğu yerlerdendir. Sabırlı olmamız gerekiyor. Çünkü bazen bir eserin çevresinin boşalması için uzun zaman beklememiz gerekebilir. Hele ki bu, Leonardo da Vinci'nin "Mona Lisa" adlı eseri ise büyük olasılıkla böyle bir şanssız bile olmayacaktır. Peki müzede fotoğraf çekerken nelere dikkat etmeliyiz?

■ Seyahat öncesi araştırma, yine olmazsa olmazımız. Çünkü kısıtlamalar karşımızda olacak. Işık, müzenin iç mekân çekimlerinde en büyük ihtiyacımız olacağından yanınızda mümkün olduğunca bol ışık alabilen, diafram açıklığı yüksek bir objektif bulunması yararlı olacaktır.

■ Müzede en önemli avantajınız, en erken gelen ziyaretçi olmaktır. İlerleyen saatlerde, üstelik dar alanlarda kalabalıklara hazırlıklı olmalısınız.

■ Müze çekimlerinde, ören yerlerinden farklı olarak hareket kolaylığı sağlaması için sırt çantası yerine daha küçük bir omuz çantası taşımak doğru olacaktır.

■ Elinizde hangi eserin, hangi salonda sergilendiğini gösteren bir rehber ya da kendi hazırladığınız bir plan olması, zamanınızı doğru kullanmanızı sağlayacaktır. Küçük bir ipucu: Özellikle fotoğraflamak istediğiniz bir eserin mobil telefonunuzda ya da tabletinizde bir görüntüsünü buldurmanız, salonun güvenlik görevlilerinin sizi daha çabuk yönlendirmesine yardımcı olacaktır.

■ Dünyanın önemli ve büyük müzelerinin internet siteleri oldukça detaylıdır. Hatta bazıları, müzenin en özel eserlerinden oluşan "olmazsa olmazlar" (highlights) listesini, daha hızlı tur yapabilmemiz için hazırlamışlardır.

■ Bazı müzeler, ayın veya haftanın belli günlerinde ya da saatlerinde ücretsiz gezilebilmektedir. Bu bilgiyi, müzenin internet sitesinden öğrenerek seyahatlerinizde tasarruf sağlayabilirsiniz.

■ Basit bir ipucu daha... Eğer müzede size eşlik eden bir arkadaşınız varsa yanınızda siyah veya beyaz kartondan bir arka plan getirmeniz oldukça faydalı olacaktır. Eserlerin sergilendiği vitrinlerin camından yansıyan görüntü, genelde ziyaretçilerle dolu olacağından fotoğraflarınız için çirkin bir unsur olabilir. Arkadaşınız, yanınızdaki fonu doğru açıyla tuttuğunda ise her şey daha güzel olacak.

■ Müzelerde karşılaşılabileceğiniz zorluklardan biri de eserlere ait bilgi tabelalarıdır. Çekim yaparken bunları gözden kaçırmamak gerekiyor. Çünkü ören yerlerine göre daha dikkat çekici oluyorlar. Maalesef bazen kaçmak mümkün olmayacak. Çünkü eserlerin omuz, kol, bacak açıklıklarına denk geleceklerdir. Yine de birer adım sağa ya da sola geçerek şansınızı deneyebilirsiniz.

MUSEUM PHOTOGRAPHY

Similar to archaeological sites, museums are spaces where strict restrictions are in place, and it is difficult to take photos both due to crowd of visitors in a tight space and the lighting conditions. We need to be patient because sometimes we may have to wait for a long time to capture an artifact without a crowd around it. If this is Leonardo da Vinci's "Mona Lisa", you probably won't even get such an opportunity. So what to take heed of when taking photos in a museum?

■ *Again, researching before the trip is a must since we will face restrictions. Since light is what we need the most interior shots of the museum, it helps to have a lens with a high aperture which gets as much light as possible.*

■ *Being the earliest visitor will provide you with the greatest advantage. Be prepared for crowds in later hours, moreover, in tight spaces.*

■ *For ease of movement, carrying a smaller shoulder bag instead of a backpack during museum shoots, is more convenient, unlike archaeological sites.*

■ *Having a guide that shows the halls where a work is exhibited in or a plan devised by you, will allow you to use your time correctly. A little tip: Having an image of the work you plan to photograph on your mobile phone or tablet, helps the hall's security guards to guide you towards that particular work sooner.*

■ *The websites of the world's major and great museums are quite detailed. Some even offer a list of "highlights" that consists of the museum most exclusive works, so that you can tour faster.*

■ *Some museums can be visited free of charge on certain days or hours of the month or week. You can save money on your travels by finding this information on the museum's website.*

■ *Another simple tip... If you have a friend accompanying you at the museum, it is very useful to bring along a background of black or white cardboard with you. The image reflected from the glass of showcases in which the works are exhibited can be an unsightly element in your photos, as they are often full of visitors. Things will look better when your friend holds that background at the right angle.*

■ *Another challenge in museums is the information signs of the works. They should not be overlooked while shooting photos since they are more eye-catching compared to those in the ruins. Unfortunately, sometimes it is not possible to escape from those because they coincide with the shoulder, arm and leg openings of the works. You can still give it a try by taking one step to the right or left.*

ANADOLU'DA ARKEOLOJİK ÖREN YERLERİ VE MÜZE FOTOĞRAFÇILIĞI

Anadolu, ziyaretçisine arkeoloji biliminin köşe taşlarını sunar. Homeros'un MÖ 8. yüzyılda kaleme aldığı, sözlü sanatın yazıya dönüşmüş hâli olan "İlyada" ve "Odysseia" destanlarından itibaren arkeolojinin mihenk noktası olan Troya, hakkında farklı görüşler olsa da Heinrich Schliemann'ın kazıları ile günümüz modern arkeolojisinin de başlangıcı olmuştur. Elbette sadece Troya değil; Anadolu'nun batısında Antik Yunan ve Roma şehirleri, doğusunda ise daha eski kadim medeniyetlere ait arkeolojik eserler, seyahat fotoğrafçıları için çok önemli değerlerdir. Bir fotoğrafçı, deniz manzarası eşliğinde Dor sütunlarına sahip bir antik tapınağı çekmek istiyorsa Assos Antik Kenti'nin Athena Tapınağı sükûnetle onu bekler. Ya da tamamen farklı bir medeniyette hayranlık verici dev heykeller çekmek istiyorsanız yolunuzu Nemrut'a düşürmelisiniz. Farklı mevsimlerde ve ışık şartlarında Anadolu'nun arkeoloji eserlerini içeren seyahat fotoğrafları çekmek mümkündür. Modern müzelere sahip Gaziantep ve Hatay'da harika mozaikler fotoğraflayabilir, Antalya Arkeoloji Müzesi'nde Roma heykeltıraşlığının estetik örneklerini belgeleyebilirsiniz. Profesyonel turist rehberi olarak fotoğrafçılara farklı görsel cazibelere sahip 10 ören yeri ve müzeyi içeren bir liste ile öneride bulunabilirim:

1- GÖBEKLİTEPE: Dünya tarihini değiştiren arkeolojik ören yeri. 11 bin 500 yıl öncesine ait bir költür merkezi. T biçimli taşların üzerindeki semboller, fotoğraflarınız ile tespit etme şansı elinizde.

2- EFES ANTİK KENTİ: Ayağa kaldırılmış tiyatrosu, Celcius Kütüphanesi, Hadrianus Çeşmesi ile Türkiye'nin belki de en fazla fotoğrafı çekilen arkeolojik ören yeri. Şehrin ana caddesinde Roma yaşamını fotoğraflarınızla hissettirebileceğiniz arkeolojik bir şaheser... Tartışmasız, son derece etkileyici...

3- KAPADOKYA: Peribacaları ve üzerlerinde gündoğumu ışığında uçuşan rengârenk balonlar, seyahat fotoğrafçısı için bulunmaz nimet, âdeta bir peri masalı...

ARCHEOLOGICAL SITES AND MUSEUM PHOTOGRAPHY IN ANATOLIA

Anatolia offers its visitors the cornerstones of the science of archaeology Troy, the cornerstone of archaeology since the epic poems of "Iliad" and "Odyssey", written by Homer in the 8th century BC where oral arts were transformed into writing, has also marked the beginning of modern archaeology today with the excavations by Heinrich Schliemann, although there are different opinions about it. Of course, it's not just Troy; Ancient Greek and Roman cities in Western Anatolia and archaeological artifacts from ancient civilizations in the east are significant assets for travel photographers. If a photographer wants to shoot an ancient temple with Doric columns accompanied by a sea view, the Athena Temple of the ancient Assos City calmly awaits him. Or if you want to shoot amazing giant sculptures from a completely different civilization, make your way to Nemrut. It is possible to take travel photos featuring archaeological artifacts in Anatolia in different seasons and light conditions. You can photograph spectacular mosaics in Gaziantep and Hatay, cities that boast modern museums, and document aesthetic examples of Roman sculpture in Antalya Archaeology Museum. As a professional tourist guide, I can suggest photographers a list of 10 sites and museums with different visual attractions:

1- GÖBEKLİTEPE: The archaeological site that changed world history. A cult center from 11,500 years ago. You have the chance to fix the symbols on T-shaped stones through your photos.

2- EPHEBUS ANCIENT CITY: It is perhaps the most photographed archaeological site in Türkiye with its renovated amphitheater, Celcius Library, and Hadrian's Fountain. An archaeological masterpiece where you can feel the Roman life in your photos on city's main street... It is inarguably, extremely impressive...

3- CAPPADOCIA: Fairy chimneys and colorful balloons flying over them under the light of sunrise are golden blessings for a travel photographer, as a fairy tale...

İlk tapınak / First temple, Göbeklitepe, Türkiye, 2022.

Efes Antik Kenti / Ephesus Ancient City, Türkiye, 2011.

4- HIERAPOLİS ANTİK KENTİ: Denizli şehrindeki bembeyaz travertenlere ve antik havuza eşlik eden arkeolojik yapıları ile fotoğrafçıların yüzünü güldüren bir yer. Başarılı seyahat fotoğrafı neredeyse garantili... Yeter ki ışık, suyun maviliğini yansıtacak özellikte olsun.

5- ANTALYA ARKEOLOJİ MÜZESİ: Mükemmel arka fonu ile Roma'nın antik heykellerini tüm kıvrımları ile göz alıcı şekilde çekebileceğiniz bir müze. Küratör ya da küratörleri bir teşekkürü hak ediyor.

6- NEMRUT: Adıyaman şehrindeki bir dağın zirvesinde, uzaydan gelmiş gibi duran dev heykeller ve benzersiz gün doğumu ile gün batımı manzarası... Dört mevsim etkileyici fotoğraflar için benzersiz bir öğrenme yeri.

7- ZEUGMA MÜZESİ: Anadolu'nun güneydoğusunda, Gaziantep şehrinde canlı renkleriyle mükemmel bir görsel zarafet. Roma mozaik sanatını fotoğraflamanın keyif verdiği, harika bir müze... Siz siz olun, özel ışıklandırması ile "Çingene Kızı" mozaikini görmeyi unutmayın.

8- BERGAMA ANTİK KENTİ: İzmir'in Bergama ilçesindeki kent, antik tiyatrosu ve anıtsal yapılarıyla fotoğrafçılar için bulunmaz nimet. Zeus Altarı, hâlen Berlin'deki Pergamon Müzesi'nde olsa da görülmeye değer.

4- HIERAPOLIS ANCIENT CITY: It is a site in Denizli that puts a smile on photographers' faces with its archaeological structures accompanying the white travertines and an ancient pool. Successful travel photography is almost guaranteed... As long as the light reflects the water's shade of blue.

5- ANTALYA ARCHAEOLOGY MUSEUM: A museum where you can capture the ancient sculptures of Rome with all their curves, as it offers a perfect background. The curator or curators deserve a thank you.

6- NEMRUT: At the summit of a mountain in Adıyaman, giant statues that look as if they are from outer space and a matchless sunrise and sunset view... A unique site for impressive photographs in all four seasons.

7- ZEUGMA MUSEUM: Offering perfect visual elegance with its vibrant colors in Gaziantep city, in the southeast of Anatolia. A wonderful museum where it is a pleasure to photograph Roman mosaic art... Don't forget to see the "Gypsy Girl" mosaic under special lighting.

8- PERGAMON ANCIENT CITY: The city in Bergama district of İzmir is a blessing for photographers with its ancient amphitheater and monumental structures. Although the Zeus Altar is still in the Pergamon Museum in Berlin, it is worth seeing.

Mozaik Müzesi / Mosaic Museum, Zeugma, Gaziantep, Türkiye, 2014.

9- HATAY ARKEOLOJİ MÜZESİ: Dünyanın en büyük mozaik müzelerinden biri. Hatay şehrindeki mekânda Şuppililuma Heykeli ve “İskelet” mozaığının yanı sıra; Hititlerden Romalılara uzanan geniş bir arkeolojik eser çeşitliliği sizi bekliyor.

10- TROYA ANTİK KENTİ: Çanakkale şehrindeki bu insanlık mirasını duymamış olan var mı? Sadece modern arkeolojinin başlangıç noktalarından biri değil, Batı ile Doğu'nun birleşim çizgisi. Bu nedenle fotoğraflarınıza değer katmaması imkânsız.

Türkiye, müze ve ören yeri fotoğrafları çekmek isteyenler için gerçek bir hazine. Bu nedenle önermek istediğim yerler 10 maddelik listeme sığmadı. Afrodisias Antik Kenti (Aydın), Stratonikeia Antik Kenti (Muğla), Sümela Manastırı (Trabzon), Assos Antik Kenti (Çanakkale), Sagalassos Antik Kenti (Burdur) gibi yerleri de buldukları şehirlerle birlikte favorilerime eklemek isterim.

9- HATAY ARCHAEOLOGY MUSEUM: One of the largest mosaic museums in the world. In addition to the Suppililuma Statue and the “Skeleton” mosaic in Hatay; a wide variety of archaeological artifacts from the Hittites to the Romans, await you.

10- TROY ANCIENT CITY: Is there anyone who has not heard of this human heritage located in Çanakkale? Not only a starting point of modern archaeology, but the joining line of the West and East. It will surely add value to your photos.

Türkiye is a gem for those who aspire to photograph museums and archaeological sites. So the sites I cannot fit all my suggestions into my 10-item list. I would like to add sites such as Aphrodisias Ancient City (Aydın), Stratonikeia Ancient City (Muğla), Sümela Monastery (Trabzon), Assos Ancient City (Çanakkale), Sagalassos Ancient City (Burdur) to my favorites, together with the cities they are located in.

Nemrut Dağı / Mount Nemrut, Adıyaman, Türkiye, 2012.

Dr. Murat Ongun kimdir?

İlaç sektöründe medikal yönetici olarak çalışan bir hekim, kokartlı profesyonel turist rehberi ve fotoğrafçı... İstanbul ve Muğla'da yaşamını sürdüren Ongun, 2007 yılında başladığı Antik Kentler ve Tarihi Deniz Fenerleri Projeleri ile yıllardır analog kameralarla sürdürdüğü fotoğraf serüvenini dijital dünyaya taşıdı. Son yıllarda ilgisini ören yerleri ve müzeler ile buralarda sergilenen eserlere yoğunlaştırdı. Hâlen Türkiye başta olmak üzere dünyanın dört bir köşesinde turist grupları ve dostlarıyla fotoğraf gezileri yapan Ongun, hayatının seyahat ve fotoğraf ikilisi arasında devam etmesini hayal ediyor.

ongun_28

Who is Dr. Murat Ongun?

A physician working as a medical director in pharmaceutical industry, a licensed professional tourist guide, and a photographer... Living between İstanbul and Muğla, Ongun transferred his photography journey with analog cameras for many years, to the digital world with the Ancient Cities and Historical Lighthouses Projects he initiated in 2007. In recent years, he has focused his attention on the historical sites and museums and the works exhibited there. Ongun, who still makes photography trips with tourist groups and friends mainly in Türkiye and all over the world, has the dream of living between travel and photography.

Patagonya / Patagonia, Arjantin / Argentina, 2019.

Bir Yaşam Tarzı: Manzara ve Doğa Fotoğrafçılığı

A Way of Life: Landscape and Nature Photography

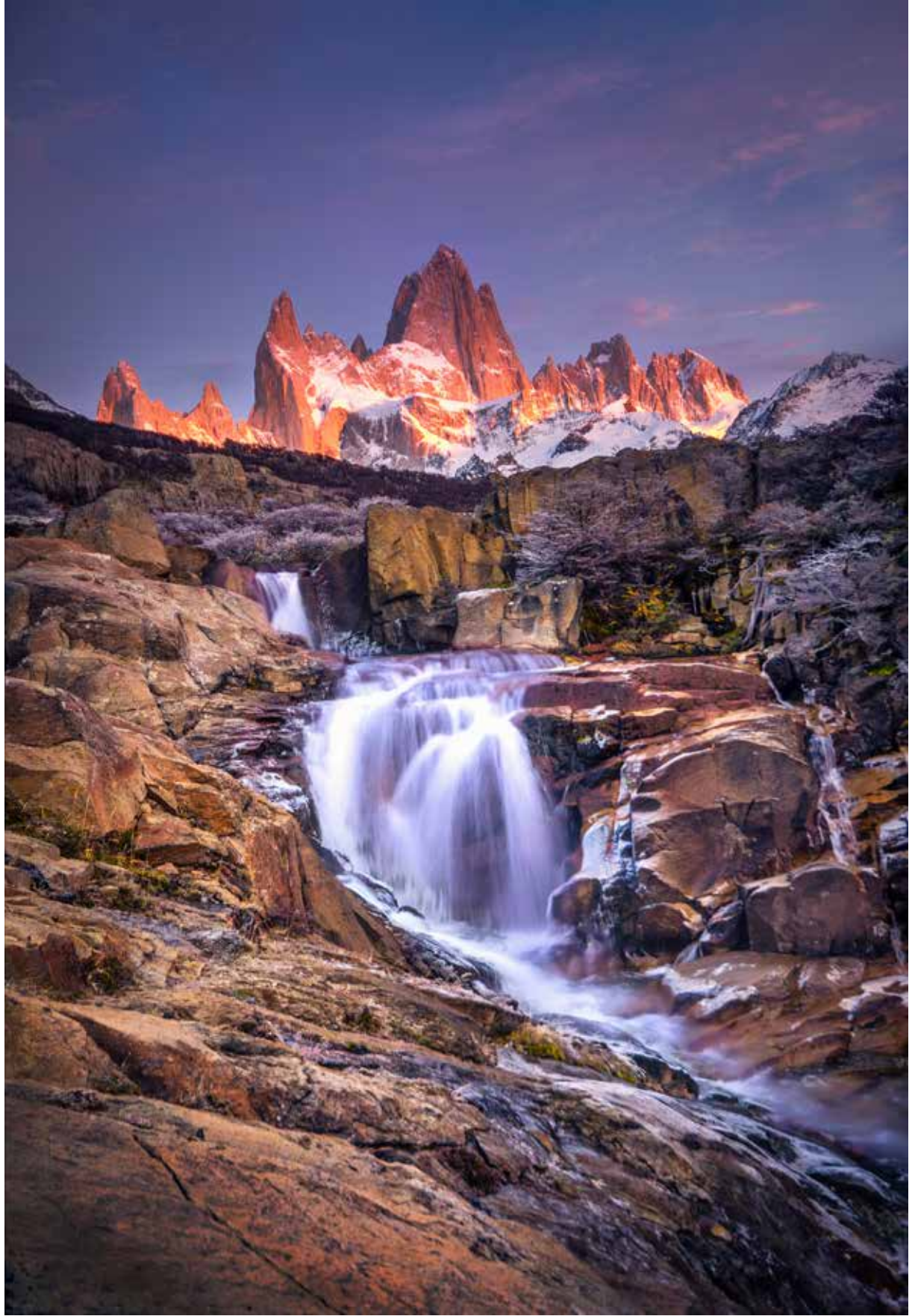
“ Bir dağdan, bir nehirden uzak olduğumu hatırlamıyorum. Bu bir mıknatıs gibi sizi kendinizi bulmaya davet eden bir çağrı. Bence bir manzara fotoğrafçısının hayatından daha güzel bir şey yok.

“ *Since I can remember I have never been far from a mountain or a river, it is like a magnet, a call that invites you to find yourself. I think there is nothing more beautiful than the life of a landscape photographer.*

Salta, Puna ya da bilinen adıyla “La Cordillera”nın vadi ve yarıklarında yaptığım fotoğraf gezilerini, bir görüntüde sadece teknik mükemmeliyetin peşinde koşmayan, aynı zamanda fotoğrafa ve doğaya karşı da aynı saygıyı hisseden amatör ya da profesyonel fotoğrafçılarla paylaşmayı seviyorum. Güzergâh, genellikle Salta Capital’de başlıyor ve sadece 180 kilometre içinde San Antonio de los Cobres kasabasına yükseliyorsunuz. Deniz seviyesinden 3 bin 700 metre yükseklikteki irtifa rahatsızlığı, size başkasının topraklarında misafir olduğunuzu hatırlatıyor. Çakal, akbaba, lama ve “vicuñalar”, bu toprakların gerçek sahipleri. Size kalan tek şey beklemek ve nefes alabildiğiniz kadar almaktır; zira oksijen bu bölgelerde çok değerli bir unsur.

I like to share the photographic trips through the valleys and ravines of Salta, the Puna or as it is generally known “La Cordillera” with amateur or professional photographers who not only pursue technical perfection in an image, but also feel with the same respect for nature and the practice of photography. The route generally starts in Salta Capital where we ascend in just 180 kilometers to the town of San Antonio de los Cobres, and already at 3,700 meters above sea level altitude sickness is present, and reminds you that you are on someone else’s ground, where the Coyas, the Condors, the Llamas and the Vicuñas are the true owners of these lands, all that remains is to wait and breathe what you can, oxygen is a precious commodity in these parts.

Saklı Şelale / Hidden Waterfall, Patagonya / Patagonia, 2019.

Cerro Solo, Patagonya / Patagonia, 2019.

Dev'in Köprüsü / Devil's Bridge, Arjantin / Argentina, 2021.

PANORAMİK NOKTADA

Kısa bir dinlenmeden sonra And dağlarının kalbine; Şili, Paso de Sico'ya giden yol boyunca, hep güneye doğru devam ediyoruz. Sıradağların çok yakınında, Salares ve volkanların sınırında ilerlerken, Colorados'un uçsuz bucaksızlığını fotoğraflamayı denemek üzere duruyoruz. Daha önce de söylediğim gibi, bir zamanlar devasa bir gölün tersiyer tortularına oyulmuş tuhaf şekillerle burası Mars gezegenine benzeyen bir arazi ve yedi kıvrım bizim panoramik noktamız olacak. Birkaç kilometre sonra, hiçliğin ortasındaki gerçek bir vaha olan Tolar Grande'ye ulaşacağız. 4 bin 500 metredeki Kutsal Tepe Macon, burada paha biçilmez bir yaşam kaynağıdır; yerliler bu kaynaklara saygıyla yaklaşır. 31 Ağustos'ta Toprak Ana, La "Pachita", La Pachamama'yı memnun etmek için başta yiyecek ve alkollü içecekler olmak üzere değerli ikramlar ve şükranlar sunulur. Burada bir aile evinde ya da altı odalı bir otelde konaklayıp ertesi gün Antofagasta de la Sierra'ya yolculuğumuza devam etmek üzere yerel bir lokantada yemek yiyeceğiz. Sabah, Uyuni ve Salar de Atacama'dan sonra üçüncü tuz düzlüğü olan Salar de Arizaro'yu geçeceğiz. 4 bin 700 metrelik Lullailaco Volkanı'nı görmek, rüzgâr ve zaman tarafından oyulmuş, neredeyse mükemmel bir piramit olan ve yerlilerin kutsal saydığı Cono de Arita'ya ulaşmak için 70 kilometremiz var. Birkaç saat sürse de pek küçük olmayan bu zirveye tırmanmak yasak. Eteklerine yürüyebilir veya yoldan izleyebilirsiniz.

AT THE PANORAMIC POINT

After a short rest we continue towards the heart of the Andes, along the route that leads to Chile, Paso de Sico, only we continue south, very close to the mountain range, bordering Salares and Volcanoes, as we advance we stop to try to photograph the immensity of the Colorados, where as I told you before, it is an area that looks like the very planet Mars, with peculiar shapes carved in tertiary sediments of what was once a vast lake, seven curves will be our panoramic point. In a few more kilometers we will be arriving at Tolar Grande, the true oasis in the middle of nowhere itself, the Sacred Hill, Macon 4,500m, provides the invaluable source of life here, its springs are venerated by its inhabitants, on August 31 thanks for the precious good with offerings, mainly food and alcoholic beverages for the joy of Mother Earth, La "Pachita", La Pachamama. Here we will sleep in a family house or in a hotel with six rooms, in a local dining room we will eat to continue the journey to Antofagasta de la Sierra the next day. The morning finds us crossing the Salar de Arizaro, third after Uyuni and the Salar de Atacama. We have 70 kilometers to see the Lullailaco Volcano 4,700m and to reach the Cono de Arita, an almost perfect pyramid carved by the wind and time, it is also considered sacred by the locals, it is forbidden to climb to the summit, although this will take several hours, not it is precisely small. you can walk to the base or just gaze at it from the path.

BÜYÜK BİR SU GÖZÜ

Önümüzdeki 100 kilometrede dünyanın dördüncü büyük tuz düzlüğü olan Antofalla'dan geçeceğiz. Kuzey - güney doğrultusunda uzanan bu vadinin dağları, ağustos ile ekim ayları arasında rüzgârla yükselen tuzlarla kaplı. Yolda büyük bir su gözü veya yerel halkın dediği gibi deniz gözü olan Laguna Verde'yi fotoğraflamak için duruyoruz. Birkaç yıl önce Tucumánlı bir biyolog tarafından keşfedilen, dünyanın en uzun ekstremofilleri ve stromatolitleri burada. Bu derece ultraviyole radyasyonun bulunduğu bir bölgede yaşayamayacakları düşünülse de oradalar ve çıplak gözle değil, sadece mikroskop altında görülebilirler. Puna'ya gitmek için en iyi zaman, temmuz ile ocak ayları arası. Mart-nisan ve şubat ayları arasında alçak kesimler yağışlı olabilir ve haziranda yağın kar yolları kapatır. Ağustos ve eylül, fotoğraf çekmek için çok rüzgârlı ve drone ile fotoğraflamak neredeyse imkânsız. Fotoğraf açısından Puna yıl boyunca güzeldir; kışın aşırı soğuk sorun olabilir. Sonra güneş doğar ve bu bazen bir avantajdır. Gün doğumları iyi sonuçlar vermese de burada gün batımları, gün doğumunun daha iyi olduğu Patagonya'nın aksine, ışığın sıcaklığı ve süresi açısından gerçekten fotoğraflamaya değer. Burada ışık, 30 dakikadan fazla kalmaz. Bu yüzden ondan en iyi nasıl yararlanacağınızı bilmelisiniz. Yaklaşık 100 nüfusuyla bir başka yüksek And vahası olan Antofella'ya vardığımızda; Marta Rios, her zamanki gülümsemesi ve yolcuları kabul etme arzusuyla bize yiyecek bir şeyler hazırlıyor. Öğleden sonra lav tepelerini geçmeye devam ediyoruz. Her zaman fotoğraflanmaya istekli ve alışkın vicuñalarla dolu Calalaste Vadisi'ni geçmeliyiz. Bir keresinde buralarda bir puma görmüştük.

A LARGE EYE OF WATER

In the next 100 kilometers we will cross another salt flat, Antofalla, the 4th in the world, it is a north-south valley, its mountains are covered with salt that the wind raises in the months of august to october. Along the way, we stop to photograph the Laguna Verde, a large eye of water, or sea as the locals like to call it. there are the tallest extremophiles in the world, the stromatolites, discovered just a couple of years ago by a biologist from Tucumán, are the tallest of the world, it was thought that they could not inhabit an area with so much ultraviolet radiation, but there they are, they cannot be seen with the naked eye, only under a microscope. The best times to go to the puna are during the months of july to january, and from march to april, february can be rainy in the lower parts and in June snow falls that cuts the roads. August and september can be too windy for photography, and next to impossible for drone photos. Photographically, the puna is beautiful all year round, in winter it is complicated by the excessive cold, but the sun rises later, which is sometimes an advantage. Sunrises practically do not yield, here the sunsets are the ones that are really worth it in terms of warmth of light and duration, unlike what happens in Patagonia where it is better at sunrise. Here the light lasts no more than 30 minutes so you have to know how to make the most of it. We arrive at another high Andean Oasis, Antofalla, with its approximately 100 inhabitants. Marta Rios prepares us something to eat, always with her smile and her good desire to receive travelers. The afternoon continues crossing lava hills, we must cross the Calalaste ravine, always full of vicuñas willing to take a photo, they are used to it, once we saw a puma in these places.

GÖĞÜN SAFLIĞI SAYESİNDE

Antofagasta de la Sierra, geceyi belediye hanında geçirmemiz için bizi bekliyor. Burada irtifa rahatsızlığı daha az; daha iyi koşullara sahip bir yer. Ağaçları ve volkanik kayadan heybetli duvarları, burayı bölgedeki en sevdiğim kasabalardan biri yapıyor. Antofagasta'dan güne erkenden başlanıyor. Arjantin'in harikalarından biri ilan edilen, dünyada eşi olmayan Campo de Piedra Pómez'e doğru yola çıkıyoruz. 12 yıldır benimle seyahat eden hiç kimse, daha önce buna benzer bir şey gördüğünü söylemedi. Kuzey - güney doğrultusunda yaklaşık 20 kilometre ve doğudan batıya yaklaşık 10 kilometre uzanan bu alan, Altiplano'nun neredeyse sonu. Bu düzlük, Bolivya'daki Titicaca Gölü'nün kenarlarında başlıyor. Ponza taşı arazisi kelimenin tam anlamıyla dev bir labirent ve dikkat edilmezse kaybolmak kolay. Çünkü rüzgârın oyduğu değişken formlara kapılıp gidiyorsunuz. Kaya temelde volkanik. Aynı arazinin sonunda görebileceğiniz Beyaz Volkan'ın püskürmesi ile oluşmuş. Bazen grubun isteğine bağlı olarak gece fotoğrafları çekme fırsatı da buluyoruz. Kışın gökyüzünün saflığı ve sıfır ışık kirliliği sayesinde en iyi Samanyolu görüntüleri elde ediliyor. Bölgeye seyahat etmek için tavsiyeler, temelde kişisel bakıma atıfta bulunur. Çünkü soğuğa ve doğanın insafına bırakılırsa bölge, kışın kelimenin tam anlamıyla ölümcül olabilir. Bunun için araçların uygun olması gerekir. Başta 4x4'ler, çünkü özellikle ponza taşı arazisinde oldukça kumlu etaplar bulunur. Kasabalarda yakıt bulunur ama yanınıza almanız daha iyi, çünkü bazen bulamayabilirsiniz. Acil durum yiyecekleri açısındansa hiçbir kumanya çok fazla değildir.

THANKS TO THE PURITY OF THE SKY

Antofagasta de la Sierra awaits us to spend the night at the municipal inn. Here altitude sickness is less, it is a more benevolent place, the trees and the volcanic rock of its imposing walls make this place one of my favorite towns in the region. From Antofagasta we start the day early towards the Campo de Piedra Pómez, declared one of the wonders of Argentina, unique in the world, never in 12 years has anyone who has traveled with me told me they have seen something similar, it has an area of approximately 20 kilometers north south, and about 10 from east to west, it is almost the end of the Altiplano, the same one that is born almost on the edges of Lake Titicaca in Bolivia. The pumice stone field is literally a giant labyrinth, it is easy to get lost if you do not pay attention, one gets carried away by the capricious forms carved by the wind, the rock is basically volcanic, a product of the eruption of the White Volcano, which you can see at the end of the same field. Sometimes we take the opportunity to take night photos depending on the desire of the group, in winter the best milky ways are obtained thanks to the purity of the sky and the zero light pollution. The recommendations to travel to the region are fundamentally those that refer to personal care because the cold, the area can be literally deadly in winter if one is left at the mercy of nature at night, the vehicles must be adequate, mainly 4x4 for that there are steps with enough sand, especially to the pumice stone field. There is fuel in the towns but it is better to take it with you, sometimes there are others not, and the collections in terms of emergency food are never too much.

Puna, Arjantin / Argentina, 2014.

Juramento Nehri / River, Arjantin / Argentina, 2017.

Pomez Arazisi / Field, Arjantin / Argentina, 2014.

Laguna Torre Gölü / Lake, Arjantin / Argentina, 2014.

Puna, Arjantin / Argentina, 2019.

SON SÖZ...

Şafaktan önce patikalarda yürüdüğümde, bir an için bu dünyadaki tek insan benmişim gibi hissediyorum ve günlük rutinden uzakta, huzurun tadını çıkarıyorum. Doğa tekrar tekrar gözlerimi kamaştırıyor ve güzelliğiyle beni şaşırtıyor. Bana dinginlik, saf duyumsama ve açıklanamaz manevi bağlantı anları veriyor.

Daha fazla bilgi için: sebastiandelval.com

LAST WORD...

When I walk the paths before dawn, for a brief moment, I feel like I am the only person in this world and I enjoy the tranquility, far away from the daily routine. Again and again nature dazzles me, surprises me with its beauty. It gives me moments of stillness, and pure sensation and an inexplicable spiritual connection.

For more information: sebastiandelval.com

Sebastian del Val kimdir?

Arjantinliyim ve tutkum doğa fotoğrafçılığı. Gerçek tutkum manzaralar olsa da 2008'den beri Salta merkezli olarak tüm Kuzeybatı Arjantin, Şili ve Bolivya'da rehberli geziler ve fotoğraf gezileri (fotoğraf safarileri) yapıyorum. Çok küçük yaşlardan itibaren doğa hayatımın bir parçası oldu. Salta şehrinin dış mahallelerinde, dağların ve nehirlerin yakınında büyüdüğümünden, kişiliğimin her zaman doğal ortamın ürettiği dinginlik, huzur ve enerji tarafından şekillendiğine inanıyorum.

Who is Sebastian del Val?

I am Argentine and passionate about nature photography, although my true passion is with landscapes, since 2008 I have guided trips and photographic expeditions (photographic safaris) based in Salta for the entire Northwest Argentina, Chile and Bolivia. From a very young age nature was part of my life, having grown up on the outskirts of the city of Salta, near mountains and rivers, I believe that my character was always shaped by the tranquility, peace and energy that the natural environment generates.

 sebastian.delval

Uzaydan Mavi Küre'ye Bakmak

“

İtiraf etmek
gerekirse uzaydan
fotoğrafını
çektğim her yeri
ziyaret etmedim.
Ancak yüzlerce
kilometre
uzaktan dünyaya
bakmak, seyahat
fotoğrafçılığına
dair en özel
deneyimlerimden
biri oldu.

1

Suudi Çölü'nde
inanılmaz şekiller ve
renkler... İnsanların
net, düz çizgiler
oluşturması her
zaman çok çarpıcıdır;
oysa doğa aşındırır.
Böylece kara parçaları
daha pürüzlü
kenarlarla şekillenir.

Suudi Çölü / Saudi Desert, 2021.

Looking at the Blue Globe from Space

“

I must confess that I haven't visited every place I have photographed from space. However, looking at the world from hundreds of kilometers away was a very unique travel photography experience.

1

Incredible shapes and colors in the Saudi Desert... It's striking when people create clear, straight lines, whereas nature erodes. Thus, lands are shaped with rougher edges.

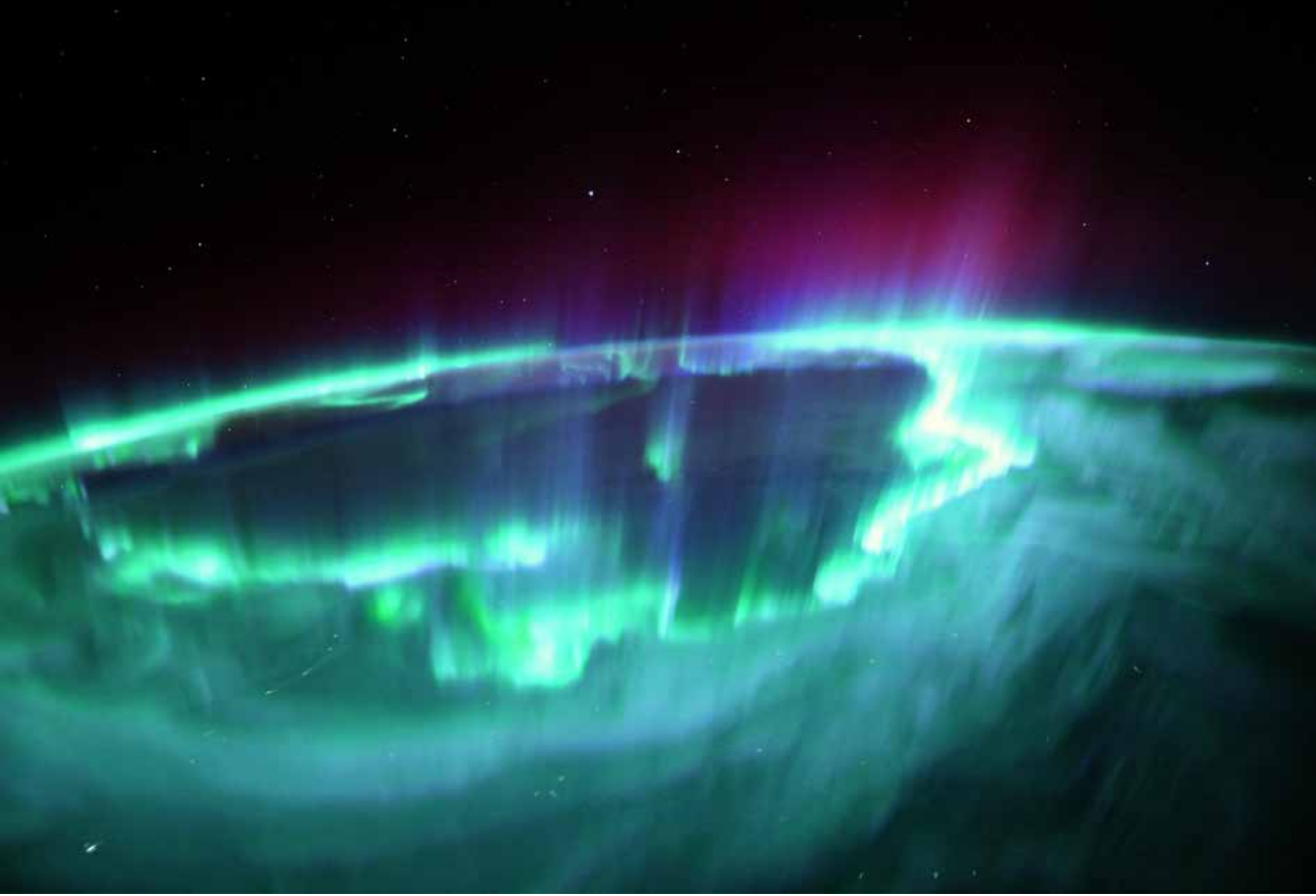
UZAY UÇUŞUM ÜZERİNE...

Bir uçuş mühendisi olarak altı aylık Expeditions 50 ve 51 kapsamındaki Proxima görevi için 17 Kasım 2016'da Uluslararası Uzay İstasyonu'na fırlatıldık. Bu, ESA astronotu Léopold Eyharts'tan bu yana dokuz yıllık bir aradan sonra, Fransa'dan İlerleme Uzay İstasyonu'na gerçekleştirilen bir seyahatti. İstasyonun robotik kolunu kullanarak hedefi takip ettik ve yakaladık. Uzayda kaldığım süre boyunca, 50'den fazla deneyde yer aldım. Toplam altı ekip üyesi ile bilimsel alanda yürüttüğümüz çalışmalarla bir rekor kırdık. Görevimizin önemli noktaları arasında, istasyonun bakımı için iki uzay yürüyüşü vardı: Biri elektrik kanalındaki pilleri değiştirmek, diğeri ise bir soğutma sızıntısını düzeltmek ve robotik kola bakım yapmaktı. Uzayda 197 gün geçirdikten sonra, 2 Haziran 2017'de Soyuz MS-03 ile dünyaya döndüm.

İkinci uzay uçuşum için 28 Temmuz 2020 tarihi duyuruldu. İkinci SpaceX Crew Dragon görevinde JAXA astronotu Akihiko Hoshide, NASA astronotları Shane Kimbrough ve pilot Megan McArthur ile birlikte Uluslararası Uzay İstasyonu'na gittik. Bu uçuş, Misyon Alpha olarak adlandırıldı. Uzay İstasyonu'na Ejderha Mürettebatı ile uçan ilk Avrupalı ve 10 yıldan fazla süredir ABD'den uçan ilk Avrupalı oldum. Fransız Uzay Ajansı CNES liderliğindeki 12 yeni deney de dahil olmak üzere, uzayda 200 araştırmayı desteklemenin gururunu yaşıyorum. Bu süre boyunca yedi uzay aracının gelip gittiğine, Pirs Modülü'nün sonsuza dek ayrıldığına ve Rus Nauka'nın gelişine tanıklık ettim. Alpha görevim sırasında Uluslararası Uzay İstasyonu'nun güç sistemini yükseltmek için dört ayrı uzay yürüyüşü gerçekleştirdim. Uzay yürüyüşü için harcadığımız 39 saat 54 dakika, hâlen Avrupa rekorunu elinde tutuyor. Uluslararası Uzay İstasyonu'nun bünyesindeki dördüncü Avrupalı ve ilk Fransız oldum. Uzay aracımız istasyondan bağımsız olarak ayrıldı. Fotoğraflarımı, Uzay İstasyonu'nun dışından çektikten sonra, aracımız dünya atmosferine girdi ve yumuşak bir iniş için suya doğru alçalmaya başladı.

ON MY SPACE FLIGHT...

As a flight engineer, we were launched to the International Space Station on November 17th, 2016 for the Proxima mission as part of the six-month long Expeditions 50 and 51. This was a trip from France to the Progress Space Station, after a nine-year gap since ESA astronaut Léopold Eyharts. Using station's robotic arm, we tracked and captured the target. During my time in space, I participated in more than 50 experiments. We broke a record with the scientific studies we carried out with a total of six team members. Highlights of our mission were two spacewalks for maintenance of the station: one was to replace the batteries in the electrical conduit, and the other to fix a cooling leak and to service the robotic arm. After 197 days in space, I returned to Earth aboard Soyuz MS-03 on June 2nd, 2017. July 28, 2020 was the date announced for my second space flight. On the second SpaceX Crew Dragon mission, we traveled to the International Space Station with JAXA astronaut Akihiko Hoshide and NASA astronauts Shane Kimbrough and pilot Megan McArthur. This flight was called Mission Alpha. I was the first European to fly to the Space Station with the Dragon Crew and the first European to fly from the US in more than a decade. I am proud to have contributed to 200 researches in space, including 12 new experiments led by the French Space Agency CNES. I witnessed seven spacecrafts arrive and depart, the Pirs Module leaving forever, and the arrival of the Russian Nauka in this time. During my Alpha mission, I participated in four separate spacewalks to upgrade the International Space Station's power system. The total time of spacewalks is 39 hours and 54 minutes which is currently the European record. I was the fourth European and the first French aboard the International Space Station. Our spacecraft left the station independently. After taking photographs from outside the Space Station, our spacecraft entered Earth's atmosphere and began descending into the water for a soft landing.

2 Kuzey Amerika ve Kanada'daki fotoğraf yolculuğumuzda en güçlü auroralara maruz kaldık. Yörüngemizden daha yüksek, inanılmaz sivri uçlara ve halkanın tam merkezinin üzerinde uçtuk. Her yerde hızlı dalgalar ve darbeler vardı.

2 *During our photography excursion in North America and Canada, we were exposed to the strongest auroras. We flew higher than Earth's orbit, towards incredible spikes and right over the center of the circle. Fast waves and blows were all around.*

3

Ruapehu Dağı, Taranaki Dağı'nın doğusundadır ve bölge çoğunlukla karla kaplıdır. Peki onu diğerlerinden ayırt etmek için en iyi ipuçları nelerdir? Bu dağın gölleri, küçük kardeşleri (en bilineni Ngauruhoe, diğer adıyla Doom Dağı) vardır ve kıydan daha uzaktırlar. Yeni Zelanda, "Yüzüklerin Efendisi" hayranıysanız elfler, cüceler ve orklar diyarıdır. Benim için ise son derece iyi bir ragbi takımının ülkesidir. Aşağıdan da tıpkı uzaydan olduğu gibi nefes kesici manzaralara sahiptir. Bu muhteşem coğrafya, orada çekilen tüm filmleri açıklıyor; ama ragbiyi değil... Daire biçimindeki ormanlık bir alanın ortasında, yukarıdan görülmesi gereken Taranaki Dağı ve Vendredi Volkanı, fotoğraflarıma göz kırıyor.

3

Mount Ruapehu is east of Mount Taranaki and the area is mostly under snow. So what are the best tips to distinguish it from the rest? This mountain has lakes, younger siblings (the best known is Ngauruhoe, aka Mount Doom) and is further from the shore. New Zealand is the land of elves, dwarves and orcs if you are a fan of "The Lord of the Rings". For me, it is the country of a very good rugby team. There are breathtaking views from the ground as well as from outer space. This magnificent geography can explain why all the movies shot there; but not rugby... In the middle of a circular forestland, Mount Taranaki and Vendredi Volcano, which must be seen from above, wink at my photos.

4

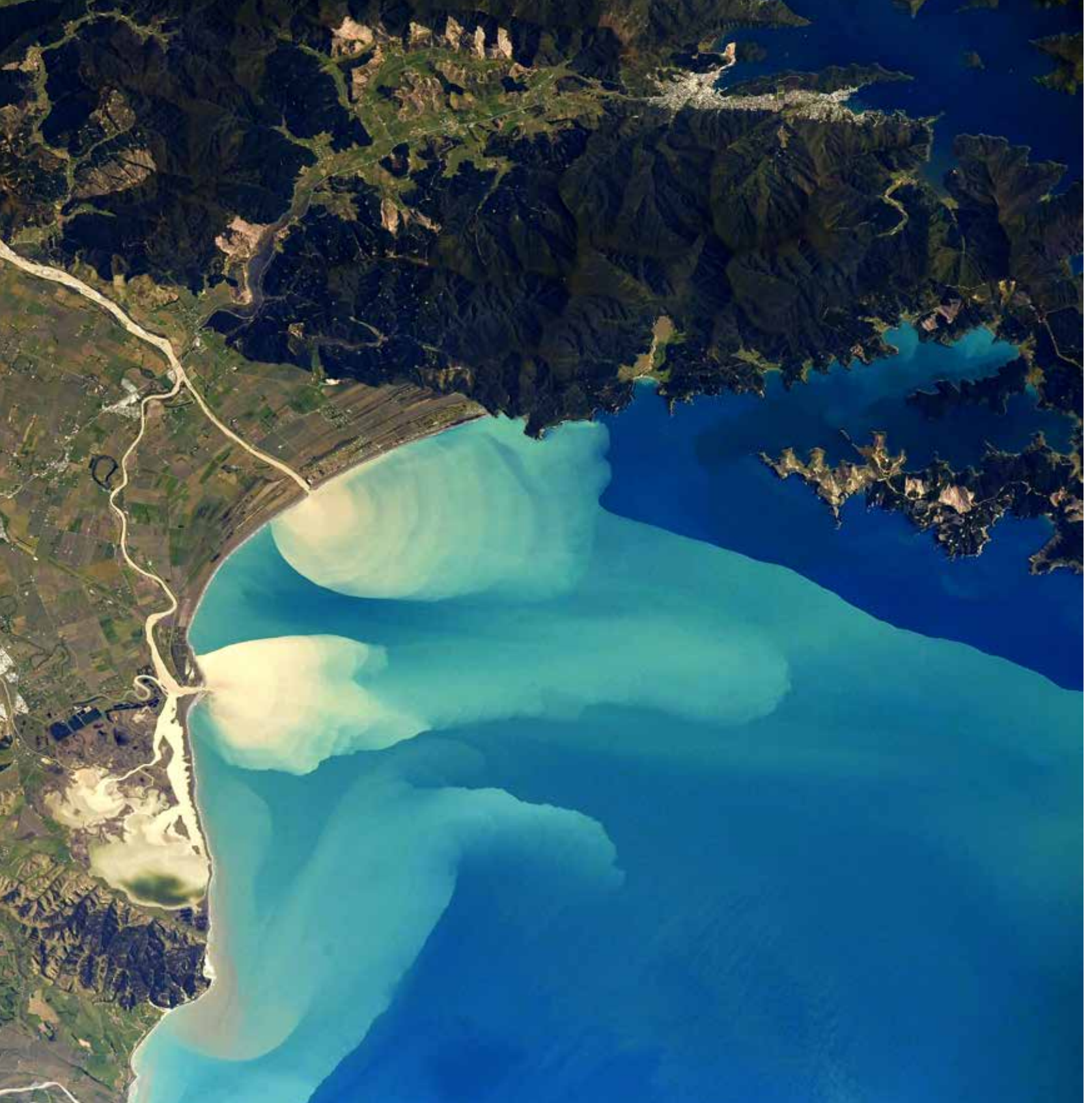
Bulutlu Körfez’de harika sulu boya girdapları... Yeni Zelanda’da South Island’ın kuzeydoğu kıyısında, Marlborough’nun nehirleri denizle buluşuyor. 20 yıl önce “Yüzüklerin Efendisi” dünya prömiyerini yaptı ve ben artık kendimi yaşlı hissediyorum. Filmin birçok sahnesinin çekildiği harika Yeni Zelanda’nın bazı fotoğrafları, uzaydan bile Orta Dünya atmosferini belirgin biçimde hissettiriyor.

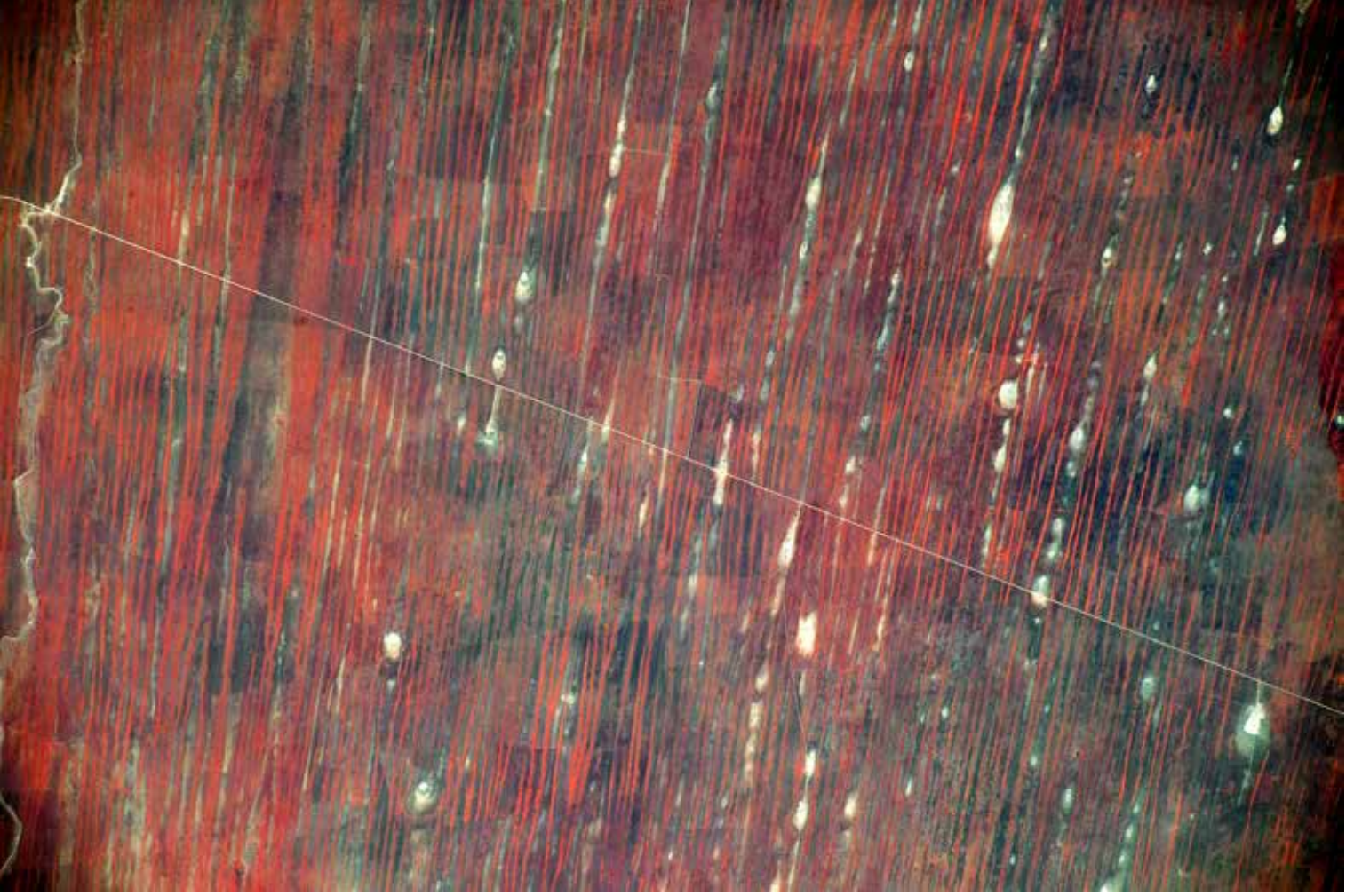
4

Exquisite watercolor whirlpools in the Cloudy Bay... On the northeast coast of South Island in New Zealand, the rivers of Marlborough meet the sea. 20 years ago “The Lord of the Rings” had its world premiere and I feel old now. Some photos of the amazing New Zealand, where many scenes of the movie were shot, clearly makes one feel the atmosphere of the Middle-earth, even from space.

Suyun renginde girdaplar / Water colour swirls, Te Koko-o-Kupe, Yeni Zelanda / New Zealand, 2021.

5 Bu Namibya manzarası, kırmızılar içinde bir çalışma olmanın ötesinde, bana bir metafor ya da modern zamanlar hissi veriyor. Ne demek mi istiyorum? Doğa bir yöne doğru gidiyor ve kısa vadeli ihtiyaçlarına odaklanan insanlık, uyumsuz bir yol izliyor. Evet, yanlış görmediniz; fotoğrafı ortadan kesen çizgi bir yolun ta kendisi...

5 *Beyond being a red colored work, this Namibian landscape gives me a sense of a metaphor or the modern times. What do I mean? Nature is heading in one direction and humanity that focuses on its short-term needs, follows an incompatible path. Yes, you didn't see wrong; The line that cuts the photograph in half is a road...*

6 Yeryüzünde çoğu zaman en az nüfuslu bölgeler, en güzel yerlerdir. Orta Asya'daki bu bölgede kar, bahar onu eritmeden önce hâlâ bir toz tabakası gibi dağları örtüyor.

6 *Usually, the least populated regions on earth are the finest destinations. In this Central Asia region, snow still covers the mountains like a layer of dust before melting in spring.*

Orta Asya / Central Asia, 2021.

Karkheh Barajı / Dam, İran / Iran, 2021.

7

İran'da Karkheh Barajı... Bu fotoğraftaki maviliğin kavrulmuş toprakla olan kontrastına hayran kalmamak mümkün mü?

7

Karkheh Dam in Iran... Is it possible not to admire the contrast of blue with parched earth in this photo?

8 Dört yıl önceki son görevimden beri görmediğim Gine-Bissau Cumhuriyeti kıyıları... Fotoğrafçılar, genellikle her şeyin aydınlatma ile ilgili olduğunu söylerler ve altın veya sihirli saatten bahsederler. Ayrıca gün batımından önceki son saat ile gün doğumundan sonraki ilk saati kutsarlar. Oysa dünyanın çevresini dolaşırken, 16 gün doğumu ve gün batımı yakalama fırsatı bulabilirsiniz.

8 *The coast of the Republic of Guinea-Bissau, I have not seen since my last mission four years ago... Photographers usually say it is all about the lighting and mention the golden or magic hour. They also revere the last hour before sunset and the first hour after sunrise. However, while traveling around the world, you can find the opportunity to catch 16 sunrises and 16 sunsets.*

9 Fransız Polinezyası, uçsuz bucaksız Pasifik Okyanusu'nun üzerinde küçük lekeler gibi duruyor. Bu harika adalar, 400 kilometre yukarıdan harika görünüyor. Atollerin ve takımadaların güzelliğinin tadını çıkarın. Bu bölge de iklim değişikliği tehdidi altında ve mercan ağarması yaşıyor. Ancak mercanları korumak için çevreci girişimler de var.

9 *French Polynesia is like little stains on the vast Pacific Ocean. These fantastic islands look amazing from 400 kilometers up. Enjoy the beauty of atolls and archipelagos. This region is also under the threat of climate change and there is coral bleaching. But there are also environmental initiatives to protect corals.*

Fransız Polinezyası / French Polynesia, 2021.

10 Bu fotoğrafı çektiğim gün, Sevgililer Günü değil, Anneler Günü'ydü. Elbette bu fotoğrafı anneme yollamayı ihmal etmedim. Mısır'da bulunan kalp şeklindeki bu vahayı, yeryüzündeki tüm annelere adıyorum. Zaten annelerin günü, sadece 24 saatle sınırlı olmamalı. Öyle değil mi?

10 *The day I took this photo was Mother's Day, not Valentine's Day. Of course, I made sure to send this photo to my mother. I dedicate this heart-shaped oasis in Egypt to all mothers on the world. A mother's day shouldn't be limited to just 24 hours anyway, right?*

11 Yeni Zelanda güzel bir ülke, uzaydan bakıldığında da bu gerçek değişmiyor. Bu fotoğrafı çekmek, benim için iyi bir ragbi finali izlemek kadar eğlenceliydi. Ortaya çıkan fotoğraf, astronotların hayran olması için tasarlanmış gibi görünüyor.

11 *New Zealand is a nice country, this also is the case when viewed from space. Taking this photograph was just as fun for me as watching a good rugby final. The resulting photo appears as it is created for astronauts to admire.*

Yeni Zelanda / New Zealand, 2021.

Thomas Pesquet

Tuz gölleri / Salt lakes, Avustralya / Australia, 2021.

12

Emin olun, Avustralya muhteşem manzaralarla dolu. Ülkenin orta kesimindeki tuz gölleri, bunlardan sadece biri...

12

Rest assured that Australia offers breathtaking landscapes. One is the salt lakes in the central Australia...

13

Uluru'da bir sabah... Bu kutsal mekâna uzaydan bakınca güzelliğine saygı duymak gerekiyor. Gerçekten hayret verici... Kumtaşı kayaları, renk değiştirmesiyle biliniyor. Bu kaide, Uluru'da gün doğumu veya gün batımının uzaydan izlerken de değişmiyor. Kayalıklar, farklı ışık tonları altında parlayarak renk değiştiriyor. Fotoğrafta görülen, neredeyse üç kilometre çapındaki devasa kumtaşı yapısını gözden kaçırmak zor... Gölgelemin bu etkileyici yapıyı belirginleştirdiği de aşikâr... Görünüşe bakılırsa Uluru, buzdağının görünen yüzü ve burası yaban hayatı için bir su kaynağı.

13

A morning in Uluru... When you look at this sacred place from space, one must admire its beauty. It is truly astounding... Sandstone rocks are known for changing color. This is also the case when watching the sunrise or sunset over Uluru from space. The rocks glow under different light hues and change color. It's hard to miss the gigantic sandstone formation seen in the photo, almost three kilometers in diameter... Shadows apparently accentuate this impressive formation. It seems that Uluru is the tip of the iceberg and this is a water source for wildlife.

Uluru, Avustralya / Australia, 2021.

14

Karşınızda Amazon'da ormansızlaşmanın en açık kanıtı. Bu fotoğrafta yağmur ormanlarının nasıl yok edildiğini tartışmasız bir biçimde görebilirsiniz. Ağaçlar ve kökleri olmadan erozyon ve tortulaşma nehirleri kirletir. Peki bunun farkında mıyız? Artık Amazon ormanları, dünyanın ekolojik rezervlerinin son durumunu anlatan görsel bir simge hâline geldi. Fakat okyanuslardan balıkçılığa, kentsel altyapıdan tarıma kadar insanlığın yeryüzüne bıraktığı ayak izlerinde çok daha fazlası var.

14

Here is the clearest evidence of deforestation in the Amazon. In this photo you can see how the rain forest has indisputably been destroyed. Without trees and their roots, erosion and sedimentation pollute rivers. So are we aware of this? Now, the Amazon forest has become a visual symbol of the latest state of world's ecological reserves. But there is much more to humanity's footprints, from oceans to fishery, from urban infrastructure to agriculture.

Sudan ile Çad arasında / Between Sudan and Chad, 2021.

15 Sudan ve Çad arasında bir yerde bulunan bu iki göl, son derece izole görünüyor. Buna karşın her ikisi de özgün mavi tonlara sahip. Garip bir şekilde iki gözlü sahanda yumurta gibi göründüklerini düşünmeden edemiyorum. Belki de bu düşünce, kahvaltı vaktimin gelmiş olmasıyla ilgili. Ne yazık ki bu görüntüyü kaydederken bulunduğum istasyonda yumurta da yoktu, tava da... Maalesef en iyi seçeneğim, yumurta tozuydu.

15 *These two lakes, located somewhere between Sudan and Chad, seem extremely isolated. However, both have distinctive blue tones. I can't help but think that they oddly resemble two-eyed scrambled eggs. Maybe this thought has to do with the fact that it's time for my breakfast. Unfortunately, there were no eggs or pans at the station I was in when I shot this image and the best option was egg powder.*

16 Bu fotoğrafın da bir hikâyesi var: Güneşin açısı tam istediğim yerdeydi ve Tanzanya sahilindeki parlak, kıyı bölgesinin nemi üzerinde inanılmaz gümüşü yansımalar oluşturuyordu. Bu göz alıcı ışıltı, hareket eden milyonlarca elmas gibi parlıyordu. Fotoğrafta, denizleri sakinleştirerek birçok canlıya yaşam bahşeden mangrov orman ekosisteminin kıyı boyunca uzanan hâli görülüyor.

16 *This photo also has a story: The angle of the sun was exactly how I wanted it and the glow on the Tanzanian coast was creating incredible silvery reflections on the humidity of the coastal area. This dazzling sparkle resembled millions of moving diamonds. The mangrove forest ecosystem which calms the seas and gives life to many creatures, is seen stretching along the coast in this photo.*

Thomas Pesquet kimdir?

Avrupa Uzay Ajansı astronotu, uzay mühendisi ve Air France Havayolları pilotu. Fransa'nın Rouen kentinde doğdu. 2001 yılının nisan ayından eylüle kadar Cannes kentindeki Thales Alenia Space ile eşzamanlı mühendislik tekniklerini kullanarak uydu sistemi tasarım aracı geliştiren stajyer bir mühendisti. 17 Mart 2014'te Uluslararası Uzay İstasyonu'ndaki ilk uzun süreli görevine atandı. Uzayda olmadığına veya bir sonraki görevi için hazırlık yapmadığına basketbol, koşu, yüzme, squash ve dağ bisikleti, uçurtma sörfü, yelken, kayak ve dağcılık gibi açık hava sporlarından hoşlanıyor.

Who is Thomas Pesquet?

European Space Agency astronaut, aerospace engineer and Air France Airways pilot. He was born in Rouen, France. From April to September 2001, Thomas was a trainee engineer with Thales Alenia Space in Cannes, where he developed a satellite system design tool using concurrent engineering techniques. On 17 March 2014, When Thomas is not in space or training for his next mission, he enjoys basketball, jogging, swimming, squash and outdoor sports such as mountain biking, kite surfing, sailing, skiing and mountaineering.

 thom_astro

Önde Düşlerim Yürür Ardında Ben...

“

“Karşımdaki dağın arkasında ne var?” diye merak edip düşlemeseydim, ne Rio de Janeiro'nun tepelerinde delta kanatla uçacak, ne Moğolistan'da bozkırda ata binecek, ne de Orta Java'da fokurdayan bir yanardağın ağzında yürüyecektim.

My Dreams Walk Ahead of Me and I Follow...

“

If I hadn't wondered and dreamed about “what lies behind the mountain facing me”, I would never hangglide over the hills of Rio de Janeiro, ride a horse on Mongolian steppes, or take a walk at the mouth of a bubbling volcano in Central Java.

Yer görelidir; mutlak olan, yoldur ya da yürümek...

Location is relative; what is absolute is either the road or walking...

“Yürümek”, Oruç Aruoba / “Walking” by Oruç Aruoba

Bu cümle, ne zamandan beri hayatımın tam ortasında hatırlamıyorum ama varmayı hedeflediğim yere uçak yerine arabayla, araba yerine yürümeyle gitmeye başladığımdan beri mutlak olanın yol olduğunu çok iyi biliyorum. Elbette nereye gittiğim önemliydi, ama nasıl gittiğim ve giderken yaşadığım o yol hâli çok daha önemli olmaya başlamıştı benim için. Varılan yerdeki gezen insan olmanın, yola çıkmadan çok önce yolcu olmanın hakkını vermekten geçtiğini yine yollarda yaşadıklarım öğretmişti. Yol boyunca gördüklerim, yediklerim, konuştuklarım, dinlediklerim ve duygularım hedefe vardığımda yaşayacaklarımın da habercisiydi aslında. Gittiğim yerleri, gezdiğim kentleri, yaptığım rotaları anlatmadan önce buraları hakkıyla gezmek için yolcu olmanın gerekliliğinden ve hâllerinden bahsedeceğim. Her şeyden önce düşlerimin olması gerektiğini öğrendim. Ayaklarımın altında kuru yaprak hışırtısını düşlediğim sürece, üzerine basacağım suyu çekilmiş yaprakların peşinde koşacaktım. İlkbaharın müjdecisi gelincikleri sonbaharda düşlemeseydim, ekim ayı sonunda Bolu'nun yaylalarında kan kırmızı gelincikleri göremeyecektim. Düşümde karlar altındaki Anadolu'yu trenle geçmeseydim, tam 15 yıldır Doğu Ekspresi ile binlerce kişiye bu tren yolculuğunu yaptıramayacaktım. Yolculuk ne zaman başlar dersiniz? Hedeflediğiniz yere vardığınızda yerleştiğiniz otelden elinizde haritanızla çıktığınızda mı, uçağın kapısından dışarı bakarken derin bir nefes aldığınızda mı, nereye gideceğinize karar verdiğinizde mi yoksa gitmek fikri aklınıza düştüğünde mi? Benim yolculuklarım artık gitmek fikri zihnimi kemirmeye, kalbimi dürtmeye başladığında başlıyor ve o andan itibaren yolcu olduğumu kabullenmek kalıyor. Sonrasında ruh hâlimle başlayan bir hazırlıktır gidiyor. Bulduğum yerden geçici bir süre için de olsa uzaklaşacak olmamın yükünü üzerimden atmaya çalışırken hayalini kurduğum aylaklık hâlinin hafifliğini de üstüme yapıştırmaya çalışıyorum. Aylaklık hâli dediysem, sorumluluklarla dolu bir aylaklık hâli olduğunu da söylemem gerekir. Gideceğim yönü belirlemek bile yolcu hâlime bir sorumluluk taşıyor çünkü. Okumak, haritalar incelemek, yazmak, çanta hazırlamak, vedalaşmak ve yola çıkmak...

I don't remember how long this sentence has been in the heart of my life however since I started driving to my destination instead of flying, walking instead of driving, I have known full well that the road is what is absolute. Of course, my destination matters but how I travel and my state on the road has become much more important to me. Experiences on the roads taught me that being a traveler at a given destination means becoming a passenger to the full long before you set off. In fact, what I saw, tasted, said, listened and felt on the road were also the harbingers of what I would experience once I reached the destination. Before telling about the destinations I've been to, the cities I've visited and the routes I've taken, I want to talk about the necessity and states of being a passenger so we can see these places properly. First of all, I learned that I must have dreams. As long as I dreamed of the rustling of dry leaves under my feet, I would chase after the shrunk leaves to step on. If I had not dreamed of the herald of spring poppies in autumn, I would not have seen blood-red poppies at Bolu's highlands at late October. If I had not crossed the snow-covered Anatolia by train in my dream, I would not have been able to make thousands of people go on this train travel with the Eastern Express for exactly 15 years. When do you think the journey begins? Is it when you arrive at your destination, when you leave the hotel with a map in your hand, when you take a deep breath looking out the plane's door, when you decide where to travel or when the idea of traveling comes to your mind? My journeys now begin when the idea of traveling starts to gnaw at my mind and digs into my heart, and from that moment what remains is to concede that I am a passenger. Then the preparations take start with my mood. While trying to shake off the load of being away for a while, I try to pin on the lightness of the idle state I've dreamed of. This idleness does not come without responsibilities. On the contrary, even determining the direction I'm going towards, is my responsibility as a passenger. Reading, examining maps, writing, preparing bags, saying goodbyes and setting off... Never be one of those who asks how many hours till you arrive at your destination after you set off. This is such a deception... I remember that we were stranded for six hours because of car trouble when only one

Fas / Morocco, 2008.

Şanlıurfa, Türkiye, 2015.

Maçahel, Artvin, Türkiye, 2020.

Vietnam, 2019.

Vietnam, 2019.

Yola çıktıktan sonra gideceğiniz yere kaç saat sonra varacağını soranlardan olmayın hiç. Bu öylesine büyük kandırmacıdır ki... Arabayla 4 bin 500 km. yol yapıp 10 günlük bir yolculuğu tamamlamamıza tam bir saat kalmışken bozulan aracımız yüzünden altı saat yolda kaldığımızı, Nepal'de heyelan yüzünden kapanan bir yolda dokuz saat beklemek zorunda kaldığımızı hatırlıyorum. Bu bekleyişlerde zamanı ve mekânı kullanmayı bilmektir işin aslı. Yolculuğa çıkarken yapılabilecek en esaslı davranışlardan biridir, alışkanlıklarınızı arkanızda bırakmak. İster teknolojik bağımlılıklar olsun, ister yumuşak yastık takıntısı bunlardan ayrılmayı başarabilenlerseniz, hafiflediğinizi hissedecek ve daha çok yolculuğa dâhil olacaksınız. Yolcu olmanın hakkını vermek, tüm yolculuk boyunca yaşananları çoğaltmak, anlamak ve paylaşmaktan geçer. Ne kadar çok şeye dokunur, izler, tanıklık ederseniz size kalanları o denli çoğaltırsınız. Bırakın Mardin'de sokak aralarında gezerken ablasının yaptığı boncuklu bilezikleri size uzatan minik elin sıcaklığı avucunuzu ısıtsın. Sri Lanka'da bir kayanın tepesine tırmanmak için 2 bin basamağı çıkarken nefes nefese kalın, Fas'ta falcı bir kadın bilmediğiniz bir dilde size geleceğinizi okusun. Bu tanıklıkları çoğaltanlar bilirler ki artık onlar eski onlar değildirler. Geri dönüşünüzde yola çıkarken zihninizde şekillenen senaryolarla yaşadıklarınız birinden ne kadar farklıysa yolculuğu da o denli zengin tamamladınız demektir.

Nereye giderseniz gidin, ister yeryüzünün uzak diyarlarına, ister bir başka şehre ister bir mahalle öteye farklılıkları görmek, başka hayatlara tanıklık etmek, size soru sorduruyor ve zihninizdeki soru işaretlerini arttırıyorsa evle iş arasındaki yolda bile yolcu olabilirsiniz. Yaşayan bilir, uzun ya da kısa fark etmez; yolculuklar her türlü algıya ve bilgiye açık bir bilinçle yapıldığında geri dönüşü de farklılaştırır. Pek çok şeyi sonlandırmak zordur. En zoru dönmek midir yolcu için? Olmamalı. Çünkü gerçekten yolcu olmanın hakkını vermek, geri dönmeyi de bilmeyi gerektirir. Bu, güzelliklerden vazgeçip bizlere dayatılan hayata mahkûm olmak değil, tam tersi yeni bir başlangıç için atılması gereken bir adımdır. Dönmesini bilmeyen, yeniden yola çıkmayı da başaramayacaktır çünkü. O zaman "ardında yürüyeceğiniz düşleriniz ve geri dönmelerimiz bol olsun" diyorum. Şimdi yolculuk zamanı...

hour was left to complete a 10-day journey, and we had to wait for nine hours on the road that was closed due to landslides in Nepal. The essence of the matter is how you use time and space when you wait. Leaving your habits behind is one of the soundest behaviors while traveling. Whether it's technological addictions or soft pillow obsession, if you manage to break away from these, you feel lighter and be more involved in your journeys. Being a passenger to the full is adding, comprehending and sharing what has happened throughout the journey. The more things you touch, watch and witness, the more you add to what remains with you. Let yourself feel the warmth of the tiny hand that shows the beaded bracelets made by her sister while you walk around the streets in Mardin. Gasp for breath as you climb 2,000 steps to the top of a rock in Sri Lanka, let a fortune teller in Morocco read your future in a language you don't know. Those who witness more, know that they are no longer their former selves. On your way back, the more your experiences differ from the scenarios you shaped in your mind, the richer your journey was. Wherever you go, to the far lands or another city or neighborhood, if seeing the differences, witnessing other lives makes you question and adds to the question marks in your head, you can be a passenger even on the way between home and work. No matter long or short, the one who lives knows; when journeys are made with an awareness open to all kinds of perceptions and information, it also changes the return. Many things are difficult to end. Is returning the most difficult for the passenger? It shouldn't be. Because truly being a passenger to the full, requires knowing how to return. This does not mean giving up on the beauties condemned to the life imposed on us, on the contrary, it is a step to take for a new beginning. Because those who do not know how to return will not be able to set out again. So I say, "May you have many dreams to follow and many returns." Now it's time to travel...

TÜRKİYE'DEN...

Kapadokya'nın balonları

Hep bunu bilir bunu söylerim. Kapadokya'yı gerçekten anlamak için ona güvercinlerin gözüyle yukarıdan bakmalı. Ne Uçhisar Kalesi'ne, ne de Ortahisar Kalesi'ne tırmanmak yetmez. Bunun en güzel yolu, yavaşça gökyüzüne yükselen bir balonun içinde olmaktır. Yaz kış, rüzgârın uygun olduğu havalarda yapılan balon turları yüreklerimizi iyiden iyiye özgürleştirir, bizi de çok şanslı kullardan kılar. Çünkü Kapadokya'da havalanan balonların, o eşsiz görüntülerin, gökyüzünde ve yeryüzünde yaşananların bir benzeri daha yok. Alevlerle ve sıcak havayla şişirilen balonlar, sayıları binleri bulan kalabalık izleyicinin arasından yavaşça gökyüzüne yükselirken, küçük tepeliklerin birinden diğerine koşan köpekler görürsünüz şaşırmanın. Muhtemelen gökyüzüne kaçan top sanmışlardır. Kuş bakışı evler, kıvrılan yollar, ekili alanlar, ağaçlar olağanüstü ince bir işçilik ürünüdür. Yağmurun ve rüzgârın milyonlarca yılda dantel gibi işlediği vadiler, balonlarla birlikte efsanevi görüntüler yaratır. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte gökyüzüne havalanan yaklaşık 200 kadar balon insana başka dünyaların gizlerini yaşatırken, kısmetinize bazen tozu dumana katan atlar, bazen bir gelin, bazen de eski bir araba düşer. Peri bacalarıyla, yer altı şehirleriyle, taşlara oyulmuş kat kat evleriyle, içinde yaşayanları ve tüm yaşattıklarıyla destanlar yaratan Kapadokya'dan kendi payınıza düşeni mutlaka alın.

Travertenleri ve antik kentleriyle Pamukkale

Pamukkale'de Denizli horozunun ilk sesleriyle uyananlar, güneşin doğuşunu bambaşka bir şenlikle izlerler. Bembeyaz travertenlerin irili ufaklı havuzlarında biriken sular da yansıyan güneşle yer gök yanar önce. Ardından pembe turuncu elbiselerini giymiş bulutlar turkuaz sular da yüzlerini yıkamaya inerler. Duyulan tek ses, bulutlarla oynamaya hazırlanan kazların kanat sesleridir. Günün ortasında güneşin etkisiyle pırlı pırlı parlayan travertenler, zaman zaman soğuğa çıkan sıcak suyun etkisiyle buhardan görünmez olurlar. Gün geceye kavuşurken güneşi bırakmak istemezmişçesine turuncudan kırmızıya, kırmızıdan mora döner de bir türlü gecenin karanlığı çökmez üstüne. Hele bir de gökte ayın ışığı varsa yapılması gereken, bir günü Pamukkale'ye ayırmak ve pamuk görünümümlü sert kayaların üzerindeki bu değişime tanık olmaktır. Anadolu'nun batısından doğusuna uzanan yol üzerinde bulunan Denizli'nin dünyaca tanınan yüzü Pamukkale olsa da yakın çevresindeki Hierapolis ve Laodikeia antik kentlerinin etkileyici yapıları ve o dönemlerde üretimine başlanan tekstil de övgüyü hak ediyor. Kalkolitik Çağ'dan Hititlere, Friglerden Lidyalılara ve Perslere daha sonraları da Romalılardan Bizans, Selçuklu ve Osmanlılara kadar çok renkli kültürlerin kalıntılarıyla doludur bu topraklar.

FROM TÜRKİYE...

Hot air balloons of Cappadocia

I know and I say. To truly see Cappadocia, one must view it from above through pigeons' eyes. It does not suffice to climb Uçhisar Castle or Ortahisar Castle. The best way to do this is to be in a balloon that slowly ascends. Balloon tours organized in summer and winter when the wind allows, free our hearts and make us the lucky ones. Because the balloons that take off in Cappadocia, those unique images, and the experience in the sky and on the ground are like no other. Don't be surprised to see dogs running from one small hill to the other as hot air balloons inflated with flames slowly rise in the sky through a crowd of thousands of spectators. Dogs probably think it is a ball thrown into the sky. From bird's eye view, the houses, winding roads, cultivated fields, trees are extraordinary products of fine craftsmanship. The lacy valleys formed by rain and wind over millions of years, offer fabulous images together with balloons. In nearly 200 balloons that take off into the sky at the crack of dawn, people experience the secrets of other realms and sometimes horses, sometimes a bride and sometimes an old cart fall to your lot. Make sure to get your share of the Cappadocia legendary with its fairy chimneys, underground cities, layers of houses carved into stones, its inhabitants and all experiences it offers.

Pamukkale with its travertines and ancient cities

Those who wake up to Denizli rooster's first crows in Pamukkale, watch the sunrise in an entirely different festivity. The ground and sky light up first as the sun reflects from the waters in the large and small pools of white travertines. Then the clouds in their pink and orange dresses, descend to wash their faces in the turquoise waters. The only sound heard is the wings of geese preparing to play with the clouds. The travertines, glittering with the midday sun, become invisible from the steam from the hot water that goes cold at times. As the day turns into night, it turns from orange to red, from red to purple, as if not wishing to let go of the sun, and the darkness of the night never falls on it. Especially if there is moonlight in the sky, make sure to spend a day in Pamukkale and witness this change on the hard rocks that look like cotton. Although Pamukkale is the world-famous face of Denizli that is located on the road from Anatolia's west to the east, the impressive structures of Hierapolis and Laodikeia ancient cities in its vicinity and the textile production dating back to that period, deserve praise. These lands are rife with the remains of multi-colored cultures from the Chalcolithic Age to Hittites, from Phrygians to Lydians and Persians, then from Romans to the Byzantines, Seljuks and Ottomans.

Kapadokya / Cappadocia, Türkiye, 2015.

Pamukkale, Denizli, Türkiye, 2015.

Doğunun sarı ışığı Urfa

Urfa'ya her gidişimde aydınlanmaya ramak kalmış sabah karanlığını dolduran ezan ile uyanır, Halil-ür Rahman Camii'nin yolunu tutarım. Avludaki sütunlardan birinin önüne oturur, sadece dinlerim; duaları, güvercinlerin kanat seslerini ve sadece izlerim; gecenin kaybolmasını, ışığın yükselişini, güneşin milim milim avluya inmesini, mermer zeminin deniz görüntüsünü ve ışıkla gölgenin oyununu. Ardından önce tepeler, sonra Urfa Kalesi'nin eteğinde yer alan efsanevi Balıklı Göl ve çevresi, güneşin doğmasıyla birlikte hayatla buluşur. Kıraç toprağın rengi neyse yapıları da o renktir, Urfa'nın. Evlerinden camilerine, kalesinden abbaralarına kadar yöreye özgü havara taşının rengiyle parıldar her yan. Tarihi boyunca farklı uygarlıklardan beslenen Urfa'da, Halfeti Rum Kale'de, Harran'da, Soğmatar'da, Haleplibahçe'de sayısız kültür varlığı vardır. Ancak en değerli olanı, hiç şüphesiz arkeoloji tarihini değiştiren 12 bin yıllık Göbeklitepe'dir. Tarihte bilinen en eski ve en büyük ibadet merkezi olduğu düşünülen bu alandaki kült yapıların, yakın diyarlardaki tarım ve hayvancılığa geçmek üzere olan avcı gruplar tarafından inşa edildiği anlaşılmıştır. Mezopotamya Ovası'nın bereketli topraklarında Urfa'nın 40 km. güneyinde yapılan sulu tarımı ile GAP'ın (Güneydoğu Anadolu Projesi) baş tacıdır, Harran. Harran'ın simgesi hâline gelen kubbe evler, tuğlalardan bindirme tekniğinde yapılmış, üzerleri de çamur ile sıvanmıştır. İçeriden beş metreye varan yükseklikleri ile kışın sıcak yazın buz gibi serin olurlar. Birinden diğerine geçilen odalardan oluşan evlerin bazılarında hâlen yaşam sürerken, bazıları da kültür mirasımız olarak korumaya alınmışlardır. Orta Çağ felsefe ekolünün merkezi olmasının yanında, ilk İslam Üniversitesi'nin bu topraklarda kurulmuş olması, Harran'ın değerini daha da eşsizleştiriyor.

Yellow light of the East Urfa

Every time I visit Urfa, I wake up with the prayers that fill the morning's dark just before sunrise, and I make my way to the Halil-ur Rahman Mosque. I sit by one of the columns in the courtyard, and I just listen to the prayers, sound of pigeons' wings and I watch as the night disappears, the light rises, sun descends into the courtyard very slowly, the marble floor reminiscent of the sea and the light and shadow play. Then, first the hills, then the legendary Balıklıgöl located at the foot of the Urfa Castle and its surroundings come to life with the sunrise. The barren soil and the buildings of Urfa are the same color. From its houses to its mosques, from its castle to its passages, everything gleams with the color of the local havara stone. There are countless cultural assets in Urfa, in Halfeti Rum Kale, Harran, Soğmatar and Haleplibahçe, nourished by different civilizations throughout its history. However, there is no doubt that the most valuable is 12 thousand years old Göbeklitepe which changed the history of archaeology. It has been discovered that the cult structures in this area, thought to be the oldest and largest worship center known in history, were built by hunter groups who were about to transition to agriculture and animal husbandry in nearby lands. Located at 40 km South of Urfa in the fertile Mesopotamian Plain, Harran is the crown jewel of the GAP (Southeast Anatolia Project) with its irrigated farming. Symbols of Harran, the dome houses, were built with bricks using imbrication technique and were plastered with mud. With a height of up to five meters inside, they are warm in winter and cool as ice in summer. While people still live in some of the houses consisting of connecting rooms, some are protected as cultural heritage. Being the center of the medieval philosophy school and home to the first Islamic University established, gives Harran an even more unique value.

Taşın masal kentleri Mardin ve Midyat

Sırtımı tepedeki kalenin aydınlattığı dağa dönmüş, önümde dalgalanan ıssız karanlığa bakıyorum. Gecenin katran karası etrafı sarmış. Bakışlarımı içinde erittiğim boşluk ve Mezopotamya Denizi'ndeki ışık kümeleri küçük adaları andırıyor. Bu denizin en değerli adası, Mardin'deyim. Rüzgârı içime çekerek, uzun bir aradan sonra sevgiliyle kavuşur gibi kavuşmamın tadını çıkartıyorum. Bir kenti ilk kez görecekseniz, aranızda kopmaz bağları yaratacak etkiyi yakalayabilmek için iki güzel zaman dilimi vardır önünüzde. Ya güneşin ışımaya başladığı o ilk saatlerde ya da gün batmak üzereyken orada olmalısınız. Bilin ki Mardin'i alev almış camlarıyla karşıdan görmek, ilk görüşte koca bir sevda yaratır yüreklerde. Taşa işlenen altın sırmalı bir nakıştı, Mardin. Uçsuz bucaksız Mezopotamya'dan salınarak gelen rüzgârların sokak aralarından, abbaraların altından, kemerli kapılardan geçerek tahtlarda uyuyan çocuklara masal anlattığı bir kenttir. Ulu Cami'nin minaresi, etrafında uçan güvercinlerin kanat seslerindeki neşedir. Dünyaya koca bir mirastır. Tarihtir... Ticaretin develerle yapıldığı Orta Çağ'da kervanların uğrak yeri olan Mardin'in yanı başındaki Midyat da hem gümüş ticaretiyle hem kozmopolit kimliği ile ilgi çekiyor. Taş evleri, konakları, Süryani kiliseleri, abbaralarıyla orası da müze kent konumunda. Sayıları azalsa da kilisede ibadetlerini sürdüren Süryanileri, Şemsileri, Yezidileri, son Yahudileri, Türk, Arap ve Kürt kökenli yaşlıları, Mardin'i anılarında yaşatmayı sürdürürler. Ve Hasankeyf... Dicle Irmağı'nın kıyısında uçurumların ve vadilerin üzerine kurulu açık hava müzesini andıran bu bölgedeki en etkileyici yerlerden biriydi. Baraj suları altında kalan bölge, artık değişen yüzüyle başka bir kimliğe bürünse de çarpıcı görüntüleri anılarda hep kalacak.

The fairy tale cities of stone, Mardin and Midyat

With my back turned to the mountain illuminated by the castle on the hill, I stare at the desolate undulant darkness before me as tar black night surrounds. The void in which I melt my gaze and the clusters of light in the Mesopotamian Sea resemble small islands. I am in Mardin, the most valuable island on this sea. I enjoy as if reuniting with a lover after a long time, breathing in the wind. If you are visiting a city for the first time, there are two beautiful time periods to capture the effect which will create unbreakable bonds between you. You should be there either in the small hours when sun starts to shine or it is about to set. Know that facing Mardin with its flaming windows inspires love at first sight in the hearts. Mardin is embroidered on the stone with gold threads. It is a city where the winds blowing from the vast Mesopotamia pass through the streets, passages and arched doors, and tell tales to children sleeping on thrones. The minaret of the Ulu Mosque is the joy of the pigeons' wings flying around it. It is a major legacy to the world. It is history... Just beside Mardin, Midyat, frequented by caravans in the Middle Ages, when trade was made with camels, also attracts attention with its silver trade and its cosmopolitan identity. It is a museum city with its stone houses, mansions, Syriac churches and passages. Although their numbers are dwindling, the Assyrians who still worship in the church, the Shemsi, the Yezidi, the last Jews, old people of Turkish, Arab and Kurdish origin survive Mardin in their memories. And Hasankeyf... It was one of the most impressive places in this region which resembles an open-air museum built on cliffs and valleys on the banks of the Tigris River. Although the region, submerged by the dam, takes on a different identity with its changing face, striking images will always live in the memories.

Mardin, Türkiye, 2018.

Mardin, Türkiye, 2018.

Muhteşem gün batımlarıyla Bafa Gölü

Ege kıyılarında 2 bin yıl kadar önce deniz olan Söke Ovası'nın yukarılarına, Beşparmak dağlarının zirvelerine doğru uzanalım. Uzanalım da yüzyıllardır buralarda yaşayanların izlediği gibi izleyelim gün batımını. Ve bir Ege sabahında içimize çaktığımız havanın serinliği ve güneşin parıldayan ışıklarıyla uyandıralım, uykudaki Bafa Gölü'nü... Latmos, Herakleia, Iasos, Labranda, Milet, Euromos antik kentlerinde yaşayanların her sabah yaptığı gibi nefesimiz kesilerek bekleyelim, günün gelişini. Büyük Menderes Nehri'nin önüne kattığı alüvyonların Milet Limanı'nın önünü kapamasıyla göl hâline gelen Latmos Körfezi hem tatlı su hem de tuzlu su canlılarına yuva olabiliyordu. Bugün göl kıyısında konaklarken ya da Bodrum'a doğru giderken nefeslendiğiniz göl kıyısı, restoranlarda yediğiniz levrekte ya da kefalde tatlı su tadı alıyorsanız bilin ki sebebi budur. Bafa'nın kıyı köylerini geçip yukarılara doğru antik kentlerin kalıntıları arasında yürüdüğünüzde, duvarlarının kök boyalarla resmedildiği yarı yıkık kilise kalıntılarına rastlarsınız. Daha da ileride de Çomakdağ köylerine varırsınız ki aralarındaki en çarpıcı olanı Ketendere'dir. Ege'nin her yanı ayrı şenliktir. Renkleriyle, kültürü var eden gelenekleriyle, evlerin içlerini süsleyen ahşap işlemlerle, insanıyla Ege'nin mücevheridir Ketendere. Genci yaşlısı bütün kadınların insanın içini sıcak yapan geleneksel davranış biçimleri arasında en güzeli, her sabah başlarına sıkıştırdıkları bir küçük buket çiçektir.

Lake Bafa with its spectacular sunsets

Let's make our way towards the summits of the Beşparmak Mountain, to the top of the Söke Plain, formerly a sea on the Aegean coast about 2,000 years ago so we can watch the sunset like the people who have lived here for centuries. And let's wake up the sleeping Lake Bafa on an Aegean morning with the cool air we inhale and the shimmering rays of the sun... Let's wait for the coming day gaspingly, as those who lived in the ancient cities of Latmos, Herakleia, Iasos, Labranda, Milet, and Euromos did every morning. Latmos Bay that became a lake as the alluviums deposited by the Big Menderes River blocked the Milet Harbor, was a home for both freshwater and saltwater creatures. This is the reason you might taste fresh water while enjoying sea bass or mullet at the restaurants on lake shore when you stay there or take a break on the road to Bodrum. When you pass Bafa's coastal villages and walk upwards among the ancient ruins, you will across a tumbledown church with walls painted with madder. Further on, you will reach Çomakdağ villages, the most striking of which is Ketendere. All corners of the Aegean is a different festivity. Ketendere is the jewel of the Aegean with its colors, its traditions that create culture, its woodwork adorning the interior of the houses, and its people. The most beautiful traditional course of conduct among young girls and old women that inspires warmth, is a small bouquet of flowers they attach to their hair every morning.

Salda Gölü'nden Sagalassos'a lavanta kokulu diyarlarda

Bütün bir köyün gerçekten lavanta kokacağını Isparta'nın Kuyucak köyüne gitmeden önce bilmiyordum. 40 yıl kadar önce kuru topraklara ekilen lavantalar, bugün Isparta ve Burdur'un taşını toprağını lavantaya buladı. Yaklaşık üç hafta süren lavantaların çiçekli hâlinin ardından hasat mevsimi başlıyor. Sonrası gerçekten bir şenlik: Saçlarımıza taktığımız lavanta taçları, kucağımızda taşıdığımız lavanta demetleri, rengârenk fotoğraf çekimleri, yediğimiz içtiğimiz lavantalı lezzetler, kolonyalar, sabunlar... Sözümlerimiz öz, her yanımız lavanta... Bu rotayı taçlandıran, Akdağ yamaçlarında, bin 700 metre rakımda bulunan Sagalassos, Pisidia Bölgesi'ndeki en önemli antik şehridir. Çoğunluğu Roma dönemine ait yapıların bulunduğu bölgenin keşfi, 1706 yılında oldu. MÖ 333 yılında Büyük İskender'in Roma topraklarına kattığı Sagalassos, MS 120 yılından sonra Pisidia'nın resmî merkezi olduktan sonra hem ekonomik hem de mimari açıdan büyük bir zenginliğe kavuşmuş. Kentin en önemli yapısı yenilenen hâliyle orijinal havasını yansıtan Antoninier Çeşmesi. Isparta - Burdur arasındaki lavanta tarlalarının yanı sıra, civarında çizdiğim rotanın bir diğer önemli durağı ise Türkiye'nin Maldivleri sayılan Salda Gölü'dür. Bembeyaz kumları, turkuaz suyu ile son yılların trendlerinden biri olan gizli hazinelerimizden biridir. Toros dağlarının arasında bulunan Salda Gölü, kumlarının beyaz rengini gölün suyunda bulunan yüksek orandaki magnezyuma borçlu. Sonbahar ve kış aylarında su kuşlarının yaşama alanına dönüşen Salda Gölü, biyolojik çeşitliliği ve faunası ile hem övgüyü hem de gerçek korumayı hak ediyor.

From Lake Salda to Sagalassos in lands scented with lavender

I did not know that a whole village could really smell of lavender before I visited Isparta's Kuyucak village. Lavenders planted on dry soil 40 years ago have covered Isparta and Burdur grounds. After lavenders are in bloom for around three weeks, the harvest season begins. The rest is a true festivity: lavender crowns we wear on our hair, lavender bouquets we carry, colorful photo shoots, lavender flavors we taste, colognes, soaps... In short, we are surrounded with lavender... Crown of this route Sagalassos located on the slopes of Akdağ, at an altitude of 1,700 meters is the most important ancient city in the Pisidia Region. The site that mainly boasts Roman structures, was discovered in 1706. Alexander the Great annexed Sagalassos to Roman Empire in 333 BC which became the official center of Pisidia after 120 AD, and prospered both economically and architecturally. The city's most important structure is the restored Antoninier Fountain which reflects its original state. Next to the lavender fields between Isparta and Burdur, another important stop on my route is Salda Lake referred to as Türkiye's Maldives. It is a hidden treasure which has become popular in recent years with its white sands and turquoise water. Located between the Taurus Mountains, Lake Salda owes the white color of its sand to the high level of magnesium in lake's water. Turning into a habitat for waterfowl in autumn and winter, Lake Salda deserves both praise and real protection with its biodiversity and fauna.

Kuyucak, Isparta, Türkiye, 2018.

Doğu Ekspresi / Orient Express, Erzincan, Türkiye, 2018.

Maçahel ve Şavşat yaylaları

“Karadeniz ve yaylalar” dendi mi, zihnime, gönlüme Anadolu’nun en kuzeydoğu köşesinde, Gürcistan sınırında Karçal dağlarına yayılmış köylerden, vadilerden, şelalelerden, göllerden, yaylalardan oluşan bir coğrafya düşer. Hep duyduğumuz Karadeniz’den farklı; yeşilin daha yeşil, tepelerin daha yüksek, sisin daha sokulgan, yağmur daha usul usul yağdığı bir coğrafyadır. Artvin’in dağ köylerinden ve yaylalarından söz ediyorum. Size her gece yemyeşil rüyalar gördüren bu bölgeye ulaşmak için ya Arhavi ve Hopa’dan Borçka’ya, oradan da içerilere ilerlemeli ya da Kars’tan Şavşat’a gelip dağlara, tepelere, vadilere doğru yol almalı. Hepsinde varılan, yer Batum’a sınır komşusu olan Maçahel ve köyleri. Şavşat’ın Arsiyan Yaylası ve göllerini, Kocabey Kışlası’nı görüp Maden Köyü’ne ulaşmak oradan da Cancır Yaylası üzerinden Lekoban Yaylası’na varmak ve Fındık Yaylası üzerinden Maçahel’e ulaşmak. İşte benim bu bölgede en sevdiğim rota. Yaylaları bir bir geçerken öğleye doğru vadileri dolduran “bulut denizi” mucizenin ta kendisidir. Bir adım daha atsanız, içinde yüzecekmiş hissi uyandıran koca bir bulut yığını ayaklarınızın altında uzayıp gider. Naçadirev Gölü’ne geçerken yolumuzu kesen karlı geçitte kartopu oynamak ve içinde buz parçalarını görebildiğimiz gölün sularında bir kaç adım atabilmek ve Maral Şelalesi’nin suyunda yüzmek, bu coğrafyada yaşayabildiğimiz neşe dolu güzelliklerden sadece bir kaçıdır.

Doğu Ekspresi ile yolculuk

Türkiye’de son yılların yükselen seyahat trendi, trenler... Ankara’dan başlayarak Doğu Ekspresi ile Kars’a, Van Gölü Ekspresi ile Tatvan’a ve Van’a, Kurtalan Ekspres ile Diyarbakır’a gitmek, artık pek çok gezginin hayallerini süslüyor. Tren yolculuğuna çıkanlar için varılan yerden çok yolculuğun kendisi heyecan yaratıyor. Bu rotalarda çalışan gezi trenleri, sadece yataklı vagonlardan oluşuyor. Kompartımanınıza taşıdığınız konforunuz sayesinde evinizle birlikte seyahat ediyormuşçasına rahat edebilirsiniz. Türkiye’deki tren yolculuklarının birinciliğini, geçtiği coğrafyanın ihtişamından dolayı Doğu Ekspresi’ne veriyorum. Yılda bazen 10 kez kat ettiğim bu yolda en etkileyici manzaraları, Anadolu baştan sona karla kaplıyken gördüm. Özellikle de Sivas ile Erzurum arasında kalan Erzincan’ın dağlarından, Fırat Nehri’nin üzerinden ve Karanlık Kanyon’un içinden geçerken gördüğüm her anı, zihnime de yüreğime de kazıyorum. Yollar aşılıp Kars’a ulaştığımızda ise kentin karlı hâlini gece yaşamayı ve fotoğraflamayı seviyorum. Gün ışığıyla yapacaklarım ise zaten çok... Karlar altındaki Ani Tarihî Kenti de buz tutmuş Çıldır Gölü’nde buzlu kırıp balık tutmak da atlı kızaklara binmek de bu gezinin olmazsa olmazları.

Maçahel and Şavşat highlands

When “Black Sea and the highlands” are mentioned, a region of villages, valleys, waterfalls, lakes and plateaus spread over the Karçal Mountains at the northeast-most corner of Anatolia, on the Georgian border, falls into my mind and heart. It is different from the Black Sea we always hear about; the green is greener, the hills are higher, the fog is more gregarious, and the rain falls more gently. I am talking about the mountain villages and highlands of Artvin. In order to reach this region that gives you green dreams every night, you should either go from Arhavi and Hopa to Borçka and from there inland, or from Kars to Şavşat and head towards the mountains, hills and valleys. The destination is Maçahel and its villages, bordering Batumi. Seeing Şavşat’s Arsiyan Highland and lakes, Kocabey Barracks and reaching Maden Village, from there arriving at Lekoban Highland via Cancır Highland and reaching Maçahel via Fındık Highland. This is my favorite route in this region. The “sea of clouds” that fills the valleys towards noon while crossing the highlands one after the other is a miracle. A huge pile of clouds stretch out under your feet which makes you feel as if you can swim in it by taking one more step. Throwing snowballs on the snowy gorge that blocks our way to Naçadirev Lake, taking a few steps into the lake with pieces of ice in it, and swimming in Maral Waterfall are just a few of the joyful beauties we can experience in this region.

Journey on the Orient Express

The rising travel trend of recent years in Türkiye is trains... It is now a dreams of many travelers to set off from Ankara to Kars with the Orient Express, to Tatvan and Van with the Van Lake Express, and to Diyarbakır with the Kurtalan Express. For those who go on a train journey, the journey itself is exciting rather than the destination. The excursion trains operating on these routes consist solely of sleeping cars. Thanks to the comfort offered in compartments, you can relax as if traveling with your home. For me, the Orient Express is ranked first among train journeys in Türkiye due to the magnificence of the region it passes through. On this route, I sometimes travel 10 times a year, I witnessed the most impressive views when Anatolia was completely covered with snow. In particular, I engrave in my mind and my heart every moment I see while passing through the mountains of Erzincan, between Sivas and Erzurum, over the Euphrates River and through the Dark Canyon. When we cross the roads and reach Kars, I like to experience and photograph the snowy city at night. There are many things to do in daylight anyway... Fishing by breaking the ice in frozen Çıldır Lake, ancient city of Ani under the snow, and riding sleighs are essential in this trip.

Van Gölü ve çevresi

Siz, “Van Gölü” deyin, ben yöre halkı gibi “Van Denizi” diyeyim. Topraklarında Urartu Krallığı’nın tüm ihtişamını yaşamış olan Van’ın kıyısına kurulduğu göle nereden bakarsanız bakın, Süphan Dağı’nın heybetli görüntüsü peşinizi bırakmaz. Dağın en etkileyici görüntülerinden biri ise Gevaş ilçesinin sınırları içerisinde bulunan Akdamar Adası’nın tepelerinden görünenidir. Aşağıda, 13. yüzyılda saray kilisesi olarak yapılan, sonradan manastır kilisesine dönüştürülen masalsı güzellikteki Ahtamar Kilisesi badem ağaçların arasında kendini gösterirken, arkada Süphan Dağı tüm ihtişamıyla gölü de adayı da kucaklar. Gölün doğusunda Van, batısında Nemrut Krater Gölü’ne ev sahipliği yapan Tatvan, gölün kuzeydoğu ucunda ise Tendürek Dağı’ndan çıkan suların oluşturduğu Bend-i Mahi Çayı’nın vadinin içerisine akarken oluşturduğu Muradiye Şelalesi bulunmakta. Van’ı arkada bırakıp kuzeye çıkarlar, artık bir başka hayalin peşine giderler. Anadolu’nun çatısına doğru yol alırken zihinlerdeki tek soru, Ağrı Dağı’nın zirvesinin dumanlı olup olmadığıdır. “Zirveyi pırl pırl görmek, ancak yolların hakkını verebilenlere kısmet olmuştur” derler. Dağın zirvesini görmek için hayaller kurarak yollarına devam edenler, pek çok efsaneye konu olan İshak Paşa Sarayı’na ulaşırlar. Osmanlı döneminde yapılan eser hem geleneksel Türk karakterini hem de Selçuklu mimarisi ile Avrupa Barok tarzının etkilerini taşımaktadır.

Yıldızlar altında antik kentler

Son birkaç yıldır yıldızları pozlamak gibi bir serüvenin içindeyim. Bulutsuz ve ayın olmadığı zamanlarda tüm geceyi, seçtiğimiz bir antik kentte ya da Kapadokya’da ya da bir göl kenarında geçirip dünyanın dönüşünü yıldızlarda görmeye çalışıyoruz. Sonuçta fotoğraf makinelerimizin ekranında sabit duran heykellerin, sütunların, kayaların üzerinde dönen yıldızları görüyoruz. Nemrut Dağı zirvesinde ağustos sıcaklığında bile kış soğuşunu hissettiren rüzgâra direnerek sabaha kadar çıkaracağımız yedi ya da sekiz karenin derdine düşüyoruz. Cendere Köprüsü ya da Kahta Kalesi’ndeki şartlar, rüzgâr olmadığından çok daha iyi. Tüm zorluğa rağmen elde ettiğimiz sonuçlar her şeye değer. İzmir’de Bergama, Eskişehir’de Yazılıkaya, Kütahya’da Aizonai, Uşak’ta Blaundus antik kentlerinde çalışmalar çok daha rahat. Tek ihtiyacımız olan sabır ve makine başında beklemelerimizde içimizi ısıtacak kahvemiz. Sohbetlerin ana konusu ise kaçınılmaz bir şekilde fotoğraf. Böyle bir çalışmaya katılmak için bu işin uzmanı eğitmenlerin katıldığı atölyelere dâhil olabilirsiniz. Tek başınıza yapıyorsanız, antik kentlerde gece çekimi için izin belgenizin olması gerektiğini hatırlatmam gerekiyor.

Lake Van and its vicinity

You say “Van Lake”, I’ll say “Van Sea” like the locals do. Van that witnessed all the splendor of the Urartian Kingdom was built on lake’s shore and majestic view of Mount Süphan will haunt you wherever you watch the lake from. One of the mountain’s most dramatic views can be seen from the hills of Akdamar Island, within the borders of Gevaş district. Below, the spectacularly beautiful Ahtamar Church built as a palace church in the 13th century and later converted into an abbey, shows itself from among the almond trees, while Mount Süphan embraces the lake and the island in all its splendor in the background. Van is located at the east of the lake while Tatvan that boasts Nemrut Crater Lake is at the west and Muradiye Waterfall formed by the Bend-i Mahi Stream’s flow in the valley which sources from Tendürek Mountain, at the northeast end. Those who leave Van behind and go north are now after another dream. The only question in their minds as they head towards Anatolia’s roof is whether the summit of Mount Ararat is misty. They say, “Seeing the summit clear and bright is only a blessing for those who do justice to the roads”. Those who proceed as they dream of seeing the summit reach the Ishak Pasha Palace, a subject of many myths. The monument built during the Ottoman period, has a traditional Turkish character as well as bearing influences of Seljuk architecture and European Baroque style.

Ancient cities under the stars

For the past few years, I have been on a venture which is posing the stars. When there are no clouds and no moon, we spend the whole night in an ancient city of our choice, in Cappadocia or by a lake, attempting see the world’s rotation through the stars. At the end, we see stars spinning above steady statues, columns and rocks on our camera screens. On the summit of Mount Nemrut, we are after seven or eight frames we capture until the morning, standing against the wind cold as winter even in the heat of August. Conditions at Cendere Bridge or Kahta Castle are much better as there is no wind. Despite all the difficulties, the results we achieve are worth all. Working in the ancient cities of Pergamon in İzmir, Yazılıkaya in Eskişehir, Aizonai in Kütahya, and Blaundus in Uşak is much more comfortable. All we need is patience and coffee to warm us while we wait with our cameras. The main subject of conversations is inevitably photography. To participate in such an excursion, you can attend workshops with expert trainers. If you will do it alone, I need to remind you that you need a permit to make shoots at night in ancient cities.

İshak Paşa Sarayı / Ishak Pasha Palace, Ağrı, Türkiye, 2010.

Nemrut, Adıyaman, Türkiye, 2018.

Floransa / Florence, İtalya / Italy, 2016.

DÜNYADAN...

Telaşsız Toskana

Yeryüzünde kendime mabet bildiğim üç yer var: İsfahan, Katmandu ve Toskana. Bahar aylarında göz alabildiğine yemyeşil dalgalanan tepeler, tepelerde bağ evleri, etraflarında servi ağaçları ve sarı sıcaklar basmışsa eğer saman balyaları, sisli sabahlar, yumuşacık gün batımları, üzüm bağları, sarımsak kokuları, mis gibi pizzalar ve damakta iz bırakan bir kadeh şarap... Benim için Toskana tam da bunlardan ibaret. Toskana düşleri kurmaya başladıysam eğer, Bologna'ya aldığım bir biletle önce Toskana'nın başkenti Floransa'ya varırım. Rönesans dönemi sanatçılarının en önemli eserlerini göreceğim yerdir, Floransa. En az iki günümü buradaki müzelere, galerilere ayırır; Michelangelo'nun, Rafael'in, Tiziano'nun, Leonardo da Vinci'nin eserlerini görür, katedrallerini gezer, köprülerini fotoğraflar kentin tadını çıkarırım. Ardından kiraladığım arabayla Toskana'nın içlerine, Val d'Orcia bölgesine yol alırım. Bazen Pienza'yı üs olarak kullanır; her gün bir yere gider, geri döner bazen de her birinde birer ikişer gün kalarak yoluma devam ederim. UNESCO Dünya Kültür Miras Listesi'ndeki bölge, manzaraları ile insanı kendine bağımlı hâle getiriyor. Montepulciano, Montalcino, Sorano, Pitigliano köyleri, içlerinde modern yaşamların sürdüğü Orta Çağ evleriyle masalsi görüntüler oluşturuyor. Etrafımda kimseler olmasa zaman kavramını kaybetmem çok kolay. Pienza'dan kuzeye doğru çıkınca Chianti bölgesine varır, Siena'yı da bir sonraki konaklama noktam olarak seçerim. Böylelikle yine Lucca, Pisa ve San Gimignano'ya gidip gelmek çok daha kolay olur. Siena'yı doyasıya gezmek için yine iki gününüzü ayırmanızı öneririm. İtalya'nın en güzel meydanı kabul edilen Piazza del Campo'ya açılan sokakları, kafeleri, şık dükkânları, restoranlarıyla Siena, yüzyıllardır her türlü yapısını ve geleneğini koruyabilmiş çok özel bir Orta Çağ kentidir. Telaşsız, sanatla yoğrulmuş, güzel manzaralarla gönlünüzü hoş edeceğiniz, gurme lezzetlere ve nefis şaraplara doymak isteyeceğiniz bir yolculuk planlıyorsanız Bologna'ya bir bilet alın. Hemen şimdi...

FROM THE WORLD...

Unhurried Tuscany

There are three places on earth that I call my temples: Isfahan, Kathmandu and Tuscany. In spring months, green undulant hills as far as the eye can see, wine estates on the hills, cypress trees around them, and if the yellow heat has hit, bales of hay, foggy mornings, cottony sunsets, vineyards, scent of garlic, delicious pizzas and a glass of wine with a taste imprinted on the palate... For me, Tuscany is all about these. If I started to dream of Tuscany, I would first arrive in Florence, the capital of Tuscany, with a ticket to Bologna. Florence is where I will see the principal works of Renaissance artists. I dedicate at least two days to the museums and galleries here to see the works of Michelangelo, Raphael, Tiziano, Leonardo da Vinci, visit their cathedrals, photograph bridges and enjoy the city. Then I drive into Tuscany, to the Val d'Orcia region in my rental car. Sometimes Pienza is my base; every day I visit a place and return, and sometimes stay for a couple of days in each place and continue on my way. The region on the UNESCO World Cultural Heritage List, is addictive with its landscapes. The villages of Montepulciano, Montalcino, Sorano, Pitigliano offer images from fairy-tales with their medieval houses where modern lives are led. It's easy for me to lose track of time when there is no people around. When I head north from Pienza, I arrive at the Chianti region, and choose Siena as my next layover. This makes it much easier to commute to Lucca, Pisa and San Gimignano again. I recommend you to dedicate two days to visit Siena to the fullest. Siena, with its streets opening to the finest square in Italy Piazza del Campo, with its cafes, chic stores and restaurants, is a unique medieval city that has preserved all its structures and traditions for centuries. If you are planning an unhurried journey filled with art and beautiful views to please your heart where you cannot get enough of the gourmet tastes and delicious wines, buy a ticket to Bologna. Right now...

Fas'ın büyüsü

Kazablanka'nın Atlas Okyanusu kıyısındaki o muhteşem Hasan Camisi, Rabat'ın düzeni ve süsü, Fez'in labirent sokakları, güzelim oyma yapıları, hatta çölü bir yana Marakeş bir yana benim için. Marakeş'te zaman geçirip avare dolanırken meydana, çarşısıyla, masalcıları, falcıları, göstericileriyle, Fas üstümde buram buram kokmaya başlar. Atlas Okyanusu'nun hemen yanında kurulmuş olan Kazablanka'nın geniş caddeleri, kafeleri, naneli çayları, medinası aklınızı cezbedecek eminim; ama okyanus kıyısına doğru yöneldiğinizde İkinci Hasan Camii hem aklınızda hem kalbinizde kocaman bir yer açacak. Üçte ikisi okyanusun üzerine inşa edilmiş caminin büyük avlusuna geldiğinizde kapıların yüksekliği, işlemeleri, bulutlara değecekmiş gibi duran minaresi, kocaman bir boşluk hissi yaratıyor insanda. Gelelim Fez'e. Fas'ın en eski kentlerinden biri, Fez. Muhammed Peygamber'in ölümünden sonra Kuzey Afrika'ya yönelen Arap akınları sırasında kurulmuş. Kentin kalbi elbette ki eski Fez, yani Fez el Bali. Dar ve birbiri içinden geçen, kıvrılan, labirent sokakları insana hem şaşkınlık hem hafif bir ürperti hem de inanılmaz bir macera duygusu yaşıyor. Ve Marakeş... Kırmızı killi toprağıyla yükselen Atlas dağlarının eteklerinde bir kent. Sıra dağların bir tarafında Sahra Çölü, bir tarafında okyanusa bakan ovalar bulunmakta Fas'ı benim için var eden Djama el-Fna Meydanı, yani Sonsuzluk Meydanı. Yemek tezgâhları, satıcıları, kınacı kadınları, yılan oynatıcıları, müzisyenleri ve hikâye anlatıcılarıyla koca bir dünya Fas... Kentlerinde canlanıp çölünde düş gördüğünüz...

Boşluktaki Moğolistan

"Moğolistan" dendi mi, zihinlerdeki büyük, boşluk, sınır, mülkiyet, yerleşik hayat kavramlarını yeniden sorgulamak gerekiyor. Uçsuz bucaksız bozkırlar, dalgalı tepeler, dereler göz alabildiğine insansız ve dolayısıyla yapısız, araçsız, binasız, hiçbir şeysiz. Boşluk duygusunun en âlâsını yaşatan bozkırlarda yan yana iki ger (çadır) gördünüz mü, üçüncüsünü kilometrelerce ötede aramanız gerekir. Bozkıra çıkınca kımız içmeli, at binmeli, ger'lere misafir olmalı, birer göz odalı ger'lerdeki yaşamları anlamalı ve yer gök arasında uzayıp giden boşlukta ıssızlığa kulak vermeli. Küçük kasabalarda yurt çadırlarının yerini tek katlı evler almaya başlasa da çadırından vazgeçmeyen Moğol halkı, evinin yanına çadırını konduveriyor. Cengiz Han'ın başkenti Karakorum'da pek çok örneğini gördüğümüz gibi. Şimdiki başkent Ulanbator ise Batılı kavramların izinde metropollere benzetilmeye çalışılarak değişen yapısını şehre döndürmüş çoktan. Bozkırlarda göçer yaşamları, Budist manastırları, Prenses Harabeleri'nin yanında Orhun Vadisi'ndeki Göktürk Kitabeleri, Erdene Zuu Manastırı, Elsen Tasarkhai ve Ulanbator, bir haftalık yolculukta görülebilecek yerler. Ancak benim bir hayalim var: Kış mevsiminin kapıya dayandığı zamanlarda Atlas dağlarının eteklerinde olup, henüz kar düşmüş dağlarla birlikte kartalları ve atları fotoğraflamak.

The Morocco magic

The magnificent Hasan Mosque on Casablanca's Atlantic coast, the order and flourish of Rabat, the labyrinthine streets of Fez, fine carved structures, even the desert is at one side and Marrakech is on the other for me. As I spend time in Marrakech and wander around, I start smelling of Morocco with its square, bazaar, storytellers, fortune tellers, and performers. There is no doubt that the wide streets, cafes, mint tea and medina of Casablanca, established on the Atlantic coast, will be alluring; but when you head towards the ocean shore, the Second Hasan Mosque will claim a great place in your mind and heart. When you arrive at the large courtyard of the mosque, two-thirds of which was built on the ocean, the height of the doors, their engravings, and the minaret that looks like touching the clouds create a feeling of void. And on to Fez. Fez is one of the oldest cities in Morocco. It was established during the Arab raids to North Africa after the passing of Prophet Muhammad. The heart of the city is, of course, the old Fez, namely Fez el Bali. Its narrow, interlocking, twisting, labyrinthine streets give people a sense of surprise, a slight chill, and an incredible sense of adventure. And Marrakech... A city at the foot of Atlas Mountains rising with its red clay soil. With Sahara Desert on one side of the mountain range and the plains overlooking the ocean on the other, Djama el-Fna Square, or Infinity Square, is what brings Morocco into existence for me. Morocco is a big world with its food stalls, vendors, henna-women, snake charmers, musicians, and storytellers... You come to life in its cities and dream in its desert...

Mongolia in emptiness

When "Mongolia" is mentioned, it is necessary to re-examine the concepts of greatness, emptiness, border, property and settled life. Vast steppes, undulating hills, streams without people as far as the eye can see, and therefore without structures, vehicles, buildings, anything. When you see two tents side by side in the steppes that give you the full feeling of emptiness, you have to look for a third one miles away. When you go out to the steppe, you should drink kumiss, ride horses, be a guest in the tents, understand the life in the tents with a single room, and give ear to the desolation in the space that stretches between the earth and the sky. Even though yurt tents are being replaced by single-storey houses in small towns, the Mongolian people, who do not abandon their tents, place their tents next to their houses. We saw many examples to this in Karakorum, the capital of Genghis Khan. The current capital, Ulanbator, is now a city that resembles metropolises taking cue from Western concepts. Nomadic life in the steppes, Buddhist monasteries, Göktürk Inscriptions in Orkhon Valley next to Princess Ruins, Erdene Zuu Monastery, Elsen Tasarkhai and Ulanbator are destinations you can fit in a week's journey. However, I have a dream: to be at the foot of the Atlas Mountains when the winter is at the doorstep, to photograph eagles and horses with the mountains covered in fresh snow.

Fas / Morocco, 2014.

Moğolistan / Mongolia, 2014.

Biraz tango, biraz Borges ve Buenos Aires

Tango, aşktır, şefkattir, kederin ta kendisidir. Ritmi hissetmektir. Müziğin sesinde dalgalanmak, meydan okurken yırtıcı görünmektir. İki kişinin tek vücut olmasıdır, tango... Yitirilişlerin, terk edişlerin, sürgünlerin müziğidir. 1800'lerin sonunda İtalyan göçmenler, Rio del Plata Nehri'nin okyanusa döküldüğü yerde kurulan La Boca Limanı'na yerleşip köyden kente gelen Küba'nın neşeli "Habenera" şarkılarına Brezilya'nın siyahi ritimlerini ekleyen, gitar çalan, küfür eden, kadına ve terk ettikleri topraklara hasret liman adamlarıyla birlikte yaşamaya başlamışlardı. Tango, işte tam bu noktada hayal kırıklığıyla dopdolu, geçmişini hasretle anan, kimi zaman isyan dolu, kimi zaman hüzünlü ortamda, "machismo" adı verilen erkekliğe müzikal bir övgü olarak ortaya çıktı. Gün gelip akordeona benzeyen "bandaneon"un eşliğinde söylenmeye başlanınca iyiden iyiye hüzne bulaştı. Aşağı tabakanın eğlencesi olan tangolar, önceleri yadırgansa da Buenos Aires'te yayılmaya başlamıştı. Ancak yine de kent soylu sınıf için bir ahlaksızlık sayılıyordu. Ta ki 1920'lerden sonra Avrupa'da salgın hâline dönüşüncüye kadar... Tango bu tarihten sonra Arjantin'de millî bir kimlik kazandı. Tangonun doğduğu La Boca, günümüzde sokak sanatçılarının eserlerini sergiledikleri, tangoların yankılandığı, rengârenk teneke evleriyle insanı içine çeken turistik bir yer... Arjantin ekonomisinin kalbi, Buenos Aires'te Microcentro denilen bölgede, gökyüzüne yükselen dev gökdelenlerin arasında atıyor. Dünyanın en geniş bulvarı sayılan, 140 metre genişliğindeki 9 Temmuz Bulvarı'nı bir yeşil ışık süresinde geçmek mümkün değil. Recoleta, zenginlerin tercih ettiği bir bölge. Kentin en iyi restoranları ve gece kulüpleri de bu bölgede. Biraz Roma, biraz Madrid, biraz da Paris'ten izler taşıyan kentin şehircilik açısından en önemli özelliği, köşelerdeki bütün binaların dik köşelerle bitirilmemiş olması. 200 yıl önce trafiği rahatlatmak için alınan kararla köşe başları hep yuvarlatılmış. Dinlediğiniz tangolar gün gelir de yetmezse Buenos Aires'e giden bir uçakta yerinizi ayırtın. La Boca'da Caminito Caddesi'nde yürürken duyduğunuz tangonun namelerine kendinizi kaptırdığınızda biri kolunuzdan çevirecek ve tango yapmaya başlayacaksınız belki de... Ya da Cafe Tortoni'de az sonra izleyeceğiniz tangolar başlamadan kahvenizi yudumlarken, Borges'in bir kaç dizesi gelecek kulağınıza. Bu arada gitmişken bir de siz bakın, neden bu kadar çok sevmiştiniz olmayan köşe başlarını, Jorge Louis Borges...

Baştan çıkarıcı Rio de Janeiro

Atlantik Okyanusu'nun kıyısında, büyüleyici güzellikte koylarla ve yüksek tepelerle çevrili Rio'da azgın dalgalar, Guanabara Körfezi'nin girişinde sakinleşir, durulur, usul usul sokulur, kentin kıyılarına. Copacabana, Ipanema ve Leblon plajları, dalgalara koşan binlerce insanla şenlenir. Sokak aralarında ise her kafeden ya da bardan ayrı bir

A little tango, some Borges and Buenos Aires

Tango is love, compassion, grief itself. It is feeling the rhythm. To float at the sound of the music is to appear fierce in the challenge. Two people being one is tango... It is the music of loss, relinquish and exile. In the late 1800s, Italian immigrants settled in La Boca Harbor, established where Rio del Plata River flows into the ocean and they started to live with the port men who came to the city from the villages, added the black rhythms of Brazil to the cheerful "Habenera" songs of Cuba, who played guitar, swore, and longed for women and the land they had left behind. It was at this very point that Tango emerged as a musical tribute to masculinity called "machismo" in an atmosphere full of disappointment, nostalgia, sometimes rebellion and sometimes sadness. When one day the accordion-like "bandaneon" started to accompany, it became more and more somber. Tango, formerly the entertainment for the lower class, started to become popular in Buenos Aires, although it was regarded strange at first. However, it was still 'immoral' for the bourgeoisie. Until it became an outbreak in Europe after the 1920s... Tango gained a national identity in Argentina after this date. La Boca, where tango was born, is a touristic place where street artists exhibit their works, tango echoes and attracts people with its colorful tin houses... The heart of Argentina's economy beats among giant skyscrapers rising to the sky in the area called Microcentro in Buenos Aires. It is not possible to cross the July 9th Boulevard, considered the widest boulevard in the world with a width of 140 meters, in the course of one green light. Recoleta is a region favored by the wealthy. The city's best restaurants and nightclubs are also located in this area. With regard to urban planning the primary feature of the city that bears traces of Rome, Madrid and Paris, is the fact that corner buildings do not have perpendicular corners. With a decision taken 200 years ago, the corners have always been rounded to ease the traffic congestion. If the tango is not enough, book your place on a plane to Buenos Aires. As you get carried away with the tango you hear while walking on Caminito Avenue in La Boca, someone might turn you around and dance the tango with you... Or, while you are sipping your coffee just before watching tango at Cafe Tortoni, you might hear a few lines of Borges. By the way, while you're visiting, check out why Jorge Louis Borges loved the non-existent corners...

Seductive Rio de Janeiro

Rio on the Atlantic shore is surrounded by enchanting bays and high hills and the raging waves calm down as they enter Guanabara Bay, settle down and slowly creep into the city's shores. The beaches of Copacabana, Ipanema and Leblon are festive with thousands of people rushing to the waves. Distinct musics rise from every cafe or bar on the

Rio de Janeiro, Brezilya / Brazil, 2022.

müzik sesi yükselir. “Geceyi dans etmeden geçiren Riolu, sabahları mutsuz kalkarmış” derler. Karnaval zamanında ise Rio ruhunu yeniliyor. Her sosyal sınıftan insanın katıldığı bu karnaval, samba okullarının öncülüğünde ve stadyumda yapılıyor. Kentin muhteşem güzelliğinin yanında, tenekeden yapılmış barakaların, penceresiz kulübelerin, evsiz ve yurtsuzların, uyuşturucu satıcılarının varlığını da unutmamak gerekir. 600 tepeli kentin bütün tepelerine favela’lar yerleşmiş. Böylesine iki zıt görüntü, insanı gerçekten sarhoş ediyor. Şubat ortalarından itibaren korkunç sıcakları azalmaya başlayan Rio de Janeiro’nun bir başka özelliği de dünyanın en fazla yeşil alanına sahip kenti olması. Rio’nun tam kalbinde bulunan ve 3 bin hektardan büyük alanı kaplayan Tijuca Millî Parkı, 1991’de UNESCO tarafından biyosfer rezervi olarak ilan edilmiş. 750 metre yükseklikteki Corcovado Dağı’nın tepesine yerleştirilmiş 35 metre yüksekliğindeki İsa heykeline ulaşmak için ya tren ya da arabayla çıkmak gerekiyor. Rio de Janeiro’yu kuşların gözüyle görmek için bir çılgınlık daha yapabilirsiniz. Delta kanat ve yamaç paraşütünün en iyi yapıldığı yerdir, Rio. Hem tepelerinin bu işe elverişli olması hem de manzaranın olağanüstü güzelliği, ona bu özelliği kazandırıyor. Uçmaya karar verirseniz otelinizden alınıp tekrar otele bırakılıyorsunuz. Her şey son derece profesyonelce yapılıyor. Kuşlar gibi süzülerek Rio semalarında uçtukten sonra kumsala iniş yapıyorsunuz. Olağanüstü bir tecrübe...

alleys. They say, “A Rio local, who spends the night without dancing, wakes up unhappy in the morning.” During the Carnival, Rio renews its spirit. This carnival, attended by people from all classes, is led by samba schools and held in the stadium. Do not let the magnificent beauty of the city make you forget the existence of tin huts, windowless sheds, homeless people and drug dealers. Favelas are established on all 600 hills of the city. Two such contrasting images are really intoxicating. Another feature of Rio de Janeiro is revealed when temperatures fall in mid-February: it is the city with the most green areas in the world. Located in the heart of Rio and covering an area of more than 3,000 hectares, Tijuca National Park was declared a biosphere reserve by UNESCO in 1991. To reach the 35-meter-high statue of the Christ, placed on the top of the 750-meter-high Corcovado Mountain, you need to either take a train or a car. You can go even more crazy to see Rio de Janeiro through birds’ eyes. Rio is the best place for hang-gliding and paragliding both because its hills are suitable for these activities and it offers a landscape with an extraordinary beauty. If you decide to fly, you will be picked up from and dropped off to your hotel. Everything is performed very professionally. After soaring like birds in Rio skies, you land on the beach. An extraordinary experience...

Yaşa Küba! Sonsuza dek

Sözde özgürlükler ülkesi. Yüzümde patlayan okkallı bir şamar... Beynimi kemiren milyon tane “neden” diye başlayan soru. Hüzün taşan cam gibi gözler. “Yok”un ne olduğunu bilen ve çözümünü üreten acayip yürekler. Salsayla can bulan, Rom’la keyiflenen, tütünle hafifleyen bedenler. Küba tam da bu benim için. Küba’nın asi çocuğu Havana. Havana’yı Küba’nın diğer kentlerinden ayırıp dillendirmek en doğrusu. UNESCO’nun Dünya Kültür Mirası Listesi’ne aldığı eski Havana’nın merkezi, binaları, meydanları, kafe – restoranları, görüntüsü ve hoşluğu ile göz doldururken; buraların bir sokak arkasından yaşananlar, kabullenilmesi zor bir tezdâdî da beraberinde getiriyor. Kapısı kırık, panjuru yarım, pencere demirleri pastan çürümüş evlerin pencerelerinden uçuşan bir perde, paslı balkon demirlerine asılı çamaşırlar ya da duvarlara dayanak yapılmış kalasların arasından top oynayarak çıkan bir çocuk, evdeki hayatın varlığını anlatan sessiz çığlığın ta kendisi. Her şeye rağmen belli ki içeride umut dolu yaşamlar var. Havana dışındaki kentlerde Vinales, Cienfuegos, Santa Clara, Pinar Del Rio ve Trinidad daha sakin, huzurlu, düzenli ve çok daha bakımlılar. Yüksek tavanlı evler, 1930’lardan kalan arabalar, dükkânlar çok daha mutlu bir hayatı anlatıyor. Pinar Del Rio ve Vinales’te tütün tarlalarını, Cienfuegos’ta Che’nin hayatı ve mücadelesi ile ilgili pek çok detayı, Santa Clara’da güzel bir çarşı ve yat limanını görmek ve buradaki yaşamlara karışmak mümkün. Sevdiğim kentlerin arasında Trinidad’ı da ayrı bir yere koyuyorum. Parke taşlı yolları, kolonyal evleri, restoranları, halkı, el işlemleri ve dansları ile yüreğimde kocaman bir yeri var bu kentin. Dijital dünyanın gerçeklerinden uzakta, Küba’nın her yerinde yavaşlık hâkim. Eskinin yerine yenisini koymak hiç de kolay değil, o yüzden her şeyi evire çevire yenileyip kullanıyorlar. Ülkeye gelen turistlerin ağırılanması ise oteller kadar devlet desteğiyle iyileştirilen “casa particular” denilen evlerde gerçekleşiyor. Kübalılar ile zaman geçirip onları anlamak için de güzel bir fırsat sunuyor.

Viva Cuba! Forever

The so-called land of the free. A hard smack in my face... A million questions that started with “why” that gnawed at me. Plaintive eyes like glass. Admirable hearts that know what “absent” is and produce solutions. Bodies that come to life with salsa, rejoice with rum, and lighten with tobacco. For me that is exactly what Cuba is. Cuba’s rebel child Havana. It would be best to separate and explain Havana from other Cuban cities. Included in the World Cultural Heritage List by UNESCO, the center of old Havana impresses with its buildings, squares, cafes and restaurants, its view and beauty; but what happens at alleys here is a contradiction difficult to accept. A curtain flying out of the windows of houses with broken doors, half blinds and rusted out window irons, laundry hanging on rusty balcony rails, or a child playing ball among the planks against the walls, are silent screams that tells you about the life existing in the house. It is clear that there are lives full of hope inside despite all. Cities other than Havana, such as Vinales, Cienfuegos, Santa Clara, Pinar Del Rio and Trinidad are quieter, more peaceful, orderly and better groomed. Houses with high ceilings, cars from the 1930s, shops tell of a much happier life. It is possible to see tobacco fields in Pinar Del Rio and Vinales, many details about Che’s life and struggle in Cienfuegos, a beautiful bazaar and marina in Santa Clara and mingle with the locals. Trinidad is special among my favorite cities. This city has a big place in my heart with its cobblestone roads, colonial houses, restaurants, people, handicrafts and dances. Far from the realities of the digital world, gentleness prevails all over Cuba. It is not easy to replace the old with the new, so they renovate and use everything over and over. The tourists visiting the country stay in hotels as well as the houses called “casa particular” improved with government subsidies. It also offers a good opportunity to spend time with Cubans and understand them.

Küba / Cuba, 2016.

Küba / Cuba, 2022.

Angkor Wat, Kamboçya / Cambodia, 2019.

Merhaba Vietnam!

Güneydoğu Asya'nın kendine özgü karakterlerini ön plana çıkararak Vietnam'da önereceğim en güzel rota, güneyde Ho Chi Minh'den kuzeyde Sapa'ya kadar çıkmaktır. Bağımsızlık savaşlarını sürdürdükleri yer altı tünelleri ile bilinen Ho Chi Minh kentinin ne denli gelişmiş ve büyük şehir olduğunu anlamanın tek yolu, belki de 49. kattan kenti kuş bakışı göreceğimiz binadan izlemek. Mekong Deltası'ndaki yüzer evler ve deltadaki yaşam şaşkınlık yaratıyor. Hanoi eski başkent olmanın ağırlığını taşıırken, en keyifli yerlerin başında Hoi An geliyor. Kent fenerlerle süslü, sokakları, tekneleri, dükkânları her yer. Akşam karanlık çökerken tüm fenerler yakılıyor ve masalsi görüntüler ortaya çıkıyor. Hanoi'den gece boyunca yataklı trenle yapılan yolculuk ile Himalayalar'ın en ucuna, Sapa bölgesine varılır. 3 bin metre yüksekliğindeki sıradağlarıyla Vietnam'ın en yüksek yeri, Sapa kültürlerini koruyan küçük kabilelerin de yaşam alanı. Her birini farklı kıyafetleriyle ayırt edebilirsiniz. Teleferiklerle çıkılan Fansipan Zirvesi, sayısız Buda heykeliyle dolu. Zirveye çıkarken aşağıda uzayıp giden pirinç tarlalarının üzerinden geçmek, bu yolculuğun en etkileyici anlarından birini yaşıyor. Pirinç tarlalarıyla dolu Sapa bölgesini yemyeşil görmek için doğru zamanın haziran ayları olduğunu hatırlatmalıyım. Kimliklerini ve kültürlerini koruyabilmiş Vietnam hem modern hayatı hem de yerel değerlerini bir arada yaşamayı ve yaşatmayı başarabiliyor.

Tapınaklar diyarı Kamboçya

Vietnam'a kadar gitmişken olmazsa olmazlardan biri de rotaya Kamboçya'yı eklemektir. Pirinç tarlaları, yüzer şehirleri ve antik kentleriyle küçük, ama mutlaka görülmesi gereken yerlerden biri hâline geldi. Tapınakları, antik kentleri ve turistik alanları ve yemekleriyle Siem Reap ve başkent Phnom Penh, önümüze pek çok alternatif sunuyor. Kamboçya, 9. yüzyıldan sonraki 600 yıl boyunca Angkor İmparatorluğu zamanında altın çağını yaşamış. Kazılar sonucu elde edilen buluntular, görkemli yapılar, tapınaklar, toplumsal hayatın ipuçlarını veren düzenlemeler, başkent Angkor'un o dönemlerdeki önemini ortaya koymakta. Bölgedeki tapınaklardan en büyüğü olan Angkor Wat, kurulduğundan beri dinî merkez olan bir tapınaktı. Daha sonra farklı imparatorluk ve ülkelerin hâkimiyetine girse de Kamboçya'yı bugün cazibe merkezi hâline getiren AngkorWat'ın etkileyici kalıntılarıdır. Antik kentin içinde her bölüm çok etkileyici, ancak birinciliği Ta Prohm'a veriyorum. Tapınakların üzerinde yeşeren ağaçların dev köklerinin taş yapıları sarmalaması, gerçeküstü bir görüntü sergiliyor. Antik kenti gezmek için bir gününüzü ayırmanızı önersem hiç de abartmış olmam.

Hello Vietnam!

The best route I can suggest in Vietnam, that highlights the unique characters of Southeast Asia, is to travel from Ho Chi Minh in the south to Sapa in the north. The only way to comprehend how developed and massive the city of Ho Chi Minh, known for its underground tunnels where the independence war took place, is perhaps to watch the city from the 49th floor of the building where you can see it from a bird's eye view. The houseboats and life in the Mekong Delta are astounding. While Hanoi bears the weight of being the old capital, Hoi An is one of the most pleasant places. The whole city, its streets, boats and shops, everywhere is decorated with lanterns. As the night falls, all lanterns are lit and fairy tale images emerge. You can reach the Sapa region, to the furthestmost point of the Himalayas, by traveling by overnight train from Hanoi. With its 3,000-meter-high mountain range, Vietnam's highest point is also the habitat of the small tribes that preserve their Sapa culture. You can distinguish each of them by their different outfits. Fansipan Peak, which can be reached by cable cars, is filled with numerous Buddha statues. Passing over the rice fields that stretch below on the way to the top is one of the most amazing moments in this journey. I must remind you that the right time to see a lush Sapa region full of rice fields, is the month of June. Vietnam, that has been able to preserve its identity and culture, is able to survive both modern life and local values.

Land of temples Cambodia

A must when you go as far as Vietnam is to add Cambodia to the route. It is a small but a must-see destination with its rice fields, floating cities and ancient cities. Siem Reap and the capital Phnom Penh offer many alternatives with temples, ancient cities, touristic areas and food. Cambodia had its golden age during the Angkor Empire for 600 years after the 9th century. The discoveries as a result of excavations, magnificent structures, temples, arrangements that give clues about social life reveal the importance of capital Angkor at that time. Angkor Wat, the largest of the temples in the region, has been a religious center since its foundation. Although it fell under the rule of various empires and countries later, it is the impressive ruins of Angkor Wat that has made Cambodia a center of attraction. Every section of the ancient city is very impressive, but I give the first place to Ta Prohm. The giant roots of trees that grow on the temples envelope the stone structures, creating a surreal image. I wouldn't be exaggerating if I suggest you allocate a day to visit the ancient city.

Gezginlerin durağı Sri Lanka

Hint Okyanusu'nun ortasında, Ekvator'dan biraz yukarıda bulunan Sri Lanka, Asya'nın en büyük tropik adalarından biri. Adanın sahillerden sisli yaylalardaki çay tarlalarına kadar uzanan manzaraları ve coğrafi güzelliğinin yanında, kültürel ve etnik çeşitliliği, adaya olağanüstü doğal çekicilik kazandırıyor. Ada, dünyanın en eski Budist geleneklerine de ev sahipliği yapmaktadır. Marco Polo'nun dünyadaki en iyi ada ilan ettiği Sri Lanka, İbn Battuta'dan Mark Twain'e kadar pek çok gezgin ve yazarın da ilgi odağı olmuş. Adanın sonsuza uzanıyormuş hissi veren bembeyaz kumsalları ile baharatları, çayları, yarı değerli taşları, filleri ve Budist tapınakları ile zenginleşen güzellikleri, artan bir ilgi ile hem gezginler hem de ticaretle uğraşanların dikkatini çekmekte. Ailesini kaybeden ya da yaralanan fillerin bakılıp beslendiği bir bakım merkezi olan Pinnawala Fil Yetimhanesi, mutlaka ziyaret edilmeli. Su altı dünyasına meraklı olanların ilgisini çekecek olan deniz ulusal parkı Hikkaduwa National Park, vahşi yaşama tanıklık edebileceğiniz Yala National Park ve tabii UNESCO Dünya Mirası Listesi'nde yer alan Sigiriya Aslan Kayası, Sri Lanka'nın en önemli turistik noktalarından birkaçı. Çarpıcı bir doğanın içerisinde gizlenen dev bir kayanın üzerine çıkmak için 2 bin basamağı tırmanmanız gerekiyor. Yoruluyor musunuz evet, ölüyor musunuz hayır. Yukarıda göreceğiniz manzara her şeye değer. Dambulla Mağara Tapınağı da Sri Lanka'nın UNESCO Dünya Mirası Listesi'ne giren yerlerinden biri. Budistler için çok önemli olan bu tapınakta pek çok heykel ve mağara var. Sri Lanka kendine özgü bir yer. İçerisinde biraz Hindistan, biraz Avrupa, biraz Afrika izleri bulacağınız bir karma. Ne ararsanız bulacağınız huzur dolu bir yer.

Travelers' stop Sri Lanka

Located in the middle of the Indian Ocean, just above the Equator, Sri Lanka is one of the largest tropical islands in Asia. The island owes its extraordinary natural appeal to its cultural and ethnic diversity as well as its geographical beauty and landscapes ranging from beaches to tea fields on foggy highlands. The island is also home to the oldest Buddhist traditions in the world. Sri Lanka, declared the best island in the world by Marco Polo, has also been a center of attention of many travelers and writers, from Ibn Battuta to Mark Twain. Island's white beaches that stretches to eternity, and beauties enriched with spices, teas, semi-precious stones, elephants and Buddhist temples attract an increased interest from both travelers and traders. Pinnawala Elephant Orphanage, a care center where orphaned or injured elephants are cared for and fed, is a must see. Hikkaduwa National Park, a marine national park perfect for those interested in the underwater world, Yala National Park where you can witness wildlife, and of course Sigiriya Lion Rock on the UNESCO World Heritage List, are some of the leading touristic spots of Sri Lanka. You have to climb two thousand steps to get on a giant rock hidden in a stunning nature. Do you get tired? Yes. Will you die? No. The view you see at the top is worth everything. Dambulla Cave Temple is one of Sri Lanka's UNESCO World Heritage Sites. There is a good number statues and caves in this temple of great importance for Buddhists. Sri Lanka is a unique place. It is a mix where you will find some traces of India, some Europe and some Africa. A peaceful place where you will find whatever you are looking for.

Sri Lanka, 2018.

Sri Lanka, 2014.

Bali, 2016.

Gelin ve damat / Bride and groom, Bali, 2022.

Tanrıların bahçesi Bali

Kendime iyilik mi etmişim bilmiyorum, ama Bali'yi 25 yıl önce ilk kez gördüğümünden beri benim için yeşil, uçsuz bucaksız pirinç tarlalarının yeşili; doğa da her santimetrekaresi ekili olan topraklar, yüzlerce metrelik metcezirler, neredeyse laciverte dönmüş gökyüzü ve cam rengi deniz olmuştu. Doğası, kumsalları, pirinç tarlaları, tekneleri, sisleri, gün doğumları, gün batımları, tapınakları, inanışları, egzotik yemekleri, saçlarında çiçekleriyle kadınları, kocaman gülümlü erkekleri, dansları, heykelleri, resimleri ile Bali'nin her yerinde sihirli bir güzellik var. Bali'nin en büyük kenti Denpasar'ın biraz ötesinde, Kuta ve Sanur kumsallarının iç taraflarında yer alan Ubud kasabası, Bali kültürünün temsilcisi sayılıyor. Burası, doğası, günlük yaşamı ve otelleriyle adaya gidenlerin ilgisini çekiyor. Kuta yenilenen yüzü, restoranları, dükkânları ve kulüpleriyle son derece hareketli, insanı neşelendiren bir yer. Kumsalı ise akşam gün batımında altın rengine dönüşüyor. Ülkenin doğu kıyısındaki doğal güzellikler, diğer kıyılara göre daha zengin. Hindistan cevizi ağaçları, palmyeler ve uzayıp giden uçsuz bucaksız bembeyaz kumlarla kaplı plajlar... Adadaki hayat güney tarafta daha yoğun ve hareketli olmakla birlikte, kuzey taraflarda da tropik ormanlar, vadiler, pirinç terasları yer alıyor. Bali'de sönmemiş iki yanardağ bulunsa da görmenizi önerdiğim Orta Java'daki efsanevi Bromo Yanardağı. Bir gün doğumunu orada karşılamak, hayatınızda tanık olabileceğiniz tek seferlik anlardan birini yaşatır size. Üzerinde dumanlar tüten yanardağın manzarasını görüp kısa bir yürüyüşle kraterin ağzına ulaşmak ve kraterden içeri bakmak, kaç kişiye kısmet olur ki? O yüzden Bali'ye gitmeyi, yapılacaklar listenizin başlarına alın.

Garden of the Gods Bali

I don't know if I did myself a favor, but ever since I first saw Bali 25 years ago, for me green has been the green of endless rice fields; and nature, the lands where every square centimeter was cultivated, hundreds of meters of tide, almost navy blue sky and glass-colored sea. There is a magical beauty all over Bali with its nature, beaches, rice fields, boats, fog, sunrises, sunsets, temples, beliefs, exotic foods, women with flowers in their hair, men with big smiles, dances, sculptures, and paintings. The town of Ubud, located just beyond Bali's largest city Denpasar, inland of Kuta and Sanur beaches, represents Balinese culture. This place attracts the attention of those who visit the island with its nature, daily life and hotels. Kuta is a dynamic and uplifting place with its renewed face, restaurants, shops and clubs. The beach turns golden in the evening at sunset. The natural beauties on the country's east coast are richer compared to the other coasts. Coconut trees, palm trees and beaches covered with endless white sand... While life on the island is busier and dynamic in the south, there are tropical forests, valleys and rice terraces in the north. Although there are two inactive volcanoes in Bali, I recommend you to see the legendary Bromo Volcano in Central Java. Watching the sun rise is a once in a lifetime experience. How many people would be lucky to see the view of the smoking volcano, reach the crater mouth with a short walk and look inside the crater? So put going to Bali at the top of your to-do list.

Yelda Baler kimdir?

İstanbul Üniversitesi'nde fizik, Boğaziçi Üniversitesi'nde bilgisayar programcılığı okudu. 19 yıl Newsweek International Dergisi'nin Türkiye temsilciliğini yaptı. Yurt içi ve yurt dışı dergilerde yazı ve fotoğrafları yayınlandı, yayınlanıyor. Şirketlere Anadolu kültürüyle birleştirdiği proje kitapları hazırlıyor. "Pervaneyim" adlı kişisel fotoğraf sergisini açtı. Türkiye'nin tamamını, yurt dışında da 44 ülkeyi gezdi. Bu yolculuklardan edindiği kazanımlarını dia gösterileri, söyleşiler yaparak ve seminerler vererek meraklılarıyla paylaşıyor. 27 yıldır profesyonel fotoğrafçılık yapıyor. Fotoğraf konusundaki tecrübelerini, 17 yıldır verdiği eğitimlerle meraklılarına aktarıyor. Çeşitli sektörlerde pek çok fotoğrafçı yetiştirdi. Çeşitli fotoğraf platformlarında eğitmenlik ve jüri üyeliği yaptı. Şirketlerde ve kendi atölyelerinde fotoğraf eğitimlerine devam ediyor. Dünyanın çeşitli ülkelerinde fotoğraf ve kültür gezileri ile atölyeler düzenliyor.

Who is Yelda Baler?

She studied physics at Istanbul University and computer programming at Boğaziçi University. She worked as the Türkiye representative of Newsweek International Magazine for 19 years. Her articles and photographs have been published in domestic and international magazines. She prepares project books for companies by blending these with Anatolian culture. She opened her personal photography exhibition titled "I'm a propeller". She toured all of Türkiye and visited 44 countries abroad. She shares her gains from these journeys with enthusiasts by way of slide shows, interviews and seminars. She has been a professional photographer for 27 years. She conveys her photography experiences to enthusiasts through the training she has given for 17 years. She has trained many photographers for various industries. She has been a trainer and jury member at various photography platforms. She continues photography training in companies and in her own workshops. She organizes photography and cultural tours and workshops in various countries of the world.

 yeldabaler

12 Fotoğrafçının Gözünden İstanbul

“ Daha önce kaç kez ziyaret etmiş olursanız olun, her seferinde yeniden keşfedeceğiniz nadir yerlerden biridir, İstanbul. Bu anlamda fotoğrafçılar için de benzersiz fırsatlar sunar. İşte 12 farklı ülkeden fotoğrafçının objektifinden kadim şehirden çekim hikâyeleriyle fotoğraflar.

Istanbul Through the Eyes of 12 Photographers

“ *No matter how many times you have visited before, Istanbul is a rare destination you can explore again and again. It presents photographers with unique opportunities in this sense. Here are photos of the ancient city through the lenses of photographers from 12 different countries, with their stories.*

Dr. Akira Takaue (Japonya)

İstanbul'da sisli bir sabahın erken saatlerinde, bir tepenin üzerinde yapayalnızdım ve şehrin heybetli varlığıyla karşı karşıyaydım. Rüstem Paşa Camii, uhrevi bir manzara içindeydi. Bu fotoğrafı yakalamak için 15 saniyelik uzun bir pozlama yaptım. Elbette fotoğrafçılığın olanakları izin verdiği kadarıyla... Sonucun dramatik olabileceğini göze aldım. Ortaya tarih ve kültürle dolu kadim İstanbul'u gerçekten simgeleyen bu fotoğraf çıktı.

Dr. Akira Takaue (Japan)

In the wee hours of a foggy morning in Istanbul, I was alone on a hilltop faced with the city's majestic presence. Rüstem Pasha Mosque looked otherworldly. I used 15 seconds long exposure to capture this photo. Of course, as much as photography allowed... I took the chance that the result could be dramatic. This photograph that truly symbolizes ancient Istanbul, full of history and culture, is the product.

 akira_takaue

Annette Lang (Fransa)

Bence sadece iki sözcük bile bu fotoğrafı anlatmaya fazlasıyla yetiyor: "Zaman Bekçisi". Fotoğrafın detayları bu izlenimi vermeye yetmiyor mu sahi?

Annette Lang (France)

I think two words are more than enough to describe this photo: "Time Keeper". Are the details of the photograph not enough to give this impression?

 luxtasia

Carl Finocchiaro (ABD)

Bu fotoğrafı güzel bir sonbahar günü çektim. Her şey çok açık aslında: Ayasofya, bin yılı aşkın bir süre dünyanın en büyük binasıydı.

Carl Finocchiaro (USA)

I took this photo on a lovely autumn day. In fact, it is all so clear: Hagia Sophia had been the largest building in the world for over a thousand years.

 carl_finocchiaro

Ayasofya, Sultanahmet, İstanbul / Hagia Sophia, Sultanahmet, Istanbul, 2012.

Clemens Geiger (Almanya)

Karşınızda İstanbul'un en ünlü caddesi İstiklal'den geçen tarihi tramvay. İstanbul'da yaptığım fotoğraf yolculuğu sırasında bu güzel ve canlı görüntüyü fark ettim. Bir fotoğrafçı için ışığın açısı tek kelimeyle harikaydı. Bu anı yakalamak için neredeyse bir saatimi harcadım. Ama değdi...

Clemens Geiger (Germany)

I give you the historical tram passing through Istiklal, Istanbul's most famous boulevard. I noticed this fine vivid image during my photography trip in Istanbul. For a photographer, the angle of the light was just amazing. I spent almost an hour capturing this moment. But it was worth it...

 clemensgeiger

İstiklal Caddesi, Taksim, İstanbul / Istiklal Street, Taksim, Istanbul, 2015.

Eminönü, İstanbul / Istanbul, 2013.

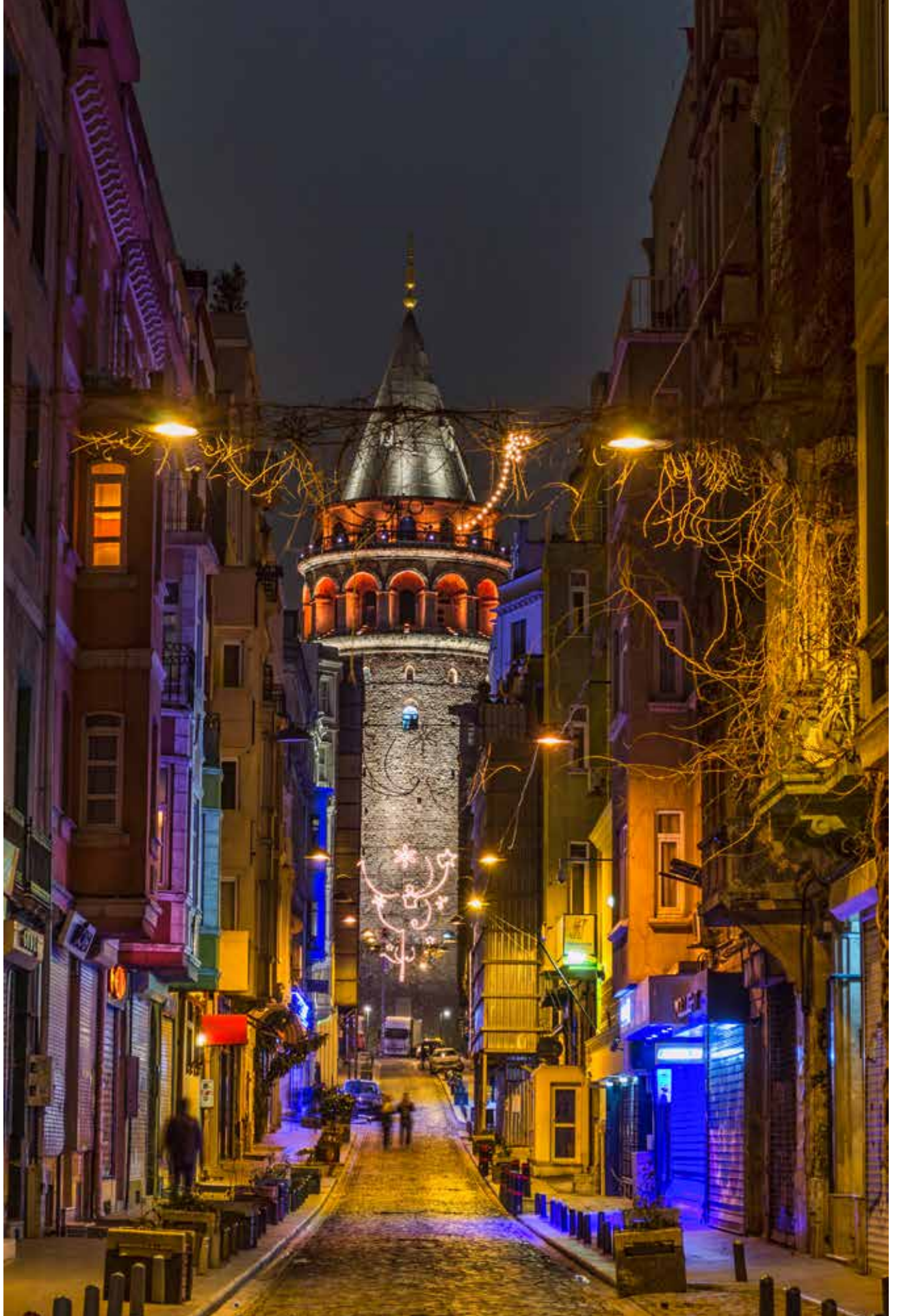
Dima Zverev (Rusya)

Kar yağışı sırasında Galata Köprüsü'nden görünen manzara. İstanbul'u kış aylarında fotoğraflamak hep hayalimdi. Ta ki Ara Güler'in fotoğraf albümünde kar altındaki camileri gördüğümde beri... Sanırım gökler dileklerimi duydu. Bir gün kış tatili için İstanbul'a geldim ve kar yağmaya başladı.

Dima Zverev (Russia)

The view from Galata Bridge during snowfall. I had always dreamt of photographing Istanbul in the winter. Since I saw Ara Güler's mosques under snow in a photo album... I think the heavens heard my wishes. I visited Istanbul for winter vacation and it started to snow.

 dimazverev777

"Galata Kulesi'nde Gece", İstanbul / "Night at Galata Tower", Istanbul, 2016.

Melchior Dias Santos (Polonya)

Objektiflerimi, samimi melankoliye ve soyutlamaya odaklamayı seviyorum. Çoğunlukla renkli çekim yapıyorum ve soyut estetiği sıradanlığın içinde yalıtıma çalışıyorum. Bakış açımı yansıtan bu fotoğrafın adını, "renk özgürlüğü" koydum.

Melchior Dias Santos (Poland)

I like to focus my lenses on sincere melancholy and abstraction. I mostly shoot in color and try to isolate abstract aesthetic in simplicity. I named this photograph that reflects my point of view, "freedom of color".

 infrontofstrangers

Manolis Kavvusanos (Yunanistan)

Gece geç saatlerde küçük dükkânların ışıklarının arasından Galata Kulesi'ne bakış. Ne güzel görünüyor değil mi? Bu fotoğrafı çekmek için tam bir saat boyunca tripodumla orada durduğumu hâlâ çok iyi hatırlıyorum.

Manolis Kavvusanos (Greece)

View of Galata Tower through the lights of small shops late at night. It looks beautiful, doesn't it? I still remember well that I stood there with my tripod for a full hour to capture this photo.

 manoskvs

Ulziisaikhan Olonbayar

(Moğolistan)

Balıkçı, bir kış vakti yoğun bir günün ardından evine dönüyor.

Ulziisaikhan Olonbayar

(Mongolia)

The fisherman returns home after a busy winter day.

 ulziisaihan

Üsküdar, İstanbul / Istanbul, 2014.

İstanbul / Istanbul, 2021.

Viktar Skurat (Belarus)

İstanbul'a yaptığımız gezi sırasında eşimle öğle yemeği yiyorduk. Oturduğumuz mekân, Haliç'e yakındı.

O an, çocukların suya atladığını fark ettim. Çatal ve bıçağı masaya bıraktım, hızla kameramı kaptım ve onlara yaklaşmaya başladım. Hareketi dondurmak için gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra, istediğim fotoğrafı elde etmeyi başardım. Bana bu şehirde çocuklar tamamen özgürmüş gibi geldi ve bu durum beni çok mutlu etti.

Viktar Skurat (Belarus)

I was having lunch with my wife during our trip to Istanbul. We were close to the Golden Horn. At that moment, I noticed the children jumping into the water. I left the cutlery on the table, quickly grabbed my camera and started to approach them. After making the necessary adjustments to freeze the motion, I was able to get the photo I had desired. I felt that the children were completely free in this city which utterly pleased me.

 _vitos

Zübeyir Süğlün

“Mistik Dansçılar”, Galata, İstanbul / “Mystical Dancers”, Galata, Istanbul, 2012.

Walde Jansky (Slovakya)

Bu mistik dans, Galata Kulesi'nin yakınındaki çok eski bir Mevlevi dergâhında gerçekleşti. Semazenlerin gösterisinin başlamasına birkaç dakika kala bilet aldım. Mekâna derin bir sessizlik hâkimdi. Düşük ışık koşullarında, tripod kullanmadan semazenlerin performansını çekmeye çalışmak, aslında fotoğrafik bir meydan okumaydı. Sadece bu harika fotoğrafı çekmekle kalmadım, İstanbul'un tarihi merkezinde büyüleyici bir deneyim yaşadım.

Walde Jansky (Slovakia)

This mystical dance took place in a very old Mevlevi lodge near Galata Tower. I bought the tickets a few minutes before the whirling dervish show began. There was a deep silence in the venue. I attempted to capture the performance of whirling dervishes in low-light conditions without using a tripod which was in fact a photographic challenge. Not only did I take this wonderful photo, I had a fascinating experience in the historical center of Istanbul.

 waldejansky

Ximena Echague (Belçika/Arjantin)

Avrupa ve Asya arasındaki köprü olan Boğaziçi, fotoğrafçıları şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. İstanbul'da insanlar ve martılar tuhaf şekilde bir arada yaşarlar. Gölgeler ve hareket, her an her şeyin olabileceği gizemli bir sahne yaratır.

Ximena Echague (Belgium/Argentina)

The bridge between Europe and Asia, the Bosphorus never ceases to amaze photographers. People and seagulls strangely live together in Istanbul. Shadows and movement create a mysterious scene where anything can happen at any moment.

 ximena_echague

“Martılar”, İstanbul / “Seagulls”, İstanbul, 2021.

Yusef Sayadı (İran)

Kapalıçarşı'da gezerken bir mağazayı süsleyen renkli avizeler dikkatimi çekti. Hemen fotoğraf makinemi hazırlayıp bir hareket bekledim. Çaycı, siparişini sahibine teslim ederken deklanşöre bastım ve bu fotoğraf o anın güzel bir belgesi oldu.

Yusef Sayedi (İran)

While I was wandering around the Grand Bazaar, colorful chandeliers adorning a store caught my eye. I instantly got my camera ready and waited for some action. While the tea seller was delivering the order, I pressed the shutter button and this photograph became a fine document of that moment.

📷 yousef_photography_tr

Zübeyir Süglün kimdir?

2007 yılında ilk öğretmeni olan abisi vasıtasıyla amatör olarak başladığı fotoğraf sanatını çok sevdi. İstanbul Üniversitesi'nde öğrenciyken aynı zamanda fotoğrafçılıkla hayatını kazanmaya başladı. Usta isimlere asistanlık yaptı, kurstan kursa koştu, kısık ateşte pişti. Sokakta çektiği fotoğraflardan ödüller de kazanınca bu işe dört elle sarıldı. Mesleğin birçok alanını deneyimledikten sonra moda ve yemek fotoğrafçılığı üzerine çalışmaya karar verdi. Hâlen hem eğitmenlik yapıyor hem de editöryal fotoğrafçılık üzerine çalışmalarını sürdürüyor. Hâlen Türkiye Fotoğraf Vakfı'nda çalışıyor.

Who is Zübeyir Süglün?

He loved the art of photography he started as an amateur in 2007 through his older brother and his first teacher. While he was a student at Istanbul University, he also started to make a living as a photographer. He was an assistant for masters, attended many courses slowly mastering the art. When he won awards for his street photography works, he started to take photography seriously. After gaining experiences in various fields of the profession, he decided to work on fashion and food photography. He is still both an instructor and continues to work on editorial photography. He still works at the Turkish Photography Foundation.

 z.suglun

TÜRKİYE
FOTOĞRAF VAKFI
TURKISH
PHOTOGRAPHY
FOUNDATION

PORTFOLYO PORTFOLYO
PORTFOLIO PORTFOLIO

Seyahat Fotoğrafçılığı

Travel Photography

PORTFOLYO

PORTFOLIO

Dağ Manastırı / Mountain Monastery.

Hacılar ve stupa / Pilgrims and stupa.

Maskeli dansçı / Masked dancer.

Çark ve boncuklar / Wheel and beads.

Gürleyen Ejderha'yı Fotoğraflamak

“ Bir fotoğraf yarışmasını kazandıktan sonra ilk kez Bhutan'a gittiğimde ona hayran oldum. Gürleyen Ejderha olarak anılan ülkenin fotoğraflanması, son derece eğlenceli ve heyecan vericiydi.

Photographing the Thunder Dragon

“ When I visited Bhutan for the first time after winning a photography contest, I fell in love with the country. Photographing the country known as the Thunder Dragon was extremely amusing and exciting.

Acemi keşiş / Novice monk.

Dua / Prayer

“
Başkent
Timpu'nun
etkileyici
sokakları, dinî
festivaller, dua
çarkları, pastoral
çiftlikler, dağ
manzaraları ve
pirinç tarlaları...
Bhutan'da
fotoğraf çekmek
için sebep çok.

Dua çarkı / Prayer wheel.

Keşişler futbol oynuyor / Monks playing football.

“

The impressive streets of the capital Thimphu, religious festivals, prayer wheels, idyllic farms, mountain views and rice fields... There are many reasons to photograph Bhutan.

Punakha Dzong'ta keşiş / Monk at Punakha Dzong.

Maskeli dansçı / Masked dancer.

Mahkeme avlusunda keşişler / Monks in the court yard.

“Büyüleyici sanat eserleriyle dolu Bhutan manastırlarında fotoğraf çekerken yapılması gereken şey, ayakkabılarınızı çıkarmak, izin alıp sessizce ve saygıyla deklanşöre basmak.

“What you need to do when taking pictures in Bhutanese monasteries replete with stunning works of art, is to take off your shoes, get permission and press the shutter silently and respectfully.

Okçular güreşiyor / Archers resting.

Yansımalar / Reflections, Rinpung Dzong.

Çocuk boynuzları tutuyor / Boy holding antlers.

Kadın kapı aralığında / Lady in the doorway.

“ İnsanların bazen gözden kaçırabileceği yerlerdeki güzelliği göstermek ve insanlığın olumlu yönlerine dikkat çekmek istiyorum.

“ I would like to show the beauty in places that people can sometimes overlook and draw attention to the positive aspects of humanity.

BİO

Yaşam, kültür ve güzellik anlarını fotoğrafla yakalayan David Lazar, Avustralya'nın Brisbane şehriinden bir seyahat fotoğrafçısı. Geleneklerle bezenmiş zengin bir kültürel geçmişe sahip mekânlara ve özellikle portre fotoğrafçılığına ilgi duyuyor. Seyahat ve uçak içi dergilerin yanı sıra; gazete, kitap ve dergilere katkı sağlıyor. “Myanmar Aydınlik Bir Yolculuk” isimli bir kitabı bulunan Lazar, Güney Asya'daki dokuz farklı ülkede fotoğraf turları ve atölye çalışmalarını yürütüyor. Seyahat etmediği ve fotoğraf çekmediği zamanlarda müzik bestecisi ve piyano öğretmeni olarak çalışan Lazar, “fotoğrafını çektiğim kişilerin gerçek karakterlerini resmederek onlara estetik açıdan güzel ışık, renkler ve mutlu olacakları bir kompozisyon sunmak istiyorum” diyor.

 davidlazarphoto

BİO

Capturing moments of life, culture and beauty through photography, David Lazar is a travel photographer from Brisbane, Australia. He is interested in places with a rich cultural background and traditions and portrait photography in particular. He contributes to newspapers, books and magazines in addition to travel and in-flight magazine. Lazar who published his book titled “A Bright Journey to Myanmar”, conducts photography tours and workshops in nine different South Asian countries. Lazar, who works as a composer and piano teacher when he is not traveling or taking pictures, says, “Through portraying the real characters of the people I photograph, my aim is to present them with aesthetically fine light, colors and a composition that pleases them.”

17 Yıllık Dağ Maceraları

17 Years of Mountain Adventures

“ 2005'ten beri dağlar, hayatımda çok önemli bir rol oynadı. Sadece onlara tırmanmaktan zevk almakla kalmadım, bu yüksek irtifa ortamında ömür boyu sürececek harika dostluklar kurdum.

“ *Since 2005, mountains have played a crucial role in my life. Not only that I have been enjoying climbing them, but I have forged great lifetime friendships in this high-altitude environment.*

Mavora G6lleri / Lakes, Yeni Zelanda / New Zealand, 2016.

Via Farinetta Klettersteig, İsviçre / Switzerland, 2016.

“ Biraz dünyayı gezdim. Çoğunlukla en yüksek zirvelerden bazılarında tırmandığım Güney Amerika'yı; ama şüphesiz en sevdiğim yer, macera dolu Yeni Zelanda.

Matterhorn Güney Sırtı / South Ridge, İtalya / Italy, 2014.

Glocknerwand, Avusturya / Austria, 2019.

Chamonix-Mont-Blanc, Fransa / France, 2020.

“ I have traveled around the World a bit, most often to South America, where I have climbed some of the highest peaks, but my most beloved destination is, beyond any doubt, adventurous New Zealand.

İsviçre / Switzerland, 2021.

Obergabelhorn, İsviçre / Switzerland, 2016.

“Yılın herhangi bir zamanında dağcılık, yürüyüş ve kayak yapmak için Alplere seyahat ediyorum. Dağcılıkla birlikte başka bir tutkum da ortaya çıktı: Fotoğraf.

Dolomitler / Dolomites, İtalya / Italy, 2019.

“I travel into the Alps any time of the year in order to enjoy climbing, hiking and skiing. Together with mountaineering, I have also developed another passion: Photography.

Buz tırmanışı / Ice climbing, Dolomitler / Dolomites, 2019.

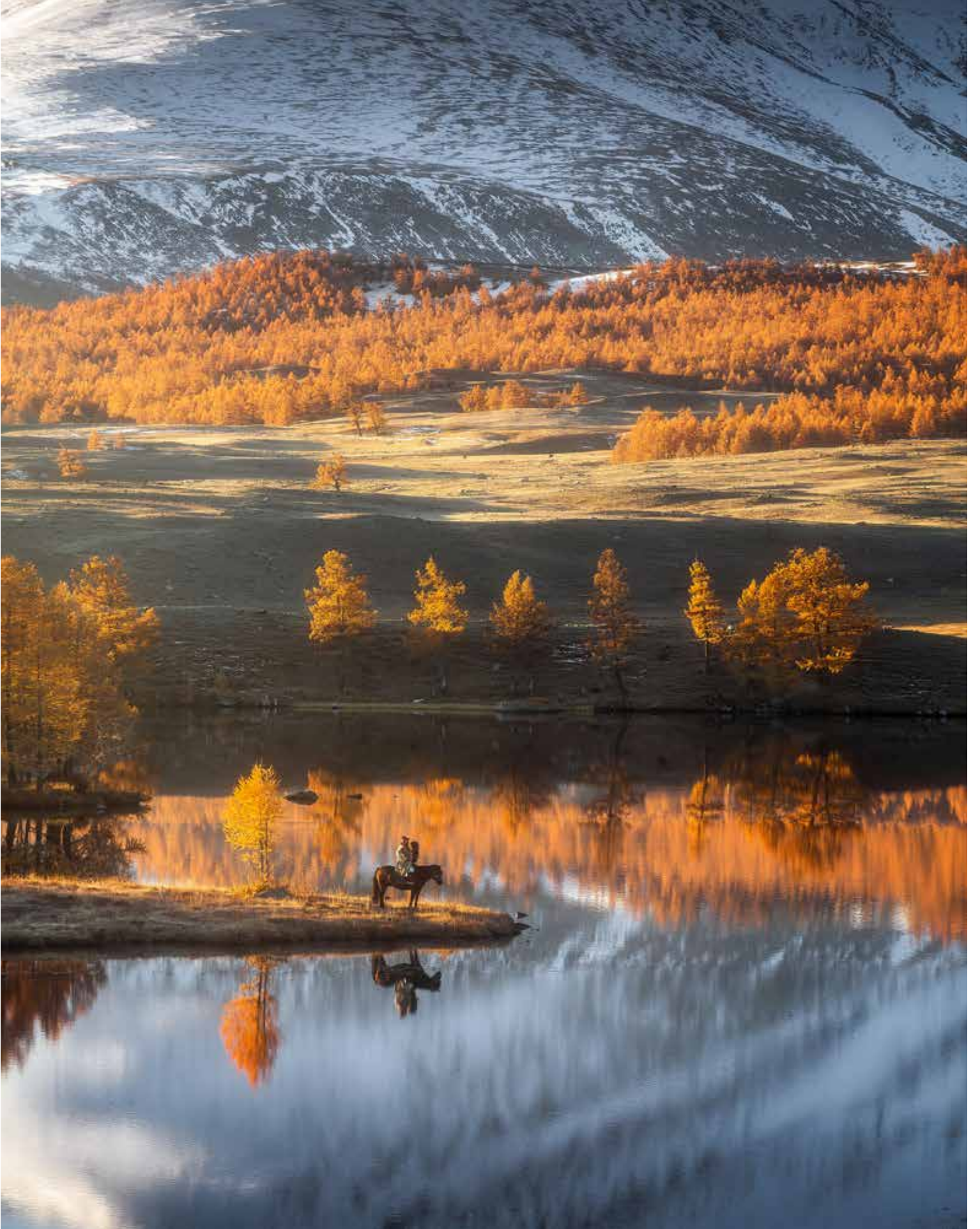
BİO

Çek Cumhuriyeti'nden Jakub Cejpek, tüm dünyada, özellikle Alp ve kaya tırmanışında yakalanması zor anları yakalamaya tutkulu bir dağcı ve gezgindir. En büyük kişisel projesi, çarpıcı dağ fotoğrafları çekmek için sayısız fırsat sunan Avrupa Alplerindeki 4 bin metrelik zirvelerin tümüne tırmanmaktır. 2014'ten beri Fuji Film aynalı objektif kameralarla çalışıyor ve X-Photographers Topluluğu'nun bir üyesidir.

📷 jakubcejpek

BIO

Jakub Cejpek is a mountain enthusiast and traveller from the Czech Republic who is passionate about capturing elusive moments particularly in alpine and rock climbing all around the world. His biggest personal project is climbing all 4,000 meters peaks in the European Alps, which brings numerous opportunities for stunning alpine photography. Since 2014, he has been working with Fujifilm mirrorless cameras and he is a member of X-Photographers Community.

Altay dağları / Altai mountains, 2022.

Kartal avcısı / Eagle hunter, Altay dağları / Altai mountains,
Moğolistan / Mongolia, 2022.

Maceracı Fotoğrafçılar için Bir Cennet: Moğolistan

A Heaven for Adventurous Photographers: Mongolia

Ugii Gölü / Lake, 2022.

“ Coğrafi güzellikleri, Moğolistan’ı fotoğrafçılar için başlıca destinasyonlardan biri hâline getiriyor. Yalnız yürümenin ve fotoğraf çekmenin riskleri var. Ayılarla ve zorlu arazilerle karşılaşabilirsiniz. Ama harika fotoğraflar çekersiniz.

“ *Geographical beauties make Mongolia a top destination for photographers. There are risks to walking alone and taking pictures. You may come across bears and difficult terrains. But you take great photos.*

Erdenebulgan Battsengel

Develer / Camels, Khongor kumulları / Dunes, Moğolistan / Mongolia, 2022.

Gobi ölü / Desert, Moğolistan / Mongolia, 2022.

Atlar / Horses, Buyr Gölü / Lake, Moğolistan / Mongolia, 2022.

Altay dağları / Altai mountains, 2022.

“Fotografçılık bir sürekli öğrenme sürecidir. Daha iyi fotoğraflar çekmek için sürekli olarak kendinize meydan okumalı, bunun için başkalarını izlemeli ve onlardan öğrenmelisiniz.

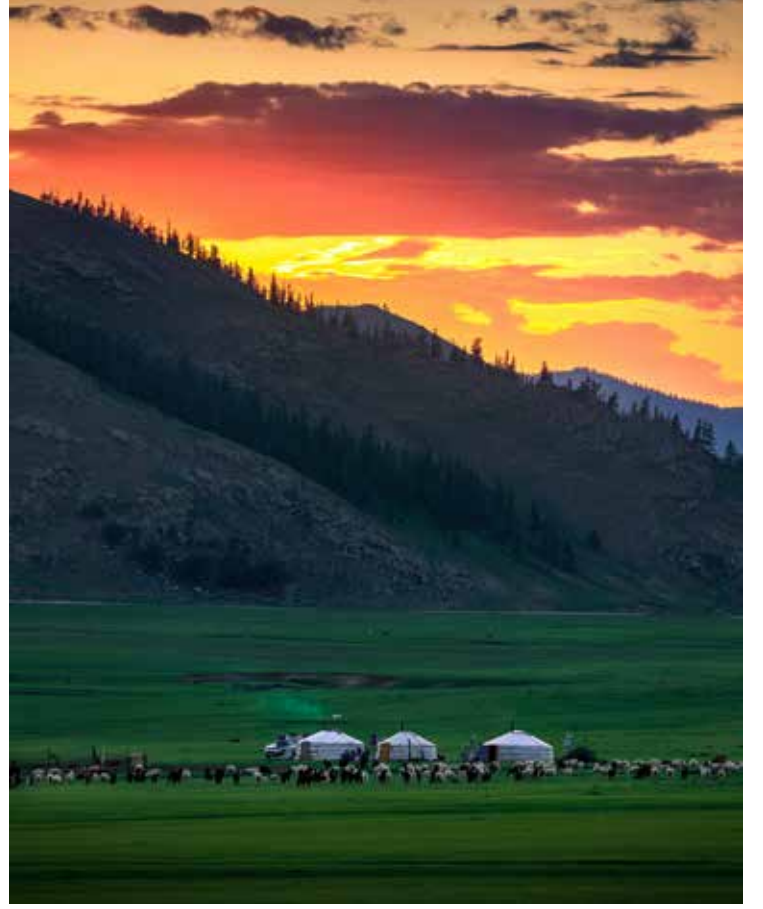
“*Photography is a constant learning process. You have to watch and learn from others to constantly challenge yourself to take better photos.*

Erdenebulgan Battsengel

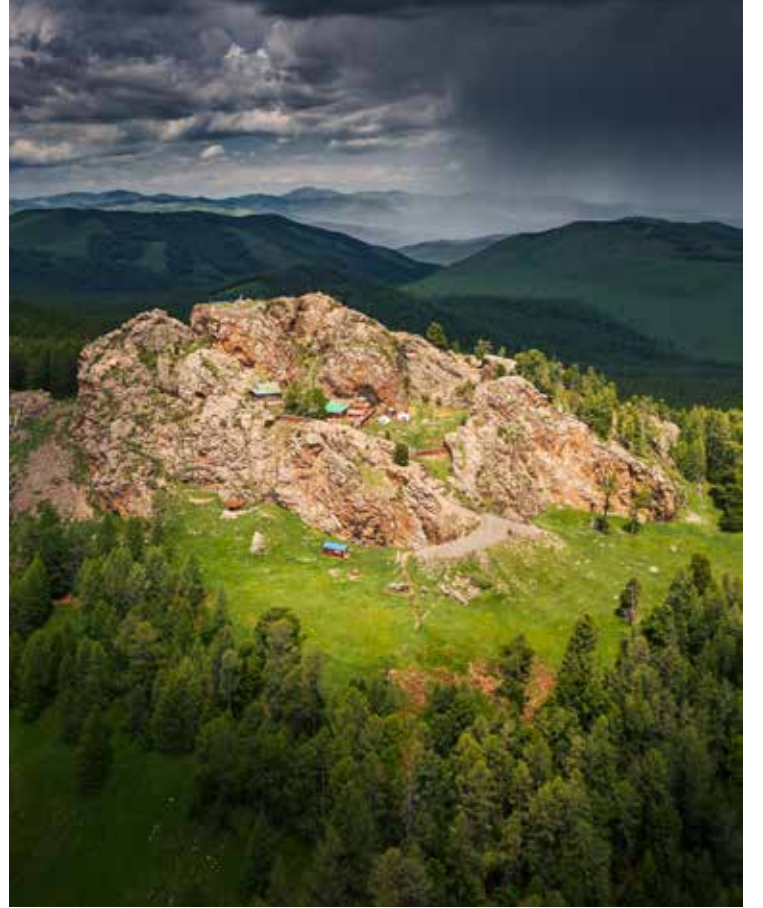
Moğolistan'dan / From Mongolia, 2020-2022.

Moğolistan / Mongolia, 2022.

Saridag dağları / Mountains, 2022.

Tuvkhun Manastırı / Monastery, 2022.

“ Fotoğrafçılık çok fazla adanmışlık, sıkı çalışma ve sürekli öğrenme gerektirir. Sanatçı, hatalarını görmek ve geliştirmek için eleştirinin çok önemli olduğuna inanıyor.

“ *Photography needs lots of dedication and hardwork and constant learning. He believes criticism is very important to see your mistakes and improve on it.*

Ulaan Şelalesi / Waterfall, Moğolistan / Mongolia, 2022.

Emerald Gölü / Lake, Kanada / Canada, 2022.

BİO

Erdenebulgan Battsengel, Moğolistanlı bir fotoğrafçı. Tutkusunun ardından giderek, lisans eğitimini grafik tasarım ve turizm alanında tamamladı. Küçük yaşlardan itibaren çizim yapmayı sever, çoğunlukla Moğolistan'ın kutsal dağlarını çizerdi. Son 10 yıldır Moğolistan'ı dolaşarak fotoğraf çekiyor ve uçsuz bucaksız Moğolistan manzaralarının güzel fotoğraflarını çekiyor. Seyahatleri sırasında, Moğolistan'ın doğal güzelliği konusunda farkındalık yaratmak için duygularını ve gördüğü manzaraları yakalamak, bunları başkalarıyla paylaşmak istedi. Çalışmaları National Geographic ve Lonely Planet gibi dünyaca ünlü seyahat dergilerinde yer aldı. Moğolistan Manzara Fotoğrafçıları Derneği'nin kurucu üyelerinden ve yönetim kurulu üyesidir.

 erdenebulgan_photographer

BIO

Erdenebulgan Battsengel is a photographer in Mongolia. He completed his bachelor's degree in Graphic Design and Tourism following his passion. From young age, he liked to draw and he drew mostly of the sacred mountains of Mongolia. He has been taking photography for the last 10 years travelling through Mongolia and taking beautiful images of vast sceneries of Mongolian landscape. During his travels, he wanted to capture his feeling and sceneries that he saw and share with others to raise awareness about how beautiful the Mongolian landscape could be. His works were featured in the world renowned travel journals such as National Geographic and Lonely Planet. He is one of the founding members of the Mongolian Landscape Photographers Society and the member of the board.

Jefflin Ling

Sanat Müzesi / Art Museum, İzlanda / Iceland, 2016.

Hendek / Foss, İzlanda / Iceland, 2016.

Ateş ve Buz Ülkesinde

In the Land of
Fire and Ice

“ Dünyanın bir sonu varsa orası İzlanda'dır. Yüksek kontrast, buz rengi, karanlıkta ışık dilimi, rüzgârın ve suyun büyüğü... Dünyadaki yabancı gezegen, ıssız ve sessiz. Sanki buzda bir alev yanıyor gibi...

“ *If the world has an end, it must be Iceland. High contrast, color of ice, a slice of light in the dark, magic of wind and water... An alien planet on Earth, desolate and silent. Like a fire burning in the ice...*

izole İzlanda / Isolated Iceland, 2016.

İzlandalı kilise / Icelandic Church, 2018.

“ Fotoğrafçılıktaki hedefim, yoğun ve yorgun bedeni, zihni rahatlatmak. Hayal gücüyle dolu pitoresk ve huzurlu bir dünyayı takdir ederken, doğmanın huzurunu ve sevincini yaşamak.

Uçak enkazı / Airplane wreckage, İzlanda / Iceland, 2016.

Buzdağı / Iceberg, İzlanda / Iceland, 2016.

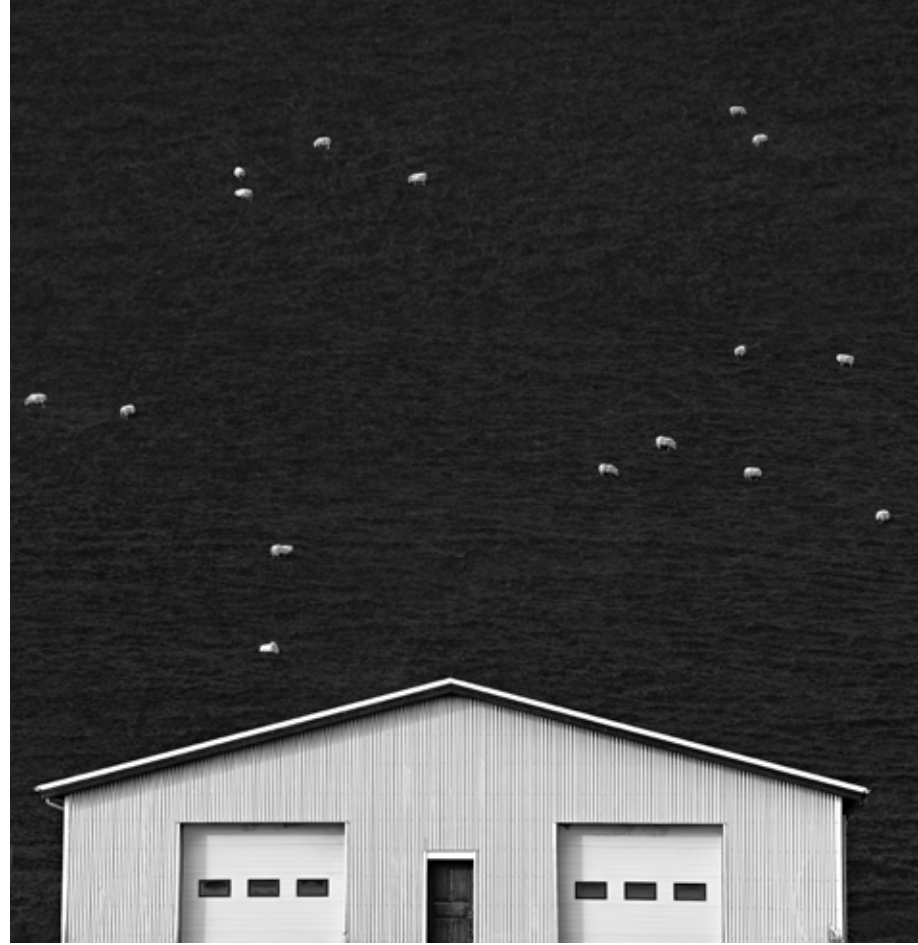
Sığır Kayası / Cattle Stone, İzlanda / Iceland, 2018.

“ *My mission in photography is to relax the occupied and tired body and mind. To experience the peace and joy of being born while appreciating a picturesque and peaceful world full of imagination.* ”

Yalnızlık / Loneliness, İzlanda / Iceland, 2016.

“ İzlanda’da çekim yapmanın en zor yanı, öngörülemez hava koşulları. Birkaç saniye içinde yağmuru, doluyu ve karı yaşayabilirsiniz. Karmaşık bir ruh hali gibi, ama büyüü burada.

“ *The hardest thing about taking photographs in Iceland is the unpredictable weather. You can see rain, hail and snow, all in a few seconds. It resembles a complex mood, but that’s where the magic lies.*

Atlar / Horses, İzlanda / Iceland, 2016.

BİO

Malezya doğumlu Jefflin Ling, eğitimini Kuala Lumpur’da tamamlayıp şirket yöneticisi olarak çalışmaya başladı. 10 yıl önce gizemli bir öğretmenle tanışmasıyla fotoğrafçılığı sevdi ve hayatı değişti. Sokak hayatı, portreler ve manzaralar çekmeye başladı. Sayısız denemeden sonra minimalist, siyah-beyaz fotoğraf tarzını benimsedi. Son birkaç yılda Faroe Adaları’ndan Myanmar’a, Çin’den Slovenya’ya dek pek çok fotoğraf yolculuğu gerçekleştirdi. Seyahatlerinde beklenmedik olaylardan hoşlanan Ling, kaotik dünyadan sessizliğin bir parçasını seçmek olarak tanımladığı fotoğraf anlayışını şöyle anlatıyor: “Fotoğrafçılığın bir anı yakalamakla ilgili olduğu söylenir. Oysa benim yöntemim, uzun pozlamadır. Fotoğraflarımın altın saate ihtiyacı yok. Dondurmaya karar verdiğim anın peşine düşüyorum.”

 jefflin23

BİO

Born in Malaysia, Jefflin Ling completed his education in Kuala Lumpur and started working as a company executive. He fell in love with photography and his life changed when he met a mysterious teacher 10 years ago. He started photographing street life, portraits, and landscapes. After numerous attempts, he adopted the minimalist, black-and-white photography style. In the last few years, he has taken many photography trips from the Faroe Islands to Myanmar, from China to Slovenia. Ling, who enjoys the unexpected events during his travels, describes his photography approach, which he defines as choosing a piece of silence in the chaotic world: “Photography is said to be about capturing a moment whereas my method is long exposure. My photographs don’t need a golden hour. I pursue the moment which I decide to freeze.”

Balışçılar / Fishermen, Datça, Türkiye, 2021.

Durmaksızın Yollarda

“

Gezi fotoğrafçısı için dinlenmek, hayaldir. O, huzursuzdur ve yerinde duramaz. En küçük bir ışık bile onu harekete geçirmek için yeterlidir.

Bursa, Türkiye, 2004.

Non-Stop on the Road

“

Resting is a dream for the travel photographer who is uneasy and restless. Even the faintest light is enough to set them in motion.

Fotoğrafın en sevdiğim yanı, öğretici ve eğlendirici olmasıdır. Hem izlerken hem çekerken... Fotoğrafçı, istesenez de istemesenez de öğretir. Çekim yaparken sizi alıp, başka dünyalara çeker ve zamanla zamansızlık arasında gidip gelir. Fotoğraf, size pek çok insanın yapmak isteyip beceremediği şeyleri yaşatır. Gezip görüp, tanıklık ettirir. Pek çok söz yerine bir solukta anlatır gördüklerini. Yerinizde rahat bırakmaz, gezme duyularınızı acımasızca kaşıyarak yeni yerlere, bilinmeyen dünyalara kışkırtır. Yol hastalığı, bir kez bulaşmaya görsün. Bir arkadaş dürtüsü, bir sergi, bir gösteri, bir sunum, bir şenlik, bir festival daveti, profesyonel çekim ya da benzeri bir çağrı, fotoğrafçıyı hemen harekete geçirir. Aslında amaç, bu fırsatlardan yararlanıp farklı coğrafyaların farklı fotoğraf heyecanlarını yaşamak değil midir?

UZAKLARA YOLCULUK

30 yılı aşkın süredir fotoğrafçı dostlarla yollardayız. Kurucusu olduğum Fotoğrafevi/Fujifilm ile başlattığımız Karayolu Asya gezileri (Sarı Otobüs), en renkli yolculuklardı. Bunun için ağır vasıta sürücü belgesi alarak uzun yol otobüs şoförü bile olmuşum. Yoldaki fotoğraf maceralarımızdan, TRT için "Uzaklara Yolculuk" adında belgeseller yapmıştık. Suriye, Ürdün, Kızıldeniz, Mısır, İran, Lut Çölü, Pakistan, Karakorum Dağları, Hindikuş Dağları, Afganistan, Hindistan, Nepal, Himalayalar, Çin, Sincan Uygur Bölgesi, Gürcistan, Azerbaycan, Hazar Denizi, Türkmenistan, Kazakistan, Kırgızistan, Altay Dağları, Rusya, Sibirya, Moğolistan ve Orhun Anıtları fotoğraf rotalarımızı oluşturuyordu. Her biri başlı başına bir fotoğraf ülkesi... Son dönemlerde Türkiye'de yerel yönetimlerin, "foto maraton" başlığıyla düzenlediği bazı etkinliklere tanık oluyoruz. Özellikle genç ya da yeni amatör fotoğrafçılara olanaklar ve fırsatlar yaratıyor. Ancak bununla birlikte asıl yapılması gereken şey, yörenin görsel belleğini oluşturmak olmalı. Bunun için belgesel tadında işler üreten amatör ya da profesyonel gezi fotoğrafçılarıyla uzun soluklu çalışmalar hedeflenmeli.

What I love most about photography is it being educational and entertaining. Both while viewing and capturing... The photographer educates whether you like it or not. They take you to other worlds and go between time and timelessness while shooting. Photography enables others to experience what many desire to do but are unable. It allows you to travel, to see and witness. It gets across what it sees all in one breath instead of using many words. It just doesn't let you be; it ruthlessly scratches your wanderlust, provoking you to discover new places and unknown worlds. And once you are infected with a passion for the road... A friend's urge, an exhibition, a show, a presentation, a carnival, a festival invitation, a professional shoot or a similar call immediately sets the photographer in motion. Isn't the goal, in fact, to take advantage of these opportunities and experience different photographic thrills in different geographies?

TRAVELING FAR

We have been on the road with our photographer friends for over 30 years. The Asian Highway trips (Yellow Bus) we initiated in collaboration with Photographevi/Fujifilm I am the founder of, were the most colorful trips. I even got a commercial driver's license and became a long-distance bus driver for this purpose. We produced documentaries for TRT titled "Traveling Far" based on our photography adventures on the road. Our photography routes were Syria, Jordan, Red Sea, Egypt, Iran, Lut Desert, Pakistan, Karakoram Mountains, Hindu Kush Mountains, Afghanistan, India, Nepal, Himalayas, China, Xinjiang Uighur Region, Georgia, Azerbaijan, Caspian Sea, Turkmenistan, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Altai Mountains, Russia, Siberia, Mongolia and Orkhon Monuments. Each is a country of photography in themselves... Recently, we have seen some events organized by local authorities in Türkiye under "photo marathon" title. This provides opportunities and occasions especially for young or new amateur photographers. However, the aim should be creating the visual memory of a region. Carrying out long-winded projects with amateur or professional travel photographers who produce documentary works must be the goal.

Burdur, Türkiye, 2008.

- “ Yolculuklara yalnız çıkanlardansanız, yoğun bir ön araştırma yapmanız şart. Tarzınız, deneysel ya da doğaçlama değilse planlama ve organizasyonu önceden yapmanız önemli.
- “ *If you are a solo traveler, it is essential that you do extensive preliminary research. Unless your style is experimenting or improvisation, it is important to plan and organize ahead of time.*

Tortum Gölü / Lake Tortum, Erzurum, Türkiye, 2012.

Fethiye, Muğla, Türkiye, 2022.

Nevruz / Nauruz, Iğdır, Türkiye, 2020.

Kahramanmaraş, Türkiye, 2011.

“ Seyahatlerinizde tur firması tercih ediyorsanız, rehber konusunda titizlenin derim. Doğru rehber, doğru fotoğraf demektir.

“ *If you prefer a tour agency for your travels, I say pay utmost attention to the guide. The right guide means the right photo.*

Maçahel, Artvin, Türkiye, 2011.

Sarıcakaya, Eskişehir, Türkiye, 2008.

Harran, Şanlıurfa, Türkiye, 2009.

Gelver, Aksaray, Türkiye, 2009.

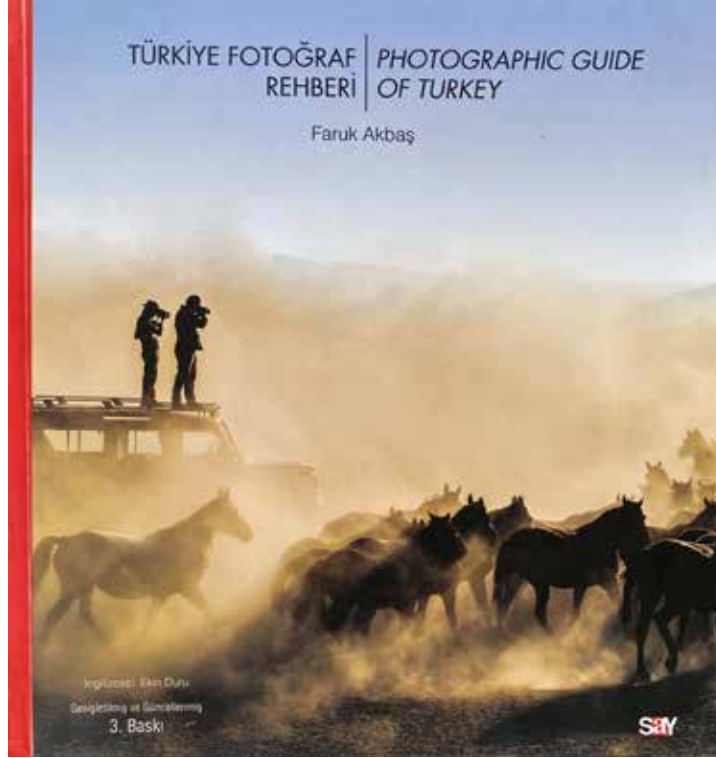
“ Seyahate arkadaşlarınızla gidiyorsanız, seçici olun. Yol arkadaşlarınız fotoğrafçı değilse onlara modellik yaptırarak kompozisyonda ilgi merkezini oluşturabilirsiniz.

“ *If you travel with friends, be selective. If your fellow travelers are not photographers, you can create a center of interest in your composition by having them as models.*

Çarpanak Adası / Island Çarpanak, Van, Türkiye, 2020.

BİR KİTAP / A BOOK

Türkiye Fotoğraf Rehberi

Turkish Photography Guide

“

Bu kitap, Türkiye'nin fotoğrafçılara sunduğu sınırsız olanaklara ilişkin ipuçları içeren bir başlangıç... Farklı mevsimlerde Anadolu'da pek çok kez yapılan yolculukların fotoğrafça birikimini paylaşma arzusu. Bir yanıyla rehber, diğer yanıyla her fotoğrafçının kendi rotasını yaratması için bir ilk adım.

“

This book is an introduction that presents photographers with tips on the unlimited opportunities Türkiye offers... The desire to share the photographic accumulation after many travels in Anatolia in different seasons. On the one hand, it is a guide; on the other hand, it is a first step for every photographer to sketch their own route.

Anadolu coğrafyası, fotoğrafın bulunuşundan hemen sonra gezgin fotoğrafçılarla tanıştı. Avrupa'nın ortalarından başlayan, Anadolu topraklarından geçen ve orada kutsal topraklara ve Afrika'ya kadar uzanan yolculuklarda fotoğrafçılar, bu eski kültürlere, farklı coğrafyalara kamera arkasından baktılar. Ancak sadece bakmakla kalmadılar. Bu gezgin fotoğrafçılar, geçtikleri yerlerdeki yaşama, fotoğrafları aracılığıyla tanık oldular. Son derece güç koşullarda, teknik yetersizlikler içinde çalışıyorlardı. Fotoğraf sevgisi, gezi ve keşif tutkusu, engelleri aşmaları için yeterli oldu. Çoğunun isimlerini bile bilmediğimiz Anadolu'nun ilk gezgin fotoğrafçıların, günümüze ulaşan ürünlerini hâlâ beğeniyle izliyoruz. İstanbul'u fotoğraflayan ve Anadolu yollarına düşen fotoğrafçılar, bu toprakları ve insanlarını yıllarca görüntülediler. Kesintilerle birlikte günümüze kadar süren "Anadolu'yu fotoğrafça okuma" çabası, azımsanmayacak bir birikim sağladı. Konu, kompozisyon, ışık, renk arayan fotoğrafçılar için, yaşadığımız coğrafya, artık, bilinmez değil. İster amatör bir merakın peşinde olanlar, isterse fotoğrafı bir yaşam biçimi olarak seçenler için hâlâ bütün çekiciliğini koruyor.

Anatolian geography met with traveling photographers immediately after the invention of photography. Photographers viewed these ancient cultures and distinct geographies from behind the camera on their journeys, setting off from the central Europe, passing through Anatolia and all the way to the holy land and Africa. But they did not just view. These traveling photographers witnessed the life in these lands by way of their photographs. They were working under extremely difficult conditions with lack of equipment. Their love of photography, passion for travel and exploration sufficed for them to overcome obstacles. We still admire the works of Anatolia's first travel photographers, whose names we do not even know. Photographers that captured Istanbul and set off on the roads of Anatolia have photographed this land and its people for years. The effort to "read Anatolia photographically" that has survived to date with interruptions, has resulted in a substantial accumulation. For photographers who search a for subject, a composition, light and color, the geography we live in is no longer uncharted. It still retains all its charm for those who pursue an amateur curiosity or those who choose photography as a way of life.

Türkiye'nin çeşitli uygarlıklar açısından çok katmanlılığı, çok yönlü yapısı, doğal ve kültürel mirası, onu eşsiz bir ülke yapıyor. Türkiye'de Roma'dan fazla Roma, Yunanistan'dan fazla Eski Yunan kalıntısı var. Selçukluların ve 600 yıllık Osmanlı İmparatorluğu'nun en iyi yapıları yine Türkiye'de. Anadolu'da dolaşırken Türk, Kürt, Arap, Laz, Gürcü, Boşnak, Türkmen, Azeri gibi etnik grupların; Rum, Ermeni, Yahudi azınlıkların yaşam ve üretim ilişkilerinin izleri ile karşılaşsınız. Kırsal kesimde ya da dağlara yaptığınız yolculuklarda köylüler, göçerler, Yörüklerle tanışsınız. Türkiye, dağları, yaylaları, nehirleri, gölleri ve denizleriyle zengin bir coğrafyayı barındırır. Kendini ülkemize adanmış ünlü arkeolog Seton Lloyd, Anadolu coğrafyasını açık bir sol el görüntüsüne benzetir. Elinizi açıp ileri doğru uzattığınızda, Toros Dağları içe doğru bükülmüş başparmak gibidir. Avuç içi çukur plato, elin topuk bölümü doğudaki dağ kütlesi, parmaklar da alçala alçala batı yönüne giden ve yankısı Ege adalarına kadar süren sıradağlardır. Eski dünyanın Asya, Avrupa, Afrika ana karalarının geometrik merkezinde olan Anadolu gezegenimizdeki uygarlık beşiklerinden biridir. Sanat tarihi ve arkeolojik değerler açısından en zengin ülkeler arasındadır. Türkiye aynı zamanda tarihsel yolların kesiştiği bir merkezdir. Ticaret Yolu, İpek Yolu, Kral Yolu yaşadığımız topraklardan geçer. Denizlerle çevrili bu topraklarda ortalama bin 100 metre olan yükseklik, doğuda 2 bin metreyi bulur. Bu rakım, dünya ortalamasına göre oldukça yüksektir. Dağlar, tekdüze olmayan doğa görüntüleri sunarken; yükseklik farkları, tarım ürünlerini ve yaşam koşullarını da etkiler. Anadolu'nun bu doğa, tarih ve yaşam zenginliği, fotoğrafçılara geniş bir yelpaze sunar. Platonun fotoğrafik keşfini yapmak ve portfolyosunu çıkarmak, öncelikli işlerimizden olmalı. Üstelik yaşam sürdükçe portfolyoları sürekli yenilemek gerekiyor ve biz fotoğrafçılara da yola çıkmak, üretmek ve belgelemek gibi güzel ve önemli sorumluluklar düşüyor. Son yıllardaki teknik yenilikler, iletişim ve ulaşımdaki gelişmeler, yerli - yabancı gezi yayınlarının artışı ve sosyal medya, fotoğrafın yaygınlaşmasında sıçrama yaptı. Ancak itiraf etmeliyiz ki bu gelişmeler, biçim kaygısının öne çıktığı, anlık paylaşım ya da yarışmalarla tüketilen fotoğrafların artmasına daha çok yaradı. Eksik olan, daha çok yapılması gereken, "insana dair" ve "fotoğrafça" söylemi olan Türkiye fotoğraflarıdır. Bunun için de daha çok bilgiye, daha çok emeğe ve tabii ki daha çok sırt çantalı fotoğrafçıya gereksinim var.

Türkiye is a unique country thanks to its multi-layered structure as a home to various civilizations, its natural and cultural heritage. In Türkiye, there are more Roman ruins than in Rome and more Ancient Greek ruins than in Greece. The finest structures of the Seljuks and the 600-year-old Ottoman Empire are again in Türkiye. While traveling in Anatolia, you come across traces of the life and relations of production of ethnic groups such as Turkish, Kurdish, Arab, Laz, Georgian, Bosnian, Turkmen, Azeri and the Greek, Armenian and Jewish minorities. You meet villagers, nomads and Yuruks on your trips to the countryside or mountains. Türkiye boasts a rich geography with its mountains, plateaus, rivers, lakes, and seas. The famous archaeologist Seton Lloyd who devoted himself to our country Türkiye, likens the Anatolian geography to the image of an open left hand. When you open your hand and stretch it forward, the Taurus Mountains is like a thumb bent inward. The palm is a hollow plateau, the hand's heel is the massif in the east, the fingers are the mountain ranges that stretch to the west by descending and echo in the Aegean islands. Anatolia, in the geometric center of the ancient world's mainlands of Asia, Europe and Africa, is a cradle of civilization on our planet. It is among the wealthiest countries with regard to art history and archaeological assets. Türkiye is also a center where historical roads intersect. Trade Road, Silk Road, King's Road pass through the lands we live in. The average altitude in these lands surrounded by seas is 1,100 meters which reaches up to 2 thousand meters in the east. This is considerably higher than the world average. While the mountains offer non-uniform natural views; differences in altitude also affect agricultural products and living conditions. The richness of nature, history and lifestyle in Anatolia offers a wide range of opportunities to photographers. Making a photographic exploration of the plateau and creating its portfolio should be a top priority for us. Moreover, portfolios need to be constantly renewed as time goes by and we photographers have good and important responsibilities such as setting out, producing and documenting. Thanks to the technical innovations in recent years, developments in communication and transportation, the increase in domestic and foreign travel publications and social media, there has been a leap in popularity of photography. However, we must admit that these developments have rather benefited the increase in the number of photographs consumed by instant sharing or competitions, in which form is a main concern. What lacks, what we should focus on is Türkiye photographs with "human" and "photograph" discourses. For this purpose, more know-how, more effort and of course, more backpacker photographers are needed.

İzmir, Türkiye, 2010.

Artvin, Türkiye, 2022.

Muğla, Türkiye, 2006.

BİO

Ülkemizin gezi ve belgesel fotoğrafçılarından Faruk Akbaş, dünyanın birçok ülkesinde 35 yıldır çekimler yapıyor. Fotoğrafları National Geographic ve Daily Telegraph'ın da aralarında bulunduğu pek çok dergi ve gazetede yayımlandı. Uzun yıllar Yolculuk Dergisi'nde röportaj fotoğrafçılığı yaptı. İstanbul'da Fotoğrafevi'ni kurdu. Sarı Otobüs adıyla Türkiye'den karayoluyla Asya ve Afrika ülkelerine fotoğraf yolculukları düzenledi. "Uzaklara Yolculuk", "Işığın İzinde", "Anadolu'nun Özgün Giysileri", "Babadağ'ın Gördükleri", imza attığı filmler arasında. Fujifilm marka elçisi olan Akbaş, 1995'ten bu yana Fotoğraf Dergisi'nin yazarı. "Türkiye Fotoğraf Rehberi", "Gezi Fotoğrafçılığı", "Dijital Dünyada Fotoğraf", "Maçahel", "Fotoğraf Teknik Okumaları", "Fotoğraf Cepte", "Fotoğrafta Pratik Kompozisyon" Akbaş'ın kitaplarından bazıları.

 mfarukakbas

BİO

Faruk Akbaş, A Turkish travel and documentary photographers, has been photographing many world countries for 35 years. His photographs have been published in many magazines and newspapers, including the National Geographic and the Daily Telegraph. He worked as an interview photographer in Seyahat Magazine for a long time. He is the founder of Fotoğrafevi (Photography House) in Istanbul. He organized photography trips to Asian and African countries by road from Türkiye under the name "Yellow Bus". Among the films he produced are "Traveling Far", "On the Trail of Light", "Authentic Anatolian Attire", and "What Babadağ Sees". Akbaş, a Fujifilm brand ambassador, has written articles for Photography Magazine since 1995. "Türkiye Photography Guide", "Travel Photography", "Photography in the Digital World", "Maçahel", "Photography Technique Readings", "Photography in Pocket", and "Practical Composition in Photography" are some of Akbaş's books.

Popüler Turist Destinasyonlarından Kaçınmak

“ Seyahat ederken aynı zamanda plan yapma konusunda tembelim ve sadece dolaşıp keşfetmeyi tercih ediyorum. Benim için yeni bir senaryoda veya durumda harika görüntüler yakalamak her zaman daha kolay.

Fırtınanın içinden / Through the storm, Tallinn, Estonya / Estonia, 2022.

Tartışma / Discussion, Kuressaare, Estonya / Estonia, 2021.

Avoiding Popular Tourist Destinations

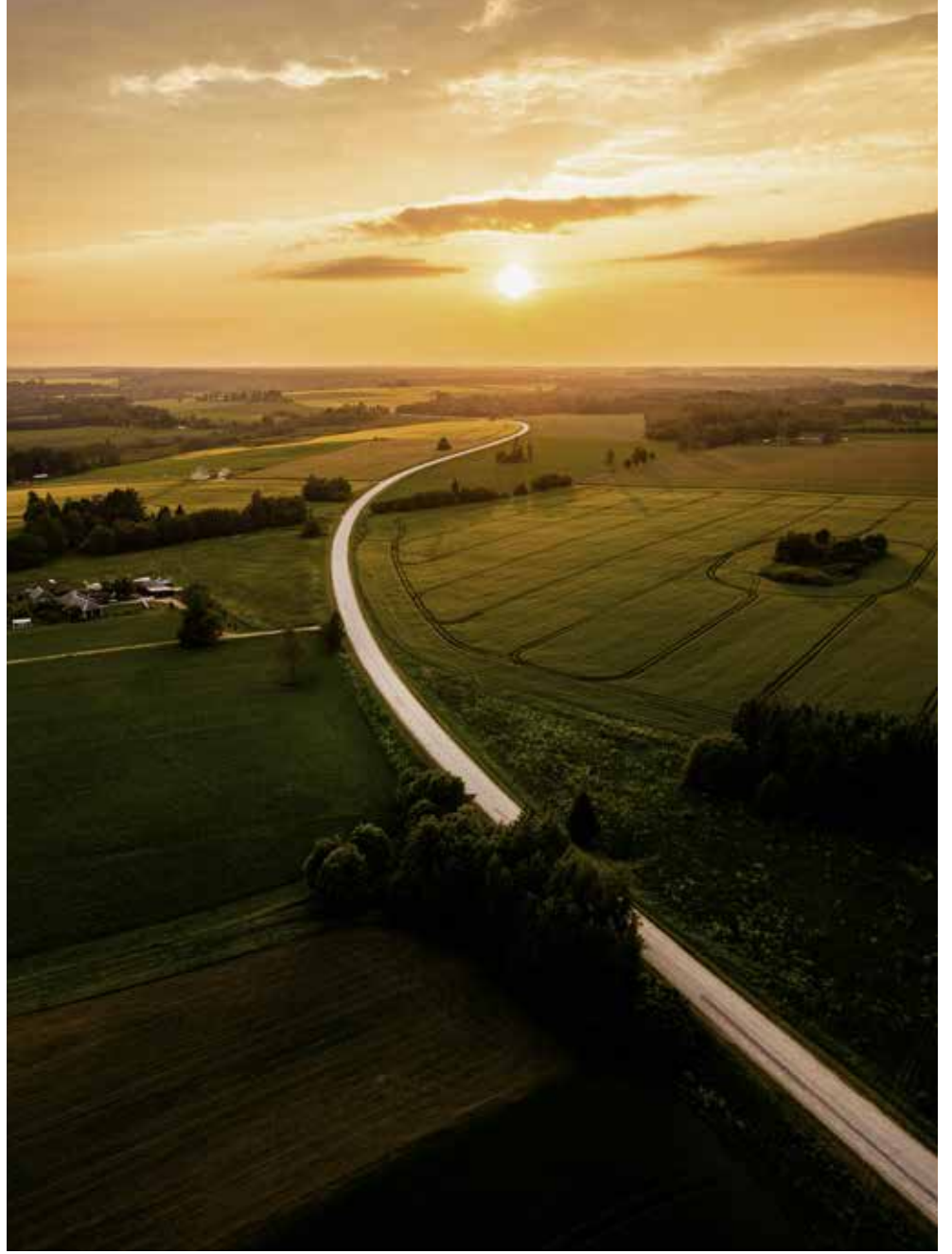
“ While traveling I’m also a lazy planner and I prefer to just walk around and explore the locations. For me it’s always easier to capture great images in a new scenario or situation.

“

En sevdiğim fotoğraflarımın çoğu yurt dışında çekildi. Çünkü bir yabancı olarak her şeyi farklı bir gözle görebiliyorsunuz ve yerlilerin doğal kabul ettiği veya alışık olduğu şeyler size ilginç geliyor. Böylece her şeyi görmeye, hissetmeye ve yakalamaya hazır taze bir kağıt yaprağı gibi olduğunuz için günlük şeyleri bile yakalamak kolaylaşıyor.

“

Most of my favorite photos are taken abroad as it seems that as a foreigner you see things differently and things that locals take for granted or are used to, seem interesting to you. So it's easier to capture even those everyday things as you're like a fresh sheet of paper, ready to see, feel and capture everything.

İlk ışıklar / First lights, Tallinn, 2020.

Kõpu Deniz Feneri / Lighthouse, Hiiumaa, Estonya / Estonia, 2019.

Baharda gün doğumu / Sunrise in spring, Viru bog, Estonya / Estonia, 2017.

“ Popüler turistik yerlerden kaçınmaya çalışıyorum. Benim için bir yerin hoş bir anını ya da hissini yakalamak, turistik bir yerin fotoğrafından daha zevkli.

Yılbaşı pazarı / Christmas market, Tallinn, 2017.

Kuzey ışıkları / Northern lights, Viru bog, 2016.

“ I try to avoid popular tourist attractions. For me it offers bigger pleasure to capture a nice everyday moment or a feeling of the location than a good photo of a sightseeing attraction.

Tallinn, 2020.

Kassari, Estonya / Estonia, 2018.

Saare, Estonya / Estonia, 2014.

BİO

Estonya'nın Tallinn şehrindenim. 2008, ilk fotoğraf makinemi aldığım; etrafımdaki anları yakalamaya ve süreçle birlikte öğrenmeye başladığım yılı. 2011 yılında Estonya'nın en büyük haber kuruluşu olan Ekspress Media'da serbest olarak çalışmaya başladım. Orada geçirdiğim yedi yılın son iki senesinde fotoğraf ekibinin direktörü olarak çalıştım. 2018'de Estonya'da ve dünyanın dört bir yanında farklı müşterilerle çalışarak; çoğunlukla spor, portre ve röportaj çekimleri yaparak serbest çalışmaya döndüm. Aynı zamanda Fujifilm X-fotoğrafçısıyım. İş dışında sokak ve seyahat fotoğrafçılığında hoşlanıyorum. Bu yüzden etrafımda olup bitenleri yakalamak için fotoğraf makinemi her zaman yanımda taşıyorum.

hosula_photography

BIO

I'm from Tallinn, Estonia. 2008 was the year when I bought my first camera and started capturing moments around me and learning through process. In 2011 I started working as a freelancer for Ekspress Meedia, the biggest news corporation in Estonia. During my 7 years with them and last two years as a chief of photographers staff. In 2018 I turned to freelance, working with different clients in Estonia and around the world, shooting mostly sports, portraits and reportage. I'm also a Fujifilm X-Photographer. Outside of work I enjoy street- and travel photography, so I have my camera always with me to capture whatever happens around me.

Küba'nın Etnik Renkleri

Ethnic Colors of Cuba

“

Kübalı kimliğini oluşturan ana etnik gruplara odaklı makro bir proje yürütüyorum. Afrika kökenlilerin ve ada yerlilerinin torunları, İspanyol soyundan gelenler ile Çin topluluğu, çalışmamın ana odak noktası.

“

I am currently running a macro project focused on the main ethnic groups that make up the Cuban identity. Grandchildren of Africans and islanders, Spanish descendants, and the Chinese community are the main focus of my work.

Küba belki de dünyanın en çok fotoğrafı çekilen ülkesi, buna karşın aslında en az bilinenlerden biri. Bu yüzden bu renkli ülke hakkında bildiğim her şeyi göstermeye karar verdim. Önce Havana'nın günlük yaşamına odaklanarak sokak fotoğrafçılığıyla başlıyorum, ardından yavaş yavaş Küba'ya geçiyorum. Portre dünyası, küçük belgesel diziler, Afro-Küba danslarının provaları, tütün toplayan köylüler kadrajlarımı süslüyor. Saha çalışmama paralel olarak saatlerce teorik dokümantasyon inceliyorum. Küba tarihi ve antropolojisi üzerine kitaplar okuyorum. İçimden bir ses, en sevdiğim konuların bunlar olduğunu söylediğinden projelerim de bu yönde ilerliyor. Bugüne dek pek çok ülkeden seyahat, manzara ve portre fotoğrafçılığı tutkunu yüzlerce öğrenciyle çalıştım. Zamanla amatör gezginlerin fotoğrafçıya dönüşmelerinde en önemli hususları tespit ettim. Bu üç nokta, öğretim faaliyetimin ana odak noktasının oluşturuyor:

- 1- Doğru fotoğrafları ayırt etmek,
- 2- Arka plana, ışığa, ana odaklanırken ve fotoğraf çekmek için insanlara yaklaşırken heyecanı kontrol altında tutmak,
- 3- Yolculuğunuzu ifade eden en iyi fotoğraf dizisini ortaya çıkarmak.

Küba üzerine yaptığım çalışmalara kişisel bir bakış açısıyla yaklaşıyor ve bugüne kadarki işlerimden farklı olarak yeni bir seyahat fotoğrafçılığı perspektifi geliştiriyorum. Detayları, louisalarcon.com internet adresi üzerinden görebilirsiniz. Bu platformda yer alan fotoğraflar ve makaleler, ABD ablukası nedeniyle Küba'daki kıtlık ve yiyecek çeşitliliği eksikliği sorununa da vurgu yapıyor.

Cuba is perhaps the most photographed country in the world, yet it is actually one of the least known. That's why I decided to display everything I know about this colorful country. I begin with street photography by focusing on the daily life of Havana, then gradually move on to Cuba. The world of portraits, short documentary series, rehearsals of Afro-Cuban dances, villagers collecting tobacco adorn my frames. In parallel with my field work, I review theoretical documentation for hours. I am reading books on Cuban history and anthropology. My gut tells me these are my favorite subjects so my projects are moving in this direction.

To date, I have worked with hundreds of students from numerous countries passionate about travel, landscape and portrait photography. Over time, I identified the most important points in amateur travelers' transformation into photographers. These three points are the main focus of my lecture:

- 1- Distinguishing the correct photos,*
- 2- Keeping the excitement in check while focusing on the background, light, the moment and approaching people to take pictures,*
- 3- Determining the best photograph series that represent your journey.*

I approach my work on Cuba from a personal perspective and attempt to develop a new travel photography perspective unlike my previous work. You can see the details on the website louisalarcon.com. The photos and articles on this platform also highlight the issues of famine and lack of food diversity in Cuba due to the US blockade.

“ Bir fotoğrafçı iyi bir göze sahip olmanın yanı sıra, orijinal konular bulmak için kişisel meraka ve eğitime ihtiyaç duyar.

“ *In addition to having a good eye, a photographer needs personal curiosity and training to find original subjects.*

“ Kurgu ve hikâye anlatıcılığı, fotoğraf tarzımın ağırlık noktaları.
Burada fotoğrafları nasıl seçip sıralayacağınızı bilmek çok önemli...

“ *Editing and storytelling are the bases of my photography style.
Here, it is essential to know how to select and sort photos...*

BIO

Topoğrafya ve fotogrametri mühendisi olan Louis Alarcon, Valencia doğumlu. 2007 yılında ülkesinin yaşadığı ekonomik kriz nedeniyle Küba ve İspanya'ya fotoğraf turları düzenlemeye başladı. Sonra belgesel fotoğrafçılığı mesleğe dönüştürdü. Profesyonel bir fotoğrafçı ve fotoğraf eğitmeni olan Alarcon, ana projelerini seyahat, sokak ve insan fotoğrafçılığı üzerine yoğunlaştırıyor. Fotoğrafçılığa tutkuyla bağlı olduğunu söyleyen Alarcon, "yıllardır yaşadığım Küba'yı derinlemesine tanıyorum. Eşimin Kübalı olması da bana yardımcı oluyor. Bu sayede Küba hakkında yaptığım fotoğraf çalışmalarını turistik klişelerden çok uzaklara taşıyabiliyorum. Küba'da, genellikle fark edilmeyen fotoğraf hikâyeleri üzerinde odaklanıyorum," diyor.

 igerscuba

BIO

Louis Alarcon, a topography and photogrammetry engineer, was born in Valencia. Due to the economic crisis in his country, in 2007 he started organizing photography tours to Cuba and Spain. Then documentary photography became his profession. As a professional photographer and photography instructor, Alarcon focuses his main projects on travel, street and people photography. Stating that he is committed to photography with passion, Alarcon says, "I know Cuba I have lived in for years, profoundly. The fact that my wife is Cuban also helps me. In this way, I can bring my photography on Cuba away from touristic cliches. In Cuba, I focus on photo stories which often go unnoticed."

Çita / Cheetah, Serengeti, Tanzanya / Tanzania, 2011.

Afrika Hayali

“ Fotoğraf hayatımdaki en büyük hayalim, Afrika ve farklı ülkelerde nesilleri hızla tükenmekte olan hayvanların fotoğraflarını çekmekti ve bunu başardım.

African Dream

“ *My biggest dream in my photography career was to photograph the animals going rapidly extinct in Africa and other countries, and I made it come true.*

Gümüş sırtlı goril / Silverback gorilla, Uganda, 2013.

Bufalo / Buffalo, Kenya, 2011.

“ Dünyada, en büyük yedi vahşi kedinin fotoğrafını çekebilen çok az sayıda fotoğrafçı var. Ben de bunlardan biri olmak için çabalıyorum.

Yaklaşık olarak 12 yıldan beri, Afrika'yı ve yaban hayatını fotoğraflama hayalimin peşinden koşuyorum. Özellikle de Kenya, Uganda, Sabi Sabi ve Botswana ile ilgileniyorum. Ayrıca Breziya'da Pantanal, Amerika'da Montana'ya giderek vahşi yaşam fotoğraflarını çektim ve çekmeye devam ediyorum. Fotoğraflarını çektiğim hayvanların sayıları büyük bir hızla azalmakta. Bunun en büyük nedeni de kaçak avlanmanın hâlâ devam etmesi, insanların bu hayvanların yaşam alanlarına girmeleri ve bu alanlarda yapılaşmaya başlamaları. Kürkleri için avlanan leoparların da sayısı hızla azalıyor. Diğer yanan filler dişleri, gergedanlar ise boynuzları için avlanmakta. Bunun dışında Silverback cinsi goriller koruma altında olmalarına rağmen, dünyada sadece bin civarında birey kalmış durumda. Nesli tükenmekte olan ve fotoğrafını çekmeyi başardığım Sudan isimli son erkek gergedan, 2018 yılında Kenya'da yaşamını yitirdi.

For almost 12 years, I have been pursuing my dream of photographing Africa and its wildlife. I have a particular interest in Kenya, Uganda, Sabi Sabi, and Botswana. I also traveled to Pantanal, Brazil and Montana, USA to take wildlife photographs which I still do. The number of animals I photograph, is declining rapidly. The biggest reasons are the ongoing poaching activities, people entering the habitats of these species and developing these areas. The number of leopards, hunted for their fur, is also declining. On the other hand, elephants are hunted for their tusks, and rhinos for their horns. Despite being a protected species, there are only around 1000 Silverback gorillas left in the world. The last male rhino named Sudan, an endangered species that I managed to photograph, died in Kenya in 2018.

“ There are a handful photographers in the world who can photograph the seven largest wild cats. I work towards becoming one of them.

Afrika'dan / From Afrika, timsah, kapibaralar ve zürafalar / Alligator, capybaras and giraffes, 2015-2018.

“ Şu ana kadar yedi büyük vahşi kedinin altısının fotoğrafını çekme fırsatını yakaladım (çita, leopar, aslan, kaplan, puma, jaguar).

“ *So far, I have been able to photograph six of the seven big wild cats (cheetah, leopard, lion, tiger, cougar, jaguar).*

Afrika'dan / From Afrika, babunlar ve filler / Baboons and elephants, 2011-2015.

Pantanal, Brezilya / Brazil, 2018.

“ Fotoğrafını çekemediğim bir tane vahşi kedi kaldı. O da “hayalet kedi” olarak bilinen kar leoparı. En kısa zamanda onu da fotoğraflamak istiyorum.

Kanada vaşağı / Canadian lynx, Montana, ABD / USA, 2016.

“ *There is only one wild cat left that I have not photographed. That is the snow leopard, also known as the “ghost cat”. I would like to photograph it as soon as possible.*

BİO

Akademik kariyeri olan eğitimci ve konusunda son derece başarılı ustalardan fotoğraf konusunda destekler aldı. 2008 yılında Gaziantep İpekyolu Fotoğraf Sanatı Derneği'ni (GİFSAD) kurdu. Fotoğraf çalışmalarını Türkiye Cumhuriyeti Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın “fotoğraf sanatçısı” belgesine sahip oldu. 2020 yılında Türkiye’de, vahşi yaşam ve doğa konusunda “yılın fotoğrafçısı” seçildi. Uluslararası patronajlı fotoğraf yarışmalarındaki ödül ve derecelerinden dolayı International Federation of Photographic Art tarafından EFIAP, Global Photographic Union (GPU) tarafından ise CROWN2 unvanları ile ödüllendirildi. Birçok ulusal ve uluslararası fotoğraf yarışmasının jüri üyeliğini yaptı. Yedi kişisel sergisinin yanı sıra, birçok karma sergide ve slayt gösterisinde yer aldı. Fotoğrafları çeşitli kitap ve dergilerde yayınlandı. Doğaner’in “Vahşi Rüya” isimli bir de fotoğraf kitabı bulunuyor.

 eroldoganerphotography

BİO

He was supported by instructors with academic careers and highly successful masters in the field of photography. He founded Gaziantep İpekyolu Art of Photography Association (GİFSAD) in 2008. He received the “photography artist” certificate from the Turkish Ministry of Culture and Tourism for his photography works. In 2020, he was selected as the “photographer of the year” in Türkiye in wildlife and nature. He was bestowed the titles of EFIAP by the International Federation of Photographic Art and CROWN2 by the Global Photographic Union (GPU) for his awards and degrees in photography competitions under international patronage. He acted as a jury member in many national and international photography competitions. In addition to opening seven solo exhibitions, he participated in numerous group exhibitions and slide shows. His photographs have been published in various books and magazines. Doğaner also has a photography book titled “The Wild Dream”.

Murabba Sarayı / Al Murabba Palace, Riyad / Riyadh, Suudi Arabistan / Saudi Arabia, 2020.

Kral Abdülaziz Deve Festivali / King Abdulaziz Camel Festival, Rumah, Suudi Arabistan / Saudi Arabia, 2017.

Saraylar, Develer ve Kaleler...

Palaces, Camels and Castles...

El Ula / Al Ula, Suudia Arabistan / Saudi Arabia, 2021.

“

Fotoğrafların evrensel diline ve yaşadığımız dünyayı anlamlandırma biçimimizi nasıl etkilediğine odaklanıyorum. Buna mukabil Suudi Arabistan benim için bir fotoğraf alanı hâline geldi.

“

I focus on the universal language of photographs, and how they influence the way we make sense of the world we live in. Accordingly, Saudi Arabia has become a photographic field for me.

Sami Altokhais

El Baha / Al Baha, Suudi Arabistan / Saudi Arabia, 2017.

Tanume / Tanomah, Suudi Arabistan / Saudi Arabia, 2017.

Abha, Suudi Arabistan / Saudi Arabia, 2017.

Hegra mezarları / tombs, **Suudi Arabistan** / Saudi Arabia, 2021.

Za'abeel Kalesi / Za'abl Fort, **Sekake** / Skaka, **Suudi Arabistan** / Saudi Arabia, 2013.

Katif / Qatif, **Suudia Arabistan** / Saudi Arabia, 2013.

“ Her yıl yerli halk ve turistler, kültürel gösterilere, yarışlara ve güzellik yarışmalarına katılan binlerce deveyi görmek için Rumah kasabasında düzenlenen Kral Abdualziz Deve Festivali'ne akın ediyor.

“ *Each year, locals and tourists flock to the King Abdualziz Camel Festival, in the town of Rumah, to have a glimpse of thousands of camels participating in cultural shows, camel races and beauty pageants.*

Zahran / Dhahran, Suudi Arabistan / Saudi Arabia, 2013.

Eski / Old Ushaiger, Suudi Arabistan / Saudi Arabia, 2017.

“ Doğu vilayetinde, Körfez’de yer alan Katif, Suudi Arabistan’ın en eski yerleşim yerlerinden biri. Katif kıyı şeridi, karides ve birçok balık çeşidi bakımından zengin ve bunlar teknelerle anakaraya taşınıyor.

“ *Situated in the eastern province and on the Gulf, Qatif is one of the oldest settlements in Saudi Arabia. The Qatif coastline is rich with shrimp and many varieties of fish, which these boats help carry and transport to mainland.*

Najran, Suudi Arabistan / Saudi Arabia, 2017.

BİO

Hayatının büyük kısmını Suudi Arabistan ve Amerika Birleşik Devletleri arasında seyahat ederek geçirdi. Birbirinden tamamen farklı iki kültürde büyümüş biri olarak geçmişi, dünyayı ve insanları görme biçimini etkiledi. Birçok fotoğrafçı gibi onun da fotoğrafçılık yolculuğu çok genç yaşta, National Geographic’in sayfalarını karıştırarak ve buradaki canlı görüntülerle dolaylı seyahatler yaparak başladı. Dünyayı keşfetmek ve seyahat fotoğrafçılığı aracılığıyla belgelemek için mümkün olduğunca fazla zaman harcıyor. Sami'nin gezi ve belgesel çalışmaları çeşitli yayınlarda yer alıyor. Serbest fotoğrafçı, hâlen Suudi Arabistan'da yaşıyor.

 samitokhais

BIO

He has spent most of his life traveling constantly between Saudi Arabia and the United States. His background, in having grown up in two distinctly different cultures, has had an impact on the way he sees the world and people. Like many, his journey in photography started at a very young age by skimming the pages of National Geographic and traveling vicariously through their vivid images. Now, he spends as much time as possible exploring the world and documenting it through travel photography. Sami's travel and documentary work has been seen in various publications. He is a freelance photographer and currently lives in Saudi Arabia.

Manastır / The Monastery (el-Deir), Petra, Ürdün / Jordan, 2013.

Çöl Işığını Dengelemek

Balancing the Desert Light

“ Petra’da geniş formatlı siyah-beyaz negatifleri kullanarak 19. yüzyıl gravürleriyle bağlantı kurmaya çalıştım. Kavurucu ışığı, çöl ortamlarında karakteristik hâle getirmek istedim.

“ *At Petra, I tried to make a connection with 19th century engravings using wide-format black and white negatives. My desire was to make the overwhelming light characteristic of desert environments.*

Bahçe Tapınağı / The Garden Temple, Petra, 2013.

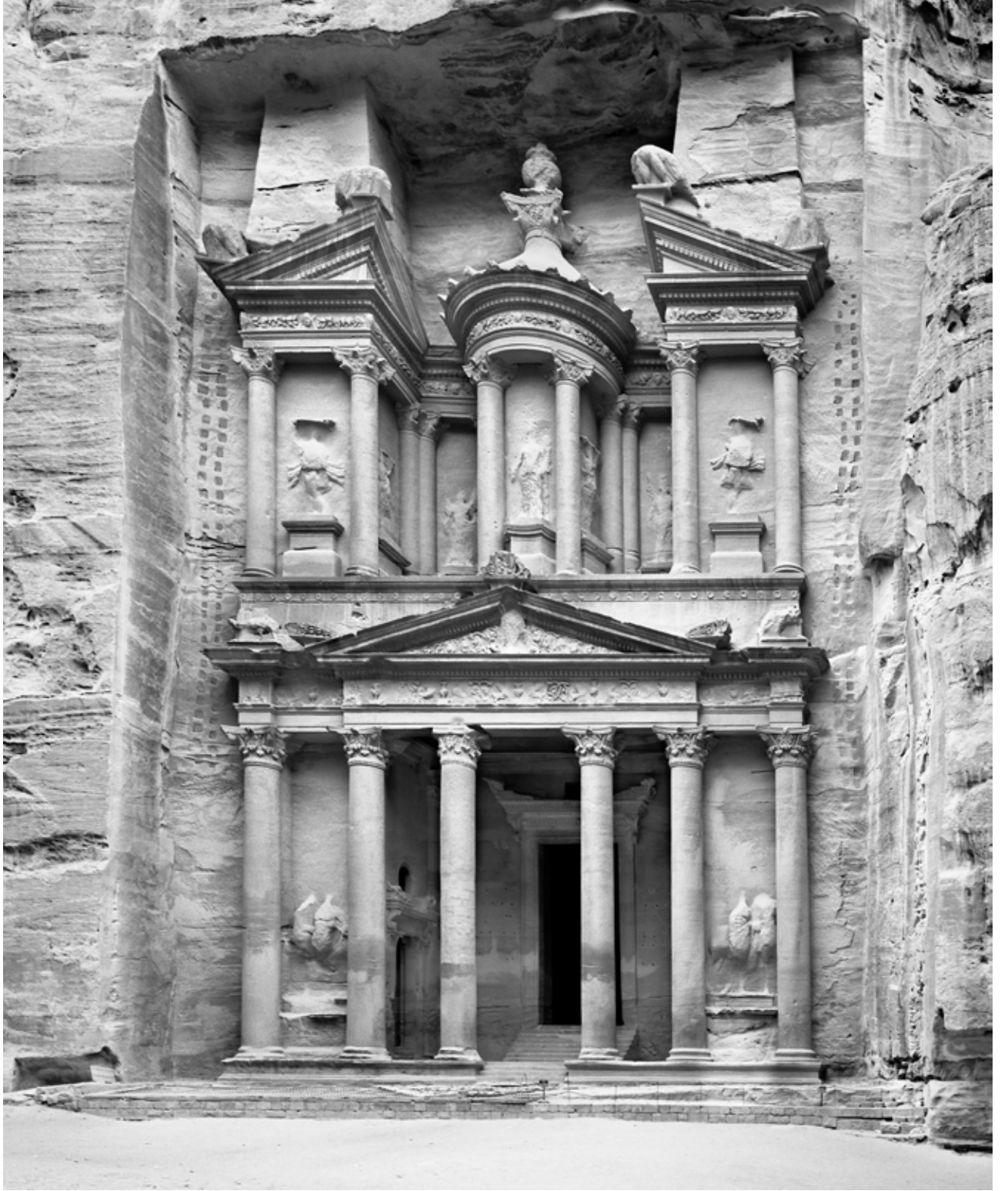
Büyük Tapınak / The Great Temple, Petra, 2013.

Nabati Tapınağı / The Nabatean Temple, Petra, 2013.

“ Petra, 15 asırlık unutulmuşluğun ardından yeniden keşfedildi. Önce turistlerin, arkeologların ve ressamların hedefi hâline geldi. Şimdi de fotoğrafçıların...

Hazine Dairesi / The Treasury (el-Kazneh), Petra, 2013.

“ Petra is rediscovered after 15 centuries of oblivion. It initially became a focus of attention for tourists, archaeologists and painters. And now the photographers...

Rum Vadisi / Wadi Rum, Ürdün / Jordan, 2013.

“ Fotoğraflarımda geliştirmek istediğim asıl yön, kayanın doğasıyla ilgiliydi. Fakat kum fırtınaları ve toz yüklü rüzgârlar, gözlerimi sürekli rahatsız ediyordu.

Kapılar ve kaya mezarı / Gates and rock tomb, Petra, 2013.

Bahçe Tapınağı / The Garden Temple, Petra, 2013.

“The main aspect that I wished to improve in my photographs was the nature of rocks. But sandstorms and dust-laden winds were constantly teasing my eyes.

BIO

Paolo Morello, İtalya'daki birçok üniversitede fotoğraf tarihi dersleri verdi. 2001'den 2010'a kadar History of Photography dergisinin editörlüğünü yaptı. Fotoğraf tarihi üzerine ufuk açıcı işler üretti. "Ficus" (2007), "Başlangıç" (2007), "Afrodit'in Nostaljisi" (2008), "Artemis ile Yüzleşme" (2019) ve "Labirentte Helen" (2020) gibi eserlerin de aralarında bulunduğu 20 kadar kitap yayınladı. 2015 yılında St. Petersburg'daki Rusya Federal Fotoğraf Müzesi'nde kişisel bir sergi düzenledi. 2017 yılından bu yana Yunan mitolojisi üzerine çalışıp fotoğraf sergileri açan Morello, Yunanistan'daki arkeoloji müzelerine odaklanmayı sürdürüyor.

BIO

Paolo Morello taught history of photography at a number of universities in Italy. He was editor of History of Photography journal from 2001 to 2010. He produced seminal works on the history of photography. He published more than 20 books, including "Ficus" (2007), "The Beginning" (2007), "Nostalgia for Aphrodite" (2008), "Confronting Artemis" (2019) and "Helen in the Labyrinth" (2020). In 2015, he held a solo exhibition at the Russian Federal Museum of Photography in St. Petersburg. Working on Greek mythology and opening photography exhibitions since 2017, Morello continues to focus on the archaeological museums in Greece.

Renk Cümbüşü: Cusco

A Riot of Colors: Cusco

“ İnkâ Krallığı'nın eski başkenti, İspanyol kolonyal mimarisi ve görülmeye değer pek çok tarihi eseri ile dünyada turistleri cezbeden başlıca noktalardan biri.

“ *The former capital of the Inca Empire, is a leading tourist attraction in the world with its Spanish colonial architecture and many historical monuments worth seeing,*

“ Cusco, dünya çapında adını duyuran Machu Pichu'ya gidecekseniz mutlaka geçmeniz gereken bir nokta olarak da insanları kendisine çekmeyi başarıyor.

“ Cusco manages to attract people as a transit point on the way to Machu Picchu, which is a world-famous site.

Casa Cabrera Müzesi / Museum, Cusco, 2013.

“ Kadınların geleneksel kıyafetleriyle gözlerinizi doldurduğu Cusco’da, kendinizi bir anda yöreye özgü kumaşların dokunduğu bir fabrikada bulmanız olası.

“ *In Cusco, where women catch eyes with their traditional clothes, you may suddenly find yourself in a factory where local fabrics are woven.*

“ Cusco’da İspanyol mimarisi ile bezenmiş etkileyici sokaklarda yürüyebilir, maskeli bir kalabalığın içine düşebilir ve fotoğraf çekmek ile bu güzellikleri seyretmek arasında kalabilirsiniz.

“ In Cusco, you can walk the impressive streets adorned with Spanish architecture, stay in a masked crowd, and get caught between taking pictures and watching these beauties.

BİO

Farklı kültürler ve uzak ülkeler üzerine çalışan fotoğrafçı, Tel Aviv ve Buenos Aires’te yaşıyor. Bugüne kadar 80’den fazla ülkeyi ziyaret eden Levy, 18 yıldır çeşitli fotoğraf konularını çalışmak için yılın en az üçte birinde seyahat ediyor. Dünya halklarını anlamak için çabaladığını belirten fotoğrafçı, dünyanın önde gelen şirketlerinden ve dergilerinden bazıları için kurumsal ve editöryal görevler alıyor. Beş dilde iletişim kurabilen Levy, “Çocukken büyük kâşiflerin ve gezginlerin yolculuklarını okurdum. Dünyanın farklı köşelerini keşfetmek için kendi başıma yola çıkacağım günün hayalini kurardım. Hayallerim gerçeğim olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum,” diyor.

📷 yadidlevyphotography

BIO

Working on different cultures and distant countries, the photographer is based in Tel Aviv and Buenos Aires. Having visited more than 80 countries to date, Levy has been traveling for at least a third of the year to work on a variety of photography subjects for 18 years. Stating that he works towards understanding the peoples of the world, the photographer takes on corporate and editorial duties for some of the world’s leading companies and magazines. Levy, who can communicate in five languages, says, “As a child, I read about the journeys of the great explorers and travelers. I dreamed of the day when I would set out on my own to explore different corners of the world. I feel very lucky that my dreams have come true.”

Bakhtapur, Nepal, 2019.

Bungamati, Patan, Nepal, 2019.

Himalayaların Etkileyici Yüzleri

“

Himalayaların görkemli panoramik manzarasını sunan Nepal, büyüleyici kültürü, tapınakları, dinî ritüelleri ve her biri birbirinden etkileyici yüzleriyle her fotoğrafçı için yaratıcılığı ateşleyecek ilginç fotoğrafçılık konularıyla karşılar sizi.

Bakhtapur, Nepal, 2019.

Swayambu Tapınağı / Temple, Katmandu / Kathmandu, Nepal, 2019.

The Dramatic Faces of the Himalayas

“

Nepal offering a spectacular panoramic view of the Himalayas, welcomes you with photographic subjects interesting enough to inspire all photographers to get creative with its fascinating culture, temples, religious rituals and faces, each more dramatic than the next.

Durbar Meydanı / Square, Bakhtapur, 2019.

Bakhtapur, Nepal, 2019.

“ Fotoğraf için yolculuğa çıkmak, fotoğrafçıyı yeni keşiflere götürür. Bu keşifleri insanlarla paylaşmak ve farklılıkları vurgulamak, seyahat fotoğrafçılığının en değerli kısmıdır.

Dhulikel, Nepal, 2019.

Nakargot, Nepal, 2019.

Altın Tapınak / Golden Temple, Patan, 2019.

“*Traveling for photography, guides a photographer towards new discoveries. Sharing these with people and highlighting differences are the most valuable aspects of photography.*”

Katmandu / Kathmandu, 2019.

“ Seyahat fotoğrafçılığı, emek, özen, bilgi ve zaman gerektirir. Etkin ve verimli bir fotoğraf seyahati için hazırlıklar, diğer fotoğraf alanlarından daha kapsamlı olmalıdır.

Dhulikhel, Nepal, 2019.

Nakargot, Nepal, 2019.

Swayambu Tapınağı, Katmandu / Kathmandu, 2019.

“ *Travel photography requires effort, care, know-how, and time. Preparations for an efficient and productive photography trip should be more exhaustive compared to other fields of photography.* ”

Şiva Tapınağı / Shiva Temple, Pashupatinath, Nepal, 2019.

BİO

İstanbul doğumlu Gergün Özdemir, önceleri hobi olarak ilgilendiği fotoğrafçılığın gücünü hayatın ta kendisinden aldığını; yaşamı, kültürleri, dramı, acıyı, mutluluğu tanımanın ve belgelemenin en iyi ve fakat en zor yolu olduğunu fark etmesiyle fotoğrafçılığı tutku hâline getirmiştir. Özdemir, fotoğrafçılığın vizyon geliştirme, veri toplama, araştırma, planlama, detaylara hâkim olma, farklı bakış açılarından bakabilme, yaratıcılık, doğru zamanlama, hedeflere ulaşma gibi önemli katkılar sağladığına inanmaktadır. Türkiye Fotoğraf Vakfı ve İstanbul Fotoğraf ve Sinema Amatörleri Derneği üyesi olan Özdemir, “Masai Maralı Çocuklar”; hurda araçların güvenlik ve çevre kirliliğine olumsuz etkilerine dikkat çektiği “Dönüşüm - Hurdanın Yolculuğu” ve Hindistan izlenimlerini aktardığı “Doğu’nun Gizemli Dengesi” başlıklı sergiler gerçekleştirmiştir.

 gorgunozdemir

BİO

Born in Istanbul, Gergün Özdemir’s former hobby photography became a passion for him upon realizing that the power of photography lies in life itself and that it is the best yet most difficult way of learning and documenting life, cultures, drama, suffering and joy. Özdemir holds that photography greatly contributes to a broader vision, data collection, research, planning, having a command of details as well as various perspectives, creativity, good timing, and attaining goals. A member of Türkiye Photography Foundation and İstanbul Photography and Cinema Amateurs Association, titles of some of Özdemir’s exhibitions are “Children of Massai Mara”, “Transformation- The Journey of Junk” where he pointed out the negative impacts of junk cars on safety and pollution, and “The Mysterious Equilibrium of the East” where he relayed his impressions of India.

Bir Kalaş kadını / A Kalash woman, Kalaş / Kalash, Pakistan, 2016.

Çolistan Çölü / Cholistan Desert, Pakistan, 2019.

Pakistan'dan Günlük Hayat Hikâyeleri

“Pakistan'da yaşıyorum. Zengin bir kültür mirasıyla ve dünyanın en güzel manzaralarından bazılarıyla çevriliyim. Bunlar, fotoğrafçı olmam için yeterli sebepler değil mi?”

Daily Life Stories from Pakistan

“I live in Pakistan. I am surrounded by a rich cultural heritage and some of the most beautiful scenery in the world. Don't these reasons suffice for me to become a photographer?”

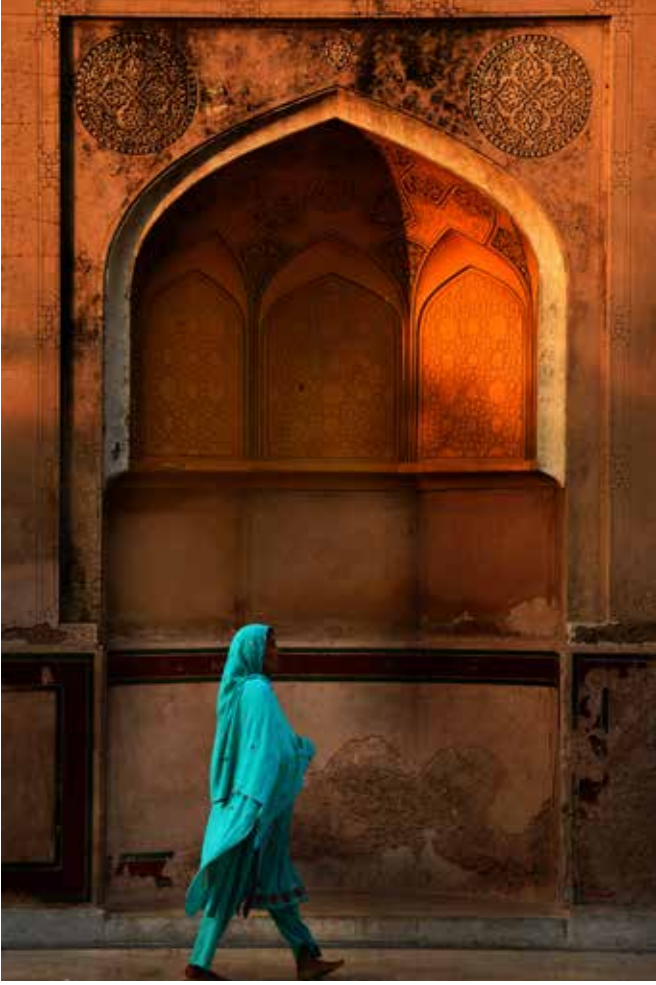
Badshahi Camii / Badshahi Mosque, Lahor / Lahore, 2016.

Gilgit-Baltistan, Pakistan, 2020.

Mobeen Ansari

Sher Garh, Pakistan, 2020.

Multan, Pakistan, 2021.

Kütüphane / Library, Attock, Pakistan, 2019.

Lahor / Lahore, Pakistan, 2015.

“ Ne yazık ki ülkem uluslararası medyada, çoğunlukla tek boyutlu olarak resmediliyor. Hatta birçok yanlış anlamının yanı sıra, terör ile de özdeşleştiriliyor. Bu doğru değil.

“ Unfortunately, my country is often portrayed in a single dimension in the international media. Alongside a number of misconceptions, it is even associated with terrorism which is not true.

Bibi Jawindi Türbesi / The tomb of Bibi Jawindi, Uch Sharif, Pakistan, 2022.

Passu konileri / Cones, Gojal, Pakistan, 2019.

Mobeen Ansari

Ketta / Quetta, Belucistan / Balochistan, Pakistan, 2016.

“ Memleketimi keşfetmek için uzun yolculuklara çıktım ve eski uygarlıkları, hanedanları, toplumsal renkliliği fotoğrafladım. Emin olun, Pakistan çok özel bir ülke.

“ *I have taken long journeys to explore my motherland and photographed ancient civilizations, dynasties, and social diversity. Rest assured, Pakistan is a very special country.*

Gilgit-Baltistan, Pakistan, 2017.

“18 yıl önce fotoğrafçılığa başladığımdan beri Pakistan’ın tasvirinde çok fazla eksiklik olduğunu anladım. Ülkemin güzelliği, çoğulluğu ve manzaraları, kimliğimi ve köklü mirasımı daha iyi anlamamı sağladı.

“*Since I took up photography 18 years ago, I have come to realize that there is much missing in Pakistan portrayals. Thanks to the beauty, diversity and landscapes of my country, I have a better understanding of my identity and deep-rooted heritage.*

Keşmir / Kashmir **Smast Mağarası / Cave, Rustam, Pakistan, 2022.**

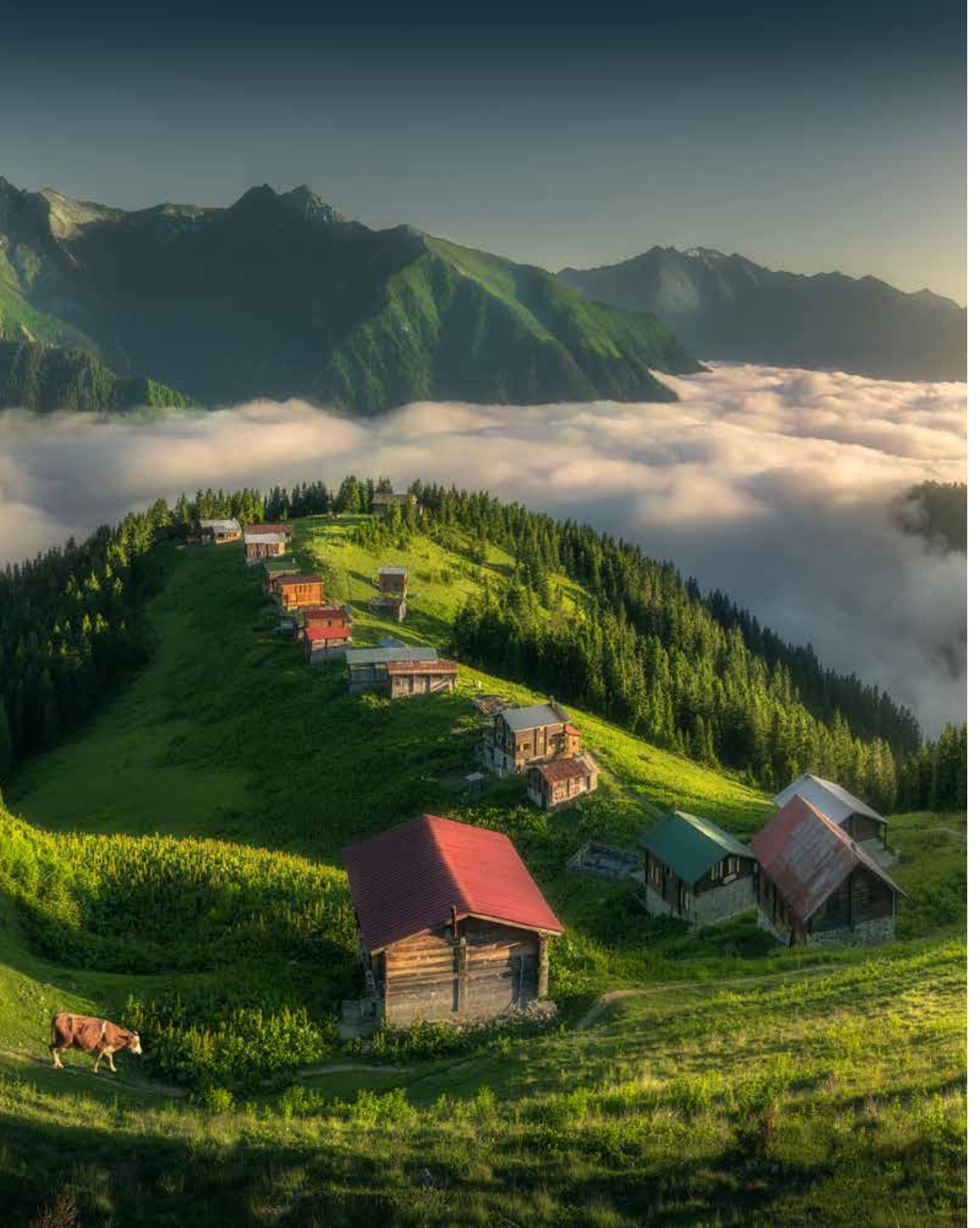
BİO

Fotoğrafçı, film yapımcısı, sanatçı ve yazar Mobeen Ansari, Pakistan’ın Islamabad kentinde yaşıyor. Ulusal Sanat Koleji’nden mezun olduktan sonra Pakistan ve halkının hikâyelerini anlattığı çalışmalarını ülkesinin olumlu ve şiirsel bir imajını destekledi. Ansari iki fotoğraf kitabı yayınladı: “Dharkan: Bir Ulusun Kalp Atışı” adlı ilki, Pakistan’ın her kesiminden ikonik insanların portrelerini içeriyor. “Bayraktaki Beyaz” adlı ikinci kitabı, Pakistan’daki dini azınlıkların yaşamlarına ve şenliklerine dayanıyor. Ayrıca iki sessiz filmi bulunan Ansari, Çin, İtalya, Irak, Katar, ABD, Birleşik Arap Emirlikleri ve Pakistan başta olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki birçok forumdan sergileme ve söyleşi daveti aldı.

 mobeenansariphoto

BIO

Photographer, filmmaker, artist and writer Mobeen Ansari lives in Islamabad, Pakistan. After graduating from the National College of Arts, he promoted a positive and poetic image of his country through his work by telling the stories of Pakistan and its people. Ansari has published two photography books; the first one titled “Dharkan: The Heartbeat of a Nation” features portraits of iconic people from all walks in Pakistan. His second book, “White on the Flag,” is based on the lives and festivities of religious minorities in Pakistan. Ansari, who made two silent films, has received invitations for exhibitions and talks from many forums around the world, especially in China, Italy, Iraq, Qatar, USA, United Arab Emirates and Pakistan.

Pokut Yaylası / Plateau, Rize, Türkiye, 2021.

Türkiye'nin Doğa ve Fotoğraf Cenneti: Karadeniz

Türkiye's Nature and Photography Paradise: Black Sea

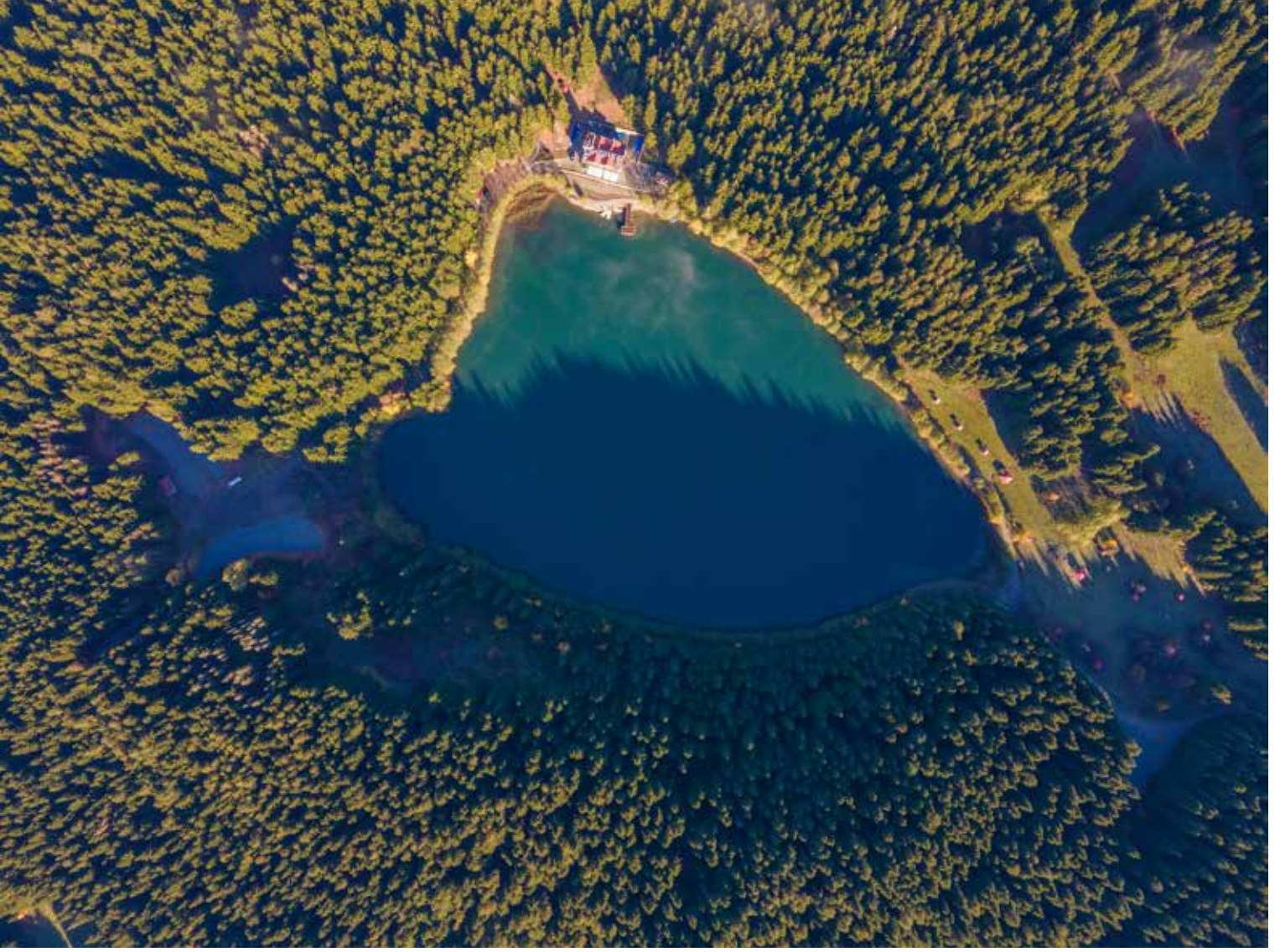
Avusor Yaylası / Avusor, Rize, Türkiye, 2021.

Çamlıhemşin, Rize, Türkiye, 2021.

“ Çek Cumhuriyeti'nde Bohemian Switzerland adında bir bölge var. Çek Cumhuriyeti'nde İsviçre'nin ne işi var? 18. yüzyılda yaşamış İsviçreli iki ressam Adrian Zing ve Anton Graff, buraya geldiklerinde anavatanlarına çok benzettikleri için buraya, “Bohemian Switzerland” demişler. Karadeniz benim için Türkiye'nin Bohemian Switzerland'ı...

“ *There is a region in the Czech Republic called Bohemian Switzerland. What is Switzerland doing in the Czech Republic? Two Swiss painters, Adrian Zing and Anton Graff who lived in the 18th century, named it “Bohemian Switzerland” when they visited because it verged upon their homeland. For me, the Black Sea is Türkiye's Bohemian Switzerland...*

Karagöl / Lake, Artvin, Türkiye, 2021.

Bu fotoğraf cennetine beni çeken yaylalar, göller, dağlar, köyler ve ormanlardan bahsetmek istiyorum. Doğu Karadeniz Bölgesi'nde fotoğraflarını çektiğim bu yaylalara yazın gittiğinizde Türkiye'nin en güzel baharını yaşarsınız. Bol oksijenli uçsuz bucaksız bu yeşil alanlarda rengârenk çiçekler sizi karşılar. Yüksek rakımda bulunan bu yaylalarda şanslıysanız size bulut denizi de eşlik eder. Derme çatmadır buradaki köy evleri, ama böyle de kalsın. Eğer konforunuza çok düşkün değilseniz harika insanların işlettiği küçük pansiyonlarda konaklayabilirsiniz. Yerel insanların işlettiği bu pansiyonlarda harika yöresel yemekler de bulabilirsiniz. Buralarda kalıp bu yaylaların tadını çıkarmak büyük keyiftir. Yaylaların çoğuna ulaşım kolay değildir. Bazılarına bir ile üç saat arasında süren yorucu araç yolculuklarıyla ulaştığınızda buralarda en az bir - iki gün kalmamız gerekir. Ama kesinlikle buna değer...

I want to talk about the plateaus, lakes, mountains, villages and forests that drew me to this photography paradise. You experience Türkiye's finest spring on these plateaus in the Eastern Black Sea Region I photographed. Colorful flowers welcome you in these vast green field with high oxygen. If you are lucky a sea of clouds accompany you in these high plateaus. Country houses here are makeshifts, but let them stay that way. If you do not care much for your comfort, you can stay in small hostels run by wonderful people. You can also find great local food in these hostels run by locals. It is a great pleasure to stay here and enjoy these plateaus. Most of the plateaus are not very accessible. As you reach some of these after one to three hours long grueling car trips, you need to stay there for at least one or two days. But it's definitely worth it...

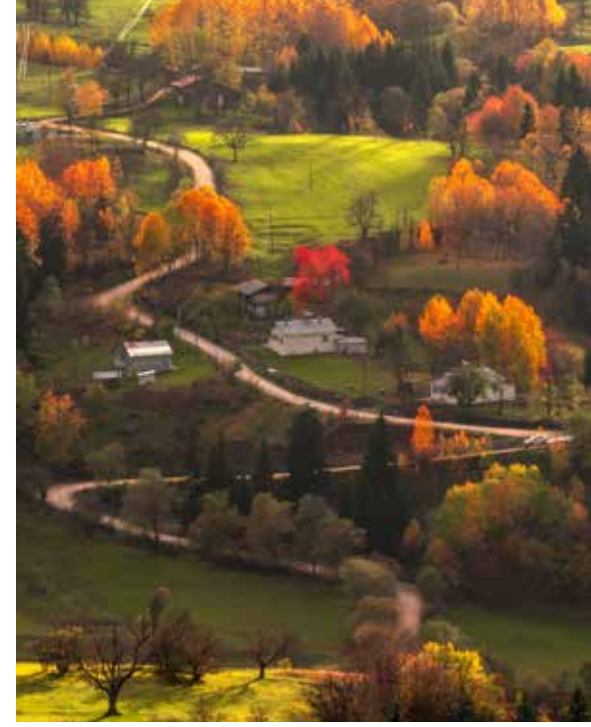
Altıparmak dağları / Mountains,
Rize - Artvin sınırı / Border, Türkiye, 2021.

Çay tarlası / Tea field, Rize, Türkiye, 2021.

Yavuzköy, Artvin, Türkiye, 2021.

Tirovit Yaylası / Plateau, Rize, Türkiye, 2021.

“ İrili ufaklı birçok güzel gölün bulunduğu Karadeniz’de fotoğraflamayı en çok sevdiğim göl, Karagöl. Hem kendisi hem de çevresindeki ormanlık alan başlı başına bir cennet.

“ *In the Black Sea boasting many beautiful lakes of all sizes, my favorite lake to photograph is Karagöl. Both the lake and the forest that surrounds it are true paradises on earth.*

Karagöl / Lake, Artvin, Türkiye, 2021.

Deliklikaya Yaylası / Plateau, Artvin, Türkiye, 2021.

Zilkale, Rize, Türkiye, 2021.

Maden köyü / Village, Artvin, Türkiye, 2021.

Sal Yaylası / Plateau, Rize, Türkiye, 2021.

Heba Yaylası / Plateau, Artvin, Türkiye, 2021.

“ Türkiye'nin Karadeniz Bölgesi'nde yaylaların dışında birbirinden güzel şelaleler de mevcut. Bunların en fotojenik olanları, Deliklikaya ve Palovit Şelalesi. Debisi yüksek Palovit Şelalesi gürül gürül akarken, bir kayanın yuvarlak deliğinden zarifçe süzülen Deliklikaya Şelalesi de bir o kadar büyüleyici...

“ In Türkiye's Black Sea Region, there are also beautiful waterfalls as well as plateaus. The most photogenic are Deliklikaya and Palovit Waterfalls. While the Palovit Waterfall with a high flow rate gushes, Deliklikaya Waterfall that gracefully glides through a round hole on a rock, is just as fascinating...

BİO

Çocukluğundan beri en büyük tutkusu resim yapmak olan İlhan Eroğlu, SDÜ Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nden mezun olduktan sonra model araba koleksiyonu yapmaya başladı. Kurduğu küçük bir stüdyoda bu arabaların fotoğraflarını çekti. Aynı dönemde fotoğraf odaklı Avrupa gezilerine çıktı. İlerleyen yıllarda fotoğraf turları düzenlemeye başladı. Bu süre zarfında Sony fotoğraf makinelerinin Türkiye elçisi oldu ve DJI Globe'un sponsorluğunu aldı. Fotoğrafları çok sayıda prestijli yayında yer alan Eroğlu, birçok ulusal ve uluslararası marka ile fotoğraf çalışmaları yürütmeyi sürdürüyor.

ilhan1077

BİO

Ilhan Eroğlu, whose greatest passion has been painting since his childhood, started collecting model cars after graduating from SDU Fine Arts Faculty Painting Department. He photographed these cars in a small studio he set up. In the meantime, he went on photography-oriented Europe tours. In the following years, he started to organize photography tours. During this time, he became the Turkish ambassador of Sony cameras and received sponsorship of DJI Globe. Eroğlu's photographs have been featured in many prestigious publications, and he continues to work in photography with many national and international brands.

İnanılmaz Namibya

“

Namibya, dünya haritasında nerede olduğunu çok az kişinin bildiği bir ülke. Bu ülkede, kendi gözlerimle görmek için denizi geçmeme sebep olan eşsiz bir şey olduğunu hayal bile edemezler.

Incredible Namibia

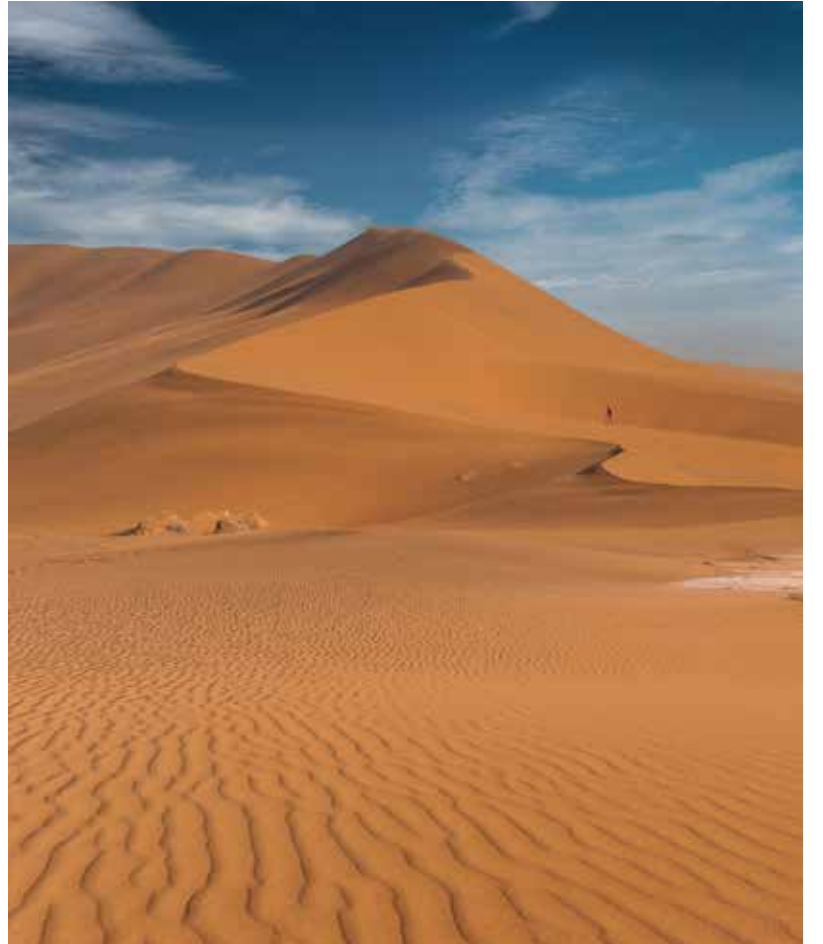
“

Namibia is a country that few people know where it is on the world map. Someone can't even imagine that this country has something so unique that I have to cross the sea to see by my eye.

“ Etosha Park kaçırılmaması gereken bir yer. Geniş safari alanında, irili ufaklı birçok hayvanın bulunduğu gerçek bir park.

“ *Etosha Park is a place that everyone should not miss. It is a complete park with many small and large animals in the vast safari area.*

“ Sossusvlei, 55 milyon yıldan daha yaşlı, dünyanın en eski çöllerinden biri. Bu çölde, aynı zamanda dünyanın en güzel kum tepeleri bulunur. Çünkü çölün güzel kırmızı tanecikleri, diğer çöllerden çok daha pitoresk kum tepeleri oluşturur.

“ *Sossusvlei is one of the oldest deserts in the world, more than 55 million years old. This desert is also recognized as having the most beautiful dunes in the world because its beautiful red sand is washed into more picturesque dunes than any other desert.*

Sossusvlei, Namibya / Namibia, 2018.

“Çölün ortasında, 10 yıl önce evlerin içine dolan bir kum fırtınasından sonra terk edilen Kolmanskop şehri, bir fotoğrafçı şehri keşfedip bir dizi fotoğrafını çekene kadar boş kaldı.

“*Kolmanskop as a city in the middle of the desert when a sandstorm blew into the houses, it was abandoned for 10 years until a photographer explored the city and took a series of pictures of the abandoned city.*

Spitzkoppe, Namibya / Namibia, 2018.

BİO

Tayland'da bir mimarlık firmam vardı. Keşfetmeyi seviyorum; yeni şeyler ve farklı kültürler, yemekler, yaşam tarzı ve diller öğrenmek ilgi alanım. Her gün yeni insanlarla tanışmayı, özellikle çok seviyorum. İletişim yoluyla öğrenebilir ve deneyim alışverişinde bulunabilirim. Sonunda bunun benim gerçek yolum olduğundan emin oldum ve bunu her gün yapmayı seviyorum. Seyahatten daha fazla enerji ve ilham alıyorum. Bu yüzden eski işimden istifa edip eski yolumu arkamda bırakmaya karar verdim ve bir fotoğrafçı olarak yeni hayat rotamı bulmaya başladım.

BİO

I was an owner of architect company in Thailand. I love to explorer and interested to learn new things and different culture, food, lifestyle and languages. Especially I love to meet new people daily. I can learn and exchanged experience by communication. Finally I'm really sure about this is my real way and I love to do everyday. I get more energy and inspire from travel then I decision to quite from old job and stop old way and start to find the new road of life as a photographer.

Kangwon, 2011.

Chilbo, 2011.

Chongjin, 2011.

Tarafsız Bölge'nin Kuzeyinde

“ Kuzey Kore, büyük fotoğrafın ayrılmaz bir parçası. DMZ olarak adlandırılan askersiz sınırın ikiye böldüğü Kore Yarımadası, çalkantılı tarihinin ötesinde seyahat fotoğrafçıları için gerçek bir hazine.

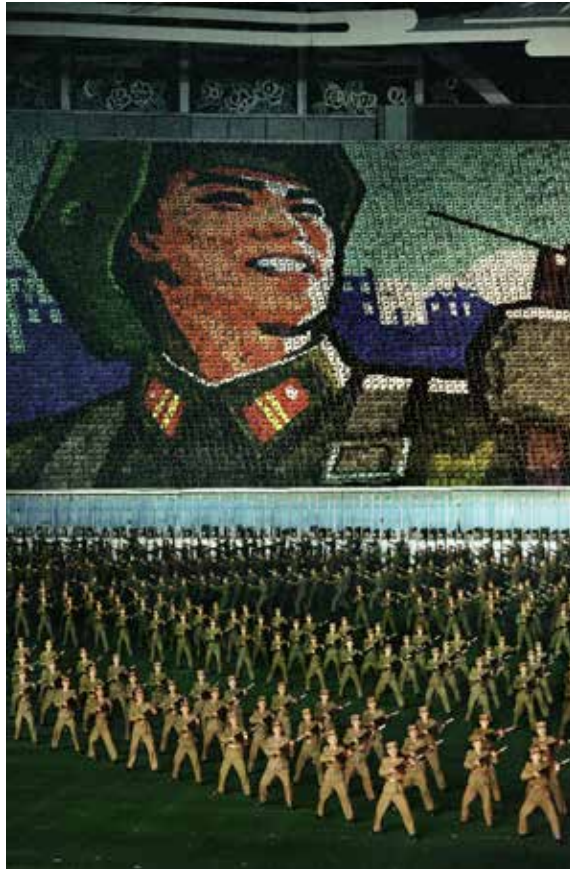
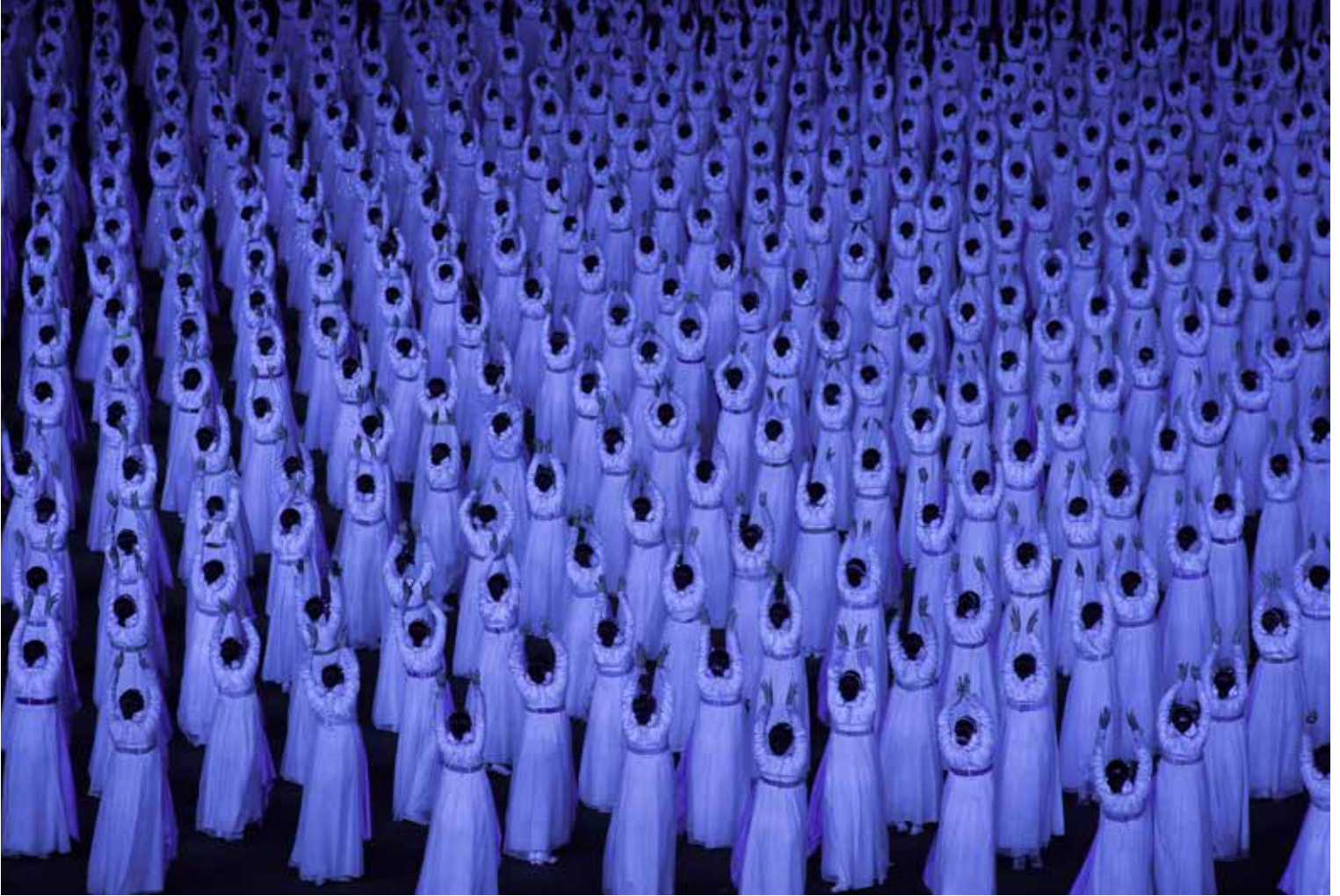
Trafik polisi / Traffic officer, Pyongyang, 2008.

North of the Neutral Zone

“ North Korea is an integral part of the big picture. Divided by the demilitarized border called the DMZ, the Korean Peninsula is a real gem for travel photographers beyond its turbulent history.

Mark Edward Harris

Pyongyang, 2010.

Pyongyang, 2006.

Panmunjeom, 2014.

Wonsan, 2011.

“

Kuzey Kore'yi daha iyi anlamak için en az iki yüzyıl geriye gitmek gerekir. Tecrit, 19. yüzyılda Çin'deki Afyon Savaşları ile başladı.

Müzik akademisi / Music academy, Pyongyang, 2008.

“

To better understand North Korea, it is necessary to travel back at least two centuries in time. The isolation began with the Opium Wars in China in the 19th century.

Ryugyong Hotel, Pyongyang, 2014.

Sonbong, 2011.

Paektu, 2011.

Pyongyang, 2015.

Kangwon, 2011.

Pyongsong, 2014.

Pyongyang serisinden / From the Pyongyang series, 2012.

“ 1950’de Kore’nin kuzeyi ile güneyi arasında başlayan savaştan üç yıl sonra ateşkes imzalandı. Ancak 70 yıl sonra barış hâlâ yakın değil.

“ *In 1950, three years after the war broke between the north and south of Korea, a ceasefire was signed. But peace is still not in sight even after 70 years.*

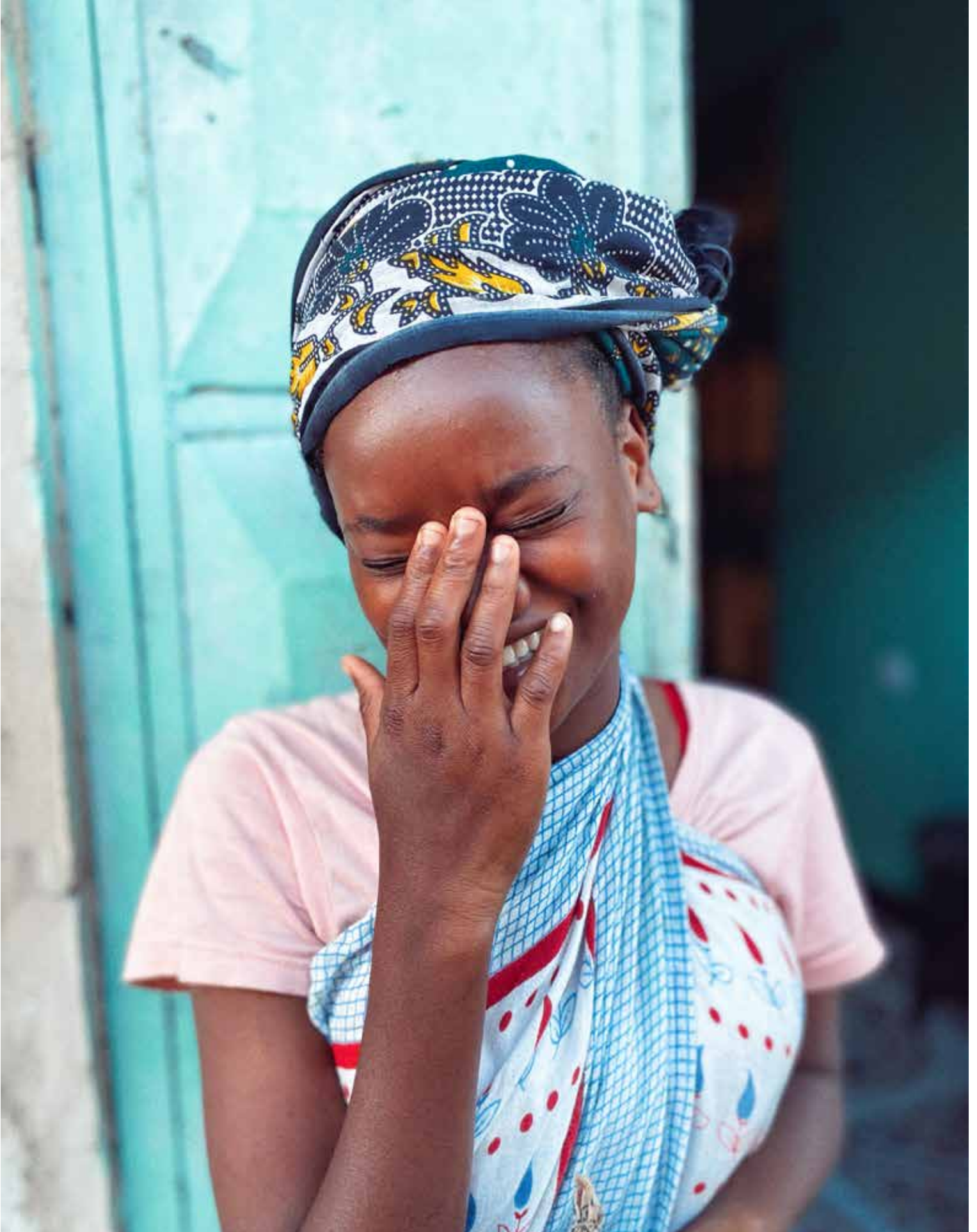
BIO

Seyahat ve fotoğraf tutkusu, Mark Edward Harris'i yedi kıtada 100'den fazla ülkeye götürdü. Editörlük çalışmaları Vanity Fair, LIFE, The New York Times, The Washington Post, Time, GEO, Newsweek, Conde Nast Traveler, National Geographic Traveler, Hemispheres, Wallpaper, Vogue, The Los Angeles Times Magazine ve Londra Times Seyahat Dergisi'nde yer aldı. Aldığı çok sayıda ödül arasında CLIO, ACE, Impact DOCS ve IPA bulunuyor. Kitapları arasında "20. Yüzyılın Yüzleri: Usta Fotoğrafçılar ve Çalışmaları", "Japon Hamamı Yolu", "Yolculuk Tutkusu", "Kuzey Kore", "Güney Kore", "İran'ın İçinde", "Seyahat Fotoğrafı Denemesi" ve orangutanlar hakkında bir kitap olan "Ormanın İnsanları" yer alıyor.

markedwardharrisphoto

BIO

His passion for travel and photography has taken Mark Edward Harris to more than 100 countries on seven continents. His editorial works have been featured in Vanity Fair, LIFE, The New York Times, The Washington Post, Time, GEO, Newsweek, Conde Nast Traveler, National Geographic Traveler, Hemispheres, Wallpaper, Vogue, The Los Angeles Times Magazine and London Times Travel Magazines. CLIO, ACE, Impact DOCS and IPA are some of the numerous awards he has received. Among his books are "The Faces of the 20th Century: Master Photographers and Their Work", "Japanese Bath Road", "Wanderlust", "North Korea", "South Korea", "Inside Iran", "Travel Photography Experiment" and "The People of the Jungle" which is a book about orangutans.

Asil Özbay Kenya'da / in Kenya, 2021.

Afrika'da Her Yüz Başka Bir Hikâye

“ Afrika, deklanşörlerimin en aktif olduğu yolculuk oldu. Tekrar tekrar hatırlamak isteyeceğim eşsiz bir doğa ve hatırladığımda yüzümü gülümsetecek insan hikâyeleri... Bu yüzden fotoğraf çekmek, en az o anı deneyimlemek kadar değerli benim için.

Every Face is Another Story in Africa

“ *My journey in Africa was where my timers were the most active. An unmatched nature I would like to remember over and over again, and human stories that will put a smile on my face when I recall them... That's why taking photographs is as precious to me as experiencing that moment.*

Zanzibar, 2021.

Tanzanya / Tanzania, 2021.

Botsvana / Botswana, 2021.

Çocuk yaşlarımda bisikletimle, olabildiğince uzak mahallelere gider, yeni çocuklar tanır, yeni oyunlar keşfeder ve dönüp kendi mahallemdeki arkadaşlarıma anlatırdım. Farklılıkları deneyimlemek ve benden farklı olana şahit olmak, hayatımın her döneminde bana keyif verdi. Az erişilen yerlere gitmenin ve çok sık rastlanmayan hikâyelere ortak olmanın, o yeniliğin içinde var olduğca yeni anlamlar üretilebildiğine ve farklı bakış açıları kazanıldığına inananlardanım. Üretkenliğin en çok beslenebildiği şey, çoğunlukla bir paylaşma arzusu oluyor. Bu yüzden işini tutkuyla yapan fotoğrafçıların ve diğer dijital içerik üreticilerinin de paylaşarak çoğalmayı benimseyen insanlar olduklarını gözlemliyorum diyebilirim. Hapishanede mahkûmlara satranç dersleri verdiğim bir dönemde, rutinin dışına çıkabilmenin ne kadar değerli olduğuna ikna oldum. Doğada olmanın, özgürce saatlerce yürüebilmenin, duvar ve demir parmaklıklar olmadan alabildiğine ufka bakabilmenin ne müthiş bir şey olduğunun farkına vardım. Zaman bu kadar hızlı akıp gitmese bu kadar anı kaydetme telaşı içinde de olur muyduk bilmiyorum. Belki tekrar yaşama imkânımız olmayacak kadar eşsiz güzelliklerle buluşuyoruz. Bu yüzden benim için fotoğraf çekmek, zamana bir şekilde dokunabilmenin en keyifli yolu. Çektiğim fotoğraflarda teknikten daha çok hikâye anlatıcılığı kısmı heyecanlandırıyor beni. Mesela Masai Mara kabilesinde tanıştığım bir gencin her detayı, benim için bir fotoğraf konusuydu. Masai kabilesine ait insanların çoğunlukla ön alt dişleri olmuyor. Bunun sebebi, yüzyıllardır yerleşim yerlerinden uzak, vahşi doğanın içinde bir yaşam şeklini sürdürmelerinde yatıyor. Hastaneye ulaşmanın mümkün olmadığı zamanlarda çeneleri kilitletiğinde, şifacıların suni teneffüs yapabilmesi ve ağızlarına bir hap atılabilmesi için henüz çocuk yaşlarda ön alt dişlerini çektiriyorlar. Bu günümüze kadar erişen bir gelenek hâlini almış. Hatta kendi kabilelerini özgün hâle getiren bir güzellik simgesi olarak kabul ediliyor.

When I was a child, I used to ride my bicycle to far neighborhoods as much as possible, meet new children, discover new games and return to tell my friends in my neighborhood. All my life, I have enjoyed experiencing the differences and witnessing those different from me. I am one of those who believe that going to less accessible places and being a part of uncommon stories allow producing new meanings and gaining different perspectives as long as one is a part of that change. What nurtures productivity is often a desire to share. Therefore I observe that photographers and other digital content producers passionate about their work, are also people who adopt growth through sharing. When I was teaching chess to inmates in prison, I realized the value of being able to break out of routine. I became aware that it is wonderful to be in nature, to be able to walk freely for hours, and gaze at the horizon as far as eye can see without walls and iron bars. I am not sure if we would rush to record so many moments if time does not fly so fast. Maybe we come across such unique beauties that we will not have the opportunity to experience again. That's why for me, taking photos is the most enjoyable way to touch the time in some way. The storytelling aspect of the photographs I take excites me more than technique. For example, every detail of a young man I met in the Masai Mara tribe was a photographic subject for me. People in the Masai tribe generally do not have front lower teeth because they have been living in the wild, away from settlements for centuries. It is not possible to reach a hospital, so they have their lower front teeth removed at a young age so healers can do CPR and put a pill in their mouths when their jaws are locked. This has become a tradition that has survived to our day. It is even considered a symbol of beauty that makes their tribe unique.

“ Yaşamımın seyrini değiştiren, kendime yaklaşmamı ve hayatı daha farklı açılardan yorumlamamı sağlayan Afrika seyahatim yaklaşık dokuz ay sürdü.

“ *My trip to Africa, that changed the course of my life, enabled me to get closer to myself and understand life from different perspectives, took about nine months.*

Zanzibar, 2021.

Zambia / Zambia, 2021.

Asil Özbay

Kenya'dan / From Kenya, 2021.

“ Afrikalı insanların bakışları, gülüşleri, yaşam biçimleri ve var olmanın en hafif hâline şahit olmak, bana inanılmaz bir yaşam şevki kazandırdı.

“ *Witnessing the views, smiles, lifestyles of African people and lightest forms of existence, gave me an incredible zest to live.*

Zanzibar, 2021.

Zimbabwe / Zimbabwe, 2021.

“ Fotoğraf çekmekten en çok keyif aldığım coğrafya, Afrika oldu. Oradaki insanların göz bebeklerinde gördüğüm hafiflik ve telaşsız yaşam yolculuklarına şahit olmak, Afrika deneyiminin sadece minik bir kesiti.

“ *The region I enjoyed taking photographs the most, was Africa. Witnessing the lightness in their eyes and unhurried life journeys, is just a small section of my experience in the Black Continent.*

Tanzania / Tanzania, 2021.

BİO

İstanbul Gedik Üniversitesi'nde akademisyenlik görevini sürdüren Asil Özbay, farklı kıtalarda Moğolistan, Pakistan ve Nepal'in de aralarında bulunduğu onlarca ülkede motosikletiyle binlerce kilometre yol kat etti. Keşfetmenin ve deneyimlemenin yanında, yaşama dair anları fotoğraflar ve videolarla kaydedip paylaşmaktan keyif alıyor. İçeriklerin sağladığı hikâye anlatıcılığı kısmını da çok seviyor. Özbay, “Benim için yolda olma hâli, başlı başına bir meditasyon biçimi. Yeni insanlar ve yeni yerler keşfetmekten büyük mutluluk duyuyorum,” diyor.

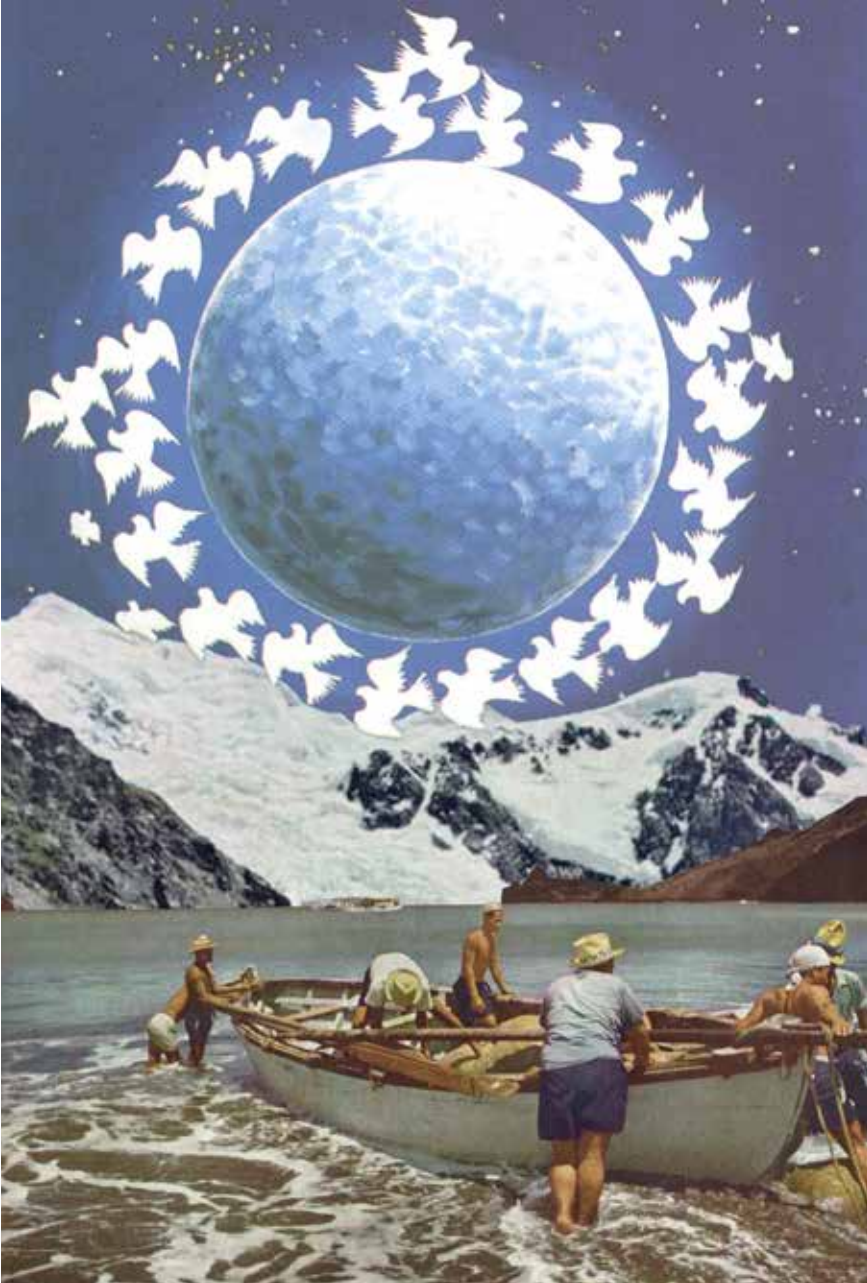
 asilozbay

BİO

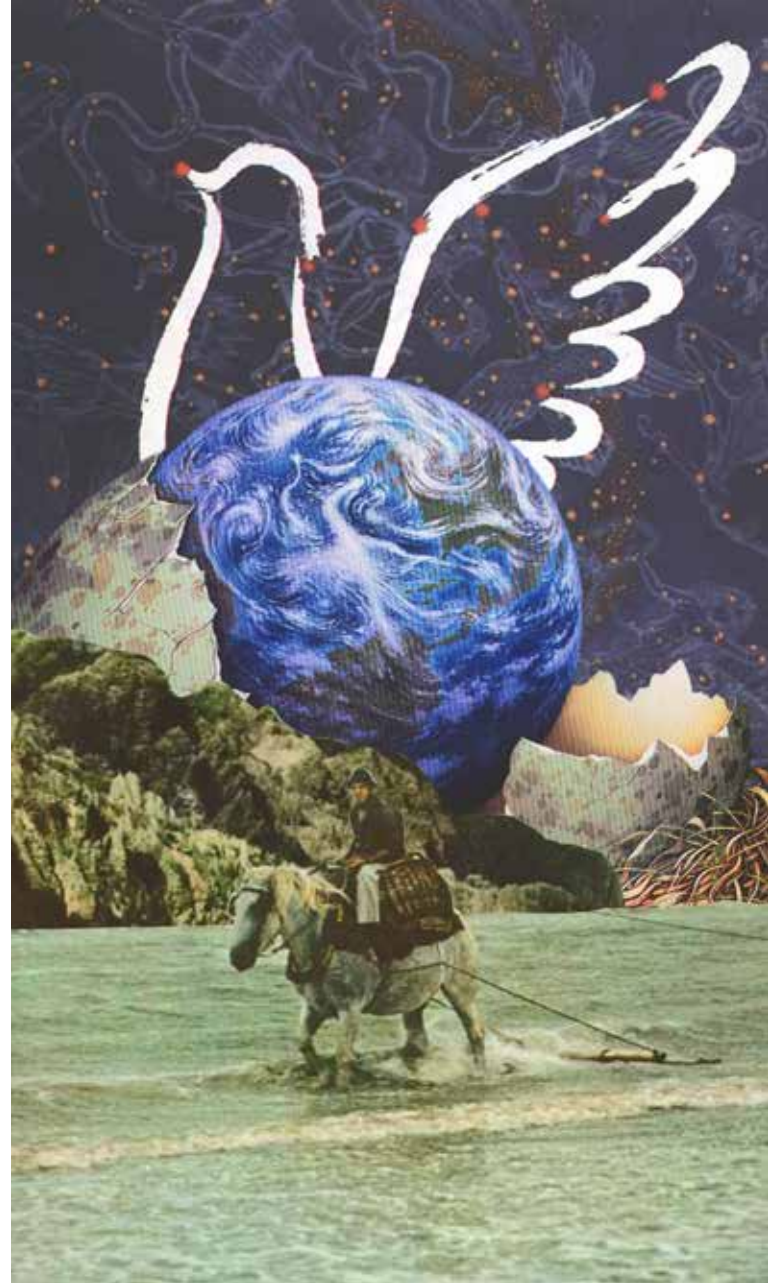
Currently a lecturer in Istanbul Gedik University, Asil Özbay, has traveled thousands of kilometers on his motorcycle in dozens of countries on different continents, including Mongolia, Pakistan and Nepal. Besides exploring and experiencing, he enjoys capturing and sharing moments of life through photos and videos. He also loves the storytelling provided by the content. Özbay says, “For me, being on the road is a form of meditation in itself. I greatly enjoy exploring new people and new places.”

Hayal Gücü, Gerçekliğimizden Gelir

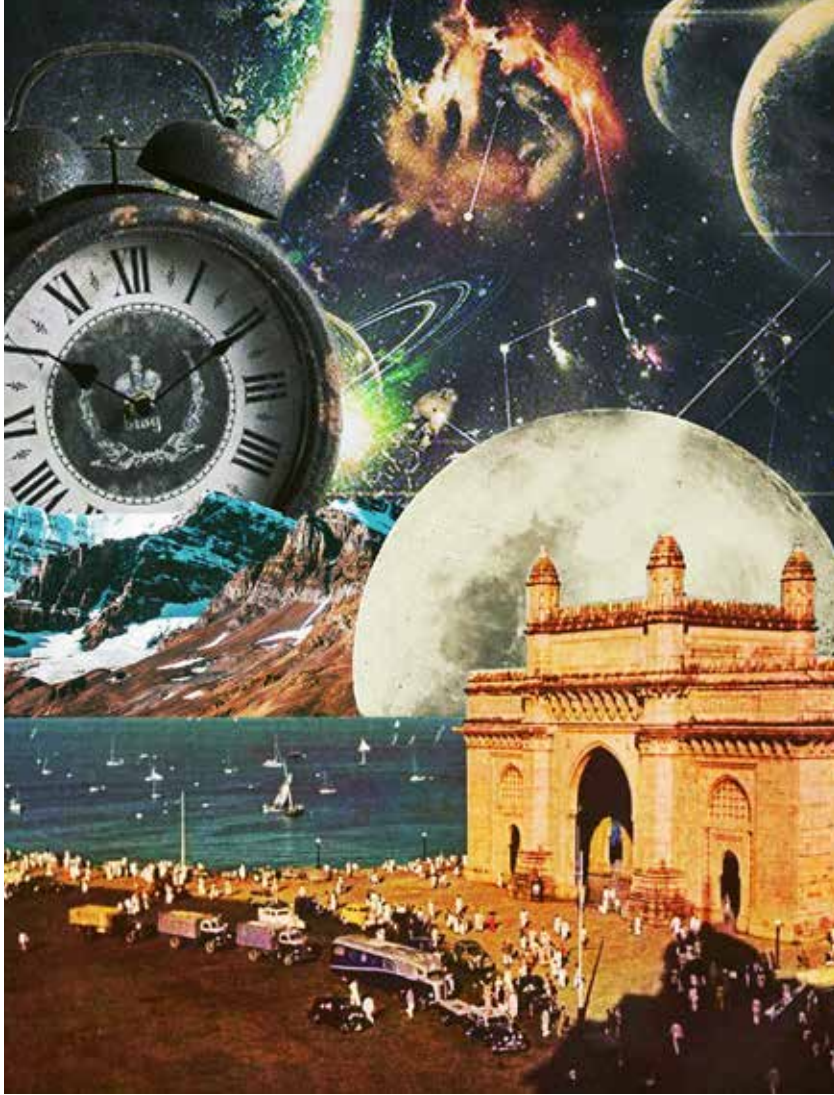
Imagination Comes
from Our Reality

Geçmişe barış / Peace Upon The Past, 2022.

Barış retrodur / Peace is the retro, 2022.

Hayatın fantezisi / The Fantasy of Life 3, 2019.

Hayatın fantezisi / The Fantasy of Life 4, 2019.

“

Her şey 2016'da başladı, ülkem Suriye'deki savaş zirvesindeydi. Bu korkunç dönemden kaçmaya karar verdim. Grafik tasarım, bu gerçekten kurtulabilmemin tek yoluydu.

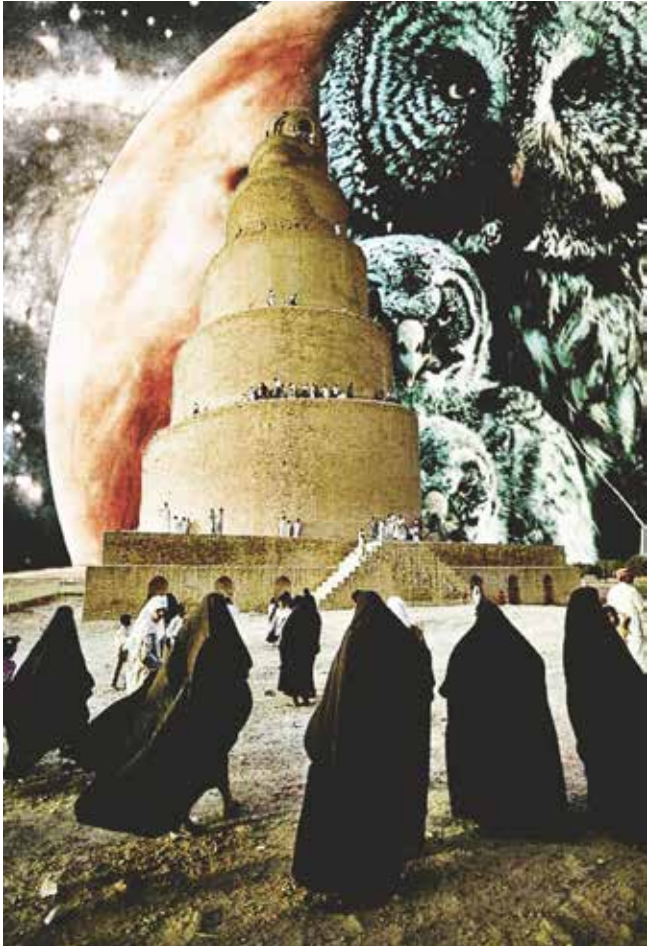
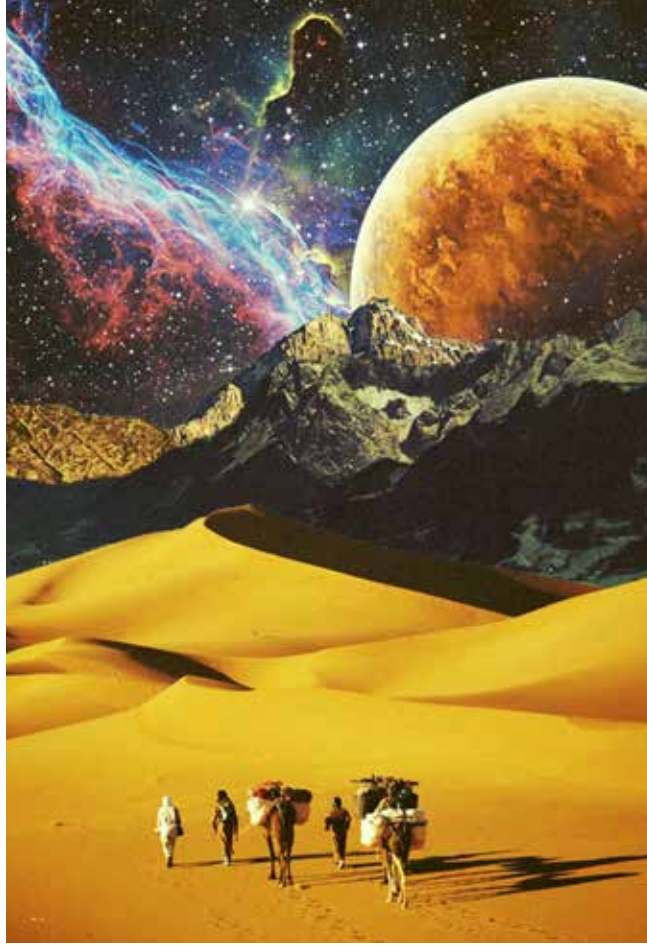
“

It all started in 2016, the war in my country Syria was at its height. I decided to escape this terrible period. Graphic design, was the only way I could escape from reality.

Hasat kontrolü / Harvesting control, 2017.

Bedevi yaşamı / The Bedouin life, 2017.

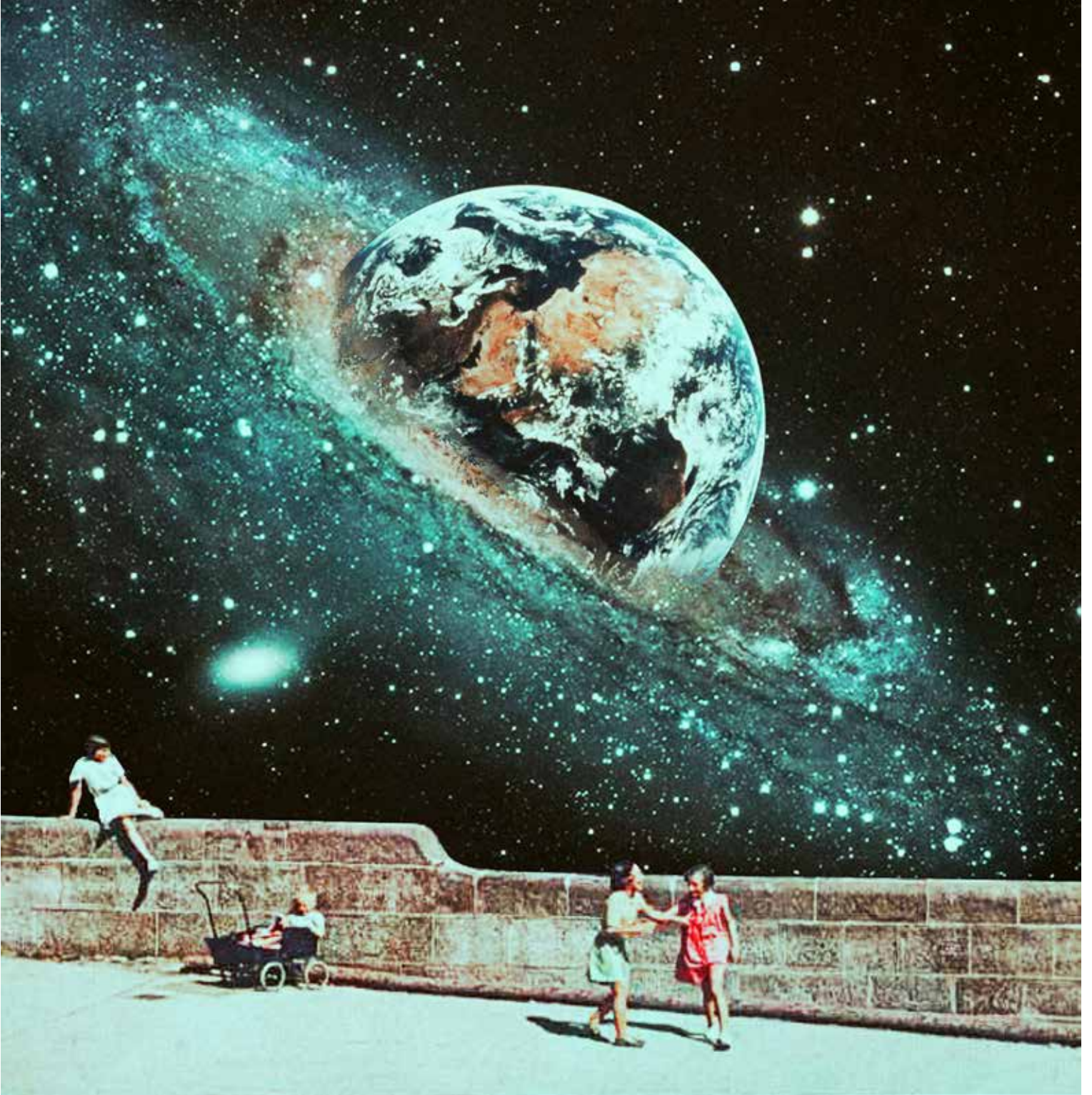

Retro, 2017.

Dalış evi / Diving home, 2022.

Dış manzara / Outer landscape 4, 2018.

“ Her savaş, çıktığı ilk andan itibaren kirlidir. Suriye’deki savaş, yaşadığım yere ok yakın bir yerde cereyan ediyordu. Bu kâbustan uzak kalmak için yaratıcı bir şeyler yapmalıydım.

“ *Every war is dirty right from the start. The war in Syria was taking place very close to where I lived. I had to do something creative to take off from this nightmare.*

Denge oyunu / The balance trick, 2022.

Hayatı koruma / Saving life, 2017.

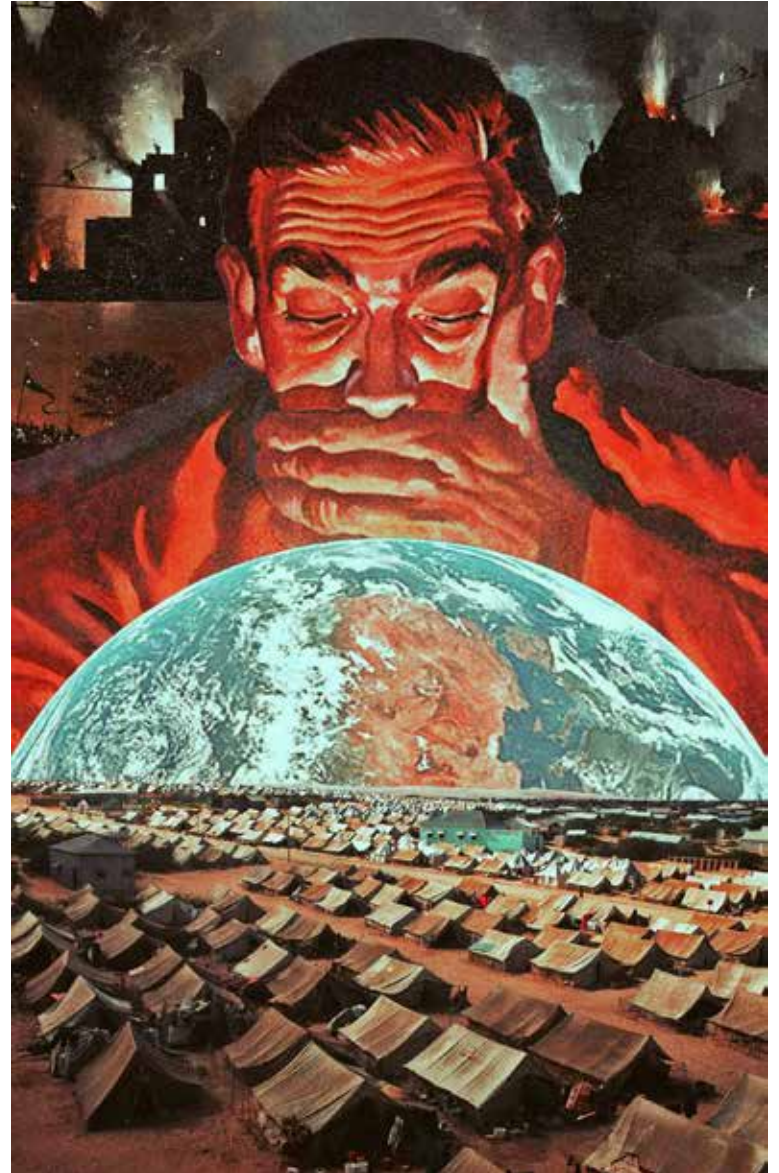

Uzaklara yolculuk / Far away trip, 2019.

“ Suriye’deki savaşta ikamet ettiğim şehrin her tarafına mermiler yağıyordu. O korkunç zamanı, gitar çalarak, film senaryoları yazarak ve tabii ki grafik tasarımla geçiriyordum.

“ *During the war in Syria, bullets would rain all over the city where I lived. I spent that awful time playing the guitar, writing movie scripts and of course, with graphic design.*

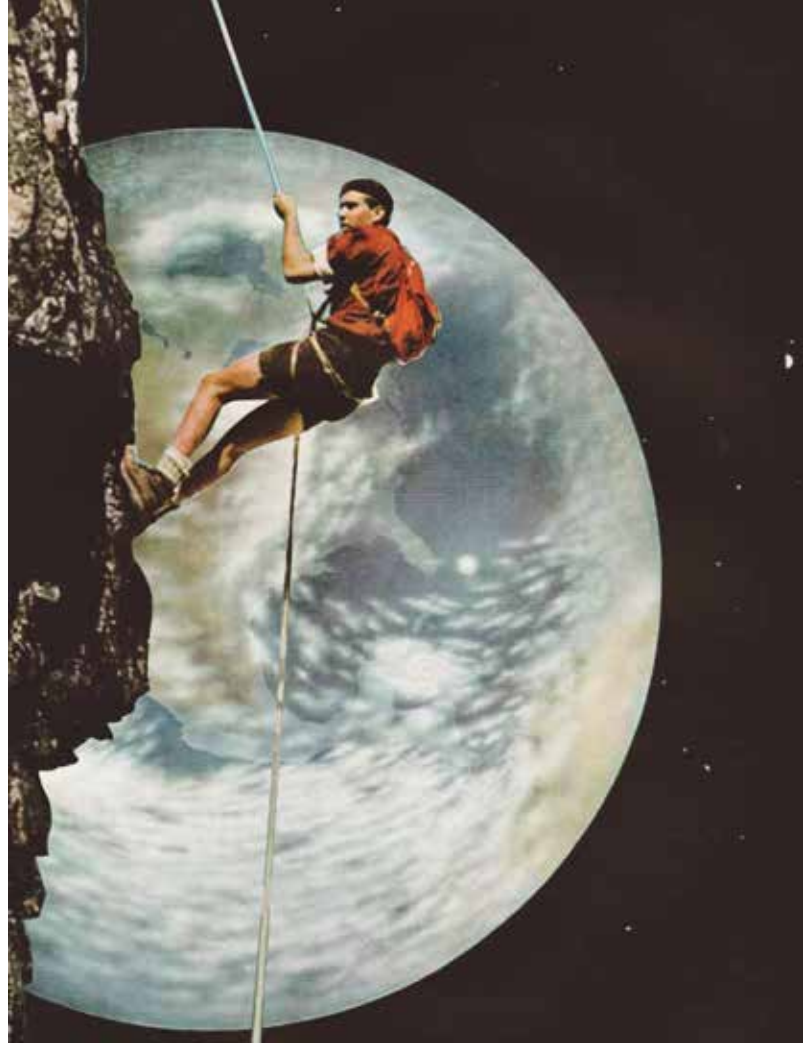
Başarısızlığın efendisi / The lord of failure, 2019.

“ Savaş nedeniyle sadece zorunlu durumlarda evden ayrılabiliyordum. Hayat, yaptığım her gerçeküstü çalışmanın temeli oldu ve olmaya da devam ediyor. Özellikle de kolajlarımda...

“ *Due to the war, I could only leave the house when I had to. Life has been and continues to be the basis of every surreal work I do. Especially in my collages...*

Eve yakın / Close to home, 2022.

Dış manzara / Outer landscape 10, 2022.

BIO

Suriyeli sanatçı, Fas'tan İran'a kadar uzanan ve tüm Orta Doğu ülkelerini kapsayan MENA Bölgesi isimli geniş bir alanda yaşamını sürdürüyor. Film yapımcısı, senarist, kurgucu ve grafik tasarımcı olan Jabr, medya dünyasında 12 yılı aşan bir deneyime sahip. Bugüne dek uluslararası çapta onlarca sergiye katılan sanatçı, başarılı kısa filmleriyle de tanınıyor. Yapıtları, Viyana Uluslararası İnsan Hakları Film Festivali ve Toronto Arap Filmleri Festivali gibi prestijli sinema organizasyonlarının da aralarında bulunduğu birçok film festivali tarafından seçildi. Jabr, kendisini sürekli öğrenen ve sanat arayan biri olarak görüyor.

ayhamjabr

BIO

The Syrian artist lives in a wide area called the MENA Region that stretches from Morocco to Iran and covers all Middle Eastern countries. A filmmaker, screenwriter, editor and graphic designer, Jabr has more than 12 years of experience in the media. The artist has participated in dozens of international exhibitions to date, and is also known for his successful short films. His works have been selected by many film festivals, including prestigious cinema organizations such as the Vienna International Human Rights Film Festival and the Toronto Arab Film Festival. Jabr sees himself as a constant learner and art seeker.

Gelenekten Geleceğe Fuji Dağı

“ Japonya'nın ikonik kütlesi Fuji, Japonlar için bir dağdan çok daha fazlasını ifade ediyor. Kimi zaman dolunaya, kimi zaman da gökkuşağı ve gün batımına mükemmel bir fon oluşturan bu efsanevi zirvenin eteklerinden gelenekten geleceğe uzanan enstantaneler...

From Tradition to the Future Mount Fuji

“ *The iconic mass of Japan, Fuji, is much more than just a mountain to the Japanese. Snapshots from tradition to the future from the foothills of this legendary summit, that is an excellent background sometimes to the full moon, sometimes to the rainbow and sunset...*

“ Yüksekliği 3 bin 700 metreyi aşan Fuji Dağı'nın eteklerindeki Beş Göller Bölgesi, fotoğraf, yürüyüş, piknik ve olta balıkçılığı gibi olanaklarıyla ilgi topluyor.

“ *The Five Lakes Region at the foot of Mount Fuji with a height exceeding 3 thousand 700 meters, attracts visitors for activities such as photography, hiking, picnic and line fishing.*

“ Japonya'nın en yüksek dağı olan Fuji'yi izlemek için Ashi Gölü üzerinde yapılan bir tekne gezisi, seyahat fotoğrafçılara eşsiz kadrarlar sunuyor.

“ *A boat trip on Lake Ashi to see Japan's highest mountain, Fuji, offers travel photographers unique frames.*

BİO

Tokyo doğumlu Hayato Ebihara, 20'li yaşlarda bir müzisyen olduğu yıllarda, -sınırlı imkânlarla- gece manzarası fotoğrafları çekmeye başladı. Bu fotoğraflarını bestelerine ilham kaynağı olarak kullanan Ebihara, sonraki yıllarda manzara, portre ve doğa fotoğrafçılığına yöneldi. Yaklaşık 20 yıl boyunca fotoğraf çekmek için Fuji Dağı'na gittikten sonra, hayatının geri kalanını onun yakınında geçirmeye karar verdi. Fuji'nin koynundaki Yamanakako köyüne, dağın fotoğraflarını daha iyi çekebilmek için taşındı.

 hayatoebihara

BİO

Born in Tokyo, Hayato Ebihara started taking night landscape photos with limited means when he was a musician in his 20s. Inspired by these photographs for his compositions, Ebihara turned to landscape, portrait and nature photography in the following years. After visiting Mount Fuji for nearly 20 years to photograph it, he decided to spend the rest of his life near it. He moved to Yamanakako village in Fuji to better photograph the mountain.

Karlı Coğrafyanın Sıcak İnsanları

“ Fotoğraf serüvenine 2001 yılında başladığım Erzurum şehri, gezdikçe hayran bırakan doğasıyla beni kendisine çekiyor. İklimin, insanları ve hayvanları bir arada tutup dayanışmayı tetikleyen görüntüleri sürekli önünüze çıkıyor.

Pusudere Köyü / Village, Erzurum, Türkiye, 2020.

Warm People of the Snowy Region

“ The city of Erzurum, where I began my photography journey in 2001, pulls me towards itself with its nature that fascinates me more as I travel. The images brought about by the climate that hold people and animals together and catalyzed solidarity, constantly appear before you.

Tipi / Snow storm, Erzurum, 2012.

Çeşme / Fountain, Erzurum, 2014.

Halı dokuma / Carpet weaving, Erzurum, 2013.

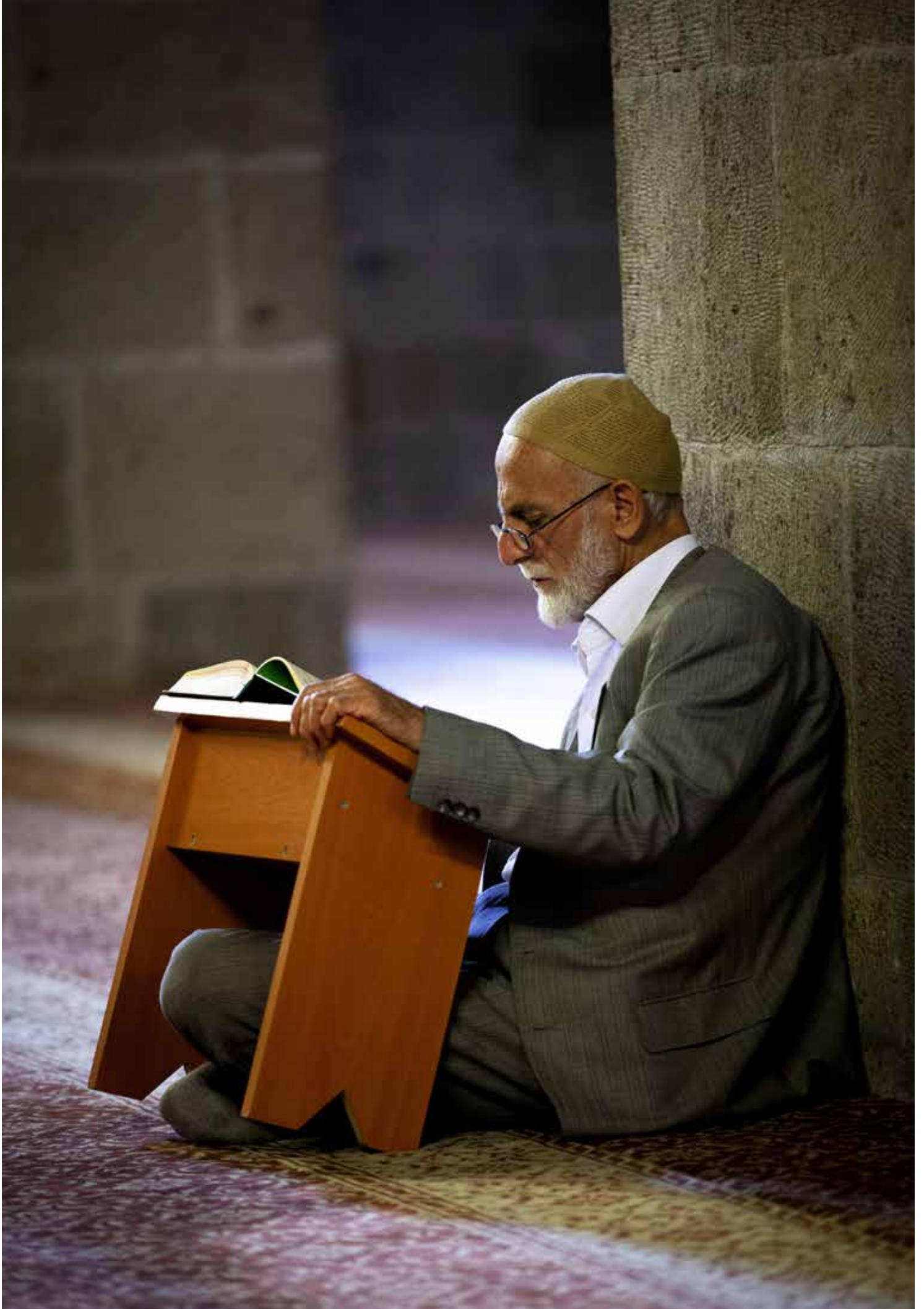

“ Erzurum’da iklimin sağladığı avantaj ve dezavantajlar, kente ayrı bir dinamizm katıyor. Yaz - kış devam eden geleneksel cirit oyunu, bunun en güzel örneği.

“ The advantages and disadvantages of the climate in Erzurum, makes the city distinctly dynamic. The traditional javelin game that is held in winter as well as summer, is the best example to it.

Aziziye Tabyası / Aziziye Bastion, Erzurum, 2013.

Cirit / Javelin, Erzurum, 2017.

Tren garı / Train station, Erzurum, 2020.

“ Altı - yedi ay yerde kalan beyaz örtü, Erzurumlular için hayatın parçası. Büyük kentlerde nostaljiye dönüşen ritüeller burada yaşıyor.

“ *The white cloth that covers the ground for six- seven months, is a part of life for Erzurum's people. Rituals, now nostalgic in big cities, are survived here.*

Kuru yemişçi / Nuts seller, Erzurum, 2010.

Sokak / Street, Erzurum, 2014.

Hasankale, Erzurum, 2013.

“ Erzurum’da karlar içinden geçen Şark Ekspresi hem trendeki yolculara hem de dışındakilere enfes manzaralar sunuyor ve bu anlar her gün tekrarlanıyor.

Hacı Rüştü'nün kahvesi / Hacı Rüştü's coffee, Erzurum, 2010.

“ *Passing through the snow in Erzurum, the Orient Express offers spectacular views to both the passengers on the train and those outside, and these moments are repeated every day.*

BİO

İstanbul doğumlu İhsan İlze, İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi'nden mezun oldu. Aynı üniversitenin Fen Bilimleri Enstitüsü Kentsel Tasarım Programı'nda yüksek lisans eğitimini tamamladı. 1980'li yıllardan bugüne fotoğrafçılıkla ilgilenen İlze, seyahat, mimari ve şehir manzaraları üzerine odaklanıyor. Ayrıca son 20 yıldır, özellikle İstanbul'un kültür varlıklarının belgelenmesi konusunda yerden ve havadan fotoğrafçılık çalışmalarını sürdürüyor. Türkiye Fotoğraf Sanatı Federasyonu (TFSF), İstanbul Fotoğraf ve Sinema Amatörleri Derneği (İFSAK) ve Türkiye Fotoğraf Vakfı üyesi olan İlze'nin yüzden fazla ulusal ve uluslararası yarışmasından ödülleri, dereceleri ve jüri üyeliği bulunuyor.

 ihsanilze

BIO

Born in Istanbul, İhsan İlze graduated from Istanbul Technical University the Faculty of Architecture. He completed his master's degree in the Urban Design Program of the Institute of Science and Technology at the same university. İlze who has taken an interest in photography since the 1980s, focuses on travel, architecture and cityscapes. Also for the last 20 years, he has been working on photographing both from the ground and from the air, particularly on documentation of Istanbul's cultural assets. İlze, a member of Turkish Photography Art Federation (TFSF), Istanbul Photography and Cinema Amateurs Association (İFSAK) and Turkish Photography Foundation, has received awards, and have been placed in more than one hundred national and international competitions and also acted as a jury member.

Kazak Halkının Renkli Dünyası

“ Etnografik fotoğrafların, sadece sıradan izleyiciler için değil; aynı zamanda geleneksel Kazak kültürü araştırmacıları için de faydalı olacağını düşünüyorum.

The Colorful World of Kazakh People

“ *Ethnographic photographs are not just for casual viewers; I believe researchers of traditional Kazakh culture will also benefit from these works.*

Mutlu çocukluk / Happy childhood, Almatı / Almaty, Kazakistan / Kazakhstan, 2020.

Ongarbek Alkharov

Kazakların hayatından görünümler / Views from the life of Kazakh people, Almatı / Almaty, Kazakistan / Kazakhstan, 2020-2022.

“ Bu portfolyoyu çalışmamdaki amacım, Kazak halkının geleneklerini ve kültürünü fotoğraf yoluyla izleyicilere aktarmaktır.

“ *My purpose in working on this portfolio is to convey the traditions and culture of the Kazakh people to the audience through photography.*

“ Kazakistan'daki fotoğraf çekimlerimde yer alan tüm çocuklar, kızlar ve yetişkinler, Kazak ulusal kostümlerini kullandılar.

“ *All the children, girls and adults who participated in my photo shoots in Kazakhstan, wore Kazakh national costumes.*

“ Halkımızın geleneksel özellikleri dikkate alınarak fotoğraflı kompozisyonların oluşturulmasıyla Kazakların günlük yaşam ilişkilerinin gösterilmesi amaçlanmaktadır.

Kazaklar / Kazakh people, Almaty / Almaty, Kazakistan / Kazakhstan, 2020-2021.

Kazaklar / Kazakh people, Almatı / Almaty, Kazakistan / Kazakhstan, 2020-2021.

“ It is aimed to showcase Kazakhs' everyday relations by creating photographic compositions by taking into account the traditional characteristics of our people.

BİO

Kazak fotoğrafçı, T. Zhurgenov'un adını taşıyan Kazak Ulusal Sanat Akademisi'nden mezun oldu. 2001 yılında aynı akademide çalışmaya başladı. Ardından Studio Kazakhfilm'de tasarımcı olarak deneyim kazandı. 2004 ile 2005 yılları arasında foto muhabirliğine ağırlık verdi. 2018 - 2020 yılları arasında kıdemli eğitmen olarak görev yaptı. Akademik yayınlara ve uluslararası konferanslara katkı veren Alkharov, Kazakistan'dan Türkiye'ye uzanan geniş bir coğrafyada fotoğraf sergileri açtı.

 ongarbek_alkharov

BİO

Kazakh photographer graduated from the Kazakh National Academy of Arts named after T. Zhurgenov. He started working at the same academy in 2001. Later, he gained experience as a designer at Studio Kazakhfilm. Between 2004 and 2005, he focused on photojournalism. He was a senior trainer from 2018 to 2020. With contributions in academic publications and international conferences, Alkharov opened photography exhibitions in a wide geography, from Kazakhstan to Türkiye.

Aphendrika Kilisesi / Church, Dipkarpaz, Kuzey Kıbrıs / North Cyprus, 2022.

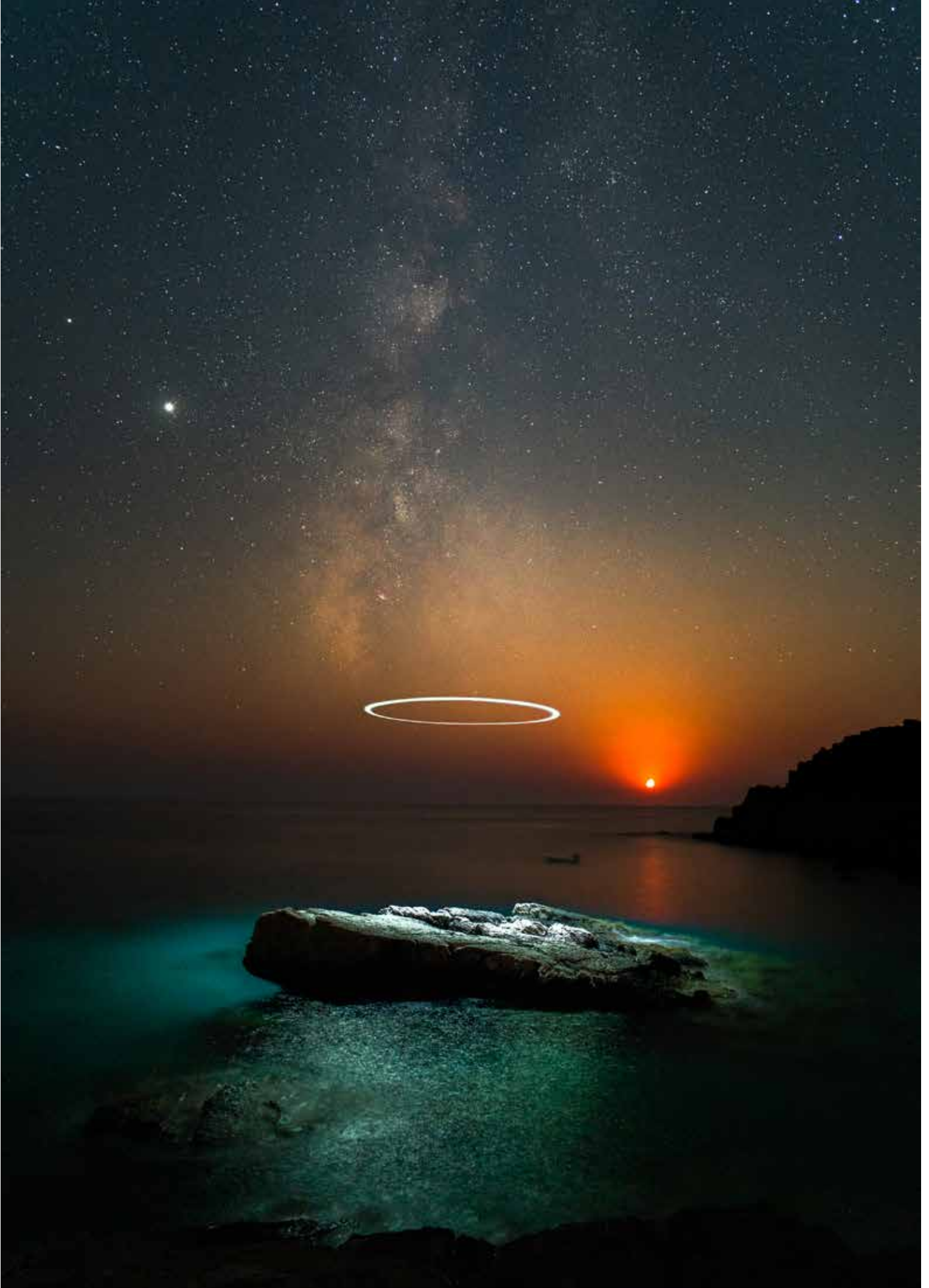
Dron Işıklaması ile Peyzaj Landscape with Drone Lighting

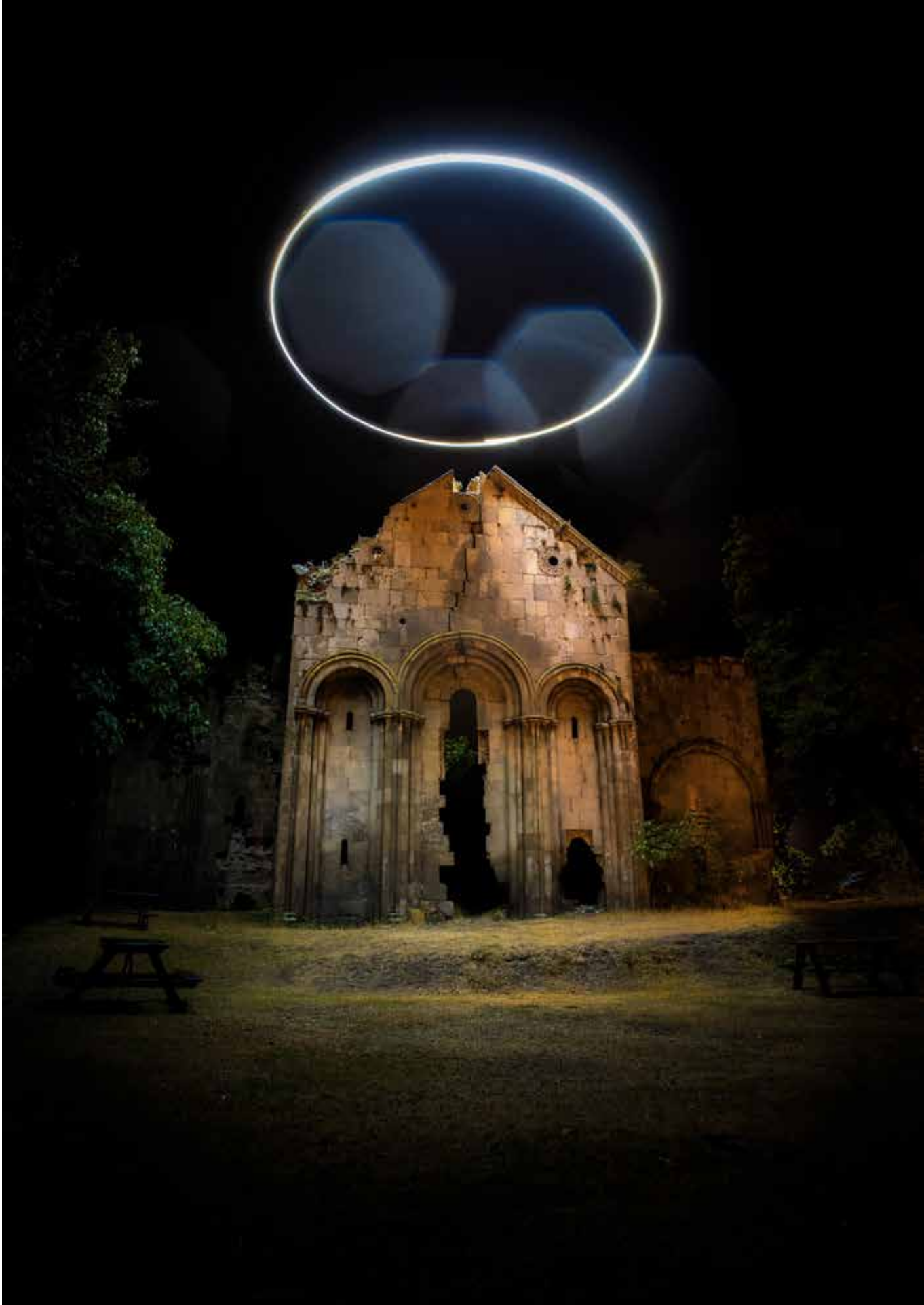
“Astrofotografçılıkta temel olarak düşük ışık şartlarında maksimum veriyi elde etmeyi amaçlarız. Bu yüzden en çok kullandığımız tekniklerden biri de uzun pozlama yöntemi.

“In astrophotography, we basically aim to obtain maximum data in low lighting conditions. So the long exposure method is one of the techniques we use the most.

Samanyolu / Milky Way, Fethiye, Türkiye, 2019.

Kula, Türkiye, 2019.

“ Birçok astrofotografçı gibi ışığı kontrol etmeyi ilk olarak ön planları el feneriyle aydınlatmaya çalıştığım yeryüzü - gökyüzü kompozisyonlarında denedim. Amaç, yıldızları fotoğrafladığım ayarda, karanlık ön bölgeleri görünür duruma getirmektir.

“ *Like many astrophotographers, I first attempted to control the light in earth-sky compositions where I used a flashlight to illuminate the foregrounds. The goal was to make the dark foregrounds visible with the settings which I photographed the stars.*

Rumeli Feneri Kalesi / Castle, Istanbul, 2018.

Ayvacık, Çanakkale, Türkiye, 2018.

Dipkarpaz, Kuzey Kıbrıs / North Cyprus, 2018.

“ Sonrasında ışık kaynaklarını gündüz çekimlerinde kullandığım drona sabitleyip daha geniş bölgeleri aydınlatmayı denedim. Özellikle de havanın kötü olduğu günlerde.

“ *Later, I fixed the light sources to the drone I used for daytime shots and tried to illuminate larger areas, particularly on days when the weather was bad.*

Manavgat, Antalya, 2018.

Ayvackı, Çanakkale, Türkiye, 2018.

BİO

Diyarbakır doğumlu Süleyman Akgüneş, çocukluğunu yaz aylarında ziyaret ettiği aile büyüklerinin bağ evinde geçirdi. Gökyüzüne ve yıldızlara olan ilgisi, şehir ışıklarından uzak bu bölgede başladı. 2013 yılında İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'nden mezun oldu. Astronomiye olan merakı, gözlemlerini insanlarla paylaşma ihtiyacı ile birleşince astrofotografçılık ile ilgilenmeye başladı. Hâlen Türkiye'nin en karanlık bölgelerini ziyaret edip, gökyüzünün güzelliklerini yeryüzüyle bütünleyen görüntüler elde etmeyi sürdürüyor.

 [suleymanvisuals](#)

BİO

Born in Diyarbakır, Süleyman Akgüneş spent his childhood in the country cottage owned by his elders, whom he would visit during the summer. He took an interest in the sky and the stars in this region far from the city lights. He graduated from Istanbul University Faculty of Pharmacy in 2013. When his interest in astronomy was combined with his need to share his observations with people, he took up astrophotography. He still continues to visit the darkest regions of Türkiye and take images that integrate the beauties of the sky with the earth.

Akdeniz'in Mavi Suları Arasında

“

Sıkı bir yürüyüşle Malta'yı baştan başa neredeyse bir günde gezmek mümkün. Ancak oraya fotoğraf odaklı gittiğinizde sonunu getirmeniz kolay olmuyor. Tarihi ve kültürel miras yönünden oldukça zengin olan bu Akdeniz adalarındaki fotoğraf yolculuğarımdan notlar...

Midst the Blue Waters of Mediterranean

“

It is possible to tour entire Malta in a day with a rigorous walk. However, it is not easy to complete the tour if you are on a photography oriented trip. Notes from my photographic journeys in these Mediterranean islands, very rich in historical and cultural heritage...

Valletta, 2018.

Uzaktan bakıldığında kayalıklardan ibaret gibi duran Malta adalarını haritada bulması zor olsa da tarih boyunca önemli olaylara tanıklık etmiş bir ülkeden bahsediyoruz. Eski uygarlıklara ev sahipliği yapan Malta, uzun süre Roma İmparatorluğu'nun parçası oldu. Müslüman Araplar, üç-dört asır boyunca Malta'nın kültürüne önemli katkılar yaptı. Günümüzde yerli halkın konuştuğu dil, Berberi-Sicilya ağzı karışımı bir Arapça lehçesi. Adada bulunan birçok yer ve semt ismi de Arapça zaten. Malta, Sicilya (Norman) ve İspanyol hâkimiyetlerinde kaldı. Osmanlı döneminde Rodos'tan kaçan St. John şövalyelerinin kalesi hâline geldi. 1565'te altı aylık kuşatmaya rağmen Malta'yı ele geçiremeyen Osmanlı donanması, burada büyük zayıat verdi. Napolyon döneminde Fransa'nın yönetimine giren Malta, akabinde İngiliz İmparatorluğu'na dahil oldu. İkinci Dünya Savaşı sırasında müttefik donanmasını barındırması nedeniyle Hitler ordusunun bombardımanıya büyük yıkım yaşadı. Ada, hacmiyle kıyaslanamayacak kadar çok sayıda eski ve iyi korunmuş mimari yapıyla dolu. Harika işçilikleriyle muhteşem taş binalar, şehrin silüetine hâkim. Eski liman ve yerleşim yerleri kalın surlarla çevreleniyor. Deniz ticareti sayesinde zenginleşen adanın mimari karakterini oluşturan sağlam surlar ve büyük limanlar ile kireç taşından yapılan haşmetli binalar ise Malta şövalyeleri döneminden kalma. Ülkeyi oluşturan Malta ve Gozo adalarında tarih öncesi tapınaklar, yeraltı mezarları, kara ve deniz surları, doğal sahil kayalıkları gibi birçoğu, UNESCO korumasında dünya miras alanları. Adada Valetta, Rabat, Mdina, Marsa gibi tarihi ve mimari yapılar barındıran etkileyici şehirler bulunuyor. Osmanlı padişahları arasında Avrupa'ya seyahat gerçekleştiren Sultan Abdülaziz'in seyahati esnasında ziyaret ettiği Malta, sultanın da ilgisini çekti. Sultan Abdülaziz, Kanuni Sultan Süleyman dönemindeki kuşatmada adada hayatını kaybeden Osmanlı askerleri için bir şehitlik yapılmasını istedi. Adanın ihtişamlı mimarisini beğenen sultan için buradan getirilen taşlarla Beşiktaş'taki Malta Köşkü inşa edildi. Maltız keçisi, Malta eriği, Malta taşı da Türk kültürüne buradan geliyor. Burası, aynı zamanda imparatorluğun tasfiyesi sürecinde yüksek Osmanlı bürokratları için tarihte "Malta sürgünü" olarak bilinen olayın yaşandığı ada. Sürgün esnasında adadan gönderilen mektup ve fotoğrafların yer aldığı yayınlar yapıldıkça birçok dramatik olaya ışık tutuluyor.

Although it is difficult to find the Maltese Islands on the map which resemble rock formations, it is a country that has witnessed major events throughout history. Home to ancient civilizations, Malta was part of the Roman Empire for a long time. Muslim Arabs significantly contributed to Malta's culture for three to four centuries. The language spoken by the locals today is an Arabic dialect which is a mixture of Berber-Sicilian tongue. The names of many places and districts on the island are also in Arabic. Malta remained under Sicilian (Norman) and Spanish rules. It became the stronghold of St. John Knights fleeing from Rhodes during the Ottoman period. Ottoman navy could not capture Malta after a six-month siege in 1565, and suffered great losses here. Malta, came under French rule during Napoleon period, and later became a part of the British Empire. During the Second World War, it suffered great destruction under the bombardment of Hitler's army for housing the Alliance navy. The island is replete with ancient and well-preserved architectural structures despite its size. Magnificent stone buildings with fantastic craftsmanship dominate the city's skyline. The old port and settlements are surrounded by thick city walls. The strong walls and large harbors define the architectural character of the island that thrived thanks to maritime trade, and the majestic buildings made of limestone date back to the period of Maltese knights. On Malta and Gozo islands that make up the country, many structures such as prehistoric temples, catacombs, land and sea walls, and natural coastal cliffs are UNESCO-protected world heritage sites. On the island, there are impressive cities that boast historical and architectural landmarks such as Valletta, Rabat, Mdina, and Marsa. Malta also attracted the attention of Sultan Abdulaziz, an Ottoman sultan who traveled to Europe and Malta. Sultan Abdulaziz made a request for a martyrdom to be built for the Ottoman soldiers who lost their lives on the island during the siege under the reign of Suleiman the Magnificent. The Malta Mansion in Beşiktaş was built with the stones brought from the island for the sultan, who admired the magnificent architecture on the island. Maltese goat, Maltese plum and Maltese stone entered Turkish culture. This is also the island where the event known as the "Maltese exile" for senior Ottoman bureaucrats took place during the dissolution of the empire. Many dramatic events come to light as publications that feature letters and photographs sent from the island during the exile are released.

Türk Şehitliği / Turkish Cemetery, Marsa / Marsaxlokk, 2018.

Köprü / Bridge, Valletta, 2018.

“ 1964’te bağımsızlığına kavuşan Malta, geçirdiği her dönemden izler taşıyan çok kültürlü ve rengârenk bir ülke. Bu nedenle fotoğrafçılar için bir hazine.

“ *Gaining its independence in 1964, Malta is a multicultural and colorful country bearing traces of every period it has gone through. This is why it is a treasure for photographers.*

Malta'da günlük yaşam / Daily life in Malta, 2018.

Abdüsselam Ferşatoğlu

Kadim Valletta'ya bakış

Mavilikler arasında Malta'nın Comino (Kemmuna) adası

Cittadella (Maltaca: Ic-Cittadella), Malta'nın Gozo adasındaki Victoria (Rabat) şehrindeki iç kale.

Geleneksel Malta cam eşyalarının üretildiği bir cam atölyesi

"Top kapısı" (Maltaca: Bieb il-Bombi) Malta'nın Floriana surlarında yer alan kemerli kapı.

“ Malta, renkli balkonları, mavi sulara kavuşan dar sokakları, kiliseleri, lüks yat ve gemilerin demirlediği limanları ile ada kültürünü tam olarak hissettiriyor.

Malta mimarisi ile bütünleşen begonvil çiçeği

“ Malta fully evokes the island culture with its colorful balconies, narrow streets that open to the blue sea, churches, and ports where luxury yachts and ships dock.

Başkent Valletta'da sokak konseri

Malta filmlerinin gösterildiği bir sinema salonu ve filmdeki kostümünde bir oyuncu

BİO

Trabzon doğumlu Abdüsselam Ferşatoğlu, 2005'te "Dergi Yayıncılığında Fotoğraf Karakterinin Oluşturulması" konulu yüksek Lisans tezini tamamladı. 1996-2004 yılları arasında profesyonel fotoğrafçı ve grafik tasarımcı olarak çalıştı. Çeşitli kuruluşlarda fotoğraf eğitimleri verdi. Sanat yayıncılığı alanında grafik tasarım çalışmaları yaptı. Bazı prestijli sanat projelerinin yürütülmesi ve küratörlük görevleri üstlendi. 2004'ten bu yana tanıtım fotoğrafları, yayıncılık ve sanat projesi yönetimi alanlarında hizmet vermekte olan bir şirkette yönetici olarak çalışıyor. Ferşatoğlu, aynı zamanda FSM Güzel Sanatlar Fakültesi'nde öğretim görevlisi.

 fersatoglu

BIO

Born in Trabzon, Abdüsselam Ferşatoğlu completed his master's thesis on "Creating Photography Character in Magazine Publishing" in 2005. He worked as a professional photographer and graphic designer between 1996-2004. He gave photography training in various organizations. He produced graphic design works in the field of art publishing. He has directed and curated some prestigious art projects. He has been working as an executive at a company in the field of promotional photography, publishing and art project management since 2004. Ferşatoğlu is also a lecturer at the FSM Fine Arts Faculty.

Etiyopya'yı Düşünmek

Thinking of Ethiopia

“

Etiyopya'da yüzyıllara dayanan gelenekleri ve ritüelleri ile benzersiz olan birkaç kabile var. Bu yerel topluluklar, bir fotoğrafçı olarak benim için son derece ilgi çekici.

“

There are a few tribes in Ethiopia that are unique for their centuries-old traditions and rituals. These local communities are highly interesting to me as a photographer.

Mursi kabilesinden bir çocuk / A boy from Mursi tribe, Etiyopya / Ethiopia, 2018.

Muz çocuk / Banana child, Omo Vadisi / Valley, Etiyopya / Ethiopia, 2019.

“ Etiyopya'daki birçok kabiledede erkekler ve genç kızları sünnet ederler. Çoğu zaman yeterli su olmadığına bir ineğin damarından kan alır, bunu sütle karıştırıp çocuklara içirirler.

Afrikan kız / African Girl, Omo Vadisi / Valley, 2018.

Caro kabilesinden / From Caro tribe, Etiyopya / Ethiopia, 2019.

Etiyopya, 2018'de Afrika'da ziyaret ettiğim ilk ülke oldu. “Ethiopian Tribes Expedition” isimli ilk fotoğraf albümümün büyük başarısının ardından 2019 yılında bu ülkeye tekrar gitme kararı aldım. Omo Vadisi çevresinde 20 günlük motosiklet yolculuğum sırasında Surma, Mursi, Caro, Dassanech, Nyangatom ve Hamar kabilelerini ziyaret etmeyi başardım. Orada tanıdığım insanları ve görüntüleri asla unutamayacağım. Gittiğim bölgeler birbirinden uzaktı ve ulaşması zordu ama insanlar hep gülümsüyordu. Yerli çocukların yüzlerinde ve gözlerinde açlık ve kıtlığın izlerini okuyabiliyorsunuz. Bununla birlikte bu kabileler, içinde buldukları zorlu koşullar ne olursa olsun geleneksel ritüellerini yaşatmaya devam ediyor. Bunlardan bazıları alt dudak ve kulakların kesilmesi, ön dişlerin sökülmesi ve daha fazlasını içeriyor. Aslında bu ritüeller, bağlı buldukları kabileyi onurlandırmayı sembolize ediyor. Sopalarla yapılan Donga adlı dövüş katılmak da unutulmaz bir deneyim oldu benim için... Yerli erkeklerin güçlerini tahkim etme şekli olan bu ritüel, genellikle kan dökülmesi ve hatta ölümle sona eriyor. Gerçekte erkekler, tıpkı kadınlar ve çocuklar gibi mısır tarlalarında çalışmazlar. Temel görevleri arasında sopalı dövüş geleneği aracılığıyla kabilelerini saldırılardan korumak yer alıyor.

Ethiopia was the first country I visited in Africa in 2018. Following the notable success of my first photo album titled “Ethiopian Tribes Expedition”, I made the decision to visit this country once more in 2019. During my 20-day motorcycle trip around Omo Valley, I could visit the Surma, Mursi, Caro, Dassanech, Nyangatom and Hamar tribes. I will never forget the people there and the imagery. The regions I visited were far from each other and difficult to reach, but people always had smiles on their faces. You could see the traces of hunger and famine in the native children's faces and eyes. Nonetheless, these tribes have survived their traditional rituals alive, regardless of the harsh conditions. Some of these rituals include trimming lower lip and ears, removing front teeth, and much more. As a matter of fact, these rituals symbolize honoring their tribe. Participating in the stick fight called Donga was also an unforgettable experience for me... This ritual which is a display of the power of indigenous men, usually ends with bloodshed and even death. In reality, men do not work in the cornfields as women and children. Their main duties include defending their tribesmen from attacks through the tradition of stick fighting.

“ Many tribes in Ethiopia practice circumcision of boys and girls. As there is not enough water, they mostly take blood from a cow, mix it with milk and feed it to their children.

Suri kabilesinden / From Suri tribe, Etiyopya / Ethiopia, 2019.

Surma kabilesinden / From Surma tribe, Etiyopya / Ethiopia, 2019.

Caro kabilesinden / From Caro tribe, Etiyopya / Ethiopia, 2019.

Surma evi / Surma home, Etiyopya / Ethiopia, 2019.

Mursi boynuzları / Horns Mursi, Etiyopya / Ethiopia, 2019.

“ Yara izleri, erkeklerde bir güç ve mücadele işareti olarak algılanıyor. Kadınlarda ise estetik olarak kabul ediliyor. Bu durum hemen her kabiledede geleneklerin bir parçası olmaya devam ediyor.

“ Scars in men are perceived as signs of strength and struggle. In women, it is viewed as an aesthetic property. This continues to be a part of traditions in almost every tribe.

Surma kabilesinden / From Surma tribe, Etiyopya / Ethiopia, 2019.

Mursi kabilesinden / From Mursi tribe, Etiyopya / Ethiopia, 2019.

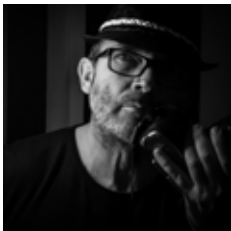
Nyangatom kabilesinden / From Nyangatom tribe, **Etiyopya** / Ethiopia, 2018.

Caro savaçısı / Soldier, **Etiyopya** / Ethiopia, 2019.

Caro kabilesinden / From Caro tribe, **Etiyopya** / Ethiopia, 2019.

BİO

AFIAP üyesi Svetlin Yosifov, kendisini seyahat, belgesel ve sanat fotoğrafçısı olarak tanımlıyor. Seyahat etmek için yaşadığını belirten Bulgar fotoğrafçı, yolculuklarını bilinmeyi araştırmak, yeni insanlarla tanışmak ve farklı deneyimler elde etmekle ilişkilendiriyor. Sokak ve günlük yaşam portrelerini yakalamayı odağına yerleştiren Yosifov, yaptığı işi zorlayıcı bir tür reform olarak görüyor. Bugüne dek Laos'tan Hindistan'a, Endonezya'dan Kenya'ya, Vietnam'dan Küba'ya gelenekleriyle zenginleşen birçok ülkede çalışmalar yürüten fotoğrafçının işleri, pek çok derginin yanı sıra web sitesinde yayımlandı. 40'a yakın ödül kazanan Yosifov'un ikisi Etiyopya, biri Güney Sudan üzerine olmak üzere üç fotoğraf albümü bulunuyor.

svetlin_yosifov

BİO

AFIAP member Svetlin Yosifov describes himself as a travel, documentary and art photographer. Expressing that he lives to travel, Bulgarian photographer says his journeys are about exploring the unknown, meeting new people and having different experiences. Focusing on capturing street and daily life portraits, Yosifov views his work as a form of compelling reform. The works of the photographer who has worked in countless countries enriched with their traditions, from Laos to India, Indonesia to Kenya, Vietnam to Cuba, have been published on his website as well as in various magazines. Yosifov who has received nearly 40 awards to date, has three photo albums, two on Ethiopia and one on South Sudan.

Vietnam'dan Fotoğraf Hikâyeleri

Photography Stories from Vietnam

Hoi An, Vietnam, 2013.

Mu Cang Chai, Vietnam, 2015.

Hoi An, Vietnam, 2017.

“

Bu portfolyodaki fotoğrafların çoğu, Vietnam'ın merkezindeki Hoi An çevresinde çekildi. Burası benim yaşadığım yer ve seyahat fotoğrafları çekmek için en iyi bölgelerden biri.

“

Majority of the photos in this portfolio were shot around Hoi An in central Vietnam. This is where I live and one of the best places to take travel photos.

“

Hoi An çevresindeki küçük köylere gitmeyi ve insanlarla tanışmayı seviyorum. Fotoğraf çekmek, benim için onlara yaklaşmanın ve renkli Vietnam kültürünü keşfetmenin bir yolu.

Hoi An, Vietnam, 2017.

Hoi An, Vietnam, 2012.

Tam Ky, Vietnam, 2021.

“

I love visiting small villages around Hoi An and meeting with people. Taking photos is a way for me to get closer to them and discover the colorful Vietnamese culture.

Hoi An, Vietnam, 2015.

Hoi An, Vietnam, 2019.

Hoi An, Vietnam, 2012.

Hoi An, Vietnam, 2013.

“

Vietnam'da insanlar inanılmaz derecede cana yakındır. Burada yıl boyunca gerçekleşen birçok aktivite bulabilirsiniz. Fotoğraf makinemi, yeni insanlarla tanışmak için bir pasaport gibi görüyorum.

“

People in Vietnam are incredibly friendly. There are many events that take place throughout the year. I see my camera as a passport to meet new people.

Hoi An, Vietnam, 2014.

Hoi An, Vietnam, 2015.

“ Seyahat fotoğrafçılığında yaratıcı kompozisyonlara odaklanıyorum. Amacım, beklenmeyeni yakalamaya çalışmak. Bu nedenle kadrajımdaki insanların doğallığını önemsiyorum.

“ *In travel photography, I focus on creative compositions. My aim is to try to capture the unexpected. That's why I care about the artlessness of the people in my frame.*

Muong Hum Vadisi / Valley, Vietnam, 2014.

BİO

Etienne Bossot, 2009 yılında Hoi An Fotoğraf Atölyesi'ni kurdu. Kısa bir süre sonra Asya'nın önde gelen fotoğraf turları şirketlerinden biri hâline gelen Pics of Asia gezilerini başlattı. Bossot'un fotoğrafçılık öğretileri, samimi insan fotoğrafçılığına, hikâyeler anlatma ve anları yakalama sanatına odaklanıyor. Kendisini bir "ışık fotoğrafçısı" olarak görüyor ve kompozisyonlarını ışığın belirlemesine izin veriyor. Aynı zamanda bir kamu konuşmacısı olan Bossot, fotoğrafçılıkta, özellikle de seyahat fotoğrafçılığında etiği savunuyor. Fotoğrafçı ile özne arasında adil bir alışverişin olması gerektiğine inanıyor. Bossot, son 15 yıldır hem bir fotoğrafçı hem de bir fotoğraf eğitmeni olarak Asya kıtasını geziyor.

BİO

Etienne Bossot founded Hoi An Photography Workshop in 2009. He launched Pics of Asia tours, which soon became one of Asia's leading photography tour companies. Bossot's photography teachings focus on photographing candid people, the art of telling stories and capturing moments. He sees himself as a "photographer of light" and allows light determine his compositions. Also a public speaker, Bossot advocates ethics in photography, particularly travel photography. He believes there should be a fair exchange between the photographer and the subject. Bossot has been traveling the Asian continent for the last 15 years both as a photographer and a photography instructor.

İyi Fotoğraflar Çekmek İçin Harika Mekânlar

“ Myanmar, fotoğraf çekmek için olabilecek en iyi yerlerden biridir. Başka bir deyişle fotoğrafçı ve fotoğraf tutkunları için bir cennettir. Çünkü Myanmar'daki yolculuğunuz sırasında çeşitli konularda fotoğraflar çekebilirsiniz.

Mandalay Tepesi / Hill, 2006.

Wonderful Locations to Make Good Photos

“ Myanmar is one of the best places to take photos. In other words, it is a paradise for photographer and photograpic lovers. This is because you can take photos of various subjects in your journey in Myanmar.

Çömlekler / Pottery, Myanmar, 2015.

İnle Gölü / Inle Lake, Nyaungshwe, Myanmar, 2006.

“ Batı’da Burma olarak bilinen Myanmar, Güneydoğu Asya’da yer almaktadır. Çevresinde Tayland, Hindistan ve Çin bulunur. Tayland ve Çin iyi bilinse de Myanmar hakkında çok az şey biliniyor.

“ *Myanmar, known to the West as Burma, is located in Southeast Asia. The surrounding area is Thailand, India and China. Thailand and China are well known, but little is known about Myanmar.*

Pirinç tarlaları / Rice fields, 2007.

U Pein Köprüsü / Bridge, Mandalay, Myanmar, 2010.

Kyaw Kyaw Winn

“ Myanmar’a girmek için sadece üç uluslararası havaalanı var: Bunlar, Yangon, Mandalay ve Naypidaw havaalanlarıdır. Myanmar’ın ana kapısı olan Yangon, Myanmar’ın eski başkenti ve bir ticaret şehridir.

“ *There are only three international airports to entrance Myanmar. They are Yangon, Mandalay and Naypidaw airports. Yangon, Myanmar’s main gateway, is the former capital of Myanmar and a commercial city.*

Yangon, Myanmar, 2015.

İnle Gölü / Inle Lake, 2017.

Mandalay, 2014.

Bagan, Myanmar, 2014.

İnle Gölü / Inle Lake, 2008.

Dövmeli yüz / Tattoo face, Myanmar, 2017.

“ Yangon, aynı zamanda Myanmar’ın en büyük şehridir. Burada fotoğrafçılık için harika konular bulabilirsiniz.

“ Yangon is also the largest city in Myanmar. Here you will find a variety of great photography topics.

BİO

Kyaw Kyaw Winn, 20 yılı aşkın süredir hevesli bir fotoğrafçı. Fotoğraf tutkusunu ateşleyen, 1998 yılında henüz ortaokuldayken katıldığı ilk fotoğrafa giriş kursu oldu ve 17 yıl sonra bu tutkusu mesleği hâline geldi. Şimdi Myanmar’ın en saygın ve en çok ödül alan fotoğrafçılarından biri. Fotoğrafları uluslararası yayınların kapaklarında yer aldı. 2007’den beri hem yerel hem de uluslararası fotoğraf yarışmalarında 500’ün üzerinde ödül kazandı. Hâlen yerel dergi ve yayınlar için fotoğraf ve gezi fotoğrafçılığı makaleleri yazıyor.

kyaw_kyaw_winn_

BIO

Kyaw Kyaw Winn has been an enthusiastic photographer for more than two decades. His passion in photography was ignited after attending his first introductory photography course while he was still in middle school in 1998 and after 17 years, a passion became a profession. Now he is one of Myanmar’s most respected and awarded photographer. His photographs have appeared on the covers of publications internationally. Since 2007 he has won over 500 awards in both local and international photo contests. Still he writes many photography and travel photography articles for the local magazines and journals.

Gönül Dünyasına Açılan Kadrajlar

“Çok gezen mi bilir, çok okuyan mı?” yılların cevap bulunamayan sorusudur. Bir kitap sayfasıyla yeni ufuklara yelken açanlar, aradığı ilhamı bulanlar çok olmuştur. Fakat kadim tarihimizde tecrübesi ve ufkuyla yüzyıllardır milletimize ilham kaynağı olmayı başarmış büyük Seyyah Evliya Çelebi ismi de kazılıdır.

Frames Opening to the World of the Soul

“Is it travel or reading that broadens the mind?” It is an old question yet to be answered. There have been many who have set sail to new horizons through a book page and found the inspiration they had been looking for. However, the name of great traveler Evliya Çelebi is also engraved who has inspired Turkish nation for centuries with his experience and horizon in our ancient history.

Cajangrad köyü / Village, Visoko, Bosna Hersek / Bosnia-Herzegovina, 2006.

Bir mekânı tanımak, oranın havasını teneffüs etmekle daha da kolaylaşacaktır. Mekân, içerisinde barındırdığı öğelerle bir kimlik kazanır. İçerisinde barındırdığı en kıymetli öğe de şüphesiz ki insandır. Yeni bir coğrafyada, fotoğraf makinemin objektifinden bakarken olmazsa olmazım o kareyi süsleyecek bir insan yüzüdür. Çünkü o an bulunduğum yer, o coğrafyanın benliğini en iyi şekilde yansıtacak olan insanla anlam kazanmaktadır. Seyahat etmek, içinde bir zerre olduğum gezegeni yakından tanımanın, benim gibi bir zerrecik olan diğer canlılarla tanışmanın ve bu sayede varoluşumu anlamlandırmanın bir yoludur. Fotoğraf da yaşadığım gezegenle ilişki kurmama, içindeki zenginliğin farkına varmama ve bu sayede şükretmeye vesile olan bir araçtır.

YIL 2006...

Yolumuz, Bosna'ya düştü. Beni hem coğrafyası hem de insanıyla en çok etkileyen yerlerden biri olmuştur, Bosna. Bunda kadim tarihi bağlarımızın etkisi büyüktür muhakkak. Fakat beni Bosna'ya asıl bağlayan hadise, işte o güne dayanır. Bir toplantı arasını fotoğrafçı bir arkadaşımın fırsat bildik ve Cajangrad köyünün ara sokaklarına indik. Eski evlerin bulunduğu şirin bir yer burası. Fotoğraf çekmek için güzel bir ortamdı, fakat benim için o kareyi anlamlı kılacak yüzlere ihtiyacım vardı. Bir evin penceresinde beni kendi ocağımda hissettiren sınırsız bakışlarıyla Bosnalı bir teyze... İşaret yoluyla selamlaştık. Aynı dili konuşmuyorduk ama bu iletişim kurmamıza engel olmadı. Teyzeye işaret ederek, "fotoğrafınızı çekebilir miyim?" dedim, o da beni tasdikledi. Ama sonrasında eliyle "dur!" işareti yapıp içeri gitti. Kısa bir süre sonra iki armutla geri döndü. İşaretlerle anlatarak bahçesindeki son iki armut olduğunu söyledi ve onları bize ikram etti. Fata Teyze, ait olduğu toprakların izlerini yansıtan misafirperverliği ve elindeki o ikramıyla tam da aradığım kareyi oluşturmuştu. O fotoğraf karesiyle artık Bosna bende daha farklı duygusal çağrışımlara sebep oldu ve o topraklarla olan gönül bağlarım daha da kuvvetlendi. Artık "Bosna" denince ben, yetiştirdiği son iki armudu hiç tanımadığı iki yabancıya sunan Fata Teyze'yi hatırlıyorum. Onun gönlünün zenginliğini... O gönül bağı, Fata Teyze ile bizi sağlığında birkaç kez daha buluşturdu. Artık Fata Teyze ile kabri başında buluşuyor olsak da o, Bosna anılarımın en canlı yüzü... Adı ve hatırası hep dualarımda...

Getting familiar with a place, is much easier when one breathes the air there. The space gains an identity with its featured elements. The most precious element it features is, undoubtedly, the people. When viewing those unfamiliar places through my lens, a must-have is a human face to decorate that frame. Because, in my opinion, the location I am in finds meaning with the person that reflects that geography's characteristics the best. Traveling is a way of getting to know well the planet in which I am a speck, meeting other living things like me in the planet, and thus making sense of my existence. Photography is also a tool that allows me to connect with the planet I live in, to recognize the wealth and to be grateful for it.

YEAR IS 2006...

We ended up in Bosnia for a business trip. Bosnia has always been a land most impressive for me both with its geography and its people... Our deep-rooted historical ties have surely had a great influence. But the event that essentially connected me to Bosnia dates back to a day when we were in the back streets of the village of Cajangrad with a photographer friend of mine during a meeting break. This is a lovely place with old stone houses and a nice place to take pictures, but I need faces to make that shot meaningful for me. A Bosnian lady in the window of a house whose warm eyes made me feel as if I was in my own father's home. We greeted each other by using gestures. We did not speak the same language but this did not stop us from communicating. These warm glances full of experience, whispered to me the desire to immortalize this moment. Pointing at her, I asked if I could take her photo and she accepted. But then she made a "stop" sign and went inside. Soon, she returned with two pears in her hand. She explained through gestures that these were the last two pears in her garden and offered those to us. Aunt Fata's hospitality echoing the land she belongs to, her warmth and the treat in her hand, created just the frame I was looking for. From that moment on, Bosnia has stirred different emotions in me through that frame and my ties of affection to those lands became stronger. Now, when "Bosnia" is mentioned, I remember Aunt Fata, who offered the last two pears she had grown to two strangers she had never met. The generosity of that heart of hers... That bond of love brought Aunt Fata and us together again later. She had me send her a copy of this frame. Even though we meet with Aunt Fata at her graveside now, she is the most vivid face in my memories of Bosnia... Her name and memory are always in my prayers...

Murat Aydın kimdir?

1960 yılında Giresun'da doğdu. 1985 yılında İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'nden mezun oldu ve aynı üniversitede yüksek lisansını tamamladı. 1999-2019 yılları arasında Zeytinburnu'nda yaptığı belediye başkanlığı görevini, 2019'dan itibaren Beykoz'da sürdürmektedir. Türkiye Fotoğraf Vakfı Başkanı olan Aydın, uzun yıllardır fotoğraf sanatıyla ilgilenmektedir. 2011 yılında "Yeryüzünden Portreler", 2018 yılında "An'a Tanıklık" isimli iki fotoğraf sergisi açmış ve birçok karma sergide fotoğrafları yer almıştır. Aydın, daha çok insan ve mekân ilişkisini yorumlayan bir üslupla fotoğraf çekmektedir.

Who is Murat Aydın?

He was born in 1960 in Giresun. He graduated from Istanbul University Faculty of Business Administration in 1985 and completed his master's degree at the same university. He served as Mayor of Zeytinburnu between 1999-2019 and has been the Mayor of Beykoz since 2019. Aydın is the Chairman of the Turkish Photography Foundation, and has taken interest in the art of photography for many years. He opened two photography exhibitions titled "Portraits from the Earth" in 2011 and "Witnessing the Moment" in 2018, and his photographs have been featured in many group exhibitions. Aydın's photographic style is mainly about interpreting the relation between people and places.

 murataydintr

Merkezefendi Mah. Dere Sk. No:10
Zeytinburnu, İstanbul / İstanbul TÜRKİYE

+90 212 416 16 12

turkiyefotografvakfi.org

info@turkiyefotografvakfi.org

